

Giới thiệu Công Chúa Tha Mạng

Truyện Công Chúa Tha Mạng của tác giả Phụng Khi Vũ thuộc thể loại xuyên không , cổ trang. Nàng trăm phượng nghìn kế muốn từ bên người công chúa điện hạ đào tẩu, lại một lần, một lần bị bắt trở về.

Vận mệnh tựa như một cái lưới lớn, mặc kệ nàng như thế nào trốn, đều có thể đem nàng đóng gói trở về phủ công chúa – Công chúa, ngươi tạm tha cho ta đi!

Cổ Nguyệt Mẫn, Nguyên Thương là hai nhân vật chính trong chuyện được tác giả miêu tả hết sức tinh tế. Số phận hai con người này đến cuối cùng sẽ như thế nào.

Mời các bạn cùng đón đọc truyện.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Tha Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Nữ sát thủ xuyên qua thế giới khác, trở thành nữ Phò mã chuyện xưa.

Nàng trăm phượng nghìn kế muốn từ bên người công chúa điện hạ đào tẩu, lại một lần, một lần bị bắt trở về. Vận mệnh tựa như một cái lưới lớn, mặc kệ nàng như thế nào trốn, đều có thể đem nàng đóng gói trở về phủ công chúa - Công chúa, ngươi tạm tha cho ta đi!

Nội dung nhân: Linh hồn chuyển hoá xuyên qua thời không, tình yêu cung đình hậu tước.

Tìm tòi mấu chốt tự: Nhân vật chính: Cổ Nguyệt Mẫn, Nguyên Thương | phối hợp diễn: Tô Âm, Ngọc Khanh Hồng, Thần Cơ Tử, hết thầy quý dị cùng không bình thường nhân vật | cái khác: Hết thầy vật hi sinh.

Truyện này không ngược, nữ cường x nữ cường, 1x1. ^0^

Đây là lần đầu mình edit nên mong mọi người góp ý dùm để mình sửa chữa. Comment ủng hộ nữa nào >0<

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Tha Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 2: Truyền kỳ Phò mã gia .

Chương 1 Truyền kỳ Phò mã gia .

Ở Yến hoàng triều, trừ bỏ Hoàng đế, Hoàng hậu và Thái tử, người tối không thể đắc tội là ai? Trong kinh thành, trừ bỏ đứa bé ba tuổi và tên gốc ra tất cả dân chúng đều biết — đó là Minh Huy công chúa.

Minh Huy Công chúa - Cổ Nguyệt Mẫn, tiểu công chúa Yến hoàng triều con vợ cả, năm nay 16 tuổi. Vào mùa xuân này đã gả cho trưởng tôn của Vũ Dũng đại tướng quân Triệu quốc công Tô Phong, là Tô Kỳ.

Nói đến nhân duyên của Phò mã và Công chúa, trong kinh thành có rất nhiều bát quái mà dân chúng truyền tai nhau, với vô vàn tình tiết truyền kỳ khác nhau. Bản chính thống có rất nhiều, lưu truyền rộng rãi, lằng mằng, làm mọi người tin tưởng nhất là một cái bản cũ chính thống như thế này:

Mọi người đều biết, Triệu quốc công là người có công khai quốc, xuất thân là võ tướng, con cháu đều kế thừa tài năng, võ nghệ cao cường. Tương truyền, trưởng tôn Tô Kỳ thiên tư thông minh, không bao lâu được Thiên Văn Quan chân nhân trong truyền thuyết thu làm đồ đệ, võ nghệ siêu quần, ưu tú bất phàm..... Gì? Ngươi không biết Thiên Văn Quan là ai? Ta đây là dân chúng tầm thường như thế nào biết? Ta mà biết được Thiên Văn Quan là ai, ta còn không nhanh chân đi báo sư ư! Nghe đồn từ Thiên Văn Quan ra người người đều là võ lâm cao thủ a!

Trưởng công chúa điện hạ quốc sắc thiên hương, khuynh quốc khuynh thành, một lần cải trang đi Bạch Mã Tự dâng hương, không may thế nhưng xui xẻo gặp phải thích khách to gan! Mà Tô Kỳ thiếu hiệp của chúng ta vừa lúc đi đến Bạch Mã Tự cùng Không Văn đại sư luận bàn võ nghệ, vì thế nhân duyên ngàn năm có một, ngay lập tức xuất hiện một màn anh hùng cứu mỹ nhân thiên cổ có một không hai! Công chúa ái mộ không cần phải nói, hoàng đế vui mừng, ngự ban thánh hôn! Chắc chắn, Kim Đồng Ngọc Nữ, quả thực là tuyệt phối a!

Đại Yến đầu xuân năm thứ mười một , việc này làm vang dội khắp kinh thành, trở thành đề tài cho toàn bộ dân chúng Đại yến bàn tán say sưa . Các thiếu nữ khuê các vô cùng ngưỡng mộ phong thái của Tô Kì thiếu hiệp , sĩ tử văn nhân, đệ tử thế gia cũng đều hâm mộ không thôi.

Câu chuyện trên kia là “ Chân tướng “ hùng hồn đầy lý lẽ .

Nhưng mà, sự thật thì là như thế nào

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Tha Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Nữ phò mã xuyên không .

Chương 2 : Nữ phò mã xuyên không .

Đại Yến triều năm thứ mười một , cuối mùa xuân .

Bên tai không ngừng truyền đến tiếng ồn ào, đem Nguyên Thương đang trong lúc nửa tỉnh nửa mê giật mình tỉnh giấc .

Nàng làm sao vậy?

Trực giác của sát thủ làm nàng cảm giác được, địa phương này đối với nàng mà nói là vô cùng xa lạ .

Hôn mê trước đó , nàng rõ ràng là tiếp nhận một vụ làm ăn lớn của tổ chức , bí mật ám sát một nhân viên của sở nghiên cứu , dính líu đến việc trộm một con chip quan trọng . Ngay tại lúc nàng tiến vào căn cứ , Đại tỷ đầu lĩnh [Hắc Sắc Chi Vân] truyền đến tin tức, nói là đã vì bọn họ tháo bỏ quả bom . Nàng tâm tình hứng khởi, nhưng lại không cẩn thận phạm phải sai lầm trí mạng — chạm vào một trang bị phòng trộm bí ẩn !

Sau lại..... Sau lại làm sao vậy? Nàng giống như đã bị bốn phương tám hướng phun ra thuốc làm hôn mê .

Nàng là sát thủ từ nhỏ được tổ chức bồi dưỡng, thân thủ so với bộ đội đặc chủng không hề thua kém . Chỉ trừ lần này , năng lực tùy cơ ứng biến của nàng thấp phần cường hãn , cảm thấy được bản thân đang trong hoàn cảnh xa lạ , một cử động cũng không dám , không chế hô hấp vững vàng , chậm rãi cảm thụ cảm giác của thân thể .

Ân, chẳng lẽ thuốc bán không trúng..... Chẳng lẽ tổ chức này tự tin như thế , thế nhưng dám bỏ mặc nàng này - nhất lưu sát thủ không quân ?

Nhưng lập tức lòng của nàng lại nhích nhỏ— nàng cảm giác được thân thủ của mình nghiêm trọng thật lười , năng lực phản ứng thần kinh cơ hồ cùng người bình thường không khác nhau mấy .

Từ lúc nàng tỉnh cho đến khi tự hồi , quá trình này bất quá ngắn ngủn mất hai ba giây . Hơn nữa tổ chất của nàng cực kỳ cao, lúc trước , nàng đã bị tổ chức mạnh mẽ huấn luyện mấy mươi lần cải tạo cực kỳ tàn ác, bị tổ chức của địch bắt được sau đó ngược đãi cũng là tính huống đã đoán trước được , cho nên giờ phút này nàng cực kỳ trấn định .

“Các người như thế nào hầu hạ ?” Lúc này, thanh âm nhẹ giọng trách cứ tràn ngập uy nghiêm của một thiếu nữ , mang theo một loại cao quý uy nghiêm . Thanh âm rất nhẹ, có một loại kỳ dị mị lực, như suối nước chậm rãi chậm vào trái tim, tấu ra một khúc nhạc ôn nhuận mà thanh thúy , trực tiếp tiến vào lòng người .

“Công chúa tha mạng!” Mấy thanh âm hoảng sợ ở trong phòng liên tiếp vang lên .

Thiếu nữ kia thấp giọng trách cứ :“Được rồi ! Đừng kinh động đến Phò mã ! Trúc Ngữ !”.

“Vâng !” Cách đó không xa thanh âm một nữ tử đáp lại, nghĩ đến đó là Trúc Ngữ, chỉ nghe nàng giọng điệu lạnh lùng nói, “Vài cái nha đầu các người, nếu chiếu cố không tốt Phò mã gia, còn lưu lại làm gì ? Người đâu, đều mang ra , đánh hai mươi bản tử !”.

Rất xa nghe thấy thanh âm trầm thấp của một nữ tử đáp:“Vâng !”.

Ngoài cửa lập tức vang lên tiếng bước chân, trầm ổn hữu lực, xác nhận là vài cái nam tử. Đây mấy người tiến vào đem bọn nha hoàn mang ra ngoài, vài cái nha hoàn đề thấp thanh âm nức nở, cũng không dám lên tiếng cầu xin tha thứ, tiếng khóc càng ngày càng xa. Lúc này, một thanh âm trầm thấp của thiếu niên bên người Nguyên Thương nói:“Được rồi, Công chúa điện hạ chờ làm ra vẻ, công tử nhà ta còn không có tỉnh , thỉnh điện hạ trước đi ra ngoài đi !”.

Nguyên Thương chấn động — nàng thể nhưng không phát hiện bên cạnh mình có người !

Nàng đối chung quanh sự vật phán đoán đều không phải hoàn toàn dựa vào truyền thuyết cao thủ tai thính mất tỉnh gì , mà càng nhiều hơn là đối cảnh vật

chung quanh tỉ mỉ phân tích . Một chút hương vị, thanh âm, xúc cảm ..., nàng đều có thể đem ra phân tích, từ đó thu được tình huống xung quanh .

Nhưng mà lần này, như thế rõ ràng có một người ở bên cạnh , nhưng cho dù người đó đã bắt đầu nói chuyện , nàng vẫn như cũ không thể nhận thấy sự tồn tại của thiếu niên kia , giống như thanh âm đó là trống rỗng xuất hiện vậy !

Còn có, bọn họ nói [Phò mã], còn hôn mê, sinh bệnh cái gì, hay Phò mã gia này là chỉ chính mình ? Mới vừa rồi đã cẩn thận cảm thụ một chút thân thể, thân thể này rõ ràng chính là nữ a !

Trúc Ngừ nổi giận nói:“Lớn mật ! Ngươi một cái hạ nhân, nên biết bổn phận của hạ nhân , sao dám đối với Công chúa bất kính ?!”.

Thiếu niên cười lạnh nói:“Ngươi cũng biết cái gì gọi là bổn phận của hạ nhân ?“.

Trúc Ngừ nhất thời không nói gì, giọng nói của thiếu niên bức bách uy thế, làm cho nữ tử lùi về phía sau vài bước .

Nhưng thật ra cô gái được gọi là Công chúa lại nhẹ nhàng cười cười, nói:“Tô Âm, ngươi làm gì nổi giận như thế ? Bản cung bất quá là tới nhìn xem Phò mã bệnh tình như thế nào ! Sáng nay ta đi Thái y viện nhờ Vương Thái y , nhân tiện cho Phò mã xem một chút .“.

Thiếu niên tên Tô Âm nói:“Không nhọc phiền các nhân vật lớn ở Thái y viện ! Công tử nhà ta bệnh là từ trong bụng mẹ mà ra , đều đã có Tô gia ta phương pháp điều dưỡng . Điện hạ thân thể thiên kim, lúc này lưu lại chỉ sợ chọc người lời ong tiếng ve , vẫn là thỉnh điện hạ hồi phủ Công chúa đi !”

“Bản cung vốn đến xem Phò mã của bản cung , ai dám nói bản cung làm việc không đâu ?” Trong lời nói mang theo không giận mà uy khí độ hoàng gia ,“Nếu Phò mã không có việc gì, bản cung cũng an tâm ! Sáng mai ta sẽ tuyên vài cái nha hoàn ở phủ Công chúa đưa lại đây chiếu cố Phò mã. Nha hoàn ở phủ Phò mã tay chân vụng về , ngay cả hầu hạ cũng không biết , khiến cho bản cung không an tâm !“.

Thiếu niên hô hấp tăng thêm , sau lại tiêu thất. Tựa hồ là muốn phản đối, nhưng lại tìm không ra lý do đến phản bác .

Lúc này , Nguyên Thương cảm thấy một mùi hương nhàn nhạt thơm ngát phả vào mặt , sau đó là sự tiếp xúc nhẵn nhụi , giống như bàn tay ngọc trơn bóng chạm đến cái trán , dịu dàng mềm mại, thanh lương trắng mịn, từ trên trán trượt xuống hai má, làm cho Nguyên Thương có loại xúc động như muốn chìm đắm vào trong đó ...

Chẳng lẽ — là thuốc mê ?

Ừ, nhất định là thuốc mê mới sáng chế , tương tự với loại thuốc phun trước , mang theo mùi hương thoang thoảng, làm cho người ta bất tri bất giác bị mê hoặc !Quả nhiên không hồ là Viện nghiên cứu khoa học kỹ thuật, ngay cả nàng cũng thiếu chút không thoát được ! Xem ra việc ám sát tên trộm con chip kia , quả nhiên là khó khăn ngoài dự liệu , khó trách người mua ra giá cao như vậy !

Thiếu niên bên người nàng trăm phương nghìn kế không cho [Công chúa] tiếp cận, không khỏi làm cho người ta ở trong lòng phán đoán có khả năng : Thiếu niên này biết nàng giới tính , nên ngăn cản [Công chúa] tiếp cận. Cho nên có thể nói , nàng chính là [Phò mã], còn là một cái Phò mã giả ? Nơi này rốt cuộc là chuyện gì xảy ra chuyện gì? Cái gì Công chúa Phò mã ? Chớ không phải là nàng bị Viện nghiên cứu bắt làm tù binh, bọn họ ý đồ dùng loại phương thức cổ quái này để cạy miệng nàng ?

Nguyên Thương trong lòng cười lạnh một tiếng. Tốt , các ngươi cứ giả bộ , liền xem các ngươi như thế nào giả bộ ! Nàng mê man ở trên giường chết cũng không mở miệng, ai có thể cạy miệng được của nàng ?

Vì thế Nguyên Thương gất gao ở trên giường giả bộ bất tỉnh, vẫn không nhúc nhích, như thế hết một ngày một đêm. Khỏi thân thể vốn tình trạng không được tốt , lại còn cứng rắn đem chính mình bức hôn mê luôn !

May mắn trong phủ Phò mã đều có dược liệu trân quý , hơn nữa vị này [Phò mã gia] phát bệnh tựa hồ cũng không phải một lần hai lần , bọn hạ nhân kinh nghiệm mười phần , lúc thì nhân sâm, lúc thì linh dược , rốt cục đem vị thay nạn đời đời Nguyên Thương cấp cứu về rồi, không để cho nàng đem chính mình bức đến đối chết !

“Công tử , người tỉnh?”.

Đối mặt với thiếu niên làm cho nàng kiêng kị này , Nguyên Thương trong lòng sát ý không dám lộ ra , chỉ có thể yếu ớt vô lực ừ một tiếng. Nếu không phải do thiếu niên này , nàng có thể tỉnh lại sao? Bây giờ còn giả bộ bất tỉnh đây !

Thiếu niên này nắm cổ tay nàng thời điểm, từ cổ tay liền xuất hiện một chút đau đớn gì đó làm nàng toàn thân choáng váng , so với ngồi ghế điện còn có uy lực hơn , nàng dám tiếp tục bất tỉnh sao?

“Công tử , tỉnh là tốt rồi ! Thuốc hạ đã dùng nội lực cho ngươi điều dưỡng tâm mạch ! Ngồi lần này mê man, đã ba ngày không tỉnh dậy !” Thiếu niên mười sáu bảy tuổi, làn da màu đồng cổ khỏe mạnh , đáng người thon dài, trên mặt có chút nét trẻ con.

“Điều dưỡng? Cái gì điều dưỡng?” Nguyên Thương cuối cùng nghĩ thông suốt . Nơi này căn bản không phải Thế giới cũ . Thế giới cũ, làm sao sẽ có cao thủ như vậy ? Càng không thể sử dụng nhiều dược liệu trân quý như vậy cho nàng làm cơm ăn ! Nhớ rõ nàng nàng là bị một dụng cụ điện lưu đánh xỉu, kia dụng cụ đừng nói là mấy thời gian lỗi đi ! Chớ không phải là đã trở về cổ đại ?!

Thiếu niên nghe xong lời của nàng, có chút hồ đồ, nói: “Thiếu gia, người làm sao vậy? Ta xem người có chút không thích hợp, có phải hay không nóng đến hồ đồ?”

Nguyên Thương giả vờ ngây ngốc, nhìn hắn, mờ mịt nói: “Người nói gì? Nơi này là chỗ nào?” Cuối cùng càng thêm mờ mịt bỏ thêm một câu, “Ta là ai?”

Thiếu niên trừng lớn mắt, sau đó chợt hiện lên một tia rét lạnh, nắm lấy cổ tay trái Nguyên Thương, tay còn lại vén cổ tay áo nàng lên, lộ ra một vết sẹo không rõ hình thù, đã mờ, như đã có vài năm. Thiếu niên dùng tốc độ sét đánh không kịp bưng tai tại vết sẹo kia ẩn xuống, một cỗ tê dại dòng điện ở vết sẹo chạy quanh.

Thiếu niên lúc này mới thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Nguyên Thương biết hắn là xác nhận bản thân có phải hay không nguyên bản, nên tùy ý động tác của hắn. Cuối cùng mới dùng chút thanh âm cảnh giác nói: “Người muốn làm gì? Người là ai?”

Thiếu niên Tô Âm thoát nhìn có chút trẻ con, nhưng nói đến chính sự thời điểm thể nhưng trầm ổn cơ trí, không chút loạn: “Ta là Tô gia hộ vệ, gọi là Tô Âm, là hộ vệ theo thiếu gia ngài bên người từ nhỏ. Ta xem ngài là nóng hồng đầu óc, không nhớ được chuyện trước đây. Bất quá không sao, ngài đừng có gấp, loại bệnh này có thể chữa trị, trước kia thần y đã trị qua hai lần. Ta sẽ đem chuyện này thông tri lão gia, bất quá hiện tại có một số việc ta nói cho ngài, ngài phải nhớ rõ ràng, nếu không tánh mạng khó giữ được!”

Đứa nhỏ chính là đứa nhỏ, tuy rằng xử lý gọn gàng ngăn nắp, nhưng là rất cứng nhắc. Nếu trên giường nằm là người khác, bỗng nhiên cái gì cũng không nhớ rõ, còn nói cho người ta tình thế hiện tại là như thế nào nguy hiểm, còn không bị dọa tới mức hồng mắt à?

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Tư Liệu [Hắc Sắc Chi Vân] sát thủ:

Danh hiệu: Nguyên Thương.

Số hiệu: 13.

Giới tính: Nữ.

Thế lực: Thuộc hạ Vu Linh [ss cấp].

Đánh giá cấp bậc: Cấp A.

Xếp hạng sát thủ Thế giới [dựa theo mục tiêu ám sát khó khăn đã thực hiện cùng xác suất thành công] : Thứ 47. Nhóm người Vu Linh rời khỏi giang hồ sau, thứ hạng toàn cầu: 36.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Tha Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Công chúa là cao thủ.

Chương 3: Công chúa là cao thủ.

Vẫn tự nơi này dùng là chữ phồn thể, Nguyên Thương tinh thông ngôn ngữ sáu nước, chữ phồn thể lại hết sức quen thuộc. Theo lời Tô Âm, cùng với dựa vào một ít sách được lưu trữ trong phủ Phò mã, Nguyên Thương dần dần đã biết tình hình hiện giờ.

Thế giới này, không nằm trong giai đoạn nào của Trung Quốc cổ đại, đây hẳn là một thời không khác. Chắc là do ngũ quang xuất hiện, vì nguyên nhân nào đó, hồ điệp vậy cánh, lịch sử xoay vòng, tiến trình lịch sử hoàn toàn thay đổi.

Đại Yên hoàng triều, chính là Trung Nguyên chính tông hiện tại, địa vị cùng Đường triều không sai biệt lắm, nếp sống được khai mở, đời sống sung túc.

Đại Yên quốc hiện tại do Hoàng đế thứ hai, Hoàng đế Cố Kiến Khôn cầm quyền.

Thân thể bây giờ của Nguyên Thương gọi là Tô Kì, là trưởng tôn nữ của Triệu quốc công Tô Phong. Triệu quốc công tổng cộng có một nam ba nữ, con nối dòng không vượng. Mà trưởng tử Tô Sách cùng với chính thê nguyên bản sinh được một đôi long phượng thai, đứa cháu trai chính là ca ca của nàng. Nhưng tin vui vừa được truyền ra, đứa bé liền chết non. Tô Sách vì không muốn để Tô Phong tuổi già thương tâm tổn hại thân thể, liền đem Tô Kì xem như nam hài nuôi dưỡng, đối với bên ngoài tuyên bố chỉ sinh được một nam hài.

Biết thân phận của Tô Kì, ở Tô gia chỉ có ít ỏi vài người, ngay cả Tô phu nhân cũng không biết. Người biết chỉ có Tô lão phu nhân, Tô Sách, phụ tá cận thân Công Tôn Kì của Tô Sách, cùng với thị vệ Tô Âm bên người Tô Kì. Mà Công Tôn Kì lại là sự phụ Tô Âm, dựa theo Công Tôn Kì phân phó

tới chiếu cố , bảo vệ nàng , đồng thời tránh cho thân phận bị tiết lộ. Việc này nếu lan truyền ra ngoài, nhất định là trò cười của cả triều !

Minh Huy Công chúa là nữ nhi Hoàng đế , thân muội muội của Thái tử . Hai vị Hoàng hậu đều lần lượt qua đời , lưu lại bốn người , Thái tử Cố Thừa Nghiệp , Ngũ Hoàng tử Cố Mẫn , Thập Nhất Hoàng tử Cố Duệ cùng Minh Huy Công chúa Cố Nguyệt Mẫn , trong đó Thập Nhất Hoàng tử Cố Duệ cùng Minh Huy là huynh muội song bào thai . Cố Nguyệt Mẫn gả cho Tô Kì , kỳ thật là trăm phần trăm là cuộc hôn nhân chính trị . Triệu quốc công là trung thần theo phò tá đương kim Hoàng thượng từ thời điểm bắt đầu tranh đấu giành thiên hạ , lúc tranh đoạt ngôi vị Hoàng đế cũng không chút nào dao động ủng hộ đương kim Thánh Thượng , mà Triệu quốc công ở lúc quốc gia sơ định sau , bắt đầu hành sự điều thấp , cũng không hề công kiêu ngạo , trong chuyện đương kim Thánh Thượng lập Thái tử cũng không thiên vị Hoàng tử nào , hết thầy lấy Hoàng đế làm chủ giống như Thiên Lô sai đâu đánh đó nên được Hoàng đế hết sức tín nhiệm . Hoàng đế đem Công chúa yêu quý nhất gả cho Trưởng tôn duy nhất của Triệu quốc công , an ủi lão thân, biểu thị công khai hoàng ân , từ mấy năm trước những người khôn khéo trong triều đình cũng đã đoán trước được kết quả này .

Nhưng mà Tô Kì chính là nữ tử , liền từ nhỏ bị đem giấu ở trang viên bên ngoài mà lớn lên — những gì đạo sĩ chùa miếu kia đồn đãi chỉ là chuyện vô căn cứ ! Hai người thành thân phía trước căn bản là chưa thấy qua mặt nhau ! Tô Kì thân thể yếu đuối , hoàng đế đặc chuẩn thành hôn sau ở Phò mã phủ tịnh dưỡng , không cần đi hành lễ . Hôn lễ của hai người vốn cũng chính là tượng trưng không khác ý nghĩa thực tế mấy .Hai ngày trước , cũng chính là thời điểm Nguyên Thương xuyên không , là lần thứ hai Công chúa gặp mặt Phò mã .

Mà nhiệm vụ của Tô Kì , chính là một bên đem thân thể dưỡng tốt , một bên tiếp tục giả bộ “ thân yếu , nhiều bệnh “ , sau đó lấy thân thể yếu nhược làm lý do , cho hài tử của một trong các huynh đệ tỷ muội làm con thừa tự là được .

Đại Yến quốc Công chúa không ít , Phò mã cũng nhiều , một năm hơn Phò mã cùng Công chúa không gặp mặt nhau nhiều đếm không xuể. Hiện tại đời sống cõi mơ , chuyện xấu phía sau hoàng gia rất nhiều , ít nhất có một nửa Công chúa sau lưng dưỡng một đám nam sủng . Dù sao phủ Công chúa cùng phủ Phò mã phủ không phải cùng một chỗ , ngày thường cũng khó thấy mặt nhau . Cho nên , chỉ cần Cố Nguyệt Mẫn cùng Tô Kì không đem chuyện này ồn ào đến trước mặt Hoàng đế , thì cũng sẽ không có việc gì .

Nhưng mấu chốt là, đừng để Công chúa phát hiện nàng là đồ giả mạo ! Minh Huy công chúa này được sủng ái có tiếng , tuy nói thông minh đáng yêu , vui vẻ hài hước , hơn nữa bản tính thiện lương — nhưng đây là đối với Hoàng đế cùng vài vị Hoàng tử mà thôi , đối với những người khác sao..... Lúc tức giận đem ra ngoài đánh mấy chục bản tử đó là Công chúa thiện tâm, dù chém đầu thì cũng không tính là quá phận .

Nếu để cho Công chúa biết được chân tướng, không cần Hoàng đế ra mặt, Công chúa cùng vài cái ca ca của nàng có thể đem nàng làm thành thịt vụn ! Đến lúc đó, chẳng những Nguyên Thương này vừa xuyên qua tới đã đi đời nhà ma , chỉ sợ toàn bộ Tô gia cũng sẽ gặp phải tai ương ngập đầu .

Nguyên Thương nhìn gương , trong gương là một cái mười lăm sáu tuổi tiểu thiếu niên, trắng nõn tuấn tú, nho nhã quý khí, mang theo một chút tái nhợt do bệnh nặng mới khỏi, nhưng cũng không có gì khác thường, chính là thân hình thon dài, có vẻ có chút gầy yếu, mặc nam trang khó tránh khỏi có chút ẻo lả, nếu là mặc nữ trang thì thích hợp hơn .

Nguyên Thương xuất thân là sát thủ, muốn hoá trang thành tiểu thiếu niên, có sẵn son linh tinh gì đó, chỉ cần ở chi tiết phác họa thêm, liền lập tức đem nguyên bản khí chất nữ tử hoàn toàn che lấp đi, hết thầy trên mặt cũng không có gì biến đổi . Liền ngay cả Tô Ấm cũng nhìn kỹ nàng vài lần, lại không nhìn ra cái gì, chính là làm bầm lều bầu tiểu thư nhà mình cũng thật có anh khí .

Không quá mấy ngày , một vị trong dự kiến tới phủ Phò mã .

Lúc này , Nguyên Thương cầm trong tay một quyển [bách công], vừa lật vài tờ, liền nghe thấy Tô Ấm phía sau bỗng nhiên quát :“Người nào ?!”.

Nguyên Thương theo hướng hắt quát nhìn lại , nhưng lại thấy một thiếu nữ mang theo một đám người hầu chậm rãi đi đến.

Là Minh Huy Công chúa - Cố Nguyệt Mẫn.

Nguyên Thương đây là lần đầu tiên nhìn thấy bộ dáng của công chúa , nhưng mà lại có thể khẳng định người trước mắt này chính là Cố Nguyệt Mẫn.

Ngày ấy thanh âm quanh quẩn ở bên tai , ngữ khí lờ lờ không ngừng, kia ngón tay cùng hương khí như trước không đổi , Nguyên Thương nghĩ , này thế gian chỉ sợ chỉ có vị thiếu nữ trước mắt này là xinh đẹp động lòng người đến vậy , có thể có được thanh âm tựa như suối nước , ngữ khí lại cao quý mà có mị lực , lại thêm hương thơm làm say lòng người còn mạnh hơn cả thôi miên.....Nàng chậm rãi bước đến, làm cho Nguyên Thương có ảo giác như nhìn thấy tiên nữ từ Cửu trùng thiên bước xuống phạm trần . Đuôi lông mày mang theo nét tươi vui , hai tròng mắt như có ý cười làm người rung động , khóe miệng câu khởi tia nghịch ngợm, đem một thân sa y cao quý hoa lệ làm lu mờ .

Nàng chỉ khoảng mười sáu bảy tuổi , không biết tương lai , sẽ lại như thế nào mê người .

Nguyên Thương từng ám sát một cô gái của đại gia tộc nước Mỹ , Công chúa hoàng thất Châu Âu , cũng thường xuyên vì nhiệm vụ mà xuất hiện tại các yến hội xa hoa , trang phục sang trọng , các cuộc tuyển chọn Hoa hậu Thế giới , đủ loại con gái , nhưng không có một ai có thể như Cố Nguyệt Mẫn làm nàng khắc sâu ấn tượng . Có lẽ, chỉ có ở xã hội phong kiến phương Đông nữ tử Hoàng tộc mới có thể cao quý đậm khí độ hoàng gia như vậy .

“Xem ra Phò mã quả nhiên đã khỏe ! Nhân sâm của Thái tử ca ca có thể cứu Phò mã, tất nhiên là phúc khí của nó . Ta đã cho người mang đến chút ngân nhĩ, lộc nhung, cho Phò mã bồi bổ thân thể.” Công chúa cười gật gật đầu, tuy rằng Nguyên Thương nhìn ra được trong mắt của nàng không có ý cười, nhưng của nàng tươi cười như trước vẫn có thể khuynh đảo chúng sinh .

Nguyên Thương đã nhiều ngày lưu ý quan sát , lại được Tô Ấm cẩn thận giảng giải, hiểu được lễ nghi nơi này , lúc này vội vàng đứng dậy chấp tay đáp tạ nói :“Đa tạ Thái tử, Công chúa ân điển !”.

Minh Huy công chúa cười nói :“Phò mã quá khách khí rồi ! Phu thê vốn một thể, Phò mã bị bệnh , bản cung cũng ngày đêm lo lắng , hôm nay thấy Phò mã khoẻ mạnh hơn , bản cung mới yên tâm một chút !” Nói xong đưa tay chạm đến cái trán của nàng .

Tô Âm ở một bên thấy , hừ lạnh một tiếng.

Nguyên Thương cung kính khép nép , lui ra phía sau một bước, khom người đáp:“Làm phiền công chúa lo lắng!”.

Minh Huy Công chúa cũng không để ý thu hồi cánh tay , cười hỏi:“Nha hoàn bản cung phải đến làm được việc chứ ?”.

Nguyên Thương mặt không chút thay đổi , thần sắc ôn hòa , tao nhã , đáp:“Đa tạ Công chúa ! Những nha hoàn này đều làm việc rất tốt , chỉ là mỗi ngày thời gian quét tước thư phòng hơi nhiều một chút :”.

Trúc Ngừ phía sau Minh Huy Công chúa sắc mặt có chút cứng nhắc , nhưng thật ra Minh Huy Công chúa tươi cười một chút cũng không giảm , nói :“Ta nghe nói Phò mã gần đây đối với sách cảm thấy hứng thú , liền để cho các nàng nhìn xem Phò mã thích loại sách gì , để ta có thể cấp cho Phò mã nhiều hơn mấy bộ !”.

Nguyên Thương vẫn như cũ nho nhã lễ độ, không mẫn không nhạt đáp:“Đa tạ Công chúa !”.

Minh Huy Công chúa che miệng cười nói :“Phò mã hay đa lễ ! Cần gì phải khách khí như thế ?”.

Lại tùy ý quan tâm vài câu , Minh Huy Công chúa muốn trở về hồi phủ,“Phò mã hảo hảo nghỉ ngơi, ngày mai bản cung lại đến nhìn người !”.

Tô Âm hừ lạnh nói:“Ai muốn người tới ?”.

Trúc Ngừ ở phía sau Công chúa hung hăng trừng mắt nhìn Tô Âm liếc mắt một cái , Tô Âm cũng không chút khách khí trừng lại !

Minh Huy Công chúa đổi lời nói của Tô Âm ngoảnh mặt làm ngơ , ý cười trong suốt xoay người thướt tha lay động bước đi. Ra phủ Phò mã thời điểm , phía sau một đoàn oanh oanh yến yến nha hoàn thị nữ, bước theo nghênh chào Công chúa bãi giá.

Cung đình bên trong , âm mưu tranh đấu, quyền lợi đấu đá, không phải nơi có thể ở lâu , huống chi, nàng thân là nữ Phò mã như bom hẹn giờ không biết khi nào thì sẽ nổ , nhất định phải mau rời khỏi nơi này . Đại tỷ Vu Linh [Hắc Sắc Chi Vân] từng nói qua , không nên để bản thân bị vây trong hiểm cảnh .

Nguyên Thương nhìn bước chân của Minh Huy Công chúa cùng thị nữ Trúc Ngừ khi đi đường , tuy rằng lay động thướt tha , nhưng nhìn kỹ chỗ nàng đặt chân , liền có thể nhìn ra mỗi bước nàng đi khoảng cách không chênh lệch nhau mấy , dựa vào ánh mắt Nguyên Thương đo đạc , mỗi một bước đi khoảng cách tuyệt đối giống nhau !

Trong đám thị nữ nha hoàn của nàng , cũng có vài người bộ pháp nhẹ nhàng . Nếu ở trong thế giới ngầm trước kia , chỉ có cao thủ trong nhóm sát thủ nhất lưu mới có thể làm được như vậy . Vị này Công chúa rõ ràng kiêu ngạo ngang tàng từ trong xương , lại có thể đối với nàng dễ dàng tha thứ như vậy , hiển nhiên có điều cần ở nàng , nếu muốn rời khỏi tầm mắt Công chúa , chỉ sợ cần phải mưu kế một phen .

Còn có Tô Âm này ...

“Thiếu gia, mấy ngày gần đây người thay đổi, trầm ổn hơn nhiều ! Lão gia, Tô lão thái quân nhất định rất vui vẻ !”.

Nguyên Thương trong mắt hiện lên một tia sát khí. Tô Âm này , nhất định phải giết ! Người này từ nhỏ đã làm thị vệ đi theo bên người Tô Kì , rất hiểu biết nguyên bản Tô Kì , thấy chính mình trở nên bất động , hiện tại tuy rằng miễn cưỡng đem hấn lửa gạt , nhưng hoài nghi này tất nhiên càng tích càng sâu . Hơn nữa, muốn rời đi Tô gia, cũng phải giải quyết hộ vệ bên người này !

Nàng là sát thủ , không cần thiết , thì sẽ không tùy tiện cùng người thiết lập quan hệ . Đời này , như thế nào cũng không thể bị nhốt tại nhà giam hoàng thành này , mãi cho đến chết có thể tự do !

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Tha Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Công chúa muốn đi du hồ .

Chương 4 : Công chúa muốn đi du hồ .

Nguyên Thương bệnh tốt lên sau , cũng đối với thân thể bản thân quen thuộc cùng hiểu rõ . Dựa theo khối thân thể này , bắt đầu trình tự huấn luyện sát thủ mà mình đã rõ như lòng bàn tay .

Lúc bản thân còn là sát thủ , không lúc nào là không muốn được tự do, khi ở trong đoàn sát thủ đã muốn chấm dứt loại huấn luyện tàn khốc vĩnh viễn

không ngừng nghỉ kia . Nhưng rời khỏi tổ chức sát thủ , cũng không có thói quen bản thân trở thành kẻ tay trái gà không chặt , nên nay nàng dùng tiêu chuẩn huấn luyện so với lúc trước bị thúc ép nâng cao hơn để rèn luyện , khiến cho mỗi ngày mệt đến cực hạn mới có thể an tâm yên giấc .

Lúc trước , ở thời điểm huấn luyện là bị thúc ép , hơn nữa không biết huấn luyện thế nào để không tổn hại thân thể . Hiện tại Nguyên Thương đã từng trải qua hơn một lần huấn luyện, giờ bắt đầu lần nữa , liền biết phải dùng phương pháp nào an toàn , hợp lý nhất , để sau này không khiến thân thể bị tổn thương , hơn nữa so sánh thì hiệu quả tốt hơn nhiều. Nàng biết lợi ích từng cái huấn luyện , biết rèn luyện bộ phận nào của thân thể , càng biết tư thế chính xác của từng động tác huấn luyện .

Về phần kỹ xảo giết người , phân biệt những bộ vị yếu ớt của thân thể , căn bản là không cần phải huấn luyện , vốn đã thành thục , chỉ cần quen thuộc thân thể của bản thân là đủ rồi .

Trừ lần đó ra, Tô Âm còn dạy nàng một phương thức tu luyện nội lực để dưỡng thân . Nội ngoại đều luyện , tiến độ huấn luyện cũng nhanh hơn .

Không quá vài ngày , Nguyên Thương huấn luyện bản thân đã có hiệu quả , Trúc Ngữ, nha hoàn theo Nguyên Thương phỏng đoán cũng là võ lâm cao thủ xuất hiện .

“Phò mã, Công chúa mời ngài chuẩn bị đi du hồ.” Nhìn nàng thái độ cao ngạo , không giống như đối với phu quân của chủ tử nói chuyện ngược lại như đối với nô bộc nói chuyện , làm cho Nguyên Thương có chút phản cảm . Nhưng ở xã hội phong kiến , Phò mã vốn là nô bộc của công chúa , nha hoàn bên người Công chúa so với Phò mã địa vị cao hơn , này cũng là chuyện thường của Đại Yến quốc .

Tô Âm đang muốn phân bác , Nguyên Thương lại trước một bước gạt đầu : “Thỉnh hồi bẩm Công chúa , Tô Kì nhất định tương bồi. Bất quá, không biết lúc nào thì khởi hành ?”

“Đầu sáng ngày mùng một tháng năm, Phò mã cứ qua phủ Công chúa nghênh tiếp Công chúa, đi đến Vi hồ .”

Nguyên Thương thần nhiên gật đầu nói: “Được !”

Đãi Trúc Ngữ rời đi, Tô Âm hỏi: “Thiếu gia, người như thế nào có thể đáp ứng đây ? Lão gia nói, vị này Công chúa trí tuệ vô cùng, ít cùng nàng tiếp xúc , để tránh làm cho nàng nhìn ra sơ hở !”

Nguyên Thương nói : “Người như vậy che che dấu dấu , chẳng phải càng thêm chọc người hoài nghi ? Không bằng thoải mái đi , đến lúc đó ta sẽ cẩn thận , nàng cảm thấy không có gì vui , lần sau tự nhiên cũng sẽ không gọi ta .”

Đùa gì thế ? Thật vất vả tìm được một cơ hội chạy trốn , như thế nào có thể cự tuyệt?

Tô Âm nghĩ nghĩ, nói: “Thiếu gia nói có đạo lý !” Lại tiếp theo cười nói , “Thiếu gia bệnh tốt sau , giống như thông minh hơn nhiều !” Nguyên Thương nói: “Theo lẽ thường , mất cái này sẽ được bù đắp cái khác , ta trí nhớ bị tổn hại , nên tâm trí được khai mở , coi như là lão thiên gia bồi thường đi !”

Tô Âm vỗ cái ót nói: “Thì ra là như vậy..... Vẫn là thiếu gia đọc sách nhiều , có hiểu biết .”

Nguyên Thương ôn hòa nhìn hần cười . Tô Âm cũng vui vẻ cười .

Tô Âm này , rốt cuộc là thật hay giả bộ , như thế nào thật thà như vậy ? Theo đạo lý mà nói , Tô Kì giấu một cái bí mật lớn như vậy , Tô Âm là người thù hờ duy nhất , hẳn phải nên là nhân tài kiến nghị, khôn khéo, cơ trí, tâm tư nhạy nhậy mới đúng .

Tô Âm quả thật kiên nghị , còn là một cái võ lâm cao thủ, tâm tư nhạy nhậy, đối với phản phó của sư phụ cùng Tô Sách chấp hành không sót một chữ , một tác cũng không rời bảo hộ nàng , liền ngay cả lúc nàng tắm rửa cũng canh giữ ở cửa không cho người tới gần. Nhưng mà , cũng khôn khéo, cơ trí liền hoàn toàn không liên quan . Nếu Tô Kì nguyên bản cơ trí , có thể bảo vệ mình hoàn hảo thì không sao , nhưng theo lời Tô Âm nói , Tô Kì từ trước cũng không phải thông tuệ , ngược lại bởi vì từ nhỏ yếu ớt , lại cách xa mọi người , nên có chút yếu đuối đơn thuần .

Một người là trưởng tử của đại tướng quân , thân thể yếu đuối nhiều bệnh ; Một người là đệ tử của mưu sĩ đệ nhất , có võ nghệ siêu quần, nhưng lại đơn thuần không cơ trí , cổ quái ! Cổ quái !

Nguyên Thương trong tổ chức sát thủ [Hắc Sắc Chi Vân] bài danh gọi là Thập Tam. Ở trong [Hắc Sắc Chi Vân] , lợi hại nhất là Ngũ Anh , Mười Kiệt Mười Sáu Hùng. Ngũ Anh là nhóm sát thủ được bồi dưỡng đầu tiên , bất quá thời điểm đào tạo còn chưa kết thúc , vì nguyên nhân thân thể cùng tinh thần mà chết . Cho nên lợi hại nhất là “Thập Kiệt Thập Lục Hùng”, này hai mươi sáu người chính là át chủ bài của [Hắc Sắc Chi Vân] .

Trong đó Thập Kiệt thực lực lại phi thường cường hãn, xa xa vượt qua “Thập Lục Hùng”, đều xếp hạng mười sát thủ toàn cầu , nghe nói bọn họ mười người thân thể cũng như Ngũ Anh phải tốn rất nhiều tiền cùng trả giá đại giới để cải tạo , sống không vượt quá ba mươi tuổi .

Nguyên Thương ở Hắc Sắc Chi Vân , thứ tự cùng bài danh giống nhau , cũng là số 13 . Nàng từng theo số 10 Tào Diệc học qua ám khí. Tào ở trong thế giới ngầm, được gọi là “Sát nhân phong”, là cao thủ về ám khí, tinh thông y thuật , bao gồm giải phẫu ngoại khoa cùng với thuật châm cứu . Nguyên Thương từng theo nàng chấp hành nhiệm vụ , cho nên cũng học được của nàng bảy tám phần bản lĩnh , chính là thủ đoạn giết người xa xa không kịp mà thôi .

Tào được xưng “Sát thủ phong”, lại tinh thông ám khí cùng châm cứu, của nàng vũ khí thích dùng cũng không khó đoán . Nguyên Thương cũng được xem như nửa đệ tử của Tào , cho nên , ám khí nàng tinh thông , cũng giống nhau — Châm !

Nguyên Thương tỉnh lại sau , tìm đến đây một ít ngân châm cùng châm thép , giấu ở trên người , không rời bên mình . Theo thói quen hàng năm , nàng có cảm giác , không có châm , nàng liền cảm thấy giống như ở trong nguy hiểm giống nhau , chỉ có ám khí mới làm cho nàng có một chút cảm giác an toàn .

Buổi sáng đi chơi ngày đó , Nguyên Thương ở trên người giấu đầy châm thép cùng ngân châm . Ngoài ra , mang theo vàng bạc , vật phẩm trang sức không có ấn ký phủ Phò mã , cùng chút ít bạc vụn mang theo tùy thân .

Từ phủ Phò mã đến phủ Công chúa , kỳ thật cũng không phải rất xa , ước chừng mất mười phút lộ trình mà thôi . Nhưng làm Phò mã - trượng phu của Công chúa , lại phải ở cửa chờ đợi thông truyền của Công chúa mới được đi vào .

Trúc Ngừ ở cửa đối với Nguyên Thương nói :“Công chúa cho mời Phò mã đi vào !”.

Nguyên Thương theo lời cúi đầu đi vào . Hạ nhân của Công chúa vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy Phò mã , đều đối với Nguyên Thương chỉ trỏ :

“Thì ra đây là Phò mã !”.

“Nghe nói Phò mã là một võ lâm cao thủ , nhưng thấy thế nào lại gầy yếu như vậy ?”.

“Không giống hậu nhân của tướng môn , này giống như môn đồ của Tào Ngự Sử , bộ dáng hết tiểu tú tài !”.

Trúc Ngừ ở phía trước dẫn đường , như là không có nghe thấy giống nhau , tùy ý để bọn họ nghị luận . Tô Âm tức giận nói :“Đám hạ nhân này , dám nghị luận chủ tử , chẳng lẽ một chút quy tắc cũng đều không biết sao ?”.

Trúc Ngừ trừng mắt với hần nói :“Công chúa cho mời Phò mã , cũng không mời người ! Người theo tới làm cái gì ?”.

Tô Âm nói:“Lần trước cũng là Công chúa muốn gặp Phò mã , còn không có gặp đâu , Phò mã liền bị bệnh , lần này đến phủ công chúa , còn không biết bị đám hạ nhân các người này một chút quy củ cũng không có ép buộc thế nào đâu , ta làm sao không đi theo cho được ?”.

Từ xa , một cái thanh âm ôn nhuận nói :“Lời này của Tô hộ vệ , giống như phủ công chúa của bản cung chẳng khác nào đầm rồng hang hổ !”.

Trong thanh âm mang theo ý cười , Nguyên Thương ngẩng đầu nhìn thấy nàng tươi cười , như gió xuân . Tại đây trong đình viện sắc màu rực rỡ Công chúa xinh đẹp xuất thân , làm cho Nguyên Thương trong thoáng chốc lay động .

Định lực của một vương bài sát thủ Nguyên Thương ra sao ? Liền ngay lập tức phục hồi tinh thần , khom mình hành lễ nói :“Công chúa điện hạ !”.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Tha Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Vi Hồ .

Chương 5 : Vi Hồ .

Minh Huy Công chúa cười vẫy tay nói :“Phò mã thật là..... Làm gì đối với bản cung nhiều như vậy lễ ? Chúng ta là phu thê , không cần như thế khách khí !”.

“Không dám !” Nguyên Thương tận lực đem ngữ khí của chính mình trở nên mềm mại , ôn hòa .

“Phò mã , lúc đến vội vàng đi ? Nhìn người thân đồ mồ hôi này !” Minh Huy công chúa khẽ cười một tiếng , tiến lên dùng tay trái giữ chặt nàng , tay phải dùng khăn tay chạm vào trán của Nguyên Thương , mát lạnh mềm mại , mang theo nhàn nhạt hương thơm , nhàn nhạt , như là mùi thơm của hoa lê , thanh nhã mà quen thuộc .

Nguyên Thương trí nhớ rất tốt . Sát thủ đối với chi tiết nhớ càng rõ ràng , trong ngũ giác , người đối với khứu giác là khắc sâu nhất . Nàng rõ ràng nhớ được , mùi hương trên khăn lụa này , mát lạnh khiến người ta cảm thấy thoải mái , đúng là mùi hương ngày ấy ở trong hôn mê sau tỉnh lại .

Hành động của Minh Huy Công chúa , ở trong mắt tôi tớ , lại thành một màn vợ chồng tình thâm .

Nguyên Thương lúc đó cúi đầu , thoáng nhìn thấy Minh Huy Công chúa ngằm cho Trúc Ngừ một cái ánh mắt . Trúc Ngừ tiếp đó âm thầm hướng phía sân ngoại làm một cái động tác ra dấu , chỗ rẽ của sân viện thấp thoáng thấy một góc áo đen .

Nguyên Thương trong lòng thấy kỳ quái , chỉ là ghi ở trong lòng , bất động thanh sắc .

Từ phủ Công chúa đến Vi hồ , phải cưỡi trên một con ngựa cao to . May mắn năm đó Đại tỷ yêu cầu bọn họ phải thuần thục biết cách điều khiển các phương tiện giao thông — từ phi cơ , phi thuyền , cho tới xe đạp , ván trượt , ngay cả cưỡi ngựa cưỡi lừa cũng không buông tha — mới khiến cho nàng đối với việc điều khiển ngựa tự nhiên như vậy .

Nguyên Thương theo bản năng quan sát hoàn cảnh xung quanh, nhìn những người nhìn thấy ở dọc đường, nhìn sự vật ở xung quanh, nghe thanh âm xung quanh. Mà dọc theo đường đi, có rất nhiều tiếng nghị luận, dân chúng xung quanh chỉ trỏ, thường nghe thấy là "Phò mã", "Công chúa", "Ông trời tác hợp" linh tinh các loại ...

Nguyên Thương lúc nghe thấy người bên ngoài như thế nghị luận chính mình cùng vị như thiên tiên nữ tử kia, cũng không cảm thấy phản cảm. Hoặc là bởi vì giờ phút này gió xuân ấm áp, làm người say mê, lại hoặc là trong tâm mỗi người đều yêu thích cái đẹp, lại hoặc là có được tâm tính của một sát thủ, vốn liền không quan tâm đến nghị luận bên ngoài.

Nguyên Thương đi ở phía trước bên trái, Tô Âm một thân võ phục màu đen bó sát người, theo nàng ở phía sau đảm đương hộ vệ. Minh Huy Công chúa cùng Nguyên Thương đi song song nhau, nàng cười ngửa đi bên phải Nguyên Thương, ở trong con mắt nhìn chăm chú của dân chúng phía dưới, trên mặt mang theo nét cười cùng Nguyên Thương nói chuyện.

"Phò mã từ nhỏ ở trong núi tu hành, đây là lần đầu tiên trở lại kinh thành đi? Ngày khác ta mang Phò mã đi dạo kinh thành, cảm thụ chúng ta Thiên triều thịnh thế."

Nguyên Thương trong lòng âm thầm nhủ mày. Đây thanh âm của Minh Huy Công chúa, đều mang âm điệu mê hoặc lòng người, lúc nàng nói chuyện, tổng làm cho người ta cảm thấy thoải mái — như vậy quá mức nguy hiểm. Một sát thủ lãnh tinh không nên bị ảnh hưởng bởi tác động bên ngoài. Công chúa này, hay là có thuật thôi miên? Hoặc là, mị thuật?

Tóm lại, chính mình không thể không đi, về sau cùng vị Công chúa này không có quan hệ gì, vậy cũng không cần phải vì vậy mà lo lắng cảm giác nguy hiểm không giải thích được đó.

Một con thuyền hoa cập ở bên hồ, xa xa, liền thấy vài vị nam tử phong thái lồi lạc đi đến nghênh đón trước mặt.

"Công chúa, Phò mã!"

"Còn có người khác sao?" Nguyên Thương ở trên ngựa thấp giọng nói một câu. Như vậy, có phải hay không làm kế hoạch đào tẩu của nàng bị ảnh hưởng.

Bên phải Công chúa mất mạng hàm ý xin lỗi nói: "Phò mã, đều là Minh Huy không tốt! Hôm qua không biết nô tài nào không có mắt đem chuyện bàn cung đi du hồ nói ra ngoài, làm cho nhóm công tử rảnh rỗi này thừa cơ xen vào, đi đến tìm ta đàm học."

Nguyên Thương vốn không am hiểu chính trị, nhưng mà vẫn biết vị Công chúa này không đơn giản, như thế nào để cho người khác tìm được chỗ trống? Vì thế theo trực giác cảm giác được đây là do vị Công chúa này cố ý.

Bất quá này cùng nàng có liên quan gì? Vì thế gật gật đầu, xuống ngựa.

Nàng đến trước mặt Minh Huy Công chúa, vì nàng dẫn ngựa. Bên cạnh hộ vệ vốn nên vì Công chúa dẫn ngựa vội hỏi: "Phò mã, để cho tiểu nhân làm được rồi!"

Nguyên Thương lại nói: "Ta là Phò mã của Công chúa, thì nên vì công chúa dẫn ngựa." Trong lúc nghênh tiếp Công chúa xuống ngựa, một tay bí mật đem mảnh nhỏ như tờ giấy nhẹ nhàng dán tại sườn thắt lưng Minh Huy Công chúa, trong suốt như cánh ve, bình thường nhìn rất khó phát hiện ra.

"Nguyên lai là「Phò mã」, dẫn ngựa là chức trách của Phò mã. Vì Công chúa dẫn ngựa, đúng là bổn phận của Phò mã! Chúng ta này đều là thư sinh tay trái gà không chặt, đương nhiên là không thể so sánh!" Một cái thanh âm ngả ngón vang lên, từ phía xa lại gần. Nguyên Thương theo thanh âm nhìn lại, nhìn thấy người nọ không đến ba mươi, thân hình mập mạp, sắc mặt trắng nõn, một bộ dáng phú quý!

"Văn Phong huynh, người lười này không đúng rồi! Phò mã bổn phận là vì Công chúa cười ngựa, cũng không phải là dắt ngựa! Hơn nữa, Tô Kì huynh học vấn sâu rộng, võ học thế gia, cũng không phải là người văn nhược như chúng ta có thể so bằng!" Người này trung khí mười phần, trong ngữ điệu mang theo châm chọc rõ ràng. Nhìn thân hình cao lớn, bước đi như gió, như thế nào cũng không giống như là "người văn nhược", rõ ràng là châm chọc Tô Kì thân thể yếu đuối.

Bên cạnh một thanh niên nam tử mặc trường bào lam sắc, bên hông mang theo trường kiếm hừ mạnh một tiếng, nói: "Lữ Văn Phong, Phùng Triệt, các người đây là châm chọc võ nghệ của Tô gia sao? Đều là khoa tay múa chân?"

Phùng Triệt sắc mặt cứng ngắc một chút, cười nói: "Như thế nào là vậy? Chúng ta bất quá là thấy Phò mã như thế sẵn sàng, nói vài câu vui đùa mà thôi! Ai chẳng biết sự phụ Mộ Dung tướng quân người là Triệu quốc công, võ nghệ siêu quần?"

Nguyên Thương đối bọn họ tranh luận một chút cảm giác cũng không có. Nàng nghĩ đến chính là như thế nào mau chóng chạy trốn, ngữ khí châm chọc trong lời nói của những người này bị nàng trực tiếp bỏ qua, chọn lọc lại tin tức hữu dụng. Chính là bàn tay giúp Công chúa xuống ngựa kia, lòng bàn tay vẫn như cũ còn lưu lại hương thơm mềm mại.

Công chúa Đại Yến quốc, cho dù là Công chúa hiền thực nhất, cũng có thể cười ngựa rong ruổi một phen, huống chi vị này hừ hừ thực thực võ lâm cao thủ Công chúa điện hạ?

Nhưng mà, nàng xuống ngựa thời điểm, cổ tay nọ lực ở tay Nguyên Thương, giống như một vị cô nương không biết chút võ nghệ xuống ngựa. Nguyên Thương nhớ rõ, ngăn ngừa hai lần gặp nàng, nàng đều có ý che dấu chuyện biết võ công.

Quên đi, Nguyên Thương nghĩ rằng, dù sao chính mình cũng phải đi, này cung đình tranh đấu lục đục, Công chúa vì sao giấu diếm chính mình biết võ, đều không quan trọng.

“Phò mã, ngày ngốc gì thế? Chúng ta đi thôi!” Minh Huy Công chúa quay lại nhìn nàng, gương mặt sáng lạn tươi cười, đứng ở phía trước vài bước chờ nàng.

Thấy Minh Huy Công chúa hành động sẵn sàng như thế, nghĩ đến mấy ngày nay, Minh Huy công chúa đối nàng hỏi han ân cần, lúc nào cũng quan tâm, mỗi ngày phải hạ nhân đưa tới thuốc bổ, đồ chơi, cho dù là luôn luôn lãnh huyết Nguyên Thương, cũng nhìn không được trong lòng mềm mại một hồi. Ngay cả là hư tình giả ý, có mưu đồ khác, nhưng mà xác thực đây là lần đầu tiên, Nguyên Thương được người khác lưu tâm để ý.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Tha Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Hoan nghênh thích khách.

Chương 6 : Hoan nghênh thích khách.

Nguyên Thương căn bản là đem mọi người trước mắt coi như không tồn tại, dù sao, ở đây cao thủ chân chính là Công chúa, cùng với Trúc Ngừ ở bên người Công chúa, Tô Âm bên mình. Mà hắn, đối với nàng chạy trốn không tạo thành uy hiếp, không đủ gây sợ hãi!

Dựa theo nhận thức của [Hắc Sắc Chỉ Vân] bọn họ, thế gian này người được chia làm ba loại, địch nhân - cần phải giết chết, đồng bạn - kẻ vai chiến đấu có thể giao phó sinh tử, người xa lạ - có được mà không có cũng không sao, tùy thời lợi dụng, vứt bỏ. Trong đó hai loại người trước quan trọng hơn.

Công chúa trước mắt là trở ngại lớn nhất dễ chạy trốn, tự nhiên là địch nhân, Trúc Ngừ cùng Tô Âm cũng coi như một nửa địch nhân. Đồng bạn sao, tự nhiên là không có, trừ bỏ Hắc Sắc Chỉ Vân huynh đệ tỷ muội, những người khác nào có thể tin tưởng? Về phần người xa lạ có cũng được mà không có cũng không sao, là đám người Phùng Triệt, Lữ Văn Phong. Cho nên, Nguyên Thương tự nhiên là đối với Công chúa, Trúc Ngừ, Tô Âm đám người đề mặt, những người khác sao, đây hoàn toàn bỏ qua.

Mà này đám công tử tiến đến làm khó dễ, Nguyên Thương hoàn toàn không để tâm đến bọn họ, lại càng không đáp lời, có muốn làm khó dễ cũng liền cảm thấy không thú vị. Nếu dây dưa tiếp, chẳng phải là cùng với vô lại đường phố giống nhau? Vì thế bọn họ chính là khinh miệt nhìn Nguyên Thương bĩu môi, không thèm nói thêm nữa.

Nhưng thật ra làm nam tử trẻ tuổi Mộ Dung tướng quân tán thưởng gật gật đầu, đi lên phía trước nói: “Kì đệ, vài năm không gặp, người đã lớn như vậy? Ta tháng trước ở phía tây cùng người Hung Nô giao chiến, không thể tham dự hôn lễ của người cùng công chúa, hôm qua vừa trở về, liền nghe nói người cùng công chúa đi du hồ, ta nghĩ sớm gặp trễ gặp đều là gặp, liền mặt dày đến đây du hồ giúp vui!”

Mộ Dung tướng quân xem ra chỉ hơn ba mươi tuổi, nói chuyện trung khí mười phần, tràn đầy khí phách, trên mặt có lưu lại dấu vết phong sương, trong giọng nói mang theo khí thế uy nghiêm của quân đội. Hắn mặc dù không mặc quân trang, lại vẫn cao ngất mạnh mẽ, xa xa vài cái tùy tùng vừa thấy là biết là người trong quân doanh. Lúc hắn nhìn Nguyên Thương, đây mặt mỉm cười, giống một vị huynh trưởng nhiều năm không gặp, tiến tới vỗ bả vai nàng.

Một đạo bóng người che chắn phía trước Nguyên Thương và Mộ Dung, nhúu mày trừng mắt hắn.

Mộ Dung bị ngăn trở, sừng sốt một chút, đánh giá người trước mặt nửa ngày, bỗng nhiên ha ha cười nói: “Này không phải tiểu Tô Âm sao? Cũng lớn như vậy? Lần trước nhìn thấy người, vẫn là đứa bé nhỏ xíu!”

Tô Âm trừng mắt căm tức liếc hắn một cái, hừ một tiếng, lui về bên người Nguyên Thương không để ý tới hắn.

Nguyên Thương tự nhiên là sẽ không để ý Mộ Dung, thân nhiên hướng hắn gật gật đầu, tiến lên vài bước, bắt lấy tay Công chúa.

Mộ Dung thấy chủ tớ hai người thế nhưng một chút nhiệt tình cũng không có, cũng không để ý, cười ha ha hai tiếng. Mà những người khác nhìn thấy Nguyên Thương như thế tự nhiên đi lên giữ chặt tay Minh Huy Công chúa, mà Minh Huy Công chúa cũng cười nhẹ nhàng mặc hắn nắm, mọi người thần sắc khác nhau. Có người kinh ngạc, có người hiểu rõ, có người xanh cả mặt. Minh Huy Công chúa dư quang nhìn lướt qua mọi người ở đây, thấy bọn họ trong mắt thần sắc phức tạp, cười đến có thể so với ánh mặt trời sáng lạn phản chiếu trên mặt hồ.

Minh Huy công chúa một tay giữ chặt Nguyên Thương, một tay chỉ vào ba người trước nói: “Này vài vị đều là trong triều thanh niên tuấn kiệt, trưởng bối của bọn họ cùng với trưởng bối của người đều có quan hệ sâu vô cùng.” Chỉ vào tên tướng tá mập mạp phú quý, hơn hai mươi tuổi nam tử nói: “Đây là Lại bộ Thượng Thư con thứ, công bộ viên ngoại lang Lữ Văn Phong.” Lại chỉ vào kia trung khí mười phần, thân hình cao lớn, bước đi như gió nam tử nói, “Đây là cháu trai Sở quốc công, ngự tiền thị vệ Phùng Triệt!” Cuối cùng chỉ vào một thân màu lam trường bào Mộ Dung, “Đây là Bình Tây tướng quân Mộ Dung Thanh Hoa, là đệ tử của chương phụ (cha chồng), mới từ phía Tây đánh bại Hung Nô trở về!”

Lữ Văn Phong cùng Phùng Triệt bị chỉ đến thời điểm, lộ ra vẻ mặt vô cùng tự đắc. Bên cạnh Mộ Dung Thanh Hoa thấy, mang theo quân nhân chất phác tươi cười, ung dung thần nhiên.

Nguyên Thương một hồi lâu mới ý thức được, Minh Huy công chúa nói “Chương phụ”, chính là lão cha hời của nàng. Đây Mộ Dung Thanh Hoa, tính ra là cùng là thế hệ sư huynh của nàng, bất quá hẳn là đã xa cách nhiều năm. Lại nhìn Phùng Triệt hai người nhìn nàng bằng ánh mắt coi khinh, nghĩ đến đối phương cùng nàng cũng không phải cái gì bằng hữu quen thuộc. Như vậy, tất cả mọi người ở đây cùng mình đều không quen thuộc

Không phải người quen là tốt rồi, không phải người quen càng thuận tiện cho nàng chạy trốn.

Trúc Ngừ thấy Công chúa nhà nàng địa vị cao lại hạ mình nhân nhượng tên xú tiểu tử Triệu quốc công kia để hấn lùi kéo, mà xú tiểu tử này thế nhưng còn liên tục giữ chặt tay Công chúa đi về phía trước, trong lòng nàng đem các lời nói ác độc ra nguyên rủa một lần, nhưng mà không dám ở bên ngoài tỏ sắc mặt với Nguyên Thương. Nàng tuy là thị nữ Công chúa sủng ái nhất, lúc này nhưng lại tỏ ra rất quy củ, như một thị nữ đoan trang ôn trọng, cùng với Tô Âm ngày đó cãi nhau tiểu nha hoàn, một trời một vực.

Minh Huy công chúa lùi kéo Nguyên Thương, song song mà đi, đi đến tiểu đình bên hồ. Nguyên Thương vẫn đang sắm vai hình tượng Phò mã cung kính thủ lễ, bởi ở bên người Minh Huy, ôn tồn lễ độ, tác phong nhẹ nhàng.

Trong đình có mấy người đứng, từ xa đón đợi Minh Huy cùng Nguyên Thương tới đây, gặp Minh Huy Công chúa tiến vào đình, đều xoay người hành lễ:

“Công chúa điện hạ !”.

“Công chúa thiên tuế !”.

Lúc này, trừ bỏ Minh Huy Công chúa, cũng chỉ có Nguyên Thương cùng Phùng Triệt thân phận tôn quý nhất. Nguyên Thương trước mắt với tư cách là trưởng tôn của Triệu quốc công, Phùng Triệt là tôn tử Sở quốc công, tuy rằng Nguyên Thương không biết này Sở quốc công là loại người nào, đã có công lao gì, nhưng mà có thể phong làm Quốc công, tự nhiên thân phận không thể thấp.

Ngự tiền thị vệ là thế diện của hoàng cung, Phùng Triệt có thể trở thành ngự tiền thị vệ, trừ bỏ bản thân võ nghệ không thấp, còn do tướng mạo tốt. Hắn đứng ở trong đình, thần thái phấn khởi, lập tức đem nhũ thanh tú, lạnh nhạt điệu thấp Nguyên Thương lu mờ.

Phùng Triệt giới thiệu nói: “Đây là Giang Nam tài tử Hứa Sĩ Xương, Mẫn Hán Văn; Đây là môn đồ đứng đầu Thái Học Viện ở kinh thành — Lâm Tu, đây là môn đồ Thái Học viện Tả Thu Thật”.

Lâm Tu cử chỉ, tác phong mang theo phong độ quý tộc, hướng Minh Huy Công chúa vừa chấp tay: “Điện hạ !”.

Đám người Tả Thu Thật cũng đều hành lễ, cũng không quá câu nệ hình thức.

Hứa Sĩ Xương cùng Tả Thu Thật có chút kích động từ trong người xuất ra một quyền trực, hai tay trình lên, cung kính nói: “Công chúa điện hạ, đây là quyền thi văn của tại hạ, từ lâu đã nghe tài danh của Công chúa, thỉnh mong Công chúa thẩm duyệt !”.

Minh Huy vẫn mang theo ung dung cao quý tươi cười, cũng không trả lời, mà là quay đầu nhìn thoáng qua Trúc Ngừ. Trúc Ngừ hiểu ý lập tức gật đầu, tiến lên nhận lấy quyền trực, nói: “Thẩm duyệt thi không dám nói đến, chính là Công chúa thích nhất thi từ văn chương, xem văn như bạn, chẳng qua hiểu biết được một hai ...”.

Hai vị Giang Nam tài tử đều chấp tay hành lễ: “Đó là đương nhiên ! Có thể cùng Thiên hạ đệ nhất tài nữ thảo luận thi từ, cũng là vinh hạnh của môn đồ Giang Nam tại hạ !”.

Mục đích đạt được, Phùng Triệt cười nói: “Chư vị, trên thuyền rượu và thức ăn, ca múa đã chuẩn bị tốt, liền du hồ đi thôi ?”.

Trúc Ngừ lại gần nói nhỏ với Công chúa nói: “Điện hạ, người xem Phò mã trông ngây ngốc thế, nói không chừng ngay cả [thảo luận thơ từ] cũng không hiểu được đâu !”.

Minh Huy Công chúa từ chối cho ý kiến, một lát sau thần nhiên cười nói: “Phò mã là người cao quý, như thế nào không hiểu được mấy thứ này ? Đừng nói nữa !”.

Trúc Ngừ le lưỡi, không nói.

Nguyên Thương cách đó không xa, trong khoảng thời gian này nội ngoại đều luyện, hơn nữa khối thân thể này vốn có nền tảng từ trước, thính giác nhạy bén, vừa lúc có thể nghe thấy lời nói của Trúc Ngừ. Nhưng Nguyên Thương vốn là một cái nho nhỏ sát thủ, trước kia nhiệm vụ phần lớn phải đi phương Tây ám sát thương nhân giàu có của Mi, hoàng tộc Châu Âu, đối với chính trị cổ đại của Trung Quốc thật là chưa từng nghiên cứu qua. Chính là bởi vì yêu cầu ám sát hoặc bảo vệ một số người Hoa quý tộc, mà học tập quá một ít văn hóa thời xưa, đối Trung Quốc cổ đại tranh đấu với nhau quá thật biết không nhiều. Tuy rằng Trúc Ngừ nói như thế nàng vẫn không đoán được ẩn tình bên trong.

Chính là xem không khí nơi này, dựa vào trực giác của sát thủ có thể biết, đằng sau vẻ ngoài này, ảo diệu vô cùng.

Khi lên thuyền hoa, mắt trái Nguyên Thương bỗng nhiên nhảy một chút.

Sát khí !

Tuy rằng thực đậm , nhưng là , trực giác nhiều năm ở trong tử vong , tuyệt sẽ không sai ! Đây là sát khí của sát thủ chân chính mới có được , là chính tay đâm qua vô số tánh mạng mới có sát khí , cũng không phải như kia vài cái “Công tử”, “Tài tử” xem mình không vừa mắt mà có .

Là ai ?

Nhìn chung quanh một vòng , trừ bỏ Mộ Dung Thanh Hoa cùng vài cái tùy tùng, cũng chỉ có hộ vệ của Công chúa , Phùng Triệt Lữ Văn Phong cùng vài cái bảo tiêu , còn lại đều là oanh oanh yến yến , Nguyên Thương tìm không thấy nơi phát ra sát khí . Chỉ biết là , hẳn là ở trên thuyền .

Nguyên Thương như thế nào sẽ sợ loại trường hợp này ? Ngược lại mà nghĩ , nếu người này thật động thủ , thừa dịp hỗn loạn , nói không chừng không cần dùng đến kế hoạch liền có thể rồi đi , còn bởi vì sự xuất hiện của sát thủ mà làm xáo trộn dấu vết truy tìm của mọi người .

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Tha Mạng* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Thích khách lão huynh sao còn chưa tới ?

Chương 7 : Thích khách lão huynh sao còn chưa tới ?

Khó trách hôm nay chưa ra cửa , liền cảm giác có nguy cơ , nguyên lai là có người muốn ám sát ! Nguyên Thương bất động thanh sắc thu hồi ánh mắt , nhưng khóe mắt dư quang như trước không ngừng dò xét bốn phía .

Trên Vi hồ , gió xuân rộn ràng , chim bay lướt qua mặt hồ , tại nơi đã lướt qua , nổi lên gợn sóng lăn tăn . Phương xa có ngư dân chèo thuyền , cất tiếng hát vang , nghe không ra đó là âm điệu gì , chỉ có thể cảm thấy âm thanh trầm bổng vui sướng .

Nguyên Thương cùng Minh Huy Công chúa đi lên thuyền lớn , thấy trên boong thuyền trải một tầng thảm , đầu thuyền được chạm khắc hình chim đại bàng , trên thuyền có một trường ghế chạm ngọc , trên ghế được lót đệm lông thêu hình phượng hoàng hoa lệ , uy nghiêm mạnh mẽ . Ghế dựa sau có mui che đỉnh đầu , phía trên là tranh cát tường hình phượng hoàng cửu sắc được Hoàng đế ngự ban cho Minh Huy Công chúa .

Chỗ bên cạnh Công chúa , có một cái bàn được đặt thấp hơn , nghĩ đến đó là chỗ ngồi của mình ; tiếp tục nhìn xuống , hai bên trái phải đều được đặt bốn cái bàn thấp , chỗ ngồi được làm bằng đệm hương bồ .

Nhìn ra , ở đây cũng chỉ có Công chúa một người ngồi trên trường ghế , cao cao nhìn xuống .

Nguyên Thương theo công chúa đi đến đầu thuyền, lúc Minh Huy ngồi xuống , Nguyên Thương đang muốn đi đến chiếc bàn thấp bên cạnh , lại bị Minh Huy kéo lại .

“Phò mã cùng ta ngồi đi !” Minh Huy mang theo tươi cười nói ra lời này , tuy rằng ngữ khí không có ý ra lệnh , nhưng công chúa đã nói , Nguyên Thương nào dám ở lúc mấu chốt kháng mệnh, khiến cho Công chúa chú ý ? Vì thế đành phải ngồi bên người Công chúa . Tuy rằng trong lòng không ngừng oán thán Công chúa này làm cho nàng bị mọi người để ý nhiều hơn dẫn đến việc bí mật trốn đi của nàng thêm khó khăn , nhưng ở mặt ngoài thần sắc như trước ôn hòa, gật đầu nói : “Được !”.

Thấy cảnh này , mọi người phía dưới sắc mặt khác nhau . Nam tử Mộ Dung kia hào sảng khẽ cười, xem chuyện này như là bình thường , hợp lý . Lữ Văn Phong sắc mặt cứng ngắc , Phùng Triệt trong mắt hiện lên một tia âm ngoan không dễ phát hiện , lập tức che dấu đi , trên mặt trước sau như một mang ý miệt thị .

Minh Huy Công chúa đợi mọi người nhập tọa , nói : “Nếu chư vị đã đến đây , trước cùng nhau thưởng thức ca múa như thế nào ?”.

Phía dưới mọi người chấp tay nói : “Hết thầy nghe theo Điện hạ an bài !”.

Vì thế con thuyền chậm rãi đi động , hướng giữa hồ mà đến , từ bên trong đi ra một đoàn vũ nữ oanh oanh yến yến , âm nhạc vang lên , ca múa bắt đầu .

Nguyên Thương ngồi ở bên cạnh Minh Huy Công chúa , sắc mặt lạnh nhạt . Mãn ca múa này , tuy rằng vũ cơ có vài phần tư sắc , giọng hát cũng không tệ , nhưng khúc nhạc mềm mại , nhẹ nhàng không có gì động lòng người này , Nguyên Thương nàng như thế nào cảm thấy hứng thú ? Hơn nữa , tâm tư của nàng cũng không đặt tại tiết mục giải trí này a !

“Phò mã hình như không thích tiết mục ca múa này ?” Giọng nói của Minh Huy Công chúa vang lên bên tai , vô cùng thân thiết mềm mại , “Phò mã , ta thấy ngươi rầu rĩ không vui . Có phải hay không bài hát hay điệu múa không hợp sở thích ?” Minh Huy Công chúa nhìn Nguyên Thương biểu tình lạnh nhạt , đối với đám mỹ nữ không chút hứng thú, ngược lại bung ly rượu chậm rãi thưởng thức , nhìn mặt hồ như đi vào cõi thần tiên , nên mở lời hỏi han . Nàng nào biết rằng Nguyên Thương người này đang tính toán lộ tuyến để lắt sau lưng xuống đáy hồ cùng với việc chờ đợi thời cơ tới ! Nguyên Thương lắc đầu , nói : “Tô Kì thô tục , không hiểu ca múa tao nhã này .”

Minh Huy lại nói :“Vô luận ca múa gì , đều để lòng người vui vẻ , không thể làm Phò mã thích thú , kia đó là do ca múa này không tốt !” Nói xong dùng đĩa hương thức ăn gấp , bỏ vào trong bát Nguyên Thương , nói ,“Phò mã , bụng rỗng uống rượu không tốt , nếm thử đồ ăn này hương vị như thế nào !”.

Nguyên Thương nghĩ , ăn no mới có khí lực chạy trốn , vì thế thuận theo nếm thử một miếng , không ngờ mùi vị không tệ , vì thế vui đầu vào ăn . Minh Huy Công chúa không để ý nàng thất lễ , ngược lại liên tiếp vì nàng gấp thức ăn .

Bên kia Mộ Dung Thanh Hoa thấy thế , mang theo ý cười thật thà đôi mắt khẽ híp , cười đến càng thêm chất phác hào sảng . Lữ Văn Phong có chút để tâm nhìn về phía Phùng Triệt sắc mặt khó coi . Vài vị Giang Nam tài tử cùng môn đồ Thái Học viện cảm nhận được không khí kỳ quái này , đều trầm mặc không lên tiếng .

Tô Âm đứng ở bên hông sườn Nguyên Thương , thấy hai người càng lúc càng gần , ra vẻ thân mật khăng khít , sốt ruột đến độ sắc mặt biến thành màu đen . Trúc Ngữ phía sau Công chúa thấy thế , mặt tươi cười , đặc ý nhìn hấn . Tô Âm không chút nào yếu thế trừng trở về , Trúc Ngữ cười đến càng vui vẻ . Tô Âm đang muốn mở miệng , bỗng nhiên cảm thấy có một đạo ánh mắt dừng ở trên người hấn , theo cảm giác nhìn qua , phát giác cái kia nói mình là tiểu hài tử Mộ Dung Thanh Hoa đang nhìn hấn cười . Bị hấn phát hiện sau , thế nhưng còn không biết xấu hổ nâng ly hướng hấn tỏ vẻ .

Nguyên Thương tuy rằng vui đầu ăn cơm , nhưng mắt nhìn sáu hướng , tai nghe tám phương . Trúc Ngữ , Tô Âm cùng Mộ Dung Thanh Hoa trong lúc đó ánh mắt trao đổi , Nguyên Thương đều nhìn trong mắt , nghĩ rằng , kia Mộ Dung Thanh Hoa nhìn như thô lỗ , nhưng có thể tuổi còn trẻ đã làm được đại tướng quân , còn đánh bại Hung Nô , tất phải là người trí dũng song toàn . Theo quan hệ bề ngoài mà nói , cùng với Tô gia tương giao thân cận , với Tô Âm chắc cũng là quen biết cũ , như vậy , nếu nàng thừa lúc thích khách hỗn loạn tru tính giết chết Tô Âm , có phải hay không sẽ bị hấn nhìn ra ? Nếu tự nhiên xuất hiện kẻ phá đám , chỉ sợ thoát thân không thuận lợi Như vậy , vẫn nên tùy theo hoàn cảnh hành sự !

Thứ đó trên người Công chúa cũng nên có hiệu quả đi

Quả nhiên , nàng phỏng chừng thời gian chuẩn xác ! Bên cạnh luôn luôn bình tĩnh Minh Huy Công chúa , vẻ mặt bỗng dưng cứng nhắc khó có thể phát hiện .

Nguyên Thương trong lòng vừa lòng gật đầu . Xem ra , thuốc của chính mình rất hiệu quả . Dân thứ đó bên ngoài y phục của Công chúa , khi ở hiện đại , Thường Tùy Đại nhân cùng Vu Linh Đại tỷ cùng nhau chế thuốc . Sát thủ của [Hắc Sắc Chỉ Vân] người người đều trải qua cải tạo thân thể , ít nhiều đều có chút thương tật . Tỷ như lão Bát , dạ dày thường không khỏe . Phương thuốc này , chính là Đại nhân cùng Đại tỷ nghiên cứu cho lão Bát , chuyên trị rối loạn tiêu hóa , tràng vị không thông , tác dụng rất tốt , phối phương đơn giản , thuận tiện mang theo , khả năng xuyên thấu rất mạnh , lão Bát cơ bụng cứng như sắt thép đều có thể xuyên thấu , chứ đừng nói tới sa y mỏng manh kia của Công chúa .

Nguyên Thương dùng vài ngày để tìm được những dược liệu đó , trộn thành thuốc làm thành cao dán . Thuốc này , cho lão Bát dùng thì thích hợp , nhưng nếu dùng trên người bình thường Mặc kệ là người thường hay là võ lâm cao thủ , cho dù là thần tiên trên trời , cũng đều không chống đỡ được . Đồng thời , Nguyên Thương cũng nhận không được toát ra ý niệm đùa dai trong đầu — không biết vị Công chúa điện hạ cao quý kiêu ngạo này , khi đối mặt với thời điểm ba gấp của con người , sẽ có biểu tình gì ?

Bất quá , kết quả ngoài dự kiến khiến cho nàng thất vọng rồi . Vị Công chúa này tâm tính cùng định lực không thể đem ra so với người thường . Chỉ nghe Minh Huy Công chúa vẻ mặt ôn hòa bất động thanh sắc nói :“Phò mã , ta rời đi trong chốc lát , sau đó trở về , Phò mã từ từ ăn !”.

Nguyên Thương gật gật đầu . Ừm , đồ ăn rất ngon , đều là thịt hươu bào ngư cùng sơn hào hải vị , dù ở kiếp trước , cơ hội được ăn cũng không nhiều , ngẫu nhiên ở trường hợp làm nhiệm vụ phải hóa thân thành tầng lớp nhân sĩ phải học tập cách ăn uống , dù sao , so sánh mà nói vẫn là tự do quan trọng , bất năng ở chỗ này , đừng nói là cho ăn bào ngư , dù là ăn thịt rồng cũng không được !

Công chúa đi rồi , nha đầu Trúc Ngữ bên người tự nhiên cũng đi theo . Hiện tại , ba vị võ lâm cao thủ đi hai vị , Nguyên Thương như trước ở tại chỗ lặng lẽ chờ đợi thời cơ .

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Tha Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Tiến hành chạy trốn [Thượng] .

Chương 8 : Tiến hành chạy trốn [Thượng] .

Thành công khiến Công chúa rời khỏi , nhưng mà , nàng nhìn bóng dáng Công chúa , trong lòng bỗng nhiên toát ra dự cảm không tốt , giống như bản thân làm chuyện thập phần nguy hiểm , hơn nữa nguy hiểm xuất phát từ vị Công chúa này .

Kỳ quái ! Tại sao có thể như vậy ? Cho dù Công chúa biết mình hạ được , cũng không có cách nào tìm mình báo thù đi ?

Nguyên Thương lau mồ hôi , muốn xua tan đi cảm giác không tốt này , nhưng có lẽ là vì nàng là sát thủ nên có thể cảm giác nguy cơ mạnh mẽ hơn người , như trước không chuyển biến tốt . Vì vậy đành phải dời lực chú ý đi tìm kiếm thích khách .

Nguyên Thương căn bản nghĩ thích khách kia ở trong đoàn vũ nữ , nhưng sau khi cẩn thận quan sát , phát hiện đoàn vũ nữ này đều là người thường .

Nguyên Thương mắt nhìn người rất tinh tường, đối với sự việc quan sát cẩn thận tỉ mỉ, có thể nói so với những người thế giới này đều chuẩn xác hơn nhiều. Nếu thực sự nàng nhìn không ra thích khách, vậy thì vị thích khách này cực kỳ nguy hiểm!

Nhìn đến nữ tử đánh đàn bên kia, hồ khẩu rõ ràng có vết chai — đánh đàn có thể làm cho đầu ngón tay có vết chai, nhưng cũng không có khả năng làm cho hồ khẩu có vết chai đi? Còn có cái người thổi sáo kia, ôi, đều đã nửa ngày, còn không có lấy hơi, khả năng hô hấp của người cổ đại đều tốt thế à? Nay vài cái thủ đoạn non nớt, trình độ biểu diễn còn không đạt, sát khí cũng không có hùng hậu như vậy, chỉ là tiểu lâu la mà thôi. Chân chính chủ lực, hẳn là người có sát khí làm cho nàng cảm thấy nguy cơ lúc lên thuyền kia.

Vị thích khách lão huynh này che giấu thật sâu, lúc này còn chưa động thủ!

Mặc kệ người hấn muốn ám sát là ai, cũng không ngoài Công chúa, mình, Mộ Dung tướng quân, Phùng Triệt cùng Lữ Văn Phong.

Trong đó Lữ Văn Phong khả năng cơ hồ bằng không, hấn bắt quả là con thứ của Lại bộ Thượng Thư, không đáng phải trong lúc Công chúa ở đây mà đi ám sát? Phùng Triệt cùng Mộ Dung khả năng có một chút, nhưng cũng rất thấp, lý do giống như trên, hoàn toàn có thể chờ thời điểm hấn ở một mình mà ám sát, sẽ dễ dàng hơn; Mà Mộ Dung Thanh Hoa khả năng lớn một chút, có lẽ là người Hung Nô ghen ghét kẻ thù là hấn lập nhiều công lao lớn mà xuống tay.

Khả năng lớn nhất là mình cùng với Công chúa. Công chúa xuất môn thời điểm tiền hô hậu ứng, hộ vệ vô số, nếu là gặp chuyện, rất nhanh sẽ có quân đội xuất hiện, hoàng thành binh sĩ tuần tra rất nhiều, phụ cận liền lập tức cứu giúp. Nhưng nay ở giữa hồ, liền bị cô lập; còn mình, vị Phò mã trừ bỏ lần này đi du hồ, mấy tháng liền cũng chưa bước chân ra khỏi cửa phòng. Cho nên, ám sát mình khả năng coi như là lớn nhất.

Nguyên Thương đều chuẩn bị kế hoạch tốt lắm. Nếu mục tiêu của thích khách là mình, liền đem Tô Ám đẩy ra, đến lúc đó cái tên Mộ Dung tướng quân kia tất nhiên sẽ ra tay tương trợ. Mà Phùng Triệt, Lữ Văn Phong đám người này tuyệt đối sẽ không cứu mình, trong lòng còn thực chờ mong mình chết đi. Kia bốn tên văn nhân hoàn toàn có thể xem nhẹ. Phía sau chính là lúc nàng thoát thân. Nguyên Thương làm sát thủ đã lâu, so với vị thích khách này chỉ sợ về kinh nghiệm, tâm trí cùng công cụ chuẩn bị, khả năng lợi dụng địa hình, đều so với bất luận kẻ nào cũng chuyên nghiệp hơn. Lúc trước bày ra kế hoạch, trên cơ bản cũng không có phạm phải sai lầm gì, cho nên, Nguyên Thương đối kế hoạch của chính mình cùng năng lực thực hiện dự thường có lòng tin.

Công chúa sau khi rời đi, trừ bỏ Mộ Dung Thanh Hoa như trước mê đắm nhìn đắm mỹ nữ phía ngoài kia, những người khác đều cùng nhau trò chuyện, thảo luận...

Nguyên Thương tinh thông ngôn ngữ sáu nước, mà mỗi một loại ngôn ngữ lại bao gồm nhiều tiếng địa phương thường dùng. Ví dụ như, tiếng Trung, Nguyên Thương am hiểu giản thể, phồn thể, cùng với một ít ngôn ngữ xưa, còn có thể nghe hiểu tiếng Quảng Đông, Tứ Xuyên, Thượng Hải.

Nhưng kỳ thật trừ bỏ sáu loại ngôn ngữ này, nàng còn biết hai loại ngôn ngữ đặc thù — ngôn ngữ cầm điếu và thần ngữ.

Ngôn ngữ của người cầm điếu là loại ngôn ngữ trọng yếu trên thế giới, nàng đương nhiên phải học. Mà đọc hiểu thần ngữ cũng quan trọng không kém, có đôi khi bởi vì đọc thần ngữ mà thu hoạch được tin tức thậm chí có thể cứu tính mạng của mình.

Giờ phút này Lữ Văn Phong cùng Phùng Triệt khe khẽ nói nhỏ, hai người nghiêng người mặt hướng về chỗ ngồi của Nguyên Thương, hai người hình dạng môi vừa lúc nằm trong tầm mắt Nguyên Thương.

Nguyên Thương thấy Lữ Văn Phong tiến đến bên cạnh Phùng Triệt, nói: “Phùng huynh, ngươi xem Công chúa hôm nay... Thế nhưng để cho Mộ Dung Thanh Hoa này có tiếng lỗ mãng cùng chúng ta ngồi cùng, rốt cuộc có ý gì?”

— Vị Công chúa này quả nhiên không phải nhân vật đơn giản!

Nguyên Thương chậm rãi nhấp một ngụm rượu, nhìn về hướng Phùng Triệt.

Phùng Triệt liếc liếc mắt nhìn về phía Mộ Dung Thanh Hoa ở đối diện, khoe miệng mang theo khinh thường, nói: “Còn có thể có ý gì? Bất quá là muốn lôi kéo đồng chính của Tô gia!”

Lữ Văn Phong nói: “Mộ Dung Thanh Hoa mắng phu..... Nghe nói lần này lại giết chết một vạn binh Hung Nô. Ngày hôm qua lúc lâm triều, Tào Ngự Sử buộc tội hấn bạo ngược hung tàn, lạm sát tù binh, Tô tướng đều giúp hấn cầu tình, ngay cả Hoàng đế cũng muốn hồ lộng cho qua, kết quả..... Hắc, thiếu chút nữa liền trình diễn tiết mục 'Tào Ngự Sử máu tươi nhuộm Nguyên Điện', Hoàng Thượng cũng không thể không khuất phục, ra lệnh cưỡng chế Mộ Dung Thanh Hoa ở nhà nghỉ ngơi nửa tháng. Người như vậy, đối với Công chúa có ích lợi gì? Thế nhưng vì mượn sức hấn, đối với tiểu tử Tô gia như thế..... Như thế hoàng ân!”

“Mộ Dung Thanh Hoa là môn sinh đặc ý của Tô Sách, đại biểu cho nhóm quân nhân trẻ tuổi của Tô gia. Hấn tuy rằng sát phu, nhưng công lao là không thể coi thường, nắm đó thủ đoạn của Hoắc Khứ Bệnh so với hấn ác liệt hơn, lại có thể thiên cô lưu danh, hoàng đế ái tài, như trước vẫn trọng dụng hấn. Công chúa vẫn không thể mượn sức Triệu quốc công lão hồ li kia, chỉ có thể xuống tay từ Tô Sách!” Nói tới đây, Phùng Triệt trong mắt toát ra nồng đậm không cam lòng, “Ta mặc dù không phải trưởng tôn, nhưng cũng là tôn tử Quốc công, vì sao công chúa chọn hấn mà không chọn ta? Nếu là đem Công chúa gả cho ta, ta tất nhiên sẽ toàn lực ủng hộ thái tử...”

Đối diện Mộ Dung Thanh Hoa tựa hồ đã nhận ra ánh mắt của bọn họ, ngừng đầu nhìn bọn họ liếc mắt một cái, sau đó không hề có ý dời đi, tiếp tục nhìn màn ca múa. Bất quá, ánh mắt của hấn, không giống như là thưởng thức ca múa, mà như là đang nhìn người. Kia lúc híp mắt, ngẫu nhiên để lộ ra tinh quang, ánh mắt khát máu như dã thú, liền ngay cả Nguyên Thương là sát thủ cũng nhìn không được tâm lạnh lẽo — quả nhiên, sát khí khi giết mấy chục người, cùng giết mấy vạn người, vẫn khác nhau.

Lữ Văn Phong thấy Phùng Triệt nói đến Công chúa, ngữ điệu trở nên không bình tĩnh, liền nhanh miệng nói thêm: “Đúng vậy! Ta nhìn Tô Kì, giống như chỉ cần một trận gió là có thể thổi bay, còn không biết là có thể sống được mấy ngày đâu!”.

Phùng Triệt ác ý nói: “Tô Kì này, đệ tử thế gia chúng ta đều biết, là phế vật bị trúng độc từ trong bụng mẹ, làm thế nào cùng công chúa thành thân sau, toàn bộ hoàng thành đều đồn đãi hẳn là võ lâm cao thủ? Chẳng lẽ là Tô Sách sợ mất mặt mũi, cố ý tâu ra lời đồn?”.

“Phùng huynh không phải ngự tiền thị vệ sao? Phùng huynh thường xuyên làm bạn bên Hoàng đế, không biết Hoàng Thượng nhìn Tô Kì thế nào?”.

“Nhìn thế nào à?” Phùng Triệt dừng một chút, làm như ở hồi tưởng lại bộ dáng của Hoàng đế, lắc lắc đầu, lúc này mới thờ dãi nói: “Thánh Thượng cũng nghe thấy phổ phưởng lưu truyền, nghe dân chúng đem Tô Kì coi như thiếu niên cao thủ, liền cười ha ha, nói thẳng ‘Thú vị’. Hắc, bệ hạ đều nói như vậy, chúng ta cũng không thể đi bác bỏ tin đồn. Nói không chừng, này là bệ hạ bày mưu đặt kế đây! Bệ hạ đối Triệu quốc công vinh sùng.....” Nói tới đây, liền cảm thấy có chút ừ ừ, chán nản.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Tha Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Tiến hành chạy trốn [Hạ] .

Chương 9 : Tiến hành chạy trốn [Hạ] .

Lữ Văn Phong vẻ mặt căm phẫn, nói: “Minh Huy Công chúa là nữ nhi bệ hạ thương yêu nhất, dù sao cũng không thể để cho nàng vì cái tên nửa chết nửa sống này ở góa đi?”.

“Bệ hạ còn có thể nói cái gì? Tô Kì là trưởng tôn của Triệu quốc công, Triệu quốc công ở trong lòng bệ hạ là cái địa vị gì, người trong thiên hạ đều biết. Vì lão hồ ly này, đừng nói một công chúa, mười tám cái công chúa cũng bỏ được! Ta nghe nói, Hoàng hậu có ý cho Thái tử lấy tôn nữ của Triệu quốc công làm trắc phi kìa!”.

“Không phải chỉ một cái Đại nguyên soái sao? Công lao của ông ta, lại thế nào so được với gia gia của Phùng huynh? Vẫn là năm đó thời điểm chiến tranh, Sở quốc công liền đi theo Cô thị hoàng tộc, ủng hộ lập Tiên đế, lại vì Đại Yên hoàng triều lập được công lao hiển hách Triệu quốc công Tô Phong, bất quá chỉ là khi Hoàng Thượng thượng vị chịu chút ít khổ sở thôi, Bệ hạ thiên vị ông ta quá Xem Tô Kì này bộ dáng ốm yếu, làm sao so được với Phùng huynh người? Huống hồ, Công chúa đối với hẳn bất quá là gặp dịp thì chơi thôi, nếu muốn nói đến mền mợ, thì phải nên là Phùng huynh người thiếu niên tuấn kiệt ngọc thụ lâm phong a!”.

Một phen nói làm khuôn mặt Phùng Triệt hiện lên ửng hồng, giống như có được Công chúa dễ như trở bàn tay. Lúc này, bỗng nhiên nghe thấy thanh âm của tài tử Giang Nam Mẫn Hán Văn: “Tên vũ phu này, sao có thể ở tiệc rượu của Công chúa nói năng như thế?”

Nguyên Thương sớm đem sự việc nhìn trong mắt. Lúc đầu, Công chúa ở đây, Mộ Dung Thanh Hoa còn có chút thu liễm, công chúa vừa đi, lập tức không chút nào che dấu đối với nhóm vũ nữ trong sân chỉ trò, ngôn ngữ hạ lưu, cổ tình âm thanh còn không nhỏ, làm cho vài vị sĩ tử nhũ mày không thôi.

Tên Mẫn Hán Văn tuổi trẻ khí thịnh, lúc này liền nhện không được đứng lên quát mắng.

Vài tên tùy tùng phía sau Mộ Dung Thanh Hoa nghe thấy có người đối với Tướng quân nhà mình ngang ngược chỉ trích, nhất thời mặt đầy hung quang, tay cầm chuôi dao, thân dao được rút ra khỏi vỏ hai tấc, hàn quang chọi lóe. Bọn họ ai cũng thần cường thể tráng, không chút thịt thừa, ánh mắt kiên nghị, dao cầm hữu lực, vừa nhìn là biết tinh binh này được tuyển từ trong trăm vạn quân binh chém giết mà ra.

Phùng Triệt cùng Lữ Văn Phong nguyên bản chỉ nhỏ giọng nói chuyện, lúc này ngạc nhiên nhìn giữa sân. Vẫn là Phùng Triệt phản ứng nhanh nhất, đứng dậy hoà giải nói: “Mộ Dung tướng quân bớt giận, thiếu niên không hiểu chuyện, ngài đừng để ở trong lòng!”.

Nguyên Thương ngồi trên trường ghế hoa lệ của Công chúa, không nhanh không chậm tiếp tục dùng bữa uống rượu, phía dưới tranh luận cùng đẳng đẳng sát khí cùng năng không chút nào liên quan.

Lúc này, Mộ Dung Thanh Hoa cười lạnh một tiếng, khẽ quát nói: “Động thủ!” Tùy tùng phía sau hẳn lập tức rút dao nhào vào giữa sân. Nhìn thấy đao quang kiếm ảnh hưởng giữa sân, nhắm về phía đám người bên trong.

Mộ Dung hét lớn một tiếng, giống như sét đánh giữa trời quang: “Không để một tên chạy thoát!”.

Mẫn Hán Văn sợ tới mức hai chân run lên, này nhóm sĩ tử động cũng không dám động, nhưng thật ra vị đứng đầu Thái Học viện Lâm Tu này tức giận đến xanh mặt nhìn gần mười tên binh sĩ giống như lang sói tiến vào bầy dê. Lữ Văn Phong sợ tới mức liền tránh ở phía sau bàn Phùng Triệt. Phùng Triệt cũng là vừa sợ vừa giận, sớm biết Mộ Dung Thanh Hoa là cái măng phụ, không nghĩ tới hẳn dám ở tiệc rượu Công chúa hành hung! Phùng Triệt cố gắng trấn định, tuy rằng hẳn luôn luôn sống an nhàn sung sướng, nhưng thân có võ, đảm nhiệm chức ngự tiền thị vệ, cũng có vài phần công phu thật sự. Đối với khuôn mặt đầy sát khí của nhóm binh sĩ, vẫn như cũ rút dao ra.

Còn không đợi hấn xuất thủ , bỗng nhiên thấy đám binh sĩ như lang như hổ đánh tới , mục tiêu là đám người đánh đàn kéo nhạc bên cạnh !

Lúc này , Nguyên Thương nhanh chóng phản ứng , đối với Tô Âm bên cạnh nói :“Mau mau ! Đi bảo hộ Công chúa !”.

Tô Âm vội vàng che chở nàng , nói :“Ta không đi ! Ta muốn bảo hộ người ! Minh Huy Công chúa.....”.

Minh Huy Công chúa chết sống liên quan gì đến ta ?

Những lời này còn chưa nói , liền bị Nguyên Thương mắng trả lại :“Người nói bấy bả gì đó ? Công chúa nếu có chút sơ xuất , ta còn mặt mũi sống sao ?”.

Tô Âm sững sốt :“Thiếu gia , ta lần đầu tiên thấy người hung dữ như vậy”.

“Lúc này còn lòng dạ nói lời vô nghĩa !” Nguyên Thương cả giận nói,“Nơi này Mộ Dung..... Mộ Dung sư huynh sẽ bảo hộ ta , người nhanh đi bảo hộ công chúa đi !”.

Tô Âm phục hồi lại tinh thần , trịnh trọng gật gật đầu , lập tức xoay người , bay vọt lên , trên đường đi chỉ chạm nhẹ trên rào chắn một cái liền bay vùn vụt nhiều trượng .

Nguyên Thương nhìn màn trước mắt ngạc nhiên , nghĩ rằng :“Đây là võ công ?”.

Nhìn chung quanh , vô cùng hỗn loạn , Mộ Dung mang theo nhóm tùy tùng cùng đánh với nhóm sát thủ lâu la chiến thành một đoàn , chúng sĩ tử chật vật chạy trốn , Lữ Văn Phong núp ở dưới bàn , Phùng Triệt gia nhập trận chiến , nơi nơi là tiếng thét chói tai của nhóm vũ nữ . Mà Tô Âm cũng đã chạy đi tìm kiếm Công chúa .

So với trong kế hoạch còn tuyệt vời hơn ! Mọi việc đã an bài ! Nguyên Thương thừa dịp mọi người không chú ý đến nàng , cúi người leo đến mép thuyền , dư quang nhìn quét một chút bốn phía , liền muốn nhảy thuyền .

Đang ở giờ phút này , bỗng nhiên nghe thấy thanh âm phía sau :“Phò mã gia , cẩn thận !”.

Nguyên Thương cảm giác trên cổ chợt xuất hiện hàn khí , lập tức hướng bên trái lẩn một vòng , một thanh phi đao lướt qua cổ nàng , cắt đứt của nàng vài sợi tóc mai , thật sâu cắm trên hàng rào bằng gỗ , phát ra tiếng va chạm nặng nề .

Nguyên Thương lẩn lộn trên mặt đất , thân thể xoay tròn , làm một động tác tránh né không có quy luật . Động tác này nguyên bản được dùng để tránh né súng đạn , lúc này dùng để tránh né phi đao , dư sức . Tuy rằng chủ nhân phi đao sử dụng nội lực , cũng không thể so với tốc độ viên đạn nhanh hơn đi ?

Nguyên Thương cảm nhận được sát khí bức người kia , đúng là thích khách lão huynh mà nàng chờ đợi từ lâu . Gọi thích khách lão huynh cũng không chính xác , phải gọi là thích khách Đại tỷ mới đúng . Nhìn nàng mặc trang phục cung nữ , cũng không biết Công chúa thông minh như vậy , như thế nào lại để cho nhiều thích khách như vậy trợn lẩn vào !

Lúc Nguyên Thương né tránh , vẫn chú ý vị trí bản thân . Nàng chỉ có thể bằng vào trực giác cùng kinh nghiệm để tránh né tập kích của vị cao thủ kia . Năm đó gặp được nguy cơ thế này nhiều không đếm xuể , nói cửu tử nhất sinh cũng không quá đáng , kết quả hẳn là phải chết mà nàng đều có thể sống sót , huống chi chút nguy hiểm nhỏ nhoi hiện tại ?

Nguyên Thương trải qua khoảng thời gian rèn luyện này , thân thể tổ chất đã không khác người thường là mấy , tuy rằng còn có chút yếu nhược , nội lực cũng bù cho chỗ thiếu hụt này , lần này cùng thích khách lão huynh giao thủ liên tục né tránh , thể nhưng cũng không cảm thấy quá sức . Xem xét tìm thời cơ , Nguyên Thương lẩn về phía vài cái bàn mới vừa rồi dùng để ngồi xem ca múa . Lúc này mấy cái bàn đã bị ném đi , Nguyên Thương sớm biết này phi đao sẽ không đổi hướng , nên gắt gao nằm úp sấp xuống , ta không đi ra , có thể làm gì được ta ? Chờ thích khách bị người khác cuốn lấy , nàng sẽ chạy trốn .

Quả nhiên , trên thuyền hộ vệ đã đuổi tới . Thị vệ của Công chúa thoát nhìn cũng là nhân vật hung hãn , dù không thể so với tùy tùng của Mộ Dung Thanh Hoa , nhưng nhìn thủ pháp ngăn địch , cũng có vài phần tương tự . Nguyên Thương thầm nghĩ : Chẳng lẽ là hộ vệ Tô gia đưa cho Công chúa ? Minh Huy Công chúa vì muốn lôi kéo quan hệ với Triệu quốc công , ngay cả an nguy bản thân đều nguyện ý giao cho hộ vệ Tô gia ?

Nguyên Thương nhìn thoáng qua phi đao thích khách , là một nữ tử , nhìn bộ dáng nàng bất quá hơn hai mươi tuổi , dung mạo bình thường , không khác gì thị nữ bưng trà rót nước trên thuyền , chính là màu da đen trên mặt cùng cổ tay ngẫu nhiên lộ ra da thịt màu trắng không đồng nhất .

Nguyên Thương trong lòng âm thầm cười nhạo đối phương không chuyên nghiệp — nếu là nàng chấp hành nhiệm vụ , thế nào cũng phải nguy trang toàn thân cao thấp không chút sơ hở , lúc cần thiết thì không chỉ dịch dung hóa trang , còn phải dịch dung giải phẫu .

Khoảng cách gần không thích hợp dùng phi đao , trong tay thích khách cầm một thanh trường kiếm , ở đầu thuyền hỗn chiến , thỉnh thoảng chém vài tên hộ vệ , Nguyên Thương nương theo bàn con , cầm các loại dụng cụ che chắn lẩn lộn bỏ chạy , đi đến mép thuyền . Lúc này , chung quanh đã muốn không có người , nàng chính là cân nhắc từ đây nhảy xuống , bên cạnh lại có người gọi nàng :“Phò mã ! Người không sao chứ ?”.

“.....”.

Nguyên Thương thầm nghĩ : Công chúa điện hạ , ngài nếu hiện tại coi ta như không tồn tại để cho ta chạy trốn ta sẽ không có việc gì ! Ngài sao có thể như âm hồn không tan vậy ?

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Tha Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Lần đầu chạy trốn thành công .

Chương 10 : Lần đầu chạy trốn thành công .

Ta làm bộ như bị kinh hách lại cố tỏ vẻ trấn định quay đầu lại , đối với Minh Huy Công chúa ở phía sau nói : “Ta không sao ! Thích khách này thật lớn mật , có hay không quấy nhiễu Công chúa ?”

Trong lòng thì lại nói : Chết tiệt đồ thích khách không chuyên nghiệp , như thế nào mục tiêu lại là mình đây ? Nếu không có bị thích khách quần lấy , nàng đã sớm tự do rồi ! Hiện tại tốt lắm , muốn dưới mí mắt võ lâm cao thủ như Công chúa rồi khỏi càng thêm khó khăn .

Minh Huy Công chúa nói : “Bản cung vừa rồi ở khoang thuyền cũng gặp phải một tên , may mắn có Tô hộ vệ tới cứu .”

Nguyên Thương khẽ cười : “Công chúa không có việc gì là tốt rồi !”

Lúc này, Nguyên Thương thoáng nhìn tên phi đao thích khách kia đột phá vòng vây hộ vệ , nhìn thấy nàng , đã muốn hướng bên này vọt tới . Nàng trong lòng vui vẻ , làm bộ như quá sợ hãi nói : “Công chúa cẩn thận !”

Nhất thời bỏ nhào về phía Công chúa cùng thích khách . Bất quá nàng dùng sức quá mạnh , vọt tới lan can mép thuyền , một thanh phi đao suýt qua gáy nàng , nàng thân mình khẽ lật , liền trong vô số tiếng kinh hô khốn đốn hướng đến gần Vi hồ .

Ở trong không trung , Nguyên Thương vẫn như cũ không quên tránh né phi đao truy kích không chịu buông tha kia . Nhưng vào lúc này , từ phía đuôi thuyền một đạo hàn quang nhỏ bé bắn về phía ngực của nàng .

Nguyên Thương vội vàng cong thân mình , mũi tên trật mục tiêu , không bắn trúng ngực nàng , mà dính ở trên đầu vai nàng .

— Khốn kiếp ! Tên thích khách thứ hai là từ đâu nhảy ra ? Như thế nào lúc xuất thủ , nàng không cảm nhận được sát khí ?

Chợt nghĩ đến , chẳng lẽ là tên thích khách trong khoang thuyền quần lấy Tô Âm ?

Bùm—.

Nguyên Thương nghiêng mình rơi vào trong nước . Lúc rơi vào trong nước , trong thoáng chốc bọt nước văng lên , từ trong ống tay áo Nguyên Thương phóng về phương hướng mũi tên , trong nháy mắt kéo cổ tay áo đồng thời bắn ra ba cây ngân châm . Từ mép thuyền vang lên tiếng động một người rơi xuống nước . Bộ dáng hoàn toàn không rõ ràng lắm , chỉ có thể theo trang phục cùng nữ biết được đó là một nữ tử .

Đi theo cung nữ này từ phía khoang thuyền xông ra Tô Âm vốn muốn nhảy xuống nước , lại bị phi đao thích khách cuốn lấy .

Nguyên Thương nghĩ rằng , khó trách hôm nay còn chưa xuất môn , liền cảm thấy nguy cơ khó nói rõ , ban đầu còn tưởng rằng là có người muốn ám sát , nguyên lai là điềm báo trước nàng sẽ bị thương !

Ở dưới nước còn có thể nghe thấy trên thuyền thanh âm hoảng hốt , thậm chí lúc chìm xuống nước thời điểm , cách một tầng nước nhọt nhọt , còn có thể nhìn thấy Công chúa ở sát hàng rào nhìn xuống phía dưới bằng ánh mắt quan tâm . Nguyên Thương lần đầu tiên nhìn thấy trên khuôn mặt bình tĩnh thông dong của nàng xuất hiện thần sắc khác , mới vừa rồi trong lúc nàng nhào về phía thích khách trong mắt nàng hiện ra tia kinh ngạc , cùng hiện tại trong mắt nàng xuất hiện do dự cùng lóe ra không bình tĩnh . “Phò mã —” Trong hồ gió rất lớn , làm gốc áo Minh Huy Công chúa khẽ lay động . Nguyên Thương trông thấy tay nàng gắt gao nắm chặt lan can , sắc mặt có chút trắng bệch , ánh mắt phức tạp nhìn Nguyên Thương trong hồ , cố nén xúc động nhảy xuống . Nếu là nhảy vào trong hồ nước cùng thích khách giao thủ , nàng hình tượng Công chúa hiền thực ôn hòa , không biết võ công , chẳng phải sẽ lập tức bị lộ ?

Nguyên Thương cảm thấy , phía ngực trái bỗng nhiên có một cỗ đau đớn . Nguyên Thương cảm thụ loại đau đớn âm ỉ này , nghĩ rằng , dù vết thương bị mũi tên vừa rồi bắn trúng dính nước , cũng không đến mức đau nhức như vậy mới đúng , chẳng lẽ là cô độc ?

Dưới nước cũng có thích khách ở tạc thuyền , cùng hộ vệ Công chúa mang theo ở trong nước đánh nhau say sưa . Trúc Ngữ cũng có chút khó xử nhìn về phía Công chúa , chờ chỉ thị .

Ánh mắt Công chúa lóe ra tia giãy dụa , sau vài nhịp thở , rốt cục kiên quyết buông tay đang nắm lấy lan can , nhìn Trúc Ngữ liếc mắt một cái . Trúc Ngữ lập tức lao đảo vài bước , làm bộ như bị thích khách trên thuyền dọa đến , lật người ngã vào trong hồ . Thích khách trong hồ nước cũng không hướng đến nàng , để cho nàng thuận lợi trực tiếp bơi về phía Nguyên Thương .

Tô Ấm mắt thấy nàng rút xuống thuyền, hỗn chiến trong nước so với trên thuyền còn quyết liệt hơn, trong mắt tràn đầy lo lắng. Nhưng lúc này hắn đang bị vị phi đao thích khách kia dây dưa chế trụ, làm sao thoát thân được?

Nguyên Thương làm cho bản thân chậm rãi chìm xuống nước, bốn phía thích khách hướng về phía nàng, vũ khí sượt qua đỉnh đầu của nàng, nhưng thế nào cũng không bắt được nàng, trơ mắt nhìn nàng hướng về phía đáy hồ, chỉ trong nửa khắc, bọn lâu la thích khách, hộ vệ Công chúa, thậm chí cả Trúc Ngữ, cũng không thấy bóng dáng nàng đâu.

Lúc Tô Ấm làm tên phi đao thích khách bị thương nặng, nhảy vào hồ nước thối rữa, Nguyên Thương đã muốn cách xa vài dặm.

Lúc này vẫn là mùa xuân, nước trong hồ có chút lạnh lẽo, Nguyên Thương dựa theo lộ tuyến đã sớm vạch ra mà bơi. Nàng ở hải đảo chịu huấn luyện thối rữa, đã từng bị đàn cá mập truy đuổi. Khi đó, hơi chậm một chút, sẽ phải chết. Sau lưng tiếng kêu thảm thiết, trong nước vị mặn của nước biển cùng mùi máu tươi trộn lẫn làm gay mũi, để cho nàng ở trong sinh tử luyện được kỹ năng bơi lội cường hãn, lặn như vầy với nàng hoàn toàn không thành vấn đề.

Ở vô kinh vô hiểm phía dưới, sau một nén nhang, Nguyên Thương theo chỗ cỏ lau bên hồ lên bờ, theo bên hông lấy ra túi vải, mở ra, lấy ngân lượng bên trong, cất vào, sau đó cột lại bên hông.

Địa phương Nguyên Thương lên bờ là một đồi núi, hướng nhìn bên trong, là một rừng cây. Nàng hôm nay xuất môn, cố ý mặc ngoại bào thâm sắc, bên trong là bộ trung y màu trắng. Nếu ở địa phương có hoàn cảnh âm u, tự nhiên ngoại bào này sẽ có tác dụng, nếu xung quanh là bờ cát, hoặc địa phương cảnh vật sắc nhạt, liền thoát ngoại bào mặc trung y, màu sắc có tác dụng tự vệ.

Nơi này vừa vắng có rừng cây, vì thế quần áo cũng không cần thoát, dựa theo địa hình đi vào cánh rừng. Đi đến chỗ đất trống trong rừng, xem xét hoàn cảnh bốn phía, coi như bí ẩn, địa hình thấp bé, một bên mặt là nước, hai mặt khác là rừng cây, còn có một bên cách đó không xa có một gò núi, ít nhất bên ngoài không thấy rõ tình huống bên trong, ở nơi địa hình thấp bé không có sơn động, nơi này chính là nơi thích hợp để nghỉ ngơi.

Nguyên Thương ngồi trên một tảng đá lớn, vén lên ống quần, trên bắp chân cột một bao vải. Nguyên Thương đem bao vải vắt khô, lau đi lớp nước trên bao, rồi mới mở bao vải ra, lộ ra đồ vật bên trong. Là mấy bao thuốc bột cùng vài tờ ngân phiếu.

Hiện tại nhanh đến giữa trưa, tuy rằng còn đang mùa xuân, nhưng cũng sắp sang hè ánh mặt trời có chút nóng bức. Nguyên Thương lấy ra một mảnh vải, đặt ở trên tảng đá lớn để phơi nắng, mở phần áo bên vai trái ra, lộ ra chỗ bị thương.

Mũi tên còn lộ ra bên ngoài nửa tắc, nhìn ra được đây là thép sơ chế, phần nằm bên trong có lẽ cũng là thép cứng. Miệng vết thương bởi vì đã ngâm trong nước lâu, chung quanh thịt đã muốn có chút thối rữa. Chính là mũi tên tạo thành miệng vết thương rất nhỏ, không chảy nhiều máu, nếu không Nguyên Thương mang theo mũi tên này bơi nửa ngày, không chết cũng mất nửa mạng, cũng không nhân hạ thoát mồi ở trong này phơi nắng.

Nhìn miệng vết thương dính nước, Nguyên Thương kéo ống quần bên trái lên, lấy ra một thanh tiểu đao sắc bén, đem thuốc bột màu trắng trong bao lấy ra, rắc vào xung quanh miệng vết thương, sau đó chậm rãi cất vào miệng vết thương trên vai trái, nhất thời máu chảy ra. Nguyên Thương kiếp trước đối đầu đốn tập mãi thành thói quen, tiểu đao chậm rãi cất vào da thịt trắng nõn của nàng, nàng lại mặt không đổi sắc, ngay cả ánh mắt cũng không nháy một cái. Đợi lấy được mũi tên ra, Nguyên Thương vai trái dùng sức, khống chế cho bắp thịt co lại, tay phải phối hợp rắc vào một ít thuốc bột màu đỏ, cầm lấy mảnh vải phơi trên tảng đá băng bó lại.

Một loạt động tác như nước chảy mây trôi, một chút cũng không có do dự, rất nhanh liền xử lý tốt miệng vết thương. Chính là Nguyên Thương nhìn mũi tên kia ần ần hiện sắc xanh, thực nhạt, nhưng cũng rất rõ ràng, hẳn là lúc bôi được vật lưu lại.

Mũi tên này, quả nhiên có độc, khó trách xung quanh ngực trái của nàng đến bây giờ còn ần ần đau đớn.....

P/S : Cố Nguyệt Mẫn vì muốn lợi dụng Tô Kỳ mà đối xử tốt với nàng, Nguyên Thương vì muốn chạy trốn mà giả vờ che chắn cho Cố Nguyệt Mẫn khi gặp thích khách. Đây là hư tình giả ý, một người thủ đoạn, một người lãnh tình đều vì hành động giả dối của nhau mà có sự rung động đầu tiên.

Hic, lúc edit xong rồi, post luôn rồi. Tự dưng vô tình vô xem lại, thấy nửa phần cuối truyện biến thành chưa edit. Không biết nguyên do. Đau đớn!!!! Phải làm lại hickhông biết trước đó có bạn nào xui xẻo đọc trúng không?! ~0~

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Tha Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 12: Lệnh truy nã.

Chương 11 : Lệnh truy nã.

Cánh tay trái đã bắt đầu có chút tê dại. Không biết là loại độc được gì. Nguyên Thương dù ở hiện đại, cũng coi như là thầy thuốc cao cấp, trung tây y

đều biết một chút , đặc biệt là dùng độc , giải độc và châm cứu , nằng lại đi theo Tào cũng học được một thân bản lĩnh . Xuyên đến nơi đây dù mới trong khoảng thời gian ngắn , nhưng sát thủ trời sinh cảm giác nguy cơ nên nằng tiến hành đặc huấn đồng thời cũng phối trí một ít dược vật tăng cường sức chống cự cho thân thể , đặc biệt khả năng kháng độc . Nhưng dùng được mới một thời gian ngắn , chỉ có thể miễn cưỡng giảm bớt thời gian độc được phát tác , nếu hoạt động mạnh , không thể nghĩ ngờ sẽ làm cho thời gian độc được phát tác nhanh hơn .

Nguyên Thương từ trong bao lấy ra chừng mười cái túi nhỏ , theo từng cái túi nhỏ lấy ra một chút thuốc bột đặt trên tảng đá , sau đó cắt ngón áp út bên tay trái , đem máu nhỏ giọt trên mỗi nắm thuốc bột . Máu ở trên thuốc bột bắt đầu biến sắc , có đọng lại thành màu đen , có dần dần biến thành màu xanh , có cái biến thành màu vàng ... Nguyên Thương cẩn thận quan sát tình huống thuốc bột chuyển màu , trong lòng đối độc được thành phần đã hiểu rõ , vì thế thu hồi thuốc bột cùng ngân phiếu , cất vào bao cột vào bên bắp chân phải , tiểu đao cắm ở bên chân trái , bắt đầu lên đường .

Nguyên Thương tuy rằng không phải võ lâm cao thủ , nhưng võ lâm cao thủ cũng chưa chắc là đối thủ của nằng , đối phó bình dân bách tính càng dư sức . Vì hồ ở ngoài hoàng thành , ở đây có vạn mẫu ruộng đều thuộc sở hữu quan lại triều đình , tá điền vô số . Nguyên Thương âm thầm tiến vào sân nhà của một quán sữ trộm một bộ y phục . Đương nhiên , đừng hy vọng một sát thủ có giác ngộ về đạo đức để lại bạc đi .

Lúc gần đi , Nguyên Thương chợt cảm thấy có ánh mắt nhìn nằng . Nằng mặt hiện sát khí nhìn qua , lại nhìn thấy một cái hai ba tuổi , nữ hài tử gầy như que củi , cắn cắn ngón tay , nhìn chằm chằm nằng , ánh mắt linh động , có chút sợ người lạ trốn ở một hốc hẻo lánh phía xa . Tiểu cô nương quần áo rách bươm , lộ ra tay chân , cùng cái cổ chỗ nào cũng có vết thương cũ mới không đồng nhất .

Gần trong gang tấc có thể làm cho sát thủ không phát hiện ra được , có hai loại người , một loại là tuyệt thế cao thủ giỏi về ẩn nấp , một loại là trẻ con thuần khiết vô hại . Nguyên Thương nhìn nằng , giống như nhìn thấy bản thân lúc trước . Khi đó , nằng cũng dùng ánh mắt như vậy , nhìn Linh Đại nhân cùng Vu Linh Đại tỷ , sau đó , Đại tỷ vươn tay hướng về phía nằng .

Vì thế , ma xui quỷ khiến , Nguyên Thương tiến lên ôm lấy đứa nhỏ . Tiểu cô nương một chút cũng không phản kháng , im lặng dựa vào vai nằng , một thân vết bản cọ xát vào quần áo nằng .

Nguyên Thương ôm tiểu cô nương , chạy suốt , không ngừng nghỉ , hai canh giờ sau , đi đến một cái trấn nhỏ .

Lúc này trời đã gần đến hoàng hôn .

Nơi này tuy là cái trấn nhỏ , nhưng bởi vì ở gần kinh thành , vẫn như cũ tương đối đông đúc . Nguyên Thương tiến vào trấn nhỏ , gấp cách đó không xa có một y quán , đang muốn đi vào , đã thấy một đội binh lính hùng hổ khí thế đi đến . "Tránh ra tránh ra ! Bắt khâm phạm đây !" Đây đám binh lính chia nhau phân tán , trực tiếp vọt vào cửa hàng , từ từ điểm , nhất nhất đối chiếu với bức họa bên tay , gặp người thì bắt giữ . Có hai tên binh lính vọt vào bên trong y quán , nói : "Đều nghe kỹ cho ta ! Có người đến cầu y , nếu là thương do đao kiếm lập tức báo cho quan phủ , ai dám giấu diếm , đều coi như đồng phạm xử phạt ! Có nghe thấy không ?"

Đại phu trung niên trong y quán bị hấn nắm cổ áo , không nói ra lời . Đệ tử ở bên cạnh lão thầy thuốc vội vàng nói : "Vâng vâng vâng ! Quan gia , chúng ta nhất định không dám bao che khâm phạm !"

Nguyên Thương thấy vậy , ôm tiểu cô nương tránh ở ven đường , cúi thấp đầu .

Chỉ chốc lát sau , binh lính dán hai bức họa trên vách tường trên cạnh đường . Nguyên Thương liếc mắt nhìn một cái , gặp trong đó cùng chính mình có vài phần tương tự . Một bức họa khác là một nữ tử khoảng hai mươi tuổi , diện mạo bình thường , có chút thanh tú , cô nương này , xem hình dáng khuôn mặt , nhưng thật ra cùng với nữ thích khách bị chính mình bắn rơi xuống thuyền phẳng phát trùng khớp .

Nguyên Thương trong lòng có chút an tâm . Chuyện nằng mất tích còn không có công bố ra ngoài . Chính là , bức họa kia chỉ sợ là xuất từ tay Công chúa , quá giống đi , về sau chỉ sợ càng phải cẩn thận hơn . Hiệu thuốc y quán này tạm thời không thể vào , nhưng độc trên người càng lúc càng ngấm sâu , không lấy được dược liệu như thế nào giải độc ?

Sắc trời dần tối , y quán đóng cửa sớm không tiếp tục buôn bán . Có người muốn xem bệnh nhưng sợ xui xẻo có thể bị bắt , tình cảnh như vậy , dân chúng sợ hãi quan sai , tình nguyện không xem bệnh , quán mở không có bệnh nhân , dứt khoát đóng cửa .

Nguyên Thương nhìn tên đại phu trung niên và hai học đồ của hắn từ y quán đi ra , liền bám theo phía sau .

Ba người đi về phía Tây của trấn , đi qua một cánh ruộng đồng và núi nhỏ , liền thấy một ngôi nhà cũ bên cạnh phiến rừng . Trên bãi đất trống ngoài viện phơi rất nhiều rễ cây , thảo dược .

Đến sân , hai cái học đồ chấp tay hành lễ từ biệt đại phu trung niên , sau đó lại hướng trấn trên đi về . Trung niên đại phu đẩy cửa viện ra , đứng trước cửa nội viện , cũng không đi vào , mà chấp tay hướng trong viện cúi người hành lễ , nói : "Sư phụ , đồ nhi đã trở về !"

Bên trong cánh cửa vang lên một thanh âm một lão nhân "Ừ" một tiếng , nói : "Hôm nay như thế nào trở về sớm như vậy ?"

Trung niên đại phu hướng phía cửa đóng , nói : "Hôm nay quan binh bắt người , làm người trong trấn hoảng sợ , đệ tử thấy không ai dám đến xem bệnh ..."

"Người vào nói tí mĩ cho ta một chút !" Đây thanh âm tuy rằng đã lớn tuổi , nhưng trung khí mười phần , vô cùng khoẻ mạnh .

Trung niên đại phu lúc này mới vào trong nội viện .

Nguyên Thương đem trong lòng tiểu cô nương thả xuống , giấu trong bụi cây rậm rạp , ra dấu tay , tiểu cô nương này đã theo nàng nửa ngày , nhìn nàng ra dấu như vậy có thể hiểu ý , lập tức nhu thuận gật đầu .

Nguyên Thương hiện tại hành động đã muốn gắng hết sức , không có biện pháp đưa nhỏ leo tường , nếu không cũng sẽ không mạo hiểm đem đứa nhỏ để ở nơi này . Nhưng mà , theo nàng thấy , này cũng không có gì , nàng khi còn bé , nguy hiểm gì không gặp qua ?

Trước khi đi , nàng rắc một chút thuốc bột vô sắc xung quanh tiểu cô nương , sau đó mới tiến về phía cửa nhà của đại phu kia .

Nhà cửa đã cũ kỹ , nhưng cũng rất sạch sẽ . Tiến vào là thấy một mảnh sân bằng phẳng , trên đất cùng ngoài cửa đều phủ kín đủ loại dược liệu . Chung quanh sân có rất nhiều giả gỗ , gấu xúc , bên trong cũng đồng dạng chứa đầy dược liệu . Toàn bộ sân đều nồng đậm mùi thuốc . Có hai bé trai ở trong viện , một đứa quét tước , một đứa khác ở viện thổi lửa nấu nước .

Nguyên Thương nhìn kỹ một chút , trong đó cũng không có chứa dược liệu nàng cần .

Nàng vốn mặc y phục vải thô , trên mặt trên người đều mang bụi bặm phong trần , cũng không làm người khác chú ý , tiểu nam hài ở trong góc tường chuyên chú làm việc , mặc cho nàng lặng lẽ tiến vào .

Vào trong nội viện , nhìn thấy trong viện một lão nhân đang ngồi ở một mảnh dược vườn phân phối dược liệu , trung niên đại phu khom người ở bên cạnh tường thuật sự việc trong trấn .

Nguyên Thương liếc mắt , thấy vườn dược kia có nhiều dược liệu quý báu , được phân loại . Bất quá , vẫn không thấy dược mà nàng muốn .

P/S : Mình rất thích cô bé này ~(> 0 <)~ vừa thông minh khiến người ta yêu thích , vừa đáng thương khiến người ta xót xa . Bị Nguyên Thương đem về nuôi không biết mà may mắn hay xui xẻo nữa \ (* ^ *) /

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Tha Mạng* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Người Thần Y môn .

Chương 12 : Người Thần Y môn .

Lão ông nghe đệ tử bẩm báo xong , từ chối cho ý kiến , chính là thần nhiên nói : “Như thế cũng tốt , nếu thực sự có bệnh , người bệnh sẽ tự tới cửa thôi , người đi xuống đi !”.

“Vâng !” Đại phu trung niên cung kính hành lễ , rồi mới đi xuống .

Nguyên Thương nhìn thấy cử chỉ , lễ nghi cùng với ngôn ngữ của trung niên đại phu trong lúc đó , thập phần nghiêm cẩn , cách hành xử cùng quản sự Phò mã phủ cũng rất giống nhau . Lão ông ngồi bên vườn thuốc , cũng không có động tác gì , nhưng vẫn mang theo một cổ quý khí , không giống người đơn giản .

Trong lúc nàng đang nghĩ hoặc , chợt cảnh giác , thân thể vội vàng nghiêng sang bên trái .

Phác tát —.

Nguyên Thương dư quang thoáng nhìn qua , thấy một nắm bùn đập vào trên tường đất cạnh chỗ nàng đứng , bởi vì dùng lực mạnh , nắm đất kia liền biến thành một phần của bức tường , chính là nắm đất này còn mới nên chứa nhiều hơi nước , màu sắc đậm hơn , nhìn cực kỳ rõ ràng .

Lão ông như trước vẫn ngồi bên vườn thuốc , thậm chí ngay cả đầu cũng không nâng .

Nguyên Thương trong lòng nói , rốt cuộc là ta vận khí không tốt toàn gặp phải cao thủ , hay Đại Yến này cao thủ nhiều như mây , giống cỏ dại mọc lan tràn khắp nơi ? Bên người có một người hầu là cao thủ , bên gối có một nương tử là cao thủ , trong viện có một nha hoàn là cao thủ , xuất môn gặp phải thích khách cũng là cao thủ , ngay cả chạy trốn vào một ngôi nhà cũ cũng gặp phải một lão già là cao thủ .

Nguyên Thương biết trốn không thoát , từ chỗ ẩn núp đi ra , học lễ tiết của người giang hồ ôm quyền nói : “Đã quấy rầy !”.

Lão ông nghe thấy thanh âm của nàng , rốt cục cũng quay đầu nhìn nàng một cái , có chút không hồn giận nói : “Trở về nói cho chủ tử của ngươi , Thần Y Môn ta cứu chữa là thiên hạ dân chúng , sẽ không đi làm đồ bỏ Ngu y chỉ xem bệnh cho đám Hoàng tử , Hoàng tôn của hân ! Ta mà vào hoàng cung , sự phụ thể nào cũng sẽ đem ta trục xuất khỏi sự môn !”.

Nguyên Thương có chút không hiểu , nhưng mà biết đối phương là hiểu lầm , liền nói : “Lão bá hiểu lầm , ta là đi ngang qua nơi đây mà thôi .”.

Lão ông lạnh lùng nói :“Đi ngang qua ? Đi ngang qua có thể từ trong nhà đi ra ? Lần sau lúc già bộ , đừng quên đem giấy đổi một chút . Tơ vàng hoàng gia chuyên dụng làm hài người còn đang mang đây !”.

Nguyên Thương nhìn xuống , quả nhiên , hài của nàng tuy rằng dính đầy bùn lầy , nhưng vẫn loáng thoáng nhìn thấy một chút đường chỉ màu vàng . Không phải Nguyên Thương sơ suất , bản thân nàng là một người cực kỳ cẩn thận , chính là [ăn , mặc ở , đi lại] của nàng đều là hạ nhân lo liệu , cũng không có khả năng hạ nhân hướng nàng nói mấy việc vặt lông gà vỗ tòi này , thế nên nàng căn bản là không biết đây là phương thức sử dụng phục sức của hoàng gia .

Nguyên Thương nói :“Ta thật sự không phải tới tìm người”.

“Tìm sư phụ liền càng đừng nghĩ ! Sư phụ ta lão nhân gia hẳn hành tung ngay cả ta cũng không rõ , càng không thể nào tiến cung , nói với chủ tử người vẫn là đừng phí tâm tư !” Nguyên Thương không thể không cười khổ giải thích nói :“Ta chỉ là trúng độc , thấy nơi này phơi rất nhiều dược liệu , vì thế đến mượn một ít dược liệu mà thôi .”

“Hừ ?” Lão ông lúc này mới có chút kinh ngạc , vỗ vỗ bùn đất trên tay đứng lên , sai vài bước đã đến trước mặt nàng , khỏe mạnh không giống như người già , tỉ mỉ đánh giá nàng , nói :“Ồ ?” Lại duỗi tay kéo trụ cổ tay nàng , thay nàng bắt mạch . Hắn thân thủ nhanh như tia chớp , ngay cả luân cảnh giác Nguyên Thương cũng không phản ứng kịp , tay đã bị hắn chặt chẽ bắt lấy .

“Ồ.....Lạ thật , lạ thật ! Nhìn mạch tượng của người , là trúng ' Nhất chú hương ' (Một nén nhang) của Thiên Ngọc Lâu , nhưng người trúng độc hiển nhiên vượt quá một nén nhang rất lâu rồi , lại vẫn như cũ không có hôn mê.....Thật là lạ ! Thật là lạ !”.

Nguyên Thương thấy hắn vuốt râu lẩm bầm lâu lâu , còn không biết muốn nghiên cứu bao lâu , độc đã muốn phát tác . Vì thế ngắt lời nói :“Lão bá , người có thể hay không cho ta mấy loại dược liệu ? Trước để ta giải độc được không ?”.

Lão ông lúc này mới phục hồi tinh thần , nói :“Là lão hủ sơ suất ! Người muốn dược liệu gì ?”.

Nguyên Thương nói ra mấy vị dược , mắt lão ông sáng ngời :“Thế nhưng cũng có thể dùng dược như thế ? Kỳ tài , kỳ tài ! Phương thuốc này là ai đã nghĩ ra ?”.

Nguyên Thương nói :“Là ta ! Lão bá , chúng ta trước lấy dược liệu , sau đó chậm rãi nghiên cứu như thế nào ?”.

Lão ông vỗ vỗ hán cái trán ,“Xem ta , vừa nói đến phương thuốc nên cái gì cũng đều không nhớ ! Người đi theo ta !”.

Lão ông mang theo nàng đi vào một phòng lớn ở hậu viện , đẩy cửa ra , Nguyên Thương nhìn quanh , cả phòng nhìn như một tiệm thuốc Đông Y lớn , bày đầy mấy ngàn loại thuốc .

Lão ông đi tới gian cuối , dừng trước một cái đài hương , khẽ xoay đài hương , dưới chân lập tức có cơ quan chuyển động , Nguyên Thương liền cảnh giác lên , trùng mắt lão ông . Lão ông ha ha nở nụ cười hai tiếng , nói :“Tiểu cô nương trái lại thật nhất gan !”.

Đài hương kia chậm rãi di động , dần dần lộ ra một cái thông đạo .

Nguyên Thương ánh mắt trừng lớn hơn nữa :“Người biết ta là nữ ?”.

Lão ông cười đến càng vui vẻ , nói :“Lão phu một phen bắt mạch , có cái gì không rõ ràng ? Tiểu cô nương tên gọi là gì ?”.

Nguyên Thương nói :“Ta gọi là Nguyên Thương , đứng hàng mười ba ”.

Lão ông vuốt vuốt chòm râu , có chút suy tư nói :“Nguyên Thương..... Ừm , tên này rất hay Thương là tử vong , Nguyên là khởi đầu , lúc ban đầu chịu niết bàn , sau mới có thể trọng sinh . Ta lớn hơn người nhiều , liền gọi người một tiếng Thương Nhi đi ! Ở sư môn ta đứng hàng thứ ba , người gọi ta là Trần Tam gia gia là được rồi !”.

“Được , Tam gia gia !” Nguyên Thương miệng thì nghe theo , kỳ thật trong lòng một chút kính lão cũng không có . Vu Linh Đại tỷ nói qua , thời điểm người không bằng người , thì phải ẩn nhẫn khép nép . Năm đó Vu Linh Đại tỷ còn từng hướng tên khốn Tăng Cốc Xuyên quỳ xuống , vì thế nàng cũng học theo , ở trước mặt Công chúa ăn nói khép nép , ở trước mặt nha hoàn Công chúa ăn nói nhẹ nhàng , tại đây trước mặt một lão già võ nghệ bất phàm càng thêm ẩn nhẫn .

Nguyên Thương trong lòng nghĩ , kỳ thật tên nàng căn bản không phải cái ý tứ mà Trần Tam nói . Tên này ý nghĩa nguyên bản là , bước vào con đường sát thủ , ngay từ đầu đã định trước sẽ chết . Thực tế , nàng cũng là chưa đến ba mươi tuổi mà chết , xem như ứng đúng với tên bản thân .

“Thương Nhi , đi thôi !”.

Lúc này cửa thông đạo đã hoàn toàn mở ra , hiện ra một cái thang đá . Nguyên Thương theo hắn đi xuống cái thang , nhìn phía dưới giống như một cái thư phòng bình thường . Chỉ là trên giá không phải sách , tất cả đều là tử thuốc .

Lão ông từ nơi này tìm mấy loại dược liệu Nguyên Thương cần , nói :“Người xem xem đây có phải là thứ người muốn không ?” Nguyên Thương cầm thuốc để dưới mũi ngửi thử , nói :“Không sai !” Vì thế lão ông lại đem dược liệu trở lại sân , phân phó tiểu nam hài đi sắc thuốc .

Nguyên Thương gọi tiểu nam hài lại , phân phó dặn dò , nói cho hẳn sắc thuốc phải chú ý chỗ nào , hơn nữa bảo hẳn làm thành thuốc viên cho mình .

Lão ông nghe phương pháp sắc thuốc nàng nói , mắt lại sáng lên : “Còn có thể làm như vậy ? Đem dược làm thành thuốc viên ? Ta thế nào lại không nghĩ tới ? Độc dược có thể làm thành thuốc bột , vì sao dược của ta lại không thể chế sẵn làm thành thuốc viên , thuốc bột chứ”.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Tha Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Công chúa giá lâm [Thượng] .

Chương 13 : Công chúa giá lâm [Thượng] .

Lúc Nguyên Thương đi ra đón nữ hài nhi , tiểu cô nương sắc mặt trắng bệch ngồi ở vị trí Nguyên Thương dặn dò , cắn môi dưới không rên một tiếng. Ở trước mặt nàng , là một con chó hoang đang chảy nước dãi , khuôn mặt lộ vẻ hung tợn vây xung quanh , chính là vô luận như thế nào cũng không dám tới gần nàng , giống như có cái gì đó vô hình làm nó không thể tiến đến .

Nguyên Thương vung tay , một cây ngân châm bắn vào mắt trái con chó , nhập thẳng vào óc , lập tức ngã xuống đất , thút thít hai tiếng rồi bất động .

Nguyên Thương nhìn nàng môi dưới đều đã chảy máu , chậm rãi mở hàm của nàng , nói : “Làm tốt lắm !” Sau đó ôm lấy nàng , làm cho nàng dựa vào lòng mình . Nói thật , nàng thật sự không biết phải đối đãi tiểu hài tử như thế nào .

— Ừm , lúc trước Linh Đại nhân cùng Vu Linh Đại tỷ đối với nàng thế nào , nàng liền như thế đối với tiểu cô nương này đi !

Nàng cũng không nghĩ , nàng có thể đối xử nghiêm khắc với đứa nhỏ bình thường như thế sao ? Trước kia nàng là cái thân phận gì ? Vu Linh đối với nàng , đó là phương pháp huấn luyện sát thủ , cũng không phải phương thức của người bình thường nuôi dưỡng đứa nhỏ !

Đoán chừng cũng đã qua chín ngày , Nguyên Thương cứ thế ở trong viện Trần Tam lão gia tử chịu sự bóc lột các kiến thức về y học ở hiện đại một cách tàn bạo , khiến người cũng thấy sợ hãi . Nếu không phải đã có sự phụ , lão nhân này nói không chừng lập tức muốn đập đầu bái sư .

Nguyên Thương mục đích vốn muốn thoát khỏi thân phận Phò mã mà thôi , về phần phải đi chỗ nào , hiện giờ còn chưa nghĩ ra . Có thể ở nơi này một bên vừa giải độc một bên cùng thầy thuốc cổ đại trao đổi kiến thức y học , còn có người hầu hạ bụng trà rót nước , cũng không có gì không tốt , vì thế cũng an tâm lưu lại .

Sáng sớm ngày thứ mười , đại phu trung niên vừa mới xuất môn chừng một khắc , đã quay về . Trở về không phải chỉ có một mình hắn , còn có chủ nhân của thanh kiếm trên cổ hắn .

“Nhìn cái gì ? Đi vào !” Mặt không biểu tình hai mắt chăm chăm nhìn hắn , chủ nhân thanh kiếm khẽ quát một tiếng , cảm kiếm có chút loạn choạng bất ổn , giống như các khớp ngón tay phải có cái gì đó không tiện , dường như đang cố hết sức. Tay trái cũng không buông lỏng xuống , giống như bị tháo khớp tay .

Nguyên Thương vừa đi luyện công về thấy thế , lui về trong góc , chuẩn bị sẵn ngâm châm trong tay áo , lặng lẽ quan sát tình thế .

Trung niên đại phu nom nớp lo sợ nói : “Đại hiệp, người bỏ kiếm xuống đi , nếu là cần y chữa bệnh , chính là bổn phận của tại hạ , tuyệt không khước từ !”

“Mặc dù ta còn trẻ , cũng đã từng nghe qua đại danh Tàn Quá người ! Ở mặt ngoài nhìn như thành thật , kỳ thật chính là một kẻ dối trá ! Người năm đó thời điểm ở Thái Hồ , được xưng là 'Bất Tử Du Ngư', giáo hoạt khó bắt , ta nếu như thả lỏng một chút , người còn có thể thành thật như vậy ?”.

“Cô nương , nữ hiệp , đại hiệp , người nhận lầm người rồi ! Ta chỉ là một đại phu , người nhìn ta tay chân già cả , cho dù là cá , cũng phải cho ta động đậy chứ ! Người như vậy ... Như vậy ta thế nào xem bệnh cho người a ?” Nàng kia sắc mặt đỏ lên , tức giận nói : “Người thành thật một chút cho ta , đi vào trong phòng ngồi xuống !” Lại chỉ vào tiểu hài tử đứng ngơ ngác bên cạnh nhìn nàng nói , “Người , đi nấu nước , ta nói người đó , đi ra nhớ đem cửa đóng lại !”.

Nguyên Thương xa xa nhìn , bộ dáng nữ tử này , đúng là người ngày đó dùng tên bán nàng , lại bị nàng bắn rơi xuống hồ . Còn tên phi đao thích khách , không chừng đã bị bắt lúc còn trên thuyền .

“Hừ !” Trần Tam thân mặc trang phục lão nông , một tay xách thùng nước nhỏ , một tay cầm lấy cái xúc đất dùng để chỉnh sửa trong vườn thuốc .

Nàng kia thấy hắn , lập tức cung kính nói : “Thần y , mạo muội ghé thăm , còn thỉnh thứ lỗi .”

Trần Tam chấp tay ra sau lưng , hé ra mặt lạnh , giống như lần đầu tiên nhìn Nguyên Thương , nói : “Nguyên lai là người Thiên Ngọc Lâu , nơi này của ta không chào đón người , người đi đi !”

Nữ tử bỗng nhiên nở nụ cười sáng lạn, ngữ khí trở nên cung kính hơn: “Thần y, ngài là Y quốc thánh thủ, tiểu nữ từ cầu y, liền là bệnh nhân, ngài có thể hay không giúp văn bối chữa trị một chút.”

Ai biết vỗ mông ngựa, Trần Tam vừa nghe liền nổi giận: “Ta là đại phu, cũng không có tự nhận mình là người tốt, Thần Y Môn ta muốn cứu ai thì cứu người đó, còn không tới phiên người ngoài khoa tay múa chân! Hôm nay ngươi bắt ép hai cái đồ nhi của ta, hôm khác ta sẽ tìm đến hai tên đồ đệ của sư phụ ngươi ép buộc cho đã ghiền!” Lại nói, “Đừng tưởng rằng người Thiên Ngọc Lâu các ngươi bộ dạng có vài phần tư sắc liền có thể đem nam nhân trong thiên hạ đùa giỡn xoay vòng! Lão nhân ta năm nay bảy mươi có hơn, không chịu nổi mỹ nhân kế này của ngươi đâu! Lão hủ nếu là Y quốc thánh thủ, vậy sư phụ ta lão nhân gia thì gọi là gì? Bậy bạ! Ta cũng không phải thần y, sư phụ ta lão nhân gia hẳn mới là thần y!”

Nữ tử vội vàng buông trung niên đại phu ra, nói: “Thần Y Môn người người đều là thần y, đây là trên giang hồ đều nói Văn bối vừa rồi nhất thời nóng vội, chính là Hẳn gạt ta nói ngài không ở đây, không muốn mang ta đi gặp ngài, ta mới phải làm thế”

Mấy câu này làm cho Trần Tam biểu tình dịu đi một chút, lại như trước hé ra gương mặt thôi: “Hừ! Ngươi là đệ tử thứ mấy của Ngọc Hoàn Điện?”

“Văn bối là Ngọc Khanh Hồng, trong đám sư tỷ muội đứng hàng thứ chín. Thần y, ngài đừng nóng giận, đều do văn bối không đúng! Ngài đừng cùng tiểu bối ta so đo!”

Trần Tam không để ý tới nàng, lập tức đi đến bên cạnh vườn thuốc ngồi xuống, đặt thùng nước xuống, dùng cái gáo múc nước trong thùng hướng về phía vườn thuốc tưới nước, nói: “Thần y gì đó cũng đừng gọi nữa, gọi ta là Trần đại phu là được. Bất quá, mặc kệ hôm nay ngươi tìm đến ta có mục đích gì, ta cũng sẽ không đáp ứng! Nể mặt lâu chủ Thiên Ngọc Lâu ngươi là Ngọc Hoàn Điện, chuyện ngươi bắt ép hai đồ đệ ta, ta sẽ không cùng ngươi so đo, ngươi đi đi!”

Ngọc Khanh Hồng vô luận thế nào cũng không thể gọi một tiếng “Trần đại phu” bình thường như vậy, thừa cơ đem xưng hô kéo gần một chút, nói: “Đều nói Trần sư bá đức cao lâm hạnh, vì muốn trị liệu cho dân chúng ngay cả ngư biển ‘Quốc y’ cũng không cần, vẫn là Hoàng đế nhiều lần tương mời, mới lưu trú ở phụ cận kinh thành. Ngài đối với người trong thiên hạ bình đẳng như nhau, như thế nào đối với văn bối tuyệt tình như thế? Cho dù là nể mặt chút tình nghĩa cũ với sư phụ ta...” Trần Tam chậm rãi nói: “Không phải ta tuyệt tình, ngươi cũng biết quy củ Thần Y Môn. Các ngươi nếu tiếp nhận sinh ý làm ăn liền thôi, cư nhiên ám sát Cố thị hoàng tộc, Cố thị hoàng tộc cùng Thần Y Môn ‘Nhai hạ chi minh’ [quan hệ liên minh], ta không có khả năng phá lệ.”

Ngọc Khanh Hồng nói: “Sư bá minh giám, văn bối cũng không phải muốn cùng triều đình đối nghịch, chính là nhận người tiền tài, thay người làm việc, chúng ta bất quá là tiếp nhận một cộc sinh ý, cũng không có ý tứ đối nghịch với Cố thị hoàng tộc. Huống chi, chúng ta ám sát cũng không phải Cố thị hoàng gia, mà là Phò mã của Minh Huy Công chúa.”

“A? Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

Nguyên Thương ở cạnh cửa nghe thấy, trong lòng khẽ động, đối với chuyện ẩn chứa bên trong liên quan tâm. Tuy rằng nàng hiện tại không ở hoàng thành, nhưng tốt xấu cũng là mang thân thể Tô Ki, cùng nàng chung một nhịp thở.

Chỉ nghe Ngọc Khanh Hồng nói: “Chúng ta nhận năm ngàn lượng hoàng kim, với yêu cầu là lấy tánh mạng Phò mã của Minh Huy Công chúa. Tiền đưa đến sau, người mang thù lao đi không tới một dặm đường liền bị diệt khẩu. Ta đuổi theo người diệt khẩu đó, thấy bọn họ đi vào một biệt viện ở ngoài kinh thành, hẳn là phủ viện của Thái tử.”

Năm ngàn lượng hoàng kim?

Ngay cả Nguyên Thương không hiểu rõ được giá cả thị trường, cũng biết năm ngàn lượng hoàng kim ở tại vương triều kiến lập không đến năm mươi năm là lớn cỡ nào. Nghe nói, phí tổn xây sở viện của Hoàng đế Đại Yên cùng quần thần, cũng không đến năm trăm lượng hoàng kim.

Một hai lượng hoàng kim tương đương chừng tám, chín lượng bạc, năm ngàn lượng hoàng kim không sai biệt lắm khoảng hơn bốn mươi vạn lượng bạc, ở hiện đại trên cơ bản xem như là khoảng tám ngàn vạn.

Dùng tám ngàn vạn, mua tánh mạng một người, hơn nữa, người này không phải trọng thần triều đình, chẳng qua là một cái công tử, một nắm cũng bắt được một bó to Phò mã. Ở Đại Yên quốc, làm Phò mã là không thể đảm nhiệm chức quan có thực quyền, chức “Phò mã Đô Úy” cũng chính là trên danh nghĩa một cái ngũ phẩm hư danh. Ở mặt ngoài nhìn vào, cũng không có thể làm gì.

Trần Tam nói: “Phò mã cũng là Phò mã, kia cũng chính là người hoàng gia, đều nằm trong minh ước.” Nhìn thoáng qua Ngọc Khanh Hồng, nói: “Ngươi là tự chủ trương đi? Nếu là sư phụ ngươi, cộc sinh ý này tuyệt sẽ không nhận! Ngươi vẫn là đi tìm sư phụ ngươi thỉnh tội, rút lại cộc sinh ý này, để sư phụ ngươi hướng hoàng gia nhận lỗi cầu tình. Phò mã của Minh Huy Công chúa, trưởng tôn của Triệu quốc công, có thể là người bình thường sao? Minh Huy Công chúa là thân muội muội của Thái tử, người mua này như thế nào sẽ là người Thái tử? Ngươi a, bị cuốn vào âm mưu triều đình còn hồn nhiên không biết!”

Ngọc Khanh Hồng đôi mắt lúc này liền đỏ, nói: “Ở hoàng thành này, cũng chỉ có chỗ sư bá nơi này là an toàn một chút. Không phải văn bối không muốn trở về, hiện nay nơi nơi đều có dân bức họa văn bối, văn bối bản thân lại trọng thương, nửa bước khó đi, còn thỉnh sư bá tương trợ!”

Nàng đã đổi một thân bình dân y phục, cả người không chỗ nào sạch sẽ, so với Nguyên Thương mấy ngày trước đây còn muốn thê thảm hơn nhiều. Ít nhất Nguyên Thương vẫn là vì che dấu thân phận mà cố ý biến thành phong trần mệt mỏi, mà vị đại tiểu thư này lại là quần áo tả tơi, còn chịu đựng thương tích.

Trần Tam vẫn như cũ miệng không buông tha: “Ta xem ngươi khí sắc, cũng không trọng thương gì, tự đi tìm lương y khác đi, cho dù là không có. Ta

xem võ công người , muốn bắt vài cái thầy thuốc xem bệnh cũng không có gì khó khăn .”

Ở chung đã nhiều ngày , Nguyên Thương rõ ràng cảm giác được , Trần Tam này đối với vị “Sư phụ lão nhân gia” của hắn kính trọng như thần thánh . Nếu đã là lời của vị thần y kia truyền ra , Ngọc Khanh Hồng này có cầu xin thế nào cũng uống công .

Ngọc Khanh Hồng mắt thấy vô vọng , cũng chỉ nói :“Văn bói trúng ám khí rất ác độc , không phải dùng thuốc là có thể trị liệu , hơn nữa ám khí còn ở trong cơ thể , như thế nào cũng không lấy ra được , mong thần y chỉ cách để ta có thể lấy ám khí ra .”

“Không được !” Trần Tam lần này lắc đầu , lại nói , “Ta người tại sư môn , không thể ra tay , nhưng nơi này của ta vừa vặn có một vị cao thủ , y thuật cao hơn ta , hơn nữa không phải là người trong Thần Y Môn , nếu người đi cầu xin năng , có lẽ là có thể được .”

Ngọc Khanh Hồng mắt sáng ngời , nói :“Người này ở nơi nào ?”

Trần Tam nói :“Thương Nhi , người nếu nghe được , còn trốn tránh làm gì ? Nể mặt mũi lão phu , cứu nàng một lần đi !”

Nguyên Thương nghe thấy vậy , cũng không trốn nữa , chậm rãi đi ra .

Ngọc Khanh Hồng thấy nàng , bỗng nhiên mở to hai mắt nhìn , phần nộ quát :“Là người !”

Nguyên Thương thân nhiên nói :“Không sai , là ta ! Mấy cây ngâm châm kia tư vị không tệ chứ ?”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Tha Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Công chúa giá lâm [Trung] .

Chương 14 : Công chúa giá lâm [Trung] .

Ngọc Khanh Hồng đối với Thập Tam nói :“Trần thần y , người và cậu Phò mã cùng nhau thiết kế ta ?” Nàng tức giận , sư bá cũng không gọi .

Trần Tam ghen hờn trần trời nhìn Nguyên Thương :“Phò mã ?” Cái này , liền ngay cả Trần Tam cũng không biết làm sao cho phải , cười khổ liên tục , nói :“Ta vốn nghĩ rằng người là người của Hoàng đế , người thế nào lại là Phò mã đây ... Ta nghe Ngọc Khanh Hồng ám sát không phải là người của Cố thị hoàng gia , trong tình huống không vi phạm ước định để nàng nói ra nội tình , làm cho Hoàng đế khai ân một lần ... Không nghĩ tới , người lại là Phò mã ... Người cứ chỉ cách nói năng không tầm thường , đối với sinh tử mặt không đổi sắc , lại có khí độ hoàng gia , nhưng như thế nào lại là Phò mã ... Hơn nữa , người tinh thông được lý , có nhiều ý tưởng kỳ diệu có thể so với sư phụ ta lão nhân gia ... Trách thì trách ta nhìn lầm rồi ! Chẳng qua ... Tuy rằng nói hoàng gia chuyện kỳ lạ gì đều có , nhưng mà ...” Trần Tam trong mắt càng thêm nghi hoặc , ánh mắt nhìn nàng rõ ràng đang nói : Nhưng mà , Phò mã người là nữ tử ... Chuyện này cũng quá kinh thế hãi tục đi...

Nguyên Thương lại trừng mắt nói :“Ai là Phò mã ? Nói hươu nói vượn ! Ta không phải Phò mã !”

Ngọc Khanh Hồng cầm kiếm liên hướng về phía nàng phóng tới , mắng :“Ta tận mắt thấy người rơi xuống thuyền , còn hướng ta phóng ám khí ! Tiểu nhân ti bỉ , dám làm không dám nhận !”

“Ta vốn không muốn làm Phò mã , thật vất vả trốn ra , hiện tại đương nhiên không phải là Phò mã !”

“Không muốn làm Phò mã ? Hừ , người cứ khoác lác đi ! Cho dù người không làm Phò mã , ta cũng như cũ giết người !”

Nguyên Thương nhiều ngày nay cướp đoạt được của Trần Tam rất nhiều dược liệu quý hiếm , mỗi ngày đều ăn , thân thể tuy rằng còn chưa đến mức cường hãn , nhưng thân thủ đã muốn dần dần khôi phục , cũng gần đạt được tiêu chuẩn của kiếp trước . Lúc này trường kiếm Ngọc Khanh Hồng đâm tới , nàng trở mình nhảy ra , không chút tổn sức , cười lạnh nói :“Khấp thiên hạ , ngoại trừ ta , không ai có thể rút ngân châm đó ra , người có thể chậm rãi chịu đau đớn . Người nếu tiếp lại hướng ta một kiếm , ta cam đoan tay người trong vòng 3 ngày tàn phế !”

Ngọc Khanh Hồng dừng động tác , hoài nghi nói :“Người sẽ có lòng tốt như vậy trị thương cho ta ?”

Nguyên Thương nói :“Người bắt quá là chịu người sai sử mà thôi , lại nói tiếp , người ta đều thụ thương , đều bởi vì chủ nhân phía sau màn này , kim chủ của người mới là cừu nhân của chúng ta . Ta tuy rằng phóng ám khí làm bị thương người , nhưng người cũng dùng tên độc bắn ta , chúng ta liền coi như huề nhau . Người nếu nguyện ý giúp ta một chuyện nhỏ , ta liền giúp người lấy ra ám khí trong các đốt ngón tay , như thế nào ?”

Nguyên Thương vô cùng thông cảm vị cùng nghề này , cũng sẽ không đem đối phương coi làm kẻ thù . Đối với thích khách của “Thiên Ngọc Lâu” ở thế giới này , tự nhiên cũng có chút hảo cảm và hiểu kỳ , mọi người đều cùng một nghề , chính là không cùng thời đại mà thôi .

Ngọc Khanh Hồng về mặt cảnh giác nói :“Người muốn ta hỗ trợ cái gì ? Ta nói cho người , ta sẽ không làm tay sai triều đình ! Cũng sẽ không đem chuyện cô chủ nói cho mục tiêu ám sát !” Nguyên Thương lại nói :“Kim chủ lúc đưa ra yêu cầu cho người , nói muốn là Phò mã của Minh Huy Công

chứa đi, mà không phải nói là tôn tử Tô Kì của Triệu quốc công ?”

Ngọc Khanh Hồng lại nói: “Kia không phải giống nhau ? Phò mã của Minh Huy Công chúa chẳng lẽ không phải là ngươi ?”

“Ôi chao, này thì không đúng !” Nguyên Thương nói, “Ta tuy là Tô Kì, nhưng ta hiện tại đã không còn là Phò mã !”

Ngọc Khanh Hồng nói: “Phò mã đó là Phò mã, như thế nào lại sẽ không phải Phò mã ?”

Nguyên Thương nói: “Ta nếu trở lại Phò mã phủ, tự nhiên là Phò mã; Nhưng ta nếu không bao giờ trở về, như vậy tự nhiên cũng sẽ không phải là Phò mã. Ta không phải Phò mã của Minh Huy Công chúa, ngươi cũng sẽ không có lý do giết ta; Nếu ta không phải mục tiêu của ngươi, chúng ta trong lúc đó còn có chuyện gì không thể nói, chuyện gì không thể hợp tác ?”

Này rõ ràng là già mồm ắt phải lẽ, nhưng Nguyên Thương thực sự tin đối phương nhất định sẽ đáp ứng. Vì cái gì? Nhìn nàng khi nói chuyện trên trán đều đỏ mồ hôi lạnh, ám khí trong các đốt ngón tay làm cho nàng đau đến khó có thể chịu được. Loại đau đớn này, sẽ không bởi vì thời gian trôi qua mà chết lặng, ngược lại sẽ càng đau đến tận tim tận xương. Có thể an bài một hồi ám sát gần như thành công như thế, tự nhiên là người thông minh, chỉ cần có một cái lý do để yên tâm, đối phương tự nhiên sẽ theo bậc thang đi xuống.

Chỉ thấy Ngọc Khanh Hồng cắn môi dưới do dự nửa ngày, gật đầu nói: “Được! Nếu ngươi không khôi phục thân phận, ta coi như ngươi không phải Phò mã, nếu ngươi trở về, ta tự nhiên sẽ không bỏ qua cho ngươi. Ngươi nói đi, có điều kiện gì, cứ việc nói ra !”

Nguyên Thương nói: “Ta không thể để cho có người nhớ thương, mà còn không biết địch nhân là ai! Ta chỉ muốn biết, kim chủ ra tiền muốn giết ta là ai!”

Trong [Hắc Sắc Chi Vân], chúng sát thủ thân như huynh đệ tỷ muội, cho dù là căm ghét nhau, thời điểm đối mặt kẻ thù bên ngoài cũng sẽ một lòng đối ngoại, thế nào cũng sẽ đem đối phương chém tận giết tuyệt, chấm dứt hậu hoạn, không để cho đồng bọn gặp nguy hiểm. Đối với sát thủ mà nói, suy nghĩ vấn đề rất đơn giản — có uy hiếp liền giải quyết, có cừu oán sẽ báo thù, đây là thiên kinh địa nghĩa, không cần nghĩ nhiều.

Hiện tại có người muốn giết nàng, xem ra cũng không có khả năng buông tha ý niệm này, cho dù lần này ám sát thất bại, cũng có thể còn có lần sau; Cho dù không phải ám sát, cũng có thể âm mưu quỷ kế. Đối mặt ám sát, cho dù đối phương là võ lâm cao thủ, Nguyên Thương cũng dứt khoát không sợ, nhưng nếu là âm mưu quỷ kế, tất nhiên khó lòng phòng bị.

Nguyên Thương biết rõ, đối phương muốn giết mình, không nhất định nguyên nhân vì thân phận Phò mã của nàng, có thể là vì gia thế của nàng liên quan rất lớn. Như vậy, chỉ cần nàng còn sống, dùng thân thể của Tô Kì, tất nhiên sẽ làm cho đối phương nhớ thương, nên trừ bỏ cho thống khoái.

Địch nhân như vậy, không thể không giết!

Nhưng Ngọc Khanh Hồng lại nói: “Ta cũng không biết cổ chủ phía sau là ai. Lúc đầu ta nghĩ là Thái tử, nhưng mà theo Trần sư bá phân tích, này là không thể nào.”

“Ngươi chỉ cần cho ta biết, cái người đã giết người diệt khẩu là ai, những thứ khác, ta tự biết xử lý !”

Ngọc Khanh Hồng còn chưa trả lời, bỗng nhiên nghe thấy phía ngoài sân cách đó không xa vang lên tiếng vó ngựa của hơn mười kỵ mã. Nguyên Thương nghe âm thanh, phát hiện này tiếng vó ngựa đang nhanh chóng hướng tới gần, dần dần dạt ra vây quanh. Ngoài ra, còn nghe thấy rất nhỏ tiếng bước đi chỉnh tề trầm ổn, xác thực là mấy trăm tên binh sĩ, hơn nữa là tinh binh — chỉ có tinh binh hoành thành, mới có thể cho nàng cảm thấy khí thế áp lực như vậy.

Trần Tam đứng ở chỗ cao hướng ra phía ngoài liếc mắt một cái, rồi trở xuống, nói: “Là cấm quân triều đình! Nhìn trang phục, kỵ binh chính xác là cấm quân Long Võ Quân ở nhà môn phía Bắc, bộ binh hẳn cũng thuộc nhà môn phía Bắc! Hiện tại đi không được, các ngươi đi theo ta !” Lại phân phó đồ đệ nói, “Bên ngoài người xử lý cho tốt !”

Trung niên đại phu cung kính nói: “Vâng, đệ tử hiểu được !”

Nguyên Thương tốt xấu cũng là Phò mã Đô Úy, là ngũ phẩm võ quan nhân tãn, Tô Ấm biết nàng mất trí nhớ, đặc biệt cấp nàng nhắc lại các đơn vị chính quyền của triều đình trong hoàng thành, Long Võ Quân này nàng cũng biết một hai. Long Võ Quân chức trách chính là thủ vệ tại các nơi trọng yếu cùng cửa cung, Long Võ Quân tã hữu nhị vị Tướng quân tùy thời có thể ra vào các nơi trong hoàng cung không cần mang lệnh bài, lại càng không cần thông truyền! Có thể nói, nếu toàn bộ Long Võ Quân làm phản, Hoàng tử, Hoàng tôn hoàn toàn không chạy thoát. Cho nên Long Võ Quân này địa vị vô cùng cao, nghe lệnh trực tiếp từ Hoàng đế.

Toàn bộ thiên hạ, trừ bỏ Hoàng đế, có thể điều động một phần Long Võ Quân chỉ có Hoàng hậu. Cho dù là Thái tử, cũng không dám động tới quân đội này, để tránh khiến cho Hoàng đế nghi kỵ.

Ngoài ra, còn có một người có thể tiền trạm hậu tẩu tạm thời vận dụng một phần Long Võ Quân, nhưng chỉ có thể là nhóm Long Võ Quân trong thời gian nghỉ phép.

Người đó chính là Minh Huy Công chúa.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Tha Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 16: Công chúa giá lâm [Hạ] .

Chương 15 : Công chúa giá lâm [Hạ] .

“Mau ! Bao vây cho ta ! Một con chuột cũng không để chạy thoát !”

Nguyên Thương nghe thấy thanh âm, quay đầu nhìn thoáng qua, thấy vị Tướng quân cầm đầu mặt có râu hàm, thân cao tám thước, mặc khôi giáp màu vàng, ngồi trên một con ngựa cao to, tay phải cầm một trường đao màu bạc, uy phong凛冽.

Trần Tam dẫn hai người các nàng đi vào hậu viện trong phòng lớn chứa thuốc, mở ra mật thất chứa dược liệu trân quý, nói: “Hai người các ngươi trốn vào đi ! Bên ngoài để ta ứng phó. Không gọi các ngươi, thì không thể đi ra.” Nói xong lập tức đóng cửa mật thất.

Mật thất đóng lại sau, bên trong nhất thời trở nên tối om. Bất quá bên trong hai vị đều là sát thủ chuyên nghiệp, nhìn không thấy ánh sáng cơ hồ đối với các nàng không có gì ảnh hưởng.

Bên cạnh cầu thang mật thất có một bậc thềm, phía trên bậc thềm có hai cái lỗ nhỏ, ánh sáng từ lỗ nhỏ đó chiếu vào, trong mật thất tối đen dễ dàng thấy được.

Nguyên Thương đi đến chỗ cái lỗ đó, hướng ra phía ngoài nhìn, phát hiện đây là một cái kèn đồng dài, từ trong hướng ra ngoài nhìn thấy rất rõ ràng, theo ngoài vào trong cái gì cũng không thể thấy. Nguyên Thương nhớ lại một chút khung cảnh vừa rồi, phát hiện hai cái lỗ này hẳn chính là hai mắt của tượng phật bằng đồng bên ngoài !

Bên người bỗng thấy có cái gì đó ám áp tiến lại, không cần quay đầu Nguyên Thương cũng biết là Ngọc Khanh Hồng. Ngọc Khanh Hồng chiếm lấy một cái lỗ khác hướng ra phía ngoài nhìn.

Không bao lâu, liền có tiếng bước chân truyền đến, ở trong phòng thuốc trống trải có vẻ dị thường rõ ràng. Nguyên Thương nghe thấy thanh âm quen thuộc nhập vào cốt tủy kia: “Các ngươi đi ra ngoài, cách xa ba trượng, không cho phép bất luận kẻ nào đến gần căn phòng này !”

Nghe thấy thanh âm trong trẻo đó, tim Nguyên Thương bỗng nhiên đập nhanh hơn.

Quái, Nguyên Thương nàng tâm lý tổ chất luôn luôn tốt lắm, như thế nào sẽ bởi vì vài cái binh sĩ triều đình mà khẩn trương ? Nếu nàng muốn, có thể đem trong viện mọi người làm cho hôn mê, chính là cần phải thêm chút công sức thôi - Trần Tam gia gia có đầy đủ dược liệu, các loại trân quý dược liệu thế nhưng cũng có, cái gì nhân sâm ngàn năm, linh chi cũng không thiếu ! Nghe nói Hoàng đế lão nhân muốn có cái gì dược quý, còn phải bí mật lấy lòng hẳn. Mấy ngày nay, Nguyên Thương đem các loại mê dược, giải dược, độc dược lấy đến, toàn thân đều cất đầy túi độc dược, việc này nói chung có thể làm cho cái sát thủ xuyên qua thiếu cảm giác an toàn, an tâm hơn.

Nhưng mỗi lần, thấy vị Công chúa võ nghệ bất phàm này luôn làm cho nàng cảm thấy một cổ nguy cơ không diễn tả được.

Nguyên Thương theo trong lỗ, nhìn thấy cái người quen thuộc kia, cùng Trần Tam hai người tiến vào.

“Công chúa, người ngay cả tiệm thuốc của lão nhân cũng muốn lục soát sao ?”

Minh Huy Công chúa cười, nói: “Sư huynh thế nào nói thế ? Nguyệt Mẫn làm sao dám lục soát chỗ của ngài ? Luận về sư môn, Thần Cơ Từ sư bá cùng gia sư tình như huynh muội, Nguyệt Mẫn tựa như sư muội ngài giống nhau ; Luận về tuổi tác, Nguyệt Mẫn bất quá là cái tiểu nha đầu, ngài là trưởng bối, ta nghe ngài dạy bảo cũng là chuyện bình thường, làm sao dám lục soát sân ngài đây ? Những binh sĩ này ai dám động đến một gốc cây ngọn cỏ trong viện, kia là lỗi của Nguyệt Mẫn !” Những lời này làm cho Trần Tam mặt mày hớn hớn, có thể hiệu quả hơn nhiều những gì nữ thích khách Ngọc Khanh Hồng này nói. Hơn nữa thanh âm của nàng tự nhiên mang theo ý cười, lộ ra vị ngọt ngào, làm cho tâm tình người ta thoải mái, như thế nào cũng không chán ghét được, Trần Tam nghe thấy biểu tình liền dịu xuống: “Người Thiên Vân Quan các ngươi, một cái so với một cái càng biết nói chuyện !”

Nguyên Thương khòe miệng giơ lên một chút cười lạnh. Công chúa này, nhưng thật ra giả bộ thật giỏi, đối với ngoại nhân cũng làm ra vẻ như vậy. Hơn một tháng qua, nàng cũng là giả bộ như vậy đối với nàng đi ?

Lại nghĩ đến “Thiên Vân Quan” ba chữ này, như thế nào lại cảm thấy quen tai. Suy nghĩ một lát, mới giật mình tỉnh ngộ - “Thiên Vân Quan” này, không phải chính là trong kinh thành truyền tụng ồn ào huyền ảo “Phò mã công chúa, Kim Đồng Ngọc Nữ” chuyện xưa cái Thiên Vân Quan đó sao ? Nghe đồn nói, nàng Tô Kỳ trưởng tôn của khai quốc công thần Triệu quốc công thiên tử trí tuệ, không bao lâu đã được Thiên Vân Quan chân nhân trong truyền thuyết thu về môn hạ, võ nghệ siêu quần, ưu tú bất phàm, sau lại còn cứu vị Minh Huy Công chúa này, Công chúa điện hạ yếu đuối Nếu chính mình cùng Minh Huy Công chúa đứng chung một chỗ, rồi cuộc ai mới giống cô gái yếu đuối ?

Thiên Vân Quan..... Nguyên lai không phải là tin đồn vô căn cứ, thật sự có một môn phái võ lâm gọi là “Thiên Vân Quan”, hình như cũng rất lợi hại - nếu không như thế nào sẽ dạy dỗ ra được một cái Công chúa cao thủ lợi hại như vậy ?

Trần Tam ngồi trên ghế bên cạnh quầy thuốc, Minh Huy Công chúa ngồi đối diện hẳn, mặt mang theo tươi cười nhàn nhạt. Lúc này Minh Huy Công chúa mặc một bộ y phục rất đơn giản, thân áo màu hồng nhạt đường viền kim sắc, thoạt nhìn giống như y phục sẵn thủ của hoàng tộc.

Chỉ nghe thấy Minh Huy Công chúa thở dài một tiếng, lại nói: “Sur huynh cũng biết, gần đây trong hoàng thành, có chuyện thích khách ám sát?”

Trần Tam gật đầu, Minh Huy Công chúa mang theo tươi cười không biết đã luyện qua bao nhiêu năm kia, lại nói: “Thích khách này bị trọng thương, đang ở phụ cận hoàng thành tìm y quán trị liệu. Ta phải người đuổi theo, phát hiện thích khách kia chạy trốn theo hướng này, ta lo lắng thích khách chó cùng rút giậu, sẽ đến sân Trần sư huynh quấy rối, thế nên mới gọi vài tên binh sĩ trong quân đội đến, này đều là hán tử thô lỗ hành xử lỗ mãng, làm cho sư huynh chê cười.”

Trần Tam hừ một tiếng, nói: “Đến lục soát thích khách thì là lục soát, làm gì che che dấu dấu?”

Minh Huy Công chúa thân nhiên cười cười, nhũ mây, nói: “Không phải Nguyệt Mẫn che che dấu dấu, mà sự thật là như thế. Sư huynh có thấy những binh sĩ lục soát phòng ốc? Chúng ta bắt quả là lo lắng thích khách kia vì cần y, tìm đến sư huynh đây dựa dẫm.”

Minh Huy Công chúa dừng một chút, còn nói thêm: “Lần này thích khách có hai người cầm đầu, chúng ta đã bắt được một tên, thế mới biết, thích khách dĩ nhiên là đệ tử của Thiên Ngọc Lâu. Vô lâm ngũ đại nhân vật, Thần Y Môn Thần Cơ Tử, Thiên Vân Quan Tiêu Dao Chân Nhân, Thiên Ngọc Lâu Ngọc Hoàn Điền, Bạch Mã Tự Không Văn đại sư, cùng với Hoàng Tuyền Cốc Thành Thiên Xa, đều là những người tiếng tăm lừng lẫy, tiền triều loạn thế, phía Bắc đối mặt với Hung Nô binh lính, cũng từng cùng nhau bốn tâu trên chiến trường giết qua địch nhân.”

Thiên Ngọc Lâu lâu chủ cũng cùng gia sư xem như giao tình xưa, năm đó Cổ gia khởi sự thời điểm, Thiên Ngọc Lâu chủ cũng giúp đỡ Cổ gia mấy lần, Nguyệt Mẫn vẫn cảm động và ghi tạc trong lòng. Cổ gia đáp ứng Thiên Ngọc Lâu ba điều kiện cũng chưa bao giờ dao động mấy may, Thiên Ngọc Lâu hơn mười năm qua cũng chưa bao giờ ám sát qua người của Cổ thị. Nhưng lần này, vì sao ngoại lệ? Khẩu cung có thể giả, công phu không thể giả, nếu Thiên Ngọc Lâu muốn vi phạm lời hứa năm xưa, ta cũng chỉ có thể tìm thích khách bắt trở về, để cho Ngũ hoàng huynh mang binh đi tìm Ngọc Hoàn Điền lý luận một phen.”

Cái gọi là “Mang binh đi tìm lý luận một phen”, kia tự nhiên là xung đột vũ trang. Thiên Ngọc Lâu từ loạn thế đi đến nay, tất có năng lực bảo mệnh, nhưng đối mặt đại quân triều đình, làm sao có thể toàn thân trở ra?

Trần Tam ngữ khí có chút khản trương nói: “Này..... Này không tốt lắm đâu? Lúc trước, Hoàng đế từng đáp ứng qua Thiên Ngọc Lâu.....”

“Thiên Ngọc Lâu cũng đáp ứng với Cổ gia.....” Minh Huy công chúa tươi cười thu liễm lại, thở dài một tiếng, nói, “Sư huynh cùng Thiên Ngọc Lâu là bạn cũ, nếu là sư huynh muốn bảo vệ một hai, Nguyệt Mẫn cũng không thể không cho sư huynh một cái nhân tình. Lần ám sát này, đối ngoại cũng không tuyên bố là ám sát ai, cho nên, nếu muốn hướng phụ hoàng giấu giếm việc này, cũng không phải không thể, chính là.....”

Trần Tam lúc này nói: “Như thế nào có thể để cho triều đình cùng Thiên Ngọc Lâu trở mặt? Nay thiên hạ đã sơ định, nếu vọng khởi binh đao, người chịu khổ là dân chúng..... Công chúa, người có chuyện gì khó xử, có thể nói ra. Hoàng đế nếu thật không truy cứu việc này không thể, ta chỉ có thể trước đem trương mặt dày này đi đến hoàng cung cầu xin.”

Minh Huy Công chúa lông mi thanh tú nhũn chặt lại, khẽ thở dài một tiếng, nói: “Nói thì dễ, chính là, thích khách này bắt cóc Phò mã của ta Sư huynh nói vậy chắc đã biết, Phò mã của ta là trưởng tôn của Triệu quốc công, ngoại tôn Tần tướng quân, năm đó cùng phụ hoàng kết bái huynh đệ, cũng là huyết mạch duy nhất của Tần tướng quân, nếu để phụ hoàng cùng Triệu quốc công biết được, thế nào cũng sẽ lập tức san bằng Thiên Ngọc Lâu!”

Trần Tam một bên nghe một bên vuốt chòm râu bạc của hẳn, nghe vậy, bất tri bất giác kéo chòm râu. Đợi Cổ Nguyệt Mẫn dứt lời, nói: “Kia thích khách ta biết, ta quả thật đã gặp qua. Nhưng ngại sư môn năm đó cùng hoàng gia minh ước, ta cũng không có cứu chữa cho nàng, chính là giới thiệu cho nàng một vị lương y mà thôi. Chuyện lần này, đều không phải là Thiên Ngọc Lâu mong muốn, tất cả đều do vài cái đệ tử tuổi trẻ không biết nặng nhẹ, mạo phạm hoàng gia, nhận đơn hàng của người ta, đều không phải là muốn tham dự vào triều đình. Ta sẽ cùng Ngọc Lâu chủ nói, đem người lần này ra tay giao cho Hoàng đế, đem Phò mã tìm trở về, việc này xóa bỏ, như thế nào?”

Minh Huy mắt sáng ngời, nói: “Sư huynh biết Phò mã ở nơi nào?”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Tha Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 17: Chạy trốn.

Chương 16: Chạy trốn.

Trần Tam gật đầu nói: “Ta tự nhiên biết, chính là Hiện nay cũng không tiện nói cho người. Người cứ trở về, ta đi tìm Thiên Ngọc Lâu người ta nói một chút, tất nhiên sẽ đem Phò mã hoàn hoàn chỉnh chỉnh trả lại cho người.” Nói xong dừng một chút, có chút u buồn mở miệng hỏi: “Người cũng biết, Phò mã nhà người.....”

Lúc Trần Tam nói đến đây, Nguyên Thương tâm đều nhảy tới cổ họng. Máy ngày cùng Trần Tam kết giao, đối với Trần Tam cũng có chút hiểu biết. Người nọ là một cái y si, tuy rằng võ nghệ cao cường, nhưng đều là vì học y mà luyện, nội lực thâm hậu, tình thông cứu người, giết người không phải chuyên môn. Trừ bỏ một đường y học, người này đối với cái bí mật gì đều có thể như thường nói ra. Cho nên, chuyện nàng là nữ, cũng không đối với hắn là cái gì kiêng kỵ.

Với lại, Nguyên Thương cũng không sợ người bên ngoài biết giới tính của nàng. Dù sao chính nàng đã quyết định không làm người Tô gia, muốn cao bay xa chạy, vì tiện cho việc trốn đi, nàng còn muốn mặc y phục nữ đây.

Nhưng mà, lúc này, phát hiện Trần Tam có chút vấn đề muốn hỏi liên quan đến nàng, đột nhiên lại cảm thấy khản trương.

Nàng không biết vì cái gì, chính là không muốn để Công chúa biết nàng là nữ tử, cũng không muốn để Công chúa phát hiện tất cả mọi chuyện đều là nàng lừa gạt.

Trần Tam do dự mà hỏi: “Thân phận Phò mã nhà ngươi.... ngươi....”

Minh Huy Công chúa vô luận như thế nào cũng không khả năng nghĩ đến Nguyên Thương là nữ tử, kỳ quái nói: “Sur huynh muốn nói cái gì? Phò mã làm sao?”

Trần Tam dừng một chút, cuối cùng vẫn là không mở miệng hỏi. Không biết Phò mã giới tính có hay không tiết lộ, nhưng đây là tội khi quân, cho dù Trần Tam đối với thế sự không rõ, chuyện này hắn vẫn biết. Nguyên Thương là y học kỳ tài, hẳn lại như thế nào bỏ được đây nàng vào trong nguy hiểm?

Hắn sửa lời nói: “Không có gì, vài năm không gặp, người lớn như vậy, còn lập gia đình. Đến giờ ta vẫn còn nhớ rõ, lúc trước ở trên núi thời điểm, người tình thần hào hứng, mạnh mẽ nói, ai cũng không lấy, muốn trở thành người như cô cô Cố Thường Y của người phải bảo hộ quốc gia, làm nữ trung hào kiệt tạo phúc an bang. Không nghĩ tới gặp lại, người thế nhưng đã gả cho Tô Kỳ như vậy nữ... như vậy một cái Phò mã giống như nữ tử yếu đuối tầm thường, còn.... còn có người trở thành bộ dáng hiền thực như vậy.”

Lúc này Minh Huy Công chúa rốt cục cũng lộ ra một cái tươi cười sáng lạn, hoàn toàn là nụ cười từ đáy lòng, mang theo khí tức của một thiếu nữ hơn mười tuổi, “Sur huynh còn nhớ rõ lời nói trước đây của Nguyệt Mẫn? Khi đó, Nguyệt Mẫn nghịch ngợm, luôn bị thương gân gãy cốt, làm cho Sur huynh người lo lắng!”

Nói xong sau, tươi cười dần dần thu liễm, khôi phục nụ cười nhàn nhạt ban nãy, vừa rồi sáng lạn tươi cười, giống như là trăng trong kính hoa trong nước, như phù dung sớm nở tối tàn, biến mất không dấu vết. “Cái gì hiền thực, bất quá là ở trong hoàng cung nguy trang, đến nay thành thói quen thôi. Trong hoàng cung không thể so với năm đó trên núi tự tại như vậy, ta thân là bào muội của Thái tử, nay Thái tử ca ca ngôi vị không vững, muội muội duy nhất là ta, như thế nào có thể không vì hắn suy tính một hai?” Nhìn thoáng qua Trần Tam, lại nói, “Nghe ngữ khí Sur huynh, Phò mã.... bình yên vô sự?”

“Này đương nhiên, nếu không, ta cũng không dám mạnh mẽ nói đem Phò mã hoàn hoàn chính chính trả lại cho ngươi.” Trần Tam có chút dăm chiêu gạt đầu, nói, “Thì ra là thế. Người gả cho Tô Kỳ, vì để cho Thái tử được Triệu quốc công bảo hộ? Bất quá, Triệu quốc công là lão già mưu mô, hiện tại lại là trụ cột của Đại Yên hoàng triều, tuyệt sẽ không tham dự tranh giành lập ngôi vua!”

Minh Huy Công chúa một tay nâng chung trà lên, một tay cầm lấy nắp trà, không nhanh không chậm đẩy ra lớp trà trong nước, nói: “Chỉ cần Tô Kỳ vẫn là Phò mã của ta, Triệu quốc công sẽ không bỏ mặc Thái tử. Cho dù Triệu quốc công một chữ cũng không nói, cái gì cũng không làm, phụ hoàng cũng sẽ nhìn mặt mũi hắn, đối với Thái tử ca ca vài phần khoan dung.”

Tô Kỳ là trường tôn của Triệu quốc công yêu thương nhất, cả triều đều biết. Chính là Hoàng đế, cũng đối với Tô Kỳ khoan dung có thêm. Còn có Tô Kỳ chưa từng gây họa, làm người cũng không kiêu ngạo, hơn nữa từ nhỏ lớn lên ở ngoài hoàng thành, không cùng với con cháu quý tộc phát sinh xung đột, cũng không có khiến người khác đỏ mắt ghen ghét.

Trần Tam thanh âm lại trở nên có chút trầm thấp, thờ dài một tiếng, nói: “Ở trong mắt ta, người như trước vẫn là một đứa nhỏ, lại cả ngày suy xét đầu đá tâm tư.... Khó trách người như vậy khản trương an nguy của Phò mã, quả nhiên lại là vì quyền mưu này nọ. Ta còn cho là người thực lòng quan tâm Phò mã nhà ngươi đây.... Ta từng xem qua mạch của nàng, phát giác nàng trong cơ thể có mấy loại độc dược, phần lớn đều là độc mãn tính, dùng hơn một tháng có thừa, có thể là nàng ngày thường ăn gì đó có khả năng kháng độc hiệu quả, độc dược này tạm thời còn không có thương tổn đến thân thể của nàng, nhưng nếu là lâu dài đi xuống, chỉ sợ tánh mạng khó giữ được!”

“Có chuyện như vậy?” Minh Huy Công chúa dư quang lướt nhanh, có lẽ là phát hiện Trần Tam sắc mặt lạnh nhạt cùng bất mãn trong giọng nói, phóng ngữ khí mềm mại chậm rãi nói, “Sur huynh, Tô Kỳ từ nhỏ thân thể không tốt, vì làm cho hắn thân thể cải thiện, Tô Sách phái Tô Âm đệ nhất kỳ tài luyện võ của Tô gia mỗi ngày giúp hắn hành công, ta cũng không ngừng tìm kiếm dược liệu tốt nhất cho hắn bồi dưỡng - lần trước từ nơi này của Sur huynh người lấy Thiên Sơn tuyết liên, là để cho hắn dùng. Sur huynh, người nên hiểu, ta muốn cho hắn mệnh dài trăm tuổi còn không kịp, như thế nào có khả năng hạ độc hắn? Ta nếu bày ra tính tình Công chúa ngang ngược kiêu ngạo đối đãi Phò mã, Triệu quốc công tâm tất nhiên sinh khúc mắc, nếu là hắn có cái gì không hay xảy ra, chẳng phải là làm cho Triệu quốc công trong lòng hận ta? Ta muốn Phò mã Tô Kỳ - tôn tử của Triệu quốc công này, ta muốn Triệu quốc công phải bảo hộ Thái tử ca ca, Tô Kỳ vị Phò mã tôn tử của Triệu quốc công này, trong lòng ta, Tô Kỳ sống càng lâu càng tốt, ta như thế nào hại hắn?”

- Ta muốn Phò mã Tô Kỳ - tôn tử của Triệu quốc công này, ta muốn Triệu quốc công phải bảo hộ Thái tử ca ca.

Lúc nói ra những lời này, Nguyên Thương cảm giác được bên cạnh có ánh mắt nhìn chằm chằm nàng. Nàng quay đầu hướng Ngọc Khanh Hồng trừng mắt liếc một cái, Ngọc Khanh Hồng không chút nào yếu thế lạnh lùng liếc trả lại nàng, khoe miệng mang theo tươi cười châm chọc, giống như đang nói

“Xem đi, Công chúa của người thế nhưng đối với người một chút tình ý cũng không có ! Khó trách người kêu la muốn rời nhà trốn đi !” Nguyên Thương không để ý tới nàng, như trước cẩn thận nhìn chăm chăm về mặt của Minh Huy Công chúa ở bên ngoài .

Nàng trong cơ thể có độc được mẫn tính, là do nàng hạ . Chính nàng biết chuyện bản thân sau, khối thân thể này từ trong bụng mẹ đi ra liền quá mức suy nhược, tuy rằng những năm gần đây có nội công điều dưỡng, dùng thuốc tẩm bổ, nhưng đều chưa đủ . Thuốc ba phần độc, độc được dùng đúng cũng có thể cường thân . Nội lực đa phần là để điều dưỡng kinh mạch, phối hợp võ công để cường thân kiện thể, chính nàng một bên dùng được một bên giống kiếp trước rèn luyện, hơn nữa tính cách kiên trì, thân thể nàng đã muốn tốt hơn rất nhiều - tâm tình cũng đối với thân thể ảnh hưởng rất lớn, Tô Kì nguyên bản rầu rĩ, cả ngày ở trong phòng không ra khỏi cửa, như thế nào có thể khiến thân thể tốt lên ?

Minh Huy Công chúa mảy như trước không có giãn ra, ánh mắt lộ ra một chút mỏi mệt, nói : “Sư huynh cũng coi như một nửa người Thiên Vân Quan, như vậy làm sao ở ngoài hoàng thành, cũng không nguyện tiến vào hoàng cung ? Thiên Vân Quan cũng là môn phái võ lâm, cũng đều có thể vào triều, Thần Y Môn làm sao không thể ?”

Trần Tam liên tục xua tay, nói : “Ta cũng không phải là người Thiên Vân Quan ! Thiên Vân Quan cả ngày quan tâm giang sơn xã tắc, lão nhân chỉ là một cái đại phu hành y tế thế, cũng không muốn dính vào trong triều đình !”

“Sư huynh Thần Y Môn trị là dân chúng, Thiên Vân Quan trị là thiên hạ, không phải là trăm sông đổ về một biển ?”

“Đừng đem nguyên thoại của lão cha Hoàng đế người nói đến, ta đã nói qua, đại phu ta đây trị không được thiên hạ, chỉ có thể trị người . Hơn nữa Hoàng đế không động Thần Y Môn chúng ta, người hoàng gia tiểu bối này, cũng đừng lại đánh chủ ý lên lão nhân !”

Minh Huy công chúa lại cười nói : “Hiện tại thiên hạ mặc dù định, nhưng Bắc có Hung Nô tác loạn ; Nam có Nam Cương xâm chiếm ; Đông có Lữ Chấn Hải xưng đế ; Tây Nam Thục Châu Hạt lấy nơi hiểm yếu tự lập, Thục Ngụy để ức hiếp dân chúng, dân chúng lâm than ; Tây có thế lực còn sót lại của tiền triều cầm giữ lập hậu nhân Tần triều Quách Hằng làm chủ ẩn núp trong núi rừng không ra . Thiên hạ sở dĩ chậm chạp không có thống nhất, cũng không phải do tướng sĩ ta không phục vụ quên mình, tướng lĩnh triều ta người người đều là danh soái mãnh tướng, binh sĩ mỗi người đều chiến đấu quên mình, lại bởi vì khí hậu khắc nghiệt, ôn dịch, khí độc trở ngại khó có thể thành công . Nếu là sư huynh người nguyên ý đảm nhiệm đứng đầu ngự y hoàng gia, vì quốc gia ra sức, cho Đại Yến ta dân chúng sớm ngày thoát khỏi tình cảnh chiến loạn, chẳng phải có thể làm cho thiên hạ vô số dân chúng thoát khỏi cảnh binh đao loạn thế thương tổn, tránh khỏi ức hiếp của ác quan ? Muốn quân ta tướng sĩ bình định thiên hạ, muốn bảo vệ dân chúng Đại Yến ta, vẫn cần phải dựa vào sư huynh như vậy thần y a !”

Trần Tam cười khò hai tiếng, nói : “Quả nhiên giới ăn nói, không hổ là nữ nhi của lão cha Hoàng đế người, ngay cả năng lực thuyết phục người bên ngoài cũng giống nhau ! Nghe người nói như thế, ta nếu không đi làm Thái y, tựa hồ liền thành làm cho binh sĩ chết oan uổng sao ! Nói thật, kỳ thật ta ở đây, cũng tiến vào hoàng cung làm ngự y khác biệt cũng không lớn, chính là xa chút thôi, bệnh nặng bộc phát thì có chút không kịp, nhưng khoải mã cũng có thể đến . Lòng thầy thuốc như phụ mẫu, ta cũng hy vọng có thể vào kinh thành dạy và học y, đem một thân y thuật truyền lại, đem Thần Y Môn phát dương quang đại . Chính là sư môn có huấn, không thể làm quan y của hoàng thất, ta phải tuân thủ !” Nói xong lắc đầu thở dài một tiếng .

Minh Huy Công chúa vừa lòng cười nói : “Ồ hoàng thành Tổ Hạnh Lâm đứng đầu, cũng không phải là ngự y a ! Chỉ ở những trường hợp đặc biệt phụ hoàng hạ chỉ cho mời đến, cũng làm phụ hoàng cao hứng vô cùng ! Chỉ cần sư huynh có ý tứ này, chúng ta có thể thương lượng, nghĩ biện pháp vẹn toàn đôi bên, làm cho sư huynh người vừa không trái với sư môn huấn thị, lại có thể phát huy y thuật Thần Y Môn !”

Bất tri bất giác, một phen nói xuống, chẳng những chuyện thích khách được Trần Tam cam đoan, còn hứa hẹn tìm về Phò mã, cộng thêm cấp Minh Huy công chúa giúp hoàng gia mở ra học viện y học .

Minh Huy Công chúa buông chén trà, nói : “Sư huynh, hiện tại, ta đã đáp ứng không hề truy cứu chuyện ám sát, người hiện tại có thể nói cho ta biết, Phò mã ở nơi nào sao ?”

Trần Tam gật đầu, nói : “Người đi theo ta !” Trần Tam đi vài bước hướng đến hương án, mở ra cơ quan, cửa tầng hầm mở ra cùng với âm thanh chuyển động của cơ quan . Trần Tam chỉ một ngón tay, nói : “Ngay tại nơi này !”

Luôn luôn bình tĩnh tự nhiên Minh Huy Công chúa, sắc mặt nhất thời cứng ngắc .

“Ta sợ người đem đệ tử Thiên Ngọc Lâu bắt trở về, cho nên Hừ, người đâu ?” Trần Tam đứng ở cầu thang tầng hầm ngạc nhiên .

Minh Huy Công chúa theo cửa nhìn vào, nhưng thấy phía sau mặt thất tử thuốc bị đánh ngã, ở góc tường có một thông đạo tối đen cao cỡ thân người, vẫn kéo dài ra ngoài . Cơ quan cạnh cửa có dấu vết bị phá hư, cái cửa động này muốn đóng lại được chỉ sợ phí chút công phu .

Trong động ngẫu nhiên còn có gió thổi qua, mang theo mùi bùn đất, tràn ngập cảnh người đi nhà trống hiu quạnh .

P/S : Minh thấy bạn Công chúa này có một “ sở thích “ đặc biệt, cứ gặp ai có tài năng là sẽ rủ quénh người đó vào triều ra sức ^0^ .

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Tha Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Người rời đi , tâm ở lại [Thượng] .

Chương 17 : Người rời đi , tâm ở lại [Thượng] .

Minh Huy Công chúa nhìn Trần Tam, ngữ khí có chút mất tự nhiên: “Vừa rồi Phò mã ở ngay đây ?”

Trần Tam cười khò gật đầu nói : “Đúng vậy ! Không nghĩ tới, nàng lại có thể phát hiện ra cơ quan bí mật này.”

Minh Huy Công chúa nhìn cửa động, bên trong một mảnh tối đen, nhìn không thấy lối ra.

“Động này hướng ra đâu ?”

Trần Tam nói: “Cũng không xa, chính là sơn cốc nhỏ phía sau núi.”

Minh Huy Công chúa nhìn cửa động, không lên tiếng.

Không biết vì sao, đã nhiều ngày, Minh Huy Công chúa thường xuyên nghĩ đến tình huống ở trên thuyền ngày ấy. Ở thời điểm gặp thích khách, Phò mã của nàng chẳng những gọi hộ vệ duy nhất bên người là Tô Âm đi bảo vệ nàng, còn lấy thân thể ốm yếu của mình che chắn cho nàng, cuối cùng bị ám khí của thích khách bắn trúng, rơi xuống hồ. Minh Huy không nghĩ tới cái người phải sống nhờ uống thuốc, dùng linh chi thay cơm ăn, dùng tuyết liên để cứu mạng mới miễn cưỡng sống sót, thế nhưng lại lấy tánh mạng đến bảo hộ nàng.

Mỗi khi nghĩ đến một khắc đó, Minh Huy luôn thấy có chút cảm động. Ít nhất, trong hoàng thành này, còn có một người thật tâm đối đãi nàng. Không nghĩ tới, Phò mã bệnh tật ngày thường nàng chưa bao giờ đặt trong mắt, cũng sẽ có lúc làm nàng xúc động như vậy.

Minh Huy Công chúa nói không nên lời trong lòng là cái tư vị gì, hỏi: “Nơi này có thể nghe thấy lời nói ở bên ngoài sao ?”

Trần Tam nghĩ nghĩ, không xác định nói: “Hẳn là có thể đi... Đây là cơ quan bí mật đồ đệ Thủy Phi của ta làm, ta cũng không rõ ràng, nếu không hỏi hẳn một chút ?”

“Không cần.” Minh Huy nhìn hai cái lỗ phía trước, xem xét một phen, thờ dãi một tiếng, sắc mặt dần dần bình tĩnh trở lại: “Phò mã có phải còn trong tay thích khách hay không ?”

Trần Tam vẫn liên miên quán quýt nhìn cơ quan của mình, một bên gật đầu một bên lầm bầm lầu bầu: “Đồ đệ ta làm cơ quan rất bí ẩn a ... vì cái gì lại bị nàng phát hiện đây...”

Minh Huy Công chúa trên mặt nghiêm nghị, mặc kệ Trần Tam còn đang nghiên cứu cơ quan, đứng lên đi ra phòng thuốc, gọi : “Người đâu !”

Đại tướng quân có râu hàm kia lập tức tiến lên vài bước, nói : “Điện hạ có gì phân phó ?”

“Mục tướng quân, người lập tức dẫn người đến phía sau sơn cốc nhìn xem, truy bắt thích khách ! Hành động cẩn thận, Phò mã còn đang ở trong tay thích khách !”

“Vâng, Điện hạ !”

Trúc Ngừ lẳng lặng đứng ở bên cạnh, mới vừa rồi nàng đứng canh giữ bên ngoài cửa, không để cho người bên ngoài đến gần.

Đột nhiên, nàng phát hiện, bên cạnh cổng hậu viện, có một cái đầu nhỏ nhỏ lộ ra.

Trúc Ngừ hai mắt sáng lên, hướng Minh Huy Công chúa nói : “Công chúa, người nhìn đằng kia !”

Minh Huy theo tay nàng nhìn qua, trông thấy một nữ hài tử đứng đó nhìn nàng. Ánh mắt kia dè dặt nhưng trong suốt, có loại cảm giác rất quen thuộc. Trúc Ngừ thấp giọng ở bên tai nàng nói: “Công chúa, người xem đứa nhỏ kia ! Rất giống Phò mã a !”

Lúc này, Trần Tam từ trong phòng đi ra, nói : “Đó là Tô Kì mang đến, có lẽ là thân nhân của Phò mã gia, người mang đi đi !” Nói xong bỗng nhiên vỗ đùi, “Ai nha thuốc viên của ta !” Sau đó không nhìn mấy tên binh sĩ đằng đằng sát khí kia, vọt tới tiền viện tìm lò thuốc.

Trúc Ngừ sắc mặt nhất thời trở nên cực kỳ khó coi. Nhưng thật ra Công chúa sắc mặt bình tĩnh, đối với Trúc Ngừ nói : “Người mang nàng lại đây.”

Nữ hài tử thấy Trúc Ngừ đi đến, lập tức xoay người chạy về phía tiền viện hẻo lánh.

Mục tướng quân đã mang theo hơn phân nửa binh sĩ đuổi theo thích khách cùng Phò mã, nhóm hộ vệ còn lại cũng cách hơi xa, bọn họ không thấy tiểu cô nương ở trong sân này, Trúc Ngừ lập tức dùng khinh công, hai ba bước đã bắt được nàng.

Nữ hài tử bộ dáng chỉ khoảng hai, ba tuổi, gầy teo thấp bé, nhưng khí lực cũng không nhỏ. Mấy ngày nay ở trong viện Trần Tam ăn toàn được do Nguyên Thương phối, dĩ nhiên có sức sống hơn nhiều. Trúc Ngừ một tay ôm lấy nàng, nàng ở trong ngực Trúc Ngừ gầy dựa dẫm. Kỳ quái là, nàng không nói một lời, không lên tiếng cũng không âm ỉ.

Trúc Ngừ mắt rất lớn khí lực mới đem được nạng đến đây, đứa nhỏ quần áo đã muốn xốc xếch. Lúc đi đến trước mặt Minh Huy Công chúa, nữ hài tử bỗng nhiên đình chỉ động tác, mắt không chớp nhìn nàng.

Trúc Ngừ cười nói :“Vẫn là Công chúa mị lực lớn, vừa mới nẩy nạng ở đó nhìn người, ta ôm thì hết đá rồi đánh, đem đến trước mặt người lại không động đây không àm ỉ”

Minh Huy Công chúa cẩn thận đánh giá nữ hài tử vài lần, phát hiện đứa nhỏ cũng không phải đang nhìn nàng, mà là nhìn hoa văn kim sắc trên áo của nàng.

Hoa văn cửu phượng hoàng kim sắc này là Hoàng đế ngự ban cho Minh Huy. Thường thì, chỉ có Hoàng hậu và Trưởng Công chúa mới được đặc ân như vậy. Tuy rằng Minh Huy không phải Trưởng Công chúa, nhưng Minh Huy thân là trưởng nữ, chỉ cần không có phạm phải tội lớn ngập trời, về sau khẳng định sẽ trở thành Trưởng công chúa tiếp theo, cho nên việc dùng đồ vật chuyên dụng được ban cho này cũng rất tự nhiên.

Minh Huy nở nụ cười ôn nhu thân thiện, chỉ vào hoa văn trên cổ áo của mình, nói :“Biết cái này sao ?”

Tiểu cô nương ánh mắt do dự nhìn nàng, không nói lời nào.

Minh Huy cười thử hỏi :“Nhớ người mang người đến đây chứ ? Hắn cũng có hoa văn này, phải không ?”

Tiểu cô nương như trước không nói lời nào cũng không nhúc nhích, nhưng Minh Huy Công chúa phát hiện, ánh mắt của nàng trở nên sáng ngời, hiển nhiên mình nói đúng rồi.

Minh Huy lại nói:“Người xem, ta cùng với hắn đều có hoa văn như vậy, chúng ta là người một nhà a !”

Tiểu nữ hài nghi hoặc nhìn nàng, lại nhìn cổ áo có hoa văn phượng hoàng cửu sắc, do do dự dự lấy một dây lưng bạch sắc viền vàng ở trong lòng ra. Dây lưng cũng có một cái hoa văn đồng dạng hình cửu phượng, chỉ là được giản lược hơn.Trúc Ngừ vừa thấy, sắc mặt nhất thời biến hóa, nói :“Tốt lắm ! Phò mã này, ở bên ngoài có một tư sinh nhi nữ !”

Minh Huy Công chúa khẽ lắc tay, ý bảo nàng im lặng, nói :“Nữ hài tử này rõ ràng chịu ngược đãi một thời gian dài. Có thể là được Phò mã cứu giúp trên đường, bị thích khách uy hiếp không thể không lưu lại nàng rồi đi.”

Trúc Ngừ nói :“Phò mã bị thích khách kèm giữ, còn có thể cứu người ?” Kỳ thật Trúc Ngừ muốn nói là, tiểu bạch kiểm kia còn có thể cứu người ? Nếu hắn có thể không để người khác cứu là đã cảm ơn trời đất !

“Trở về chúng ta chậm rãi hỏi nàng liền biết.” Minh Huy Công chúa nhìn tiểu cô nương này, trong đôi mắt lạnh nhạt không tự giác mang theo vài phần nhu hòa nói:“Nếu là Phò mã cứu, thì không thể tùy tiện để nàng ở lại chỗ này. Nhìn dáng vẻ này, không có khả năng chột lất sẽ mở miệng nói chuyện, trước mang về rồi nói sau !”

Trúc Ngừ cho tới bây giờ cũng không rõ ý nghĩ của chủ tử, nhìn nữ hài tử trong lòng mình ánh mắt tò mò đánh giá Minh Huy Công Chúa, đáp :“Vâng, Công chúa !”

Ngoài kinh thành, dưới chân núi Bạch Mã Tự.

“Này ! Tại sao ta phải dẫn người đi Thừa Đức trang chứ ? Chính người tự đi không được a ? Đó là trang viên của Thái tử , hiện tại nhất định được canh giữ sâm nghiêm, người lôi kéo ta đi, không phải là tự chui đầu vô lưới sao ? Ta hiện tại bị thương, cũng không thể dùng khinh công !” Ngọc Khanh Hồng các đốt ngón tay vô cùng đau đớn, chẳng những không lấy ám khí ra cho nàng, hơn nữa còn coi đây là áp chế, ép buộc nàng dẫn đường tìm người.

Ngọc Khanh Hồng thấy nói như vậy cũng không có tác dụng, lập tức thay đổi sách lược, châm chọc nói :“Người không phải nói người không muốn làm Phò mã sao ? Tại sao còn ở hoàng thành lẩn lư ? Ta xem người căn bản chính là khẩu thị tâm phi ! Có phu nhân xinh đẹp như vậy, còn là Công chúa, ai bỏ đi được a !”

Nguyên Thương âm thanh không chút khách khí lạnh lùng nói :“Ta muốn đi chỗ nào, không tới phiên người khoa tay múa chân !”

Ngọc Khanh Hồng thấy nàng hung dữ, có chút tức giận nói :“Ta nói đúng tâm tư người đi ? Công chúa này thật không đơn giản ! Nói ngắn ngủi mấy câu, khiến cho Trần thân y đáp ứng vì nàng bán mạng, hừ, bộ dạng thì rất xinh đẹp, đáng tiếc tâm như rắn rết !” Ngọc Khanh Hồng có cơ hội liền đá kích Nguyên Thương ,“Chắc chắn, vị Công chúa này gả cho người, thì ra chỉ vì lợi dụng người ! Khó trách người âm ỉ muốn rời nhà trốn đi ! Ta khuyên người tỉnh táo lại đi, Công chúa như vậy sẽ thích ma ốm người sao ?”

Nguyên Thương lạnh lùng liếc nàng một cái, nói :“Người còn muốn lấy ám khí ra không ?”

Ngọc Khanh Hồng nghẹn lời, hừ lạnh một tiếng, nói thầm :“Có người, nhìn thấy Công chúa như chuột thấy mèo, lăm la lăm lét chạy đi, chỉ lo sợ tránh không kịp, lúc chạy trốn ngay cả con tư sinh cũng bỏ mặc, còn đối với người khác...”

Nguyên Thương thân nhiên nói :“Nếu người không muốn lăm la lăm lét chạy trốn, có thể trở về. Nếu không vì để cho người dẫn đường, người nghĩ ta sẽ nguyện ý cứu người ra sao ?”

Ngọc Khanh Hồng nhất thời nói không ra lời, cắn môi dưới oán hận nhìn nàng.

Từ mặt thất đi ra sau, Nguyên Thương thái độ càng lúc càng cứng rắn, nhưng sắc mặt vẫn như trước bình thản, thỉnh thoảng còn có thể nhìn chăm chú hoa cỏ ven đường xuất thần một hồi, cũng không biết nàng rốt cuộc là tâm tình tốt hơn hay là chuyển biến xấu đi, thật sự rất kỳ quái, khó có thể nắm bắt. Người này ở mặt ngoài thoạt nhìn thân nhiên, tay trái gài không chặt, nhưng kỳ lạ là, khi bị ánh mắt sắc bén của hắn nhìn đến, lại có cảm giác tương tự giống như sát khí của sư phụ, như sài lang hổ báo muốn cắn người vậy, rõ ràng ngay cả võ công cũng không có, lại có thân thủ có thể đem ngâm châm bắn vào nơi trọng yếu.

Nguyên Thương đi ở phía trước, Ngọc Khanh Hồng cách ở phía sau hai bước, hai người đi không nhanh không chậm. Con đường này là đi đến Bạch Mã Tự nổi tiếng, dọc theo đường đi ngẫu nhiên có thể gặp vài vị hòa thượng lui tới, dáng vẻ phong trần mệt mỏi, nhìn ra được đa số đều là đường xa đến đây.

Nguyên Thương nhìn nhóm hòa thượng đi qua, đột nhiên hỏi: “Những hòa thượng này không giống người Trung Nguyên, vì cái gì đến Bạch Mã Tự?”

Ngọc Khanh Hồng quay đầu nhìn về phía khác, không để ý tới nàng. Nguyên Thương lạnh lùng nhìn nàng một cái, nàng lại nghĩ đến vị sát thần trước mắt còn nắm lấy nhược điểm của nàng, sắc mặt nhất thời mềm xuống, bĩu môi nói: “Vậy mà cũng không biết? Không Văn đại sư của Bạch Mã Tự, chính là một trong Ngũ đại cao thủ đương thời, lại là cao tăng Phật môn, những nhà tu hòa thượng này tự nhiên muốn tới tìm hắn thỉnh giáo Phật pháp! Còn có hòa thượng đường xa đến, muốn bái sư làm đệ tử của Không Văn đại sư, học tập võ nghệ hoặc là Phật pháp.”

“Ngũ đại cao thủ...” Nguyên Thương nghĩ đến những lời nói hôm qua của Minh Huy Công chúa. Không Văn đại sư của Bạch Mã Tự, quả thật là một trong Ngũ đại nhân vật trong võ lâm. Mặt khác, Thiên Văn Quan của Minh Huy Công chúa, quán chủ cũng đồng dạng nằm trong Ngũ đại cao thủ.

“Thiên Văn Quan là môn phái gì?”

Ngọc Khanh Hồng trên mặt hiện ra tất cả đều là khinh bỉ, nhưng không thể không cấp nàng giải thích nói: “Thiên Văn Quan của Minh Huy Công chúa, quán chủ đương thời là Tiêu Dao Chân Nhân nổi tiếng khắp thiên hạ.”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Tha Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Người rời đi, tâm ở lại [Hạ] .

Chương 18 : Người rời đi, tâm ở lại [Hạ] .

“Tiêu Dao quán chủ vốn là Trang Nguyên tiền triều, nhưng quan trường hủ bại, hắn vì chống đỡ Hung Nô, vớt vát tông quân, nhưng triều đình của tiền triều đã đến mức mục nát, ngay cả lương bổng của quan lại cũng không thể trả, hắn không có chí báo quốc, lại vô lực giết lui Hung Nô, trả lại trong sạch cho tham tướng bị vu hãm, vì thế tức giận cởi bỏ khôi giáp, đi theo con đường cầu đạo tu tiên.

“Sau đó ngẫu nhiên ở tiên sơn bái một vị cao thủ võ lâm ẩn cư làm sư phụ. Vị cao thủ võ lâm này vì giết một quan lớn là kẻ thù của gia tộc nên ẩn núp xuất gia, liền ở trong núi lập một tòa đạo quan, gọi là 'Thiên Văn Quan', ý tứ là cùng mây trên trời làm bạn. Đây là nguồn gốc Thiên Văn Quan trong truyền thuyết. Chính là hôm nay Thiên Văn Quan nổi tiếng thiên hạ, nhưng không ai biết nó ở nơi nào.

“Tiêu Dao Chân Nhân học được võ nghệ, khi xuống núi, là lúc thiên hạ đại loạn, Hung Nô mượn gió bẻ măng, toàn lực xuất động, tiến đến biên giới. Đại Yến triều thái tổ giương cờ khởi nghĩa, dẫn dắt đội quân phương Bắc chống lại Hung Nô. Tiêu Dao Chân Nhân văn võ song toàn, trong chốn võ lâm hành hiệp trọng nghĩa, rất có danh tiếng, lúc này kêu gọi anh hùng hào kiệt trong thiên hạ cùng nhau chống lại Hung Nô. Thần Cơ từ môn chủ Thần Y Môn, sư phụ ta Ngọc Hoàn Điền lâu chủ Thiên Ngọc Lâu, Bạch Mã Tự Không Văn đại sư, cùng với Thành Thiên Xa của Hoàng Tuyền Cốc, đều hưởng ứng xuất thế.

“Hoàng Tuyền Cốc Thành Thiên Xa, đồng thời cũng là đại phú thương của tiền Tần triều, quân lương của quân đội đều xuất ra từ hắn; Gia sư Ngọc Hoàn Điền ám sát thủ lĩnh Hung Nô; Không Văn đại sư cùng ba mươi sáu vị La Hán, bảy mươi hai hộ pháp đều là cao thủ tinh thông cơ quan, dẫn dắt quân sĩ thủ hộ Trường Thành, không cho Hung Nô tiến vào Thần Châu nửa bước; Lúc ấy khai chiến không lâu, liền xảy ra ôn dịch, may mắn Thần Cơ Từ tiên bói toán cơ diệu toán, trước đó chế thuốc cho toàn quân dùng, khiến cho quân ta miễn nhiễm ôn dịch, mà người Hung Nô lại bởi vì trận ôn dịch này mà chết hơn phân nửa.

“Lần đó có thể lui địch, cùng năm vị cao thủ liên quan rất lớn. Hung Nô rút đi sau, thái tổ mời mấy vị giang hồ đại nhân vật lật đổ triều cũ, thành lập tân triều, nhưng năm vị tông sư đều cự tuyệt. Nhưng mà, năm vị tông sư cùng thái tổ ở lúc chia tay từng hạ một cái minh ước, gọi là 'Nhai hạ chi minh'. Có thị hoàng gia đáp ứng, cho dù đoạt được thiên hạ, cũng tuyệt không xuất quân tổn hại môn phái của năm người, Thần Cơ Từ đáp ứng tuyệt không trị liệu cho người cùng Cỗ thị hoàng gia là địch, Thiên Ngọc Lâu tuyệt không ám sát Cỗ thị hoàng tộc cùng với quan viên triều đình, về phần Không Văn đại sư cùng Hoàng Tuyền Cốc chủ hứa hẹn cái gì....Ta không được rõ lắm.

“Đương kim hoàng thượng chính là con thứ ba của thái tổ, từng ở võ lâm xông xáo, có lòng nghĩa hiệp, theo năm đó tham dự chống lại Hung Nô thời điểm, rất nhiều hào kiệt đến tham chiến cuối cùng ở lại phò tá hoàng thượng. Hiện tại Đại tướng soái trên triều, cơ hồ đều là võ lâm hào kiệt năm đó chống lại Hung Nô. Bọn họ đều từng tôn Thiên Văn Quan Tiêu Dao Chân Nhân làm võ lâm minh chủ, xem như là một nửa người Thiên Văn Quan. Cho

nên Thiên Vân Quan ở Đại Yến quốc địa vị rất cao, nếu không phải Thiên Vân Quan không muốn tham dự triều chính, Tiêu Dao Chân Nhân thế nào cũng sẽ được xưng là Quốc sư của Đại Yến quốc...”Nói tới đây, Ngọc Khanh Hồng thở dài: “Khó trách ngày ấy ta ở trên thuyền đánh lén thất bại! Nguyên lai nàng là đệ tử của Tiêu Dao Chân Nhân! Ta nghe sư phụ nói, Tiêu Dao Chân Nhân này, võ công càng ngày càng xuất thần nhập hóa, chỉ sợ thiên hạ đệ nhất không ai khác ngoài ông ấy.”

Nói xong sau, lúc này mới nhớ tới, mình tại sao cùng với Phò mã nội tâm đen tối này hòa nhã nói chuyện phiếm? Lập tức sửa lời nói: “Lão bà của mình là đệ tử Thiên Vân Quan, ngay cả việc này cũng không biết?...Ồi! Ngươi làm chi dừng lại?”

Nguyên Thương không nói chuyện, lẳng lặng nhìn xa xa cầu thang bạch ngọc dẫn lên núi. Thềm đá tuyết trắng từ dưới sườn núi tạo thành một góc bốn mươi lăm độ, rộng hơn mười thước, cao khoảng một trăm thước, phẳng phất như thềm đá miếu thờ này cao vút đến tận trời. Nhìn lên đỉnh núi, nơi đó có một tòa ngôi lưu ly đại điện, thượng viết ba chữ “Bạch Mã Tự”, dưới góc trái có một dấu ngọc tỷ đỏ tươi.

Từ nơi này nhìn lên, Bạch Mã Tự cao to rộng lớn, như xây giữa trời, có một loại tĩnh lặng khí độ thần tiên.

Trên cầu thang bạch ngọc, chẳng những có tăng lữ, còn có quan viên mặc quan bào, phủ thương với quần áo hoa lệ, cũng có người dân bình thường, đông đúc che kín cả cầu thang. Hai bên cầu thang, có rất nhiều người mặc tăng bào màu xám kiên nhẫn lễ phép tiếp đón mọi người, mặc kệ quan viên bình dân, thân sĩ phủ thương, đều đối xử bình đẳng. Những hòa thượng này tiếp khách liên tục không ngừng dẫn dắt mọi người đi lên, giống như nhân viên tiếp tân của công ty lớn thái độ phục vụ vô cùng tốt.

Nguyên Thương phát hiện, quan viên thân sĩ tại cầu bạch ngọc một chút cũng không dám ý thể hiếp người, cho dù bọn họ có bị dân thường không cần thận dụng phải, họ cũng bất quá là trừng tức giận, nhưng không dám ồn ào, lại càng không dám để cho hạ nhân đánh chửi.

Nhìn một hồi, Nguyên Thương nói: “Đi thôi!” Liền lướt qua đường tới chùa Bạch Mã, theo đường bên kia ly khai.

Lần đầu tiên nhìn thấy Bạch Mã Tự trong lời đồn, Nguyên Thương cùng nó lướt qua nhau.

Dưới Bạch Mã Tự là một tiểu huyện, hai bên đường có rất nhiều sạp bán ngọc Phật, Quan Âm linh tinh tiểu vật, xiêm áo chi chít, vô cùng náo nhiệt, giống như một cái chợ, còn có bán nước trà bán điểm tâm, thậm chí còn có bán thịt bò, mứt quả.

Nguyên Thương dừng lại trước một tiểu quán, cầm lấy một cái Ngọc Thạch khuyên tai. Khuyên tai này thoạt nhìn, Ngọc Thạch không phải tốt lắm, giống hình giọt nước, bên trong có chút tỷ vết màu đỏ, như giọt máu tích trong Ngọc Thạch. Cái khuyên tai còn lại giọt máu nhỏ hơn một chút.

Ngọc Khanh Hồng thấy vậy, nói: “Khuyên tai này một chút cũng không may mắn, chẳng lẽ ngươi thích?”

Nguyên Thương vẫn không nhìn tới Ngọc Khanh Hồng, nàng đem Ngọc Thạch đặt ở trong lòng bàn tay vuốt ve một chút, trong lòng bàn tay cảm thấy có chút ấm áp. Nguyên Thương cái gì cũng không nói, lấy ra một miếng bạc vụn nhỏ nhất, đặt ở trên mặt bàn, lại tùy tiện cầm thêm một cái ngọc bài rồi rời đi. Chủ quán phía sau vô cùng cảm kích.

Ngọc Khanh Hồng cực kỳ tức giận, lại không lời nào để nói. Nàng nói khuyên tai kia diêm xấu, người ta liền càng muốn mua. Mà người ta mua hay không mua, hoàn toàn cùng nàng không quan hệ, nàng có thể nói cái gì? Con mắt vòng vo chuyển động, nói: “A, ta biết rồi, ngươi muốn đem khuyên tai diêm xấu này tặng cho Công chúa phu nhân kia của ngươi? Ta biết rồi!” Gặp Nguyên Thương đem khuyên tai cẩn thận cất vào trong ngực, cắn cắn môi dưới, nói: “Hừ! Công chúa này, cả ngày quan tâm quốc gia đại sự, còn đấu đá lục đục với nhau, cũng không ngại mệt! Ta xem, cho dù là nữ nhi dân chúng bình thường, cũng so với nàng sống được vui vẻ hơn! Ngay cả thành thân, cũng là vì quyền thế. Người như vậy, ngươi còn coi như bảo bối mà mua tặng lễ vật? Nàng mới sẽ không cảm kích đâu! Công chúa người ta cái gì bảo ngọc chưa thấy qua, sẽ hiếm lạ chút đồ ở sạp này?”

Nguyên Thương nhìn nàng, cũng không nói gì, lại nhìn nhìn hướng phía đường chân trời, bỗng nhiên nói: “Chỗ dừng chân của Thiên Ngọc Lâu các ngươi ở đâu?”

Ngọc Khanh Hồng nói: “Cái gì chỗ dừng chân của Thiên Ngọc Lâu? Chúng ta Thiên Ngọc Lâu cũng không có nơi này!”

Nguyên Thương cười lạnh nói: “Nếu Thiên Ngọc Lâu là một đại môn phái, nhiều năm kéo dài không suy, ở địa phương trọng yếu này không có điểm dừng chân sao? Nếu ngươi không nghĩ ở khách điểm coi áo tháo thắt lưng, ta không ngại đi khách điểm giúp ngươi lấy áo khi!”

Ngọc Khanh Hồng “A” một tiếng, kinh sợ nói: “Ngươi giúp ta lấy áo khi?” Nhìn Nguyên Thương kia vẻ mặt tươi cười, lúc này mới phát hiện thanh âm vừa rồi quá lớn, ngượng ngùng nói: “Được rồi, ta...ta mang ngươi đi. Chỉ là phòng của ta...”

“Cho dù ta đi qua, phòng ở kia không thể tiếp tục làm cứ điểm, nhưng vẫn có thể bán lấy tiền, có cái gì đáng tiếc?”

Lúc này Ngọc Khanh Hồng càng giật mình: “Ngươi như thế nào biết? Ngươi không phải điều tra qua Thiên Ngọc Lâu chúng ta?”

“Này cần điều tra sao?” Nguyên Thương trong giọng nói mang theo một chút thất vọng: “Đầu óc của ngươi như vậy, thế nhưng còn dám vào hoàng cung ám sát, khó trách thất bại...”

Ngọc Khanh Hồng đỏ mặt, nhưng không để rơi nước mắt: “Đầu óc của ta không thông minh như ngươi, nếu không như thế nào sẽ bị ngươi tính kế? Nếu sư tỷ của ta ở đây, ngươi như thế nào sẽ kiêu ngạo như vậy...Cũng không biết sư tỷ của ta thế nào...”

“Sư tỷ ngươi, chính là cái người dùng phi đao?”

“Hừ, ngươi cứ khi dễ ta, chờ sự tởn ta trở lại...”

“Lúc nàng có thể trở về rồi nói sau! Hiện tại nàng còn đang ở đại lao đấy!” Nguyên Thương ngữ khí không thèm quan tâm

“Ngươi!” Ngọc Khanh Hồng tức giận lại không thể làm gì.

Ở một góc sân của tiểu huyện, treo một tấm biểu Thảm Kỳ. Ngọc Khanh Hồng gõ cửa, mở cửa là một gã sai vặt trẻ tuổi, nhìn thấy Ngọc Khanh Hồng hỏi: “Tìm ai a? Hôm nay không mở cửa.”

Ngọc Khanh Hồng một cước đá văng hán, mắng: “Không thấy ta vội sao? Còn ở đó dùng ám hiệu!”

Gã sai vặt kia bỏ chạy, ôm cái đuôi bị đập nói: “Tiểu thư, là người nói muốn chúng ta dùng ám hiệu...”

Ngọc Khanh Hồng rốt cục có thể thoát ly tra tấn của ngân châm, nào có thời gian rồi cùng gã sai vặt lèo nhèo, nói: “Đem cửa khóa kỹ, ai tới cũng không gặp. Không cho bất luận kẻ nào tới gần sân của ta!” Gã sai vặt lập tức gật đầu nói: “Vâng!”

Nguyên Thương lấy ra ngọc bài vừa mua, đưa cho gã sai vặt nói: “Cầm nghiền nát nó đem tới. Lại nấu một chậu nước ấm, càng nóng càng tốt.”

Gã sai vặt cầm ngọc bài nhìn về phía Ngọc Khanh Hồng. Ngọc Khanh Hồng nói: “Theo lời hán nói mà làm!”

Đội gã sai vặt đi rồi, Ngọc Khanh Hồng mang theo Nguyên Thương vào một phòng ở hậu viện. Phòng này thật sạch sẽ, có nhiều loại trang sức nhỏ, nhìn ra được là phòng của nữ hải tử.

Nguyên Thương trong lòng biết nơi này là chỗ ngày thường Ngọc Khanh Hồng đặt chân, cũng không nói nhiều lời, ngồi ở trên giường nhân tiện nói: “Cởi quần áo đi!”

Ngọc Khanh Hồng nhất thời biến sắc: “Ngươi, ngươi muốn làm gì?”

Nguyên Thương con mắt cũng không liếc nhìn nàng một cái, mà lấy ra mấy bao thuốc bột, nói: “Đem áo khoác cởi, đem cổ tay đốt ngón tay lộ ra, trước thoa được, đợi nước nóng và ngọc phấn tới thì lấy châm ra.”

Ngọc Khanh Hồng sắc mặt đỏ lên, nói thầm: “Ngươi thế nào không nói rõ ràng!” Tròng mắt vòng vo chuyển động, lại nói, “Nam nữ thụ thụ bất thân. Ngươi giúp ta thoa được không tốt lắm đâu... Không bằng ngươi nói cho ta biết phải làm sao, ta tự mình làm là được rồi!”

Nguyên Thương lười cùng nàng vô nghĩa, nói: “Biện pháp này chỉ có ta mới biết làm, phối được cũng chỉ có ta biết, có chút sai lầm các ngón tay ngươi liền bị phế! Không muốn tàn phế thì đừng có suy nghĩ xiêu vẹo!”

Đại Yến quốc nếp sống cởi mở, nam nữ cũng không có giống Minh Thanh khi đó nhiều lễ giáo như vậy. Nữ nhân giang hồ càng không để ý đến, Ngọc Khanh Hồng khẽ hừ một tiếng, chờ gã sai vặt đưa tới ngọc phấn cùng nước ấm, liền đóng cửa lại, cài then chốt, ngoan ngoãn cởi áo khoác, xắn tay áo lên. Miệng còn hơi khiêu khích nói: “Nhìn ngươi thân thể thấp bé cũng không giống như có khả năng làm chuyện xấu...” Nói xong rồi cười khúc khích.

Nguyên Thương đối với lời này cũng không quan tâm. Bất quá Ngọc Khanh Hồng tựa hồ đã quen Nguyên Thương thái độ lạnh lùng, tự mình tiếp tục nói: “Vì cái gì lấy ám khí còn cần ngọc phấn? Đây là vì sao?”

Nguyên Thương rốt cục trừng mắt nhìn nàng liếc mắt một cái: “Câm miệng!”

Ngọc Khanh Hồng ngậm miệng.

Nguyên Thương đưa cho nàng một bao có chứa chút thuốc bột màu lam, nói: “Thấm với nước thoa ngoài da.” Lại xuất ra một viên thuốc viên, nói: “Uống.”

Ngọc Khanh Hồng làm theo chỉ thị của nàng, một ngụm nuốt xuống viên thuốc, thấm nước thoa được, im lặng nhìn động tác của nàng.

Lấy thuốc màu lam trét lên các đốt ngón tay, Nguyên Thương đợi thời gian nửa nén hương, liền lau đi được, bắt đầu dùng một loại thủ pháp kỳ lạ mát xa các đốt ngón tay. Ngọc Khanh Hồng mở to hai mắt nhìn nhìn nửa ngày, nhưng như thế nào cũng không hiểu được, chỉ cảm thấy địa phương được Nguyên Thương xoa nắn đặc biệt thoải mái. Có lẽ là vì xuất từ thế gia, Nguyên Thương tay được bảo dưỡng rất tốt, thon dài nhắn nệm, làn da mềm mại trắng nõn.

Ngọc Khanh Hồng sắc mặt ửng đỏ, lẳng lặng nhìn động tác của nàng. Không bao lâu, ngân châm từ các đốt ngón tay lộ ra đầu kim.

“Kỳ quái, ta làm sao một chút cảm giác cũng không có?” Ngọc Khanh Hồng ban đầu còn cảm thấy phụ cận miệng vết thương tê tê, hiện tại hoàn toàn không cảm giác, liền ngay cả Nguyên Thương giúp nàng xoa ấn cũng không có cảm giác.

“Quá trình lấy ra rất đau, ta cho ngươi chút thuốc tê mà thôi.” Nguyên Thương lặp lại động tác, rút ra ba cây ngân châm, xả xuống cổ tay áo, nói: “Được rồi!” Ngọc Khanh Hồng vui vẻ nói: “Đã tốt rồi?”

“Đúng vậy!” Nguyên Thương đứng dậy, nói, “Hiện tại chúng ta đi Thừa Đức trang đi!”

Nguyên Thương còn chưa dứt lời, Ngọc Khanh Hồng trong mắt lóe ra một tia lệ mạng, đồng thời một cước hướng nàng đá tới. Một cước này nhắm ngay đầu gối Nguyên Thương, vừa nhanh vừa chuẩn, nếu là đá trúng, nhất định tàn phế.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Tha Mạng* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Ai bắt giữ ai ?!

Chương 19 : Ai bắt giữ ai ?!

Nguyên Thương vừa mới vì nàng giải trừ uy hiếp của ám khí, nàng lại thi triển sát chiêu. Nàng có nội lực, trên người cũng không bị thương, nguyên nhân duy nhất làm cho nàng khó có thể thi triển công phu chính là do ám khí lúc nào cũng tra tấn nàng kia thôi. Hiện tại hành động được khôi phục, nàng nào có đạo lý tiếp tục nhẫn nhịn?

Nguyên Thương như sớm có chuẩn bị, dựa vào thính giác phân biệt được vị trí là kỹ năng cơ bản của sát thủ, cũng không quay đầu lại, hướng về bên trái bước sang.

Ngọc Khanh Hồng lập tức giơ chân tiếp tục công kích, nhưng vừa hành động, liền thấy thân thể một trận mềm nhũn, té ngã trên đất. Trên mặt lộ ra thần sắc hoảng sợ: "Sao, tại sao có thể như vậy? Người đã động tay chân gì?"

Nguyên Thương mỉm cười, mang theo chút mùi vị vui sướng khi người gặp họa, nói: "Đã quên vừa rồi người ăn độc được đi? Gọi là 'Bể khí đan', tác dụng phong bế nội lực."

Nguyên Thương làm sao có khả năng làm ra đan dược phong bế nội lực? Trong khoảng thời gian ngắn, ngay cả nội lực thể nào nàng cũng không rõ. Nguyên Thương làm sao nghiên cứu được được vật phong bế nội lực. Viên thuốc kia chỉ là một loại thuốc tê làm cho người ta toàn thân vô lực.

Ngọc Khanh Hồng về mặt phần nộ: "Viên thuốc kia không phải giải được?"

Nguyên Thương biểu tình tàn khốc, nói: "Ta có nói qua là giải được sao? Ta chỉ nói 'Uống thuốc', ai bảo người cứ thế nuốt vào, ta nghĩ người rất thích ăn độc được."

"Người...." Ngọc Khanh Hồng phần nộ nhìn nàng, từ từ bình tĩnh trở lại, nói: "Tốt ! Tốt ! Khó trách sư tỷ nói ta ngu dốt, thể nhưng hai lần bị người đùa giỡn. Nếu như người rơi vào trong tay ta, ta nhất định cho người muốn sống không thể, muốn chết không xong!"

Nguyên Thương lắc đầu. Cũng không phải ai mười mấy tuổi...đều giống người đó thông minh như vậy.

"Người nói như vậy, có phải hay không là nhắc nhở ta, thừa dịp người còn trong tay ta, hảo hảo tra tấn người một chút? Hoặc là, để tránh tương lai bị người trả thù, ta trước giết người, trừ bỏ hậu họa?"

"Người dám!"

"Ta có cái gì không dám?" Nguyên Thương mắt lộ ra hàn quang, "Chúng ta thỏa thuận mua bán, theo như nhu cầu, vì sao người còn muốn hạ sát thủ?"

Ngọc Khanh Hồng sắc mặt đỏ lên, thần sắc quật cường nói: "Ta khi nào hạ sát thủ? Ám khí của người tra tấn ta nhiều ngày như vậy, ta chỉ trừng phạt nhỏ, cho người cũng nếm thử tư vị các đốt ngón tay đau đớn mà thôi. Chỉ có người có thể uy hiếp ta, ta thì không thể trả thù người?"

"Muốn không chế ta, trước nhìn chính mình cân lượng rồi nói sau!" Nguyên Thương ung dung ngồi trên ghế, ngón tay gõ mặt bàn một chút, khoảng thời gian cách hai lần gõ trong đó cơ hồ giống nhau, vô hình chung làm cho Ngọc Khanh Hồng cảm thấy áp lực.

Ngọc Khanh Hồng đang lúc ngây người, nghe nàng nói thêm: "Ta xem người không giống như là sát thủ, giống như là đại tiểu thư, người so với Minh Huy Công chúa còn muốn kiêu ngạo hơn! Ta ngay cả Công chúa còn không sợ, còn có thể sợ người? Thành thật một chút cho ta! Nếu người còn muốn sống mà nhận được giải dược, người hẳn là nên nghĩ thể nào lấy lòng ta, hoặc như thể nào phục vụ ta." Ngọc Khanh Hồng ở trong sự môn được bảo hộ lâu, tuổi lại nhỏ, khuyết thiếu từng trải, nhưng nàng cũng không khuyết thiếu trí tuệ. Ở người so với người cường hơn, thời điểm lần đầu bị Nguyên Thương uy hiếp, nàng liền nhẫn nhịn, lần thứ hai, vẫn là có thể nhẫn. Sát thủ không phải tử sĩ, sát thủ độc hành tính tình gì cũng đều có, nhưng những sát thủ trong môn phái đều phải biết thức thời, nếu không, môn phái đã sớm suy bại.

Ngọc Khanh Hồng đã kiến thức qua thủ đoạn của nàng. Chỉ một cái ám khí, cũng không có thể tự mình lấy ra, Tô Kỳ y thuật ngay cả thần y Trần Tam đều tán thưởng không thôi, hạ độc còn không biết xảo trá quỷ quyệt thể nào đâu!

Không cần dùng nhiều thời gian cân nhắc, Ngọc Khanh Hồng đã chậm rãi đứng lên, ngữ khí trở nên mềm mại rất nhiều, trong giọng mang theo châm chọc: "Được rồi, Phò mã đại nhân, ngài có cái gì phân phó?"

Nguyên Thương nói: "Trước đi trang viên Thái tử, ẩn theo kế hoạch chúng ta mà tìm người!" Sát thủ Hắc Sắc Chỉ Vân, nếu quyết định giết người nào,

không đạt mục đích tuyệt sẽ không bỏ qua.

Ngọc Khanh Hồng dờ khóc dờ cười, nói: “Không phải là tìm người sao? Cũng không phải cái gì đại sự, lại cần hạ độc?”

Nguyên Thương nhìn nàng liếc mắt một cái, nói: “Ta thích sự tình đều không chế trong tay mình.” Huống chi, nếu không có hạ độc, dựa theo tính tình ghi thù của Ngọc Khanh Hồng, nghĩ đến vài ngày bị ám khí tra tấn, khẳng định sẽ tra tấn lại gấp bội!

Ngọc Khanh Hồng đang muốn nói chuyện, bỗng nhiên gã sai vặt bên ngoài chạy tiến vào, đẩy cửa ra hét lớn: “Đại tiểu thư, bên ngoài có quan binh đến đây!”

Nói xong, bỗng nhiên nhìn Ngọc Khanh Hồng ngây ngốc. Ngọc Khanh Hồng giờ phút này không có mặc áo khoác, chỉ mặc trung y, tay áo bị vén lên, lộ ra cánh tay trắng nõn như ngó sen.

Ngọc Khanh Hồng nghiêng răng nghiêng lợi mắng to: “Cút ra ngoài cho ta!”

Gã sai vặt lúc này mới phục hồi tinh thần lại, vội chạy ra ngoài.

Ngọc Khanh Hồng hai ba lượt mặc vào áo khoác, hỏi Nguyên Thương: “Công chúa nhà người đến đây, ta xem người vẫn là trở về đi, miễn cho liên lụy ta!”

Nguyên Thương vỗ cái bàn nói: “Câm miệng!”

Ngọc Khanh Hồng sừng sốt. Đây là lần đầu tiên nhìn thấy Nguyên Thương lạnh lùng này nổi giận.

Nguyên Thương cảm thấy tâm tình có chút cáu kỉnh. Đây đối với sát thủ mà nói là cực kỳ nguy hiểm. Một cái sát thủ bình tĩnh, hẳn là thời điểm gì đều phải bảo trì trấn định, một khi mất đi tâm tính lạnh tĩnh, cách cái chết cũng không xa. Tuy rằng hiện tại Nguyên Thương đã không phải là sát thủ, nhưng mà thói quen là một thứ phi thường đáng sợ, nó giống như xương cốt khó mà từ bỏ. Cho dù ở trong hoàn cảnh tuyệt đối an toàn, Nguyên Thương cũng phải mạnh mẽ bức bách chính mình bình tĩnh, huống chi, thế giới này, tựa hồ cũng không so với kiếp trước an toàn hơn bao nhiêu.

Có nên hay không trước rồi đi kinh thành, về sau rồi trở lại trả thù?

Không được! Nguyên Thương lập tức lắc đầu phủ quyết. Trước giết người đó, bao gồm chủ nhân sau màn, đều phải giải quyết hết, nếu không, chỉ sợ ngày sau càng nguy hiểm. Hơn nữa, sau này, hoàng thành này cũng không thể trở về.... Không biết có phải hay không bởi vì nàng đầu tiên mở mắt ở hoàng thành này, trong tiềm thức, luôn có chút lưu luyến không rời.

Thôi, sự tình xong xuôi rồi đi! Dây dưa không dứt khoát, không phải tác phong Hắc Sắc Chi Vân. Thật sự không nên ở thời điểm thuận lợi để giải quyết mà rồi đi, tìm kiếm cơ hội lần sau cũng không muộn. Hiện tại nàng ở trong mắt người sau màn, còn trong trạng thái mất tích, lúc này đi giết, đối phương trong lúc hỗn loạn dễ dàng bại lộ sơ hở, là thời cơ dễ xuống tay!

Vì thế Nguyên Thương nói: “Người theo ta đi ra ngoài, làm cho binh sĩ bên ngoài thôi lui.”

Ngọc Khanh Hồng sừng sốt một chút, nói: “Ta?” Tiếp theo cũng không che giấu châm chọc, nói: “Người cảm thấy, binh sĩ này sẽ nghe lời ta?”

Nguyên Thương không nói chuyện, thân nhiên nhìn ngoài cửa, bụng tách trà trên bàn uống một hơi cạn sạch.

Ngọc Khanh Hồng bỗng nhiên hiểu được, nói: “Người nói là ...để cho ta....”

Nguyên Thương thân nhiên nói: “Biết là tốt rồi!” Nói xong đưa cho nàng một viên màu đỏ, viên thuốc như hạt đậu không lớn không nhỏ, nói: “Giải được này có hiệu quả một ngày. Đi thôi!”

Ngọc Khanh Hồng nửa tin nửa ngờ ăn viên thuốc, chỉ khoảng nửa khắc quả nhiên khôi phục khí lực.

Bất quá, nàng khó có thể lý giải suy nghĩ của Phò mã này. Vì cái gì hẳn nhất định phải rồi đi? Chẳng lẽ chính là bởi vì Công chúa đối với hắn không phải chân tình, cho nên đào hôn? Đây cũng rất có khả năng — hiện tại con cháu thế gia, vì một ít nữ tử phong trần, cùng trong nhà âm ỉ cũng không phải ít. Vì Phò mã này thú là Công chúa, không có khả năng cùng hoàng gia trở mặt, vì thế đành phải rời nhà đi.

Ngọc Khanh Hồng càng nghĩ càng cảm thấy chính mình đoán đúng. Bằng không, đường đường tôn tử Tô gia, gia thế hiển hách, vì cái gì còn muốn chạy? Nàng dùng ánh mắt đồng tình, thương hại, ngữ điệu có chút hạ hê nhìn Nguyên Thương nói: “Chắc, Công chúa nhà người căn bản cũng không thích người, rồi đi cũng tốt!”

Trong lòng lại nghĩ, cái dạng nữ tử gì, có thể làm cho nam tử lạnh lùng âm hiểm này yêu, còn không ngại vứt bỏ vinh hoa phú quý bỏ trốn?

Một khi bị nữ nhân oán hận, nặc kệ đó là việc lớn bằng trời, hay chỉ là lông gà vò tội việc nhỏ, đều sẽ bị gắt gao ghi thù thật lâu. Nhưng có một ít thứ có thể cải biến cái nhìn của nữ nhân. Thứ đó là “Tình”. Mặc kệ người nàng chán ghét là ma đầu giết người như ngóc, hay là nguy quân tử tâm ngoan thủ lạt, hoặc là tiểu nhân hạ lưu thấp hèn. Nhưng, chỉ cần người này là một cái si tình, lập tức sẽ để lại một cái ấn tượng tốt.

Lần đầu tiên, Ngọc Khanh Hồng nhìn vị tiểu bạch kiểm Phò mã hạ lưu thấp hèn, thích đánh lén, lại khi dễ nữ nhân này có một chút thay đổi cái nhìn.

Đi ra tiền viện, trong viện cái kia gã sai vặt quen thuộc dùng ánh mắt ám muội nhìn hai người. Nguyên Thương trong lòng biết đây là bởi vì vừa rồi gã sai vặt này thấy tình hình trong lòng sinh ra hiểu lầm, bất quá năng mới không thêm quan tâm!

Ngọc Khanh Hồng đi ra ngoài sân, ở trước mặt thuộc hạ khó có được hiện ra vài phần khí chất lãnh đạo. Nàng nhìn lướt qua đám tôi tớ trong viện, nhìn bọn hần mỗi người đều cầm đao kiếm, không hề sợ hãi, gật đầu nói: “Theo biện pháp sư tỷ đã dặn, cẩn thận hành động!”

Mọi người gật đầu, phân chia nhau, đứng ở mấy vị trí trong sân ẩn núp phòng thủ, im lặng không nói.

Ngọc Khanh Hồng đứng trước cửa sân. Đại môn này làm từ gỗ cứng, rất dày, nhưng không có khả năng ngăn cản binh mã của triều đình.

Ngọc Khanh Hồng hô một tiếng, nói lớn: “Bên ngoài là ai?”

Bên ngoài lập tức truyền đến tiếng cười to vang như sấm bên tai, cười đến bên trong mọi người hết hoảng, một thanh âm thô kệch lên tiếng: “Gia gia nhà ngươi là hữu quân phó thống lĩnh Mộc Thắng của Long Võ Quân! Tiểu mao tặc, gia gia giết qua Hung Nô, giết qua phản đảng, duy độc còn chưa có giết qua thích khách, hôm nay liền khai đao.”

Ngọc Khanh Hồng lớn tiếng nói: “Mộc tướng quân, nói vậy ngài cũng biết, chúng ta bất quá là nhận tiền của người thay người làm việc. Nay nếu mua bán đã không thành, còn thỉnh tướng quân phóng chúng ta một con đường sống.”

Mộc Thắng nói: “Đám phụ nhân chính là kêu réo nhiều lời vô nghĩa! Cấp gia gia buông đao kiếm xuống, gia gia tha cho ngươi một mạng! Nếu không, hừ, đừng trách mũi tên vô tình!”

Ngọc Khanh Hồng vừa nghe hai chữ “Mũi tên”, lập tức khản trương lên. Đang muốn nói chuyện, đã thấy Nguyên Thương nhìn nàng một cái, lắc đầu. Ngọc Khanh Hồng bỗng nhiên phản ứng kịp. Nếu Mộc Thắng muốn công kích, mặc kệ mũi tên, hòa công đã sớm xông tới, hoặc là trực tiếp công tiến vào, tại sao lại nói lời vô ích? Nguyên nhân nói nhảm, trước là muốn trấn áp người trong viện, tìm cơ hội cứu vị Phò mã này ra mà thôi.

Ngọc Khanh Hồng hiểu được nguyên do, lập tức hô lớn nói: “Ngươi dám! Các ngươi dám bước vào viện này một bước, ta lập tức để cho Phò mã các ngươi chảy máu!”

Nói xong Ngọc Khanh Hồng không khỏi cảm giận bất bình. Rõ ràng chính là tên tiểu bạch kiếm Phò mã này bắt cóc mình, như thế nào lại giống như chính mình phạm phải tội lớn ngập trời!

Nhìn khuôn mặt tiểu bạch kiếm kia, nhưng thấy hần khoanh tay, lẳng lặng đứng ở trong viện, mặt không đổi sắc, trấn định tự nhiên, hướng viện ngoại hô một tiếng: “Mộc tướng quân!”

Bên ngoài xôn xao một chút, tiếp theo nghe thấy thanh âm Mộc Thắng nói: “Phò mã có tốt không? Phi tặc có làm ngài bị thương?”

“Ta tốt lắm! Công chúa có đó không?” Nguyên Thương lời nói vừa xong, Ngọc Khanh Hồng bên cạnh liền tức giận khinh bỉ liếc nhìn tên ngụy quân tử này, nghiêng răng nghiêng lợi nghĩ: Làm bị thương hần? Hiện tại rốt cuộc ai mới là kẻ bất có?

Mộc Thắng lớn giọng hô: “Công chúa đã đi tới Bạch Mã huyện triệu tập binh mã, sau đó liền tới! Phò mã, ngài đừng lo lắng, chúng ta nhất định sẽ hảo bảo hộ Công chúa, tiểu mao tặc này, không thể gây thương tổn Điện hạ!”

Nguyên Thương thầm nghĩ: Ta một chút cũng không lo lắng cho Công chúa các ngươi! Nàng võ công so với Ngọc Khanh Hồng cao hơn rất nhiều! Ta lo lắng là, nàng ở đây ta bỏ chạy không được! Cô nãi nãi ta phải mau chóng rời đi!

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Tha Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Ngoái đầu nhìn lại như từng quen biết .

Chương 20 : Ngoái đầu nhìn lại như từng quen biết .

Nguyên Thương cho Ngọc Khanh Hồng một cái ánh mắt, Ngọc Khanh Hồng đành phải nói : “Mộc tướng quân, ngươi nghe thấy được, Phò mã các ngươi bình yên vô sự...”

Đúng lúc này, bên cạnh tường bỗng nhiên hét thảm một tiếng. Nguyên Thương dư quang thấy hai cái gia đình bên tường dùng kiếm đâm trúng đùi một tên binh sĩ vừa mới bò lên đầu tường. Tên binh sĩ kia kêu thảm ngã văng ra ngoài.

Ngọc Khanh Hồng lập tức thay lời định nói, ngữ điệu trở nên cường ngạnh hơn, nói : “Mộc tướng quân, mời ngươi không cần hành động thiếu suy nghĩ, bằng không ta không cam đoan sống chết của Phò mã các ngươi !”

“Phi !” Mộc Thắng nói, “Tiểu mao tặc...Tên thích khách cầm đầu của các ngươi ở trong tay chúng ta, ngươi dám động Phò mã một sợi lông, ta lập tức

cho nàng sống không bằng chết !”.

Ngọc Khanh Hồng lập tức khấn trương , có chút bối rối muốn nói, Nguyên Thương liền vỗ vai nàng, chỉ chỉ ngoài cửa. Ngọc Khanh Hồng phản ứng kịp. Hiện tại bối rối cũng vô ích , ngược lại còn đem mình liên lụy vào. Rút ra trường kiếm, từ phía sau đặt trên cổ Nguyên Thương, lớn tiếng nói:“Cầu Phò mã, thành thật chút, đi ra ngoài! Ngươi dám có nửa điểm dị động, lập tức làm thịt ngươi!”.

Bên ngoài lập tức xôn xao một chút. Ngọc Khanh Hồng vứt một ánh mắt sai sù, gã sai vặt vừa rồi mang theo hai người chạy tới mở cửa ra.

Đại môn chậm rãi mở ra, ngoài cửa Mộc Thắng ngồi trên lưng một con ngựa cao to lập tức thẳng lưng, vẫn là một thân khôi giáp màu vàng, một tay nắm dây cương, một tay cầm trường đao màu bạc, thấp phần uy vũ. Bên người hắn có hơn mười thân vệ cưỡi ngựa, hai phía là mấy trăm binh sĩ cầm trường thương, đem ngôi nhà vây kín không kẽ hở. Nơi này vốn có rất nhiều người dân qua đường nhưng cũng đã sớm trốn xa.

Mộc Thắng thấy Nguyên Thương, ánh mắt lập tức sáng lên, giơ lên một bàn tay. Phía sau binh sĩ lập tức hướng cung tên về phía cửa viện.

Chúng binh sĩ thấy Nguyên Thương bị bắt giữ, mặt không đổi sắc, vẻ mặt tự nhiên, trong lòng cũng âm thầm tán thưởng: Không hổ là thiếu hiệp từ Thiên Vân Quan trong truyền thuyết đi ra a!

Thời đại này không có Lý Bạch, cũng không có [Hiệp khách hành], nhưng không thể ngăn cản sức sống ngập tràn của chúng tướng sĩ triều đình vừa theo loạn thế đi ra, một lòng hướng tới sự dừng cầm của võ lâm hiệp sĩ. Triều đình hiện tại, đại đa số võ tướng quan lớn đều từng là võ lâm hào kiệt, sau lại còn chống lại Hung Nô, tham gia khởi nghĩa, mới tiến tới địa vị cao. Bọn họ dừng cầm cùng hiệp nghĩa, cũng truyền lại cho thuộc hạ, phía dưới binh sĩ hoặc ít hoặc nhiều đều có chút tình cảm với hiệp khách.

Lúc này, chúng binh sĩ thấy Nguyên Thương một thân thanh sam, lỗi lạc đứng thẳng, đao kiếm uy hiếp vẫn thân nhiên ung dung, hoàn toàn không giống như là bị người kèm giữ, giống như thân là lãnh đạo ở địa vị cao, được chúng tướng bảo vệ xung quanh, căn bản không đem thích khách đặt ở trong mắt.

Cái gì phong phạm hoàng thất quý tộc? Thì chính là đây.

Cổ thị hoàng tộc vừa chấm dứt rối loạn không bao lâu, sắp tiến tới khai sáng thịnh thế, ở trong mắt dân chúng địa vị phi thường cao, Đại Yến quốc là Thiên triều chính thống. Ở thời xưa, trừ bỏ khi phải chống lại ngoại tộc xâm nhập, đại đa số dân chúng không muốn tham gia quân ngũ. Mà ở Đại Yến quốc, nói đến chiêu binh, cung lớn hơn cầu. Đám binh sĩ Long Võ Quân này, đại đa số đều là con cháu dòng thứ của quan lại kinh thành, hoặc là hậu duệ tiểu quý tộc, đa số trong đám tướng lĩnh bọn họ ít nhiều đều có chút bối cảnh, biết được Tô Kì thân thể yếu nhược. Nhưng bọn hắn cũng đồng dạng biết thái độ của Hoàng đế, cho nên ngầm biết cùng ngẫu nhiên đàm luận, cũng không tuyên bố ra bên ngoài, nhưng đáy lòng thập phần khinh thường tiểu bạch kiếm tay trôi gà không chặt này.

Lúc này thấy thần thái Tô Kì, ấn tượng lập tức thay đổi, đều không khỏi trầm nghĩ: Không hổ là cháu ruột Tô gia, cho dù không có võ nghệ tốt, đôi mắt sinh từ cũng có thể lạnh nhạt thông dong như thế.

Ngọc Khanh Hồng lớn tiếng quát:“Đều lui ra sau cho ta!”.

Những binh sĩ không tự giác đều chậm rãi lui về phía sau. Bọn họ nhìn thanh kiếm trên cổ Tô Kì, đều không khỏi khấn trương, e sợ làm bị thương đến vị Phò mã bất phàm này.

Bọn họ nào biết rằng, áp giải Nguyên Thương, Ngọc Khanh Hồng so với bọn hắn còn khấn trương hơn, Phò mã này thân thủ tuy rằng linh hoạt, nhưng võ nghệ thấp kém, nếu không cẩn thận, kiếm trong tay mình làm bị thương hắn, hắn lật mặt không cho mình giải được thì phiền toái!

Thủ hạ Ngọc Khanh Hồng đi theo phía sau Ngọc Khanh Hồng cùng Nguyên Thương, từ trong vòng vây binh sĩ đào tẩu.

Những binh sĩ từ rất xa đi theo, nhưng lúc qua một cái ngã tư đường, Ngọc Khanh Hồng cùng hơn mười tên thích khách cùng với Phò mã bọn họ bỗng nhiên không thấy bóng dáng.

Đây là có chuyện gì?

Mộc Thắng lập tức nói:“Lục soát! Tìm ra cho ta!”

Ngọc Khanh Hồng dựa theo chỉ thị của Nguyên Thương, rất nhanh thoát khỏi truy binh, tránh ở một chỗ trong khu rừng ngoài thành.

Nguyên Thương trầm nghĩ: Bị người truy ở sau lưng cũng không phải là biện pháp. Vốn tưởng rằng cổ đại thông tin không nhanh chóng, vậy mà đối với đám cổ nhân này bất quá như một bữa ăn sáng, lại không nghĩ rằng bọn họ hành động nhanh chóng như vậy. Nay hành tung bại lộ, lại bị cắt đuôi, không được, chỉ có thể dùng chút thủ đoạn kim thiền thoát xác.

Nguyên Thương nói:“Truy binh sắp tới, chúng ta vẫn là tách ra đi thôi!”

Ngọc Khanh Hồng không thể tin được lỗ tai mình:“Ngươi nói cái gì ?”

Nguyên Thương cũng không lập lại, nói:“Ta lại cho ngươi ba ngày giải được, ngươi đem người ở Thù Ra Sơn trang nói cho ta biết, ta tự mình đi tìm. Nếu ngươi không có gạt ta, ba ngày sau gặp ở Bạch Mã Tự, ở chỗ chúng ta mua ngọc sẽ đưa ngươi giải được. Nếu ngươi lừa ta, giải được tự nhiên sẽ không có.”

Nhiều người mục tiêu lớn, vẫn là nàng một người thuận tiện hơn. Nếu nàng quyết tâm không để ý đại giới muốn rời đi kinh thành, cho dù thiên quân vạn mã, cũng không nhất định có thể ngăn được nàng.

“Ngươi...” Ngọc Khanh Hồng cảm thấy, thời điểm cùng Phò mã tiểu bạch kiểm này ở chung một chỗ, là những ngày đen tối nhất trong đời nàng.

Nhưng đã rơi vào trong tay Nguyên Thương, Nguyên Thương không có truy cứu chuyện nàng ám sát đã là rất may mắn, nàng còn có thể oán hận cái gì? Chỉ phải cần ráng đáp ứng Nguyên Thương nhìn nàng bộ dáng không tình nguyện, cười lạnh nói: “Đừng giả bộ. Ngươi cho là, lấy được thì có thể tìm ra cách phối trí sao? Giải được này phân lượng nếu sai một chút sẽ thành độc được, ngươi có thể thử một chút!”

Ngọc Khanh Hồng ghen ghét, hung hăng trừng mắt liếc nàng một cái, chữ theo trong kẻ rằng mà ra: “Tổng quản tạp dịch đứng hàng thứ ba ở hậu viện Thừa Đức sơn trang, Vương Lợi.”

Nguyên Thương vừa lòng gật đầu, cũng không nói, xoay người bước đi.

Thuộc hạ Ngọc Khanh Hồng thấy vậy, nhìn về phía Ngọc Khanh Hồng, Ngọc Khanh Hồng oán hận nói: “Để cho nàng đi!” Nhìn bóng dáng Nguyên Thương, Ngọc Khanh Hồng nói: “Cầu Phò mã, chúng ta nhìn xem ai đầu thắng ai!”

Gã sai vặt gác cổng hỏi: “Đại tiểu thư, chúng ta đi chỗ nào? Trở về Thiên Ngọc Lâu sao?”

Ngọc Khanh Hồng nói: “Đi huyện Bạch Mã, tìm tên Mục tướng quân kia!”

Người gác cổng cả kinh nói: “Đại tiểu thư, người sao có thể trở lại nơi nguy hiểm đó? Nếu lâu chủ mà biết, chúng ta cũng không được chết từ tế!” Lúc trước khi khởi hành, lâu chủ đã nói, gặp phải nguy hiểm lập tức trở về!

“Ngươi không có nghe thấy sao? Ta trúng độc của cầu Phò mã, ta có thể đi sao? Hơn nữa, nhị sư tỷ còn trong tay bọn họ!”

“Lục sư thúc tự có lâu chủ an bài, an nguy của người mới là quan trọng nhất! Lâu chủ cùng Thần Cơ Tử chương môn có giao tình, nhất định có thể phối trí giải được cho ngài!”

Ngọc Khanh Hồng trừng mắt: “Ta nghe lời ngươi hay ngươi nghe lời ta?”

Gã sai vặt về mặt đau khổ nói: “Đương nhiên là nghe theo đại tiểu thư người.”

Ngọc Khanh Hồng nói: “Vậy theo lời ta nói mà làm. Đi tìm Mục Thắng, nói cho hắn, chúng ta biết hành tung Phò mã!”

Huyện lệnh của huyện Bạch Mã gật đầu xoay người, đầu đầy mồ hôi, đưa Công chúa cùng thị nữ Công chúa ra cửa, nói: “Đều là tiểu huyện truy xét bắt tặc, thích khách ẩn nấp ở Hoàn Mộng Nhiên mà không biết, tội đáng chết vạn lần, tội đáng chết vạn lần! Điện hạ thứ tội, Điện hạ thứ tội!”

Minh Huy Công chúa nói: “Việc này không trách ngươi, ngươi cùng Liêu Tổng binh chỉ cần nghe theo phân phó của Mục tướng quân, đem thích khách bắt tới là được!”

Huyện lệnh như được đại xá, nhanh nói: “Vâng vâng vâng! Hạ quan nhất định nghe theo Mục tướng quân phân phó, núi đao biển lửa, tuyệt không chối từ!” Hán tử nhỏ gầy mặc khôi giáp màu bạc bên cạnh, sắc mặt trầm tĩnh, khom mình hành lễ, cũng không nhiều lời.

Minh Huy Công chúa cúi đầu nhìn tiểu nữ hầu bên cạnh, nói: “Tam Nhi, lại đây.”

Tiểu nữ hầu ngoan ngoãn tiến lên hai bước, Minh Huy Công chúa khom người đem nàng ôm lấy, đặt trên lưng ngựa, vung lên roi ngựa, nghênh ngang mà đi. Bên cạnh Trúc Ngừ cùng bốn hộ vệ cường tráng mặt đầy sát khí cũng đuổi theo sau.

Bạch Mã huyện vốn chỉ là một cái trấn nhỏ, vì có Bạch Mã Tự nổi tiếng khắp thiên hạ, dần dần trở nên đông đúc, thành một cái thị trấn. Trong thành phần lớn người đều đi bộ, Công chúa ngồi trên lưng ngựa, không bao lâu liền giảm tốc độ lại.

Trúc Ngừ nói: “Công chúa, dưới chân kinh thành, làm sao có Huyện lệnh như thế này? Nhất gan sợ phiền phức, sao có thể làm phụ mẫu ở nơi trọng yếu như Bạch Mã huyện? Nghe thấy thân phận của ngài mồ hôi liền tuôn như mưa, người xem bộ dáng nhất gan sợ sệt kia của Sầm Huyện lệnh!”

Minh Huy Công chúa lắc đầu nói: “Ngươi không hiểu được! Đây là chỗ thông minh của hắn. Có năng lực ở kinh thành làm quan, là quan viên có thực quyền, lại không phải do có nể dựa, có nghĩa gì? Cái kia Liêu Tổng binh thân sắc cương trực, sắc mặt kiên nghị, nhưng khi hắn thấy Sầm Huyện lệnh đối với ta khúm núm, một chút thân sắc khinh thường cũng không có, thuyết minh hắn biết rõ năng lực của Sầm huyện lệnh hoặc là cách làm người. Ngươi nhớ rõ vị trí đứng của bọn họ sao? Vị trí đứng của một người có đôi khi có thể nhìn ra thái độ của người đó, Liêu Tổng binh nếu muốn có thể cùng Sầm Huyện lệnh song song mà đứng, nhưng mà hắn lại hơi lui về phía sau nửa bước, chứng tỏ hắn đối với Sầm Huyện lệnh tâm phục khẩu phục. Huyện lệnh này là một nhân vật không đơn giản, thông tri Mặc Ngôn, làm cho nàng điều tra tên Huyện lệnh này, ta muốn tiến cử hắn cho Thái tử ca ca.”

Trúc Ngừ nhăn mày nhìn Công chúa, nói: “Khó trách Mặc Ngôn tỷ tỷ có nói, Công chúa là nữ tử thông minh nhất thiên hạ!”

Minh Huy lắc đầu, nói: “Ta sao là cái gì thiên hạ thông minh? Cô cô ta, ba câu khuyên Đậu Uyên đại quân quy hàng, ba ngày đánh hạ Bình Độ, ở Bắc quân chỉ huy thiên quân vạn mã, mới là nữ tử thông minh đệ nhất thiên hạ...”

Trúc Ngừ nói thầm nói: “Vuốt mông ngựa bị vó ngựa đạp chết...”.

Minh Huy Công chúa trách nói: “Ngươi cứ nói hưu nói vượn !”.

Trúc Ngừ là lười, xuất ra một mảnh lụa, mặt trên viết mấy câu, ấn con dấu lên, đưa cho một hộ vệ, nói: “Khoái mã đem đi, cấp Mặc tổng quản.”

“Vâng!” Hộ vệ dứt khoát khuôn mặt một chút biểu tình cũng không có, tiếp nhận mảnh lụa, thúc ngựa rời đi.

Trúc Ngừ nói: “Công chúa, chúng ta hiện tại đi chỗ nào?”.

Minh Huy Công chúa đang muốn trả lời, bỗng nhiên thấy khách điểm bên cạnh đi ra một vị nữ tử. Nữ tử này mặc một trường váy màu xanh nhạt, mây như họa, phong thái yếu điệu, mình điểm phượng hoa. Nàng dùng một cái khăn màu trắng che mặt, đeo kiếm bước đi, tay áo khẽ lay động, thần sắc thanh ngạo, giống như một đóa tuyết liên nở rộ trên vách đá đứng đưa lay động trong ngày xuân gió mát nắng ấm.

Nữ tử tựa như hoa sen bên tai đeo hai khỏa khuyên tai. Khuyên tai màu sắc hiếm thấy, Ngọc Thạch xanh biếc nhiễm huyết sắc hồng quang, có chút chói mắt, nhưng cũng rất rực rỡ, như là hai giọt máu tươi khắc sâu ngưng đọng bên trong.

P/S : Ta không nghĩ tới Nguyên Thương nguyên lai là mỹ nhân a , không lẽ là hiệu ứng khăn che mặt ^^ .

Công chúa “bệnh cũ tái phát”, cả Huyện lệnh cũng không buông tha muốn thu gom về . (~ 0 ~) Thật yêu nước quá đi thôi !!!!

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Tha Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Họ Nguyên , tên gọi là Thập Tam .

Chương 21 : Họ Nguyên , tên gọi là Thập Tam .

“ Công chúa, ngài đang nhìn gì vậy ? “ Trúc Ngừ nhìn thoáng qua nữ tử tựa như hoa sen kia , có chút khinh thường nói , “ Công chúa , nàng chỉ là một nữ tử giang hồ mà thôi , thế nào so được với Điện hạ kim chi ngọc điệp , quốc sắc thiên hương ? ”

Minh Huy Công chúa lẳng lặng nhìn nàng kia lướt qua , nhẹ giọng nói : “ Ta hình như đã gặp qua nàng . ”

Trúc Ngừ liếc mắt chăm chú nhìn , nói : “ Nô tỳ không thấy như vậy ? ” Nàng cơ hồ mỗi thời mỗi khắc đều bồi ở bên người Công chúa hầu hạ , theo lý mà nói , Công chúa gặp qua , nàng cũng gặp qua .

Nàng kia đã muốn dần dần đi xa , Minh Huy Công chúa quay đầu lại , kẹp vào bụng ngựa , tiếp tục đi về phía trước . Đi chưa được mấy bước , Tâm nhi trong lòng Minh Huy Công chúa bỗng nhiên gãy dựa .

Minh Huy Công chúa một tay ghim dây cương làm cho con ngựa dừng lại , một tay ôm chặt lấy nàng , nói : “ Tâm nhi cẩn thận ! “ Ngựa dừng lại , Tâm nhi đành chỉ gãy dựa , một tay cầm lấy cánh tay Minh Huy Công chúa , một tay chỉ về phía sau Minh Huy .

Minh Huy Công chúa quay đầu lại , theo tay nàng nhìn qua , chỉ thấy cánh tay nhỏ bé của nàng chỉ về hướng thân ảnh lục sắc dần dần đi xa kia .

Minh Huy thấp giọng hỏi : “ Tâm nhi , là muốn đi qua tìm người kia ? “

Tâm nhi gật đầu .

Minh Huy Công chúa hơi hơi híp mắt .

“ Ngươi muốn tìm nàng ? Ngươi biết nàng sao ? “

Tâm nhi hơi hơi lắc đầu , không nói lời nào , chỉ là bình tĩnh nhìn bóng dáng kia , ánh mắt như muốn đuổi theo .

“ Trúc Ngừ . ”

Trúc Ngừ thấy Minh Huy Công chúa ghim ngựa , sớm dừng lại theo , nghe thấy thanh âm Công chúa , lập tức nói : “ Điện hạ có gì phân phó ? “

Minh Huy Công chúa nói : “ Ngươi tự mình đi tra một chút người kia ! Ta muốn biết thân phận của nàng , từ chỗ nào đến ! “

Trúc Ngừ gật đầu , lập tức giục ngựa , mang theo một cái hộ vệ , hướng về phía khách điểm nhỏ mà nàng kia đi ra chạy tới .

Minh Huy Công chúa ôm Tâm Nhi , giục ngựa hướng lực sắc thân ảnh kia đuổi theo . Nàng kia đi bộ , nàng lại cười ngựa , không đến vài bước , liền vượt qua nàng , ngẩn ở trước người nàng .

Công chúa mạnh mẽ tung người xuống ngựa , vừa tiếp đất , Tâm nhi liền từ trong lòng của nàng nhảy xuống , muốn chạy đến người mặc áo xanh kia .

Nữ tử mặc thanh trang này , không phải ai khác , đúng là Nguyên Thương .

Nguyên Thương tinh thông hoá trang - dịch dung thuật . Nếu điều kiện cho phép , công cụ đầy đủ , nàng có thể lập tức trở thành quân nhân cao lớn anh tuấn , thần sắc cương nghị ; cũng có thể trở thành chủ tịch tập đoàn quốc tế hơn năm mươi tuổi ; hoặc trở thành một nữ sinh thanh thuần đáng yêu , hay công nhân thô kệch vẻ mặt phong sương ở công trường .

Trừ bỏ chiều cao không thể thay đổi ra , thì khuôn mặt , thanh âm , giọng nói , đều có thể tùy theo tình huống nguy trang thay đổi . Đây là thuật hóa trang học được từ Sát Lâm Na trong Hắc Sắc Chi Vân . Người kia được xưng “ Khi Hồng Hồ “ , có kỹ thuật dịch dung cao siêu nhất trên thế giới . Chỉ là Nguyên Thương kiếp trước tuổi bất quá hơn hai mươi , không có học được nhiều . Nếu không , nàng sẽ không lo lắng Tô gia tìm được nàng , đến mức chột dạ muốn giết người diệt khẩu ? Nguyên Thương nguyên bản muốn hóa trang nhìn bình thường một chút , nhưng không biết như thế nào , trong quá trình dịch dung , liền bất tri bất giác phác họa ra đường nét kiếp trước , đeo lên vòng tay vừa mới mua không lâu kia .

Nguyên Thương dịch dung xong , trở lại Bạch Mã huyện , tìm một khách điểm đặt sẵn ba phòng , chuẩn bị cho về sau làm nơi đặt chân sau khi ngầm điều tra Thừa Đức son trang xong . Ai ngờ mới đi ra , liền gặp Công chúa giục ngựa đến .

Có đôi khi , vận mệnh như một bánh xe , sẽ làm người thống khổ , cũng sẽ lôi người nhảy vào núi đao biển lửa , thậm chí là đem người tiến vào vực sâu mà người lại không thể biết đó là duyên phận hay là nghiệt duyên .

Nguyên Thương lúc này mới nghĩ đến , càng là hải tử kiên nghị , trầm mặc , cảm giác càng nhạy cảm . Đặc biệt lại là đứa nhỏ nhỏ tuổi như vậy , đôi mắt với sự vật có một loại trực giác khó tả . Nữ hải tử đầu tiên nhìn vào mắt nàng , sau khi ánh mắt cùng nàng tiếp xúc , nàng trong lòng liền kêu hồng бет — đứa nhỏ này đã nhận ra nàng !

Nhưng nàng không dám chạy đi , lúc này hơi có dị động , sẽ làm Minh Huy Công chúa nhìn ra manh mối . Minh Huy Công chúa là nữ tử cỡ nào sâu sắc trí tuệ ? Tuy rằng không nhận ra nàng , còn có cách một cái khăn che mặt , nhưng theo thân hình , ánh mắt , tiềm thức có lẽ có thể nhận thấy không thích hợp . Dù trên thực tế , Minh Huy Công chúa cùng nàng chỉ gặp qua ba lượt mà thôi , sao có thể nhìn thân hình mà cảm thấy quen thuộc , ngay cả nàng là sát thủ vượt xa người thường cũng nhận không được sợ hãi than .

Tâm nhi trên mặt đất hướng nàng chạy tới , nhìn giống như là muốn nhào vào lòng nàng . Nguyên Thương ánh mắt đột nhiên lạnh , hung hăng trừng mắt nhìn Tâm nhi .

Tâm nhi lập tức cảm thấy hàn quang trong mắt nàng , loạng choạng một chút , đứng ở trước mặt nàng khoảng hai bước , sợ hãi nhìn nàng , không biết chính mình làm sai chuyện gì , cũng không biết nên đứng ở tại chỗ , hay là tiếp tục tiến lên .

Nguyên Thương lách người , vòng qua Tâm nhi , tiếp tục đi . Tâm nhi thấy nàng đi , lập tức đuổi theo . Chính là vẫn duy trì khoảng cách hai bước , không dám lại quá gần , cũng không muốn cách quá xa .

Minh Huy Công chúa lại cười vui vẻ dịu dàng ngăn cản nàng , nói : “ Vị cô nương này , Tâm nhi nhà ta cùng người thật sự hợp ý . Đứa nhỏ này , bình thường là ai cũng không để ý tới , hôm nay gặp người , lại thân thiết gần gũi như thế . Không bằng , người ôm nàng một cái được không ? ”

Rõ ràng là mờ to mắt nói dối . Nguyên Thương kiến thức qua vài lần tâm cơ cùng thủ đoạn của Công chúa , nhưng vẫn là lần đầu tiên kiến thức vị Công chúa này nói dối có bao nhiêu tự nhiên . Hôm nay nàng cùng tiểu tử kia mới lần đầu tiên gặp mặt , ngữ khí như nói đây là đứa nhỏ nhà nàng vậy .

Công chúa lúc nói chuyện với Nguyên Thương , không giống lúc nàng giả dối đón tiếp đám người Mộ Dung Thanh Hoa hay thần y Trần Tam , thiếu vài phần khéo léo đẩy đưa , lại hơn vài phần cường ngạnh . Đây mới là thái độ bình thường của Công chúa Đại Yến quốc đối với người ngoài — lễ nghi chu đáo lại cao cao tại thượng , ngôn từ thân thiện lại xen lẫn cao ngạo quý tộc . Nguyên Thương dư quang nhìn hai hộ vệ phía sau Công chúa , suy nghĩ một chút , đoán chừng một tên hộ vệ là có thể hạ được ba người như nàng , vì thế thực thức thời nghiêm túc với câu hỏi của Công chúa , ánh mắt nhìn thẳng Minh Huy Công chúa , chậm rãi hỏi : “ Xin hỏi người là.....? ”

Minh Huy nghe ngữ điệu của nàng , thanh âm trong trẻo mang theo mềm mại , giống như người ngoại tộc đã học tiếng Trung Nguyên , nói rất tốt .

Nguyên Thương ở phương diện biến âm thấp phần tinh thông , cho dù bây giờ bắt nàng dùng giọng nói của Minh Huy công chúa để nói chuyện nàng cũng có thể giả bộ giống tám chín phần . Lúc này che dấu khẩu âm của nàng , nào có khó khăn gì ?

Minh Huy Công chúa lịch sự tao nhã mềm mại cười , nói : “ Ta tên Cố Nguyệt Mẫn . Cô nương quý danh là gì ? ”

Nguyên Thương nháy mắt mấy cái , thần sắc thản nhiên nói : “ Ta đứng hàng Thập Tam , họ Nguyên . Người tên Cố Nguyệt Mẫn ? Cùng tên với Minh Huy Công chúa của Đại Yến . ”

Minh Huy Công chúa sáng lạn cười nói : “ Ta chính là Minh Huy ! Cô nương không phải người Đại Yến quốc ? Không biết Nguyên tiểu thư muốn đi nơi nào , để cho Đại Yến Công chúa ta đây hướng người dẫn đường , cố gắng tận tình làm một địa chủ , như thế nào ? ”

Nguyên Thương biết lúc này tuyệt đối không thể cự tuyệt , trong lòng bất đắc dĩ , mặt ngoài lại vui vẻ đáp ứng , khẽ cười nói : “ Ta nghe nói Hoàng tử , Công chúa Đại Yến là con cháu hoàng tộc nho nhã , tài trí nhất thiên hạ , có thể cùng Công chúa đồng hành , cầu còn không được . Ta đang muốn đi

Bạch Mã Tự hướng Không Văn đại sư vấn phật , không biết Công chúa.....”

Minh Huy Công chúa cười nói : “ Gọi ta Nguyệt Mãn là được rồi . Ta vừa lúc cũng muốn đi Bạch Mã Tự cầu kiến Không Văn đại sư , Nguyên cô nương , không bằng chúng ta kết bạn mà đi ? “

Tuy rằng là câu hỏi , lại hàm chứa ý - không cho phép cự tuyệt .

Nguyên Thương tự nhiên mặt ngoài đáp ứng một tiếng . Trong lòng lại đau đầu phải ứng phó vị Công chúa thông minh này như thế nào . Đối phó người thông minh , đặc biệt là một người thông minh có lòng nghi ngờ mình , biện pháp tốt nhất chính là dùng vấn đề cao thâm làm khó dễ nàng , ở trước mặt nàng ra vẻ cao thâm , làm cho nàng mệt mỏi ứng phó , sinh lòng kính sợ .

Vì thế Nguyên Thương vui vẻ cười , nói : “ Trương phùng hà tất tăng trương thức ? Gọi ta Thập Tam là được .”

[Trương phùng hà tất tăng trương thức : Gặp nhau cần gì từng quen biết] (*)

“Trương phùng hà tất tăng trương thức ?” Minh Huy thì thảo lặp lại một lần , tiếp đó cười nói , “Thập Tam thật sự là hảo văn chương .”

Nguyên Thương lúc này đã khom lưng , ôm lấy Tâm nhi trên đất , hỏi : “ Nàng tên Tâm nhi ?”

Tâm nhi được nàng ôm vào trong ngực , lập tức nở nụ cười sáng lạn .

Cố Nguyệt Mãn đem dây cương đưa cho hộ vệ phía sau , giờ tay nhấc chân , đều thể hiện phong tư thiếu nữ . Nàng đối với hai cái hộ vệ nói : “ Bạch Mã Tự là thánh địa Phật giáo , chúng ta đi bộ !” Hộ vệ lắng lắng tiếp nhận dây cương . Cố Nguyệt Mãn cùng Nguyên Thương đi ở phía trước , hai cái hộ vệ nắm ba con ngựa gắt gao đi theo . Không bao lâu , Nguyên Thương lại tới Bạch Mã Tự .

Đây là Nguyên Thương lần thứ hai chiêm ngưỡng Bạch Mã Tự .

Bạch Mã Tự ở trong lòng Nguyên Thương ấn tượng rất sâu sắc . Bởi vì nơi này được nhắc đến nhiều lần trong tin đồn , chính mình “ Anh dũng cứu Công chúa “ , “ Cùng Công chúa gặp gỡ bất ngờ “ , hơn nữa là địa phương “ Nhất kiến chung tình “ .

Lúc này đã là buổi chiều , Bạch Mã Tự như trước hương khói cường thịnh . Công chúa dù sao cũng thương dân bất đồng . Cho dù là Bạch Mã Tự chùa miếu thần thánh , ở trước mặt hoàng quyền , cũng chỉ có thể cúi đầu . Hòa thượng tiếp khách nhìn thấy Cố Nguyệt Mãn , trực tiếp dẫn nàng xuyên qua đại điện và phần lớn phật đường , đi vào phía sau núi .

Đi vào phía sau núi , là một cái đường nhỏ chật hẹp , đường nhỏ hai bên trồng mấy đám lục trúc . Phía ngoài lục trúc , đó là rừng cây xanh biếc , cùng với vách núi cao chót vót . Hiện tại chính là mùa xuân , tuy là buổi chiều , vẫn như cũ có tiếng chim hót có hương hoa thơm . Dưới sự dẫn dắt của hòa thượng kia , dọc theo đường nhỏ tiếp tục hướng trên núi bước đi .

Trên núi dưới núi chênh lệch nhiệt độ rất lớn , dưới núi vẫn là nắng ấm chiếu rọi khắp nơi , trên núi lại có mưa nhỏ rơi tí tách , trong không khí hỗn tạp mùi bùn đất cùng mầm non tươi mới , với cả mùi hoa trong bụi cây truyền đến , rung động lòng người .

Vì tránh mưa rơi , hòa thượng từ phòng tranh ven đường tìm đến hai kiện áo to cấp hai hộ vệ sử dụng . Nguyên Thương một tay cầm gậy trúc , một tay cầm dù , cùng che với Minh Huy Công chúa đi trong gió thổi mưa phùn . Minh Huy Công chúa một tay cầm khăn lụa thuần trắng , một tay ôm Tâm nhi đang ngủ say trong lòng , đi theo bước chân Nguyên Thương , chậm rãi đi về phía trước .

Hòa thượng đi phía trước , tiếp theo là Minh Huy Công chúa và Nguyên Thương , cuối cùng là hai cái hộ vệ . Nguyên Thương thấy Minh Huy Công chúa bên cạnh ý cười trong suốt nhìn nàng , chuẩn bị mở miệng nói lời khách sáo , lập tức làm bộ như không phát hiện , gậy trúc trong tay thuận tiện gõ một cái , phát ra tiếng động dễ nghe , vừa đi vừa gõ , mở miệng xướng :

“Mạc thính xuyên lâm đá điệp thanh, Hà phương ngâm khiếu thả từ hành.

Trúc trượng mang hài khinh thắng mã, Thuý phạ! Nhất thoa yên vũ nhậm bình sinh.

Liệu tiểu xuân phong xuy tửu tỉnh, Vi lãnh, Sơn đầu tà chiếu khước tương nghinh.

Hồi đầu hướng lai tiêu sắt xứ, Quy khứ, Dĩ vô phong vũ dĩ vô tình.”

[Dịch nghĩa :

Cứ mặc lá rừng lát xát rơi , hãy thư thả bước , vịn ngâm chơi .

Gậy trúc , giày rom hơn vó ngựa , ai sợ ! Chiếc toi mưa gió kệ thầy đời .

Heo hắt gió xuân , men rượu tỉnh , hơi lạnh , mặt trời chếch núi đón chào người .

Ngoái cổ lại nhìn nơi hiu quạnh , về rảnh , cũng không mưa gió , chẳng hong trời .

Bài Định Phong Ba - Tô Thức , người dịch : Nguyễn Xuân Thảo]

Nguyên Thương cải trang thành nhân vật này , thoát nhìn hẵn là cùng kiếp trước không sai biệt lắm , hai mươi hai , hai mươi ba tuổi , nàng lúc này thân thể chỉ có mười lăm sáu tuổi , là cô nương hoạt bát , khéo léo , sống an nhàn sung sướng , có thanh sắc , điệu hát nhẹ nhàng uyển chuyển , giống như chim loan hót ca mừng xuân .

Ngày xuân trong rừng trúc xanh biếc , ánh tà dương chiếu vào mặt , mưa phùn tung bay , hương hoa thơm trên núi , lời ca thanh nhiên thoải mái , cùng khúc ca , hai thiếu nữ ban đầu gặp gỡ , dắt tay mà đi , mặt ngoài hòa hợp ấm áp như tranh vẽ , kì thực trong lòng mỗi người đều có toan tính riêng .

Một ngày này , Đại Yến quốc , năm thứ mười một , đầu tháng ba , cuối mùa xuân .

Chú thích :

(*) Câu : Tương phùng hà tất tăng thương thức , nguyên văn là : Đồng thị thiên nhai luân lạc nhân , Tương phùng hà tất tăng tương thức (Dịch nghĩa : Đều thân rơi rụng nơi chân trời , Gặp nhau cần gì từng quen biết .) trong bài Tỳ bà hành của Bạch Cư Dị .

P/S : Mình drop khá lâu , không chừng có bạn nào edit tiếp rồi không chừng ...

Thực ra trước đó có edit sẵn một số chương . Hôm nay mình chỉ là beta lại rồi up .

Nội dung truyện này mình cũng quên khá nhiều rồi TT-TT , mấy bạn đừng chờ đợi mình TT-TT .

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Tha Mạng* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Mượn sức .

Chương 22 : Mượn sức .

Minh Huy Công chúa là đại tài nữ nghe thấy nàng xướng thủ từ này , hứng thú tăng lên , hỏi : “ Hào từ , hào ca ! Thập Tam nguyên lai là người văn nhã . Không biết người là người phương nào ? “

Minh Huy Công chúa thân nhiên tươi cười , quyến rũ mà không tầm thường , thanh âm giống như chim hoàng oanh , lại như nước trong khe suối . Hương khí trên người Minh Huy thân nhiên lượn lờ quanh quẩn , Nguyên Thương nhìn không được nhớ tới ngày ấy ở trên giường bệnh , mùi hương khi giúp nàng lau mồ hôi , còn có tay ngọc trắng mịn mát lạnh , đặt trên trán nàng , ôn nhuận mềm mại .

Nguyên Thương dư quang nhìn đến tay Minh Huy Công chúa , thấy tay Công chúa cầm khăn lụa thuần trắng trông có vài phần nhỏ bé yếu ớt , vô tình nhìn chỗ hở khâu (*) có vết chai nhàn nhạt , bị khăn lụa trong tay che khuất , như ẩn như hiện , khó có thể phát hiện .

(*) Hở khâu : Chỗ giữa ngón cái và ngón trỏ .

Nguyên Thương trong lòng miên man suy nghĩ , mặt ngoài bất động thanh sắc , vẻ mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng tao nhã , nói : “ Ta chính là người trong Đường tộc ở phía nam . ”

Trong Hắc Sắc Chi Vân , tính cả Thường Tuy đã qua đời , tổng cộng hai mươi bảy người , trừ bỏ lão ngũ Sát Lâm Na là con lai ra , toàn bộ đều là người phương Đông , tóc đen mắt đen . Tuy rằng bọn họ không biết mình có phải là người Trung Quốc hay không , nhưng Thường Tuy là người bọn hắn kính trọng nhất mà nàng là người Trung Quốc , cho nên tất cả mọi người đều đem bản thân trở thành người Hoa . Ở nước ngoài , mỗi khi đi đến chỗ người Hoa , đều phá lệ cảm thấy thân thiết . Thời điểm Công chúa hỏi tới , Nguyên Thương tự nhiên mà nói vậy , là người Đường tộc .

Minh Huy Công chúa túm mi hơi nhíu , nghĩ nghĩ , nói : “ Đường tộc ? Ta tại sao chưa từng nghe nói qua ? “

Nguyên Thương cười nhạt , nói : “ Chúng ta ít người , tính ra cũng là người Hán , chính là ở ẩn đã lâu , các người không có nghe nói qua mà thôi . “

“ Ở ẩn ? “ Minh Huy Công chúa con người sáng chút , cười khẽ , hỏi , “ Có phải giống như chốn đào nguyên dưới ngòi bút của Ngũ Liễu tiên sinh ? “

Ngũ Liễu tiên sinh , chính là Đào Minh Uyên . Đào Minh Uyên là người Đông Tấn , dĩ thế thời không này từ thời Ngũ Liễu thời gian lịch sử mới thay đổi , mọi chuyện phía trước đều cùng thế giới kiếp trước tương tự nhau , cho nên , Đào Minh Uyên [Đào hoa nguyên ký] tại thời không này cũng rất nổi danh .

Nguyên Thương trong lòng biết Công chúa đang bày để tìm hiểu lai lịch của nàng , nhưng nàng có thể có lai lịch gì ? Cũng chỉ nói bậy bạ lung tung , vì thế

xuất ra từ chuyện tình của kiếp trước , nửa thật nửa giả nói : “ Tộc nhân của chúng ta ở thâm sơn phía Nam , sư huynh đệ tỷ muội tổng cộng có hai mươi bảy người . Tiền triều thiên hạ đại loạn , lan đến gần chỗ chúng ta , vì tránh né chiến loạn , Đại sư tỷ mang theo huynh đệ tỷ muội bọn ta đi ra biển . Ta bị thương , trên đường cùng người nhà thất lạc , liền lưu lại . Lúc đó , người thân của ta đều đã rời bến , hiện nay trời đất bao la , cũng chỉ có ta một người . Tiền triều bị diệt , Đại Yên thành lập , ta liền đến kinh thành nhìn xem . Nghe nói Không Văn đại sư của Bạch Mã Tự tinh thông Phật pháp , võ nghệ cao cường , đang muốn đi thỉnh giáo một phen . ” Cảnh giới nói dối cao nhất , chính là có thể làm cho bản thân mình cũng bị lừa . Nguyên Thương tuy rằng còn chưa tới cảnh giới này , nhưng trong thời điểm nói dối lại dung hòa tình cảm chân thật của nàng vào , thật giả khó phân biệt , vẫn có thể làm được . Nói xong câu cuối cùng - “ Trời đất bao la , cũng chỉ có ta một người “ , Nguyên Thương không khỏi thở dài một tiếng , phát ra từ nội tâm , có một loại cô tịch khôn tả .

Nàng đi đến thế giới này , có được chân chính tự do . Nếu thật sự không để ý đại giới muốn chạy trốn , ai cũng ngăn không được . Chỉ là , thời điểm đối mặt với vị Công chúa này , làm cho nàng có chút tiến thoái lưỡng nan . Chẳng lẽ nàng lại tham luyến chút quan tâm kia dù biết rõ đó là hư tình giả ý sao ?

Minh Huy Công chúa ôm Tâm nhi , cùng nàng đồng bộ mà đi . Mưa bụi chạm vào da thịt , có chút cảm giác mát lạnh .

Minh Huy Công chúa tất nhiên không giống Ngọc Khanh Hồng dễ dàng bị lừa gạt như vậy , nhưng nàng như trước vẫn thật sự nghe , cười gật đầu , cũng không phản bác , coi như tin đó là thật .

Cho dù là một nữ tử bình thường , lúc nói chuyện với người bên cạnh , nếu người đó có thể mặt mang mỉm cười , chuyên chú lắng nghe , cũng sẽ làm cho người nói chuyện cảm thấy thư thái , huống chi nữ tử này còn có thân phận cao quý , đường đường là Công chúa hoàng thất của thiên triều , Đại Yên quốc , dung mạo khuynh quốc khuynh thành ?

Chờ Nguyên Thương nói xong , lúc này mới nói : “ Thập Tam muốn tìm Không Văn đại sư thỉnh giáo ? Ta xem ngươi vắc kiếm , hay ngươi cũng là người trong giang hồ ? “

Nguyên Thương nói : “ Chẳng có người ở thì có ân oán , có ân oán thì là giang hồ . Người chính là giang hồ , giang hồ không chỗ nào không phải , ta thế nào lại là ngoại lệ đây ? Cho dù không mang kiếm , ngươi ta đã ở trong giang hồ . “

Minh Huy Công chúa có chút kinh ngạc nhìn nàng một cái , cũng không biết là thực sự kinh ngạc hay là giả vờ : “ Thập Tam rất có khí độ tông sư . Ta cũng từng nghe một đại nhân vật võ lâm nói qua , giang hồ ở trong lòng người . “

Nguyên Thương trầm nghĩ , vị nhân vật võ lâm này là sư phụ Tiêu Dao Chân Nhân của ngươi đi ? Có thể nói ra lời như vậy , thực sự là một người tiêu sái . Nguyên Thương nàng cũng là một người tiêu sái , chẳng qua là đạo văn lời nói của người khác . Đừng hy vọng sát thủ đạo văn sẽ sinh ra cảm giác tội lỗi , ở nàng nhìn nhận , hết thảy mọi thứ có thể lợi dụng thì đều có thể dùng , là chuyện thiên kinh địa nghĩa .

Minh Huy Công chúa lại nói : “ Thập Tam luyện là kiếm thuật ? Hai cái hộ vệ của ta là Cổ Nghiên và Trần Khiêm ; Cổ Nghiên được truyền thừa kiếm thuật của bậc thầy Trình Bất Phiến , Trần Khiêm từng theo Kim Dao Vương học tập , đều là võ học Trung Nguyên chính tông , Thập Tam nếu không ghét bỏ , sau khi trở về , có thể cùng bọn họ luận bàn thử xem . “

Nguyên Thương nói : “ Với kiếm giả , kiếm là hung khí , không thấy huyết , không trở về . Kiếm của ta , là kiếm giết người , chỉ giết địch , không luận bàn . Ta tìm đến Không Văn đại sư , cũng là thỉnh giáo Phật pháp , hoặc là thỉnh giáo tâm đắc luyện võ , sẽ không luận bàn võ nghệ . “ Văn võ đệ nhất , võ vô đệ nhị . Hai cái hộ vệ đều võ nghệ cao cường , bọn họ là hộ vệ bên người Minh Huy , tâm phúc thân tín , tự nhiên là biết Minh Huy Công chúa võ nghệ bất phàm , Công chúa đối võ nghệ cao đàm khoát luận (*) , bọn họ tất nhiên là tâm phục khẩu phục . Nhưng nghe một cái người xa lạ , lại là một nữ tử nói cái gì kiếm nàng là “ Kiếm giết người “ , còn tuyên bố nàng “ Chỉ giết địch , không luận bàn “ , bọn họ sao có thể nhận được . Dựa theo lời này , chẳng phải là nói bọn họ thường xuyên cùng người so tài chẳng khác gì là hầu tử nhảy nhót ?

(*) Cao đàm khoát luận : Bàn phiếm , luận suông , không có nội dung thật sự .

Hộ vệ vóc dáng hơi cao to nói : “ Nói như vậy , cô nương là bậc thầy về kiếm pháp ? Tại hạ Cổ Nghiên , xin hỏi cô nương luyện kiếm bao nhiêu năm , dưới kiếm giết qua bao nhiêu người ? “

Nguyên Thương đang lo như thế nào thu phục hai cái hộ vệ này , liền có người tự mình đưa đến cửa . Đừng nói là hai cái hộ vệ , chính là một tên thôi , chính diện giao thủ , nàng cũng đánh không lại . Nhưng nếu nói về khua môi múa mép , làm sao có thể là đối thủ của nàng ?

Nguyên Thương cảm gậy gõ lên cây trúc bên cạnh , rồi tùy tiện vút trên mặt đất , cũng không trả lời , ngược lại ngâm :

“ Triệu khách mạn hồ anh , Ngô câu sương tuyết minh .

Ngân an chiếu bạch mã , Táp đập như lưu tinh .

Thập bộ sát nhất nhân , Thiên lý bất lưu hành .

Sự liễu phát y khứ , Thâm tàng thân dữ danh .

Nhân quá Tin Lăng ẩm , Thoát kiếm tất tiền hoành .

Tương chúc đậm Chu Hối , Tri thương khuyến Hầu Doanh .

Tam bôi thổ nhiên nặc , Ngũ nhạc đảo vi khinh .

Nhân hoa nhĩ nhiệt hậu , Ý khí tổ nghề sinh .

Cứu Triệu huy kim chùy , Hàm Đan tiên chấn kinh .

Thiên thu nhị tráng sĩ , Huyền hách Đại Lương thành .

Túng tử hiệp cốt hương , Bất tàm thể thượng anh .

Thùy năng thư các hạ , Bạch thủ “Thái huyền kinh .”

[Dịch nghĩa :

Khách Triệu vãi mũi bay , Ánh gương sương tuyết lay .

Yên bạc lưng ngựa trắng , Lấp lánh sao dậm dài .

Mười bước giết một người , Cần đi đâu xa xôi .

Xong việc cỡi bỏ áo , Tiếng tăm mặc kệ đời .

Qua Tín Lăng uống rượu , Ngang gỏi kiếm một thanh .

Gấp chả mời Chu Hối , Nâng chén cùng Hầu doanh .

Ba chén lòng hùng hực , Ngũ nhạc coi nhẹ tênh .

Mất hoa , tai bùng lửa , Ý chí ngùn ngụt lên .

Vung chùy cứu nước Triệu , Chấn động Hàm Đan thành .

Ngàn thu hai tráng sỹ , Đại Lương còn lưu danh .

Dù chết xương vẫn thơm , Không thẹn cùng anh hùng .Ai chép kinh dưới gác ? Bạc đầu còn chưa xong .

Bài Hiệp khách hành - Lý Bạch , dịch nghĩa : Đào Thái Sơn .]

“ Hiệp khách hành “ của Bạch tiên sinh rất hợp với giọng xướng trong trẻo , lạnh lùng khéo léo của Nguyên Thương , tuy là nữ tử , lại tiêu sái dũng cảm , thập phần anh khí .

Cổ Nghiên , Trần Khiêm lần đầu nghe đến , cũng không khỏi khuyh đảo . Từ thơ có thể thấy được tâm tình , Nguyên Thương có thể làm ra bài thơ như thế , chắc chắn là một vị hiệp sỹ chân chính trọng nghĩa không màng bản thân , vô luận công phu có như thế nào .

“ Hiệp khách hành “ là Lý Bạch dựa theo chuyện xưa về Tín Lăng Quân cùng Hầu Doanh , Chu Hối , ca tụng hiệp khách trong đó cất dấu hy vọng muốn vì mình quân góp sức gây dựng công lao sự nghiệp . Đây cũng là nguyện vọng của đám người Cổ Nghiên , Trần Khiêm .

Năm đó thủ lĩnh giặc cỏ Đậu Uyên bị Trương công chúa Cố Thường Y dùng ba câu nói để thuyết phục , soái tướng binh mã sẵn sàng góp sức vì Thường Y Công chúa . Hiện tại , Đậu Uyên đã là tả phó tướng mây vạn tinh binh Trần Bắc quân Thiên triều , tấn phong là Hoài Hóa đại tướng quân , làm thủ hạ dưới trướng giúp đỡ Trương Công chúa chống lại Hung Nô , bức ép Ngụy Lữ đế , làm cho bao nhiêu tướng sỹ hăm mộ cùng ghen tị .

Còn có một người tên là Tả Hiền , năm đó chỉ là lưu dân đi ngang qua phủ Thường Y Công chúa , vì sống tạm nên làm thuê cho Thường Y Công chúa . Thời điểm khởi nghĩa , Thường Y Công chúa cho hạ nhân nghỉ việc , chỉ để lại tôi tớ coi nhà . Tả Hiền không muốn rời đi , nàng không để ý Công chúa chỉ là nữ lưu , dứt khoát lấy thủ cấp của viên quan địa phương , hướng Cố Thường Y thề nguyện ý trung thành , nguyện đi theo Công chúa làm tùy tùng , cùng đi Bắc thượng . Ở Bắc thượng , Cố Thường Y từng nhiều lần đổi mặt tuyết cảnh , đều nhờ Tả Hiền xả thân cứu giúp , được Cố Thường Y vô cùng tính nhiệm .

Hiện tại , Tả Hiền là hữu phó tướng của Trần Bắc đại quân .

Nếu lúc trước , Đậu Uyên không có đầu nhập dưới trướng Công chúa , không hứa hẹn vì Công chúa quên mình phục vụ , bọn họ có thể như hiện tại công thành danh toại , chỉ huy thiên quân vạn mã , ở trước mặt người Hung Nô hăm hở ?

Nhưng hiện tại , Trương công chúa Cố Thường Y đã là Trần Bắc đại tướng quân , thủ hạ không thiếu tinh binh mãnh tướng , tất cả đều là tâm phúc , nếu đầu nhập vào thì bất quá chỉ có thể làm tiêu lâu la mà thôi . Vì thế , phần đông võ quan đem ánh mắt chuyển đến trên người vị Trương Công chúa tiếp theo , Công chúa dòng chính duy nhất của Hoàng đế - Cố Nguyệt Mẫn . Bọn họ hy vọng , cho dù không thể trở thành Đậu Uyên , cũng muốn được như Tả Hiền . Vì vậy chỉ cần Minh Huy Công chúa ra lệnh một tiếng , núi đao biển lửa cũng tuyệt không do dự .

Nguyên Thương ngâm bài “ Hiệp khách hành “ lập tức lấy được hảo cảm của hai người hộ vệ .

“Hiệp khách hành” nói về những hiệp khách lòng mang quốc gia, cùng với Nguyên Thương mới vừa nói “Kiếm giết người, chỉ giết địch, không luận bàn” lại phù hợp. Hai người nhất thời cảm thấy, trong lòng mang chí hướng lớn, đao kiếm hẳn là hướng về địch nhân, không giết địch không trở về, có thể nào bởi vì lòng mang đồ kị lấy danh luận bàn mà rút đao rút kiếm? Quân nhân là trực tiếp nhất, Cổ Nghiên, Trần Khiêm hai người liếc nhau, cùng nhau chấp tay nói: “Thụ giáo!”

Này hai cái hộ vệ vũ phu chỉ có thể hiểu một chút, Minh Huy Công chúa lại có thể hiểu được toàn bộ, trên mặt hơi động dung. Minh Huy Công chúa tâm cơ thâm trầm, có thể làm cho nàng không tự giác động dung, có thể thấy được đã bị rung động sâu sắc. Hoàng đế Đại Yên quốc hiện nay chú trọng khoa khảo văn thơ, văn nhân địa vị từ từ nâng cao, mơ hồ còn hơn cả quân nhân tướng lĩnh. Một bài thơ tuyệt diệu như vậy, miêu tả phong phạm hiệp khách, nếu xuất hiện ở kinh thành, mặc kệ văn nhân hay là võ tướng, đều sẽ động dung. Đây là mị lực của thi thánh.

Toàn bộ núi rừng xung quanh đều thuộc phạm vi của Bạch Mã Tự, còn bao gồm cả các chùa miếu phía dưới và hơn vạn mẫu ruộng tốt. Không biết năm đó Không Văn đại sư đáp ứng điều kiện gì với Yên thái tổ, mà có thể có nhiều ưu đãi như vậy.

Ước chừng đi khoảng thời gian một chun trà, còn chưa tới trong thiền viện Bạch Mã Tự. Đường núi càng lúc càng dốc. Đi qua một chỗ ngoặt, mơ hồ có thể thấy được phía trước có một khe núi nhỏ.

Nguyên Thương nhìn khe núi dày đặc mưa bụi kia, híp mắt, đối với Minh Huy Công chúa nói: “Người thường xuyên tìm Không Văn đại sư? Mỗi lần đều phiền toái như vậy?”

Minh Huy nghe ra nàng trong giọng nói hàm chứa ý bóng gió, nhìn lướt qua phụ cận, nhẹ giọng đáp: “Không Văn đại sư đã lâu không màn thế tục, hiện tại trụ trì Bạch Mã Tự là đại đệ tử của hân Phụng Sinh đại sư. Không Văn đại sư thanh tu tại thiền viện ngay bên này, đi qua một đỉnh núi là tới.”

Nguyên Thương lại nói: “Nơi này ai cũng có thể tiến vào?”

“Đương nhiên không phải, Không Văn đại sư sẽ không tùy tiện gặp khách. Tuy rằng ta thời điểm nào cũng có thể đến, nhưng không nhất định có thể gặp mặt. Có đôi khi Không Văn đại sư ở đỉnh núi đó ngồi thiền, ngồi xuống ngắn thì ba đến năm ngày, dài thì có thể đến mấy tháng, lúc này cũng chưa chắc gặp được.” Bàn tay mềm mại của Minh Huy Công chúa chỉ về phía xa, xa xa một ngọn núi cao ngất thẳng đứng, bên sườn núi là vách đá bóng loáng trơn nhẵn.

Vách đá bóng loáng, thuyết minh nơi đó gió núi rất lớn, trường kỳ ở chỗ này tu hành, chẳng những phải có nội lực cao thâm chống đỡ, còn phải là cao tăng phật môn có nghị lực lớn. Bởi vậy có thể thấy được, Không Văn đại sư này danh xứng với thực, có nghị lực vượt xa người thường.

Minh Huy Công chúa nhẹ giọng nói: “Nay Đại Yên kiến quốc, thiên hạ sơ định, tứ phương loạn thế chưa bình, rất cần hào kiệt nghĩa sĩ bình định thiên hạ. Thi từ nói lên chí hướng, Thập Tam, ta xem ý thơ của ngươi, cũng sẵn lòng ra sức vì minh quân, có tâm kiến công lập nghiệp. Không biết ở trong cảm nhận của ngươi, đương kim Hoàng đế Đại Yên có tính là minh quân?”

Nguyên Thương lắc đầu nói: “Yên Hoàng thật là minh quân, nhưng mà triều đình nhiều quy củ, trói tay vướng chân, không phải mong muốn của ta. Giang hồ thoải mái, cũng đều có thể Bắc đánh Hung Nô, Đông cầm Ngụy đế.” Minh Huy Công chúa vẻ mặt tiếc hận, thần sắc đau buồn: “Đáng tiếc! Văn thơ của Thập Tam hào hùng, lòng có thao lược, không ra sĩ, quả thật là chuyện đáng tiếc.”

Nguyên Thương nhìn sương mù phía trước, nói: “Thi từ là chuyện nhỏ mà thôi, thiên hạ còn chưa bình định, trị quốc bình thiên hạ, mới là chuyện lớn.”

Minh Huy cười nói: “Đại đạo trị quốc, tiểu đạo trị người a! Thiên hạ bình định sau, có thể đối xử tử tế với dân chúng mới là đạo lập quốc căn bản.”

Nguyên Thương trầm nghĩ: Người cùng ta nói trị quốc thao lược có ích lợi gì? Ta lại không muốn cấp triều đình làm công bán mạng, cho dù ta thật là một cái lảnh đời mới ra ngoài, cũng sẽ không bởi vì mấy câu nói này mà bị người thuyết phục!

Tuy rằng không biết năm đó Cổ Thường Y nói với Đậu Uyển cái gì mà làm cho hân không chiến mà hàng, nhưng nàng tuyệt không quan tâm mấy thứ này. Minh Huy Công chúa tuy rằng rất nỗ lực học hỏi Cổ Thường Y, nhưng chung quy khuyết thiếu kinh nghiệm từng trải, chưa qua khói lửa chiến tranh, còn chút non nớt, chuyện đầu đã quen thuộc thành thực, lại khiếm khuyết đại khí chỉ huy thiên quân vạn mã.

Nguyên Thương không nói nữa, gạt đầu, đổi tay cầm ô, đưa tay nắm lấy tay Minh Huy Công chúa. Minh Huy Công chúa cũng tự nhiên buông ra lòng bàn tay nắm lấy tay nàng.

Nàng đi ở bên trái Minh Huy Công chúa, nguyên bản tay phải cầm ô. Hiện tại đã ném đi gậy trúc, chuyển sang tay trái, tay phải nắm lấy tay trái cầm khăn lụa của Minh Huy Công chúa. Vì thế nguyên bản đi song song hai người, hiện tại cơ hồ là ôm nhau mà đi.

Tay trái Minh Huy cùng tay phải Nguyên Thương nắm lấy nhau, lòng bàn tay đối lập với nhau, vừa nói chuyện, một bên gấp khúc ngón giữa tay trái, ở lòng bàn tay Nguyên Thương viết: Chuyện gì?

Nguyên Thương chỉ cảm thấy lòng bàn tay hơi hơi ngứa, chỗ cùng Minh Huy da thịt tương tiếp, nhẩn nhai bóng loáng.

Nàng cũng dùng ngón giữa ở lòng bàn tay Minh Huy viết: Phía trước sơn cốc có mai phục!

P/S: Chương này thật dài, làm hoài không thấy hết< (~ o ~) > !!!! Bạn Công chúa tặc cũ không bỏ tham quá, thấy ai cũng muốn lôi kéo.

[Ngoài lề]

Bài thơ Hiệp khách hành này mình thấy rất hay , dù không hiểu lắm nội dung . Nhưng phải công nhận thơ văn Trung Quốc rất tuyệt vời , lời ít ý nhiều , chỉ một câu thơ lại bao hàm cả một câu chuyện hay nhiều triết lý . Ai cũng biết thêm về câu chuyện mà bài thơ nói thì xem phía dưới .

- Triệu, Ngụy, Tần là các nước thời chiến quốc

- Hàm Đan: kinh đô nước Triệu thời Chiến Quốc, nay thuộc tỉnh Hà Bắc , Trung Quốc.

- Đại Lương : kinh đô nước Ngụy thời chiến quốc, nay thuộc Khai Phong, Hà Nam, Trung Quốc

- Thái huyền kinh : là một bộ kinh đồ sộ của Dương Hùng. Dương Hùng , tự Tử-vân, là người Thành-đô, Thục-quận, thời Tây-Hán. Theo “ Gia-diệp”, ông sinh năm Cam-lộ nguyên-niên và mất vào Thiên-phụng ngũ-niên. Thời Hán Thành-đế, ông làm chức Lang, cấp “Sự Hoàng-môn“. Thời Vương Mãng, nhà Tân, ông giữ chức Đại-trung Đại-phu, Hiệu-thư Thiên-lộc-các- Ngô câu : là tên một loại grom, loại binh khí này vừa giống như kiếm nhưng lại vừa giống đao vì cong phần đầu giống móc câu nên gọi là Ngô Câu. Loại này thường có một cặp, gọi là thư hùng(trống - mái)

XUNG QUANH BÀI THƠ HIỆP KHÁCH HÀNH

Đây là một bài thơ rất hào sảng của Lý Bạch ca ngợi hai vị hiệp khách là Chu Hối và Hầu Doanh. Sau được nhà văn Kim Dung lấy làm nguồn cảm hứng để viết nên bộ tiểu thuyết võ hiệp lừng danh Hiệp khách hành. Bài thơ Hiệp khách hành được viết theo lối đầu vần (chữ như con nòng nọc) trên vách đá ở đảo Long Mộc, mỗi nét chữ là mỗi chiêu kiếm và bài thơ là một pho bí kíp võ công thượng thặng.

Theo sách sử ký của Tư Mã Thiên, phần Ngụy công tử liệt truyện thì Tín Lãng Quân là công tử Ngụy Vô Kỵ . Vốn là người có tâm hồn cao khiết, nhân hậu, tính thích chiều hiền đãi sĩ, không phân biệt giàu nghèo, thường lấy lễ để giao tiếp với kẻ sĩ.

Nước Ngụy có kẻ ẩn sĩ tên là Hầu Doanh, tuổi đã 70, nhà nghèo, làm nghề giữ cửa thành Di Môn ở Đại Lương. Ngụy công tử nghe tiếng, tìm đến kính cẩn kết giao. Lòng công tử chí thành khiến Hầu Doanh không thể từ chối. Hầu Doanh giới thiệu với công tử một người mổ heo ở chợ tên là Chu Hối. Ngụy công tử vẫn thành tâm lui tới thăm viếng Chu Hối, Hối chưa từng đáp lễ, công tử không hề có ý phiền. Ngày kia, nhà công tử có đặt tiệc mời các tân khách. Công tử tự mình đánh xe mời Hầu Doanh, rồi vào chợ đón Chu Hối. Giữa tiệc đông đảo mọi người cao quý, hoàng thân quốc thích, Tể tướng, đại phu, tướng quân, phu nhân, kiều nữ vọng tộc... Công tử vẫn xem Hầu Doanh và Chu Hối là thượng khách. Nhiều người thấy vậy chửi thầm Hầu Doanh và Chu Hối.

Năm thứ hai mươi, đời An Ly Vương nước Ngụy tức năm 237 trước công nguyên, Tần Chiêu Vương sai Đại tướng Vương Hạp đem quân vây kín Hàm Đan của Triệu đánh phá suốt ngày đêm. Tướng quốc của Triệu là Bình Nguyên Quân Triệu Thắng cứ muốn đầu hàng.

Trước nay Triệu Thắng vốn kết thân với Tín Lãng Quân , lại quen biết với vua Ngụy là An Ly Vương. Triệu Thắng sai sứ giả sang Ngụy vương mượn quân. Vua Ngụy sai tướng Tấn Bỉ đem 10 vạn quân sang cứu Triệu. Vua Tần biết vậy nên nói rằng: Nước nào cứu Triệu ta diệt nước đó.

Ngụy Vương nghe vậy cả sợ, liền ra lệnh cho Tấn Bỉ án binh bất động ở Nghiệp Hạ. Còn Tín Lãng Quân Ngụy Vô Kỵ vốn có mối giao tình thâm đậm với Bình Nguyên Quân, nên ông cố vào triều cố thuyết phục vua Ngụy tiến quân. Vua Ngụy quyết khước từ. Tín Lãng Quân đau đớn không biết làm cách nào để giúp bạn mình, liền nói với đám thực khách: Các vị có vì ta mà hy sinh cứu Triệu không? Cả ngàn tân khách đều hưởng ứng lời hiệu triệu đó. Tín Lãng Quân dẫn đám thực khách đi ngang qua Di Môn, ghé lại thăm Hầu Doanh, Hầu Doanh nói: Chúc công tử cố gắng. Doanh này già rồi không theo công tử được.

Thấy Hầu Doanh không nói gì thêm, Tín Lãng Quân từ giả ra đi lòng buồn vắng. Đi được mấy dặm, Tín Lãng Quân chợt nghĩ điều gì đó, bèn quay lại, thấy Hầu Doanh đứng trước cửa đón mình. Hầu Doanh mỉm cười nói: Tôi đoán công tử từ thể nào cũng trở lại.

Tín Lãng Quân hỏi: Sao biết ?

Hầu Doanh nói: Công tử đãi Doanh này rất hậu. Giờ này công tử vào nơi nguy hiểm mà Doanh này không có một ý kiến gì, tất công tử sẽ giận, nên trở lại hỏi cho ra lẽ ? !

Vô Kỵ nói: Tôi ngờ rằng đãi tiên sinh có điều gì sơ sót nên tiên sinh mới giận mà ghét bỏ, vì thế tôi quay lại hỏi cho biết.

Hầu Doanh nói: Công tử nuôi ba ngàn thực khách đã vài chục năm rồi thế mà không có vị nào nghĩ ra diệu kế. Công tử và đám thực khách liều mạng xông vào trại Tần có khác nào ném thịt cho hổ đói ? Có phải trước đây công tử có ơn với Vương Phi Như Cơ không?

Tín Lãng Quân chợt nhớ ra... Liền quay về thành Ngụy gặp Vương Phi Như Cơ, nhờ Vương Phi lấy cấp binh phù đưa cho mình rồi tức tốc trở lại gặp Hầu Doanh. Hầu Doanh nói: Tướng ngoài mặt trận có thể không tuân theo mệnh vua. Công tử phải mời Chu Hối mới được.

Tín Lãng Quân cùng Hầu Doanh đến gặp Chu Hối. Hối nói: Tôi là đứa mổ heo ở chợ, thân phận hèn hạ, bấy lâu đợi ơn công tử hạ cố. Sở dĩ Hối tôi không nói lời on nghĩa vụn vặt là đợi đến lúc này đây.

Hầu Doanh nói: Bình hung chiến nguy! Doanh này đã già không đi cùng công tử được. Khi công tử tới trận, ở đây Doanh này xin lấy cái chết để tạ ơn công tử.

Ba người bái biệt nhau. Tín Lăng Quân đến Nghiệp Hạ cùng với Chu Hối vào yết kiến lão tướng Tần Bì. Tín Lăng Quân nói: Đại vương thấy tướng quân mấy mươi năm đàm sương dài gió cực khổ về binh nghiệp, nay sai Vô Kỵ đến cầm quân thay cho lão tướng.

Nói rồi đưa binh phù ra, hai bên so, ăn khớp nhau. Nhưng Tần Bì nói: Làm tướng ngoài mặt trận có lúc vì tình thế mà không tuân theo mệnh vua, tuy rằng công tử có binh phù này nhưng hãy chờ ít hôm, tôi làm sổ sách và cho người về hỏi lại nhà vua lần nữa.

Tín Lăng Quân nói: Cứu binh như cứu lửa. Thành Hàm Đan đang khắc khoải từng giây phút lẽ nào phải chờ tin đi tin lại?

Chu Hối hét: Nguyên soái không tuân theo mệnh vua, ý muốn làm phản chăng? Nói rồi lấy dùi sắt đập đầu Tần Bì chết ngay.

Tín Lăng Quân cùng Chu Hối đoạt lấy binh quyền, đánh vào trại Tần. Tướng Tần là Vương Hạo đại bại, kéo tàn quân chạy về Hàm Cốc quan đóng kín cửa ải. Công tử Ngụy Vô Kỵ cứu được nước Triệu, danh tiếng lẫy lừng.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Tha Mạng* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Ai bảo vệ ai ?

Chương 23 : Ai bảo vệ ai ?

Minh Huy Công chúa tinh thông chính trị , âm mưu , Nguyên Thương không hiểu , nhưng giết người mai phục , Minh Huy lại xa xa không bằng Nguyên Thương .

Xa xa chỗ khe núi , sương mù dày đặc , cái gì cũng không thấy rõ lắm , rừng núi một mảnh im ắng . Nhưng ở trong mắt Nguyên Thương , sát khí rất mạnh .

Minh Huy Công chúa ở trong lòng bàn tay nàng viết : Lui về ?

Nguyên Thương viết : Đường lui đã đứt .

Minh Huy Công chúa viết : Bị bao vây ?

Nguyên Thương viết : Đối phương hẳn là có cung nỏ .

Nguyên Thương cảm thấy Minh Huy Công chúa lòng bàn tay hơi toát mồ hôi . Vị Công chúa này đang khấn trương . Trên mặt của nàng lại vẫn trấn tĩnh , chỉ là nguyên bản dung nhan trắng nõn trong suốt bây giờ càng thêm tái nhợt .

Hắc nguyệt phong cao (*) . Hiện tại đêm dù có trăng , cũng không có gió lớn , mưa xuân tĩnh tề gió thổi nhẹ , cũng có thể mai phục cướp giết .

(*) Hắc nguyệt phong cao : Đêm trăng mờ giết người , ngày gió lớn phóng hỏa .

Nguyên Thương ở trong lòng bàn tay nàng viết : Có đạn tín hiệu không ?

Minh Huy sững sốt : Đó là cái gì ?

Nguyên Thương trong lòng thờ dài . Thời này chẳng lẽ còn chưa có chế phẩm hỏa dược ?

Nguyên Thương viết : Phía trước có mỏm đá làm lá chắn , tạm lánh trước , hành sự tùy theo hoàn cảnh .

Nguyên Thương buông bàn tay nắm lấy Minh Huy Công chúa , dùng tay phải bưng dù , tay trái thả lỏng . Mấy cây châm màu bạc khó có thể thấy rõ từ cổ tay áo chui ra , cắm xuống đất . Tay nàng lại run lên , một ít bột phấn màu lam theo cổ tay áo rơi xuống , nhưng rất nhanh bị hòa tan trong mưa xuân , không thấy bóng dáng .

Lại đi một đoạn , thời điểm sắp đến mỏm đá đã chọn , Cổ Nghiên cùng Trần Khiêm nhìn xung quanh bốn phía một chút , cau mày , hai người liếc nhau . Trần Khiêm tay phải đặt trên chuôi đao ở thắt lưng , Cổ Nghiên tiến lên vài bước , nhẹ giọng ở bên tai Minh Huy Công chúa nói : “ Điện hạ , thuộc hạ cảm thấy có chút không thích hợp ... “

Lời còn chưa dứt , Nguyên Thương bỗng nhiên tiến lên hai bước , một phen kéo cổ áo của vị hòa thượng dẫn đường kia , lôi về phía sau , kéo vị hòa thượng lui ra sau hai bước , lui tới bên cạnh Minh Huy Công chúa , nửa che chở Minh Huy Công chúa gắt gao tựa vào vách núi bên cạnh .

Lúc này , bên trái là sườn dốc nhỏ đủ loại tre trúc , bên phải là vách núi rêu xanh , cỏ dại cùng bụi cây , nhìn ra ước chừng hơn mười thước . Ngay tại Cổ Nghiên tiến lên cùng Minh Huy nói chuyện , Nguyên Thương kéo vị hòa thượng thời điểm , trên vách đá bên phải bỗng nhiên vang lên tiếng kéo của cung

Nguyên Thương đã đoán đúng rồi, là cung nó .

Cổ Nghiên cùng Trần Khiêm cũng học tựa vào vách đá , vung đao kiếm ngăn trận tên lác đác . Đại bộ phận mũi tên bắn đều rơi vào trong nước bùn trên đường nhỏ . Vị hòa thượng bị Nguyên Thương đem ra che ở phía trước còn chưa kịp kêu lên , đã bị một mũi tên bắn trúng yết hầu , ngay sau đó hơn mười mũi tên đem hất bắn thành con nhím . Cổ Nghiên cùng Trần Khiêm bị dọa một thân mồ hôi lạnh . Nếu không có Nguyên Thương hành động trước , giữ chặt vị hòa thượng ngăn trở đợt tên thứ nhất , cho dù Công chúa võ nghệ siêu quần , nhưng vì che chở Tâm nhi trong lòng , nói không chừng sẽ bị bắn trúng . Trên tên không biết có độc hay không , nếu có , để cho Điện hạ bị trúng một chút , bọn họ chết cũng không đền hết tội .

Ở ranh giới sinh tử , là lúc Nguyên Thương cảm thấy vô cùng quen thuộc . Ở trong loại tình cảnh này , năng ngược lại có loại cảm giác an lòng . Gắn bó cuộc sống sát thủ đã lâu , đột ngột sống trong hoàn cảnh an toàn , nhàn hạ liền cảm thấy không quen , giống như thiếu chút gì đó , làm cho nàng không có cảm giác chân thật .

Triều đình , chính trị , quyền mưu . Những thứ đó đều làm nàng cảm thấy nặng nề . Trước đó chấp hành nhiệm vụ giết qua không ít quan lớn hiển hách , bản thân nàng đối với chính trị cùng quyền mưu biết một ít , nội tình trong đó nàng cũng có thể hiểu và minh bạch .

Lúc nguy cơ tiến đến , sát khí tràn ngập thời điểm , nàng giống như một con cá quay về biển lớn . Việc này mới là việc nàng thành thạo , nơi này mới là thế giới mà nàng nắm trong lòng bàn tay .

Minh Huy Công chúa hướng Nguyên Thương nhìn , nữ tử vừa mới nhận thức này , ngay cả tên họ cũng có thể là giả , ở trong mưa tiễn , khí độ thông dong , gặp loạn không sợ hãi , khỏe mạnh thậm chí còn ý cười khoan khoái , dễ chịu .

Nguyên Thương đem vị hòa thượng che ở trước Minh Huy , cõi ra sa y phía ngoài , lộ ra y phục lục sắc bó sát . Áo ngoài của Nguyên Thương cũng là lục sắc , y phục bên trong cũng là lục sắc , nhìn đến sắc xanh này cùng với ngày xuân lại hòa hợp liên kết .

Nguyên Thương đem thi thể trong tay ném cho tên hộ vệ ở gần Công chúa nhất là Cổ Nghiên , chỉ vào một mòm đá lớn không xa ở phía trước , quát một tiếng : “ Đi ! “ Cổ Nghiên cùng Trần Khiêm đều là mãnh tướng hai tay dính đầy máu tươi , đều là người vào sống ra chết , sống chết trước mắt , đối với ý tứ đối phương rất mau minh bạch , Cổ Nghiên thấy Nguyên Thương chỉ tay , gạt đầu , cầm lấy thi thể hòa thượng làm tấm chắn , ở phía trước bảo vệ Công chúa kẻ sát vách bước đi , Trần Khiêm cầm đại đao bảo vệ phía sau Công chúa .

Bởi vì chuyện xảy ra đột ngột , Minh Huy tuy rằng đối với võ công bản thân tự tin , cũng nhận không được có chút khản trương , trong lòng bàn tay mồ hôi chảy ra , nhưng rốt cuộc cũng là người tài cao gan lớn , thoáng chốc trấn tĩnh lại .

Minh Huy Công chúa lúc bốn tuổi đã theo cô cô đi Bắc thượng , ngồi trong lòng cô cô nhìn đồi núi khắp nơi đầy rẫy binh Tần và quân khởi nghĩa gào thét chém giết , cuối cùng nhìn thấy binh lính phe mình nhuộm đầy máu tươi xông vào tường thành ; Mười tuổi ở cạnh nẫu thân , nhìn một trăm hộ vệ của phụ vương cùng ba trăm binh sĩ phe Thái tử phải tới vây giết trước vương phủ máu chảy thành sông , thẳng đến khi phụ vương giết Thái tử , trở thành phụ hoàng ; Mười ba tuổi theo sư phụ Tiêu Dao Chân Nhân đến Bắc cương và Hung Nô , cùng đệ nhất cao thủ Hồ Bột Tà quyết đấu sinh tử , đột ngột bị mai phục bởi hai ngàn tử sĩ của Hồ Bột Tà , nàng cùng sư phụ sư huynh sư tỷ tổng cộng bảy người , ở thời điểm sư phụ giết chết Hồ Bột Tà sau liền phá vòng vây tử sĩ đi ra . Minh Huy cũng không phải thiên kim tiểu thư lớn lên trong sung sướng , mà là ở trong máu tươi cùng sắc bén lưỡi dao trường thành trở thành Công chúa đời thứ hai , từ lúc khai quốc .

Nàng lẳng lặng đi theo hộ vệ đến chỗ đó , một kiện lục sắc sa y che ở trước mặt nàng . “ Phù thêm . “

Minh Huy không chút do dự tiếp nhận áo khoác của Nguyên Thương khoác lên người , đang muốn nói , đã thấy Nguyên Thương nhẹ nhàng nhanh nhẹn trèo lên vách núi , giống như tinh linh nhảy múa . Nàng tự thấy mình khinh công không tệ , nhưng mà không làm được như Nguyên Thương .

“ Công chúa , đi mau ! “

Mưa tên thứ hai thứ ba đã muốn bay đến , lúc này Cổ Nghiên làm gì còn để ý đến sống chết của Nguyên Thương , hất chỉ quan tâm Minh Huy . Minh Huy ôm Tâm nhi , trong sự che chắn của hai hộ vệ nhanh chóng trốn vào mòm đá bên vách núi . Ở trong này , để cho Minh Huy Công chúa trốn tránh dư dả , nhưng thêm hai cái hộ vệ liền có chút chật chội . Thi thể hòa thượng trong tay Cổ Nghiên còn có thể ngăn trở trong chốc lát , nhưng bị động trốn ở chỗ này , cuối cùng cũng chỉ còn đường chết . Phía trước mưa tiễn bao vây , căn bản là không thể đi nửa bước , chứ đừng nói là rời khỏi .

Minh Huy quay đầu nhìn về vách núi phía sau , thấy Nguyên Thương kẻ sát vách đá hướng về phía trên mà leo , trên người nàng mặc y phục lục sắc vừa vặn cùng cây cỏ xung quanh vách đá tương hợp cùng một chỗ , nếu không phải Minh Huy vừa mới nhìn thấy nàng leo lên , nhất định khó có thể phát hiện . Nguyên Thương tốc độ rất nhanh , động tác kì lạ , không lâu sau Minh Huy liền không thấy rõ bóng người của nàng .

Minh Huy nhìn cái áo khoác màu xanh nhạt trên người mình , bỗng nhiên hiểu được vì sao Nguyên Thương đem nó đưa cho nàng . Tay nắm chặt lấy áo khoác .

Cổ Nghiên đợi mưa tiễn đi qua , xem xét thời thế , quyết định thật nhanh nói : “ Công chúa , người đem đứa nhỏ giao cho ta , để Trần Khiêm che chở người theo đường cũ trở về ! “

Minh Huy biết ý tứ của hắn , nói : “ Đừng nói cái gì như lưu lại ? Ở lại mọi người đều sống không được ! Ta biết các người là muốn liều chết che chở ta rời đi , nhưng đường lui cũng có mai phục , chúng ta đi không được ! “

Cổ Nghiên cùng Trần Khiêm trong mắt đều có ý kiên quyết , nói : “ Nếu như người có cái gì không hay xảy ra , chúng ta sống cũng không còn mặt mũi

trở lại phủ Công chúa ? Công chúa người dùng khinh công xuống núi , chúng ta liều mạng , nhất định khiến cho người rời đi ! “

Minh Huy lắc đầu nói : “ Chờ một chút . Mũi tên không có độc , hơn nữa mưa tên cũng không dày đặc chỉ là muốn ngăn cản không cho chúng ta đi . Nếu thật sự muốn giết chúng ta , từ trên núi đẩy xuống mấy tảng đá , chúng ta liền chỉ có thể chết không thể sống . Những người này , là muốn đem chúng ta vây ở trong này , bắt giữ Công chúa ta đây ! “

Cổ Nghiên cùng Trần Khiêm nhất thời biến sắc .

Đám đạo tặc này rõ ràng không phải thích khách tầm thường . Đạo tặc bình thường không có khả năng có cung tên quân dụng , trừ bỏ hoàng thất Đại Yên , chỉ có ngụy Lữ đế ở phía Đông và dư nghiệt Tần triều ở phía Tây .

Nếu đám đạo tặc này là thích khách của bên Tần , hoặc là từ sĩ của ngụy Lữ đế , để cho bọn chúng bắt được Minh Huy , chẳng những Minh Huy có khả năng bị vu nhục , mà toàn bộ Đại Yên quốc đều sẽ hồ thẹn . Cho dù chết , thi thể rơi vào trong tay người ngoài , cũng có thể lấy việc đó làm lớn , nhục nhã Đại Yên . Minh Huy Công chúa rơi vào trong tay đạo tặc , so với Minh Huy Công chúa bị giết còn nghiêm trọng hơn .

Hơn thế , nếu là người Hung Nô ... Cổ Nghiên khó có thể tưởng tượng được sẽ lâm vào tình cảnh gì !

Minh Huy Công chúa có chút gian nan nói : “ Ta biết hai người các ngươi đối với ta không hạ thủ được , nếu như không địch lại ... , ta liền tự đoạn kinh mạch ! Các ngươi nhớ kỹ , sau khi ta chết tuyệt đối không thể nương tay , nhất định phải hủy đi dung mạo của ta , tuyệt đối không được lưu lại toàn thân , làm cho Cổ thị hoàng tộc hồ thẹn . “

Cổ Nghiên gắt gao nắm chặt quả đấm , dùng sức nện trên mặt đất , nói : “ Công chúa nhất thời này ra ý định muốn tới Bạch Mã Tự , những người này như thế nào có thể mai phục trước ? “ Bỗng nhiên ánh mắt ngưng đọng , lạnh lùng nói , “ Chẳng lẽ là do nữ tử lai lịch bất minh vừa rồi ? “

Trần Khiêm cũng nói : “ Đúng rồi ! Vừa rồi Công chúa sở dĩ muốn tới Bạch Mã Tự , cũng vì nữ nhân họ Nguyên kia ! Sau một đạo mưa tên nàng liền không thấy bóng dáng , nàng với thích khách tất nhiên là cùng một bọn ! “ Trần Khiêm hai mắt phẫn nộ , tức giận nói , “ Nữ nhân kia đi nơi nào ? “

Cổ Nghiên nhìn địa phương Nguyên Thương biến mất , đang muốn nói chuyện , lại nghe Minh Huy Công chúa nói : “ Được rồi ! Đừng hoài nghi người mình ! Vừa rồi còn chưa tới nơi này , Nguyên Thập Tam đã sớm nói cho ta biết nơi này có mai phục , nàng với thích khách không phải một bọn . Chúng ta ngay tại nơi này chờ , những thích khách kia nếu thật sự là muốn bắt giữ ta , không lâu sau sẽ phái người đến . “

Minh Huy trong tuyệt cảnh như trước không giảm khí độ hoàng gia , ánh mắt lộ ra khinh miệt cùng sắc bén , nói : “ Ta đây muốn nhìn , bọn đạo tặc nào dám đánh chủ ý lên người Cổ Nguyệt Mẫn ta ! “

Minh Huy lời còn chưa dứt , đỉnh núi vang lên tiếng còi . Tiếng còi vang lên hai đoạn ngắn một đoạn dài , lặp lại nhiều lần .

Minh Huy Công chúa sắc mặt trở nên xanh mét .

“ Là tiếng còi của đội quân hoàng tộc Cổ thị ! “

P/S : Dù chưa thân thiết gì lắm nhưng bạn Nguyên Thương rất ga lăng . Vừa bảo vệ vừa cho áo .

Công chúa tiêu rồi ! ^-^

Mọi người đọc nếu thấy chỗ nào kì hay có sai sót gì thì nói ta biết nhé .

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Tha Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Yên lặng không một tiếng động ám sát .

Chương 24 : Yên lặng không một tiếng động ám sát .

Nguyên Thương thời điểm huấn luyện hay chấp hành nhiệm vụ , địa điểm đều trải rộng khắp thế giới . Ở trong biển cùng đàn cá mập bơi lội , ở trong cuồng phong sa mạc bám víu lê lết , ở dưới âm mưu độ tử trên cao cướp máy bay nhảy dù , trong khô nóng hoang mạc vượt qua , trong rừng mưa nhiệt đới cùng măng xà vật lộn , trong tòa nhà hùng hực lửa cháy tìm đường sống , trong cơ quan chính phủ được bảo vệ tầng tầng lớp lớp ẩn nấp Tuy Nguyên Thương không có nội công , nhưng khi đối mặt với thời khắc sinh tử thật sự , Công chúa chưa chắc là đối thủ của nàng . Hơn nữa biết tận dụng điều kiện hoàn cảnh , Nguyên Thương cho dù không thắng được cũng sẽ không thua .

Vô lâm cao thủ còn không thể so với nàng , tên bắn phía trên , Nguyên Thương càng không coi vào đâu .

Nguyên Thương leo lên đá núi có chút trơn trượt, ẩn nấp trong bụi cỏ xanh nằm sắp bò lên. Trên vách núi đứng bốn người, cầm trong tay cung nỏ hướng phía dưới bắn. Từng cái nỏ phóng ra ba mũi tên, uy lực lớn, phạm vi công kích khá rộng, hơn nữa bọn họ ở phía trên, hướng phía dưới bắn, lực sát thương càng lớn, khó trách một mũi tên có thể bắn thủng yết hầu hòa thượng.

Phía sau bốn người có một người mặc đồ đen chỉ huy. Nguyên Thương đi lên thời điểm chính là nghe thấy hắn lên tiếng: “Cẩn thận một chút, đừng có ngừng! Hộ vệ của Cố Nguyệt Mẫn đều là võ lâm cao thủ, đừng cho bọn hắn có cơ hội thở dốc!”

Bên trái một người gầy nói: “Yên tâm đi! Quân bọn hắn cái gì võ lâm cao thủ, chẳng lẽ còn có thể ở trong mưa tên đào thoát?”

Người mặc đồ đen quay lại trừng mắt liếc một cái, mặt lạnh nói: “Làm tốt chuyện của ngươi đi! Chuyện này nếu có một chút sai lầm, Bộc Vương nhất định sẽ không bỏ qua cho chúng ta. Các ngươi cẩn thận làm việc, nhìn chăm chăm cho ta! Lần này làm tốt, trở về đều được thăng làm giáo úy vương phủ!”

Lần này không ai dám nói giỡn, bốn người đồng thanh đáp ứng, tiếp tục nhắm tên bắn.

Nguyên Thương từ bên trái chậm rãi tiến tới, càng tới gần, động tác càng chậm. Nàng là sát thủ cao cấp, không phải võ lâm cao thủ, lại càng không phải là thần. Nàng có thể vô thanh vô tức tiếp cận, có thể ám sát mỗi cái mục tiêu rồi yên lặng bỏ chạy, nhưng cũng không có khả năng đột ngột lao ra, nháy mắt giết chết hết mọi người ở đây mà không làm bọn họ phát hiện.

Cho nên, nàng phải đợi.

Hắc y chỉ huy thấy đám người Minh Huy đã bị nhốt trụ, vì thế xuất ra một cái còi nhỏ thổi lên. Hai ngắn một dài, như là tín hiệu đã định trước.

Bên trong rừng rậm phía trước xuất hiện động tĩnh. Tuy rằng mưa bụi nên thấy không rõ ràng lắm, nhưng Nguyên Thương có thể nghe thấy có tiếng động không quy luật, còn có tiếng vỗ ngựa và tiếng ngựa hí.

Bốn người bắn nỏ hình như cũng biết viện binh của mình đã đến, nguyên bản thần sắc tập trung cũng trở nên thoải mái rất nhiều. Những binh lính tư chất như vậy, quả thực so với nhóm binh sĩ Long Võ Quân gặp mấy ngày trước thật kém xa, nhóm người như vậy, sao lại có gan tập kích Công chúa một nước? Loại nỏ này, có thể bắn xa lại chuẩn, lại dễ dàng ngắm, là vũ khí phục kích tuyệt hảo. Nhưng lên dây cung rất phí sức, lại mất thời gian. Nỏ không phải là có khí lực lớn thì có thể sử dụng, cần nhất là kỹ xảo, vài người bắn nỏ này chậm chạp không có sức, vừa thấy liền biết không phải nỏ binh chính quy, mấy đợt mưa tên bắn xuống, vài cái đại hán này đã cảm thấy phi thường tổn sức.

Nguyên bản ban đầu cùng hắc y nhân nói chuyện, tên gầy thấy hắc y nhân hướng về phía sơn cốc thổi còi, liền lặng lẽ dừng bắn. Dù sao, cũng còn ba người này!

Khi hắn liếc mắt nhìn về phía thủ lĩnh cách đó không xa, thời điểm xoa xoa ngón tay vụng trộm nghỉ ngơi, bỗng nhiên cảm thấy chỗ yết hầu có cái gì đó cấn một chút, ngứa ngứa, tê tê, còn có chút đau, ngay sau đó hô hấp có chút khó khăn. Hắn khổ sở dùng tay hướng cổ chộp tới, lại cảm thấy đụng đến một chút thịt, như là yết hầu....

Từ bắt đầu đến kết thúc, hắn chưa kịp phát ra một tiếng, thậm chí không biết đã xảy ra chuyện gì, cũng đã đi vào hoàng tuyền.

Lúc hắn ngã xuống, thân ảnh Nguyên Thương bị hắn che khuất mới lộ ra. Chuẩn xác mà nói, là Nguyên Thương đang quỳ gối, lúc tên gầy ngã xuống đất thời điểm, chướng ngại vật giữa nàng cùng tên hắc y thủ lĩnh trong lúc đó cũng không còn, giờ lên nắm tay phải, Nguyên Thương bắn ra ngón trỏ. Ngón trỏ nhanh kết hợp với cơ quan trong tay áo, chỗ ngón trỏ đưa ra, ba cây ngân châm màu bạc đồng thời bắn ra, đâm vào sau gáy hắc y nhân, tiến vào thật sâu.

Tên hắc y thủ lĩnh vẫn duy trì tư thế ban đầu, vẫn không nhúc nhích, chính là trong miệng không còn vang lên tiếng còi, thân thể bắt đầu chậm rãi ngã về phía sau.

Lúc này, ba tên bắn cung mới phát hiện không ổn. Bọn họ nhất tề quay lại cung nỏ chỉ về hướng Nguyên Thương. Ở trong mắt bọn họ, đột nhiên xuất hiện một cái lục y nữ tử che mặt, giống như trích tiên, tuyệt mỹ như họa, ánh mắt lại sắc bén như đao.

Nỏ cùng cung so sánh, cung thuận tiện mang theo, đa dụng cho tiến công, nỏ cồng kềnh, đa dụng cho phòng thủ. Tuy rằng bọn họ dùng nỏ không phải là cường nỏ, nhưng so với cung cồng kềnh hơn, trong nháy mắt thay đổi phương hướng nỏ là không thể. Trong thời gian bọn họ đem nỏ chuyển hướng, Nguyên Thương đã trở mình nhảy lên, rút ra trường kiếm trên lưng, một kiếm bổ vào tên bắn nỏ gần nhất, theo từ bên trái cái trán chém xuống bên phải tạo thành một cái lỗ thật sâu, óc và máu cùng nhau chảy ra. Thanh kiếm này là bảo kiếm Nguyên Thương lấy đi lúc ở trạch viện Ngọc Khanh Hồng, sắc bén nhẹ nhàng, tên nỏ binh này cũng chưa kịp kêu ra tiếng, đã chết trong tay Nguyên Thương.

Hai người lúc này mới phản ứng, đều buông cái nỏ trong tay ra, rút ra cây đao ở thắt lưng, hướng Nguyên Thương đánh tới. Nguyên Thương tay trái giương lên, một nắm bột phấn màu lam vung tới. Hai người lập tức ôm mắt té trên mặt đất, phát ra tiếng kêu thống khổ. Bột phấn kia còn bay vào trong miệng họ, làm cho bọn họ khó có thể phát ra âm thanh, giống như nghẹn ở yết hầu liệu mạng rên rỉ, lại không nói được một chữ.

Trường kiếm của Nguyên Thương chém tới, đâm vào động mạch cổ của hai người. Quang kiếm màu bạc chọt lóe lên khi thu về, máu tươi từ bên trong phun ra, nhuộm đỏ một mảnh lớn trên cỏ. Mùa xuân năm nay bãi cỏ trên đỉnh núi, nhuộm đầy hồng sắc.

Nguyên Thương lại theo thứ tự đi đến ba cái thi thể bên cạnh, theo thường lệ ở mỗi người trên cổ bỏ một kiếm, tinh tế kiểm tra một lần, cuối cùng dùng thi thể hắc y nhân lau khô trường kiếm. Nguyên Thương mặc y phục màu xanh nhạt, trừ bỏ một ít bùn lầy, cây cỏ, một giọt máu tươi cũng không dính.

.....

Nghe đỉnh núi vang lên tiếng còi , Minh Huy Công chúa sắc mặt thoáng chốc trở nên rất khó coi .

Này nói lên được điều gì ? Nói lên được , mai phục nàng là người trong hoàng thất ! Mà có khả năng tập kích nàng nhất , chính là huynh đệ ruột thịt của nàng !

Không bao lâu , tiếng còi dừng , cách đó không xa chỗ khe núi vang lên tiếng vỗ ngựa , từ xa lại gần . Trên đỉnh núi cũng ngừng bắn tên . Minh Huy Công chúa nhẹ nhàng thở dài một hơi , sắc mặt dần dần bình tĩnh , đem Tâm nhi đặt xuống đất , đứng thẳng thân mình , nhìn chín kỵ mã từ trong đường núi chạy tới , cuối cùng dừng ở trước mặt cách nàng không xa .

Cầm đầu là một người nam tử mặc trường bào màu lam nhạt , thoạt nhìn chừng hai mươi tuổi , cao gầy anh tuấn , chính là mặt mày mang theo một tia âm ngoan , khỏe miệng cười nhạt trông có vẻ đắc ý cay nghiệt . Bên cạnh hắn là một người mặc áo bào màu tro , áo choàng dài , che khuất diện mạo cùng toàn thân , chỉ có thể nhìn thấy bộ râu rậm rạp , trên lưng có mang một cái bọc , không biết là đao hay là kiếm . Phía sau bảy người đều cầm trong tay cung tiễn , thất lung mang trường đao , đằng đằng sát khí .

.....

P/S : Có phải thật ngắn ! Hihi .

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Tha Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Ai có thể cứu ngươi ?

Chương 25 : Ai có thể cứu ngươi ?

Lam bào nam tử ghim ngựa dừng trước mỏm đá cách đó không xa , cười ha ha : “ Ha ha ha ha - Mẫn Nhi , đã lâu không gặp , thật càng lúc càng đẹp hơn . Ủ ? Khi nào thì có đứa nhỏ ? Nghe nói Phò mã bất lực , sẽ không phải là con của ngươi với Hạ Tử Hàm đi ? “

Bộc Vương ngữ khí ngả ngớn , Cổ Nghiên cùng Trần Khiêm tròn mắt nhìn . Minh Huy Công chúa ngược lại vẻ mặt bình tĩnh nói : “ Cứu ca nói đùa . Cứu ca không ở đất phong của Bộc Vương , thế nào đã trở lại kinh thành ? Nên sớm cho hoàng muội biết tin , để hoàng muội đi đón Cứu ca mới phải . ”

Bộc Vương thấy Minh Huy không có hoảng sợ , u ám chua ngoa nói : “ Đón ta ? Hừ , Cổ Nguyệt Mẫn , ngươi bớt giả bộ đi ! Ngươi có thể gạt được người khác , sao có thể gạt được ta ? Ta lúc trước chính là xem thường ngươi , nên mới bị đẩy đến Duyệt Châu ! “

Minh Huy Công chúa nói : “ Đem Cứu hoàng huynh điều đến Duyệt Châu , là ý tứ của phụ hoàng , muốn cho Cứu hoàng huynh lịch lãm nhiều hơn , sao lại nói là đi đây ? “

“ Thú lắm ! “ Bộc Vương vô cùng oán giận , thiếu chút nữa lập tức nhảy xuống , “ Duyệt Châu gần với Lữ đế , nếu là Lữ đế tấn công , bản vương đứng mũi chịu sào ! Toàn bộ Duyệt Châu đều là địa bàn của cô cô , thế nhân chỉ biết Trần Bắc Công chúa , có ai cho Bộc Vương ta thể diện ? Ta Cổ Hiều ngông cuồng liền một chữ ' Hiều ' là biết , nhưng dù ở đất phong , làm sao dám tiên y nô mã (*) ? “ Bộc Vương cầm roi ngựa chỉ vào Minh Huy Công chúa , nói , “ Tất cả , đều do ngươi dựng lên ! Năm đó , nếu không có ngươi ở giữa làm khó dễ , sai sử tên Vương Ân đem đơn cáo trạng của Yêm Hóa đến trước mặt phụ hoàng , phụ hoàng như thế nào sẽ nói ta ' cảm thù cũng không bằng ' , đem ta đây tới Duyệt Châu ? “

' Hiều ' : ngạo mạn .

(*) Tiên y nô mã : quần áo hoa lệ , cười tráng mã .

Minh Huy Công chúa không chút nào thoái nhượng , ngữ khí kiên định trách cứ : “ Ngươi thân là Hoàng tử , cường bạo dân nữ , cướp đoạt thê tử quan lại , ấu dâm mệnh quan triều đình , tội chồng thêm tội , khiến cho triều thần trái tim băng lạnh , càng khiến Cổ thị hoàng tộc hổ thẹn . Ta nếu không để Vương tổng quân đệ tấu chương , tất nhiên sẽ khiến người người oán than , sao có thể trấn an những quan lại chịu oan ức ? Phụ hoàng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép , muốn ngươi hoàn toàn tỉnh ngộ , ai ngờ ngươi cũng không có tâm hồi cải , còn dám rời khỏi đất phong nếu để phụ hoàng biết , tất nhiên sẽ giận dữ . ”

Minh Huy Công chúa dù đang ở dưới tên nô của đối phương , nhưng lại khiến Bộc Vương có loại cảm giác như bị phía trên nhìn xuống . Nghe thấy nàng nhắc tới phụ hoàng , Bộc Vương giống như nhìn thấy gương mặt uy nghiêm kia , không khỏi lộ ra thần sắc sợ hãi . Tuy rằng đã nửa năm không gặp mặt phụ hoàng , nhưng người cha Hoàng đế như trước vẫn làm hắn sợ .

Thấy hắn có chút sững sờ , nam nhân mặc áo bào bên cạnh bỗng nhiên nói : “ Bộc Vương , ngươi đang sợ cái gì ? Đã làm , thì phải làm đến cùng , tên đã bắn ra không có đường rút lui ! “ Thanh âm trầm thấp hùng hậu , ngôn từ cứng rắn , không giống như là người Trung Nguyên . Bộc Vương chỉ suy tư giây phút , giống như nghĩ thông suốt cái gì , thần sắc kiên quyết , hướng Cổ Nguyệt Mẫn vung roi ngựa tới , nói : “ Bản vương không cần ngươi giáo huấn ? Ngươi đừng bày ra sắc mặt vì nước vì dân , đừng cho là ta không biết , ngươi bắt quá là vì Thái tử ca của ngươi thu mua lòng người mà thôi !

Hắc , hiện tại thiên hạ ai chẳng nói, Minh Huy Công chúa chính là Bá Nhạc của triều đình, đại thần trong triều từ cao xuống thấp người người đối với người khen ngợi, nói người' có phong phạm hoàng hậu ngày trước' ! Ta phi ! Người cùng hoàng hậu kỷ nữ mẹ người không có gì khác nhau ! Cũng không phải cái thứ tốt gì ! “

Minh Huy Công chúa vẫn không nhúc nhích , Trần Khiêm bên cạnh kim đao rút ra , một đao chặt đứt roi ngựa .

Nghe thấy hấn nhục mẹ mẫu hậu , Minh Huy Công chúa rốt cục nhìn không được tức giận nói : “ Cố Hiều , ngươi dám vũ nhục mẫu hậu ta ? Phụ hoàng mắng ngươi cảm thú không bằng , xem ra ngươi thật lấy đó làm tự hào ! “

Thấy Minh Huy tức giận , Bộc Vương lập tức cao hứng , ở trên ngựa lắc lư , nói : “ Ta nhục mẹ thì sao ? Gia tộc Túc Sa của mẫu hậu ngươi không có cái gì tốt ! Ta cảm thú không bằng , vậy biểu ca của ngươi Túc Sa Li so với ta tốt hơn một chút a , có thể so bằng cảm thú ! Tỷ tỷ của ta An Thực Công chúa mười một tuổi liền bị hấn cường bạo , nay tỷ tỷ của ta trai lơ vô số , phong lưu phóng đãng , ai nói không phải công lao của biểu ca ngươi đây ? “

Minh Huy Công chúa sắc mặt có chút buồn bã , dừng một chút , nói : “ Mẫu hậu đã đẩy hấn đi Nam Hải , hấn một nhà bảy người , ở trên đường bị đạo tặc giết chết . Tên vô liêm sỉ kia đã chết nhiều năm như vậy An Thực tỷ tỷ nàng ... “

“ Cảm ơn ! Ngươi không xứng gọi tên tỷ tỷ ta ! “ Bộc Vương cười lạnh nói , “ Không sai , mẫu hậu ngươi Túc Sa Duyệt Dung đem hấn đưa ra hoàng thành , cho tỷ tỷ của ta giết hấn con giận ! Nhưng phế vật này , nếu không có Túc Sa Duyệt Dung làm núi dựa , hấn sao dám làm ra chuyện như vậy ? Các ngươi Túc Sa gia người người đều tâm cơ thâm trầm ! Ngươi cho rằng ta không biết ? Mấy ngày trước đây một hồi ám sát kia , ta sớm nghe Thất ca nói . Hắc , ta vừa nghe chỉ biết , là ngươi có ý thả ra tin tức nói do người của phủ Thái tử , mục đích vì muốn bắt tên gian tế trong phủ Thái tử . Tin tức vừa ra , quả nhiên đem một bó lớn mật thơm của lão Nhị lão Thất bắt được , buồn cười Lão Thất bị ngươi lừa bòn mà còn vỗ tay , tự mình đắc ý . Ngươi giống trống khua chiêng tìm kiếm Phò mã mà ôm của ngươi , hắc , sẽ không phải muốn dựa vào thế lực Tô Sách , mượn cơ hội vu oan hãm hại đi ? “

Nói xong tự thấy mình thông minh tuyệt đỉnh , lại đắc ý , vung hai tay nói , “ Ta nghe nói ngươi tới Bạch Mã trấn , đoán biết ngươi chắc chắn sẽ đến Bạch Mã Tự , trước tiên liền mai phục . Ngươi ở triều đình lật tay làm mây úp tay làm mưa , nhưng ở trong này , còn không phải tùy ta xâu xé ? Bọn vương hôm nay chính là nói cho ngươi , dựa vào cái gì tỷ tỷ của ta lại bị tên kia nhúng chàm ? Ta muốn làm cho Túc Sa Duyệt Dung ở dưới biết , nữ nhi của nàng , cũng không so với Công chúa khác cao quý hơn , giống nhau đều là kỷ nữ !

Cổ Nghiên , Trần Khiêm nghe ra thâm ý trong lời nói của hấn dĩ nhiên muốn nhục nhã Công chúa , hai người trong mắt đỏ tươi , hận không thể lập tức xông lên thiên đao vạn quả hấn . Bọn họ bỗng nhiên nghĩ đến lúc trước Minh Huy Công chúa nói lời tự tuyệt , trên mặt không khỏi hiện ra thần sắc tuyệt vọng .

Minh Huy Công chúa lại nhìn chằm chằm nam tử áo bào tro tí mỉ vài lần , bỗng nhiên nói : “ Cố Hiều , ngươi thế nhưng dám cấu kết người Hung Nô ! “

Nam tử áo bào nghe thấy lời của nàng , ha ha cười , kéo áo bào ra , lộ ra một cái đầu trọc bóng lờng , chòm râu rậm rạp , tai phải đeo khuyên vàng lớn hơn cả nắm tay , trước ngực để lộ một cái hình xăm lớn đầu hổ miệng to như chậu máu , trông rất sống động .

Minh Huy Công chúa hí mắt , nói : “ Các hạ chẳng lẽ là Hách Liên Đa Đạt , bộ lạc Bạch Dương của dân tộc Hung Nô ? “

Nam tử trong mắt không còn hờn giận , lớn tiếng nói : “ Hách Liên Đa Đạt là huynh trưởng của ta , ta là Hách Liên Cẩm . ”

Minh Huy Công chúa hừ lạnh một tiếng , nhìn về phía Cố Hiều , nói : “ Ngươi thật sự không có thuốc nào cứu được ! Ngươi đã đáp ứng điều kiện của người Hung Nô ? Ngươi nếu bán đứng người Hấn , phụ hoàng tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ngươi ! Cố thị hoàng tộc ta , Đại Yến , thậm chí mọi người trong thiên hạ cũng sẽ không buông tha ngươi . “

Cố Hiều phẫn nộ quát : “ Thì tính sao ! “ Hấn trong giọng nói khó có thể che dấu nóng , kéo vạt áo , lớn tiếng nói , “ Dù sao quay về với chính nghĩa phụ hoàng cũng sẽ không buông tha ta , dứt khoát ta liền làm lớn một chút thì như thế nào ? Đại trượng phu không thể lưu danh sử sách , cũng muốn để tiếng xấu muôn đời ! Chờ Hung Nô đại quân nam hạ , phụ hoàng cũng không có thời gian tìm ta gây phiền toái ! “

Minh Huy Công chúa kinh hãi nói : “ Ngươi phóng người Hung Nô xuống phía Nam ? Cố Hiều , ngươi điên rồi ! “

Hách Liên Cẩm nói : “ Cứu hoàng tử , nàng đây là kéo dài thời gian ! “

Cố Hiều ha ha cười nói : “ Ta tặng Không Văn lão nhân kia mấy bản lẻ kinh văn Thiên Trúc , hấn có lẽ đã mang theo vài cái đệ tử đi lên vách núi tham thiền đi , mười ngày nửa tháng cũng không xuống được ! Cố Nguyệt Mẫn , ngươi chết tâm đi ! Sẽ không ai đến cứu ngươi ! ”

P/S : Cố Hiều điên , Cố Nguyệt Mẫn hiểm !

Có mấy từ sai sửa lại cũng không thấy cập nhật . Toàn phải gỡ sách ra rồi thêm vào lại , mới thấy , haiz .

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Tha Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Chương 27: So kiếm .

Chương 26 : So kiếm .

“Bản cung cần gì người ngoài tới cứu ? “ Cổ Nguyệt Mẫn cười lạnh một tiếng , đối với Hách Liên Cẩm nói , “ Thường nghe nói Hách Liên Đa Đặc là cao thủ đệ nhất của Bạch Dương bộ lạc , nhưng không biết Hách Liên Cẩm là cái gì cao thủ , bản cung hôm nay sẽ kiến thức một phen ! Cổ Nghiên ! “

“ Có thuộc hạ ! “ Cổ Nghiên rút kiếm tiến lên một bước , đối diện , bảy tên thuộc hạ của Bộc Vương lập tức khẩn trương lên , giương cung kéo dây , nhắm vào mấy người Minh Huy Công chúa .

Minh Huy Công chúa lại không để cho Cổ Nghiên xuất thủ , mà vươn tay phải . Cổ Nghiên lập tức đem trường kiếm đặt trên tay Công chúa .

Nếu Cổ Nghiên xuất thủ , đối phương khẳng định sẽ không đáp ứng , theo tính tình Cổ Hiêu , hẳn không đem võ lâm nhân sĩ để trong mắt , chắc chắn ra lệnh cho thuộc hạ bắn cung . Nhưng Minh Huy Công chúa xuất thủ thì khác . Minh Huy biết võ , trừ bỏ Thái tử cùng thủ hạ thân tín bên cạnh , liền ngay cả mẫu thân Tứ hoàng tử cùng Thập Nhất hoàng tử cũng không biết , ở trong mắt Cổ Hiêu , Minh Huy Công chúa chỉ giống như đang giỡn đùa mà thôi . Cổ Hiêu vì nhục nhã nặng , tất nhiên sẽ đồng ý .

Mà tên Hung Nô này ... Thời điểm nhắc tới huynh trưởng hẳn , xem thần thái hẳn thì có thể nhìn ra , hẳn rất để ý chênh lệch với ca ca hẳn . Dùng tên Hách Liên Đa Đặc chọc giận hẳn , hẳn nhất định cũng sẽ không cự tuyệt . Xem ra Hách Liên Đa Đặc cùng Cửu hoàng tử mưu đồ bí mật , Hách Liên Đa Đặc hiệp nghị chiếm thế thượng phong , lần này ám sát tuy rằng Cổ Hiêu làm chủ , nhưng cũng phải suy xét đến ý tứ của Hách Liên Cẩm . Nếu nàng có thể giết Hách Liên Cẩm , thậm chí đem Hách Liên Cẩm làm tù binh , trận nguy cơ này có thể xoay chuyển .

Hách Liên Cẩm quả nhiên mất lộ ra hung quang , nói : “ Nữ nhân ! Ngươi nghĩ rằng ta không biết ngươi sử dụng phép khích tướng sao ? “ Hắn chậm rãi rút đao ở thắt lưng ra , sát khí không chút nào che giấu , “ Ngươi phải chết , ta sẽ cho ngươi một chút giáo huấn ! “

Bộc Vương Cổ Hiêu sừng sốt một chút , nói : “ Ngươi không thể giết nàng ! “

Hách Liên Cẩm khề quát một tiếng : “ Ta biết chừng mực ! “ Rút đao kẹp ngựa tiến lên .

Hung Nô là một dân tộc trên lưng ngựa , bọn họ am hiểu cưỡi ngựa , bắn tên , cùng với sử dụng đao . Đao của Hách Liên Cẩm , lưỡi đao rất rộng , độ cong rất lớn , giống hình trăng khuyết .

Nhưng mà nơi này đường hẹp , nếu phóng ngựa ở bình nguyên , đường rộng có thể làm cho Minh Huy Công chúa áp lực . Nhưng hiện tại ở đường nhỏ trong núi , Hách Liên Cẩm trái lại rơi vào hoàn cảnh xấu .

Cổ Nghiên cùng Trần Khiêm biết năng lực Công chúa , cũng biết bọn hắn không giúp được gì , không có vũ khí Cổ Nghiên một phen ôm lấy Tâm nhi tránh qua một bên , Trần Khiêm cầm trong tay trường đao cẩn thận ở bên cạnh xem chừng .

Tâm nhi mở to đôi mắt đen láy , vẫn không nhúc nhích nhìn chăm chăm Minh Huy Công chúa ở trong đám người , nhìn Minh Huy Công chúa , cũng không biết đầu nhỏ đang suy nghĩ cái gì .

Minh Huy Công chúa phi thân nhảy lên , gãi lên khối đá bên cạnh , làm cho tốc độ nhanh hơn , bay như tên bắn về phía Hách Liên Cẩm , rồi lộn vòng , đâm về phía bên trái sát phần gáy của hắn . Hách Liên Cẩm thân mình cúi xuống , từ bên trái trượt xuống lưng ngựa , ngay tại chỗ lặn một vòng , giờ lộn loan đao , khó khăn ngăn trở truy kích của trường kiếm từ trên không tiến đến .

Cổ Nghiên là thị vệ bên người Minh Huy , là thân tín trọng yếu , kiếm của hắn là bảo kiếm do Minh Huy ban thưởng . Cổ gia tiền triều chính là đại thế gia chuyên rèn đúc binh khí , nay trở thành hoàng thất , bảo kiếm được làm ra càng bất phàm . Trường kiếm ngân quang chạm vào giữa loan đao , chịu toàn bộ sức nặng của Cổ Nguyệt Mẫn từ trên không , bị uốn cong mà không gãy .

Hách Liên Cẩm hét lớn một tiếng , trên tay , trên cổ đều bởi vì dùng sức mà hiện ra gân xanh , mới có thể ngăn trở chiêu thức sắc bén của Minh Huy Công chúa từ trên cao . Minh Huy không đợi chiêu thức qua đi , lại xoay người chém xuống . Hách Liên Cẩm không dám chính diện giao phong , lại lặn một vòng , hướng cạnh rừng trúc lặn đi , loan đao chém về phía hai chân đang rơi xuống của nàng .

Minh Huy hai chân không rơi xuống , mà dùng tay trái cầm kiếm cắm trên mặt đất , loan đao chém vào trên chuôi kiếm , ai ngờ chuôi kiếm này cũng do thép nguyên chất làm thành , loan đao ở dưới liên tiếp chém không ngừng , trái lại bị khảm vào trong chuôi kiếm , không thể lập tức rút ra . Minh Huy đón chuôi kiếm chia xuống đất lấy lực lần thứ hai nhảy lên , trường kiếm đâm thẳng đến cổ họng Hách Liên Cẩm .

Hách Liên Cẩm vội vàng hướng bên phải né tránh , trường kiếm hướng hàm dưới của hắn sượt ngang qua , tước rơi chòm râu dưới hàm trái . Sống chết trước mắt , Hách Liên Cẩm vẫn không buông loan đao trong tay . Minh Huy từng theo sư phụ đi đến Hung Nô , biết dùng sĩ bộ lạc Hung Nô coi ngựa và vũ khí của mình là quan trọng nhất , có chết cũng không buông tay , vì thế tiến lên trước một bước , gãi trên chuôi đao của Hách Liên Cẩm , một kiếm chém xuống .

Bộc Vương Cổ Hiêu không nghĩ tới ngày thường hoàng muội ôn nhu yếu đuối võ nghệ lại cao cường như thế , sớm đã sợ đến mức không biết phải làm sao . Nhưng tên hộ vệ phía sau Bộc Vương , mắt thấy Hách Liên Cẩm ở thế hạ phong , hỏi : “ Vương gia , chúng ta muốn hay không giúp Hách Liên Cẩm một tay ? “

Cố Hiêu cuối cùng cũng phục hồi tinh thần , nhanh nói : “ Bắn tên ! Bắn tên ! Không được làm bị thương Hách Liên đại nhân ! “

Minh Huy cảm thấy mưa tiễn đột kích , vội vàng thu trường kiếm , thối lui về phía sau , rời khỏi mưa tên , cười lạnh nói : “ Hách Liên đại nhân luận võ , thì ra cần có cung thủ hiệp trợ , so với Hồ Bột Tà của Khuyển Nhung tộc giống nhau như đúc .”

Hách Liên Cẩm dùng tiếng Hán đối với Cố Hiêu quát : “ Không cho các ngươi nhúng tay ! “ Lại đối với Minh Huy Công chúa nói , “ Người Khuyển Nhung tộc hèn nhát sao có thể cùng ta đánh đồng ? Người Hách Liên tộc đều là hùng ung trên trời , bọn hần là sài lang tham lam trên thảo nguyên ! “

Nội bộ Hung Nô cũng không phải là một khối bền chắc như thép , bộ lạc Khuyển Nhung tộc là cường đại nhất , sau loạn lạc , người Hung Nô từ phương Tây trở về , chính là lấy Khuyển Nhung tộc cầm đầu , các bộ tộc khác hàng năm phải giao nộp tiền thuế theo quy định . Đến bây giờ , Khuyển Nhung tộc càng thêm tảo tợn , đối với các tiểu bộ lạc càng thêm hà khắc , mâu thuẫn rất lớn , các tiểu bộ lạc liên hợp với nhau âm thầm chống đối lại Khuyển Nhung bộ lạc . Bạch Dương bộ lạc liền cùng bộ lạc đối địch với Khuyển Nhung liền minh đứng đầu .Hách Liên Cẩm cảnh giác hỏi : “ Công phu của người tốt lắm , người tốt cuộc là ai ? “

Minh Huy vẻ mặt mỉm cười , lổ lác mà đứng , phiêu dật như trích tiên : “ Ta là đệ tử quan môn của Tiêu Dao Chân Nhân Thiên Vân Quan ! “

[Phiêu dật : Nhẹ nhàng , thoát tục .]

Hách Liên Cẩm trên mặt sáng tỏ : “ Khó trách người biết tên huynh trưởng ta ... Thì ra người cũng là người trong võ lâm ! Là đệ tử của Tiêu Dao ma vương kia ! “ Bỗng nhiên dùng tiếng Hung Nô quát to một tiếng :

“ Trời cao phù hộ ! Xin hãy giúp hài tử của người chiến thắng địch nhân ! Tuyệt không hạ thấp uy danh của dòng họ Hách Liên ! “

Minh Huy có thể nghe hiểu tiếng Hung Nô , sớm phòng bị , nằng lập tức rút kiếm cùng hần giao chiến .

Vừa mới bắt đầu thời điểm , Hách Liên Cẩm khinh địch , ngồi trên lưng ngựa tiến đến , mưu toan muốn một đao chém rơi kiếm của nàng , nhưng không nghĩ tới Minh Huy khinh công cao cường , thân thủ bất phạm , lập tức nắm được quyền chủ động , để hần không thể xuất toàn lực đánh trả , nội lực cũng không thi triển ra được . Hách Liên thị sở trường về nội lực cương mãnh gan dạ , Thiên Vân Quan sở trường về phiêu dật quý dị , mọi người ở Thiên Vân Quan có đề cập tới , người Hách Liên thị mất thời gian vài hơi thở để chuẩn bị , đó cũng là khuyết điểm của cao thủ Hung Nô , Minh Huy tất nhiên là nhất thanh nhị sở .

[Nhất thanh nhị sở : Vô cùng rõ ràng .]

Lúc này Hách Liên Cẩm có chuẩn bị , loan đao lại chém tới , uy lực không thể dùng lời mà nói . Lúc sượt qua cành trúc thời điểm , cây trúc ứng theo mà đứt đoạn , vết cắt chỉnh tề , có thể thấy được chiêu thức cương mãnh thế nào .

Minh Huy không chút hoang mang , nghiêng người né qua . Bộ pháp của nàng nhẹ nhàng , chiêu thức phiêu diêu linh động , giống như chiếc thuyền khê trôi trên biển đêm rộng lớn , mặc cho mưa to sấm lớn , một mình nhấp nhô , lại như cành liễu trong gió tấp , theo gió bay lượn .

Luận nội lực , có lẽ tuổi trẻ Minh Huy không bằng Hách Liên Cẩm đang trong thời kì hưng thịnh , nhưng luận chiêu thức , khắp thiên hạ đều biết , Thiên Vân Quan chiêu thức quý dị khó lường . Minh Huy gặp phải cường địch , dùng hết mười phần tinh thần , trường kiếm thi triển ra , quả nhiên nhẹ nhàng bất định , quý dị khó lường . Loan đao Hách Liên Cẩm khắp nơi đánh tới , đối phương lại mượn khinh công trác tuyệt tránh sang một bên , trường kiếm phản đòn , nhiều lần làm cho hần thiếu chút nữa chịu thiệt . Hách Liên Cẩm đối với vừa rồi bại bởi Minh Huy vẫn canh cánh trong lòng , trước muốn rửa sạch nhục . Nhưng trao đổi mấy chiêu , đều không chạm được một góc áo của Minh Huy , giống như tích góp khí lực đầy người , lại đánh vào bông vải , không dùng được lực , làm cho hần vô cùng tức giận , tức giận đến kêu to A A .

Minh Huy chiêu thức không chút hoang mang , nhưng trong mắt tất cả đều là vẻ ngưng trọng .

Giết hần ? Chỉ sợ Cố Hiêu lập tức chó cùng rứt gấu ; Bắt giữ ? Xem tính nết Hách Liên Cẩm , nhất định không muốn làm tù binh . Hần biết một Công chúa đối với người Hung Nô , đối với Bộc Vương phản bội hoàng thất mà nói , cực kỳ quan trọng , tuyệt sẽ không thả nàng rời đi . Trước không nói giá trị của nàng , nơi này chỉ cần một người đào thoát , khiến cho Hoàng đế biết tin , Bạch Dương bộ lạc nhất định sẽ thất bại .

Lại nghĩ , hành động trọng yếu như vậy , người Hung Nô không thể nào để cho vài cái thủ hạ vô dụng của Cố Hiêu đến làm , tất nhiên có tinh binh Hung Nô mai phục , chỉ là hiện giờ còn chưa xuất hiện .

Minh Huy bỗng nhiên nhớ đến lời nói của Nguyên Thập Tam - đường lui đã đứt . Như vậy , đường lui bị đứt là do người của Hách Liên gia mai phục đi .

Không biết vì sao , Minh Huy đối với lời nói của Nguyên Thập Tam tin tưởng không nghi ngờ , mặc dù ở nguy cơ phía trước nàng bỗng nhiên biến mất , nhưng Minh Huy vẫn nhìn không được nghĩ , có lẽ , Nguyên Thập Tam đi tìm viện binh , mà không phải đào tẩu .

Là vì nàng nhìn chính mình thời điểm , thỉnh thoảng toát ra cảm giác quen thuộc ? Hay là bởi vì nàng dù nhìn thanh lãnh , cao ngạo lại trong lúc vô tình đối với mình biểu lộ ra thân thiết ?

Thế gian này , có vài người kiếp trước đã từng tương ngộ . Phật nói , kiếp trước năm trăm lần ngoài đầu nhìn lại , mới đổi lấy kiếp này một lần gặp thoáng qua , nàng cùng Nguyên Thập Tam căn bản là không quen , lại luôn cảm thấy quen thuộc , hay đây thực sự là duyên phận quá quấy phá ?

Nếu Nguyên Thập Tam nói đường lui đã đứt , chỗ đó chắc chắn có cao thủ mai phục ... Hôm nay xem ra là thoát không được ! Cũng được thôi ! Cố

Nguyệt Mẫn nàng vô luận thế nào cũng không thể rơi vào tay người Hung Nô ! Nếu đều phải chết , không bằng kéo theo một cái đệm lưng ! Người này là đệ đệ Hách Liên Đa Đặc , có thể phụ trách chuyện trọng yếu này , xem ra địa vị cũng không tệ , nâng cùng hắn đồng quy vu tận , cũng tốt lắm !

Tâm tồn ý chết , Cố Nguyệt Mẫn công kích càng thêm xảo quyết khó lường , chiêu chiêu không tiếc trọng thương cũng muốn giết địch , khiến Hách Liên Cẩm đang ở thế thượng phong trở nên bó tay bó chân . Hơn nữa Cố Nguyệt Mẫn đã không còn ý định bắt giữ , chiêu chiêu hạ tử thủ , Hách Liên Cẩm sinh mạng liền bị đe dọa .

Cố Hiêu tuy rằng võ nghệ không tinh , cũng không có thật sự tập võ , nhưng hắn cũng thường xuyên xem cao thủ so chiêu , mắt nhìn không tệ , thấy Hách Liên Cẩm liên tục gặp nguy hiểm , đối với thủ hạ nói : “ Mau mau ! Bắn tên ! Tách bọn họ ra ! Bắn chết không sao ! “

P/S : Bạn Nguyên Thương núp kỹ quá chưa chịu ra ^0^ .

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Tha Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

[Danh sách nhân vật + Thành viên Hắc Sắc Chi Vân] :

* Tình hình thiên hạ :

[Bắc] - Hung Nô , Đột Quyết , Nữ Chân .

[Nam] - Nam Cương tiểu quốc .

[Đông] - Hải Hoàng , Lữ Chấn Hải .

[Tây Nam] - Thục Ngụy đế , Phần Bính (Thục Châu Hạt tự lập ở nơi hiểm yếu , ức hiếp bách tính , dân chúng lâm than) .

[Tây] - hậu Tần chủ , Quách Hằng (do thế lực còn sót lại của tiền triều nắm giữ) .

-> Ta sẽ dịch là Dư nghiệt Tần triều .

[Đông Bắc] - Triều Tiên .

* Cố thị hoàng gia :

Hoàng thái hậu : Tằng thị . Hiện nay ở Li Sơn an dưỡng , tham phạt .

Minh Đế : Cố Kiến Khôn . Con thứ ba của Thái Tổ .

Thánh Nghi Hoàng hậu : Túc Sa Linh Phượng (Sau khi sinh Tề vương , khó sanh mà chết) .

Tĩnh Tuệ Hoàng hậu : Túc Sa Duyệt Dung .

Trưởng Công chúa : Cố Thường Y . Từng dùng ba câu khuyên thủ lĩnh nghĩa quân Đạp Uyên quy hàng , ba ngày đánh hạ Bình Độ . Đảm nhiệm chức Trấn Bắc đại tướng quân .

Minh Huy Công chúa : Cố Nguyệt Mẫn .

1- Thái tử Cố Thừa Nghiệp [con Túc Sa Linh Phượng] .

2 - Sở vương Cố Khoan [con Đông Phi] .

3 - Ngô vương Cố Hữu [con Đan Phi] .

4 - Ngụy vương Cố U [con Lật phi] .

- 5 - Tề vương Cổ Mẫn [con Túc Sa Linh Phượng] .
- 6 - Thục vương Cổ Âm .
- 7 - Tương vương Cổ Uẩn [con Đan Phi] [Bày ra sự kiện thích khách] .
- 8 - Việt vương Cổ Trinh .
- 9 - Bộc Vương Cổ Hiếu [con Mân Phi] .
- 10 - Kỳ vương Cổ Thận .
- 11 - Giang Vương Cổ Duệ [con Túc Sa Duyệt Dung] .
- 12 - Đại vương Cổ Giản .
- 13 - Triệu vương Cổ Phúc .
- 14 - Tào vương Cổ Minh .

Minh Huy Công chúa Cổ Nguyệt Mẫn [đã gả] | [con Hoàng hậu] .

An Thục công chúa [đã gả] | [con Mân Phi] .

Trường Nhạc công chúa [Chín tuổi] | [con Đông Phi] .

Triệu quốc công : Tô Phong .

Bộ binh Thượng Thư : Tô Sách .

Mưu sĩ : Công Tôn Kỳ .

Thuộc hạ Minh Huy Công chúa : Trúc Ngừ , Mặc Ngôn .Thị vệ phủ Công chúa : Cổ Nghiên , Trần Khiêm , Trình Duyên , Lục Minh , Trương Hoa .

Thị vệ phủ Phò mã : Mộ Sính , Phong lão Nhị , Chu Đại Phong , Vương Hoài .

* Vô lâm danh túc .

[Vô lâm ngũ đại tông sư] .

Thần Y Môn : Thần Cơ Tử .

Thiên Vân Quan : Tiểu Dao Chân Nhân .

Thiên Ngọc Lâu : Ngọc Hoàn Điện .

Bạch Mã Tự : Không Văn đại sư .

Hoàng Tuyền Cốc : Thành Thiên Xa .

[Nhân vật khác]

Phùng Triệt : Sở quốc công tôn tử , Ngự tiền thị vệ .

Lữ Văn Phong : Lại bộ Thượng Thư thứ tử , Công bộ viên ngoại lang .

Mộ Dung Thanh Hoa : Bình Tây tướng quân , đệ tử Tô Sách .

Mục Thắng : Long Võ Quân hữu quân phó thống lĩnh .

Ngọc Khanh Hồng : Cửu đệ tử của Ngọc Hoàn Điện .

Trần Nhị : Lục đệ tử của Thiên Ngọc Lâu .

Vương Đức Lợi : Tam quân gia Thừa đức son trang , tổng quản hậu viện tạp dịch .

Liêu Tổng binh : Tổng binh Bạch Mã huyện , võ quan địa phương .

Sầm Huyện lệnh : Huyện lệnh Bạch Mã huyện .

Đậu Uyên : Thủ hạ của Đại tướng quân Cố Thường Y - Trấn Bắc quân Tả Phó tướng . Từng dẫn hai vạn nghĩa quân chiếm đất , nhưng bị Cố Thường Y lấy ít đổi nhiều chiêu hàng . Là điểm sáng chói nhất trong truyền kỳ lịch sử về Cố Thường Y .

Tả Hiền : Thủ hạ của Đại tướng quân Cố Thường Y - Trấn Bắc quân Hữu Phó tướng . Vốn là lưu manh , lưu dân , làm công ngắn hạn cho Cố Thường Y . Khởi nghĩa đến , giết chết quan địa phương , đi theo Cố Thường Y lên Bắc thượng . Từng nhiều lần xả thân cứu Cố Thường Y thoát hiểm .

Hạ Tử Hàm : Bạn tốt của Công chúa , một trong những người theo đuổi . Tổng thống lĩnh đóng quân ở thành Đông .

Trần Thuật : Quan doãn kinh đô [Tử phẩm] .

Trương Sĩ Cát : Hàn lâm đại học sĩ , thái tử Thái Phó .

Hứa Văn Tú : Tể tướng .

Tào Tham : Ngự Sử Lệnh . Làm người chính trực bảo thủ . Danh gia Nho học .

* Tư liệu sát thủ Hắc Sắc Chi Vân :

Danh hiệu : Linh [Thường Tùy] .

Tuổi : 14 [Số tuổi khi chết] .

Số hiệu : 0 .

Giới tính : Không biết .

Danh xưng : Sinh Tử Bạc .

Thế lực : Thủ lĩnh đời thứ nhất [Hắc Sắc Chi Vân] . Binh xét cấp bậc : Cấp SS .

Bài danh trong thế giới sát thủ [Dựa theo độ khó của mục tiêu ám sát và xác suất thành công] : Đã chết , hủy bỏ bài danh .

Danh hiệu : Vu linh.

Tuổi : 19.

Số hiệu : 1 .

Giới tính : Nữ .

Danh xưng : Tử thần .

Thế lực : Đại thủ lĩnh thứ hai [Hắc Sắc Chi Vân] .

Binh xét cấp bậc : Cấp SS .

Bài danh trong thế giới sát thủ [Dựa theo độ khó của mục tiêu ám sát và xác suất thành công] : Thứ nhất .

Danh hiệu : Sát Lâm Na .

Tuổi : 21 .

Số hiệu : 5 .

Giới tính : Nữ .

Danh xưng : Khi Hồng Hồ .

Thể lực : Thuộc hạ Vu Linh .

Bình xét cấp bậc : Cấp S .

Bài danh trong thế giới sát thủ [Dựa theo độ khó của mục tiêu ám sát và xác suất thành công] : Thứ 5 .

Danh hiệu : Nguyên Thương .

Tuổi : 22 [Số tuổi khi chết] .

Số hiệu : 13 .

Giới tính : Nữ .

Thể lực : Thuộc hạ Vu Linh .

Bình xét cấp bậc : Cấp A .

Bài danh trong thế giới sát thủ [Dựa theo độ khó của mục tiêu ám sát và xác suất thành công] : Thứ 47 . Khi đám người Vu Linh rời khỏi giang hồ , bài danh toàn cầu 36 .

* [Giới thiệu vắn tắt thành viên khác] .

Hắc Sắc Chi Vân bắt nguồn từ Đường Sơ , hiện tổng bộ ở Nam Dương , lão bản sau màn ở Nam Dương - Cổ Thị . Sát thủ chủ yếu là người Hoa , nguồn gốc chủ yếu thường là dân cư từ tổ chức buôn bán ở đại lục cung cấp , bao gồm các quốc gia Châu Á . Huấn luyện viên chủ yếu là người Hoa cùng người Nhật Bản .

Từ Linh sắp xếp các thứ bậc , khả năng của tập thể sát thủ cao cấp :

Linh , thủ lĩnh đời thứ nhất -” Sinh Từ Bạc “ Thường Tùy ;

Lão đại , thủ lĩnh đời thứ hai -” Từ thần “ Vu Linh ;

Lão Nhị , bảo tiêu kiêm tạp công của Vu Linh -” Đại Tượng Vương “ Nhậm Thiên .

Lão Tam , trộm trong giới tài chính thế giới ngầm -” Nhân Điện ” Mộ Định ;

Lão Tứ , siêu cấp tay súng bắn tỉa -” Linh Ma “ Bạch Triều ;

Lão ngũ , chuyên gia tình báo thế giới ngầm , cao thủ dịch dung -” Khi Hồng Hồ “ Sát Lâm Na ;

Lão lục , chuyên gia mai phục -” Kịch Thanh “ Thanh Thanh ;

Lão Thất , có năng lực điều khiển động vật -” Thỉnh Giả “ Thất Minh ;

Lão Bát , cao thủ thổi miên , chuyên gia tâm lý , mục sư nghiệp dư -” Huyết Mục “ Văn Túc Mạch ;

Lão Cửu , bách độc bất xâm , cao thủ lặn , là người trong giới sát thủ có thể trong thời gian ngắn nhất đánh gục hai mục tiêu cách xa nhau nhất -” Vô Bảo “ Cửu Dạ ;

Lão thập , cao thủ ám khí , bác sĩ giết người -” Sát Nhân Phong “ Tào Dịch .

Lão Thập Tam , không có sở trường đặc biệt , bài danh về sau là 30 , không có ngoại hiệu - Nguyên Thương .

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình : [Người không xuất hiện , quyền hạ ở hiện đại sẽ viết . Quyền sách [Công chúa tha mạng] là Hắc Sắc Chi Vân hệ liệt cuốn thứ hai .

.....

P/S : Ta thấy trong bản QT ghi chương này là 27 . Nhưng kê , chương sau ta mới ghi 27 .

Chương này rất có ích trong việc tìm hiểu thông tin ^-^ .

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Tha Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Tuyệt địa phùng sinh .

Chương 27 : Tuyệt địa phùng sinh .

Tuyệt địa phùng sinh : Tìm được đường sống trong chỗ chết .

“Nhưng mà Hách Liên đại nhân nói không cho chúng ta nhúng tay ... Hơn nữa ... “Hơn nữa , Minh Huy Công chúa dù sao cũng là người thừa kế của Trường Công chúa - Trần Bắc tướng quân Cổ Thường Y , ở kinh thành hô phong hoán vũ , bọn họ mấy năm trước đã đi theo Bộc Vương Cổ Hiêu , vốn là người kinh thành , biết rõ địa vị Minh Huy Công chúa , trong tiềm thức có chút cố kỵ .

“Người biết cái gì ? “Cổ Hiêu tát hán một cái , “Hán nếu chết , ta biết ăn nói thế nào với người Hung Nô ? Cổ Nguyệt Mẫn có thể chết nhưng hán thì không thể chết ! “

Mọi người cũng phản ứng lại , hiện tại bọn họ và chủ tử cùng trên một thuyền , bọn họ đã vì vinh hoa phú quý phản bội triều đình , phản bội Đại Yến , nay đập nổi đóm thuyền , nếu thuyền của người Hung Nô lật , bọn họ ai cũng không thể may mắn thoát khỏi . Sự tình liên quan đến sinh tử , bọn họ cũng bắt chấp có hay không Trường Công chúa , đều giờ lên cung tiễn .

Nhưng Minh Huy Công chúa sớm có chuẩn bị , nàng nếu đã nắm chắc tiết tấu của trận đấu , sao có thể để cho đối phương không kiêng nể gì bắn tên ? Vừa rồi lần đầu khi bị cung tiễn bức bách , nàng cũng đã nghĩ tới đối sách . Nàng bức bách Hách Liên Cẩm , khiến Hách Liên Cẩm trong lúc đó che ở giữa nàng cùng Cổ Hiêu , cung thủ ném chuột sợ vỡ bình , chậm chạp không thể đối với nàng tạo thành uy hiếp .

Lại tiếp vài chiêu thức sau , Hách Liên Cẩm cảm thấy bối rối , trong chiêu thức xuất hiện một sơ hở , Minh Huy Công chúa lập tức một kiếm đâm tới , đánh bay loan đao của hán , mũi kiếm khí thế tiến lên không chần chừ , tiếp tục hướng hạ phúc của hán .

Đúng lúc này , bỗng nhiên nghe được sau đầu một tiếng rít gió thổi đến , Minh Huy vội vàng nghiêng người tránh đi , liền lui ba bước . Một cái bóng màu vàng sượt qua trán của nàng bay qua , mang theo kinh phong khiến thái dương nàng phát đau .

Cái bóng màu vàng vẫn bay về phía trước , chém đứt mấy bụi trúc xanh , dính thật sâu trên cây đại thụ .

Không đợi Minh Huy quay đầu , phía sau một cổ kinh phong nhanh tiếp đến , một chưởng chụp ở giữa lưng nàng . Minh Huy tâm giật nhanh quay ngược trở lại , biết viện binh đối phương đã đến , nhất định là cao thủ , nàng đã tổn chí chết , chẳng những không tránh , ngược lại đón lực này bay vọt về phía trước , một kiếm đâm về phía Hách Liên Cẩm .

Người phía sau dùng tiếng Hung Nô quát to một tiếng : “Cẩn thận ! “

Hách Liên Cẩm trong tay không còn vũ khí , lại không kịp tránh đi , phản xạ có điều kiện vươn hai tay ngăn ở trước người . Mũi kiếm ảm ảm hiện lên bạch quang , một kiếm chém xuống , đem hai tay của hán chém đứt , máu tươi phun ra , văng đầy đất . Đồng thời , phía sau Minh Huy bị một chưởng đập tới , nội lực tàn sát bừa bãi , Minh Huy há mồm phun ra một ngụm máu tươi , ngã trên mặt đất .

“Nhị ca ! Tay của ta ! Tay của ta – “Hách Liên Cẩm mặt dính đầy máu tươi kêu to lên . Đối với hán mà nói , mất đi hai tay , không thể cầm đao , so với làm cho hán chết còn khó chịu hơn . Trước mặt hán là một đại hán cường tráng , vóc dáng cao lớn , trán rộng mặt to , hai mắt như chuông đồng , quát : “Câm miệng ! “” Công chúa ! “Trần Khiêm bay vọt đến , hoành đao hướng người Hung Nô tình tráng chém tới , Cổ Nghiên ôm Tâm nhi không nói được một lời , lặng yên lần đến bên người Công chúa , thanh âm có chút phát run , nói : “ Công chúa , người thế nào ? “

Minh Huy cau mày , mồm miệng còn chưa nói chuyện , máu tươi trước một bước phun ra . Trên người Minh Huy khoác chiếc áo lục sắc của Nguyên Thập Tam nay đã nhiễm từng mảng đỏ , như hoa hồng nở rộ trên lá non ngày xuân , có chút thê mỹ .

“ Công chúa ... “

“Đừng ... đừng hoảng hốt ! “Minh Huy Công chúa gắt gao nắm cổ tay hán , đem trường kiếm đặt trong tay hán , “Nếu ta chết , các người không nên vọng động . Các người phải quay về , nói cho phụ hoàng việc Bộc Vương cùng Hung Nô cầu kết ... Đi đi ! “

Cổ Nghiên nam nhi bảy thước cũng nhìn không được mắt hàm lệ nóng , nhưng hán lại không lên tiếng , nắm chặt trường kiếm , nói : “ Công chúa , kiếp này ta nhất định giết sạch người Hung Nô , báo thù cho người ! “

Minh Huy mỉm cười , nói : “ Tốt ! “

Cổ Nghiên bỏ lại Minh Huy Công chúa , cầm kiếm gia nhập cùng Trần Khiêm , cùng nhau vây công đại hán Hung Nô .

Minh Huy Công chúa nhìn trong sân đánh nhau, không biết như thế nào, nghĩ tới ngày ấy bị ám sát ở trên thuyền, nghĩ tới Phò mã tung tích còn không rõ kia, ánh mắt âm trầm, thì thảo lắm bầm, “Việc Phò mã gặp chuyện, là ta sơ sẩy, bảo hộ bất lực, là ta hại hấn...” “Nói tới đây, bỗng nhiên dừng lại, ánh mắt lộ ra thần sắc kiên định, nhìn Tâm nhi bên người, chậm rãi nói, “Tâm nhi, ngươi có sợ không?”

Tâm nhi nhìn Minh Huy người đầy máu tươi, tuy rằng không nói ra lời, lại mím môi, không gật đầu cũng không lắc đầu.

Minh Huy biết, Cổ Nghiên, Trần Khiêm hai người nếu muốn chạy trốn cũng là cừ tử nhất sinh, làm sao còn tâm lực bảo hộ nữ hài tử? Vì thiên hạ không bị người Hung Nô tàn sát bừa bãi, bắt đết đi, đành phải...

“Ta chẳng những không thể làm nữ tử đỉnh thiên lập địa, còn liên lụy thuộc hạ thân tính, trẻ nhỏ vô tội... Cô cô, ta cô phụ kỳ vọng của người, còn chưa trở thành cánh tay của người, đã chết trong tay người nhà...”

Tâm Nhi tuy rằng không hiểu trong lòng nàng giãy giụa áy náy, lại có thể nhìn thấy trong mắt nàng khổ sở. Tâm nhi tay nhỏ bé nắm lấy cánh tay nàng, cắn môi dưới, nước mắt ào ào chảy xuống.

Minh Huy Công chúa mỗi lần hô hấp, đều thấy ngực đau đớn, ho khan một tiếng, lại một ngụm máu tươi. Nghĩ đến, có lẽ phổi đã bị tổn thương nặng đi.

Minh Huy nhẹ giọng hỏi: “Hải tử ngọc, ngươi... khóc cái gì?”

Tâm nhi lắc đầu, chỉ chỉ ngực Minh Huy, lại chỉ chỉ ngực của mình.

Minh Huy có chút hiểu được. “Ngươi là thay ta khóc, có phải không?”

Tâm nhi gật đầu. Nàng không biết hiện tại có bao nhiêu nguy hiểm, cũng không biết Minh Huy vì cái gì khổ sở như thế, nhưng, nàng có thể thấy nước mắt trong mắt Minh Huy, nàng có thể cảm thấy trong lòng Minh Huy bắt đầu tràn ngập bi thương như nước thủy triều. Minh Huy trong lòng cảm động, bình tĩnh nhìn Tâm nhi nói: “Tâm nhi, nếu có kiếp sau, ta nhất định sẽ đối đãi ngươi như nữ nhi ruột thịt!”

Tâm nhi không hiểu ý tứ nàng nói, chính là liên tục khóc. Lần đầu nhìn thấy Nguyên Thương, nàng không khóc; ở trong sân Trần Tam bị chó hoang nhe răng trợn mắt chảy nước dãi, nàng không khóc; tìm không thấy Nguyên Thương, bị Trúc Ngữ bắt lại, nàng không khóc; nhưng thấy Cổ Nguyệt Mẫn có hoa văn giống Nguyên Thương, thấy Cổ Nguyệt Mẫn khổ sở, lại nhìn không được khóc. Đứa nhỏ lúc kiên cường, kiên cường đến khiến người ta khó có thể tin; Nhưng nàng một khi đã bắt đầu khóc, thì đừng mong trong thời gian ngắn có thể ngừng.

“Tâm nhi, ngươi nếu có thể nói... Gọi ta một tiếng mẫu thân đi!”

Tâm nhi vẫn khóc. Minh Huy không nhắc lại, lặng lẽ ôm nàng, nhìn trong sân sinh tử đối nhau.

Cổ Nghiên được Công chúa mặt lệnh, một bên đánh một bên hướng Trần Khiêm nháy mắt, muốn hấn phối hợp cùng nhau phá vòng vây đi ra ngoài. Nhưng Trần Khiêm lại làm như không thấy, nhất định liều mạng hướng đại hán Hung Nô công kích. Đại hán Hung Nô không chút hoang mang cùng hai người so chiêu, tay nghề điêu luyện.

Bộc Vương nhìn xung quanh một phen, chỉ vào hai tên thuộc hạ bên người nói: “Hai người các ngươi, đi, đem hoàng muội của ta lại đây!”

Hai tên thủ hạ xoay người xuống ngựa, buông trường cung, rút đao ở thắt lưng ra, cẩn thận hướng Minh Huy Công chúa đi tới.

“Nhanh một chút! Các ngươi bộ dáng như gấu thế kia! Sợ cái gì mà sợ? Không thấy nàng bị trọng thương sao?” “Cổ Hiên khoa tay múa chân vùng roi ngựa, bỗng nhiên phát hiện chỉ còn lại một nửa, lúc này mới nhớ tới đã bị hậu vệ của Minh Huy chém đứt, vì thế quăng luôn roi ngựa, tùy tay đoạt lấy roi ngựa của tên thuộc hạ bên cạnh, lôi kéo dây cương đặc ý ở trên ngựa giật giật, cười nói, “Hừ, võ lâm cao thủ? Đều học mấu phun thành như vậy, ta xem nàng còn có thể chạy đi đâu!”

Hai tên thủ hạ vội vàng đi nhanh qua, kéo Tâm nhi trong lòng Minh Huy ra, nhắc Minh Huy Công chúa lên đưa tới trước mặt Bộc Vương.

Tâm Nhi đẩy tên hộ vệ như lang như hổ kia, dùng sức giãy dụa đánh đá, gắt gao giữ chặt góc áo Minh Huy Công chúa. Nhưng nàng chỉ là một đứa nhỏ hai ba tuổi, sao có thể cùng võ phu trưởng thành chống lại? Bị kéo ra, nàng thậm chí xé rách luôn một góc áo của Minh Huy, có thể thấy được nàng dùng sức mạnh đến đâu.

Nhìn Minh Huy bị mang đi, Tâm nhi rốt cục khàn giọng hô: “Mẫu thân—”

Trần Khiêm thấy thế, quát to một tiếng: “Công chúa! “Liền muốn đánh tới. Nhưng đại hán Hung Nô như thế nào thả hấn rồi đi? Thấy hấn phân tâm, lại một chưởng chụp tới, nhất thời đem hấn đánh bay ra ngoài, rơi trên mặt đất. Trần Khiêm quỳ rạp trên đất vẫn còn giãy dụa, cắn hàm răng, miệng đầy bọt máu, bỏ hướng tới chỗ Bộc Vương. Bộc Vương thấy hấn bộ dáng giống như quý đối địa ngục, hoảng sợ, vội vàng kéo ngựa lùi về phía sau, kích động nói: “Mau, mau! Ngăn hấn lại cho ta! Ngăn hấn lại! Hồ Khai, ngăn hấn cho ta!” Hồ Khai bên cạnh hấn nói: “Vương gia, đừng sợ, hấn bị trọng thương, không di chuyển nổi!”

Bộc Vương nửa tin nửa ngờ, “Phải không?” “Lại hướng Trần Khiêm nhìn, thấy hấn vẫn như trước quỳ rạp trên mặt đất, đã ngất đi. Bộc Vương lập tức thẳng thắt lưng, hừ một tiếng.

Đang cùng đại hán Hung Nô dây dưa Cổ Nghiên thừa dịp lực chú ý của đối phương đặt trên người Trần Khiêm, lập tức lách mình chạy trốn, hướng đường phía trước chạy đi. Đại hán Hung Nô trong tay không có vũ khí, thuận tay lượm một hòn đá nhỏ trên mặt đất, mang theo nội lực ném tới. Cổ Nghiên vội chạy đi nên không kịp tránh, hòn đá đánh vào vai trái của hắn, hắn lao đảo một chút, tiếp tục chạy về phía trước, cũng không dừng lại.

Đại hán Hung Nô cũng không truy kích, khóe miệng mang theo cười lạnh như đã dự đoán trước.

Thân ảnh của hắn còn không biến mất trong tầm mắt mọi người, liền nghe thấy một trận tiếng động xuyên đến “Vèo vèo vèo ~”, năm mũi tên dài hướng hắn bay đến, tốc độ cực nhanh, Cổ Nghiên võ nghệ không thấp, nhưng đang chạy trốn vô pháp né tránh, chỉ có thể nghiêng thân tránh chỗ yếu hại, năm mũi tên dài màu bạc bắn vào đùi hắn, vai phải, ngực trái. Bị tên bắn ngăn trở tốc độ, lao đảo từng bước, Cổ Nghiên ngay tại chỗ lăn một vòng, lăn đến bên cạnh rừng trúc. Mũi tên theo hắn quay đâm thật sâu vào trong thịt, máu tươi chảy người.

Ngũ kỵ phía xa, người trên lưng ngựa cánh tay vác cung cứng, đầu trục bóng loáng, có bện bím tóc nhỏ, vừa nhìn liền biết đó là người Hung Nô. Bọn họ xếp thành một hàng, theo đường núi nhỏ chậm rãi tiến đến. Đại hán Hung Nô nhìn bọn họ một bên cười ngựa đến, một bên hướng trong rừng trúc bắn. Thời điểm người Hung Nô ở trên thảo nguyên vậy sẵn cô lang (*) đều là như thế, từ xa bắn, cũng không tới gần, vây quanh mà bắn, thẳng đến khi nó vết thương chồng chất, kiệt sức, tận lực mà chết.

(*) Cô lang: Sói tách đàn, đi săn một mình.

Đại hán Hung Nô cùng Cổ Nghiên độ sức là lúc, Bộc Vương quan sát Minh Huy Công chúa.

Minh Huy cả người đầm máu, có của Hách Liên Cẩm, cũng có của chính mình, đơn bạc thân mình có vẻ dị thường điềm đạm đáng yêu. Chính là mặt mày của nàng trong lúc đó, ánh mắt sắc bén kiên quyết, trong ngày thường, vẻ sắc sảo này bị che giấu ở chỗ sâu.

Bộc Vương nhìn thấy ánh mắt nàng, giận dữ nói: “Bây giờ ngươi còn tưởng rằng ngươi là người cao cao tại thượng sao, Công chúa được vạn dân kính ngưỡng sao? Lúc này, sủng ái của phụ hoàng ngươi cũng không thể cứu ngươi! Người tới, rót thuốc cho nàng!”

Hồ Khai lập tức từ trong ngực xuất ra một bình sứ nhỏ cầm trong tay. Minh Huy Công chúa thấy thế, lập tức cắn lưỡi tự sát. Hồ Khai thân là thống lĩnh hậu vệ của Vương gia, trước không nói đến nhân phẩm thế nào, võ nghệ ít nhất cũng có vài phần. Thấy Minh Huy Công chúa tự sát, lập tức xuất thủ kéo cầm dưới của nàng. Hai tên hộ vệ cũng giữ chặt lấy Minh Huy Công chúa. Minh Huy mang trọng thương trong người, khó có thể gãy gập, vẫn như cũ liều mạng toàn lực đá một cước. Minh Huy bực này cao thủ, cho dù là trọng thương, cũng là vừa ngoan vừa chuẩn, hướng phía dưới của Hồ Khai đá tới. Hồ Khai tuy rằng đúng lúc tránh được, nhưng bất đắc dĩ khoảng cách quá gần, vẫn như trước bị đá trúng hạ phúc, đau đến hân quát to một tiếng, đánh rơi bình sứ, che đậy quần ngã trên mặt đất.

“Phế vật! “Bộc Vương chửi một tiếng, kéo một tên hộ vệ bên cạnh, chỉ vào cái lọ nói: “Đi!”

Người bị chỉ điểm rút đao trên tay, ma sát cọ cọ rồi lập tức nhảy xuống ngựa, không đợi hắn đi qua, Hồ Khai đang che đậy quần quát: “Cút ngay, để đó cho ta!”

Hồ Khai nghiêng răng nghiêng lợi, kẹp hai chân quỳ trên mặt đất, nhặt lên bình sứ, nhổ ra nút gỗ, một tay cầm cái lọ, một tay nắm lấy cầm Minh Huy, hung hăng đổ vào. Chết lòng màu đỏ nhạt theo khóe miệng của nàng tràn ra.

Minh Huy thần sắc đau khổ, nhắm mắt lại, không rên một tiếng.

Bộc Vương ngồi ở trên nhìn nàng, roi ngựa trong tay chỉ vào nàng nói: “Ngươi sao không hỏi ta, vừa rồi cho ngươi uống là cái gì?”

Minh Huy như trước nhắm mắt lại, cái gì cũng không nói.

Một tên hộ vệ bên cạnh nhắc nhở nói: “Vương gia, cầm của nàng đang bị thống lĩnh nắm!”

Bộc Vương trợn mắt nhìn: “Ta còn không biết sao? Cần ngươi nói?” Quay đầu đối với Hồ Khai nói, “Thuốc này khi nào thì có hiệu quả? Xem nàng còn giả bộ thế nào!”

“Vương gia yên tâm, hiện tại đã bắt đầu có hiệu quả, cam đoan nàng không có khí lực cắn lưỡi tự sát! Cho dù có khí lực, ta nghĩ nàng cũng không dám!”

“Hừm?” Bộc Vương bộ dáng giả bộ kinh ngạc, biết rõ còn cố hỏi, “Vì cái gì không dám?”

“Công chúa Điện hạ nếu dám tự sát, không còn cách nào khác, đành phải cởi hết quần áo của nàng treo trước cửa vương phủ chúng ta cho mọi người thưởng thức! Nhìn xem kim chi ngọc điệp không có quần áo là bộ dáng gì!”

Bộc Vương làm ra vẻ khó xử, nói: “Để cho dân chúng xem như vậy, chẳng phải sẽ tổn hại đến uy nghiêm hoàng gia?”

Hồ Khai ôm đống quần, nơi đó còn có chút đau, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Vậy để ở trong vương phủ chúng ta, cho chúng hộ vệ hảo hảo nhìn xem!” “Hồ Khai vừa nói vừa tiến lên, nhìn Minh Huy xoa xoa hàm dưới.

Bộc Vương thấy Minh Huy vẫn không nói lời nào, cảm thấy có chút không thú vị, bữu môi, ngồi ở trên lưng ngựa, nói: “Ta chính là không thích bộ dáng cao cao tại thượng của ngươi... Không biết, kinh thành đệ nhất mỹ nhân người người ca tụng, ở trên giường thì có tư vị gì?! Ta đây là ca ca, trước hết phải nếm thử!”

Minh Huy rút cục mở to mắt , gât gao nhìn huynh trưởng , từng chữ nói : “ Ta là muội muội cùng cha khác mẹ với ngươi ! Cố Hiều , ngươi quả nhiên cảm thú cũng không bằng ! “

Cố Hiều thấy Minh Huy tức giận , ngược lại cao hứng , ngay thẳng nói : “ Phụ hoàng không phải nói ta cảm thú cũng không bằng sao ? Ta liền cảm thú cũng không bằng cho hấn xem ! Ha ha ha ha ha ha – “

Cố Hiều cười ha ha , tiếng cười ở trong núi có vẻ phá lệ vang dội . Minh Huy lại không có phản ứng , không biết suy nghĩ cái gì .

Xa xa , năm kỵ binh Hung Nô từ xa tiến đến gần , không bao lâu liền đi đến phía trước . Khi bọn hấn sắp tới chỗ đám người Bộc Vương và Minh Huy Công chúa , con ngựa đang đi đầu bỗng nhiên hai chân trước khụy xuống , té ngã trên đất .

P/S : Thập Tam tới rồi .

Tính ém chương tới cuối tuần cơ ! ^0^

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Tha Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Nguyên đồng sinh cộng tử .

Chương 28 : Nguyên đồng sinh cộng tử .

Con ngựa sau theo sát vọt tới , lại thêm một con ngựa ngã xuống đất . Phía sau ba con ngựa không kịp ngừng lại , thiếu chút nữa đụng nhau . Bất quá vài tên binh Hung Nô kỹ thuật không chế ngựa vô cùng tốt , kịp thời chế ngự ngựa .

Nhưng ba con ngựa khoảng cách quá gần , dây cương kéo lại , hai chân trước đứng thẳng lên , tức thì , hai người cưỡi ngựa phía trước nhảy xuống trước khi bị ngựa sau giẫm lên .

Cao thủ Hung Nô giẫm thật mạnh trên mặt đất , bay vọt lên , trên mặt đất lưu lại một dấu chân thật sâu , dừng ở chỗ ngựa té ngã , một cước hướng thân ngựa đá tới . Đại mã kêu thảm một tiếng , ngã xuống bên cạnh , nằm trên mặt đất , nhất thời miệng co quắp sùi bọt mép .

Cao thủ Hung Nô ngồi xổm xuống xem xét hai con ngựa té ngã trước mắt , phát hiện trên chân dính bùn của chúng nó mơ hồ có chút sắc lam . Trên móng con ngựa đầu tiên , có một cây châm dài nhỏ cứng còi đâm vào trong thịt , chảy ra vài tia máu có màu lam .

Đúng lúc này , hấn bỗng nhiên cảm thấy ánh sáng trên đỉnh đầu tối sầm lại một chút , ngẩng đầu lên nhìn , hai cái ám khí màu đen hướng trước mặt hấn đánh úp lại ! Hấn lập tức rút ra loan đao bên hông tên binh bên cạnh , hướng ám khí kia chém tới .

' Ám khí ' bị chém làm hai nửa , từ giữa tản ra một chút thuốc bột màu lam nhạt . Thuốc bột mềm mại , không giống ám khí có thể ngăn cản , tức khắc dính đầy người hấn . Giữa lúc mưa xuân rả rích , chỗ thuốc bột cùng làn da thấm ướt tiếp xúc giống như hòa thiếu . Đặc biệt hơn , vì hấn muốn thấy rõ phương hướng công kích , ánh mắt trừng thật to , khó tránh khỏi không kịp nhắm mắt , thuốc bột dính một chút vào mắt , đau đến vị cao thủ này ôm mắt quỳ rạp xuống đất .

Ngay sau đó , tại sườn dốc vang lên tiếng nổ , ba mũi tên hướng đỉnh đầu hấn phóng tới . Hấn ngay tại chỗ lăn lộn , giống như đã sớm chờ hấn , liền một đám mũi tên tiếp theo lại đến , hấn không kịp tránh đi , nhất thời bị bắn trúng vai trái cùng bụng phải .

Mưa tên này còn chưa xong , trên sườn dốc lại đến hai đợt tên nổ , mỗi lần ba mũi tên , sau cùng hai tên còn trên lưng ngựa bị bắn rơi xuống đất , mũi tên cắm vào cổ họng , máu chảy theo mũi và khóe miệng , từ máu tươi biến thành màu đen , hiển nhiên tên có độc . Trên đất còn có ba tên binh đứng trên mặt đất cạnh con ngựa ngã sắp xuống , nhất tề cảnh giác rút ra trường đao .

Biến cố này khiến cho đoàn người Bộc Vương cách đó không xa bị dọa đến choáng váng . Người nhất gan lúc gặp phải thời điểm sinh tử , có khả năng sợ tới mức không động đậy , nhưng có người lại phản ứng cực kỳ nhanh . Ở giữa mọi người , Bộc Vương dĩ nhiên là phản ứng nhanh nhất , đối với Hồ Khai còn đang sững sờ nói : “ Mau mau ! Đem Minh Huy bắt giữ cho ta ! ”

Hồ Khai không hổ là hộ vệ đầu lĩnh của Bộc Vương , lập tức hiểu được ý tứ của chủ tử nhà mình , thân thủ chế trụ cổ của Minh Huy , đem trường đao đặt bên cổ nàng , cấp một ánh mắt cho hộ vệ bên cạnh . Những hộ vệ này chuyên khác làm không được , nhưng loại chuyện này lại làm đến thuận buồm xuôi gió , tâm hữu linh tê (*) , chỉ một thoáng liền có hai tên hộ vệ đi qua bắt giữ Tâm nhi . (*) Tâm hữu linh tê = Tâm linh tương thông . Nghĩa : Hiểu ý của nhau .

Tâm Nhi bị bọn hộ vệ như lang như hổ bắt lấy , khóc giãy dụa , khàn khàn cổ họng gọi “ Mẫu thân “ , kêu đến Minh Huy Công chúa đau lòng , lại bất lực .

Hồ Khai quát : “ Cao nhân đang ở đâu ? Thỉnh đi ra gặp mặt ! “

Trả lời hắn là ba mũi tên , cắm thẳng vào lưng một tên hộ vệ . Hộ vệ kia kêu lên một tiếng rồi ngã nhào xuống đất , quỳ rạp trên mặt đất không ngừng khóc thút thít . Mũi tên có dính bột phấn màu lam , chỗ cùng máu tươi hòa tan , phát ra tiếng ' xèo xèo ' , còn bốc khói . Đoàn người Bộc Vương thấy thế , chỉ cảm thấy sau lưng lạnh buốt , toàn thân run lên .

Đây là độc được gì , lại bá đạo như vậy ?

Lúc này , Bộc Vương nhìn thấy trước mắt một bóng dáng màu xanh nhạt từ sườn núi bay vọt xuống , dừng ở trước bọn họ và người Hung Nô . Bộc Vương nhìn chăm chú , là một nữ tử mặc lục trang che mặt , khuôn mặt bạch ngọc như san hô trắng , da dẻ nõn nà , mày như họa , tay áo tung bay trong cơn mưa phùn ngày xuân , đeo kiếm đứng thẳng , không nhúc nhích nhìn hắn .

Minh Huy Công chúa nhìn nàng , môi khẽ động , nhẹ giọng nói : “ Thập Tam ... “

Hách Liên Cẩm đã được hộ vệ Bộc Vương băng tốt hai tay , đang nằm ở bên cạnh nghỉ tạm , hai tay hắn mặc dù bị phế đi , nhưng ánh mắt vẫn còn tốt , vừa nhìn thấy khí tức cô gái này , liền biết là nhân vật nguy hiểm , vội vàng nói : “ Bắn tên ! Mau bắn tên giết nàng ! “

Nguyên Thương sao cho hắn được như ý ? Trong lúc mọi người sững sờ , sớm nâng tay áo bắn ra ngân châm . Ngân châm dài nhỏ như tơ , khó lòng phòng bị , Hồ Khai còn chưa kịp phản ứng , châm dài đã đâm sâu vào các đốt ngón tay hắn . Nhất thời toàn bộ tay phải của Hồ Khai đều mất đi tri giác , trường đao rơi xuống đất .

Nguyên Thương lại vung lên một bao bột phấn màu lam qua . Mọi người thấy , sợ tới mức thiếu chút nữa rơi xuống ngựa . Hai tên hộ vệ bên người Bộc Vương một bên ôm đầu , một bên lôi kéo ngựa của Bộc Vương quay đầu , trong lúc rối loạn chỉ có thể nghe thấy tiếng người kêu to :

“ Má ơi , chạy mau ! “

“ Mau dẫn Vương gia đi ! “

“ Là độc được ! Chạy mau ! “

Hách Liên Cẩm hai tay đã phế , chỉ có thể giương mắt nhìn , tức giận nói : “ Phế vật ! Phế vật ! “ Vương gia phế vật này thực sự không chịu nổi một kích ! Nếu không phải Vương gia phế vật này một đường dẫn dắt bọn họ thông quan , thì hắn sao có thể cùng tên phế vật này chung một chỗ ?

Hoàn hảo bọn hộ vệ chạy trốn cũng không quên tầm quan trọng của Hách Liên Cẩm , đem Hách Liên Cẩm ném lên trên ngựa cướp đường chạy như bay . Bên kia tên binh Hung Nô còn sống thấy bỗng xuất hiện một nữ tử Trung Nguyên lợi hại như vậy , đột nhiên xuất thủ làm bị thương thống soái của mình , khiến hắn bị tên bắn lẫn lộn trên mặt đất , hai mắt chảy ra máu đen , trên người toàn lỗ hổng vì bột phấn thiêu đốt tạo thành . Hai người vội vàng tiến lên đem thống soái nhà mình khiêng lên , nhảy lên hai con đại mã Hung Nô , theo lộ tuyến trước mà chạy . Không bao lâu hai bên mọi người đều đi sạch sẽ , Nguyên Thương lúc này mới thở dài nhẹ nhõm một hơi . Nàng là sát thủ , am hiểu ăn núp gần đó đánh lén , nếu đao thật thương thật , cũng không nhất định có thể đánh thắng tên Hồ Khai , lại càng không cần nói đến tên thống soái cao thủ Hung Nô kia .

Trên người nàng mang độc được màu lam không nhiều , ở đường đi dùng một phần , đi sườn núi giải quyết tên bắn nỏ dùng thêm một phần , còn lại toàn bộ đều rơi trên người cao thủ Hung Nô . Vừa rồi hươu Cổ Hiêu vùng chi là thuốc trị thương không có lực sát thương gì , chính là màu sắc cùng độc được giống nhau thôi . Nếu bọn họ phản ứng lại , thì thực phải xuất thủ liều mạng , Nguyên Thương không thể dẫu lại nhiều người như vậy !

Bất quá , chắc không bao lâu sau bọn họ sẽ kịp phản ứng , nơi đây không nên ở lâu , chỉ bằng lập tức rời đi . Đoàn người Bộc Vương Cổ Hiêu rời đi để lại vài con ngựa không người cưỡi , Nguyên Thương tiến lên , kéo một con qua , cái gì cũng không nói , ôm lấy Công chúa , đặt ở trên lưng ngựa , lại ôm lấy Tâm Nhi bên cạnh đặt ở trong lòng Minh Huy , nói : “ Bám chặt mẫu thân người ! “

Tâm Nhi thấy người quen thuộc nhất làm cho người ta có cảm giác an tâm kia , cuối cùng ngừng khóc , hai mắt nhắm lệ mông lung gật đầu , gắt gao giữ chặt tay Minh Huy không buông . Minh Huy toàn thân mềm nhũn vô lực , tùy ý nàng nắm lấy .

Nguyên Thương xoay người lên ngựa , đem hai người ôm ở trong lòng . “ Giá ! “ Nàng kẹp bụng ngựa , hướng trong núi mà chạy .

Nơi này có hai đường chính , một cái là đường lúc tới , chỗ vừa rồi có cung thủ kỳ mã Hung Nô , không biết có còn quân cứu viện hay không , tuy rằng ít người , nhưng là tình hình , hai tên Hung Nô kia đều là cao thủ bắn cung . Một đường khác là bọn người Bộc Vương Cổ Hiêu đi , tuy rằng võ nghệ không cao lắm , nhưng người đông thể mạnh . Nguyên Thương mang theo hai cái trời buộc , hai bên đều đi không được , vì thế kéo chuyển dây cương , hướng đường nhỏ trong rừng trúc đi tới . Vừa rồi nàng ở đỉnh núi nhìn xuống phía dưới xem xét qua , con đường này chính là hướng vào trong núi sâu .

Lúc gần đi , cảm trong tay túi nhỏ từ xa ném tới , dừng ở bên người Trần Khiêm đang hôn mê .

Thân ảnh ba người Nguyên Thương biến mất trong rừng trúc , một tên nam tử liền từ ven đường đi ra , cả người đầy máu tươi , đúng là Cổ Nghiên .

Cổ Nghiên chịu đựng đau đớn , đi đến bên người Trần Khiêm , nhặt lên bao thuốc bột kia , mở ra , bên trong được chia làm hai bọc nhỏ , một cái bọc nhỏ phía trên có viết ' thuốc uống ' , là mấy viên thuốc màu đen ; một cái bọc khác viết ' Thoa ngoài da ' , là bột phấn màu vàng nhạt .

Cổ Nghiên y theo mặt trên nói , uống viên thuốc , lại đem thuốc bột màu vàng nhạt vẩy vào vết thương . Miếng vết thương liền có cảm giác mát lạnh , ngay sau đó bắt đầu trở nên tê tê , rồi từ từ không thấy đau đớn nữa . Cổ Nghiên cũng từng bị thương nhiều lần , đối với thuốc trị thương có hiểu biết

nhất định, còn chưa từng gặp qua thuốc bột giảm đau như vậy. Hắn niết mở cầm Trần Khiêm ra, mạnh mẽ giúp Trần Khiêm trút thuốc xuống, sau đó vác hắn lên trên một trong những con ngựa còn lại, hướng đường về mà chạy.

.....

Nguyên Thương ôm Công chúa và Tâm nhi, xuyên qua núi rừng cây cối, cho ngựa chuyển hướng, tận lực không lưu lại dấu vết trên đường.

Phi ngựa nhanh nên trên lưng ngựa cảm thấy xóc nảy, Minh Huy trọng thương trong người, không bao lâu lại muốn bắt đầu ho khan học máu. Nguyên Thương đành phải giữ chặt dây cương, chậm rãi mà đi. Minh Huy chịu là nội thương, Nguyên Thương kiếp trước căn bản không có nội công, kiếp này cũng không chịu qua nội thương, cũng không biết nội lực tạo thành thương thì phải trị liệu như thế nào. Nhưng nhìn Minh Huy chắc là phải bị tổn thương, vì thế liền dựa theo vết thương xuất huyết bên trong cho thuốc. Lúc ở trong viện Trần Tam, vì phòng vạn nhất, từng chuẩn bị qua một ít dược liệu trị nội thương, năng kết hợp kinh nghiệm từ trước, đoán chừng rồi cấp Minh Huy dùng thuốc, cho dù hiệu quả không tốt, hắn cũng sẽ không xảy ra sai lầm.

Minh Huy Công chúa tựa vào trong lòng của nàng, hai mắt nhắm nghiền, nguyên bản sắc mặt tái nhợt bắt đầu hồng nhuận. Nguyên Thương dùng ống tay áo mềm nhẹ lau đi máu tươi nơi khoe miệng nàng, giống như lúc trước nàng dùng khăn lụa giúp nàng lau mồ hôi.

Minh Huy Công chúa từ nhỏ ôm tâm chống lại Hung Nô, hy vọng có thể làm nữ kiệt, lưng mang tâm nguyện lớn lao, ở trong hoàng cung triều đình sâu không thấy đáy hay với dân chúng luôn giữ dáng vẻ, sắc mặt chu toàn.

Nhưng vô luận lòng của nàng tâm cơ sâu đậm bao nhiêu, vô luận nàng mưu lược trí tuệ xuất chúng thế nào, nàng cũng chỉ là thiếu nữ mười sáu tuổi mà thôi. Ở trước cái chết nàng cũng sẽ sợ hãi phát run, ở trong cô đơn bất lực nàng cũng sẽ muốn dựa dẫm, ở lúc gặp phải thân ca ca muốn vũ nhục, đồng dạng cũng sẽ tuyệt vọng.

Minh Huy nhắm mắt lại, mềm mại tựa vào lòng ngực mang theo hương thơm mát lạnh, không muốn động, cũng không có khí lực động. Đã lâu không có không buồn không lo, an tĩnh nằm. Con ngựa lắc lư tiến về phía trước, người điều khiển ngựa rất tốt, lúc này trên lưng ngựa nhấp nhô không nhiều.

“Thập Tam.”

Nguyên Thương “Ừ” một tiếng, nói: “Thuốc có hiệu quả không?”

Minh Huy giống như không có nghe thấy nàng nói, tự mình hỏi: “Vì cái gì ... muốn ... cứu ta?” Lời nói là cố hết sức, nhưng ngữ khí lại cố chấp.

Nguyên Thương cau mày, khuôn mặt mang theo hoang mang khó tả.

Vì cái gì muốn cứu Minh Huy Công chúa?

Chính nàng cũng không biết.

Vu Linh thường nói, đặc điểm lớn nhất của sát thủ, chính là hành động trước suy nghĩ.

Sát thủ cao cấp nếu có một tuyệt kỹ khó giải thích, thì phải là động tác mau hơn ý nghĩ. Nếu đợi cho ánh mắt cùng tư duy phát hiện ra kẻ thù tập kích rồi mới hành động, vậy thì sát thủ chết bao nhiêu lần cũng không đủ. Bọn họ có một loại trực giác kinh người, ở trước lúc đại não phát sinh ra chỉ thị rõ ràng chỉ huy tiểu não và xương sống, bọn họ đã hành động trước một bước, hơn nữa làm ra việc khó có thể giải thích nhưng lựa chọn lại vạn lần chính xác.

Tựa như hiện tại, nguyên bản hắn là thừa dịp loạn mà ly khai, thoát đi kinh thành thị phi này mới đúng, nhưng trước khi nàng nghĩ rõ, trực giác sát thủ kinh người kia cùng phản xạ thần kinh đã trước một bước chỉ huy nàng bắt đầu động tác. Chờ nàng phục hồi tinh thần lại, nàng đã ở bên cạnh Cổ Nguyệt Mẫn.

“Thời điểm lòng người có vương bận, người sẽ không còn là một sát thủ.”

Trong giây lát nghĩ đến những lời này của Linh đại nhân, Nguyên Thương trong lòng nhảy dựng, đột nhiên bị dọa đến một thân mồ hôi lạnh.

Nguyên Thương lắc lắc đầu. Lòng có vương bận? Đây coi như là vậy sao? Bởi vì lo lắng an nguy của nàng?

Không, nàng không phải!

Minh Huy Công chúa an nguy cùng nàng có quan hệ gì đâu?

... Chỉ là, lúc ở Phò mã phủ, vị Công chúa này đối với nàng vô cùng tốt ... Nhưng cũng chỉ là chút hư tình giả ý mà thôi.

Về phần người Hung Nô ... Người Hung Nô giết bao nhiêu người Hán cùng nàng có quan hệ gì? Toàn thế giới này chết sạch thì có thể nào? Nàng vì cái gì muốn mạo hiểm sinh mạng, nguy hiểm, đi ám sát người Hung Nô kia? Lúc ấy nếu người Hung Nô kia không dùng đao chém bao độc dược, mà là đá văng ra hoặc là tránh đi ... Hoặc trước đó trở lại trên đường rắc thuốc bột cùng ngâm châm không có tác dụng ... Sẽ có hậu quả gì?

Tóm lại, lần này, vương bài sát thủ như nàng hai đời cho tới nay, trù tính kế hoạch có nhiều lỗ hổng nhất, là lần ám sát gây ra sai lầm lớn nhất —lại là vì cứu người.

Cho dù là hiện tại , nguy hiểm như trước vẫn tồn tại , người Hung Nô cùng Bộc Vương vô cùng có khả năng còn chưa đi xa . Người Hung Nô thật ra có khả năng mang thống soái của bọn họ đi trị thương ; Nhưng Bộc Vương này , tâm trả thù rất mạnh , không để ý hậu quả , vô cùng có khả năng sẽ đuổi theo .

“ Thời điểm lòng người có vương bận , người sẽ không còn là một sát thủ . ”

Sau những lời này , Linh còn nói qua một câu :

“ Khi người vương bận vô cùng sâu , là lúc , người trở thành sát thủ chỉ vương . “

Hai câu nói này nhìn thì rất mâu thuẫn , lúc trước nàng lý giải ý tứ trên mặt chữ , cảm thấy vô cùng vô vẩn . Vương bận chỉ có thể tạo thành nhược điểm , như thế nào có khả năng khiến bản thân trở nên cường đại ?

Hiện tại nàng có chút hiểu được — vô địch giả [kẻ mạnh nhất] , đơn giản là phải có vô địch lòng tin . Vừa rồi nàng xuất kiếm kia một khắc , nàng không nghĩ qua tỷ lệ thành công , cũng không có nghĩ tới một kích không trúng đường lui sẽ như thế nào . Nàng chỉ nghĩ : Trường kiếm , mũi tên , ngân châm của nàng , tất phải trúng !

Cho nên , nếu thật muốn hỏi nàng , vì sao muốn cứu Minh Huy Công chúa , nàng chỉ có thể nói :

“ Bởi vì ta muốn làm như vậy . “

Không có lý do gì , nhưng chính là muốn làm như vậy .

.....

P/S : Chương thật dài ...

Ta thật rảnh mở lại từng chương chèn hình .

Chương sau là gì nhỉ ? (III ^ 0 ^ III)

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Tha Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Sơ hoan [H] .

Chương 29 : Sơ hoan [H] .

“ Bởi vì ta muốn làm như vậy . “

Nguyên Thương trong lời nói bình thản , trong trẻo nhưng lạnh lùng , Cô Nguyệt Mẫn từ trong câu nói đơn giản , trong giọng nói lạnh nhạt này có thể nghe được kiên trì khó nhận ra .

Minh Huy Công chúa bỗng nhiên nở nụ cười , nàng lôi kéo vạt áo trước của Nguyên Thương , nói : “ Người , cùng ta hồi phủ Công chúa đi ! “

Nguyên Thương không nói gì . Vị Công chúa điện hạ này không khỏi có chút bá đạo , vừa cứu nàng , liền lập tức muốn lôi kéo mình .

Chỉ là , cũng không cảm thấy phản cảm .

Lại nghe Cô Nguyệt Mẫn tiếp tục nói : “ Chúng ta ... Quân tử chi giao , bất luận thân phận ... Chúng ta không nói chuyện triều chính , chỉ nói phong nguyệt [gió trăng] ... “

(*) Phong nguyệt : Lời thơ trăng gió , vui chơi .

“ Chờ chúng ta còn sống trở về rồi nói sau ! “ Nguyên Thương ngắt lời nói , “ Hai nữ tử thì có cái gì phong nguyệt mà nói ? Người không muốn học máu mà chết , thì ít nói mấy câu đi . “ Chờ an toàn sau , phải cách xa vị Công chúa này một chút . Công chúa này rất nguy hiểm , mỗi lần nhìn thấy nàng , luôn cảm thấy toàn thân không thích hợp .

Nguyên Thương cẩn thận nhớ lại vừa rồi quan sát đường núi , chọn một vị trí ẩn khuất đi tới . Nơi này đã lệch khỏi quỹ đạo đường núi , không có đường , đi càng thêm khó khăn .

Đang lúc suy tư , Nguyên Thương bỗng nhiên cảm thấy người trong lòng có chút run rẩy .

“Ngươi làm sao vậy ? “Nguyên Thương sờ trán của nàng, có chút nóng lên .

Minh Huy Công chúa gắt gao nắm lấy vạt áo của nàng, cắn chặt răng, miễn cưỡng mỉm cười nói : “ Không có gì , ngực có chút đau ... Ngươi biết , phụ cận chỗ nào có dòng suối không ? “

“Nửa ngày lộ trình, bên ngoài có một thác nước . “ Vốn lộ trình chỉ có nửa canh giờ, chỉ là dựa theo tốc độ hiện tại các nàng đi, nửa ngày cũng không nhất định có thể . Nguyên Thương nhìn sắc mặt nàng đỏ lên, không giống như bị nội thương, lại giống như bị phong hàn .

Nguyên Thương nghĩ đến vừa rồi Bộc Vương rót nước thuốc cho nàng, khẽ nhíu mày, cúi người xuống, ở cổ nàng ngửi một chút . Nguyên Thương khnúu giác cùng vị giác so với người thường nhạy cảm hơn nhiều, nước thuốc kia có màu đỏ dọc theo gò má nàng chảy xuống, dính một chút ở trên cổ, Nguyên Thương ngửi được hương khí nồng đậm, có chút giống như xạ hương . Vươn đầu lưỡi liếm liếm, có chút vị ngọt, lại ném không ra là độc gì .

Đầu lưỡi Nguyên Thương chạm đến da thịt nơi cổ Cố Nguyệt Mẫn, Cố Nguyệt Mẫn đột nhiên run rẩy một chút . Nguyên Thương ngẩng đầu lên, thấy Cố Nguyệt Mẫn khép hờ hai mắt khó có thể che dấu lộ ra vài phần ý xuân, màu da ửng đỏ, thân thể trong lòng rõ ràng nóng lên, bởi vì cường chế chịu đựng khiến toàn thân run rẩy .

Hiện tại Nguyên Thương không cần nghiệm chứng nữa, cũng biết đó là thuốc gì .

“Ngươi nhìn đã bao lâu ? “Cố Nguyệt Mẫn cắn răng, trên mặt càn đỏ, không biết là do được liệu phát tác, hay là bị Nguyên Thương nhìn ra được mà đỏ bừng mặt .

Nguyên Thương ghim cương ngựa, nói : “ Tại sao không nói sớm cho ta biết ? “ Nếu sớm một chút phát hiện, còn có thể dùng được vật ức chế . Hiện tại được hiệu đã bắt đầu phát tác, dùng được vật ức chế cũng không có hiệu quả . Phương pháp đơn giản nhất là ngâm mình trong nước lạnh, qua một hai canh giờ thì tốt rồi . Nguyên Thương lúc chấp hành nhiệm vụ, loại thuốc này cũng thường dùng . Sắc thủ Hắc Sắc Chỉ Vân cuộc sống sinh hoạt hỗn loạn, vì nhiệm vụ cần, sẽ cùng với người khác ngủ, có huyênh đệ tỷ muội thậm chí vì giảm bớt áp lực mà tìm kiếm an ủi . Nguyên Thương tuy rằng kiếp trước chỉ sống hơn hai mươi năm, nhưng ở phương diện này lại có kinh nghiệm phong phú .

Cố Nguyệt Mẫn cắn môi dưới nói : “ Ta ... Được này quá mức bỉ ổi ... Ta vốn cho rằng ... “

“Vốn cho rằng có thể chịu được ? Cố Hiều hạ lưu bại hoại kia dùng thuốc có thể không mạnh sao ? Khôn khéo của ngươi đi đâu rồi ? “

Đối mặt với chất vấn của Nguyên Thương, Cố Nguyệt Mẫn không lời chống đỡ . Lúc này nàng cũng không có năng lực nói chuyện bình thường .

Xem ra nữ nhân cũng có nhược điểm . Giống như Cố Nguyệt Mẫn vậy thiên kim xử nữ, lần đầu gặp gỡ sự tình ở phương diện này cũng sẽ không biết làm sao !

Nguyên Thương ôm nàng tung người xuống ngựa, đem Tâm nhi đặt ở gò đất ven đường, dây cương ngựa cột vào một thân cây to .

Nguyên Thương đối với Tâm Nhi nói : “ Ở chỗ này chờ ! “

Tâm Nhi gật đầu, nhìn nàng, trong mắt tất cả đều là nghi vấn . Nhưng Nguyên Thương không để ý đến nàng . Nguyên Thương rất rõ ràng, Tâm nhi rất nghe lời, bảo nàng ở chỗ này chờ không nhúc nhích, cho dù bị sói ăn thịt cũng sẽ không rời đi .

Lúc này được lực đã phát tác rất sâu, Cố Nguyệt Mẫn trong mắt khó bảo trì thanh minh . Với sự nhạy cảm của Nguyên Thương thẳng đến lúc này mới phát giác, có thể thấy được Cố Nguyệt Mẫn dù bị trọng thương, lực nhẫn nại vẫn ngoan cường như vậy .

Cố Nguyệt Mẫn núp ở trong lòng Nguyên Thương, trong mơ hồ, cảm thấy thân mình lạnh lẽo, miễn cưỡng mở mắt ra nhìn, cuối mùa xuân mặt đất hơi ẩm, xung quanh là mùi cỏ xanh và bùn đất, hơi lạnh của khí trời làm cho nàng có chút thanh tỉnh, hướng Nguyên Thương bên cạnh nhìn, thấy nàng cúi đi áo khoác, lộ ra áo lót màu trắng bên trong .

Nguyên Thương cúi bỏ khăn che mặt màu trắng, dung nhan trong trẻo nhưng lạnh lùng như mặt trăng kia, nàng nhìn thấy rõ ràng vô cùng .

Cố Nguyệt Mẫn trong lòng nhảy dựng, hoảng hốt nói : “ Ngươi ... Ngươi muốn làm gì ? “

“Giải độc . “ Nguyên Thương đem áo khoác trải trên mặt đất, quỳ gối bên người nàng, giúp nàng cởi áo .

Cố Nguyệt Mẫn vội vàng nắm lấy cái tay đang muốn khoan y giải đãi [cởi áo tháo thắt lưng] mình, nói : “ Thập Tam, ngươi ... không, không được ... “ Vì sao không được ? Chẳng lẽ này không phải xuân dược ? “ Nguyên Thương cau mày, cúi đầu lại ngửi cổ Cố Nguyệt Mẫn, lại liếm liếm, nồng đậm mùi thơm cùng vị ngọt của thuốc đông y ngay cả mùi máu trên người Cố Nguyệt Mẫn đều che giấu không được . Đôi mi thanh tú của Nguyên Thương chau lại, âm điệu trong trẻo rõ ràng khẳng định nói : “ Sẽ không, phán đoán của ta hẳn không có sai . “

Cố Nguyệt Mẫn cảm thấy hơi thở ấm áp phun trên cổ, mềm mại ẩm ướt đầu lưỡi ở trên da thịt lướt qua, chỉ cảm thấy cực kỳ thoải mái, hận không thể để nàng dựa vào gần hơn mới tốt . Cố Nguyệt Mẫn chợt giật mình, dùng sức cắn đầu lưỡi, bắt buộc chính mình thanh tỉnh một chút, nói : “ Không, không ... Mang ta đi đến dòng suối, đến thác nước ... “

Nguyên Thương hừ một tiếng, nói : “ Còn chưa đi đến ngươi liền thoát âm (*) mà chết . Ngươi hiện tại bị nội thương, thuốc viên tuy rằng ngăn chặn thương thế, nhưng nếu ngâm mình trong nước lạnh, không chết cũng sống không được bao lâu . “

(*) Thoát âm : Âm huyết khô ráo , thoát ra ngoài .

Nguyên Thương hai ba cái liền cởi bỏ áo khoác cùng trung y của nàng , lộ ra cái yếm hồng sắc , thêu kim tuyến hoa văn cửu phượng . Cái yếm này may cực kỳ tinh tế , dưới góc trái còn có thêu một chữ ' Mẫn ' .

Dây yếm ở phía sau cổ , Nguyên Thương hai chân quỳ gối bên cạnh Cổ Nguyệt Mẫn , cúi người cởi dây yếm , cơ hồ đem Cổ Nguyệt Mẫn ôm vào trong ngực .

Nguyên Thương vốn đã cởi chỉ còn áo lót , Cổ Nguyệt Mẫn cảm nhận được da thịt , độ ẩm của nàng , khoảng cách gần như vậy , khí nóng quanh quẩn , ngẫu nhiên còn cách cái yếm ma sát , lại cố tình không có gần sát , làm cho nàng chịu đủ tra tấn .

“ Không được ... Thập Tam ... Thập Tam ... không cần ... không cần ... “ Nàng hai tay bắt lấy nhánh cỏ bên cạnh , không cho tay mình đi ôm áp thân thể ấm áp mềm mại kia , lại nhịn không được uốn người hướng ngọn nguồn ôn nhu mềm mại tới gần .

Nguyên Thương vốn thuộc phái hành động ít lời , mặc kệ người dưới thân không muốn ra sao , nói cái gì ' Không được , không cần ' , nàng một chút cũng không để ý tới , kéo nút thắt cái yếm ra , lộ ra dáng người dưới thân trắng nõn đầy đặn . Cổ Nguyệt Mẫn thuở nhỏ tập võ , khỏe mạnh cân xứng , không một chút thịt thừa , toàn thân cao thấp chỉ lộ ra vài vết thương hẹp dài không rõ ràng .

Vùng cái yếm lên , mùi thơm của cơ thể tràn ngập , có mùi thơm ngát mà Nguyên Thương quen thuộc , thân nhiên như mùi hoa lê , xuân dược phát tác , mùi thơm cơ thể của Cổ Nguyệt Mẫn còn mang theo một cỗ khí mê người lả lướt , làm say lòng người , dụ dỗ Nguyên Thương sa vào .

Cổ Nguyệt Mẫn thanh âm ôn nhuận như ngọc mang theo run run , còn sót lại một tia thần trí duy nhất tác dụng chính là khiến nàng nhận ra rõ ràng người ôm áp nàng là ai . Nàng đã không còn lý trí để nói ra bất luận lời gì có ý nghĩa , hết thầy ngôn ngữ rời khỏi miệng sau , đều trở thành ' Thập Tam ' . Hai chữ này không ngừng lặp lại , ở trong tai Nguyên Thương , tràn ngập hương vị khác .

Nguyên Thương cúi đầu hôn môi nàng , mặt mũi , hai má , cằm dưới . Gương mặt này ở trong mắt Nguyên Thương hoàn mỹ không thể xoi mói , gương mặt này đã từng không ngừng lay động trước mắt , nhiều lần nhìn đến thất thần , cho nên Nguyên Thương hôn rất chậm , từng chút một — ít nhất nhớ kỹ tư vị dung nhan làm cho mình cảm thấy dễ chịu này trước đã . Lúc Nguyên Thương môi chậm rãi hôn môi nàng , xương quai xanh , Cổ Nguyệt Mẫn cơ hồ mất đi toàn bộ lý trí , buông bỏ nhánh cỏ , gắt gao ôm lấy Nguyên Thương . Cổ Nguyệt Mẫn bị trọng thương tuy rằng không có nội lực của võ lâm cao thủ , nhưng cũng không mất đi khí lực , hai chân quấn lấy Nguyên Thương , thân mình hướng Nguyên Thương kề sát , nỗ lực muốn cho da thịt ma sát lẫn nhau để giảm bớt dục vọng không ngừng cuộn cuộn trong cơ thể .

Nguyên Thương tách tay nàng ra , gắt gao đặt ở đỉnh đầu , nhưng nàng vẫn như cũ không ngừng vận vẹo . Nguyên Thương ở bên tai nàng nhẹ giọng nói : “ Mẫn Nhi , Mẫn Nhi , thả lỏng một chút , thả lỏng một chút ... “ Vị cao quý lịch sự tao nhã này mặc dù giãy dụa rên rỉ , uyển chuyển câu hoàn , lại vẫn như trước hoàn mỹ không sút mẻ . Nguyên Thương vuốt ve hôn nàng trơn bóng da thịt , đến mức Cổ Nguyệt Mẫn phải uốn cong thân thể nghênh tiếp , hận không thể để mỗi một chỗ trên da thịt đều dán càng chặt hơn , có thể tiến vào thân thể của nàng , tan chảy trong làn môi nàng .

Nguyên Thương dùng đầu gối trái tách hai chân nàng đang quấn trên người mình , đặt giữa hai chân Cổ Nguyệt Mẫn . Cổ Nguyệt Mẫn lập tức kẹp chặt đầu gối của nàng , không ngừng hướng phía dưới ma sát qua lại , cố sức ma sát trên đầu gối . Đầu gối Nguyên Thương ẩm ướt một mảng , chất dịch trơn trượt càng lúc càng nhiều , không bao lâu sau , Cổ Nguyệt Mẫn bỗng nhiên đình chỉ vận vẹo , run giọng rên rỉ , run rẩy , một cỗ nóng rực chất lỏng chậm rãi chảy ra .

Nguyên Thương buông tay nàng ra , nhìn nàng kịch liệt thờ dốc . Cổ Nguyệt Mẫn hô hấp khó khăn , phổi bị thương chưa tốt , bỗng nhiên kịch liệt ho khan . Nguyên Thương khẽ vuốt tấm lưng trơn bóng đầm mồ hôi của nàng , bình ổn thương thế của nàng , một lần lại một lần ở bên tai gọi nàng : “ Mẫn Nhi , Mẫn Nhi ... “ Trừ cái đó ra , kẻ ít lời này thật không biết nói cái gì cho phải . Nàng ở trên giường kinh nghiệm rất nhiều , đối tượng gần như đều là mục tiêu , nhưng thường đều ở trong tình huống trước khi đến đỉnh đã giết người , chưa từng gặp qua tình trạng như vậy . Cổ Nguyệt Mẫn bỗng nhiên ho khan , khoe miệng còn có tơ máu , khiến nàng không biết làm sao cho phải .

Cổ Nguyệt Mẫn nghe thấy thanh âm mềm mại như từ trong xương của Nguyên Thương , khôi phục chút thanh minh , có chút hoảng hốt đưa mắt nhìn chăm chú gương mặt của nàng một hồi , nhưng không đợi cho nàng kịp nhận ra bản thân hiện tại quần áo xốc xếch , mắt lại nổi sưng mù , nhắm hai mắt lại , hai tay kéo cái yếm của Nguyên Thương xuống , trong miệng thì thảo nói nhỏ : “ Thập Tam , Thập Tam ... hôn ta ... Thập Tam ... “ Nàng khát vọng cánh hoa mềm mại kia , khát vọng da thịt nhẵn nhụi trơn bóng kia , khát vọng ngón tay dài kia vuốt ve bầu ngực của nàng .

Vốn da thịt đỏ ửng bắt đầu chảy một tầng mồ hôi mỏng , mùi nhàn nhạt của mồ hôi hòa lẫn cùng dịch thể phía dưới , đều hương diễm , làm say lòng người , như một đóa hoa diễm lệ không hề che dấu nở rộ , tùy ý ngắt lấy .

Nguyên Thương lấy ra một viên thuốc , ngậm lấy môi anh đào của Cổ Nguyệt Mẫn , hơi nâng đầu nàng lên , đầu lưỡi đẩy viên thuốc tới , ở trên cổ nàng xoa bóp một chút , bắt buộc nàng nuốt xuống .

Cổ Nguyệt Mẫn giữa môi trơn bóng mùi hoa , mang theo thân nhiên vị thuốc đông y , mùi máu tươi , môi lưỡi ở trong lúc động tình mất hồn muốn cùng hòa tan trong đôi môi mềm mại của Nguyên Thương , dây dưa cùng lưỡi Nguyên Thương , mút lấy pha lẫn với âm thanh rên rỉ không ngừng .

Nguyên Thương tay phải tùy ý để nàng nắm lấy , ôm áp , tay trái đi xuống giữa hai chân nàng , dính đầy chất dịch hỗn độn . Cổ Nguyệt Mẫn tựa hồ dự cảm được cái gì , phía dưới bỗng nhiên càng thêm kịch liệt vận vẹo , để thân thể hướng đến gần cái tay kia .

Nguyên Thương gắt gao đè chặt nàng , ngón tay đi vào trong . Vách tường bên trong trơn trượt ẩm ướt , cơ hồ không có lực cản , Nguyên Thương lại bỏ thêm một ngón tay tìm tòi , rút cuộc dùng sức phá tầng ngăn cách kia . Cổ Nguyệt Mẫn thống khổ nắm chặt tay phải của nàng cùng lưng trái , móng tay

hăm vào trong thịt , phía dưới kẹp chặt Nguyên Thương không buông , run rẩy rên rỉ uể chuyển phóng đăng . Được lực đã hoàn toàn chiếm giữ lý trí của nàng , nàng ngay cả hai chữ “ Thập Tam “ đều kêu không được , chỉ nức nở , phát ra tiếng rên rỉ đơn thuần .

Hai nữ tử ở trong rừng rậm hoang dã dây dưa , màn đêm dần dần bao trùm trời đất , vốn cây cối mờ tối càng thêm âm u , ước chừng ép buộc đã một canh giờ . Càng về sau , Nguyên Thương lo lắng phía dưới của nàng sẽ bị tổn thương nặng , liền chuyển sang dùng đầu lưỡi liếm , kết quả ngay cả đầu lưỡi cũng muốn rút gân tê dại .

Thẳng đến khi Cổ Nguyệt Mẫn ngủ thật say , Nguyên Thương mới đứng dậy , giúp nàng lau sạch thân thể , mặc vào từng món y phục , công nàng trở về chỗ để ngựa . Ở bên cạnh con ngựa , dưới ánh trăng màu trắng bạc , Tâm nhi ngồi dựa vào một gốc cây đại thụ , co thành một đoàn , đôi mắt mở to nhìn chăm chăm nàng , trong mắt có chút nghi hoặc , cắn ngón tay , như là đối bụng .

Nguyên Thương trên người có một hộp đồ nghề , vũ khí , dược phẩm , công cụ , ngân lượng , luôn chuẩn bị đầy đủ hết . Cầm một cái bánh cho nàng , Nguyên Thương bỗng nhiên nghĩ đến :

Đứa nhỏ này , không phải vừa rồi đều nghe thấy đi ?

Nghe đồn , tôn tử của Triệu quốc công , đương kim Phò mã Tô Ki - đệ tử Thiên Vân Quan , thân thủ bất phàm . Hắn đi đến Bạch Mã Tự cùng Không Văn đại sư luận bàn võ nghệ , không nghĩ tới gặp phải Minh Huy Công chúa bị thích khách tập kích , vì thế xuất thủ cứu giúp , xoay chuyển tình thế , chiếm được Công chúa phương tâm [trái tim] .

Mà sự thật là , sau khi tin đồn truyền ra , hơn một tháng sau , đương kim Phò mã Nguyên Thương , cùng đệ tử Thiên Vân Quan - Minh Huy Công chúa , Cổ Nguyệt Mẫn kết bạn đi đến Bạch Mã Tự tìm Không Văn đại sư vấn phạm , Minh Huy Công chúa bị phản tử bại hoại của hoàng thất tập kích , Nguyên Thương xuất thủ cứu giúp , xoay chuyển tình thế , chiếm được Công chúa ... thân thể ...

Có đôi khi , lời đồn thể nhưng sẽ trở thành lời tiên đoán . Chỉ là , so với sự thật có chút chênh lệch .

P/S : Công chúa Cổ chấp , Phò mã Cổ gắng , cuối cùng thì hai người Cổ sức !!!!

Nóng không ? ■■ _ ■■

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Tha Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Mộng yểm .

Chương 30 : Mộng yểm [Ác mộng] .

Cổ Nguyệt Mẫn như đã trải qua một giấc mộng thật dài . Ở trong mộng , nàng hoàn toàn không phải cao quý , đúng mực như ngày thường , mà dám tục phóng đăng không chịu nổi . Trong mộng mọi thứ đều mờ ảo không rõ , chỉ có gương mặt như hoa sen thanh liên kia là khắc sâu rõ ràng , in sâu vào trong tâm trí nàng .

Nàng nhìn thấy nữ tử như sen , đi chậm rãi trong sáng sớm , váy dài như lụa , bước đi như lã ba [bước đi nhẹ nhàng như trên sóng] . Thỉnh thoảng dừng chân trước bụi hoa , ngón tay thon dài , ngắt lấy cành hoa lan trắng muốt , ngửi thấy hương thơm dịu nhẹ , khiến nàng mỉm cười .

Đóa lan trắng ở trong tay nàng , còn dính sương sớm , Cổ Nguyệt Mẫn có loại cảm giác kỳ diệu , giống như đóa lan kia chính là mình , nàng thậm chí có thể cảm giác được độ ẩm từ bàn tay người kia chạm vào .

Trong mộng tràn ngập cảm giác kỳ diệu vừa thống khổ vừa khoái hoạt . Mộng tựa hồ rất dài , nhưng cuối cùng cũng tỉnh lại . Cổ Nguyệt Mẫn mở mắt ra , liền thấy gương mặt quen thuộc .

“ Công chúa , người tỉnh ? “ Trúc Ngừ vẻ mặt vui mừng , hai mắt chứa lệ , “ Không Văn đại sư nói người phải một lát nữa mới tỉnh lại ! Thật may nô tỳ không có nghe lời ông ấy ! “ Trúc Ngừ hướng phía ngoài hô một tiếng : “ Người đâu , đem cháo nóng mang lên ! “

Trúc Ngừ đỡ Minh Huy dậy , giúp nàng tựa vào đầu giường , nói , “ Đều tại nô tỳ không tốt , không nên rời khỏi Công chúa ... Nô tỳ đã thông tri cho Mặc Ngôn tỳ tỳ , ngự y lát sau liền đến . Công chúa , thương thể của người Còn đau hay không ? Có đối bụng hay không ? “

Cổ Nguyệt Mẫn không để ý tới lời của nàng , mà đánh giá căn phòng một lát , phát hiện nơi này là một gian thiền phòng sạch sẽ . Trên người nàng đã được thay xiêm y sạch , Trúc Ngừ nếu ở đây , tất nhiên đã cẩn thận giúp nàng tẩy rửa thân thể .

Bạch Mã Tự có thể xem như là ngôi chùa giàu có nhất nước, khách hành hương đến đây đủ mọi loại người, có một số khách quý sẽ tiêu tốn một số tiền lớn, chỉ để có thể trụ ở trong chùa, lấy niềm Phật khí, ngoài ra còn để cho những đệ tử tục gia thường trú. Vì để thuận tiện, trong chùa có rất nhiều phòng khách, trong đó có rất nhiều độc môn độc viện [phòng riêng, viện riêng], thanh tịnh u nhã, rất có không khí thánh địa Phật môn cách ly trần thế.

Tối hôm qua Cổ Nghiên cả người máu tươi mang theo Trần Khiêm hôn mê xuất hiện ở sau điện Bạch Mã Tự, dọa các hòa thượng Bạch Mã Tự hoảng sợ. Nghe nói Minh Huy Công chúa gặp chuyện ở phía sau núi, trụ trì Phương Sinh đại sư lập tức phái võ tăng hộ tự đi tìm khắp nơi trên núi.

Không đợi nhóm võ tăng tìm thấy tung tích Minh Huy Công chúa, liền thấy một lục y nữ tử mang Minh Huy Công chúa và Tâm nhi tiểu thư đưa đến đây. Minh Huy quần áo xốc xếch, cả người đầy bụi đất, vết máu loang lổ, rõ ràng đã bị trọng thương. Phương Sinh vội vàng gọi sư đệ đến sau núi mời Không Văn đại sư xuống núi, lại phái người đi tìm Trúc Ngữ - vị thân tín bên cạnh Công chúa.

Trúc Ngữ vừa rời đi Công chúa liền xảy ra chuyện, vừa tự trách vừa hoảng sợ, vội vàng thông tri Mặc Ngôn - trợ thủ đắc lực của Minh Huy Công chúa, còn mình bồi ở bên người Công chúa một tác cũng không rời. Cổ Nguyệt Mẫn mở miệng nói: “Ta sao ở chỗ này?” Nói ra, mới phát hiện vết hầu của nàng có chút khàn khàn, như đã từng dùng hết sức hết qua.

Trúc Ngữ nói: “Công chúa không nhớ rõ? Là Nguyên tiểu thư đưa người trở về! Công chúa người không biết, người khi đó bộ dạng có bao nhiêu dọa người! Toàn thân đều là máu...”

“Nguyên Thập Tam?” “Cổ Nguyệt Mẫn nhớ lại, chuyện phát sinh chàng vạng ngày ấy dần dần hiện ra. Nàng nhớ tới Nguyên Thập Tam, nữ tử mang mặt che mặt trong trời nhưng lạnh lùng, dung mạo như hoa sen. Thời gian lướt trong đầu nàng thật nhanh, khi ở hai mặt thụ địch, trước mắt sinh tử - mũi tên đánh vỡ tuyệt cảnh, thân ảnh lục sắc đứng thẳng trong núi, cái ôm ôn nhu kiên định, còn có trong rừng...”

Trúc Ngữ thấy sắc mặt Cổ Nguyệt Mẫn ửng đỏ, thân mình có chút run rẩy, nói: “Công chúa, người làm sao vậy? Khó chịu sao? Nô tỳ đi gọi Không Văn đại sư...”

“Đừng đi! Cổ Nguyệt Mẫn một phen giữ nàng lại, nói, “Đừng đi! Ta không sao!”

Trúc Ngữ có chút lo lắng nhìn nàng: “Nhưng mà, Công chúa, thân thể người hình như có chút không ổn...”

“Câm miệng!”

Trúc Ngữ ngạc nhiên nhìn Minh Huy Công chúa. Công chúa lòng dạ rất sâu, cho dù có giận dữ, cũng sẽ không biểu hiện ở trên mặt, nàng đi theo Công chúa nhiều năm, đây là lần đầu tiên thấy Công chúa phát hỏa lớn như vậy.

Cổ Nguyệt Mẫn thở dài một hơi, nói: “Không có gì, ta chỉ là bị thương nên tâm tình không tốt.” Trúc Ngữ gật đầu, vẫn đang lo lắng nhìn nàng, về mặt quan tâm, muốn nói lại thôi.

Cổ Nguyệt Mẫn nửa tựa vào đầu giường, nhắm hai mắt lại, “Để cho ta yên tĩnh một chút.”

Trúc Ngữ không thể làm gì hơn là im lặng không lên tiếng.

Chung quanh hơi chút an tĩnh lại, Cổ Nguyệt Mẫn chợt mơ hồ như thấy dung nhan thanh lãnh, cao nhã kia, còn có thanh âm quen thuộc mềm mại gọi ‘Mẫn Nhi’, ‘Mẫn Nhi’, không ngừng quanh quẩn ở bên tai, giống như là mộng yêm lặp lại không dứt. Dưới thân ần ần đau, giống như không ngừng nhắc nhở nàng chuyện đã từng phát sinh. Mặc kệ ức chế thế nào, khiến mình trấn tĩnh ra sao, trong mộng lung linh hình ảnh làm cho người ta phải xấu hổ ngượng ngùng, đều khiến Cổ Nguyệt Mẫn vừa thẹn vừa giận, ngón tay không tự giác xiết chặt áo ngủ bằng gấm.

“Nguyên Thập Tam...” “Cổ Nguyệt Mẫn nghiêng răng nghiêng lợi nhớ kỹ cái tên này, hỏi Trúc Ngữ, “Nguyên Thập Tam bây giờ đang ở đâu?”

Trúc Ngữ nghe xong, trên mặt lộ ra vẻ bức tức, nói: “Nguyên Thập Tam kia, thật không biết tốt xấu! Nô tỳ mời nàng về phủ Công chúa đáp tạ nàng, nàng thể nhưng một chút cũng không cảm kích, xoay người bỏ đi. Nô tỳ đã phái người đi theo, Công chúa nếu muốn triệu kiến, lập tức liền có thể tìm được nàng!”

Cổ Nguyệt Mẫn nhíu mày lắc đầu nói: “Quên đi. Các người tìm không được nàng.” “Nguyên Thập Tam ngay cả mai phục nghiêm mật như vậy cũng có thể phát hiện, chút tiểu tiết như theo dõi ấy làm sao có thể qua mắt được pháp nhãn của nàng? Cổ Nguyệt Mẫn trầm nghĩ: Nguyên Thập Tam, người dám vũ nhục ta! Nếu để cho ta tìm được, cho dù người từng cứu mạng của ta, ta cũng sẽ không buông tha người!”

Vài nha hoàn của phủ Công chúa đều ở phòng ngoài chờ đợi, cháo trên lò bếp vẫn còn nóng, nghe thấy Trúc Ngữ phân phó, không bao lâu liền mức một chén cháo nóng hằm hấp tiến vào.

Cổ Nguyệt Mẫn bảo bọn họ đem cháo đặt xuống, hỏi: “Cổ Nghiên cùng Trần Khiêm đâu? Người nói bọn họ trở về báo tin, bọn họ hiện tại ở đâu?”

Trúc Ngữ nói: “Lúc hai người bọn họ trở về, toàn thân cũng đều là máu. Không Văn đại sư nói, Trần Khiêm bị nội thương rất nặng, Cổ Nghiên cũng bị tên bắn thương rất sâu, hiện tại đều ở trong viện bên cạnh đường thượng.”

Cổ Nguyệt Mẫn “Ừ” một tiếng, nói: “Đỡ ta đứng lên!”

Trúc Ngừ cả kinh nói : “ Dạ ? Công chúa , thương thể của người còn chưa tốt ... “

“ Thương thể của ta , tự ta rõ ràng . Đờ ta đứng lên . “

Nguyên Thập Tam cho nàng dùng được vô cùng hiệu quả , hơn nữa thân thể nàng vốn vô cùng tốt , nội thương tuy rằng phải mười ngày nửa tháng mới tốt , nhưng hành động đã không khó khăn gì .

Cổ Nguyệt Mẫn chống thân mình đứng lên , nói : “ Thay y phục , mang ta đi nhìn Cổ Nghiên cùng Trần Khiêm ! “

Trúc Ngừ một bên vừa đỡ lấy nàng vừa nói : “ Công chúa , vẫn là ăn chút cháo trước đi ! “

Minh Huy Công chúa lại chỉ vào bát cháo hỏi : “ Đây là cháo gì ? “

Trúc Ngừ nói : “ Là cháo bách hợp hạt sen , còn bỏ thêm mật ong . Phòng bếp còn nấu súp , canh gà ác , Công chúa muốn ăn cái gì ? Công chúa bị nội thương , nên ăn cháo nóng là tốt nhất , những thứ khác , để qua một chút thời gian cho hạ nhân đi làm . “

Minh Huy Công chúa nói : “ Phân phó phòng bếp , đem tất cả phân làm hai , đưa đến phòng của Cổ Nghiên cùng Trần Khiêm đi . Cho người đi lấy hồ cốt , lộc nhung , cũng đưa qua . “

Trúc Ngừ gật đầu .

Trúc Ngừ lòng dạ không sâu , nhưng rất trung thành nghe lời , chuyện chủ nhân phân phó tuyệt không chậm trễ . Lúc Trúc Ngừ giúp Công chúa tắm rửa , nhìn thấy thân thể Minh Huy Công chúa , nhưng tuyệt không lăm miêng . Chính vì thế , Trúc Ngừ vẫn được nàng mang theo bên người .

Minh Huy Công chúa đứng lên , lại cảm thấy nơi đó có chút đau đớn . Nhưng nàng vốn là người tập võ , tố chất thân thể vô cùng tốt , khả năng chịu đựng rất mạnh mẽ , lúc đi lại thoạt nhìn có chút suy yếu , nhưng không làm cho người ta nhìn thấy khác thường .

Cổ Nghiên toàn thân đều băng vải trắng , nhắm mắt tựa trên ghế lớn . Ở giường bên cạnh , Trần Khiêm vẫn nằm không nhúc nhích , bốn người mặc y phục thị vệ ngồi xung quanh cái bàn bát tiên , sắc mặt trầm trọng .

Ngoài cửa sổ ánh mặt trời chói mắt , đã nhanh đến giữa trưa .

Một hán tử mặt đen sắc mặt dữ tợn vỗ bàn nói : “ Đờ vô liêm sĩ ! Tiểu nhân Cổ Hiếu , dám đối với Công chúa chúng ta ... “” Chớ có nói ! “ Ghế trên Cổ Nghiên quát khê nói , “ Chúng ta làm sao có thể nghị luận Hoàng gia ? “ Lại nhẹ giọng nói , “ Đây là chuyện xấu của hoàng gia , không thể lộ ra ngoài , đều để trong bụng cho nó trôi rửa cho ta ! “

Hán tử mặt đen hừ một tiếng , thật mạnh ở trên bàn đập xuống , nói : “ Thật con mẹ nó uất ức ! “

Cổ Nghiên không chút khách khí , nói : “ Ngươi nghĩ đi , chuyện này nếu lan truyền ra ngoài , người bên ngoài sẽ nghị luận Công chúa chúng ta như thế nào ? “

Hán tử mặt đen mở to hai mắt nói không nên lời . Bên cạnh một thị vệ bụng chén trà nói : “ Không sai , chúng ta coi như chuyện này không có phát sinh qua , việc này ai cũng đừng nói nữa . Ngoại nhân hỏi , cứ nói là bọn thích khách to gan , đồ lên người đám thích khách lần trước là được . “ Hán tinh tế vuốt ve hoa văn trên chén trà , ngữ khí bình thản , diện mạo cũng thực bình thường , lại có vài phần hương vị nho tướng .

Hai người khác nghe xong , yên lặng gật đầu . Đại hán mặt đen nói : “ Vậy việc này chẳng lẽ cứ như vậy quên đi ? “

Cổ Nghiên híp mắt nói : “ Chuyện này không cần chúng ta quan tâm , Công chúa tự nhiên có an bài . Trình Đình , ngươi không cần làm bậy , khiến Công chúa thêm phiền toái ! “

“ Ai sẽ cho ta thêm phiền toái ? “

Mọi người đều nhảy dựng lên , nhìn về phía cửa .

Minh Huy Công chúa chậm rãi tiến vào , thị vệ bộ dáng nho tướng kia vội vàng dùng y phục lau ghế chủ tọa cùng mặt bàn , rồi cùng mọi người thối lui một bên .

Cổ Nghiên giây dựa muốn đứng lên , Minh Huy tiến lên đặt tay trên vai hán tử , nói : “ Ngươi đừng động ! Cứ ngồi nghỉ ngơi đi ! “

Cổ Nghiên cảm thấy bàn tay nàng truyền đến nội lực , hiểu ý cười , gật đầu , không kiên trì nữa . Nếu có thể đi lại tự nhiên , còn có thể dùng nội lực , thuyết minh Minh Huy đã không có việc gì . Chỉ cần Minh Huy Công chúa bình an , tiểu tiết này nọ để ý làm gì ?

Minh Huy cười như gió xuân , hướng bọn thị vệ gật đầu , không có ngồi xuống ghế thị vệ đã lau qua , mà ngồi ở bên giường Trần Khiêm , nhìn Trần Khiêm còn đang ngủ , nói : “ Trần Khiêm bị thương như thế nào ? “

Cổ Nghiên nói : “ Đêm qua trở về , ta cho hán tử uống thuốc Nguyên tiểu thư đưa . Không Văn đại sư nói , thuốc kia phối phương vô cùng tốt , đối với nội

thương rất có tác dụng . “

Cổ Nghiên nói đến ba chữ ' Nguyên tiểu thư ' thời điểm, Trúc Ngừ mắt tốt, thấy tay Công chúa đang đặt trên đùi nắm chặt lại .

Minh Huy Công chúa gật đầu, nói : “ Cứ dưỡng thương cho tốt, chuyện này, sớm hay muộn ta cũng sẽ cho các người một cái công đạo . “

Trình Duyên nhếch miệng cười nói : “ Ta biết, Công chúa sẽ không bỏ qua cho ... Ôi, Lục Tú Tài, người đá ta làm gì ? “

Thị vệ bộ dáng nho tướng kia nhìn không chớp mắt, coi hần như không tồn tại . Cổ Nghiên nửa nằm tựa trên ghế đối với Minh Huy Công chúa nói : “ Chỉ cần Công chúa không có việc gì thì tốt rồi . Chuyện này, vẫn nên cho nó qua đi ! “Trừ bỏ Trình Duyên, ba người đều nhất tề gật đầu . Thị vệ họ Lục lại ở phía sau Trình Duyên nói một chút, vì thế Trình Duyên cũng gật đầu .

Minh Huy Công chúa mỉm cười, đang muốn nói chuyện, có nha hoàn bên ngoài tiến vào bẩm báo : “ Công chúa, Mặc Ngôn đại nhân mang theo ngự y đến đây ! “

Minh Huy gật đầu nói : “ Cho bọn họ vào đây đi ! “

Lời còn chưa dứt, một thanh ảnh màu lam phong trần mệt mỏi liền vọt tiến vào, hai ba bước tiến đến Minh Huy Công chúa, quỳ rạp xuống trước mặt nàng, cầm lấy tay Minh Huy Công chúa, nói : “ Tiểu công chúa, người bị thương chỗ nào ? “

Nữ tử này khoảng hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi, đôi mi thanh tú thẳng cuốn lên, sắc mặt cương nghị, làn da màu đồng khỏe mạnh, bên hông mang quan đao, thần sắc lo lắng .

“ Mặc Ngôn, ta không sao ! “

Mặc Ngôn thần sắc tự trách, cơ hồ là vô cùng đau đớn nói : “ Đều do ta trước không có đem Bạch Mã Tự tra xét rõ ràng ! Tiểu công chúa nếu có cái gì không hay xảy ra, ta như thế nào có thể ăn nói với hoàng hậu nương nương trên trời đây ? “

Minh Huy cười nói : “ Mặc Ngôn người nhìn xem ! Ta có thể có chuyện gì ? “

Mặc Ngôn sáng giọng : “ Nói vậy ! Ta nghe nói người học máu, còn có thể không có việc gì ? Ta mang theo nhân sâm ngàn năm của Triều Tiên cùng Tuyết liên Tây Vực cho người, để đại phu xem qua, rồi ngoan ngoãn uống thuốc ! “

Minh Huy bất đắc dĩ nói : “ Mặc Ngôn, ta không phải rất tốt sao ? Nhưng Cổ Nghiên cùng Trần Khiêm, bị thương rất nặng ! “

Mặc Ngôn lúc này mới chú ý tới những người khác ở xung quanh .

Bên ngoài truyền đến thanh âm phấn chấn của lão nhân : “ Ai bị thương rất nặng ? Để lão phu nhìn một cái ! “

Đám người Minh Huy trước mắt sáng ngời, Cổ Nghiên kích động thiếu chút nữa từ trên ghế nhảy dựng lên, Trình Duyên gào to hô lên : “ Trần thần y, ngài đã tới ! “

Trần Tam đi đến bên giường, đưa tay bắt mạch . Một lát sau, nói : “ Không có gì đáng ngại, lúc hần bị thương đã dùng thuốc trị thương rất tốt rồi, ta lại kê cho hần một đơn thuốc, uống năm ba ngày liền tốt ! “

Thị vệ họ Lục hỏi : “ Vì sao hần còn hôn mê đây ? “

Trần Tam nói : “ Hần uống thuốc trị thương có tác dụng thôi miên, chắc là các người cho hần uống một lần nhiều quá, không có việc gì đâu, ngủ thẳng đến chạng vạng có lẽ sẽ tỉnh . Ừm, dược của người này hần là y thuật cực cao ! Người đó đâu ? “

Minh Huy Công chúa thần nhiên nói : “ Người đó đã đi rồi . “

“ Đi rồi ? “ Trần Tam vẻ mặt tiếc nuối, nói, “ Không biết hần danh tính là gì ? Người ở nơi nào ? Lão phu cũng muốn đi lãnh giáo một hai ! “

Minh Huy Công chúa nói : “ Người này là một nữ tử trẻ tuổi, họ Nguyên tên là Thập Tam, sư bá có từng nghe nói qua ? “

“ Họ Nguyên ? Khó trách, thì ra là nàng ... “ Trần thần y thì thầm nói, “ Nếu là nàng, vậy không có gì kỳ quái ! Thương nhi y thuật vô cùng tốt ! “ Người biết nàng ? “ Minh Huy Công chúa không khỏi lớn tiếng hỏi, Trần thần y gật đầu, nói, “ Ta đã gặp qua nàng một lần, cùng nàng tham thảo y lý, được rất nhiều ích lợi . Như thế nào, là nàng cứu người ? “

Minh Huy Công chúa siết chặt chiếc khăn trong tay, ngữ điệu tỏ vẻ tùy ý hỏi : “ Đúng vậy ! Người có thể tìm được nàng sao ? Nàng đã cứu chúng ta, ta muốn đáp tạ nàng ! “

Hai chữ ' Đáp tạ ' âm điệu hơi nặng .

“ Ta bất quá chỉ ngẫu nhiên gặp qua nàng một lần mà thôi, không biết nàng đi nơi nào . Nghĩ đến, các người hữu duyên sẽ gặp đi ! “ Trần thần y lắc đầu nói, “ Chẳng qua, nàng không thích chốn quan trường, người muốn gặp nàng, có lẽ không dễ dàng . “

Ở trong mắt Trần thần y, hoàng quyền phú quý đều không quan trọng, quan trọng nhất là y học. Phò mã hiểu rõ y lý, có thể so với sư phụ Trần Cơ Tử. Tuy rằng Trần Tam không biết vì cái gì Công chúa không nhận ra Nguyên Thương là nữ nhân, nhưng hắn sớm đối với Nguyên Thương khâm phục lại ngưỡng mộ, sao có thể để lộ ra chuyện Nguyên Thương dịch dung? Làm bộ như cái gì cũng không biết. Trần thần y luôn luôn khinh thường nói dối, cho nên khi hắn nói dối thời điểm, ngay cả Minh Huy Công chúa cũng không thấy được sơ hở.

“Công chúa muốn tìm Nguyên Thập Tam kia sao? Nô tỳ đã phân phó hạ nhân đi tìm, phụ cận kinh thành tam giáo cửu lưu (*) tất cả đều xuất động, nhất định vì Công chúa tìm được nàng!”

(*) Tam giáo cửu lưu: nói đến những người tài trên nhiều phương diện, ngành nghề.

+ Người tài trên nhiều phương diện, ở khắp mọi nơi. Khi cần thì đem ra sử dụng.

Minh Huy Công chúa lại không chút tin tưởng, nói: “Làm hết sức đi!”

“A, đúng rồi!” Mặc Ngôn nói, “Mục Thắng tướng quân nói, đã có tin tức của Phò mã!”

Minh Huy nghe thấy hai chữ Phò mã, sắc mặt bỗng nhiên cứng ngắc một chút. Tuy rằng nàng cũng không đem Tô Kỳ đặt ở trong mắt, nhưng Tô Kỳ dù sao cũng là Phò mã trên danh nghĩa của nàng. Vừa mới bị người bỏ thuốc xâm phạm, chợt nghe thấy tin tức Tô Kỳ, lập tức lại khiến cho nàng nghĩ tới chuyện tối hôm qua. Nhưng cố tình nàng còn phải làm bộ như cái gì cũng không có phát sinh!

Minh Huy Công chúa chỉ hơi tạm dừng, chậm rãi hỏi: “Phò mã ở đâu?”

Mặc Ngôn nói: “Mục Thắng tướng quân nói, tên đầu lĩnh thích khách lọt lưới đã truyền tin cho hắn, nói giữa trưa ngày kia, sẽ đem Phò mã đưa tới tiệm đồ ngọc ở phố đông Bạch Mã Tự, muốn chúng ta trong hai ngày đem thích khách trong lao thả ra... Thích khách này chẳng lẽ coi chúng ta là đứa ngốc sao?” “Đem phạm nhân duy nhất thả, đối phương nếu không giao ra Phò mã, chẳng phải còn mất luôn lợi thế tìm kiếm Phò mã?”

Mặc Ngôn nhắc tới thích khách liền vẻ mặt khinh thường, “Mục Thắng tướng quân đã tra được chỗ bọn họ trốn, nhưng không phát hiện thấy bóng dáng Phò mã.”

“Bọn họ không dám đem Phò mã làm gì đâu. Người Thiên Ngọc Lâu nếu dám động Phò mã một cọng tóc, Ngọc Lâu chủ nên đến hoàng thành chịu đòn nhận tội đi!” Minh Huy Công chúa cười lạnh nói, “Người Thiên Ngọc Lâu sao lại ngây thơ như thế? Mặc Ngôn, người tra tình báo biết thích khách là ai chưa?”

Mặc Ngôn lắc đầu: “Tên trong đại lao mặc kệ dùng hình như thế nào, sống chết không nói nhiều lời, chỉ nói tên bên ngoài là cửu sư muội Thiên Ngọc Lâu. Bất quá, càng là như vậy, càng có thể chứng minh vị 'Cửu sư muội' này thân phận không đơn giản. Nếu không, với thủ đoạn ngây thơ như thế, sao có thể điều động cửu điểm ở kinh thành của Thiên Ngọc Lâu? Mục tướng quân tra không ra hành tung Phò mã, chúng ta nên làm thế nào cho phải?”

Minh Huy Công chúa ngón tay dài để ở cằm dưới, suy tư nói: “Thích khách này cùng lâu chủ Thiên Ngọc Lâu quan hệ không cạn, tạm thời không nên động nàng. Đợi đến ngày kia không thấy Phò mã, bắt giữ lại cũng không muộn!”

Mặc Ngôn gật đầu.

“Đúng rồi!” Lúc này, Trúc Ngừ như nhớ tới chuyện quan trọng gì, nói, “Công chúa, Nguyên Thập Tam lưu lại một thứ, bảo ta đưa cho người!” “Nàng từ trong ngực lấy ra một thứ, mở ra, Minh Huy Công chúa nhìn chăm chú, là một khuyên tai xanh biếc, phía trên có điểm giọt máu nhìn như hoa văn, xuyên từ trong ngọc ra, chói mắt rực rỡ.”

P/S: Công chúa, người ta chỉ cứu người thôi mà (¬_¬).

Thập Tam để lại 'tín vật định tình' (•ε•).

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Tha Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Lòng ta vẫn ở chốn cũ.

Chương 31: Lòng ta vẫn ở chốn cũ.

Gần chùa , đồ ngọc bán được vô cùng tốt . Phía đông Bạch Mã Tự có ba tiệm bán đồ ngọc , bên đường còn có rất nhiều sạp nhỏ bán ngọc . Mấy ngày nay , các sạp bán ngọc khi gần đây người chọt đông hơn . Vốn đường phố náo nhiệt lại có vẻ thêm chút chật chội .

Nguyên Thương thay đổi nam trang , một thân trường bào xanh đậm , sớm ngồi ở trong khách điểm uống trà . Cửa sổ mở một khe nhỏ , từ khe hở nhìn ra , có thể thấy đám thị vệ phủ Công chúa ở phía dưới mặc đủ loại phục trang khác nhau mai phục khắp con đường .

Nguyên Thương lắc đầu . Thủ đoạn mai phục của thị vệ hoàng gia , so với Ngọc Khanh Hồng cùng vài tên thích khách kia tốt hơn nhiều , nhưng vẫn không phải là người trong nghề . Bọn họ muốn chờ nàng , cứ để cho bọn họ chờ ! Nhìn đám thị vệ này có lẽ phòng thủ được vài ngày .

Nguyên Thương ở trong phòng tập hít đất một lúc , qua một lát lại luyện nội công mà Tô Âm đã truyền cho nàng , thỉnh thoảng sẽ trêu tức vui vẻ nhìn đám thị vệ cùng nhóm thích khách đang theo dõi dưới kia , năng lực theo dõi thật vững về .

Giăng co tròn một ngày một đêm , đám thị vệ phía dưới từ từ rút lui .

Một ngày này , Nguyên Thương phi thường nhân nhả thông dong , thẳng khi đêm đến . Nguyên Thương ở trong phòng ăn cơm tối xong , ngồi ở trước bàn ăn , nghĩ đến sáng mai phải trốn ra khỏi kinh thành thế nào , sau khi rời khỏi , rồi cuộc trước đi Hoàng Tuyền Cốc , hay là đi nhìn Thiên Ngọc Lâu .

Đang suy tính , cửa phòng ' Phan ' một tiếng bị đá văng . Nguyên Thương ngồi ở bên cạnh giường , đối mặt với cửa , cửa bị đá văng trong nháy mắt , cùng lúc có thể thấy người ở cửa . Thấy rõ thân ảnh người đó , Nguyên Thương ' Phốc - ' một tiếng đem canh phun ra ngoài .

“ Nguyên Thập Tam ta xem ngươi ... Ở ? Phò mã gia ? “ Trúc Ngữ đứng ở cửa ngậy người nhìn nàng .

“ Phò mã ? “ Minh Huy Công chúa từ sau lưng Trúc Ngữ bước lên , mang theo chút kinh ngạc , chọt mặt đầy mỉm cười tiêu sái tiến vào , “ Phò mã , thì ra ngươi ở chỗ này ! Có bị thương không ? “ Thấy nước canh ở khóe miệng Nguyên Thương , lập tức lấy khăn tay giúp nàng lau đi .

Nguyên Thương cố nén ho khan , bình tĩnh nhìn Minh Huy Công chúa , trên mặt mang theo chút hoảng hốt bất an , nói : “ Công chúa , người sao tìm được nơi này ? Thích khách kia đâu ? Có làm người bị thương không ? “

Minh Huy mang theo nụ cười khiến cho lòng người thư thái , nói : “ Phò mã yên tâm , thích khách đã bị Mục tướng quân bắt được ! Phò mã , chúng ta liền trở về đi ! “ Nói xong không đợi Nguyên Thương phản ứng , đã lôi kéo tay nàng đi đến cửa . Chỉ có Trúc Ngữ vẻ mặt buồn bực đứng ở cửa , trong lòng tràn đầy nghi hoặc khó hiểu - Ngày ấy lúc gặp gỡ Nguyên Thập Tam , rõ ràng thấy nàng từ khách điểm này đi ra , lại tại phụ cận này biến mất , vì sao Nguyên Thập Tam không ở khách điểm này , ngược lại biến thành Phò mã cùng thích khách ?

Nguyên Thương bị Minh Huy Công chúa lôi kéo , hồ đồ lên ngựa , mơ mơ màng màng trở về hoàng thành . Đi vào cổng hoàng thành , nàng quay đầu nhìn cảnh vật bên ngoài , có loại cảm giác đi vào ngục tù , cá nằm trong chậu .-----

Đại môn Phò mã phủ rộng chừng bảy thước , cạnh cửa có hai con kim thạch sư , trên cửa sơn đồ phản xạ ánh chiều tà , đồ rực mang theo ánh kim , thật đúng là phú đệ phú quý khí phái !

Nguyên Thương vào Phò mã phủ sau , gặp phải Tô Âm vừa nhận được tin tức , từ sau viện lao tới nghênh đón nàng . Tô Âm chạy đến , quỳ rạp xuống trước mặt nàng , hai mắt hồng hồng sưng sưng , bộ dáng cứ như đã khóc vô số lần . “ Thiếu gia ... Đều do ta không tốt không bảo vệ được người “ Đứa nhỏ quật cường lãnh khốc này , nói rồi đột nhiên khóc lên .

Nguyên Thương khom lưng lau nước mắt cho hắn , nói : “ Khóc cái gì ? Nam tử hán đại trượng phu , đồ máu không đồ lệ ! “

“ Nói rất hay ! “ Mộ Dung Thanh Hoa mang theo vài thân vệ từ trong đại sảnh Phò mã phủ đi ra , tiếng nói của hắn đặc biệt hùng hậu , nửa con phở đều có thể nghe thấy , “ Kì đệ , nhìn người gây ốm yếu nhược , không thể tưởng tượng được cũng có khí phách như vậy ! Tốt lắm ! Đây mới là hảo nam nhi của Đại Yên ta ! Ha ha ha ha - “

“ Mộ Dung tướng quân , đa tạ ! “ Minh Huy Công chúa ôm Tâm nhi tiến đến , Nguyên Thương ở bên cạnh dìu đỡ , phu thê hài hòa , tình thâm ý nặng .

Mộ Dung Thanh Hoa không để bụng khoát tay nói : “ Chỉ bắt vài tên thích khách to gan mà thôi , có đáng gì ? Nhưng thật ra Công chúa và Kì đệ , nghe nói bị thương , bây giờ không có gì đáng ngại đi ? “

Minh Huy Công chúa nói : “ Bản cung ngày thường có vài vị thị vệ bảo hộ , may mà không bị thương , nhưng thật ra Phò mã bị thích khách bắt giữ , có chút kinh hách , cần phải hảo hảo tĩnh dưỡng . “

Minh Huy Công chúa nhìn thoáng qua Trúc Ngữ , Trúc Ngữ lập tức tiến lên một bước , chỉ huy nha hoàn người hầu trong viện để ý phủ Phò mã . Hạ nhân phủ Phò mã vốn chính là người của Công chúa , vài nha hoàn từ Tô phủ theo đến lần trước đều bị Công chúa lấy cớ đuổi rồi .

Nguyên Thương không nói một lời , tùy ý Trúc Ngữ an bài , thẳng đến khi Công chúa thân thể mệt mỏi , chuẩn bị cáo từ rời đi . Trước khi đi , Minh Huy Công chúa để cho Tâm nhi lưu lại . Đứa nhỏ này , dù sao cũng là Phò mã cứu về . Nhưng Tâm nhi nhìn Nguyên Thương , lại chạy đến bên người Công chúa , nắm góc áo Minh Huy không buông , gọi : “ Mẫu thân . “

Nguyên Thương ôn hòa nhìn Tâm nhi liếc mắt một cái , nói : “ Công chúa , nàng thích người , để cho nàng cùng người hồi phủ Công chúa đi ! “

Công chúa khẽ cười nói : “ Nếu Phò mã cũng thích đứa nhỏ này , không bằng liền đặt cho nàng một cái tên , ghi nhập gia phả hoàng gia đi ! “

Nguyên Thương nói : “ Tên không phải có rồi sao? Tô Tâm, tên này tốt lắm . “ Trong lòng lại oán thầm : Ta khi nào nói thích đứa nhỏ này ?

Minh Huy Công chúa nói : “ Tâm nhi chỉ là nữ danh, không bằng gọi Tô Hinh được không ? “

Nguyên Thương sao lại quan tâm cái này ? Liền gật đầu đồng ý . Vì thế , trưởng nữ Tô Hinh của Minh Huy Công chúa Cố Nguyệt Mẫn , liền ghi vào gia phả hoàng gia .

Lại lịch Tô Hinh , Nguyên Thương cũng không rõ ràng , thậm chí căn bản không nghĩ tới đi điều tra . Nếu Tâm nhi đã cùng nàng đi , thuyết minh hoàn cảnh đã làm nàng sợ hãi muốn bỏ đi . Ở Nguyên Thương nhìn nhận , muốn mang ai đi liền mang đi , không cần hướng ai báo lại . Minh Huy đương nhiên không có khả năng tùy tiện như vậy , sớm điều tra rõ lai lịch Tâm nhi , ban chút ân huệ và đe dọa để cho một nhà cô cô Tâm nhi câm miệng , mọi chuyện thu xếp thỏa đáng , chu đáo kín kẽ .

Minh Huy ôm Tô Hinh ra phủ Phò mã , hỏi : “ Tâm nhi , vì sao không muốn ở bên cạnh phụ thân ? Lúc trước trở về , ngươi không phải rất nhớ hân sao ? “

Tô Hinh trước mặt người ngoài vẫn không nói lời nào , lại ở bên tai Minh Huy nhỏ giọng nói : “ Phụ thân muốn ta ở cùng người . “ Minh Huy kinh ngạc nói : “ Khi nào nói qua ? “ Tô Hinh chỉ vào ngực nói : “ Nơi này . “ Lại chỉ vào hai mắt của mình nói , “ Nàng nơi này rất lo cho người . “

Minh Huy Công chúa đứng ở trên đường , nói không ra lời .

Cho lui tới tứ xung quanh , trong phòng chỉ còn lại Nguyên Thương , Tô Ám cùng Mộ Dung Thanh Hoa . Mộ Dung Thanh Hoa nói : “ Công chúa này tuổi còn nhỏ , nhưng thật ra lòng dạ rất sâu . Kì đệ , ngươi ở rể hoàng gia , nhất định phải cẩn thận một chút . “ Lúc này Mộ Dung Thanh Hoa sao còn bộ dáng khí phách hào phóng kia , thần sắc trấn định , ngữ khí trầm ổn , giống như đại tướng .

Nguyên Thương trịnh trọng gật đầu .

Mộ Dung Thanh Hoa lại nói : “ Ngươi gặp chuyện , cũng không có để lộ ra ngoài , sự phụ thân là trọng thần triều đình , không tiện đến phủ Phò mã nhìn ngươi . Qua mấy ngày thân thể ngươi tốt hơn , trở về phủ Quốc công nhìn xem đi ! Nhị sư nương rất nhớ ngươi , Công Tôn đại nhân cũng sẽ đem sự tình nói rõ cho ngươi . “

Nguyên Thương gật đầu đáp ứng .

Mộ Dung Thanh Hoa suy nghĩ một chút , lại nói : “ Chuyện Công chúa và Thái tử , ngươi không cần hỏi nhiều , cũng không cần nhúng tay . “ Nói xong có chút sùng nịch nhìn nàng , tựa như thân huynh trưởng đối đãi với ấu đệ , tình tế dần dò nói , “ Chúng ta Tô môn võ tướng nhìn như phong cảnh vô hạn , kì thực công cao lấn chủ , nguy cơ trùng trùng . Hoàn hảo đương kim Thánh Thượng văn thao võ lược một đời anh minh , mới dung hạ lương thần như Triệu quốc công . Nhưng vị Hoàng đế tiếp theo cũng không nhất định dung hạ Tô Môn chúng ta . Ngươi lấy Công chúa , đó là muội muội của Thái tử , Thái tử cùng Minh Huy Công chúa huynh muội tình thâm , cho dù tương lai Tô Môn suy tàn , Thái tử cùng Công chúa cũng sẽ che chở cho ngươi , chỉ cần ngươi quy củ đứng bên cạnh Công chúa , không cần can thiệp chuyện Công chúa , đời này liền có thể an ổn . Khổ tâm của Triệu quốc công cùng sự phụ , ngươi có thể hiểu được ? “

Nguyên Thương đang muốn nói chuyện , bên ngoài truyền đến thanh âm : “ Thánh Thượng có chỉ , tuyền Phò mã Tô Kì yết kiến ! “

P/S : Tròn hoài không thoát , thật đáng thương =)))) .

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Tha Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 34: Một quỳ tình nặng tựa thái sơn .

Chương 32 : Một quỳ tình nặng tựa thái sơn .

Đến truyền lời là một thái giám trẻ tuổi , khoảng mười sáu mười bảy tuổi , mặt đầy tươi cười , khách khách khí khí hành lễ với đám người Nguyên Thương , nói : “ Phò mã gia mạnh khỏe ! Mộ Dung tướng quân mạnh khỏe ! “

Mộ Dung Thanh Hoa tùy tiện nói : “ Hoàng Thượng gọi Kì đệ có chuyện gì ? “

Tiểu thái giám cười đáp : “ Chuyện này nô tài cũng không rõ . “

Mộ Dung Thanh Hoa hừ một tiếng, trừng mắt nhìn hấn vài lần, vác kiếm, mang theo một đám thân vệ nghênh ngang ra khỏi đại môn phủ Phò mã.

Nguyên Thương tao nhã lễ độ chấp tay nói: “Đa tạ công công truyền lời! Thịnh mời uống chén trà!”

Tiểu thái giám nói: “Phò mã gia khách khí! Nô tài phụng hoàng mệnh, không dám chậm trễ, vạn tuế gia vội vã muốn gặp Phò mã, Phò mã nhanh đi cùng nô tài thôi!”

Nguyên Thương không giỏi quyền mưu, nhưng bản thân cũng là một người thông minh, người khác thiết kế cạm bẫy cũng nhìn ra được một hai, đạo lý đối nhân xử thế cũng cực tinh thông. Từ xưa đến nay trong ngoài, không phân biệt quốc tịch, không phân biệt thời kỳ, có một thứ cho tới bây giờ rất thông dụng, đó chính là - tiền.

“Vị công công này quý danh là gì?” Nguyên Thương khí chất văn sĩ, nói chuyện ôn nhã lễ độ.

“Phò mã làm nô tài tổn thọ mất!” Tiểu thái giám liền nói không dám, “Nô tài tên Chung Đức, mọi người thường gọi là Tiểu Đức Tử.”

Vào đại môn hoàng cung, Nguyên Thương bắt động thanh sắc nhét tờ ngân phiếu hai trăm lượng qua: “Không biết phụ hoàng triệu kiến có chuyện quan trọng gì?”

Hoạn quan, ở thời điểm mê muội quân vương, thường kiêu ngạo ương ngạnh, nhưng bọn hấn quyền lợi toàn bộ bắt nguồn từ Hoàng đế, cơ bản không có thể lực của riêng mình. Một Hoàng đế lý trí, đều hạn chế sử dụng hoạn quan, hoạn quan hầu như không có địa vị gì. Minh triều mở ra các công xưởng cửa hàng này nọ, hoạn quan quyền lợi mới chính thức được đề cao. Hoạn quan Đại Yên quốc, ở trong mắt Hoàng đế chỉ là một người hầu hạ cuộc sống thường ngày, là nô tài dễ truyền lời, bị quan lại chính trực coi rẻ, địa vị vô cùng thấp, truyền lời được thưởng bình thường đều là mấy lượng hay mười mấy lượng bạc, rất ít trên trăm lượng.

Ở trong mắt Nguyên Thương, tiền tài đều là chuyện nhỏ, tình báo mới là quan trọng nhất. Cho nên năng suy hiểu giá trị ngân lượng ở Đại Yên quốc, vắn ra tay hào phóng như trước, Nguyên Thương dùng bạc của Công chúa thưởng cho hạ nhân, chỉ nhìn một chút ở việc này, đám người Lữ Văn Phong, Phùng Triệt đều cười nhạo nàng là tiểu bạch kiếm, ngược lại một chút cũng không sai.

Chung Đức nhìn thấy mệnh giá của ngân phiếu, sắc mặt kinh ngạc chậm rãi nói: “Phò mã gia, này... Nô tài không dám! Hấn chỉ là một tiểu thái giám quét rác ở ngự hoa viên, bởi vì khúm núm, làm người cẩn thận, lại có tài ăn nói lanh lợi, mới được ở lại hầu hạ bên người Hoàng đế, hấn biết Phò mã là trưởng tôn của Triệu quốc công, Phò mã của Minh Huy Công chúa, đương nhiên không dám đắc tội. Nguyên Thương lại hết sức kiên quyết nói: “Ta vừa trở lại kinh thành, các loại quy củ đều không hiểu, còn phải thỉnh công công chỉ điểm nhiều hơn! Chút lòng thành này, công công cảm lấy uống trà!”

Chung Đức nghe thế mới thu ngân phiếu, nói: “Vậy đa tạ Phò mã gia!” Dùng một chút lại nhỏ giọng nói, “Nô tài cũng không biết bệ hạ vì sao triệu kiến, chỉ là, bệ hạ trước đó hạ một đạo thánh chỉ cho Minh Huy Công chúa. Công chúa một mình điều động Long Vũ Quân, hoàng thượng hạ chỉ cấm túc Công chúa ba tháng, phạt bổng lộc nửa năm. Mục Thắng tướng quân cũng bị phạt bốn mươi trượng, tự kiểm điểm nửa tháng, cắt chức Phó thống lĩnh hữu quân, sung quân đến Tây Cương dưới trướng Bình Tây quân nghe lệnh.”

Thống lĩnh Long Vũ Quân vốn là Trưởng công chúa Cố Thường Y, Cố Thường Y sau khi đi, Hoàng đế ngầm đồng ý cho Minh Huy Công chúa điều động một trăm cấm quân nhân tân*, nhưng lần này Cố Nguyệt Mẫn vận dụng vượt quá hai trăm người, Hoàng đế không thể không trách phạt, Long Vũ Quân liên quan đến an nguy của hoàng thất, nếu không trừng phạt, an toàn của hoàng thất cũng không thể bảo đảm.

(*) Quân nhân tân: Binh lính đang trong thời gian nghỉ ngơi.

Minh Huy Công chúa không hổ là Công chúa được sủng ái nhất, một mình điều động vượt quá trăm cấm vệ quân, nhưng chỉ bị cấm túc, phạt lương bổng, tuy rằng không biết phủ Công chúa phủ lớn bao nhiêu, nhưng nhìn phủ Phò mã của nàng, cũng có thể đoán được phủ Công chúa phủ to bao nhiêu, xa hoa thế nào. Bị phạt nặng lại là Mục tướng quân kia. Nhưng tựa hồ cũng không coi là trách phạt, chỉ sợ Mục Thắng nhận được thánh chỉ còn cao hứng nhảy dựng lên - Đại Yên tôn sùng võ võ cùng, các tướng quân của kinh thành người người đều muốn đi biên cương kiến công lập nghiệp, nên này sao gọi là trách phạt, rõ ràng là Hoàng đế vì ngăn chặn miệng lưỡi quân thần, làm ra vẻ thôi, đồng thời vì tránh cho Minh Huy lần sau lại xúc động mà rút cùi dưới đáy nồi.

Nguyên Thương vẫn cho là, nàng vốn đã nhìn thấy Tổng thống, nguyên thủ quốc gia, Hoàng đế cổ đại sẽ không ở ở trong mắt. Nhưng thật ra lúc thấy Hoàng đế Đại Yên quốc, lại nhìn không được trong lòng âm thầm gật đầu - Hoàng đế cổ đại một thân nắm quyền sinh sát, vị Hoàng đế Đại Yên quốc đời thứ hai này chỉ huy qua thiên quân vạn mã, trong lòng mang thiên hạ, còn từ trong giết chóc đi đến ngôi vua, quả nhiên cùng thời đại khoa học kỹ thuật tuyến cử lãnh tụ không giống nhau.

Hoàng đế này hấn hơn năm mươi, nhưng nhìn chỉ khoảng chừng bốn mươi tuổi, tinh thần chấn hưng, vóc người quân vương, chỉ là tóc bạc sớm, nhưng thể lại càng lộ vẻ uy nghiêm. Một thân hoàng bào, thêu kim long năm móng, chòm râu son dương tu chỉnh vô cùng sạch sẽ, phú quý ung dung.

“Kì nhì đã trở lại? Mau mau bình thân!” Hoàng đế thấy nàng, lập tức buông bút son, từ ngự tọa đi xuống, tự mình nâng nàng lên. “Người bị kính hách, có khá hơn không? Trần thần y cần được liệu gì? Trầm bảo Thái y viện đem đến cho người!”

Một phen hỏi han ân cần, không giống như Hoàng đế nhìn thần tử, mà giống phụ thân cưng chiều hài tử, nghe nói đứa nhỏ ở trường học bị bệnh, nhanh đến xin phép đón trở về, chỉ sợ sẽ gầy mất hai lạng thịt.” Nhi thần không có việc gì, chỉ là thích khách làm Công chúa bị thương... “Nguyên Thương bộ dáng kính sợ, thận trọng.

Hoàng đế nói: “Kì nhì chịu khổ rồi! Đều do đứa nhỏ Minh Huy này đưa ra chủ ý lung tung, đi du hồ nhưng không mang theo nhiều thị vệ? Hừ, Trầm

chính là quá sùng nạng , để cho nạng vô pháp vô thiên ! Trẫm ban cho ngươi thêm hai trăm thị vệ , cùng với hai mươi thị vệ nhất đẳng , về sau xuất môn nhất định phải cẩn thận , thị vệ không thể rời khỏi người . “

Nguyên Thương về mặt nhu thuận gật đầu .

Hiện tại nạng sấm vai chính là một thiếu niên mười lăm , mười sáu tuổi hướng nội có chút yếu đuối , nên phải tỏ ra nhu thuận , hiểu chuyện .

Hoàng đế thờ dài , “ Trẫm còn chưa thể bình định tứ hải , nhìn Hung Nô , dư nghiệt Tần triều , nguy Lữ đế tiêu dao xưng bá , lần này người Hung Nô phái người đến Trung Nguyên , chắc là vì chuyện Mộ Dung đã bắt giết chôn sống tù binh nên đến trả thù . Kì nhi yên tâm , gia gia ngươi tất nhiên sẽ hảo hảo thu thập người Hung Nô , báo thù cho ngươi ! Nghiệt tử kia ... đợi Trẫm bắt được hẳn , sẽ thiên đao vạn quả , tuyệt không dung tha ! “

Hoàng đế nói đến bốn chữ ' Thiên đao vạn quả ' , sát khí hiện ra , chột lóe rồi biến mất . Sát khí trong nháy mắt này , so với vùng kiếm giết người Mộ Dung Thanh Hoa không ít hơn chút nào .

Tiếp đó Hoàng đế lại hỏi Nguyên Thương về việc học hành , luyện võ , cùng việc ở chung với Công chúa như thế nào . Nguyên Thương tự nhiên tất cả đều nói , hơn nữa còn vẽ ra một bức tranh dựng lên cuộc sống cùng Công chúa tương kính như tân , gia đình hài hòa .

“ Vạn tuế gia ... “ Bên cạnh một thái giám bốn năm mươi tuổi , mặc lam bào quan phục , hé ra khuôn mặt tươi cười , ánh mắt nho nhỏ , xem ra đây là người Tô Âm từng đề cập qua tổng quản thái giám Viên Trung Thành.

“ Chuyện gì ? Không phải nói lúc Trẫm cùng Phò mã nói chuyện , không được đến quấy rầy sao ? “ Hoàng đế ngữ điệu hơi chút trầm thấp xuống , trong đại điện liền giống như trăm trọng hơn nhiều .

Viên công công cười khổ nói : “ Vạn tuế gia , nô tài không dám không báo a ! Minh Huy Công chúa ở ngoài điện muốn gặp người ... “

“ Trẫm lệnh cho nạng ở trong phủ cấm túc , nạng sao còn chưa trở về ? Nói với nạng , Trẫm không gặp nạng , bảo nạng trở về điện bích [đóng cửa suy ngẫm] ! “

Viên công công khó xử nói : “ Vạn tuế gia , Công chúa quý gồi ở ngoài điện , nói vạn tuế gia không gặp nạng , nạng sẽ không đứng lên ! “

Hoàng đế nhú mày , bất đắc dĩ nói : “ Để cho nạng vào đi ! “ Xoay người đối với Nguyên Thương nói , “ Kì nhi , ngươi phải chuyên cần luyện nội công , sớm ngày dưỡng tốt thân thể ! Minh Huy bị nội thương , một hồi nạng đến , ngươi đưa nạng trở về , tĩnh dưỡng cho tốt ! “

Nguyên Thương chấp tay nói : “ Vâng , nhi thần tuân chỉ . “

Minh Huy Công chúa tiến vào , Hoàng đế lập tức chỉ vào Nguyên Thương bên cạnh , sùng nịch nói với nạng : “ Ngươi tới đúng lúc , Kì nhi cũng ở đây , ngươi bị thương chạy khắp nơi làm gì ? Để Kì nhi đưa ngươi trở về ! “ Minh Huy Công chúa hai chân quỳ xuống , quý gồi trước mặt Hoàng đế , nói : “ Nhi thần cầu phụ hoàng một việc , phụ hoàng nếu không đáp ứng , nhi thần sẽ không đứng lên ! “

Hoàng đế sắc mặt dần dần nghiêm túc , nghiêm mặt nói : “ Có chuyện gì ? Ngươi mau đứng lên rồi nói ! “

Minh Huy quỳ trên mặt đất , trong mắt sưng mù mông lung , đầm đìa đáng yêu , nói : “ Phụ hoàng , Trần đại nhân , Trương đại nhân , Hạ đại nhân cùng chuyện người Hung Nô lần này không liên quan , bọn họ chỉ là không nghĩ đến Cửu ca sẽ hồ đồ như thế , Thái tử ca ca càng vô tội , còn thỉnh phụ hoàng khai ân một mặt , bỏ qua cho bọn họ ! “

“ Bỏ qua ? “ Nói đến quốc gia đại sự , gương mặt từ phụ của Hoàng đế biến mất , bày ra khí độ nghiêm quân , “ Thích khách Hung Nô vào đến địa giới kinh thành , Hạ Tử Hâm - Thống lĩnh đóng quân thành đông lại hoàn toàn không biết ; Bộc Vương Cố Hiều không ở đất phong , tri phủ Trần Thuật cũng không phát giác ; Còn có Thái tử ! Thân là Thái tử , thế nhưng để cho hạ nhân trộm lệnh bài đưa cho tên không bằng cảm thụ Cố Hiều ! Quân bắt mật tặc thất thân , Thần bắt mật tặc thất thân * ! Tương lai hẳn kế thừa đại nghiệp thống nhất đất nước , có phải ngọc tỷ cũng sẽ rơi vào trong tay Thiên Vu Hung Nô hay không ? Còn có Hàn lâm đại học sĩ - Trương Sĩ Cát , dạy dỗ Thái tử không thành , sung quân đến Huệ Châu cũng đáng tội ! “

(*) Quân bắt mật tặc thất thân , Thần bắt mật tặc thất thân nằm trong Kinh dịch - Đạo của người quân tử .

Nguyên văn :

Loạn chi sở sinh dã . Tắc ngôn ngữ dĩ vi giai . Quân bắt mật tặc thất thân . Thần bắt mật tặc thất thân . Cơ sự bắt mật tặc hại thành . Thị dĩ quân tử thận mật nhi bất xuất dã (Bình giải Hào Sơ Cửu quẻ Tiết).

Dịch nghĩa :

Chẳng ra khỏi cửa mới ngoan,

Dạy rằng : Mồm loạn sẵn mang trong lời .

Vua không kín miệng , mất ngôi ,

Tôi không kín miệng, thời roi mắt đầu .

Hở mồm, hồng việc còn đầu ,

Nên người quân tử trước sau e dè .

Lời khuyên : Cần trọng lời ăn tiếng nói .]

“Phụ hoàng ! Thái tử ca ca ở địa vị cao , mọi người ghen ghét , ai lại không đem chủ ý đánh trên người hần ? Phụ Hoàng anh minh thận trọng , địch quốc không thể sắp xếp gian tế đến bên cạnh phụ hoàng , nên người người đều hăm hại tính kẻ Thái tử ca ca ! “ Minh Huy giống như một tiểu muội nhìn thấy ca ca bị ỷ khuất , tràn đầy khổ sở , “ Lúc Nguyệt Mẫn nhìn Thái tử ca ca , Thái tử ca ca ngay cả giường cũng không xuống được , còn nhớ thương chiến sự phía Đông . Phụ hoàng , Nguyệt Mẫn còn nhớ lúc nhỏ Thái tử ca ca ôm Nguyệt Mẫn đi hái quả rừng , Nguyệt Mẫn còn nhớ sợ nước , mỗi lần đi qua con sông trên núi , Thái tử ca ca đều cõng Nguyệt Mẫn trên lưng , người đầy bùn lầy , nhưng mặt đầy tươi cười ... Nay Thái tử ca ca bị giam ở Tuyền Lãnh đình , tâm ưu quốc sự , người đều gầy ... Nguyệt Mẫn nhìn , trong lòng ... “Nguyên Thương cũng từng nghe qua thanh danh Thái tử . Thái tử có mỹ danh là nhân hậu , hiền đức , được sĩ phu [người có học vấn] tôn sùng vô cùng , chỉ nghĩ người đọc sách , giống một văn nhân sĩ tử hơn là một Thái tử , thường xuyên khiến vị Hoàng đế này bất mãn , thỉnh thoảng còn cùng đại thần thân cận nảy sinh nghi vấn : Nay thiên hạ còn chưa đại thống , Thái tử văn văn tú tú [nho nhả lễ độ] , có phải sẽ gây bất lợi cho quốc gia ?

Tể tướng Hứa Văn Tú lại nói : “ Bệ hạ sẽ sớm giành được thiên hạ , sau sẽ phải nuôi ngựa xây thành trì . Thiên hạ sơ định , cần một vị nhân đức hiền quân trị quốc , có lợi cho quốc gia tu sinh dưỡng tức * ! “ Vì vậy , Hoàng đế mới miễn cưỡng bỏ ý niệm phế Thái tử trong đầu . Nhưng nhiều lần có ý muốn phế Thái tử , khiến cho rất nhiều đại thần nhìn thấy chỗ hở , luôn tìm cách đem Thái tử đạp xuống ngựa .

(*) Tu sinh dưỡng tức : Giữ gìn , chỉnh đốn để phát triển .

Cố Nguyệt Mẫn không tranh cãi Thái tử được mất , lại lấy tình động lòng người . Nghe nàng ngữ điệu mềm mại thân thiết , nhìn nàng bộ dáng như đứa nhỏ rung rung khóc gần chết , vị đế vương hùng tài đại lược này cũng nhịn không được trên mặt lộ ra thần sắc không đành lòng .

Nhưng vị thánh quân này , sẽ không để chuyện quốc sự vì thân tình mà thỏa hiệp nhượng bộ , nghiêm mặt nói : “ Được rồi ! Không cần nhiều lời , lui xuống dưỡng thương đi ! Thái tử ca ca của ngươi không bị chút giáo huấn , sẽ không bỏ đi cái tính lòng dạ đàn bà ! Để cho hần ở Tuyền Lãnh đình bề quan một tháng rồi nói sau ! Ngươi cũng ngoan ngoãn ở trong phủ , không cho phép ra ngoài ! “

Minh Huy Công chúa lại phục trên mặt đất , khóc nói : “ Không ! Phụ hoàng không đáp ứng thả ca ca ra , Nguyệt Mẫn không đứng dậy ! “

“ Ngươi ... Ngươi không biết tốt xấu Ý ngày thường được Trẫm sủng ái , càng lúc càng càn rỡ ! “ Hoàng đế một cước đá gãy cái giá gỗ , những bình sứ tinh xảo rơi trên mặt đất , vỡ tan tành . “ Ngươi nghĩ Trẫm không nổi phạt ngươi ? Ngươi muốn quý , liền đi ra ngoài quý cho ta ! Đừng ở chỗ này chường mắt ! “

Minh Huy Công chúa cũng vô cùng quật cường , nghe xong lời này không nói một lời đứng lên , rồi đi ra ngoài . Chờ khi không thấy thân ảnh nàng nữa , Hoàng đế ngồi ở ngự tọa , thấy Phò mã kinh sợ đứng thẳng một bên , tức giận dần dần bình phục xuống , nói : “ Đám con này của trẫm , mỗi người đều không thể bớt lo , đứa nhỏ Minh Huy này tuy rằng nhu thuận , nhưng cũng không biết trên dưới . “ Quay đầu đối với Viên công công bên cạnh nói , “ Ngươi đi nhìn xem , Nguyệt Mẫn có trở về không ? “

Viên công công xoay người lui ra ngoài , một lát sau đã trở lại , nói : “ Vạn tuế gia , Minh Huy Công chúa ... Minh Huy Công chúa đang quý ở cầu thang bạch ngọc bên ngoài đại điện !

Hoàng đế giận dữ , hung hăng đập một cái trên ngự án , quát : “ Phẫn phẫn ! Các ngươi đều là nghiệt tử , một đám không đem Trẫm để vào mắt ! Nàng muốn quý , cho nàng quý ! Ta xem nàng có thể quý bao lâu ! “ Nhìn Tô Kì , lại nói , “ Kì nhi , ngươi chờ ở ngoài điện , nàng khi nào quý đủ , ngươi đưa nàng về . Nói với nàng , không có ý chỉ của Trẫm , không chuẩn cho ra phủ Công chúa ! Nếu không Trẫm đánh gãy chân nàng ! “ Nguyên Thương xuyên qua hành lang dài và hai tầng cung điện , nhìn thấy dưới mái hiên ngoài cửa điện , Công chúa mặc xiêm y hồng nhạt hoa văn cửu phượng ở ngoài điện cung kính quý .

“ Công chúa . “

Cố Nguyệt Mẫn ngẩng đầu nhìn nàng một cái , lại cúi đầu .

“ Là phụ hoàng bảo ngươi đến đi . “

Nguyên Thương thẳng thắn : “ Phải ! Phụ hoàng nói , để ta chờ ngươi , Công chúa khi nào quý đủ , sẽ đưa Công chúa trở về . Còn nói , không có ý chỉ của phụ hoàng , không cho ngươi ra khỏi phủ Công chúa , nếu không đánh gãy chân ngươi . “

Cố Nguyệt Mẫn mỉm cười , nói : “ Ngươi cũng biết vì sao phụ hoàng không tự mình nói với ta những lời này ? “ Lúc này Cố Nguyệt Mẫn sao còn bộ dạng thống khổ lê hoa đài vũ * ? Quả thực bình tĩnh tự nhiên , giống như nữ tướng quân ngồi trên yên ngựa bày mưu nghĩ kế .

(*) Lê hoa đài vũ : Giống như hoa lê vương vất những hạt mưa . Vốn miêu tả dáng vẻ khi khóc của Dương quý phi . Sau này được dùng để miêu tả sự

kiểu điểm của người con gái khi rơi lệ .

Nàng đối với ' Phò mã Tô Kì ' của nàng không hề xưng ' Bản cung ' , mà dùng danh xưng ' Ta ' .

Thấy Nguyên Thương lắc đầu , Cổ Nguyệt Mẫn lại nói : “ Bởi vì hần biết , hần không có khả năng sẽ đánh gãy chân ta , nếu hần tự mình nói sẽ tổn hại uy nghiêm . Nói vậy hiện tại phụ hoàng đã không còn ở Thượng Thư phòng đi ! Ta cùng mẫu hậu đã mất diện mạo có bảy phần tương tự , hần không đành lòng đánh ta . “

Cho nên liền muốn làm gì thì làm ?

Nguyên Thương không biết điểm mấu chốt của vị Hoàng đế này ở đâu , nhưng nàng biết , gia đình đế vương không nói tình thân , đặc biệt loại mình quân này . Cổ Nguyệt Mẫn nếu vô ý chọc giận Hoàng đế , nhất định kết cục thê thảm .

“ Ta đương nhiên sẽ không vượt qua điểm mấu chốt của phụ hoàng . “ Cổ Nguyệt Mẫn như biết suy nghĩ của Nguyên Thương , nhìn nàng nói : “ Như thế nào , có phải cảm thấy ta rất tâm cơ ? “

Nguyên Thương đứng ở trước mặt nàng , trầm mặc không nói .

Cổ Nguyệt Mẫn ngẩng đầu nhìn nàng , nói : “ Ngày ấy ở mật thất , ngươi đều nghe thấy được đi ? “

Nguyên Thương chậm rãi gật đầu . Cổ Nguyệt Mẫn thản nhiên nói : “ Một khi đã như vậy , ngươi cũng nên biết ta là dạng người gì . Hy vọng ngươi giúp ta giữ bí mật , chúng ta sau này sẽ không quấy rầy nhau . Chỉ cần mặt ngoài yên bình , để cho phủ Triệu quốc công cùng phủ Công chúa hòa thuận hài hòa , mặc kệ ngươi làm cái gì ta cũng không quản . Cho dù ngươi muốn đường tiểu thiếp , chỉ cần đừng để phụ hoàng biết , đường bao nhiêu cũng đều tùy ngươi , tất cả chỉ tiêu tính cho phủ Công chúa . “

Đoạn thoại này hình như dùng hết khí lực của Cổ Nguyệt Mẫn , sau khi nói xong , nhẹ giọng hít một hơi , nói : “ Thái tử cùng thái phó của Thái tử đều chịu phạt , triều đình và dân chúng mạch nước ngầm mãnh liệt , phụ hoàng nếu không thu hồi mệnh lệnh đã ban ra , chỉ sợ Thái tử ca ca trừ vị liền không thể bảo toàn . Ta sẽ không trở về , ngươi đi đi ! “ Nói xong nhắm hai mắt lại , lẳng lặng quỳ gối ở cửa đại điện . Lúc này , Viên công công từ trong điện đi ra , vẻ mặt cười khổ , đối với Minh Huy Công chúa nói : “ Tiểu công chúa , bệ hạ đã đi Phù Dung Viên , hôm nay cũng không biết có còn đến đây hay không ... Người vẫn nên về trước đi ! Đêm nay trời sẽ rất lạnh , bị lạnh hỏng rồi phải làm sao đây ? “

Minh Huy Công chúa như trước nhắm mắt lại , nói : “ Để cho ta quỳ đi . Ta ở chỗ này chờ phụ hoàng nhớ tới . “

Chờ Hoàng đế nhớ tới ? Nói không chừng ngài ấy còn muốn sủng hạnh vị phi tử kia đấy !

Viên công công bắt đầu đi , nhìn Nguyên Thương , nói : “ Phò mã , người khuyên nhủ tiểu Công chúa , nô tài bây giờ phải đi Phù Dung Viên hầu hạ , phải đi rồi ! “

Nguyên Thương gật đầu nói : “ Viên công công thỉnh đi , ta sẽ ở trong này cùng Công chúa . “

Chờ Viên công công đi rồi , Nguyên Thương đối với Minh Huy nói : “ Ngươi khôn khéo như vậy , biết rõ quỳ ở nơi này cũng vô dụng , cần gì phải làm việc uống công ? “

“ Ai nói vô dụng đâu ? “ Minh Huy Công chúa nói , “ Ta quỳ ở nơi này không phải để phụ hoàng nhìn , mà là để bá quan văn võ cả triều nhìn . Để cho bọn họ biết , Công chúa ta đây , cháu gái duy nhất của Trần Bắc tướng quân sẽ không bỏ rơi Thái tử . “

Nguyên Thương không nói gì , bình tĩnh nhìn nàng .

Cổ Nguyệt Mẫn nội thương rất nặng , tuy rằng mặt ngoài thấy nàng đi chuyển cùng hành động không có gì đáng ngại , nhưng kinh mạch bị hao tổn , không mất mười ngày nửa tháng , không có khả năng chuyển biến tốt . Buổi tối chạng vạng hai ngày trước , Minh Huy Công chúa là lần đầu sinh hoạt vợ chồng , do được vật nên không có tiết chế , cho dù Nguyên Thương rất cẩn thận , cũng làm phía dưới nàng bị thương , lúc này không biết còn khó chịu hay không ?

Nguyên Thương đi đến bên cạnh Công chúa . Minh Huy ngẩn người , nhưng thấy nàng vén lên vạt áo trước cửa trường sam , hai chân khom xuống , quỳ ở bên cạnh nàng .

Một quỳ này , kiên định cương nghị , không chút do dự , đầu gối chạm trên mặt đất phát ra tiếng vang nhỏ . Nguyên Thương quỳ gối bên cạnh , phảng phất như Thái sơn sừng sững , không chút nhúc nhích , Cổ Nguyệt Mẫn trong mắt hiện lên kinh ngạc vô cùng , không biết nói cái gì cho phải , lát sau nói ra ba chữ : “ Tại sao ngươi ... “

Nguyên Thương nhắm mắt lại , điều chỉnh một chút vốn thẳng tắp thân mình , cảm giác nhất thời thay đổi , tựa hồ không phải đang quỳ , mà là đang ngồi trên nhuyễn thấp lông cừu mềm mại , nhàn nhã thông dong , nói : “ Hoàng Thượng có chỉ , để cho tiểu thần khuyên nhủ Công chúa hồi phủ . Người không quay về , ta chỉ có thể chờ . Cũng không thể để ngươi quỳ , ta ngồi đi ? “

“ Ngươi - “ Công chúa cắn môi dưới , không biết nói cái gì cho phải . Vì thế chỉ có thể tùy ý Phò mã cùng nàng quỳ ngoài cửa điện .

Lúc này sắc trời đã tối, trong đại điện ánh nến xuyên thấu qua, có chút trong trẻo nhưng lạnh lùng. Trăng trên trời đêm nay rất tròn, màu ánh trắng bàng bạc mỏng lung chiếu rọi, hai bóng người một chút cũng không tịch mịch.

Lân cận không có người, Công chúa cũng không cần quy củ, im lặng quỳ diễn trò. Nàng nhìn thoáng qua Phò mã của mình.

Phò mã này, làm sao gọi là quỳ? Thấy thế nào cũng giống như nửa ngồi thưởng thức tòa đại điện. Nếu nơi này có một cái đĩa thức ăn, một bình rượu nhỏ, là có thể ngắm trăng đến bình minh đi.

Các nàng quỳ ở hành lang, ở Thành Cực điện bên ngoài thượng thư phòng. Thành Cực điện là nơi Hoàng đế xử lý chính vụ cùng triệu kiến trọng thần, uy nghiêm đại khí, ngoài điện là một cái sân rộng thật lớn, là nơi tiếp đãi văn võ bá quan Đại Yến; Nối liền đại điện cùng sân lớn là cầu thang bạch ngọc bao quanh toàn bộ đại điện, cầu thang cao ước chừng mười thước. Chỗ hai người Nguyên Thương quỳ vừa lúc có thể nhìn xuống toàn bộ sân lớn, cùng với hơn một nửa cung điện xung quanh, tầm nhìn rộng lớn. Nguyên Thương lại bị bệnh nghề nghiệp, ở một cái địa phương xa lạ sẽ quan sát tình hình, ví dụ như xem chiều cao, xem góc ẩn nấp thích hợp... Thậm chí còn tự hỏi làm thế nào để xâm nhập, làm sao dò thám, làm sao bỏ chạy, Nguyên Thương ánh mắt không chút nào chán chường mà nhìn mỗi cái ngõ ngách trong cung điện, ghi nhớ trong lòng.

Mà ở trong mắt Công chúa, như thế này lại là tản mạn mà lạnh nhạt.

Minh Huy Công chúa rõ ràng nhớ, hoàng hôn hôm qua, tình tình khi nàng đến khách điểm tìm Nguyên Thập Tam. Chỗ khách điểm Nguyên Thập Tam ở tìm không thấy tung tích Nguyên Thập Tam, lại tìm được Phò mã. Khi đó, ở trong phòng Nguyên Thương cũng đang là bộ dáng nhàn nhã này, buồn chán uống canh. Khi đó nhìn dáng vẻ Phò mã thế nào cũng không giống bị bắt, mà giống như ra ngoài du ngoạn.

- Chẳng lẽ, vị Phò mã này, là ở mật thất nghe lời mình nói cho nên nản lòng thoái chí, tự nguyện cùng thích khách rời đi? Khó trách, thích khách kia không có cùng Phò mã ở chung một chỗ, lại biết chắc Phò mã sẽ đi đến cửa hàng đồ ngọc ở Bạch Mã Tự, có lẽ hai người trước đó giao ước, nhưng thích khách này vì nghĩ cách cứu sự tử của mình, quay đầu liền bán đứng Phò mã!

Nhưng tại sao lại không thấy Nguyên Thập Tam ở trong khách điểm... Hay là, Thập Tam biết Phò mã ở khách điểm đó, vì giúp mình, cố ý dẫn nàng tiến đến? Nếu vậy, Nguyên Thập Tam này cũng quá lợi hại, quá khủng bố đi! Nàng thật chỉ là một người, không phải một tổ chức? Nguyên Thập Tam thần thần bí bí, nếu nàng có ý cùng Đại Yến là địch.... Không được! Nhất định phải tìm được Nguyên Thập Tam, đem nàng lôi kéo về đây....

Nghĩ đến Nguyên Thập Tam, Minh Huy Công chúa liền nhin không được nhớ đến sự tình đêm đó, tức giận đến trong lòng nghiền răng.

Phu quân bồi quỳ bên cạnh, thâm tình ý trọng, trong lòng lại nhin không được nghĩ đến người khác, lại còn là một nữ tử, ghê tởm hơn nữ tử này còn đoạt đi lần đầu tiên của nàng, cho tới bây giờ chỗ đó tựa hồ vẫn còn đau.

Cố Nguyệt Mẫn bỗng nhiên cảm thấy, cùng Phò mã quỳ thế này, thể xác và tinh thần đều chịu dày vò.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Tha Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Nhìn hoa mẫu đơn nhớ đến người thương.

Chương 33 : Nhìn hoa mẫu đơn nhớ đến người thương.

“Hoàng Thượng, người xem thần thiếp họa bức mẫu đơn này có đẹp không?”

Hoàng đế ngồi ở bên giường, Đan Phi cúi người đứng bên cạnh hắn, trong tay cầm một bức mẫu đơn đỏ. Bức tranh họa một bụi mẫu đơn sắc tím, đóa đóa đều xinh đẹp. Đan Phi đã hơn ba mươi tuổi, nhưng bảo dưỡng vô cùng tốt, thoát nhìn như là một đại cô nương hai mươi tuổi.

“Đẹp, đẹp lắm! Vẽ rất đẹp!” Hoàng đế vuốt vuốt chòm râu cười nói, “Bụi hoa này trông rất sống động, rực rỡ! Ái phi họa tốt lắm, họa thật tốt!”

“Thật sự?” “Đan Phi sà vào lòng của Hoàng đế, thanh âm ngọt ngào muốn chảy ra mật, “Hoàng Thượng, người thấy thần thiếp có giống đóa mẫu đơn này hay không?” “Đan Phi tay phải chỉ vào đóa hoa lớn nhất trong tranh, trên cổ tay đầy vòng quý báu, móng tay đỏ tươi chỉ vào đóa hoa mẫu đơn phía trên.

Hoàng đế nhìn đóa hoa lớn nhất trong bụi hoa, kiêu diễm cao quý, thanh nhã tươi mát, ánh mắt vẫn không nhúc nhích nhìn bức tranh, có chút thất thần.

“Hoàng Thượng?” “Đan Phi đẩy hắn một cái, sáng giọng, “Hoàng Thượng bị mẫu đơn trong tranh mê hoặc! Chẳng lẽ, thần thiếp còn không bằng một đóa hoa xinh đẹp?”

Hoàng đế ha ha cười nói: “Một đóa hoa xinh đẹp thôi, sao có thể so với ái phi? Ái phi của Trẫm xinh đẹp nhất! Chỉ là, bức họa này...”

Đan Phi nóng nảy, nói: “Thần thiếp họa như thế nào?”

Hoàng đế nửa khép mắt mỉm cười, cố ý dừng một lúc lâu, khiến Đan Phi bên cạnh đợi một lúc, mới nói: “Có chút đáng tiếc, tranh này tả được hình dáng nhưng không tả được thần thái!”

Đan Phi mỉm miệng, nói: “Vậy không phải do thần thiếp họa không tốt, là do đóa hoa này hình dáng không tốt!”

Hoàng đế bị nàng chọc cười, ha ha cười nói: “Đứng đứng, là đóa hoa này hình dáng không tốt!”

“Bức tranh này của thần thiếp, là dựa theo tranh các họa sĩ họa theo, làm sao có thể so với hoa thật?” Đan Phi ngừ khí mang theo khản câu nói, “Hoàng Thượng, nô tì nghe nói Mẫu Đơn Viên có một bụi cẩm hồng do Lạc Dương tiến cống, cho thần thiếp đến Mẫu Đơn Viên nhìn xem có được không?”

Mẫu Đơn Viên ...

Hoàng đế nhớ đến vài năm trước. Khi đó, Hoàng hậu đứng trước bụi cẩm hồng trong Mẫu Đơn Viên, bên cạnh tiểu Nguyệt Mẫn lôi kéo tay áo Hoàng đế, chỉ vào đóa hoa mẫu đơn lớn nhất nói: “Phụ hoàng, phụ hoàng! Ngươi xem a! Mẫu hậu giống như đóa Từ Mẫu Đơn này!”

Song bào ca ca của nàng Cố Duệ hướng nàng làm một cái mặt quỷ, nói: “Ngu ngốc! Mẫu hậu sao lại giống mẫu đơn? Là mẫu đơn giống mẫu hậu!” Cố Duệ thân mặc vương phục, tuấn tú đáng yêu, làm mặt quỷ khiến cho Hoàng hậu bất đắc dĩ sùng nịch cười cười.

Cố Nguyệt Mẫn hừ một tiếng, nói: “Ngươi mới ngu ngốc! Ngươi chưa từng nghe qua sao? Xinh tươi như hoa đào, xinh đẹp như phù dung, rõ ràng để hình dung tiểu mỹ nhân, đều nói người như hoa, chưa từng nghe nói hoa như người!” Hoàng đế vuốt râu gật đầu nói: “Đứng, đứng! Tiểu Nguyệt Mẫn của Trẫm thật sự là một tài nữ!”

“Tam Lang! Hoàng hậu oán trách nói, “Ngươi đem đứa nhỏ dạy hư rồi!”

Cố Duệ nói: “Phụ hoàng chính là thiên vị muội muội!” Nói xong tiến lên giữ chặt tay kia của Hoàng đế, nói, “Nàng mới không phải tài nữ đâu! Đây không phải nàng nói, là cô cô nói! Cô cô nói nàng lớn lên sẽ xinh tươi như hoa đào, xinh đẹp như phù dung!”

Cố Duệ nói ra miệng, mới phát giác lời này tựa hồ không đúng — Lời này sao giống hạ thấp? Rõ ràng là ca ngợi! Nói xong chính mình bĩu môi nói, “Ngay cả cô cô cũng thiên vị nàng! Tặng nàng bảo kiếm, cũng không cho ta! Nữ nhi cần bảo kiếm làm cái gì?”

“Ồ, cô cô tặng thứ tốt cho ngươi? Sao phụ hoàng không biết?” Hoàng đế cười đối với Cố Nguyệt Mẫn nói, “Để cho phụ hoàng thay ngươi bảo quản như thế nào?”

Cố Nguyệt Mẫn sắc mặt ửng đỏ, tiến lên túm lấy Cố Duệ, nói: “Đều tại ngươi, mật báo cho phụ hoàng mẫu hậu!”

Cố Duệ cũng được dạy dỗ, thân thủ linh hoạt, trên mặt đất lăn một cái lộn nhào chạy đi. Cố Nguyệt Mẫn đuổi theo, hai huynh muội nháy mắt ra hiệu lôi kéo nhau đi, sau đó hướng Hoàng đế Hoàng hậu phát tay một cái chạy mất, lưu lại hai người một chỗ.

Hoàng hậu nói: “Nhìn xem, một chút cũng không giống bộ dạng Hoàng tử Công chúa! Đều tại ngươi!”

Hoàng đế về mặt vô tội: “Trẫm có làm gì sai đâu?”

“Đều giống bộ dáng Tam Lang ngươi trước đây!” Hoàng hậu tiến lên giữ chặt tay hắn, ấm áp từ lòng bàn tay tiến vào trong lòng hắn.

Hoàng đế vui vẻ cười ha ha: “Con của Trẫm, đương nhiên phải giống Trẫm!”

“Hoàng Thượng?” Đan Phi ngẩng đầu nhìn vào mắt Hoàng đế, nói, “Hoàng Thượng lại thất thần!”

Hoàng đế ha ha cười cười, nói: “Ái phi họa mẫu đơn thật đẹp quá!”

Đan Phi nói: “Kia Mẫu Đơn Viên...”

“Mẫu Đơn Viên Trẫm đã chuẩn cho Nguyệt Mẫn, coi như thôi đi! Trẫm sẽ bảo hạ nhân mang vật phẩm tốt hơn cho ngươi chọn lựa đưa tới Phù Dung Viên! Nhất định sẽ cho ái phi thứ tốt nhất!”

Đan Phi về mặt không muốn bỏ qua, muốn nói chuyện, ngoài cửa bỗng nhiên vang lên thanh âm Viên tổng quản: “Vạn tuế gia, không tốt!”

Hoàng đế ngẩng đầu nhíu mày nói: “Chuyện gì?”

Viên tổng quản nói: “Phò mã gia ngắt xiù rồi!”

Hoàng đế kỳ quái nói: “Phò mã gia nào?” Đang đắm chìm trong hồi ức Hoàng đế nhất thời không kịp phản ứng lại. Nữ nhi của hắn có đến mười mấy

người, thành thân cũng hơn một nửa, tỷ muội cũng có mười mấy cái, Phò mã cả triều cũng hơn hai mươi cái.

Viên tổng quản nói: “Chính là Phò mã của Minh Huy Công chúa, Tô Kì - Tô đại nhân!”

Hoàng đế “Vù” một cái đứng lên, bước ra phòng ngủ của Đan Phi, vừa đi vừa quát: “Sao lại như thế? Kì nhi sao lại ngất xỉu? Trẫm không phải bảo hần cùng Công chúa hồi phủ tịnh dưỡng sao?” Viên tổng quản ở bên ngoài điện chờ, thất lưng cong cong như con tôm, tự trách nói: “Đều do lão nô! Không khuyên Công chúa trở về được, Phò mã thấy Công chúa không muốn đi, đã ở ngoài Thành Cự điện bồi công chúa quỳ. Vốn thân thể đã không tốt, hôm kia lại bị kinh hách, đêm xuân gió lớn, lúc này quỳ hơn một canh giờ, đột nhiên té xỉu!”

“Đồ ăn hại!” Hoàng đế một đường đi một đường mắng, “Một đám đều là ăn hại! Biết Phò mã thân thể yếu đuối, sao không ai khuyên can? Cầu nô tài Thành Cự điện đều mất mùa! Thái y đâu? Có giúp Phò mã xem qua?”

Viên tổng quản một đường đi theo phía sau Hoàng đế, nói: “Vừa trở về phủ Công chúa, Thái y cũng đã đi theo. Tiểu Công chúa đang ở bên cạnh trông nom... Vạn tuế gia, lão nô thấy tiểu Công chúa cũng bị lạnh không nhẹ, mặt mũi trắng bệch!”

Hoàng đế vừa nghe, tùy tay chỉ tiểu thái giám đi ở phía sau, nói: “Mau, đem áo lông hồ của Trẫm mang đến, cho Nguyệt Mẫn phủ thêm!”

Tiểu thái giám này đúng là Tiểu Đức Tử, vội vàng lĩnh mệnh mà đi.

Hoàng đế đi rồi, vốn ý cười trong suốt, kiều mỵ động lòng người - Đan Phi sắc mặt âm trầm xuống, nhìn trong tay mẫu đơn đỏ, trong mắt lộ vẻ lo lắng. Nhìn một hồi, bỗng nhiên đem bức họa xé thành hai nửa. Đóa hoa mẫu đơn từ sắc cũng tách vỡ ra.

Cung nữ thiếp thân Bích Liên đang châm trà hầu hạ bên cạnh nàng, quay đầu nhìn thấy hành động của nàng, cả kinh nói: “Nương nương, tranh này người vẽ mất vài ngày...”

Đan Phi âm thanh lạnh lùng nói: “Họa đẹp có ích lợi gì? Hoàng Thượng trong lòng còn nhớ thương người trong quan tài!”

Bích Liên buồn ảm trà, bưng trà đặt ở trước mặt Đan Phi, nói: “Sao có thể? Hoàng Thượng nói, sẽ cho người mẫu đơn tốt nhất, để ở Phủ Dung Viên chúng ta!”

Đan Phi nói: “Ta muốn mẫu đơn làm gì? Ta muốn là hậu vị! Cho dù không làm được Hoàng hậu, cũng phải được phong quý phi! Nếu không, Hữu nhi lập tức hy vọng liền khó thành!”

Đan Phi nhìn trên bàn hai nửa bức mẫu đơn, nửa ngày, sâu kín nói, “Hần trong lòng vẫn nhớ thương Túc Sa Hoàng hậu...”

Bích Liên nói: “Nương nương, người nên cao hứng mới phải! Bệ hạ tuy rằng đối với Túc Sa Hoàng hậu dư tình chưa dứt, nhưng người đã chết, có năng lực làm gì? Hiện tại bệ hạ thích vẫn là nương nương người! Nay Thái tử bị giam cầm, thái phó của Thái tử Trương Sĩ Cát bị sung quân đến phía Nam Huệ Châu, ai cũng đều nói, đi Huệ Châu không có đường sống trở về, nay đúng là cơ hội của Ngô vương điện hạ!”

Đan Phi lắc đầu nói: “Hoàng Thượng nữ nhi có đến mười mấy người, An Thực Công chúa, Trường Nhạc Công chúa được sủng ái không thua Minh Huy, nhưng duy độc Minh Huy được ban phủ có quân đội, hưởng thụ đãi ngộ giống Hoàng tử, không những bởi vì nàng là nữ nhi của Hoàng hậu tiền triều, nhiều hơn bởi vì có Trường Công chúa ở phương Bắc che chở nàng. Nếu có Minh Huy Công chúa bảo hộ, Hoàng đế có thể hay không...” Bích Liên nói: “Trường Công chúa xa tận chân trời, không thể quản được chuyện trong triều đình! Nếu không chúng ta nói Điện hạ một tiếng, để cho Điện hạ dâng thư buộc tội Công chúa, để cho nàng thân mình còn lo không xong, sẽ không lại tìm cách bày mưu nghĩ kế?”

Đan Phi nghĩ nghĩ, nói: “Ta cảm thấy cũng không phải dễ dàng như vậy.... Việc này vẫn để cho nhóm mưu sĩ của Hữu nhi thương nghị đi!”

Ngoài điện một tiểu thái giám cúi đầu đốt đèn lộ ra nụ cười khinh miệt, rồi nhanh chóng biến mất. Tất cả ánh nến đều được châm, kiểm tra lại một lần, liền lui xuống. Hần đi xuyên trong bóng đêm, chuyển qua vô số hành lang dài, cổng vòm, cuối cùng đi vào một cái tiểu viện hẻo lánh. Chỗ này đang có một cung nữ chờ.

Cung nữ kia: “Bên Đan Phi có động tĩnh gì?”

Tiểu thái giám nói: “Nói là chuẩn bị buộc tội Công chúa, khiến Công chúa thân mình còn lo không xong, sẽ không lo được cho Thái tử, làm cho Ngô vương thù nhi đại chi*.”

(*) Thù nhi đại chi: Chỉ một người hay một sự vật thay thế một người hay một sự vật khác.

Ở đây nói tới việc Ngô Vương sẽ thay vị Thái tử.

Cung nữ kia hừ một tiếng, nói: “Sĩ tâm vọng tưởng! Không có Thái tử, phía trên còn có Ngũ hoàng tử con của vợ cả, sao cũng không tới phiên thứ xuất lão Tam như Ngô Vương!”

Tiểu thái giám nói : “ Cũng không phải thế ! Minh Huy Công chúa sao dễ đối phó như vậy ? Cho dù nàng không ra tay , cũng có thể ở trong triều tìm người thay nàng xuất thủ . Huống chi , còn có vài vị trọng thần thuộc Thái tử đang không có mở miệng , vị song bào thai Giang Vương điện hạ của Minh Huy cũng đứng về phía Thái tử , cũng còn chưa mở miệng . Nếu Ngô vương muốn xuất thủ , chủ tử chúng ta liền ngồi xem biến , ngư ông đắc lợi ! “

Cung nữ nói : “ Ngươi đừng dài dòng ! Mau trở về , đừng để người khác phát hiện ! Ta trở về bẩm báo cho Sở vương điện hạ ! “

Tiểu thái giám kia cười nói : “ Ngươi hôn ta một chút , ta liền trở về ! “

Cung nữ giậm chân nói : “ Ngươi dám vô lễ với ta ! “

Tiểu thái giám cười hi hi nói : “ Sở vương nói , sau khi thượng vị , liền đem ngươi ban cho ta ! “

Cung nữ trong mắt hiện lên một tia âm đạm , nói : “ Cũng là chuyện về sau ! Ngươi làm cho tốt , coi chừng bị vạch trần ! “

Tiểu thái giám bắt đầu đi , chỉ đành quay về theo đường cũ .

Phù Công chúa .

“ Được rồi , đừng giả bộ ! Thái y đi rồi ! “ Có Nguyệt Mẫn vừa dứt lời , trên giường Nguyên Thương mở to mắt , xoay người ngồi dậy .

“ Vị Bạch thái y là người của ngươi ? “

Minh Huy Công chúa ngồi ở bên giường , cười nói : “ Là bạn hữu của Thập Nhất ca . Thái y viện ai không biết bo bo giữ mình ? Cho dù hắt nhìn ra được ngươi giả bộ bất tỉnh , cũng sẽ làm bộ như không biết . Một hồi phụ hoàng đến đây , ngươi chỉ cần nói là đau vầng mắt hoa . Bệnh này từ xưa khó nhận ra , khó trị , ai tới cũng đều không thể bắt lỗi . “

Nguyên Thương gật đầu , thầm nghĩ , ta tự nhiên biết đau đầu khó nhận ra , khó trị , cho dù ở hiện đại , cái này cũng là một vấn đề .

Ngoài cửa Trúc Ngũ thanh âm bỗng nhiên vang lên : “ Tiểu thư , người chậm một chút ! “

Có Nguyệt Mẫn cùng Nguyên Thương đồng loạt ngẩng đầu nhìn qua , một thân ảnh nho nhỏ mặc cẩm bào từ ngoài cửa chạy vào . Thấy Nguyên Thương ngồi trên giường , thẳng tắp hướng nàng chạy tới .

Nguyên Thương thân nhiên nhìn nàng một cái , lập tức ra dấu dừng lại , khiến nàng ngồi xổm tại chỗ , không dám tiến lên .

Nguyên Thương thấy phiền phức nhất là tiểu hải tử , lúc đầu vốn thấy Tô Hinh rõ ràng rất yên lặng , tại sao trở về lại lẩn qua lẩn lại không yên ?

Có Nguyệt Mẫn mỉm cười , nói : “ Tâm nhi , lại đây ! “

Tâm nhi sợ hãi nhìn Nguyên Thương liếc mắt một cái , đi đến bên người Minh Huy Công chúa , nhẹ giọng nói : “ Phụ thân bị bệnh sao ? “

“ Phụ thân có chút không khoẻ , ngươi đừng làm phiền hấn . “ Có Nguyệt Mẫn sờ sờ trán nàng , hơi toát mồ hôi , vì thế đem nàng ôm ở trong lòng , một bên lau mồ hôi một bên phân phó nói , “ Trúc Ngũ , lấy một kiện y phục cho Tâm nhi thay ! “

Trúc Ngũ lên tiếng trả lời rồi đi , Có Nguyệt Mẫn lại đối với Tâm nhi nói : “ Tâm nhi còn nhớ rõ nữ tử lục y ngày đó chúng gặp ở trên đường không ? “

Tâm Nhi nghĩ nghĩ , gật đầu , nói : “ Là Thập Tam . “

Nguyên Thương nheo mắt , chẳng bỗng bị nắm chặt . Chỉ nghe Có Nguyệt Mẫn lại đối với Tâm nhi hỏi : “ Ngươi thật giống như nhận thức nàng , đúng không ? “

Tâm Nhi nháy mắt mấy cái , nhìn về phía Nguyên Thương .

Nguyên Thương lạnh lùng nhìn Tâm nhi .

— Nếu như Minh Huy Công chúa biết giới tính của mình , đành phải toàn lực đối phó , bắt Minh Huy , bức bách nàng hộ tống mình rời khỏi hoàng thành . Chỉ là , từ nay về sau , Đại Yên quốc liền không có chỗ cho nàng dung thân .

Tâm nhi không biết vì sao nàng nhìn mình bằng ánh mắt lạnh lùng như thế , nhưng hiểu được nàng không muốn mình nói nhiều . Vì thế cắn môi dưới không nói một lời , trong mắt lại dần dần dâng đầy nước mắt .

Có Nguyệt Mẫn ngẩng đầu nhìn Nguyên Thương , mặt mang mỉm cười , “ Phò mã nhận thức Nguyên Thập Tam ? “

“ Không quen . “ Nguyên Thương thân nhiên nói , “ Gặp qua một lần . “

Cố Nguyệt Mẫn cười sáng lạn , nói : “ Như vậy a ... “

Nguyên Thương thần kinh căng thẳng , chỉ đợi Minh Huy Công chúa hoài nghi , hỏi , liền xuất thủ liều mạng . Nhưng Minh Huy Công chúa cũng không hỏi lại , mà là cúi đầu , đối với Tâm nhi nói : “ Mẫu thân mạng người đi ăn chút điểm tâm được không ? Phụ thân mệt mỏi , để cho phụ thân nghỉ ngơi đi ! “ Sau đó đứng dậy , dẫn Tâm nhi sang phòng cách vách ăn chút điểm tâm .

Tâm nhi nhìn thoáng qua Nguyên Thương , lại nhìn bên ngoài , cắn ngón tay chảy nước miếng , do dự trong chốc lát , cuối cùng vẫn bị đồ ăn mê hoặc nhiều hơn , để cho Minh Huy Công chúa lôi kéo đi mất .

Nguyên Thương sừng sờ ở trong phòng ngủ , nhìn bóng dáng một lớn một nhỏ đi xa , cũng không biết chính mình nên làm thế nào cho phải .

P/S : Ta ghét ghét ghét Hoàng đế . Ta không thích Túc Sa Duyệt Dung (¬_¬) .

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Tha Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Tâm như sâu kết , quân chẳng biết [Thượng] .

Chương 34 : Tâm như sâu kết , quân chẳng biết [Thượng] .

Cuối cùng Hoàng đế cũng không bãi bỏ lệnh cấm đối với Thái tử . Chuyện tình Hoàng đế đã quyết định ; sẽ không bởi vì Công chúa , Phò mã quý hai cạnh giờ mà thay đổi .

Chỉ là chuyện đại học sĩ Trương Sĩ Cát bị cất chức quan , Tể tướng Hứa Văn Tú , Ngự Sử Lệnh Tào Tham cùng các quan văn cực lực phản đối , cuối cùng bị cất chức quan điều đến Công Châu làm Thứ sử .

Đêm đó , Hoàng đế đến phủ Công chúa thăm hỏi , sau đó hạ thánh chỉ , nói hần thân thể không tốt , không nên trở lại phủ Phò mã , cứ ở phủ Công chúa dưỡng thương , để Công chúa chiếu cố — Đây là tự chui đầu vào rọ trong truyền thuyết sao ?

Nguyên Thương rõ ràng không có bệnh , nhưng Bạch thái y nếu đã đến cũng không thể nói ' Phò mã gia thân thể vô cùng tốt , ăn cơm vô cùng ngon , một chút bệnh cũng không có ' đi ? Như vậy , không phải kêu hần tự mang theo đầu của mình đi hoàng cung tự thú ?

Lại nói Bạch thái y ngay cả mạch cũng không có bắt qua , sao có thể khai dược ? Dựa theo nguyên tắc ' thuốc bổ uống sẽ không bị bệnh ' , đem đến một đồng lớn thuốc bổ ! Dù sao không phải Phò mã thân thể không tốt sao ? Nên hảo hảo bồi bổ .

Vì thế trong hoàng cung lại đưa tới vô số thuốc bổ , Hoàng Thượng ban thưởng , không ăn cũng không được !

Hoàn hảo đêm đó thần y Trần Tam nghe tin Nguyên Thương té xỉu , đặc biệt đến thăm nàng . Nguyên Thương như là tìm được cọng cỏ cứu mạng , lập tức viết mấy phương thuốc lặng lẽ đưa qua . Trần thần y cảm đến phương thuốc , giống như thấy đứa nhỏ của mình , tâm hoa nở phóng [vui như mở cờ trong bụng] , miệng liên tục đáp ứng .

Vị thần y Trần tam này không bị lệ thuộc vào Thái y viện , nhưng không có thái y nào không biết thanh danh Thần Y Môn ? Trần thần y lên tiếng , Bạch thái y cũng thờ dài nhẹ nhõm một hơi . Dù là Hoàng đế , ở chuyện ốm đau cũng không dám không nghe Trần Tam .

Nguyên Thương cuối cùng thoát khỏi bể khổ , nếu không như vậy một phen bổ xuống , còn không biết sẽ uống ra cái bệnh gì ! Còn Trần Tam cũng cảm phương thuốc cao hứng vui vẻ trở về . Lúc gần đi còn thần thần bí bí nói với Nguyên Thương , sẽ cho nàng một ' kinh hi ' .

Nguyên Thương nhìn biểu tình của hần , dự cảm kia nhìn thế nào cũng không phải kinh hi , mà hần là kinh sợ !

Thái y còn chưa đi , vị cao thủ thiếu niên Tô gia liền chạy tới . Tô Âm đến đây liền thấy — Minh vừa mới rời đi đại phu đã chạy tới , nếu nhìn ra Nguyên Thương là nữ tử thì làm sao bây giờ ? Vội vàng che chở Nguyên Thương , không cho bất kì kẻ nào tiếp cận .

“ Ta đã nói không thể tới gần Công chúa ! Thiếu gia người xem , mỗi lần gặp Công chúa đều bị bệnh , nếu gặp nhiều thêm vài lần , chẳng phải ngay cả tánh mạng cũng không còn ? “

Nguyên Thương cảm thấy thật đúng , gật đầu thật mạnh . Cùng Công chúa khôn khéo như vậy gần gũi ở chung , lo lắng đề phòng , mấy cái mạng cũng không đủ . Tô Âm là muốn mang Nguyên Thương trở về phủ Phò mã , kiểm đều rút ra , cấm ở trên sàn gỗ , đằng đằng sát khí , bộ dáng như ai dám ngăn cản máu tươi sẽ nhiễm ba thước đất .

Nguyên Thương khuyên can mãi , mới làm cho hần hiểu được : Thiếu gia nhà người không có bệnh , chỉ là vì tránh cho quý không dậy nổi , bị công chúa xúi giục giả bộ bất tỉnh thôi .

Tô Ấm nghe thế mới bỏ qua , nhưng mà một tắc cũng không rời , canh giữ ở phòng ngủ Nguyên Thương . Trúc Ngừ nhận ý chỉ của Minh Huy Công chúa đưa thuốc đến cho Nguyên Thương , thấy Tô Ấm , tránh không được lại một phen khẩu chiến , náo nhiệt cực kỳ .

Nguyên Thương đau đầu không thôi .

Nàng là một sát thủ ... Được rồi , nàng từng là một sát thủ , hơn nữa thói quen sát thủ khắc sâu vào linh hồn nàng — ví dụ như chán ghét ồn ào . Thường xuyên làm bạn với sát thủ chỉ có cô tịch cùng thanh lãnh , bởi vì bọn họ cần bình tĩnh , cần ở trong bóng đêm vận sức chờ phát động , một kích giết địch .

Mà mấy ngày nay ---

Hoàng đế ban cho hai mươi tên thị vệ , đã được xóa tên khỏi cấm vệ quân hoàng cung , hiện tại đã ghi tên vào phủ Phò mã , ngoài ra còn có hai trăm thị vệ . Số người này đương nhiên không cần đăng ' thông báo tuyển dụng ' ở bên ngoài , trực tiếp để lão cha Tô Sách từ trong đại doanh chọn hai trăm lão binh đến đây . Hai mươi tên thị vệ lúc trước hiện tại đã mang họ ' Tô ' , chủ tử của mình ' bệnh nặng ' ở trên giường , đương nhiên muốn tới thăm an .

Hai trăm lão binh nghe nói Phò mã trưởng tôn của Triệu quốc công ' không sợ hoàng uy ' , vì cùng Công chúa quý mà bị bệnh , một đám đều nói “ Không hổ là tôn tử của Tôn nguyên soái “ , một đám cảm động lộc ỏi của mình mua chút lễ vật đến thăm .

Nhóm binh sĩ này đều đã là hộ vệ của phủ Phò mã , thuộc hạ của mình nên cũng không thể không gặp đi ?

Tô Ấm tuy rằng đã thông tri sự thật cho Triệu quốc công cùng Tô Sách , nhưng hai người vẫn phải hạ nhân đến thăm hỏi .

Triệu quốc công cùng bộ binh Thượng Thư Tô Sách , chính mình không thể tự đến phủ Công chúa — Nếu ở thời điểm máu chó Thái tử bị giam cầm này đi đến phủ Công chúa , chẳng phải bị hiềm nghi thuộc phe Thái tử ? Vì thế chỉ có thể ba bề năm góc phái người truyền lời , tặng đồ .

Tiểu hài tử cùng Công chúa quý ở Thành Cực điện , đó là do hai cái vận bối tình thâm ý trọng , cũng sẽ không khiến Hoàng đế ngờ vực vô căn cứ . Nhưng Tô gia nếu dám có hành động bảo hộ Thái tử , Hoàng đế nói không chừng sẽ nghĩ - Trẫm còn chưa có chết đâu , đã nghĩ muốn lập Thái tử sao ? Còn để Hoàng đế ta ở trong mất hay không ?

Cho nên Tô gia gia cùng Tô lão cha vạn lần không dám hành động thiếu suy nghĩ .

Trừ bỏ người phủ Phò mã cùng Tô phủ , người của phủ Thái tử đến tìm Công chúa thương nghị , cũng chạy tới quấy rầy Nguyên Thương , nói bóng nói gió hỏi thăm Triệu quốc công gia gia cùng bộ binh Thượng Thư lão cha ý đồ như thế nào ! Bọn hạ nhân phủ Công chúa khó có cơ hội ở gần nhìn thấy ' Phò mã gia trong truyền thuyết ' , cũng muốn tìm mọi cách từ sân khác chạy đến nhìn nhìn , lén lút ở một nơi bí mật gần đó rình coi . Nếu là quang minh chính đại nhìn còn không nói , cố tình bọn họ lén lút nhìn . Mà làm sát thủ , đối với chỗ tối có người nhìn trộm rất miễn cảm , khiến cho Nguyên Thương thần kinh luôn khẩn trương .

Người Phò mã phủ , Công chúa phủ , Tô phủ , Thái tử phủ từng nhóm từng nhóm chạy đến , còn chưa hết , Thập Nhất hoàng tử - Cố Duệ cũng chạy tới .

“ Muội phu , muội phu ! Bôn vương đến thăm ngươi ! “ Cố Duệ vẻ mặt tươi cười như ánh mặt trời , không thông báo , trực tiếp vọt vào đây , “ Ngươi xem bốn vương đối với ngươi thật tốt , mới từ Lạc Dương trở về đã đến thăm hỏi ngươi ! “

Nguyên Thương nhìn vị Giang Vương điện hạ này , cũng chỉ là một thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi , nghe nói là ca ca sinh đôi của Cố Nguyệt Mẫn , hai người một chút cũng không giống nhau . Cố Nguyệt Mẫn cùng Hoàng hậu tuổi trẻ có bảy phần tương tự , Cố Duệ lại có vài phần giống Hoàng đế , chỉ là mặt mày lộ vẻ non nớt , mặc võ phục màu đen bó sát người , cử chỉ tùy ý tiêu sái , nhìn không giống Hoàng tử , mà giống hiệp khách giang hồ — thiếu niên phong lưu , tuấn tú như ánh mặt trời .

Hắn thân hình không cao , chỉ cỡ Minh Huy Công chúa , hắn do tuổi còn nhỏ vóc dáng còn chưa phát triển , thoạt nhìn đáng yêu anh tuấn trông giống đệ đệ của Minh Huy hơn .

Cố Duệ nhìn thấy Nguyên Thương , ý cười trong suốt , còn chưa đến gần , Tô Ấm vẻ mặt cảnh giác đã rút ra trường kiếm , sử dụng kiếm nhọn hung tợn chỉ vào hắn .

“ Phụ hoàng không nên phong ngươi làm ' Giang Vương ' , hẳn nên phong ngươi làm ' Giang hồ tiểu bá vương ' mới đúng ! “ Minh Huy Công chúa vén rèm cửa , cười đi vào , “ Thập Nhất ca không ở đất phong của ngươi , sao lại trở về kinh thành ? Ngươi không sợ Tào Ngự Sử dâng thư tố ngươi ? “

Cố Duệ đối mặt trường kiếm của Tô Ấm , cười hi hi lui về phía sau một bước , ngồi trên một cái ghế , nói : “ Ta đây là phụng hoàng mệnh vào kinh , ai có thể tố ta ? “

“ Hoàng mệnh ? “ Minh Huy cho Trúc Ngừ phía sau một ánh mắt , cười nói , “ Chẳng lẽ ngươi nói là đạo thánh chỉ hơn một tháng trước ta cùng Phò mã thành thân , cho ngươi vào kinh chúc mừng ? “

Trúc Ngừ khẽ gạt đầu , lập tức đem hạ nhân xa xa đuổi đi . Trong phòng cũng chỉ còn lại bốn người Nguyên Thương , Tô Ấm , Giang Vương Cố Duệ , Minh Huy Công chúa - Cố Nguyệt Mẫn .

“ Phải nha ! “ Cố Duệ thân mình tà tà tựa trên bàn , “ Thân muội bốn vương thành thân , ta đến kinh thành , là chuyện đương nhiên ! Phải không , muội phu ? “ Nói đến câu cuối , cũng kéo Nguyên Thương vào trong nước .

“Thánh chỉ đến chỗ ngươi không sai biệt lắm là hai tháng trước, từ đất phong của Giang Vương đến kinh thành nhiều nhất chỉ mất thời gian năm ngày. Nghe nói ngươi cải trang thiếu niên hiệp sĩ, chạy loạn trong giang hồ còn đến võ đài 'Luận võ kén rể' — rốt cuộc là tới xem muội muội, hay vẫn là đi du ngoạn giang hồ? “Cố Duệ hai tay giang ra, nói: “Ta không phải vì hoàng mệnh sao? Phụ hoàng muốn ta đem thế lực giang hồ thu về dưới trướng, cứng rắn quá thì không được, kết thông gia là phương pháp mau lẹ nhất, bốn vương lấy nữ nhi, tôn nữ của những nhân vật võ lâm, từ từ chậm rãi từng bước xâm chiếm, tự nhiên sẽ tan rã thôi.”

“Đây là vị thiếp thất thứ tư của ngươi đi? Ngươi không sợ ăn không tiêu?”

“Nữ nhân thôi, tùy tiện đồ dành liền...” “Cố Duệ vừa thấy Minh Huy khuôn mặt phá lệ sáng lạn tươi cười, liền lập tức xoay đôi chiều gió, nói, “Đương nhiên, những người này sao có thể cùng hoàng muội so sánh? Nữ tử giống hoàng muội, muội phụ còn không lấy yêu thương đối đãi, nâng ở trong lòng bàn tay ngăn theo trăm thuận?” “Nói xong câu cuối cùng, ánh mắt chuyển sang nhìn Nguyên Thương, vốn thân sắc bất cân đối nhảy mắt mang theo vài phần sắc bén, như là cảnh cáo, hoặc như là dò xét.

Minh Huy làm như không phát hiện, ở bên cạnh Cố Duệ ngồi xuống, nói: “Ngươi lúc này trở về, chẳng lẽ là vì chuyện Thái tử ca ca?”

“Thái tử lão ca?” “Cố Duệ lại lắc đầu, “Ta quản hần làm cái gì? Còn không tới phiên ta nhúng tay. mấy ngày trước, ngươi cùng Phò mã quý, vở hài kịch nhảy nhót kinh sợ này là đủ rồi. Phụ hoàng giam cầm Thái tử lão ca, không chỉ vì chuyện lần này, mà là đối với tác phong Thái tử lão ca không hài lòng, muốn phạt hần, để cho hần nhớ thật lâu mà thôi, cũng không phải phế hần, hoàng muội ngươi chính là quá khắt khe!”

“Thập Nhất ca, tuy rằng phụ hoàng hiện tại không có ý định phế Thái tử, nhưng cứ như vậy đi xuống, tóm lại sẽ có biến!”

Cố Duệ khoanh tay: “Không có cách nào khác, không có cách nào khác! Huynh muội chúng ta dù cầu phụ hoàng ra sao, phụ hoàng cũng chỉ sẽ cho rằng chúng ta thiên vị! Chỉ có trọng thần ở trước mặt lão cha góp lời, phụ hoàng mới có thể thật sự suy nghĩ. Nhưng hiện tại cũng không phải phế Thái tử, chỉ là phạt Thái tử lão ca cấm túc, ở trong lãnh cung tư quá, phụ hoàng có lý do đầy đủ, lão hồ ly này sẽ không nguyện ý mũi lòng.”

Cố Nguyệt Mẫn ngữ khí giống như tùy ý hỏi: “Ta nghe nói ngươi từng cùng Ngụy vương ra ngoài săn thú?”

Ngụy vương là một vị Hoàng tử văn võ toàn tài, nhưng làm người cao ngạo, hần không dung được tính tình hiền lành của Thái tử, cũng không vừa mắt vũ phu như Sở vương, Tề vương. Hoàng đế thập phần thưởng thức tài học của hần, từng để cho thái phó Thái tử - Trương Sĩ Cát dạy hần học hành.

Hần làm người cao ngạo, cũng không cùng với đám Hoàng tử làm bạn, còn từng công khai công kích khuyết điểm của Thái tử ở chính sự, cùng Sở vương, Tề vương hung hăng càn quấy. Duy nhất ngoại lệ, có thể cùng Giang vương phong phạm hiệp sĩ này có chút chơi thân, ra ngoài du ngoạn vài lần.

Cố Duệ hí mắt nghĩ nghĩ, nói: “Ngươi không phải muốn ta đi tìm Ngụy Vương đi?”

Cố Nguyệt Mẫn cũng hướng hần nhảy mắt mấy cái, vị Công chúa điện hạ này trong mắt lộ vẻ hồn nhiên của một cô gái mười sáu tuổi: “Đúng vậy! Chẳng lẽ ngươi đã đến kinh thành rồi, không cùng hần ôn chuyện? Mẫu phi của Ngụy vương - Lật phi sinh thân sắp tới, ít ngày nữa sẽ đến.” “Cố Duệ cắn răng nói: “Lại là ta? Vì cái gì ngươi không đi? Phụ hoàng không nỡ phạt ngươi, nhưng sẽ phạt ta! Nếu để phụ hoàng biết, mông của ta lại nở hoa rồi!”

Cố Nguyệt Mẫn mỉm cười ngọt ngào nói: “Thập Nhất ca, ngươi đã quên ta bị phụ hoàng cấm túc? Ngươi là ca ca, chẳng lẽ không nên góp sức nhiều một chút?”

“Được rồi! Được rồi!” “Cố Duệ có chút nhụt chí nằm ở trên bàn, “Khó trách ngươi không vội, thì ra đã sớm tính toán! Hừ, được rồi, chiều này của ngươi so với biện pháp của ta đơn giản ít dùng sức hơn! Ta vốn chuẩn bị đi Li Sơn cáo trạng với hoàng nãi nãi đang tham phạt, xem ra hiện tại cũng không cần lão nhân gia ra tay! Để phụ hoàng biết ta quấy rầy Thái hậu nãi nãi thanh tu, mông của ta không có khả năng không có việc gì, nên dùng đầu suy nghĩ a!”

“Vậy kính nhờ Thập Nhất ca!” “Minh Huy vừa xong một chuyện, lại nói: “Ngươi cũng biết, Ngũ Ca đang âm thầm liên lạc với rất nhiều võ tướng?”

Cố Duệ nhảy mắt mấy cái, nói: “Ngũ Ca ham mê binh chiến, võ nghệ siêu quần, phụ hoàng chấp thuận hần cùng các vị tướng quân thỉnh giáo binh pháp, đây cũng không vượt khuôn phép.”

Túc Sa Hoàng hậu tổng cộng sinh ba nam một nữ, thái tử - Cố Thừa Nghiệp ba mươi sáu tuổi, ngũ Hoàng tử - Tề vương Cố Mẫn hai mươi tám tuổi; còn có Thập Nhất hoàng tử - Giang Vương Cố Duệ, cùng với tiểu nữ nhi - Cố Nguyệt Mẫn, hai người cũng không đến mười sáu tuổi. Trừ bỏ Thái tử ra, Hoàng tử trưởng thành có hi vọng trở thành Thái tử nhất có Sở vương - Nhị Hoàng tử do Đông Phi sở sinh, tam Hoàng tử - Ngô Vương do Đan Phi sở sinh, cùng với tứ Hoàng tử - Ngụy Vương do Lật phi sở sinh.

Trong đó, ở trong quân Sở vương cùng Tề vương được Hoàng đế đặc biệt yêu thích, là Hoàng tử đứng đầu trong việc tuyển chọn Thái tử. Tề vương tuy rằng là đồng bào đệ đệ của Thái tử, nhưng đứng trước ngôi vị Hoàng đế, ai nói phải nhường ca ca ngôi vị Hoàng đế đâu? Tề vương chỉ nhỏ hơn Thái tử vài tuổi mà thôi.

Minh Huy thấy hần giả ngu, cũng không vạch trần, mỉm cười, cúi đầu uống trà.

Hai huynh muội lại nói một số chuyện lý thú này nọ trên giang hồ, Cố Duệ liền cáo từ ly khai. Lúc sắp đi, quay đầu nhìn Nguyên Thương, ý vị thâm trường nói: “Huynh muội chúng ta nói chuyện, cũng không để người bên ngoài nghe thấy, muội phụ, đây là lần đầu tiên nga!”

Không đợi Nguyên Thương trả lời, người đã không thấy đâu.

Nguyên Thương cau mày, nhìn hắt đi xa. Minh Huy Công chúa cũng không đưa tiễn, như trước ngồi trong phòng chậm rãi uống trà.

Nguyên Thương hỏi Công chúa: “Tìm Ngụy vương làm gì?”

Minh Huy có chút kinh ngạc nhìn nàng, “Ta nghĩ Phò mã sẽ không quan tâm.” Sau đó dần dần triển lộ nụ cười động lòng người, thoáng chốc như hoa lan nở rộ, thanh lệ không nhiễm bụi trần.

Nguyên Thương thân nhiên nói: “Không quan tâm cũng không được, nói không chừng lúc nào đó lại có vị Hoàng tử muốn ám sát ta!”

Minh Huy nhợt nhạt cười, mắt nhìn Nguyên Thương, “Thì ra Phò mã đã biết, lần trước là Thất hoàng huynh âm thầm mua sát thủ. Không biết, là ai nói cho Phò mã?”

Nguyên Thương lúc này mới phản ứng lại — tin tức ám sát là lúc ở Bạch Mã Tự, Cửu hoàng tử đề cập qua, nhưng mà khi đó 'chính mình' cũng không ở đây.

“Ta đoán.” Nguyên Thương lúc này cũng chỉ có thể vọt chết mạnh miệng. Đêm đó Cố Nguyệt Mẫn mang Tâm nhi đi ăn chút điểm tâm, cũng không có tiếp tục hướng Tâm nhi hỏi vòng vèo. Nhưng Nguyên Thương thủy chung cảm thấy Công chúa giống như đã biết cái gì đó, mỗi ngày thấy Công chúa mặt cười tủm tỉm, nàng liền toàn thân sợ hãi.

Công chúa cũng không truy vấn, nhưng Nguyên Thương nhìn bộ dáng Cố Nguyệt Mẫn thế nào cũng không giống như tin tưởng nàng.

Minh Huy Công chúa nói: “Ngụy vương cùng Thái tử ca ca không hợp, cả triều văn võ đều biết. Nếu Ngụy vương vì Thái tử ca ca cầu tình, so với bất kì kẻ nào, càng thêm hữu dụng.”

Nguyên Thương nghĩ nghĩ, mới bừng tỉnh đại ngộ: Nếu Thái tử hiện tại ngự, lợi cũng là Tề vương hoặc là Sở vương, đối với Ngụy vương hẳn không có lợi ích gì, còn không bằng ôm lấy Thái tử, cùng Sở vương, Tề vương chống đỡ.

Công chúa, Hoàng tử này tâm tư thật quá sâu!

Không được, chờ đợi ở nơi này rất nguy hiểm! Không thể cứ như vậy đi xuống! Thừa dịp Công chúa vẫn còn lệnh cấm túc, phải nhanh đi, chạy mau! Lần này, Công chúa sẽ không thể điều động Long Vũ Quân tới bắt nàng đi?

Đêm đến, Nguyên Thương liền ở trong trà Tô Âm hạ mê được, khiến Tô Âm nằm sắp mơ màng ngủ gục trên bàn, Nguyên Thương liền thu dọn chút đồ, thuốc trị thương, ngân phiếu, ám khí, cùng với con dao găm nhỏ trên bắp chân, đều chuẩn bị xong xuôi, sau đó từ phòng ngủ đi ra, bắt đầu thăm dò địa hình. Nàng hạ quyết tâm, nếu có cơ hội liền đi, không có cơ hội liền chậm rãi tìm kiếm.

Đi qua hành lang dài thứ nhất, là một cái hồ nước thật lớn uốn lượn, bên hồ là một hòn non bộ mọc san sát nhau. Nguyên Thương làm bộ dáng như tản bộ dưới ánh trăng, phóng nhẹ bước chân đi về phía trước. Nàng cũng không dám ban đêm lên lút. Vạn nhất để thị vệ trực đêm phát hiện, nói không chừng còn bị cho là thích khách mà giải quyết.

Bên hồ thanh lãnh, phản chiếu ánh trăng. Bên cạnh mọc đầy bụi hoa, thật đúng là thích hợp với câu 'Hoa tiền nguyệt hạ' * .

(*) Hoa tiền nguyệt hạ: trước hoa dưới trăng, chỉ những nơi nam nữ tỏ tình, nói chuyện tình yêu.

Xuất xứ từ thơ của Bạch Cư Dị:

Tận thích sanh ca dạ túy miên, Nhược phi nguyệt hạ tức hoa tiền.

(Nghe tận sên ca say triền miên, đâu không phải trước hoa thì cũng là dưới trăng).

“Phò mã, ban đêm rất lạnh, sao không mặc nhiều quần áo một chút?”

Nguyên Thương nhìn lại, thấy Cố Nguyệt Mẫn đứng ở lương đình bên hồ, bạch y như tuyết, giống như tinh linh ban đêm, dung sắc tuyệt lệ, kiêu mị không thể tả.

P/S: Phía trên nói Túc Sa Hoàng hậu sinh ba nam một nữ.

Có hai vị Túc Sa Hoàng hậu, nhưng gộp con chung mà nói làm dân chúng hiểu lầm.

Thái tử và Ngũ Hoàng tử là con của vị Hoàng hậu đầu tiên - Túc Sa Linh Phụng .

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Tha Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Tâm như sấu kết , quân chẳng biết [Hạ] .

Chương 35 : Tâm như sấu kết , quân chẳng biết [Hạ] .

Minh Huy Công chúa một thân võ phục tuyết trắng , gương mặt mỉm cười nhàn nhạt quen thuộc , nhưng ý không cười , lại mềm mại đáng yêu động lòng người .

Ánh mắt Nguyên Thương chỉ dừng ở trên người nàng một lát , nhìn trên bàn đá bên cạnh nàng có một thanh bảo kiếm , nói : “ Công chúa đã trể thể này còn luyện kiếm ? “

Minh Huy Công chúa cười mà không đáp , dùng tay cầm lấy trường kiếm , đi tới , nói : “ Ta nghe nói Phò mã theo Tô Ấm học võ , không biết học được ra sao , chúng ta luận bàn một phen như thế nào ? “

Nguyên Thương cười đáp : “ Đây ... chỉ sợ không tốt đi ? Công chúa thân thể thiên kim , tiểu thần làm sao dám đối với Công chúa động đao động thương ? Nếu làm bị thương Công chúa sẽ không tốt lắm ! “

' Soát ' một tiếng , Công chúa tuốt kiếm ra khỏi vỏ , kiếm phong sát khí chợt hiện , chỉ thẳng cổ họng Nguyên Thương . Nguyên Thương đứng không nhúc nhích , không né tránh , cũng không phản kháng , nhìn đạo ngân quang vạch từ không trung đến , đột nhiên dừng trước cổ họng nửa tắc .

“ Muốn đâm thương đến ta , cũng không dễ dàng như vậy . “

Kiểm trong tay Minh Huy Công chúa không chút lay động , khí thế sắc bén . Nguyên Thương chậm rãi lui về sau một bước , làm cho khoảng cách của nàng với mũi kiếm xa một chút , mặt hiện một chút tươi cười , nói : “ Công chúa , tiểu thần thân thể yếu đuối nhiều bệnh , không phải đối thủ của Công chúa , vũ thương lòng bông * , nói không chừng còn làm chính mình bị thương . “

(*) Vũ thương lòng bông :

Sử dụng đao thương côn bổng - các loại binh khí nhà võ , để tập võ .

Nguyên câu : Vũ văn lòng mặc – Vũ thương lòng bông

(Người học văn trở tài văn chương – người tập võ múa may binh khí .)

Minh Huy Công chúa bị nàng chọc cười , cười khẽ một tiếng .

Một lúc nói lo lắng làm Công chúa bị thương ; Công chúa ra kiếm , lập tức sửa miệng nói , lo lắng mình bị Công chúa làm bị thương , sửa miệng so với lật sách còn nhanh hơn .

Công chúa khẽ cười nói : “ Ta nhìn Phò mã đi đường yên lặng không một tiếng động , thật ra có phong phạm một cao thủ . “

Nguyên Thương nhìn nàng tươi cười , trong ngực nhảy liên hồi . Luôn suy nghĩ chuyển động cực nhanh nhưng khi Nguyên Thương nhìn thấy nàng cười , phản ứng không khỏi chậm nửa nhịp .

Không đợi nàng nghĩ ra lý do , trường kiếm của Công chúa đã hạ xuống , tươi cười không giảm , nói : “ Phò mã , trể như vậy còn ra ngoài , là chuẩn bị đi đâu ? “

Nguyên Thương thờ dãi nhẹ nhõm một hơi , nói : “ Tùy tiện đi dạo một chút . Mấy ngày nay nằm lâu trên giường , thân thể có chút cứng ngắc , đi ra ngoài hoạt động một chút . “ Minh Huy Công chúa nói : “ Lần đầu tiên Phò mã đến phủ Công chúa , một mình thì làm sao biết đường ? Đề Nguyệt Mãn cùng người đi dạo như thế nào ? “

Nguyên Thương nhanh nói : “ Ta chỉ tùy tiện đi dạo một chút , hiện tại cũng nên trở về . “

Minh Huy Công chúa gật đầu , “ Người đâu ! “ Một thị nữ từ sân bên cạnh đi ra , hướng Minh Huy cùng Phò mã thi lễ , nói : “ Công chúa , Phò mã thỉnh phân phó ! “

Minh Huy Công chúa nói : “Đưa Phò mã trở về phòng nghỉ ngơi . “

“ Vâng ! “

“ Công chúa , sao người lại thả hần đi ? “ Trúc Ngừ từ bên cạnh đi ra , nhìn bóng dáng Nguyên Thương nghiêng rãng nghiêng lợ . “ Đêm nay nhất định là hần muốn đi tìm Nguyên Thập Tam kia ! Bằng không , một chút khoa chân múa tay của hần sao có thể thoát ra phủ Công chúa được ? “

“ Nếu hần cùng Thập Tam thực sự có liên hệ , Thập Tam không gặp được hần , tự nhiên sẽ đến phủ Công chúa tìm kiếm . Chúng ta chờ xem ! “ Ngừ khí của Minh Huy Công chúa có chút không kiên nhẫn nói , “ Đêm nay không cần phải đi đến luyện võ trường , cứ luyện tại đây đi ! “

“ Nơi này ? Nơi này chỉ sợ thi triển không được . “ Trúc Ngừ có chút khó hiểu : Công chúa tại sao lại mất hứng ?

Minh Huy Công chúa nói : “ Mặc kệ thích khách ám sát hay là hành quân đánh giặc , địch nhân đều sẽ không cho chúng ta lựa chọn địa phương thi triển công phu . Sân nhỏ như thế này , vừa lúc luyện tập một chút ... Xuất kiếm ! “

Trúc Ngừ xoay người nhảy ra , bên hông trường kiếm rút ra khỏi vỏ , cùng Minh Huy Công chúa đánh nhau .

Nguyên Thương nghe thấy âm thanh đánh nhau phía sau , dừng bước quay đầu , nhìn thân ảnh tuyết trắng của Công chúa cùng một bóng dáng xanh thẫm , ở trên dưới núi giả nhún nhảy , giống như điệu múa dưới trăng , xinh đẹp tuyệt trần .

Đêm khuya vắng người , Minh Huy Công chúa lại ở trong này luyện kiếm .

Tuyệt thế võ công không phải có sư phụ tốt là có thể luyện được , cũng không phải thân phận cao võ công liền cao , thiên tài võ học gì đấy , võ công cũng cần chính mình chăm chỉ luyện tập mà ra . Cổ Nguyệt Mẫn tuy rằng thiên tư thông minh , nhưng có được võ công như bây giờ , phải cần bao nhiêu nỗ lực ?

Minh Huy Công chúa hét lớn một tiếng : “ Các ngươi cùng tiến lên ! “ Cách đó không xa vài thị nữ hầu hạ lập tức rút kiếm , vây công đi lên .

Nguyên Thương xa xa nhìn , hỏi thị nữ bên cạnh : “ Công chúa mỗi đêm đều luyện kiếm sao ? “

Thị nữ kia che miệng cười nói : “ Cái này nô tỳ cũng không biết . Phò mã , ngài là muốn trở về phòng nghỉ ngơi , hay là ở chỗ này chờ Công chúa ? “

Nguyên Thương lại nhìn trong chốc lát , hỏi : “ Công chúa luyện kiếm bao lâu ? “ Thị nữ miệng thật chặt , như trước lúc đầu nói không biết . Nguyên Thương tiếp tục hỏi : “ Công chúa buổi tối luyện kiếm sau ăn cái gì ? “

Thị nữ lúc này rốt cục nói : “ Công chúa thích nhất ăn cháo hạt sen . “

Nguyên Thương nói : “ Mang ta đi nhìn xem . “ Thị nữ cười nói : “ Phò mã gia thân thể không tốt , Công chúa mà biết người không đi nghỉ ngơi , nô tỳ sẽ thể thảm . Phò mã nếu muốn ăn , nô tỳ mang đến cho người . “

Không đi phòng bếp , sao có thể kê đơn Công chúa ? Vị Công chúa này lại là một chủ nhân khôn khéo . Thị nữ này có thể nhìn thấy Công chúa luyện kiếm , ít nhất cũng là tâm phúc của Minh Huy , bởi mình là việc nhỏ , giám thị mình mới là việc lớn .

Nguyên Thương đành phải nói : “ Luyện kiếm sau đó ăn cháo hạt sen , tốt nhất nên thêm một chút muối . “

Thị nữ kia lúc đầu cười nói : “ Công chúa cũng không thích ăn mặn . “

Nguyên Thương nói : “ Ngươi không hiểu . Ta sẽ làm một chút thực thiện . Phòng ăn ở đâu ? Ta làm cho Công chúa một chén . “

Thị nữ vội vàng nói : “ Quân tử xa nhà bếp , Phò mã gia như thế nào có thể đi đến địa phương đó ? Vạn lần không thể ! “

“ Ta không phải quân tử , ta là Phò mã . “ Nguyên Thương nói , “ Ta nấu cháo cho Công chúa , ai dám nói huyền thuyên ? “

“ Việc này ... Nhưng mà ... “ Thị nữ vẻ mặt khó xử .

Nguyên Thương thấy nàng như trước do do dự dự , cười lạnh nói : “ Ngươi là chủ tử hay ta là chủ tử ? Bảo ngươi dẫn đường , nghe lệnh là được ! Hay ta không phải Phò mã , mà là phạm nhân , ngươi đây là muốn dạy ta làm việc ? “

Thị nữ sắc mặt khẽ biến , vội vàng xua tay nói : “ Nô tỳ làm sao dám ? Phò mã nếu muốn đi , nô tỳ dẫn đường là được ! “

Minh Huy thu kiếm , mồ hôi đã đổ như mưa .

Nàng cho tùy tùng lui xuống , đem trường kiếm đưa cho Trúc Ngừ , ở dưới ánh trăng chậm rãi bước đi . Trúc Ngừ đi theo bên cạnh nàng , nói : “ Công chúa , người có chuyện phiền lòng ? “

Minh Huy khẽ cười nói : “ Người sao biết ta có chuyện phiền lòng ? “

Trúc Ngừ nói : “ Nô tỳ cũng không biết . Chỉ là , ở trong mắt của nô tỳ , Công chúa là nữ tử thông minh nhất thế gian này , không có chuyện Công chúa không biết , không có chuyện không thể giải quyết . Nhưng mà , mấy ngày nay , trong mắt Công chúa thường xuyên hoang mang , còn có ngăn người nhú mày . “

Minh Huy hơi ngạc nhiên , rồi mỉm cười , nói : “ Ta cũng không phải thần , hoang mang phiền não cũng là chuyện thật bình thường . “

Trúc Ngừ nói : “ Sao có thể giống nhau ? Chuyện có thể khiến Công chúa hoang mang phiền não , nhất định không phải việc khó bình thường ! “

Minh Huy than nhẹ một tiếng , nói : “ Đúng vậy , quả thật là một chuyện khó làm ta đau đầu . Ta cho rằng , ta là người làm đại sự , sẽ không nữ nhi tình trường * , lòng dạ đàn bà . Bây giờ ta mới biết , ta không phải thần nhiên , đậm mực như trong tưởng tượng . “

(*) Nữ nhi tình trường : ý chỉ quá coi trọng tình cảm .

Nguyên văn : “ Nữ nhi tình trường , anh hùng khí đoản “ : ý chỉ vướng vào vòng tục lụy trai gái thì người anh hùng sẽ không còn chí khí phấn đấu nữa . --

Trúc Ngừ trong mắt nghi hoặc , nói : “ Nữ nhi tình trường ? Chẳng lẽ Công chúa thật thích Phò mã này ? “

Nữ nhi tình trường ?

Minh Huy đứng ở bên hồ , ánh trăng chiếu ngược hình ảnh của nàng , cái bóng trong đêm ngược lại so với ban ngày càng thêm rõ ràng .

Nàng nhớ lúc bốn tuổi .

Một năm kia , thái tổ gia gia cùng phụ hoàng và vài huynh đệ ở phương Bắc khởi nghĩa , chống lại Hung Nô . Mà Cố thị gia quyền , bao gồm mẫu thân Cố Nguyệt Mẫn , huynh đệ tỷ muội , tất cả đều ở lại trong gia tộc . Lúc ấy đang là thời kỳ của Tần thị hoàng tộc , nếu tin tức truyền về , Cố thị gia tộc nhất định cả nhà bị trảm . Toàn bộ Cố gia lòng người hoảng sợ , kêu trời trách đất không ít .

Khi đó , mẫu thân nói , trong lúc loạn thế , chỉ có chính mình cường đại , mới có thể bảo hộ chính mình .

Lúc đó Hoàng gia gia âm thầm truyền tin tức đến , Túc Sa Duyệt Dung cùng Cố Thường Y ở mật thất thương nghị hai canh giờ , sau đó dắt tay nhau mà ra , do Cố Thường Y làm chủ soái , Túc Sa Duyệt Dung xuất ra toàn bộ tiền tài , xây dựng Cố gia quân .

Cố Thường Y chính là người tập võ , trong nhà không có nam tử trưởng thành , nàng trên vai gánh toàn bộ gia tộc , cô gái mặc nam trang Cố Thường Y , đứng ở từ đường Cố gia triệu tập toàn tộc bên ngoài , rút đao chặt đứt một gốc cây ở trước nhà , tuyên bố dẫn dắt Cố gia gia tướng , tộc binh khởi nghĩa đến Bắc thượng phản Tần .

Túc Sa Duyệt Dung ôm Cố Nguyệt Mẫn , phía sau đứng tiểu nhi tử Cố Duệ , đem Cố Nguyệt Mẫn nhỏ giao cho cô cô ngồi trên lưng ngựa , lại đem ca ca Cố Nguyệt Mẫn giữ ở bên người .

“ Thường Y , lần này đi trong làn tên mũi giáo , trăm ngàn lần phải cẩn thận ! “

Cố Thường Y mày kiếm túm , thần thái phấn chấn , ánh mắt ở trên người Túc Sa Duyệt Dung dừng lại một lát , gạt đầu , ôm lấy Cố Nguyệt Mẫn , thúc ngựa mà đi . Phía sau một ngàn tướng sĩ , tiếp theo là Túc Sa Duyệt Dung ở bên trong , cùng gia quyến Cố thị , được một trăm tinh binh đã chọn lựa bảo hộ chung quanh .

Khi đó , cô cô cũng chỉ mười tám tuổi , cũng không so với Cố Nguyệt Mẫn hiện tại lớn hơn bao nhiêu , nhưng ánh mắt của nàng kiên định như vậy , vượt mọi chông gai , quyết chí tiến lên . Con đường phía trước như đao sơn biển lửa gian nan nguy hiểm , nàng cũng không chút nào dè ý . Minh Huy Công chúa bốn tuổi ở trong lòng nàng , nắm chặt vạt áo trước của nàng , nói : “ Cô cô , Mẫn nhi sợ hãi ! “

Cô cô ha ha cười nói : “ Sợ cái gì ? Cô cô cô che chở cho người ! “

Cố Nguyệt Mẫn ở trong lòng ngẩng đầu nhìn nàng , hỏi : “ Cô cô , đánh giặc sẽ bị thương sao ? Người không sợ đau sao ? “

Cố Thường Y lòng mảy mướt lên , nói : “ Lòng có vương bận , sinh tử không sợ ! Cô cô muốn che chở Cố gia , muốn che chở người , tâm không thể lo sợ , thiên địa khắp nơi cũng có thể đi qua ! Người cứ thanh thần ổn định ngồi , xem cô cô mang người cười khoái mã ! “ Lúc ấy Tần triều đã đường cùng , đánh đến khối lửa nổi lên bốn phía , Cố gia quân khởi nghĩa hơn một ngàn người , lúc đánh tới ngoài kinh thành , Cố Thường Y đã là thủ lĩnh của năm vạn đại quân .

Mười ba tuổi năm ấy , Cố Nguyệt Mẫn đi theo sư phụ lên Bắc thượng , đánh bại cao thủ số một Hung Nô - Hồ Bột Tà trở về , ở Trấn Bắc đại quân , Cố Nguyệt Mẫn lại nhìn thấy vị cô cô nữ anh hùng kia .

Cố Thường Y một thân thanh sam , thân không một vật dư thừa , màu da hơi đen , ở trong phong sương phía Bắc tôi luyện khiến nàng càng thêm kiên nghị . Cố Nguyệt Mẫn hỏi nàng : “ Cô cô , chúng ta trở lại kinh thành được không ? Mẫn Nhi nhớ người . “

Cố Thường Y giơ lên một chén rượu mạnh, uống một hơi cạn sạch, có chút chua sót cười nói: “Mẫn nhi, ngươi trưởng thành! “Chỉ vào bên cạnh cho nàng ngồi, ngôn ngữ thân thiết, “Sao lại giống một tiểu đại nhân thế kia? Đến đây, hôn cô cô một cái, ta sẽ tặng ngươi lễ vật!”

“Cô cô!” Cố Nguyệt Mẫn giậm chân, “Ta không còn là tiểu hài tử!”

“Ồ trong mắt ta, ngươi vĩnh viễn đều chỉ lớn như vậy!” Cố Thường Y hai tay làm một cái độ cao thấp thấp, sùng nịch nhìn nàng, nói, “Nay Cố gia chúng ta đã là hoàng thất, hoàng thất vô tình, ngươi cũng như vậy?”

Cố Nguyệt Mẫn lẳng lặng ngồi ở bên cạnh nàng, nói: “Từ khi mẫu hậu qua đời, hoàng cung kia lạnh đến khiến lòng người băng giá.”

Cố Thường Y đem chén rượu mạnh thứ hai uống vào, nói: “Bỏ tình nhỏ vì nghĩa lớn, hắc, đây là người hoàng gia. Mẫn nhi, ngươi xem dân chúng bên này. Khi có tướng sĩ đi tuần, người người đưa tiễn, khi có tướng sĩ đi về, người người chào đón. Mặc dù không vinh hoa quyền thế, cũng không thiên kim phú quý, ở trong mắt ta, so với cái gì đều ấm áp, so với hoàng cung đã không còn... không còn ấm áp kia, đâu chỉ tốt hơn trăm ngàn lần? Đứa nhỏ, nếu có một ngày, ngươi chán ghét hoàng thành, chán ghét âm mưu, liền đến nơi này của ta đi! Dốc hết sức phá tan trở ngại, vị trí Trấn Bắc đại nguyên soái ta sẽ giữ cho ngươi, ai cũng không lung lay được ngươi!”

Cố Nguyệt Mẫn cả đời này, sùng bái nhất chính là cô cô - Cố Thường Y. Đáng tiếc, Cố Thường Y từ sau khi Đại Yến lập quốc, lập tức dẫn binh đi Bắc thượng, trừ bỏ hàng năm tết âm lịch, cũng không về hoàng thành. Mẫu hậu đã qua đời lúc nàng mười hai tuổi. Thái tử ca ca quốc sự bận rộn, Ngũ Ca làm người lãnh đạm, cùng đệ muội cũng không thân cận, Thập Nhất ca song bào thai chạy tới giang hồ pha trộn, cũng ít trở về. Một hoàng thành rộng lớn, trong nhất thời dường như chỉ còn lại có một mình nàng.

Nàng ở hoàng thành hao tổn tâm cơ, lúc kiệt sức, nàng chưa từng đặt Phò mã vào mắt. Nàng không cần bằng hữu khôn khéo, huynh đệ của nàng, đồng minh của nàng, đối thủ của nàng, người người đều là tình anh, tính kẻ âm mưu không chỗ nào không có. Nàng cần, chính là một cái vỏ cùng đơn giản, lòng không âm mưu tính kế làm bạn.

Đêm đó, Phò mã Tô Kỳ quỳ gối bên cạnh nàng, rõ ràng thân thể đậm bạc gầy yếu, tính tình lại nhàn nhã ung dung, rõ ràng đã biết nàng lợi dụng hắn, lại như trước kiên định cùng nàng quỳ, bên cạnh không rời. Nếu không phải mình để cho hắn giả vờ bất tỉnh thì còn ngu ngốc hồ đồ bởi mình quý cả đêm. Tuy rằng hắn ra vẻ lãnh đạm, nhưng Cố Nguyệt Mẫn có thể thấy, không người nào có thể ở trước mắt nàng nguy trang cảm tình, trong mắt hắn quan tâm, ngay cả Tâm nhi cũng có thể cảm nhận được, nàng sao có thể thật sự không có cảm giác?

Nhưng mà bây giờ, vị Phò mã lạnh nhạt lại có chút ngu ngốc này, chân thành đối đãi với nàng lại một lòng muốn rời đi.

Nghĩ đến đây, Minh Huy Công chúa khòe miệng hơi nhếch lên. Nàng cũng muốn nhìn, vị Phò mã gia này rốt cuộc muốn làm cái gì. Sẽ không phải muốn chạy trốn đi? Muốn trốn đến đâu? Trong thiên hạ, đều là vương thất [đất của vua], hắn có thể rời đi Tô gia, rồi đi phủ Phò mã, có thể đi chỗ nào? Chẳng lẽ là nơi Nguyên Thập Tam ẩn cư?

Nghĩ đến đây, sắc mặt Minh Huy lại âm trầm xuống.

Ở trong núi ngày ấy, vừa mới gặp, nữ tử như bạch liên mạo hiểm sinh mệnh cứu nàng trong lúc nguy hiểm, đối với nàng nói, 'Ta muốn làm như vậy', không có lý do gì, lại trong nháy mắt khiến cho vị Công chúa am hiểu lời nói giả dối này cũng tin nàng không hề có căn cứ, không hề có lý do. Cũng không đợi đến khi nàng đem Nguyên Thập Tam làm tri kỷ chi giao [đối đãi như tri kỷ], thỉnh hồi phủ Công chúa, lại bị Thập Tam... Sau đêm đó, nàng thế nhưng còn không có chút áy náy, biến mất không thấy.

Nàng đường đường là Công chúa Đại Yến, lần đầu tiên dĩ nhiên lại do bị dục vật, còn cùng một nữ tử... Cho dù, là nữ tử lãnh mạc như hoa sen...

Phò mã cùng Nguyên Thập Tam rốt cuộc làm sao nhận thức? Bọn họ... rốt cuộc là quan hệ gì?

Công chúa nhìn thoáng qua Trúc Ngừ bên cạnh, thờ dãi: “Tâm tư đơn giản thật tốt!”

Trúc Ngừ nhú mày, nói: “Công chúa, người là nói nô tỳ thật ngốc?”

“Ngươi nói xem?”

“Ôi chao! Công chúa, vì sao a?”

Minh Huy Công chúa cười nhẹ, xoay người tiếp tục đi.

“Ai, Công chúa, người chờ ta a! Ai, Công chúa Điện hạ!”

Minh Huy Công chúa sai bước đi đến phòng ăn, đến đại sảnh dùng bữa, đang muốn ăn cháo hạt sen, đã thấy trong đại sảnh ngồi một người nhìn đồ ăn trên bàn hết sức chuyên chú. Người nọ thấy nàng đến, ngẩng đầu cười, nói: “Công chúa. Đến đây, ném thử cháo ta làm!”

Minh Huy nhìn nàng, hơi có chút sững sờ, “Đây là... cháo Phò mã làm?”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Tha Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 38: Còn nhớ lời thề trước đình hoa ?

Chương 36 : Còn nhớ lời thề trước đình hoa ?

Bất tri bất giác , đã sang mùa hạ .

Sau khi xuân về hoa nở , mùa hạ lại đến . Lúc này ở phương Bắc tuyết đã tan từ lâu , khoái mã thông thả ung dung , người Hung Nô ở phương Bắc lại bắt đầu cướp bóc .

Trong khoảng thời gian này , trong hoàng cung Viên tổng quản có chút phiền não . Bởi vì Hoàng đế mấy ngày nay hi nộ vô thường . Hiểu rõ vấn đề , nên càng phải trăm ngàn lần cẩn thận hầu hạ .

Về nguyên nhân , bởi vì trong hoàng thành có hai đại sự kiện .

❖ Chuyện thứ nhất , chính là mấy ngày trước , Ngụy vương cao ngạo kia lại chọc giận vạn tuế gia . Bất quá bây giờ không đơn giản chỉ là quát lớn , cấm túc , trách phạt , mà là bị lôi ra ngoài Thành Cực điện , hung hăng đánh bốn mươi đại bản , nghe nói vị Ngụy vương này thuở nhỏ tập võ , thân thể vô cùng tốt , bị đánh cho nằm lỵ ở trên giường không trở mình được .

Điều này khiến đám triều thần ở cửa vô cùng khó hiểu — Ngụy vương trước nay cùng Thái tử không hợp , dĩ nhiên lại do giúp Thái tử cầu tình , cùng Hoàng đế tranh luận ở thượng thư phòng nên bị trách phạt .

Viên tổng quản tuy rằng biết nội tình trong đó nhưng có thể ở trong hoàng cung sống sót , leo lên chức tổng quản , tự nhiên biết cái gì nên , cái gì không nên nói . Mặc kệ người bên ngoài hỏi thăm sự tình trong nội điện ngày ấy như thế nào , hắn một mực nói không biết .

❖ Chuyện thứ hai , là ba vạn đại quân Hung Nô xâm lược , trả thù mùa đông năm trước Bình Tây đại tướng quân Mộ Dung Thanh Hoa chôn giết tù binh Hung Nô . Theo biên quan tấu , nói có gian tế ở trong thành mưu toan phóng Hung Nô nhập biên thành , nguy cơ xuất hiện , mà Trương công chúa Cố Thường Y đúng lúc chém giết gian tế , ngăn cản Hung Nô xâm chiếm , ngăn con sông dữ .

Sau đó viết một phong thư .

Trên thực tế , chỉ có vài người rõ ràng , không phải cái gì gian tế , mà là có một hoàng tử đại nghịch bất đạo . May mắn Hoàng đế trước đó đã biết chuyện này , phái người thông tri Trương công chúa , hơn nữa Trương công chúa hàng năm ở biên quan chống đỡ Hung Nô , đem biên thành khóa chặt như một thùng sắt , nội loạn gì đều có thể nhanh chóng bình ổn .

Nhưng mà , chân chính ảnh hưởng Hoàng đế , vẫn là lá thư này của Trương công chúa .

Viên tổng quản vội trộm nhìn lên qua , thấy một đoạn ngắn , dùng từ không chút cung kính , nhưng Cố Kiến Khôn cảm đến phong thư này , thế nhưng nhin không được ngón tay run run , nhìn chữ viết của muội muội đồng bào [ruột thịt] duy nhất , trong mắt ẩn có lệ quang tiếc thương .

Trong thư viết :

“Hoàng huynh , thế gian này không có Hoàng đế nào là vĩnh viễn , sau khi người trăm tuổi , người nào đăng ngôi , có thể bảo vệ người thân của người chu toàn ?

Nếu Thái tử là người sát phạt quyết đoán , tương lai , sẽ còn lại mấy vị Hoàng tử Cố thị ? Việc lập trữ , đừng do dự .

Khí trời ảm đạm , biên quan Hung Nô lại liên tiếp xâm lấn , hoàng huynh ổn định triều cục , sớm ngày thống nhất thiên hạ , mưu cầu ngày đại nghiệp viên mãn .”Cuối cùng , ở phía cuối , có một hàng chữ nhỏ huyết thư :

Còn nhớ lời thề trước đình hoa ?

Hoàng đế nhìn một câu cuối cùng , nhớ đến tình hình năm ấy ở quê nhà , bên tai giống như phảng phất nghe thấy thanh âm kiên định , nhuệ khí trước sau như một của Cố Thường Y :

“Hoàng huynh , người còn nhớ rõ , trước lúc người thành thân , tại đình viện , dưới gốc cây hải đường kia , từng lập lời thề ? “

Xem thư xong , vị đế vương thiết huyết [kiên cường như thép] trên mặt lại nhin không được toát ra thần sắc bi thương .

Ngày hôm sau , Hoàng đế liền thả Thái tử , hơn nữa bổ nhiệm Tể tướng làm Thái sư Thái tử , bổ nhiệm bộ binh Thượng Thư Tô Sách làm Thái bảo Thái tử , Thái Phó Trương Sĩ Cát quan phục nguyên chức , lấy quyết tâm kiên định ra sức bảo vệ Thái tử .

Trong lúc nhất thời, tại triều đường trong việc lập trữ, không một tiếng động phản đối. Trong khoảng thời gian ngắn, ai cũng không dám nói đến việc phế trữ nữa.

Ngụy vương Cố U, Hoàng đế khen ngợi || Huynh đệ hữu ái, bộc trực thành khẩn thẳng thắn ||, ban thưởng vô số, lập làm tể tướng huynh đệ mẫu mực. Lần phong ba này, bị Ngô vương sai sử, chúng quan viên buộc tội Thái tử đã bị giáng chức. Ngô vương thế lực tổn hao nhiều, cơ hồ không còn hy vọng đoạt trữ.

Người bên ngoài không rõ nội tình lắm, chỉ có Viên tổng quản biết. Hoàng đế Cố Kiến Khôn, kỳ thật là người trọng tình trọng nghĩa. Hoàng đế nhìn thấy ngay cả Ngụy Vương luôn cùng Thái tử bất hòa cũng có thể vì Thái tử cầu tình, có thể thấy được Thái tử ở trong đám huynh đệ quả thật có uy vọng, cũng đối đãi huynh đệ vô cùng tốt, chính là hợp lời của Trương công chúa trong thư nhắc nhở.

Trương công chúa càng cao minh. Nàng tuy rằng không ở hoàng thành, lại có thể ở trong một phong thơ ngắn ngủi, ở ba phương diện đều đã động Hoàng đế.

❖ Đầu tiên, trong thơ mang theo cấp báo của quan viên, ần ần hàm chứa một loại áp lực quân tình, đây là người tay cầm trọng binh mới có quyền phát biểu.

❖ Tiếp theo, nói cho vạn tuế gia — chỉ có Thái tử có thể làm Hoàng đế, người muốn người thân có thể suốt đời khỏe mạnh, nếu để lão Nhị lão Ngũ làm Thái tử, tương lai Thái tử tự nhiên sẽ không sống nổi, Hoàng tử Công chúa của hắn cũng sẽ không biết làm sao để phòng trừ diệt [chém giết], chẳng lẽ người nhân tâm để Thái tử bị giết, để cho Giang Vương, Minh Huy tương lai không có ngày lành?

❖ Cuối cùng, Công chúa lại nhắc tới trước đây, nhắc tới Hoàng hậu đã qua đời. Hoàng đế đối với Hoàng hậu một mảnh tình thâm, còn không mềm lòng?

Viên tổng quản nhin không được trong lòng thán phục: Trương công chúa tay cầm trọng binh, từ quốc gia triều đình đến tư tình nhi nữ, khắp nơi đã động vạn tuế gia, cao, thật sự là cao!

Gần nhất, không chỉ có phủ Công chúa, ngay cả phủ Phò mã và dân chúng hoàng thành đều biết — Phò mã gia tình thâm ý trọng, vì Công chúa Điện hạ, không tiếc xăn tay áo xuống phòng bếp, nấu thức ăn cho Công chúa Điện hạ. Toàn bộ hoàng thành nhất thời gà bay chó sủa, vài vị Phò mã bị nắng cầu huyết lâm đầu, như cha mẹ chết chạy đi học nấu ăn. Phò mã sau khi lấy Công chúa, trừ phi có thành tích công lao lớn, Hoàng đế đặc biệt hạ chiếu, bằng không đều chỉ có thể nhậm chức quan nhân tản. Nói trắng ra là ở bên cạnh thế tử có tiền làm tiểu bạch kiểm ăn no chờ chết, các đời triều đại, làm Phò mã cũng không có tiền đồ gì. Cho dù vốn có hùng tâm tráng chí * đều bị cuộc sống không có cơ hội xuất đầu làm phai mờ.

(*) Hùng tâm tráng chí: Quyết tâm anh hùng, ý chí kiên cường.

Có thể làm Phò mã, người nào không phải nhân tài kiệt xuất? Người nào không có hùng tâm tráng chí? Nhưng mà một khi bị Hoàng đế nhìn trúng, làm Phò mã, từ nay về sau trừ bỏ viết thơ, chỉ có thể vẽ tranh lưu truyền trong thiên hạ, không thể làm gì khác.

Mà vị Phò mã của Minh Huy Công chúa ngược lại, vứt bỏ tôn nghiêm nam tử còn không đủ, lại ngóng trông lấy lòng Công chúa! Trong lúc nhất thời, phe cánh Phò mã đều bị khinh bỉ.

Phò mã kết giao trong vòng luẩn quẩn, bình thường cũng đều là Phò mã.

Cùng trọng thần triều đình kết giao, người ta công vụ bận rộn, cùng người chức quan nhân tản có cái gì để nói đâu?

Hơn nữa, làm Phò mã, nhìn người ta tại triều đình mờ ra khát vọng, chính mình lại làm quan nhân tản ngồi ăn chờ chết, chuyện trọng yếu duy nhất chính là lấy lòng Công chúa, gặp nhau, chính mình cũng thấy xấu hổ. Như vậy, Phò mã nào dám cùng triều đình kết bằng hữu gặp nhau đây?

Nếu cùng quan viên nhân tản, cùng đám đệ tử thế gia kết giao, những người này thường xuyên vào ra nơi thanh sắc, Phò mã nào dám đi theo?

Vì thế, sau này, nhóm Phò mã chính mình dần dần hình thành một vòng luẩn quẩn kết giao. Bởi vì có tầng quan hệ cùng Công chúa, cũng có lực ảnh hưởng nhất định đến tiểu tập đoàn [hội nhóm nhỏ].

Nguyên Thương đương nhiên không biết, làm Phò mã, đã bị cô lập. Tính nhẫn nại của nàng thật sự rất tốt. Vì ám sát một mục tiêu, nàng có thể cần thận đem những người xung quanh của mục tiêu cùng sự vật, địa hình thăm dò nhất thanh nhị sở, có đôi khi, vì chờ đợi cơ hội ám sát một người, cần thời gian hơn mấy tháng.

Vì mục tiêu to lớn ở trong đồ ăn kê đơn, mỗi ngày nấu ăn đem đến làm Công chúa thả lỏng cảnh giác, thật sự là rất đơn giản, chỉ là.

Sát thủ | Hắc Sắc Chi Vân | phải có bản lĩnh sinh tồn trong mọi hoàn cảnh tàn khốc. Lúc nhảy dù đến địa phận không có người, ăn uống toàn bộ chính mình giải quyết, lúc đào vong trốn ở cống thoát nước thành phố, ăn đều là thịt chuột. Ở trong cuộc sống, đại đa số sát thủ | Hắc Sắc Chi Vân | đều luyện ra được một thân tru nghệ vô cùng tốt. Việc nấu đồ ăn dễ như trở bàn tay, các loại sơn trần hải vị làm được so với ngự trù còn hoàn hảo hơn. Lại ở trước mắt hạ nhân còn bỏ thêm rất nhiều ' cây cỏ ', hương vị kỳ lạ tuyệt vời, quả thực thần kì.

Nhưng thẳng đến Nguyên Thương ' thân mình tốt ', rốt cục có thể trở về phủ Phò mã, vẫn không tìm được cơ hội kê đơn.

Không có cách nào khác a , Công chúa là cao thủ , người bên cạnh Công chúa cũng là cao thủ ! Cho nên muốn làm Công chúa không biết , có thể sao ? Ngay tại Nguyên Thương đắm chìm trong nghiệp lớn chạy trốn , một đêm hắc dạ phong cao [không trăng , gió lớn] một vị khách không mời mà đến đây

Phủ phò mã ban đêm luôn có vẻ náo nhiệt . Từ sau khi thị vệ đến đây , những hộ vệ cấp cao cùng Tô gia phái tới ngày ngày ở luyện võ trường diễn võ , ai cũng không chịu thua ai . Tô gia lão binh nói nhóm thị vệ này sống an nhàn sung sướng , là khoa chân múa tay , bọn thị vệ nói nhóm lão binh này không hiểu võ công , thuần túy là cây mạnh . Hai phương mỗi ngày nhàn rỗi cũng không có việc gì , vì tranh sức lực , đã nhiều ngày đánh túi bụi . Nguyên Thương trừ bỏ lấy tiền để cho hạ nhân mua thuốc trị thương , còn lại bỏ mặc .

Nàng chính là vội vàng điều phối một loại độc dược , không rảnh quan tâm .

Đêm nay , trong lúc nàng đang hết sức chuyên chú điều chế thuốc bột , bên tai trái bỗng nhiên vang lên một âm thanh xa lạ của lão nhân :

“ Ai nha , nguyên lai cò vắn kinh * còn có thể pha trộn như vậy ! “

(*) Cò vắn kinh : Còn gọi là cò tháp bút (họ mộc tặc) .

Nguyên Thương phản xạ có điều kiện hướng bên phải nằm sắp xuống , thuốc bột vừa mới phối tốt hướng phía sau lưng tới , lúc nằm sắp , ngấm châm bên tay áo trái hướng bóng dáng màu lam nhạt bắn tới .

“ Ai nha , tiểu oa nhi tính tình không nhỏ ! “ Ông tay áo màu đỏ nhẹ nhàng phẩy , thuốc bột bay đầy không trung , còn có ba cây ngân châm đều đồng loạt dính vào tay áo hắn , giống như tay hắn có lực hút vậy .

Nguyên Thương lặn một vòng trên mặt đất , xoay người đứng lên , cách mấy thước lạnh lùng nhìn hắn . Nguyên Thương đã nhìn ra , đối phương không phải là thích khách , vì thế mắt lạnh nhìn nhau , trong tay ám khí độc dược mới vận sức chờ phát động .

Người trước mắt râu tóc trắng phau , thoát nhìn không biết bao nhiêu tuổi , như là năm sáu mươi tuổi , hoặc như là bảy tám mươi tuổi , nói hắn trăm tuổi cũng không sai , toàn thân mặc một kiện trường bào lam nhạt , trên mặt tươi cười sáng lạn , lại mang theo tính trẻ con .

“ Người chính là Tô Ki ? Không tệ không tệ , bộ dạng nữ oa nhi nhưng thật ra không tệ , phải nên gia nhập làm môn hạ Thần Y Môn ! “

Nguyên Thương lập tức hiểu được — lão gia hỏa này hẳn chính là vị Thần Cơ Tử hơn chín mươi tuổi còn có võ nghệ cao cường của Thần Y Môn , một trong ngũ đại tông sư Trung Nguyên .

Trần Tam mấy ngày trước thần thần bí bí nói cái gì kinh hi , hẳn chính là người này .

Nguyên Thương rất khách khí nói : “ Là Trần Tam gia nói cho người ? Vậy người cũng nên biết , ta từng nói qua , sẽ không gia nhập Thần Y Môn của người . “

Thần Cơ Tử vừa nghe , lập tức thổi râu trừng mắt , rống : “ Vì sao ? Thần Y Môn của lão đạo có cái gì không tốt ? “ Nói xong đưa tay bắt lấy tay nàng .

Thần Cơ Tử nhanh như tia chớp , Nguyên Thương muốn tránh đi , còn chưa kịp động tác liền bị cầm trụ .

“ Không được , cao thủ phối độc như người vậy , sao có thể không tiến vào Thần Y Môn của lão đạo ? “

“ Buông tay ! “ Nguyên Thương âm thanh lạnh lùng nói , “ Ta cũng không có tâm tư muốn cứu thế tế dân [cứu đời giúp người] , Thần Y Môn hành y tế thế , cùng độc của ta liên quan gì ? “

Thần Cơ Tử buông tay nàng ra , cười hi hi làm lay động râu dài cá chép màu trắng nói : “ Nhớ năm đó , lão đạo cũng là độc y nổi danh ở trên giang hồ ! Cái gì hành y tế thế , cứu thế tế dân , cùng lão đạo một chút cũng không liên quan ! “

Thần Cơ Tử không chút khách khí ở bên cạnh bàn ngồi xuống , bắt chéo hai chân , nói : “ Người cũng là nghe giang hồ đường phố đồn đãi , nghĩ đến lão đạo giống như một cái đại phu hủ lậu [cổ hủ] bình thường , đến Đại Yến quân trị ôn dịch ? Hắc , lão đạo hạ độc cả đời , độc chết chính là nhân sĩ võ lâm chính phái , quan viên triều đình , bất quá cũng chỉ hơn mười người mà thôi , liền bị tiền triều Tần Hoàng để bỏ cáo treo giải thưởng , bị võ lâm mắng là bại hoại giang hồ - Ma y ;

Sau đó độc chết mấy vạn người Hung Nô , ngược lại được tôn là ' Võ lâm tông sư ' , ' Tế thế thần y ' , hắc , quả nhiên , chuyện xấu làm cho lớn , liền thành sự nghiệp to lớn ! Người ta nói ' Bi thiết câu giả tru , thiết quốc giả vi chư hầu ' [Kẻ trộm cắp một cái móc gài đai lưng thì bị giết ; Kẻ trộm cắp một nước thì thành chư hầu] , lão đạo độc chết mấy chục người thì thành Ma y , độc chết mấy vạn người lại thành Thần y . “

Nói xong liền biến sắc , thần sắc trở nên đau khổ , bỗng nhiên khóc lớn nói : “ Kim nương a ! Ta vô dụng , đều hơn ba mươi năm , còn không có đem người Hung Nô độc chết hết , không thể báo thù được cho tôn tử chúng ta ! Ta vô dụng ! Ta vô dụng ! “

Nguyên Thương hơi ngạc nhiên , nói : “ Độc chết mấy vạn người Hung Nô ? “

“ Đúng vậy ! “ Thần Cơ Tử nhắc tới chuyện này , bỗng nhiên ngừng khóc , hưng phấn thổi râu , khuôn mặt tươi cười còn mang theo nước mắt , “ Năm đó gia gia của người , ngoại công , đi theo Thái tổ Hoàng đế lên phía Bắc chống lại Hung Nô , đúng là xuân về hoa nở , là lúc ôn dịch phát tác , lão đạo sao , ngay tại thi thể dê bò ngựa của người Hung Nô bỏ chút thuốc bột , đồng thời ném vào trong nước uống của người Hung Nô . Toàn bộ Đại Yến

quân đều giúp đỡ lão đạo hạ độc , chắc chắn , không chút tổn sức , liền giết chết hơn vạn . Hắc ! “

Nói đến cuối cùng , đặc ý hướng Nguyên Thương cười , coi như đang nói : Người cũng dùng độc , có làm được sự nghiệp to lớn như lão đạo chưa ?

Thần Cơ Tử này , cũng hơn chín mươi tuổi , lại giống như tiểu hài tử ba tuổi , nói khóc liền khóc , nói cười liền cười . Nguyên Thương cuối cùng cũng biết , vì sao vị này tóc trắng nhưng luôn hồng hào — trừ bỏ luyện võ cường thân , trong lòng tâm tình thoải mái cũng không thể thiếu .

P/S : Hoàng thượng thái !

Ta thích nhất đọc mấy câu thành ngữ hay thơ trong truyện này !

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Tha Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Cố thị cho đến bây giờ đều si tình .

Chương 37 : Cố thị cho đến bây giờ đều si tình .

Nguyên Thương lại xem thường . Đòi sau xuất hiện bom nguyên tử , chết đâu chỉ vạn người ? Sinh sinh tử tử nàng thấy cũng nhiều , độc chết vạn người , sao có thể khiến nàng động dung ?

Nàng thản nhiên nói : “ Thì tính sao ? Cùng ta không quan hệ ! “

Vốn nghĩ đến sẽ làm đối phương kinh ngạc động dung , đối phương lại không hề bị lay chuyển , Thần Cơ Tử thấy vậy liền nóng nảy , nói :

“ Người lo lắng thân phận nữ nhi bị tiết lộ , muốn rời khỏi hoàng thành đúng không ? Đơn giản a ! Chỉ cần ta và Hoàng đế các người nói một tiếng , nói người thiên tư thông minh , mang người đi Thần Y Môn học y tập võ , Hoàng đế sẽ lập tức hạ chỉ cho người đi theo ta . Đến lúc đó trừ bỏ hoàng thành , người muốn đi chỗ nào không được ? “

Nguyên Thương là một sát thủ , thuộc phái hành động trực tiếp , đầu tiên nghĩ đến là dựa vào năng lực bản thân giải quyết vấn đề , đánh bại mục tiêu , mà không phải là lợi dụng người khác . Nghe lời của Thần Cơ Tử nói , mới phản ứng lại .

— Đúng vậy ! Như vậy cũng có thể ! Vì sao nàng nhất định phải lên lút , mạo hiểm tánh mạng chạy khỏi hoàng thành ? Sớm biết thế , lúc Trần Tam đến , để Trần Tam mang nàng đi chẳng phải tiện hơn ?

Đã như vậy....

“ Người muốn cái gì ? “

Nguyên Thương đến từ thế giới ngằm ở xã hội hiện đại nơi mà lợi ích đặt lên trên hết , sao không rõ ?

Đừng nhìn lão nhân này tính tình giống như tiểu oa nhi , nhưng , có thể mặt không đổi sắc nói về chuyện chính mình bày ra ôn dịch tàn sát trên vạn người , có thể ngu ngốc ?

Thần Cơ Tử lập tức từ trên ghế nhảy dựng lên , “ Ta muốn người bái ta làm sư phụ ! Ta muốn thuốc phương của người ! “

Nguyên Thương sao đáp ứng ? Sư phụ ? Nàng muốn là tự do , sao còn tìm một vị sư phụ đến quản thúc mình . Thời đại này , tôn sùng『 Thiên - địa - quân - thân - sư 』[Trời - Đất - Vua - Phụ mẫu - Sư phụ] , một ngày làm thầy cả đời làm cha , vài vị ở Tô phủ kia chính vụ bận rộn , hơn nữa vì các loại nguyên do nên không thể quản nàng , nhưng người này là ai , là võ lâm cao thủ , có danh phận thầy trò , hán còn không đem nàng đùa bỡn trong lòng bàn tay ?

Chuyện này kiên quyết không đồng ý !

Nguyên Thương lạnh lùng nói : “ Làm sư phụ ta ? Người còn chưa đủ tư cách ! Người làm đồ đệ ta cũng không sai biệt lắm ! “

Nói câu sau , vốn chính là Nguyên Thương nói đùa , châm chọc hán , ai biết lão nhân này thế nhưng hai chân lập tức khom xuống , quỳ rạp trước mặt Nguyên Thương , miệng hô :

“ Sư phụ tại thượng , nhận của đồ nhi một lạy ! “ Cụp cụp cụp ba tiếng , đầu đập trên mặt đất ba cái .

“ Người ... “ Nguyên Thương biểu tình nháy mắt cứng đờ . Dù Nguyên Thương vốn không đem tôn ti đặt ở trong mắt , nhưng cũng không khỏi tiến lên

nâng hân dậy , nói , “ Ngươi mau đứng lên ! Ngươi làm cái gì vậy ? “ Kiếp trước nàng đã bị Linh đại nhân hun đúc , mang theo một chút phẩm chất của người Hoa , trong tiềm thức tôn kính người già . Linh hồn của nàng cũng mới hơn hai mươi tuổi , một lão nhân hơn chín mươi tuổi đối với nàng quý xuống dập đầu , nàng sao nhận nổi ?

Thần Cơ Tử lại quỳ trên đất không đứng dậy , nói : “ Ngươi đáp ứng cho ta bái sư rồi , ta đã dập đầu , ngươi không thể đổi ý ! “

Thần Cơ Tử là võ lâm ngũ đại tông sư , võ nghệ cao tuyệt , hân không đứng dậy , Nguyên Thương làm sao có khả năng kéo hân lên ?

Ngay tại lúc Nguyên Thương đầu đầu , ngoài cửa Tô Âm nghe thấy động tĩnh , đẩy cửa tiến vào , tay cầm trường kiếm , liền muốn đâm về phía Thần Cơ Tử . Thần Cơ Tử tay áo phất một cái , khiến hân liên tục lui về phía sau .

“ Xú tiểu tử , nhìn cho rõ ràng ta là ai ! “

Tô Âm nhìn chăm chú , lúc này mới thấy rõ ràng bộ dáng hân , kinh ngạc nói :

“ Thần Cơ Tử tiền bối ? “

“ Nhóc con a , nửa năm không gặp , ngươi lại cao hơn ? “

Thần Cơ Tử ngồi trên mặt đất , nói :

“ Tiểu Công Tôn gần đây có khỏe không ? Ta nhớ rõ hân lúc trước thường đánh tiểu tử Tô Phong đến khóc nhè ? “

Tô Âm sững sờ , thiếu chút nữa nói không ra lời — Tiểu Công Tôn ... Là sư phụ ? Tiểu tử Tô Phong ... Là nói Triệu quốc công đại nhân ?

Thần Cơ Tử thấy Nguyên Thương vẫn không tỏ thái độ , phục ở trên mặt đất già khóc nói :

“ Ta mệnh thật khổ a — rõ ràng đã đáp ứng rồi , sao có thể không giữ lời ? Đáng thương ta một lão nhân gia hơn chín mươi tuổi , đều đã cầu xin ngươi như vậy ... “

Nguyên Thương thấy hân như thế , biết không đáp ứng là không được . Công phu vị này cùng sư phụ Minh Huy Công chúa là cùng một cấp bậc ! Tô Âm ở đây , nếu chuyện thân y hướng nàng quý xuống lan truyền ra ngoài , người trong thiên hạ biết đến sẽ lên tiếng phê phán nói nàng là ' Bại hoại ' !

“ Ngươi đứng lên ! Ta chỉ cho ngươi cách làm thuốc phương là được ! “

Thần Cơ Tử lập tức tinh thần chấn hưng nhảy dựng lên , người cũng không già đi , thắt lưng cũng không cong , vẻ mặt tươi cười như đạt được mục đích , nói :

“ Tốt ! Hiện tại ngươi chính là Thái sư tôn của Thần Y Môn ! Sư phụ , ngươi cần phải đem phối phương độc dược cùng dược thiện đều cho ta ! “

Nguyên Thương hướng Tô Âm đưa một ánh mắt , Tô Âm gật đầu , đi ra ngoài giữ cửa .

Nguyên Thương nói : “ Phối phương dược thiện ? Cái gì là phối phương dược thiện ? “

Thần Cơ Tử thấy nàng muốn chơi xấu , trừng lớn mắt nói : “ Sao lại không có ? Sư phụ , ngươi mỗi ngày làm cho Công chúa , chẳng lẽ không phải là dược thiện ? “

“ Đừng gọi ta là sư phụ ! “ Nguyên Thương có chút đau đầu nói : “ Ngươi cũng không phải không biết , ta bắt quá là vì muốn rời đi nên mới làm vài món ăn có lệ cho Công chúa mà thôi , này thì gọi là dược thiện gì ? “ Không phải Nguyên Thương không muốn nói cho hân , thật sự được dược thiện không giống với thuốc , trong đó chẳng những phối hợp với các vị thuốc , còn có độ lửa , nếm nếm gia vị , hơn nữa những gia vị này đều là tùy tâm tùy lúc mà làm , cũng không có đặc biệt chú ý đến phân lượng .

Thần Cơ Tử vừa nghe , lập tức lượn vòng quanh nàng nói :

“ Mặc kệ ! Mặc kệ ! Sư phụ , ngươi nhất định phải nói cho đồ đệ ta ! Đừng cho là ta nhìn không ra ! Dược thiện của Công chúa ta đã nhìn thấy , mặc kệ phân lượng hay độ lửa đều chuẩn xác , không phải dụng tâm đến cùng , sao có thể làm ra được ? “

Nguyên Thương trong lòng cả kinh , nhú mày nói : “ Ta chưa từng dụng tâm đến cùng ? “

Thần Cơ Tử vừa nghe mặc kệ : “ Ta nhìn có thể sai ? Lão đạo sống hơn chín mươi tuổi , vừa thấy ngươi liền biết hồng loan tinh động [vui vẻ vì tình] , xuẩn tâm nhộn nhạo ! “

Tiếp theo giống như nhớ tới cái gì , vỗ đầu mình , nói , “ Sư phụ , hay là ngươi sợ nha đầu tiểu Công chúa kia ? Ừ , không sai không sai , những người Cổ gia đều như vậy , xúc động lên một cái so với một cái đáng sợ hơn ! Sư phụ ngươi nên cách xa nàng một chút ! Tiểu gia hỏa này , năm đó lúc Hoàng hậu qua đời , còn thiếu nhảy vào quan tài tuần táng ! Nhìn thì so với nam nhân còn tiêu sái đại khí hơn , kích động lên lại muốn hù chết người , năm đó còn dùng kiếm chỉ ta , la hét nói nếu ta không cứu được Hoàng hậu , muốn diệt cả Thần Y Môn ta đấy ! “

Thần Cơ Tử gioi cầm lên cho nàng xem , chỉ vào một chỗ bên trái cằm , nói , “ Ngươi xem , ngươi xem ! Nàng đem râu của ta đều nhổ ! Xú nha đầu này

, thật sự là vô pháp vô thiên ! Một chút cũng không tôn trọng lão nhân gia ta ! “

Nguyên Thương trầm nghĩ : Người này già mà không kính , còn trông cậy người khác tôn trọng người ?

Nhưng mà nghe xong lời Thần Cơ Tử nói , càng nghĩ càng không thích hợp , nói : “ Người vừa rồi nói , Minh Huy Công chúa thiếu chút nữa nhảy vào quan tài tuần táng ? Còn tiêu sái đại khí ? “

Đây là Minh Huy Công chúa sao ? Sao nghe không giống chút nào ?

Thần Cơ Tử xua tay nói : “ Không phải không phải ! Cái gì Minh Huy Công chúa , không có nghe nói qua , ta nói là Trương Công chúa - Cố Thường Y ! “

Nguyên Thương cái trán nổi gân xanh , nghiêng răng nghiêng lợi nói : “ Trương Công chúa ở Bắc cương ! Chẳng lẽ người không biết , ta là Phò mã của Minh Huy Công chúa Cố Nguyệt Mẫn ? “

“ Cố Nguyệt Mẫn ? Cái đứa bé nhỏ nhỏ , hồng hồng , được Cố Thường Y ôm ở trong lòng kia ? Nha nha , người thú [cười] là nàng ? Ôi , nhớ lắm nhớ lắm ! Ta tưởng là tiểu nha đầu Cố Thường Y kia đấy ! Ta đã nói tiểu nha đầu đó sao có khả năng lập gia đình ! “

Cố Thường Y hiện tại hơn ba mươi tuổi đi ? Làm sao là tiểu nha đầu ? Bất quá , ở trong mắt lão thần y , dưới sáu mươi tuổi đều có thể gọi là ' tiểu tử kia ' !

Thần Cơ Tử lúc này biểu tình dò xét gật đầu nói : “ Cố Nguyệt Mẫn ? Tiểu gia hỏa này tốt ! Năm đó ta thấy chính là điềm đạm nho nhã , ừ , sư phụ , người thú không sai ! “ Nguyên Thương tức giận nói : “ Sao lại thú không sai ? Ta là nữ tử ! “

Thần Cơ Tử ngạc nhiên nói : “ Có liên quan gì ? Cố gia đời đời đều có tình si — Cố Thái tổ Hoàng đế , năm đó là thái tử Cố Chấn Kiền , Hoàng đế Cố Kiến Khôn hiện giờ , còn có tiểu nha đầu Cố Thường Y , người nào không phải ? Ta xem thế hệ này , liền dùng ở trên người Cố Duệ cùng Cố Nguyệt Mẫn ! “

Nguyên Thương cười lạnh : “ Nếu để cho Minh Huy Công chúa biết , đầu ta còn có thể ở trên cổ sao ? Đến lúc đó người muốn tìm ta lấy phương thuốc , đi vào trong quan tài mà tìm đi ! “

Thần Cơ Tử vội vàng tiến lên giữ chặt góc áo nàng , nói : “ Không được , không được ! Ta không nói , ta không nói còn không được sao ? Bất quá , người đem phôi phượng được thiện cũng cho đệ tử ! “

Nguyên Thương chỉ đành bất đắc dĩ nói : “ Được rồi ! Chờ rời khỏi hoàng thành từ từ nói cho người ! Đừng một câu một câu xưng đệ tử , cũng đừng gọi ta sư phụ , gọi tên ta là được ! Ta gọi người là Thần Cơ Tử , người gọi ta là Tô Ki ! “

Vì thế , thừa dịp Công chúa điện hạ còn bị cảm xúc , già trẻ hai người lập tức cùng bàn mưu kế rời khỏi hoàng thành .

Hoàng đế đối với thần y quả nhiên hữu cầu tất ứng , yên tâm mạnh dạn để cho Nguyên Thương đi , còn chuẩn bị mở tiệc tiễn đưa .

Nguyên Thương chặn lại nói : “ Phụ hoàng nhật lý vạn ky [hàng ngày có nhiều việc, bận rộn] , làm vậy sẽ khiến nhi thần hoảng sợ ! Đại Yến quốc nay binh phong nổi lên bốn phía , rất cần quân lương quân tư [lương thực, tiền tài] , sao có thể tốn kém vì nhi thần ? “

Đùa gì thế ? Sự tình nếu nháo lớn , để cho Minh Huy Công chúa biết , nàng còn có thể đi sao ?

Hoàng đế vui mừng hơn hớ , thật to khen ngợi nàng có lòng trung thành , có hiếu tâm . Vì thế Nguyên Thương lập tức trở lại phủ Phò mã thu thập quần áo chuẩn bị đi .

Nhưng phủ Phò mã cũng không phải ra dễ như vậy , đầu tiên Tô Ấm liền kéo nàng lại , vô cùng đơn giản nói ba chữ : “ Ta muốn đi ! “

Nguyên Thương nói : “ Có võ lâm thái sơn tông sư bảo hộ ta , làm sao có chuyện ? “

Tô Ấm nói : “ Ta muốn bảo hộ người , không thể để cho người khác nhìn ra người là nữ tử ! “

Nguyên Thương xem thường nói : “ Không cần lo lắng . Lão nhân gia hần là thần y , liếc mắt một cái liền nhìn ra ta là nữ tử , cũng không có lăm miệng . “

Tô Ấm thiếu niên lãnh khốc mắt lại hàm lệ , nói : “ Thiếu gia , người không phải là không cần ta chứ ? “

Nguyên Thương còn có thể làm sao ? Chỉ có thể nói : “ Được rồi ! “

Bên này xong xuôi , thị vệ phủ Phò mã cùng binh sĩ Tô gia lại đến nữa .

“ Gia , chúng ta cũng đi ! “

Nguyên Thương nhìn diễn võ trường , mệnh môn bao la hơn hai trăm người , nói : “ Ta đây là đi theo Thần Cơ Tử đại nhân học y , cũng không phải là đi du ngoạn ! Nhiều người như vậy sao có thể đi ? “

Một người thị vệ tên là Mộ Sinh nói : “ Phò mã lần trước mới bị ám sát , chính là bởi vì hộ vệ quá ít ! Lần này nói cái gì chúng ta cũng muốn đi theo Phò mã , nếu không bệ hạ phải chúng ta tới làm gì ? “

Bên kia giáo úy binh Tô gia cũng không cam lòng yếu thế nói : “ Gia , chúng ta biết người là võ lâm cao thủ , nhưng võ lâm cao thủ cũng không đấu lại nhiều người ! Thần Cơ Tử kia dù là Bắc Đầu võ lâm , cũng không thể ngăn được thiên quân vạn mã , làn tên mũi giáo a ! “

Nguyên Thương lần này nói cái gì cũng không đáp ứng ! Mang theo một tên Tô Ấm cũng đủ khiến nàng đau đầu , còn mang theo một đồng thị vệ ? Sau đó có cần mang theo luôn nha hoàn , người hầu ? Hay cả hành lý xe ngựa ? Đến lúc đó như thế nào trốn ?

Hướng hồ , những tên thị vệ này tình nguyện vì nàng vào sinh ra tử , nếu nàng chuồn mất , đám thị vệ này không chừng sẽ bị chém đầu , nàng sao nhẫn tâm ?

Nghĩ đến đây , nàng bỗng nhiên cả kinh — Khi nào thì , nàng bắt đầu đem Tô Ấm xem là người một nhà ? Khi nào thì , nàng bắt đầu để ý sống chết của thị vệ phủ Phò mã ?

Hai mươi tên thị vệ cùng hai trăm lão binh dây dưa nàng hơn nửa ngày , Nguyên Thương rốt cục tìm được biện pháp giải quyết .

Nguyên Thương xuất ra phương pháp huấn luyện bộ đội đặc chủng của đời sau , viết đầy mười trang giấy cho bọn hắn , đại ý nói : Không phải ta không mang theo các người đi , là các người không đủ khả năng ! Đây , đây là tiêu chuẩn thủ hạ của ta , các người khi nào đủ tư cách , thì có thể đi theo ta xông xáo võ lâm !

Nguyên Thương cũng không sợ mấy thứ này tiết lộ ra ngoài . Phủ Phò mã chỉ tồn tại hai loại , chính là đã khắc kí hiệu hộ vệ ' Tô Kì ' , còn có một loại , chính là hạ nhân của phủ Công chúa đem phủ Phò mã từ trên xuống dưới , từ trong ra ngoài giám thị kín không kẽ hở . Nghe nói những người này chịu sự quản lý của Mặc Ngôn , đem phủ Phò mã bao vây như thùng sắt . Mấy thứ này sẽ trong thời gian nhanh nhất đưa đến phủ Công chúa đi , rơi vào trong tay Công chúa , người bên ngoài tất nhiên là không thể chạm tới .

Nguyên Thương giải quyết người phủ Phò mã xong , lập tức đem bao quần áo nhẹ nhàng lên ngựa , cùng Thần Cơ Tử rời đi . Nàng chạy trốn trước khi tin tức rơi vào trong tai Công chúa . Nếu không , còn không biết Minh Huy Công chúa thông minh như vậy chuẩn bị cái gì đợi nàng .

Rời đi hoàng thành , ra khỏi đại môn thành Tây kinh thành , Nguyên Thương quay đầu nhìn vào trong thành , chợt có cảm giác mất mát khôn tả , giống như đã đánh mất một vật gì đó ở trong hoàng thành .

P/S : Bạn Nguyên Thương đã chạy trốn thành công . Chúc mừng bạn , sau bao nhiêu nỗ lực =))) .

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Tha Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Thiên lý nhân duyên nhất tuyến khiên .

Chương 38 : Thiên lý nhân duyên nhất tuyến khiên * .

(*) Thiên lý nhân duyên nhất tuyến khiên : Ngàn dặm nhân duyên , chung một đường .

Ý nói : Hôn nhân do ông trời sắp đặt . Thường dùng để chúc trong ngày cưới .

“ Chậc chậc , vẫn là cô cô mặt mũi lớn ! “ Cố Duệ bắt chéo hai chân ngồi trong phòng Cổ Nguyệt Mẫn , bùng một tách trà có nắp , mặt đầy tươi cười .

Cổ Nguyệt Mẫn ngồi đối diện hắn , đoan trang mà không mất linh khí , một thân sa y dài màu trắng , nhàn nhã lạnh nhạt , cầm bút ở trên bàn hết sức chuyên chú miêu tả thuyền lá lay động . Trong tranh có núi xanh hai bên bờ , nước sông xanh như bầu trời , trên mặt sông có một con thuyền buồm , xinh đẹp tú lệ .

“ Tiểu muội , lúc này người còn họa thuyền cái gì a ! Phò mã của người , giờ chắc đã ra hoàng thành ! “ Cố Duệ vẽ mặt vui sướng khi người gặp họa .

Cổ Nguyệt Mẫn ngồi bút run lên một chút , cánh buồm nhất thời bị nhiễm một chút mực đen .

“ Phò mã đi theo Thần Cơ Tử tiền bối học y , có liên quan gì đến ta đâu ? “

“ Hừ , người từ nhỏ cứ như vậy , một chút cũng không đáng yêu ! Người xem muội muội lão Nhị - Trường Nhạc Công chúa , ai nha , bộ dạng lớn lên tròn tròn , rất đáng yêu a ! “

“Tiểu Trường Nhạc ? Thập Nhất ca, lúc ngời chín tuổi, cũng đáng yêu như vậy. “Cổ Nguyệt Mẫn mỉm cười, đầu bút thấm chút mực trên nghiên, tiếp tục ở trên mặt sông phác thảo, ngón tay trắng nõn ở trên bức hoạ đối lập với màu đen mực nước, càng thêm nõn nà, nhẵn bóng.

Vị thị nữ xinh đẹp Trúc Ngừ hầu hạ một bên, mùi mực gấp sách, mùi mực thơm trên tranh lan tỏa khắp phòng.

Vị Hoàng tử vô lại Cổ Duệ này cầm tách trà đặt mạnh lên bàn, nói: “Tiểu muội, ngời cũng đừng đối với hần thẳng thừng như vậy! Ai, theo ta thấy, Phò mã Tô Kỳ này, những phương diện khác tuy rằng không xuất sắc, nhưng trù nghệ thật sự không thể chê! Nghe nói Phò mã nhà ngời làm được thiện không tệ, Trúc Ngừ vừa mới bùng xuống cái kia, là của Phò mã phủ mang đến đi, món đó tên là canh gà bông tuyết gì đấy? Ai ai, đừng keo kiệt mà, cho Thập Nhất ca nếm thử đi?”

“Ngời xác định muốn ăn?” “Cổ Nguyệt Mẫn tựa tiểu phi tiểu [cười như không cười] nhìn hần, “Thì ra thân thể ca ca cũng có bệnh này? Nếu thật như vậy, nồi canh kia toàn bộ cho ngời!”

Cổ Duệ nghi hoặc nhìn nàng, sau đó nhìn Trúc Ngừ ở phía sau. Trúc Ngừ che miệng cười, đi tới, ghé vào lỗ tai hần thì thầm vài câu. Cổ Duệ sắc mặt ửng đỏ, từ trên ghế nhảy dựng lên, nói: “Thân thể ta rất tốt, canh này ngời để dành cho mình uống đi!”

Nói xong hừ một tiếng, phất tay áo mà đi. Lúc đi tới cửa, bỗng nhiên tò mò quay đầu hỏi: “Phò mã nhà ngời từ đâu học được phối phương được thiện? Khi đó Thần Cơ Tử cũng chưa tới a!”

Cổ Nguyệt Mẫn sắc mặt bình tĩnh không gợn sóng, ngời bút đem giọt mực nhỏ kia vẽ thành một đóa hoa bách hợp. “Có lẽ hần trước đó học được, hoặc có lẽ... là do người khác dạy hần.”

Cổ Duệ bữu môi, tiêu sái mà đi.

Trúc Ngừ nhìn bóng lưng hần rồi đi, nhẹ giọng đối với Minh Huy Công chúa nói: “Công chúa, Nguyên Thập Tam là cao thủ được vật, thuốc phương này đương nhiên là Nguyên Thập Tam chỉ cho hần! Còn có bí tịch võ công mà hần cho thị vệ, cùng võ nghệ của Nguyên Thập Tam không khác nhau lắm! Lần này hần trốn đi, nói không chừng là cùng Nguyên Thập Tam kia song túc song phi [kết thành một đôi], người thật sự không đi ngăn cản?”

Tiểu tử Tô Ấm kia, cũng theo Phò mã chạy! Toan tính trốn thật mau! Hừ, nếu không phải Công chúa không cho nàng thi triển võ công, nàng đã giáo huấn hần thật tốt! Nàng cũng là đệ tử ngoại môn của Tiêu Dao Chân Nhân, chẳng lẽ còn có thể bại bởi đồ đệ Công Tôn Kỳ?

Cổ Nguyệt Mẫn gác bút lại, thân nhiên nói: “Muốn đi cứ đi, ngăn cản làm gì? “Cầm lấy tranh cuộn, ở hình vẽ nhẹ nhàng thổi thổi, đem mực vẫn còn ướt thổi khô, đưa cho Trúc Ngừ nói: “Treo trên tường, đặt ở trong thư phòng.”

Trúc Ngừ đành phải đáp: “Vâng!”

Lúc này, từ bên ngoài có một tiểu hài tử chạy vào, cùng với một đám nha hoàn ở phía sau: “Tiểu thư, người chậm một chút!”

Đứa nhỏ tiến lên giữ chặt tay Cổ Nguyệt Mẫn, nói: “Mẫu thân, phụ thân đâu?”

Cổ Nguyệt Mẫn nắm tay nàng hướng phía ngoài đi, nói: “Phụ thân có việc phải đi ra ngoài.”

Tô Hinh lại hỏi: “Phụ thân đi đâu vậy? Khi nào thì trở về lại làm cho Tâm nhi bánh gạo? Còn có bánh đậu xanh?”

Cổ Nguyệt Mẫn nói: “Mẫu thân cũng không biết, có lẽ, chờ sau khi Tâm nhi trưởng thành đi!”

“Tâm nhi khi nào mới có thể trưởng thành?”

“Chờ đến lúc ngời cao hơn thềm cửa sổ này đi!”

“Làm sao mới có thể cao hơn?”

Hai ba tuổi, là thời điểm lòng hiếu kỳ đặc biệt nhiều, hơn nữa Tô Hinh thiên tư thông minh, mỗi ngày nghi vấn càng nhiều hơn. Mà nàng lại thích cùng Cổ Nguyệt Mẫn nói chuyện, khi nàng ở bên cạnh Cổ Nguyệt Mẫn đặc biệt sôi nổi. Rất may Cổ Nguyệt Mẫn kiên nhẫn, nếu là Nguyên Thương, không chừng liền mất lạnh liếc tới. Nhưng mà Nguyên Thương tuy rằng lời nói lạnh nhạt, lại mỗi ngày làm điểm tâm cho đứa nhỏ, đủ loại đa dạng, tầng tầng lớp lớp.

Trong tiếng truy hỏi không ngừng, Trúc Ngừ nhìn Cổ Nguyệt Mẫn rồi đi, lại nhìn cây bút lông màu ngà trên bàn mà Cổ Nguyệt Mẫn đã dùng qua. Trên bút lông xuất hiện một khe nứt. Trúc Ngừ nghi hoặc đưa tay cầm lấy, vừa đụng tới cán bút, cán bút bằng ngà voi liền theo khe nứt “răng rắc” một tiếng đứt thành hai đoạn.

Không biết phải dùng bao nhiêu lực, ngón tay mới có thể siết đứt chiếc bút lông này?

Trúc Ngừ mảy rối rắm. Sự tình rõ ràng rất đơn giản, Công chúa không muốn Phò mã rời đi, cũng muốn tìm được Nguyên Thập Tam kia, nhưng mà vì sao, Phò mã cùng Nguyên Thập Tam gần trong gang tấc, Công chúa cũng không truy bắt? Nàng không hiểu được vì sao như vậy?

Hắn gặp một khối thịt gà, một bên ghệt bỏ không ngon bằng Nguyên Thương làm, một bên lại nói, “Hoàng đế Cổ Kiến Khôn này có tiếng đánh giặc lợi hại, năm đó là cùng người Hung Nô đại chiến mà dựng lên quân đội. Lần này hắn ngự giá thân chinh, lại có nha đầu Cổ Thường Y làm trợ thủ, ta xem người Hung Nô sớm hay muộn cũng bại lui. Ngược lại Lữ đế là một Hoàng đế lỗ năng, giống như lúc còn là cao thủ võ lâm năm xưa, đã quen thói bá chủ giang hồ, so về đánh giặc thì kém hơn tiêu tử Cổ Kiến Khôn này. Hắc, thừa dịp đại chiến vừa mới bắt đầu, chúng ta mau chóng rời bến, nếu không đường thủy cũng trở thành chiến trường đánh nhau của Cổ Kiến Khôn và Lữ Chân Hải. Chúng ta lần này đi Triều Tiên, không vội trở về, chậm rãi ở bên kia vài năm làm nhân sâm - Sư phụ, người đã đáp ứng ta, dạy cho ta biện pháp làm nhân sâm ! “

Nguyên Thương gật đầu, nói : “ Ta nói cá trích với cá tuyết ở Châu Âu mới có , sau khi đến Triều Tiên , chúng ta đi theo con đường tơ lụa * đến Châu Âu ! “

(*) Con đường tơ lụa : là con đường quan trọng truyền bá nền văn minh cổ đại Trung Quốc sang phương Tây , là cầu nối giao lưu kinh tế , văn hóa giữa Trung Quốc và phương Tây .

Thần Cơ Tử mừng rỡ vỗ tay : “ Tốt tốt ! Phải ăn cháo hạt sen ! Ta muốn nếm thử cá trích với cá tuyết ! A , còn có hào Nhật Bản mà ngươi nói ! “ Nguyên Thương nói : “ Bào ngư Nhật Bản cũng không tệ . “ Ở hiện đại , một đầu bào đã muốn khó có được . Nhưng thời điểm này ở Nhật Bản như cỏ mọc lan tràn .

Tô Âm ở bên cạnh nghe lời nói của bọn họ , có chút do dự nói : “ Tiểu thư , muốn ăn cháo hạt sen phải đi rất xa sao ? Chúng ta vẫn không cần ăn đi ! Cháo hạt sen ở Giang Nam cũng ăn ngon lắm . “

Thần Cơ Tử thổi râu tròng mắt nói : “ Ai nói ? Kinh thành có bào ngư sao ? Kinh thành có nấm cục cùng gan ngỗng sao ? “

Tô Âm chỉ sợ Nguyên Thương , cũng không sợ Thần Cơ Tử , nửa năm ở chung , hẳn đã không còn đem vị cao thủ võ lâm này thành tiền bối mà đối đãi , nói : “ Tiểu thư đáp ứng với ta , từ Triều Tiên trở về liền xuôi Nam bước chân vào giang hồ ! “

Thần Cơ Tử nói : “ Nửa năm này còn không chơi đủ sao ? Trung Nguyên võ lâm ta chơi cũng sắp đến một trăm năm , đều chơi hết , ta muốn cháo hạt sen , còn có cái gì tàu cao tốc , muốn chơi cái đó ! “

Tô Âm nói : “ Nửa năm này phần lớn đều ở trong núi hái thuốc , cũng chưa có đi chơi qua ! Tiểu thư , ngươi đừng nghe hắn ! “

Cuối cùng vẫn là Nguyên Thương nói : “ Mỹ thực khắp nơi đều có , nhưng ta cần tìm một chút loại thảo dược , chỉ có Châu Phi mới có . Hiện nay trên biển không an toàn , chỉ có thể từ Châu Âu đổi tuyến đường đi qua . Đi đến khi tìm được mấy thứ đó , chúng ta trở lại Đại Yến . Nhiều nhất ba năm là có thể trở về , đến lúc đó chúng ta ở giang hồ , từ từ du ngoạn . “

Tô Âm một bên nghĩ đến mỹ thực phong tình , một bên nhớ thương Triệu quốc công , Quốc công phu nhân ở kinh thành đã lâu không gặp , đau khổ rồi rấm , cúi đầu tiếp tục ăn cơm .

Buổi trưa cũng nhanh đến , bây giờ đã là giờ mùi , những người thợ làm công tử sáng sớm lúc này đã lần lượt trở về khách điểm để dùng cơm trưa , người càng lúc càng nhiều , khách điểm dần dần ồn ào huyền ảo .

Nơi này là địa bàn Hoàng Hà bang , lui tới làm lao động , nên tập trung rất đông người Hoàng Hà bang . Một đám nam nhân , trong đó , chỉ có một nữ tử , hơn nữa dung mạo khuynh thành , thử hỏi đám người thô kệch này có thể dùng lễ để đãi ?

Mới đầu , người ở đây không có nhiều , thấy đám người Nguyên Thương , Tô Âm thân mang trường kiếm , nên bọn họ không dám vọng động . Hiện tại có nhiều người , mọi người liền bắt đầu can rờ .

“ Vị cô nương này , một thân một mình , rất không an toàn ! “ Một đại hán tiến lại gần , muốn đến ngồi bên cạnh Nguyên Thương .

Hắn còn không kịp ngồi xuống , bỗng nhiên kêu thảm thiết một tiếng , té ngã xuống đất , che hai đầu gối lăn lộn qua lại , “ Ui da , đau chết ta ! “

Mười mấy đại hán bên cạnh lập tức đứng dậy , cầm trường đao trong tay , hung tợn nhìn qua bàn đó .

Nguyên Thương cũng không thèm liếc mắt nhìn bọn hắn , chậm rãi rót cho mình một chén rượu ; Thần Cơ Tử tiếp tục làm bầm một bên đếm hạt đậu phộng , một bên oán giận cái này không có ngon bằng Nguyên Thương làm ; Tô Âm tay trái cầm thanh kiếm đặt trên bàn , lạnh lùng nhìn bọn họ . Mọi người thấy bọn họ như có tính toán trước , ngược lại không hành động thiếu suy nghĩ . Không bao lâu sau , một hán tử cột khăn thấm mồ hôi , thoát nhìn như là thủ lĩnh bộ đáng ngắm đen tiến lên , nói : “ Thật to gan , dám dẫm thương người Hoàng Hà bang chúng ta ! Bắt nạt cho ta ! “

Trong đại sảnh nhất thời một trận hỗn loạn . Ở đây người đến người đi , bên trong khách điểm thì không cần phải nói , người ở bên ngoài khách điểm nghĩ chân cũng nhìn vào xem , nhìn một đám nam nhân cao lớn thô kệch bị ném ra khách điểm , hoặc từ cửa sổ ném ra , hoặc từ cửa lớn đá ra .

Vị tiểu thư này cùng thiếu niên động thủ , lão nhân bên cạnh lại uống chút rượu xem náo nhiệt , nói : “ Tốt ! Chiều này dùng rất tốt ! Sư phụ , võ nghệ của ngươi tiến bộ nhiều ! Không bao lâu là có thể vượt qua đồ đệ ta ! “

Nguyên Thương bắn chiếc đũa trong tay ra , cắm vào mắt một người khiến người đó kêu gào thảm thiết , nói : “ Không bao lâu là bao lâu ? “

Thần Cơ Tử xòe ngón tay ra đếm : “ Một , hai , Ừm , ngươi thiên tư thông minh , tập võ cực nhanh , dùng được lực ở bên ngoài trợ giúp nữa , không sai biệt lắm hai mươi năm có thể vượt qua ta ! “

Không bao lâu , toàn bộ đại sảnh không còn một người Hoàng Hà bang nào có thể đứng .

Người Hoàng Hà bang té lăn vội vàng ly khai , tên thủ lĩnh cột khăn cũng không quên quay đầu lại chỉ vào nàng nói : “ Ngươi ... “

“ Nhớ kỹ cho ta , phải không ? “ Nguyên Thương cười lạnh nói , “ Một đám đại nam nhân đánh thua một nữ tử , còn có mặt mũi nói ? Ngươi dám quay lại , cứ việc đến thử xem ! Ngươi không biết ta là ai , ta lại biết ngươi là người Hoàng Hà bang . Ta lúc nào cũng có thể tìm được ngươi , ngươi lại tìm

không được ta ! “

Mọi người ở đây nhất thời lặng ngắt như tờ .

“ Ha ha ! Tốt ! Tốt ! Nói thật hay ! “ Một thiếu niên tuấn tú từ trên lầu khách sạn đi ra , một thân trường sam huyền sắc , trên mặt tươi cười như ánh mặt trời , phía sau là hai thuộc hạ mặc áo xám , bên hông đeo bảo kiếm , rất có dáng vẻ công tử thế gia . Hai thuộc hạ áo xám phía sau hẳn mặt vô biểu tình , ánh mắt lạnh lẽ , hơi hơi khom người đi theo thiếu niên .

“ Nhạc Lão Thất - Hoàng Hà bang , trong Hoàng Hà bang ngươi là người vô lại nhất ! “

Nhạc Lão Thất cột khăn trên trán dính đầy máu tươi , môi bị Tô Âm đánh đến sưng , răng rơi hai cái , che miệng tính phóng lời đe dọa , thấy thiếu niên từ trên lầu bước xuống , ngăn người , bỗng nhiên cười đáp : “ Thì ra là Diệp Duệ , Diệp thiếu hiệp ! Hôm qua bang chủ vẫn còn nhắc đến người ! “

Thiếu niên dựa vào tay vịn không nhanh không chậm đi xuống , nói : “ Mấy vị vô lâm tiền bối , ngươi cũng dám trêu chọc ? “

Nhạc Lão Thất bèn chồm nói : “ Vô lâm tiền bối ? “

Thiếu niên chỉ vào Thần Cơ Tử nói : “ Vị này là một trong ngũ đại tông sư , Thần Y Môn - Thần Cơ Tử tiền bối ; Vị tiểu thư này nói vậy chính là người trên giang hồ đồn đãi , Thần Y Môn Tuyệt Liên Hoa - Nguyên Thập Tam , Nguyên tiểu thư ! “ Nói xong lại nhìn Tô Âm , hưng trí bừng bừng mặt đầy mỉm cười nói : “ Tô Âm lão đệ a , muội phu của ta đâu sao không thấy ? “Đám người Nhạc Lão Thất vừa nghe danh hào ' Thần Cơ Tử ' , ' Tuyệt Liên Hoa ' , lập tức sợ đến mức té nhào chạy ra ngoài . Tuy rằng nhóm dân chúng đều đối với Thần Y Môn tôn thờ có hơn , nhưng người giang hồ vẫn biết được một chút tin tức - Thần Y Môn chính là đệ nhất độc môn , y thuật tốt , cùng y đức không liên quan .

Tô Âm thấy hẳn , kinh ngạc nói : “ Là người , Giang ... “ chữ ' Vương ' còn chưa nói ra miệng , liền khiến Cổ Duệ một trận cười to : “ Ha ha ha ha hắc - giang hồ nơi nào không gặp lại ? Nửa năm không gặp , vẫn khỏe ? “ Cổ Duệ ý cười trong suốt tiêu sái đi tới , ngồi xuống chỗ trống duy nhất trên bàn , nói : “ Thần Cơ Tử tiền bối , hôm qua Trần Thiết - bang chủ Hoàng Hà bang , tặng cho ta một vỏ rượu ngon , ngài có muốn ném thử hay không ? “

Thần Cơ Tử ánh mắt sáng ngời , nói : “ Rượu ngon ? Rượu gì ? Nếu không ngon , lão đạo sẽ không bỏ qua cho ngươi ! “

Cổ Duệ nói : “ Đương nhiên là rượu ngon ! “

Thần Cơ Tử còn chưa trả lời , Nguyên Thương lại nói : “ Lập tức xuất phát , có rượu ngon liền ở trên thuyền uống đi ! “

Thần Cơ Tử gật đầu nói : “ Sư phụ ta nói đúng , trên thuyền uống , trên thuyền uống ! “

Cổ Duệ nghi hoặc nói : “ Các người muốn ngồi thuyền ? Đi nơi nào ? “

Thần Cơ Tử nói : “ Đi Triều Tiên ! Tiểu tử , ngươi đi không ? Không đi liền đem rượu cho ta , ta lấy rượu đi ! “

Cổ Duệ cười nói : “ Đương nhiên đem rượu đưa cho tiền bối ! Diệp Tam , đi lấy vỏ rượu Trần bang chủ cho ta mang đến ! “

Người áo xám phía sau hẳn cúi đầu đáp một tiếng , lặng yên không một tiếng động xoay người rời đi .

“ Hộ vệ của ngươi võ công không tệ ! “ Thần Cơ Tử khen , “ Chính là quá cứng nhắc , hẳn là từng dục tốc bất đạt , sau này bọn họ khó tiến thêm nữa . “

Cổ Duệ cười nói : “ Đây là hộ vệ lão cha cho ta , có thể trung thành là tốt rồi , trở thành cao thủ võ lâm cũng vô dụng . “ Lại hỏi , “ Muội phu của ta đi theo ngài , nhưng sao không có nghe qua tin tức ? “

Tô Âm trong lòng khẩn trương , cúi đầu ăn cơm không nói lời nào . Thần Cơ Tử lại không chút do dự nói dối : “ Muội phu của ngươi ? Đương nhiên ở Thần Y Môn học võ ! Ngươi hỏi nhiều như vậy để làm gì ? Lão cha ngươi gọi ngươi tới hỏi ? “

Cổ Duệ khoát tay , cười nói : “ Không không , sao có thể ? Lão cha không hỏi qua , ta chỉ tùy tiện hỏi mà thôi , ngài đừng nóng giận ! “ Dừng một chút , cười hi hi đề thấp thanh âm nói , “ Tiền bối , hôm nay ta ở chỗ này , nói vậy ngài cũng biết ta vì cái gì mà đến . Tiền bối vừa lúc cũng ở nơi này , có thể thuận tiện giúp một chuyện ? “

Mấy câu nói đó , ngay cả Nguyên Thương cũng có thể nghe hiểu - Có một phu nhân quý thần khó lường như Công chúa , Nguyên Thương đối với chính trị không còn dốt đặc cán mai nữa , cũng có thể sinh ra vài phần nhạy cảm . Cổ Duệ có thể ở nơi này , đương nhiên là vì để nắm trong tay đường thủy Hoàng Hà . Lữ Chấn Hải nếu đến đây , đầu tiên sẽ đem trọng điểm công kích đặt ở Hoàng Hà . Mà đường thủy Hoàng Hà là con đường chủ yếu để vận chuyển lương thảo lên phương Bắc , không thể sơ suất . Nhờ thần y hỗ trợ , có thể hỗ trợ cái gì ? Đương nhiên chính là hạ độc quân đội Lữ đế ! Thần Cơ Tử lắc đầu như trống bỏi , nói : “ Tàn sát sinh linh quá nhiều , trời đất khó dung . Lần trước Bắc phạt , giết là người Hung Nô , làm chuyện thương thiên đó lão đạo chịu đựng được ; Nhưng ngươi muốn ta giết người Hán ? Vậy thì không được ! Lão đạo tuy là độc y , nhưng mà là thầy thuốc của võ lâm , đánh giặc là chuyện triều đình các ngươi , cùng lão đạo ta không liên quan ! “

Cổ Duệ mắt thấy không thành , làm ra vẻ mặt uể oải . Vị Vương gia này biểu tình lưu loát , tựa như Cổ Nguyệt Mẫn mỉm cười chuyên nghiệp , thấy thế nào cũng rất thật .

Không bao lâu , người áo xám cầm một bình lớn đến . Cổ Duệ nói : “ Ta đưa các người lên thuyền đi ! Ở phụ cận Tam Môn Hạp , ta coi như cũng có

một chút mặt mũi . “

Bến tàu , bọt sóng cuộn cuộn , nước sông vỗ vào bến . Bốn người Cổ Duệ đứng ở bên bờ , nâng chén chia tay .

Cổ Duệ trước kính rượu cùng Thần Cơ Tử , đến phiên Nguyên Thập Tam , cũng không vội uống rượu , nói : “ Tuy rằng lần đầu gặp người , nhưng ta lại cảm thấy ta cùng cô nương rất quen thuộc ... Cô nương , chúng ta hẳn kiếp trước từng gặp qua ! Tại hạ tuy rằng chỉ là Vương gia nhàn tản , nhưng võ nghệ cao cường , đáng về đường đường ! Cô nương nếu không có hứa hẹn ai ... “

Nguyên Thương đánh gãy lời hắn , nói : “ Ta đã có người thương . “

Cổ Duệ “ A “ một tiếng , rất là kinh ngạc nói : “ Như thế nào sẽ ? Là dạng người gì có thể xứng với tiên tử như cô nương ? Người nói một chút , ta đi tìm hần lý luận một phen ! Ta cũng không tin , ai so với Cổ Duệ ta còn lợi hại hơn ! “

Nguyên Thương khoe miệng không tự giác mỉm cười , nói : “ Nàng võ nghệ siêu quần - so với người cao hơn , tướng mạo thiên hạ tuyệt sắc , thân phận tôn quý , tuyệt đỉnh thông minh , ôn nhu sẵn sàng , thế gian này không có người nào so với nàng tốt hơn ! “

Nói xong cười nhẹ , ngửa đầu nâng chén rượu uống một hơi cạn sạch , cất bước lên thuyền . Thần Cơ Tử ở đầu thuyền gọi tới gọi lui , chỉ huy khai thuyền , tựa hồ đối với con thuyền thập phần hứng thú . Chiếc thuyền này là ba người bọn họ bao , nhìn vô cùng thoải mái .

Cổ Duệ mê hoặc nói : “ Người ... người nói là nam tử hay là nữ tử ? Sao ... “

Lúc thuyền chậm rãi chuyển động , thân ảnh lục sắc tuyệt trần kia dần dần đi xa , Cổ Duệ nhìn Tô Âm một mực cung kính bên cạnh Nguyên Thương , lại nhìn dáng người Nguyên Thương , bỗng nhiên phản ứng lại , hết lớn : “ Là người ! Là người ! Người là muội phụ của ta , người là muội phụ của ta ! “ Cổ Duệ chạy theo con thuyền đang di động , trong miệng hô không ngừng , “ Nguyên Thập Tam , người trở về , người trở về ! Người có biết , muội muội ta ngày ngày đều nhớ tới người ? Người giải thích rõ ràng cho ta ! “

Cổ Duệ thấy Nguyên Thương đứng ở đuôi thuyền , gió sông thổi , tay áo khẽ tung bay , theo thuyền mà đi , trong mắt thần sắc lạnh nhạt , giống như tiên tử muốn bay về trời . Con thuyền dần dần nhanh hơn , Cổ Duệ công phu cũng không có tốt như Cổ Nguyệt Mẫn , khinh công đã muốn dần dần đuổi không kịp , chỉ có thể nhìn thuyền lớn di chuyển đến giữa sông , nhắm thẳng chân trời mà đi . Hắn bỗng nhiên nghĩ đến , nửa năm trước , Tô Kỳ theo Thần Cơ Tử rời đi , họa kia vẽ phúc sơn thủy đồ , hai bờ sông núi xanh , một con thuyền buồm trên mặt sông , cùng cảnh tượng hiện tại trong mắt hắn giống nhau như vậy . Không biết vì sao , hắn có loại cảm giác thê lương . Hắn thậm chí còn không kịp nghĩ , vì sao Tô Kỳ lại là nữ tử , vì sao Phò mã Tô Kỳ cùng nữ tử Nguyên Thập Tam mà tiểu muội nhớ mãi không quên lại cùng là một người , hiện tại duy nhất hắn có thể nghĩ đến là - Trở về , làm thế nào ăn nói với muội muội ?

Đúng lúc này , một người mặc cẩm bào cười kị mã từ đằng xa chạy nhanh đến , còn chưa kịp tới , liền lập tức bay vọt xuống , xoay người , vội vã chạy tới bên cạnh Cổ Duệ , lão đảo một cái , ngã về phía Cổ Duệ .

Cổ Duệ vừa thấy , vội vàng đỡ lấy hắn nói : “ Cổ Nghiên , là người ? Sao người lại tới đây ? “ Vừa đỡ , mới phát hiện trước ngực hắn đã nhiễm máu tươi một mảnh , mùi máu tươi tràn ngập , chỉ là hắn mặc cẩm bào màu đỏ , nhìn không rõ ràng .

Cổ Nghiên gất gao cầm tay hắn , tiếng nói khàn khàn , “ Điện hạ , không tốt , Sở vương tạo phản , tám ngàn tinh binh tiến công vào hoàng thành , Thái tử Điện hạ cùng các vị Hoàng tử , Công chúa nhỏ bị vây quanh ở hoàng cung , hiện tại Sở vương đang mang binh tiến đánh , hoàng cung sẽ kiên trì không được nữa ! “

“ Người nói cái gì ? “ Cổ Duệ quá sợ hãi , “ Người sao lại ở chỗ này ? Tiểu muội của ta đâu ? Người tại sao không ở cùng Nguyệt Mẫn ? “

Cổ Nghiên hai mắt rung rung , nói : “ Công chúa chỉ huy hộ vệ Công chúa phủ vào hoàng cung từ thủ Huyền Vũ môn , thuộc hạ liều mạng chạy đến báo tin ! “ Nay ở phụ cận kinh thành , chỉ có một mình Cổ Duệ là Hoàng tử trưởng thành , lại là con vợ cả , có thân phận lớn , có thể hiệu lệnh binh sĩ , ngăn cản phản loạn .

Cổ Duệ tay chân lạnh lẽo , nói : “ Ngủ ca ta đâu ? Hắn không phải có binh sao ? Đắt phong hắn cách nơi này chỉ hai ngày lộ trình , ta phái người nhanh chóng đi cầu viện ! “

Cổ Nghiên nói : “ Không còn kịp rồi ! Điện hạ , chỉ bằng người mang theo người , lập tức khởi hành ! Trần Khiêm đã đi thông tri Tề vương điện hạ , hai ngày lộ trình , đi đi về về cho dù là khoái mã cũng phải mất ba ngày , hoàng cung ngay cả một ngày đều chờ không được ! Điện hạ , Công chúa đã bị thương , người , người đến cứu Công chúa đi ! Người mau cứu Công chúa ! “

Cổ Nghiên - vị thủ lĩnh hộ vệ trấn tĩnh nhất của Công chúa phủ lại khóc rống thất thanh , quỳ rạp xuống đất .

Cổ Duệ ngày thường lăn lộn trong giang hồ , tuy rằng từ nhỏ thông minh , đấm đá nhau cũng không kém , nhưng ở binh gia đại sự , luôn luôn nghe theo lời của Cổ Nguyệt Mẫn , lúc này đề hần gánh vác sinh tử của toàn bộ Cổ thị hoàng thất , hắn làm sao trấn tĩnh được .

Đột nhiên nhìn Nguyên Thương xa xa ở trên thuyền , như trong đêm tối tìm được ngọn đèn sáng . Nghe tiểu muội nói , năm đó ở Bạch Mã Tự chính là nàng đã cứu tiểu muội , vẫn vô toàn tài , còn có Thần Cơ Tử tiền bối võ nghệ tuyệt đỉnh ... Nghĩ đến đây , Cổ Duệ hướng về phía con thuyền trên mặt sông vận hết nội lực hô lớn : “ Muội phụ ! Người trở về , người trở về ! Mẫn Nhi nàng bị trọng thương , người mau trở lại , mau cứu nàng , người mau cứu nàng ! “

Rất xa , không thấy rõ biểu tình của Nguyên Thương trên thuyền , Cổ Duệ thấy nàng vẫn đứng ở trước đuôi thuyền , vẫn không nhúc nhích , qua thời gian

mấy nhịp thờ , bỗng nhiên sải bước , nhảy vào lòng sông Hoàng Hà chảy xiết .

Cổ Nghiên ngạc nhiên : “ Phò mã gia ? Phò mã gia ở đâu ? “

Cổ Duệ rót cục không hề hoảng loạn , mỉm cười nói : “ Nguyên Thập Tam đến đây ! “

Cổ Nghiên sững sốt một chút , tiếp đó về mặt kinh hi nói : “ Nguyên Thập Tam ? Nguyên Thập Tam ở Bạch Mã Tự ? Nàng đến đây ? Nàng ở đâu ? “

Cổ Duệ chỉ vào trong Hoàng Hà một thân ảnh đang bơi rất nhanh tới , nói : “ Đó ! “

|| Sách sử [Yến quốc ? Tô Kì liệt truyện] ghi lại : Đại Yến quốc năm thứ mười một , cuối thu , mừng chín tháng chín , trùng dương . Yến Cao Tổ thân chinh Hung Nô , nhị hoàng tử Sở vương Cổ Khoan phản loạn , cùng Minh Huy Công chúa chiến đấu ở Huyền Vũ môn . Phò mã Tô Kì từ giữa lòng sông Hoàng Hà Tam Môn Hạp nghe tin , nhảy vào trong nước quay về . ||

P/S : A đúng là duyên phận mà . Chậm một khắc nữa thôi thì tình duyên này cũng không còn . Dù sau này trở về duyên phận cũng đã đứt lìa .

Chương này rất dài nha ~ hai chương của người ta . Vậy thì chương sau phải chậm chút nha ==))

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Tha Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Mọi mắt chờ mong .

Chương 39 : Mọi mắt chờ mong .

“ Nguyên tiểu thư ? “ Cổ Nghiên nhìn Nguyên Thương trước mắt toàn thân ẩm ướt , lại thần sắc trấn tĩnh ; trong mắt đầy kinh hi .

Nguyên Thương ném cho hắn một gói giấy dầu chứa thuốc , điểm nhẹ trên mặt đất một cái , bay vọt lên ngựa , nói : “ Trở lại khách điểm ! “ Rồi cười ngựa dứt khoát đi .

Chờ tới khi đám người Cổ Duệ , Cổ Nghiên , Tô Âm cùng Thần Cơ Tử trở về khách điểm , Nguyên Thương đã thay nam trang , bỏ đi dịch dung , khuyên tai xanh biếc điểm huyết đeo trên cổ , giấu ở trong y phục .

Nguyên Thương nói : “ Vừa đi vừa nói ! “

Cổ Nghiên có chút không kịp phản ứng , nói : “ Phò mã ? Nguyên tiểu thư đâu ? “

“ Dong dài cái gì ? Đi mau ! “ Cổ Duệ nói , “ Phò mã nhà ngươi chính là Nguyên Thập Tam , Nguyên Thập Tam chính là Phò mã nhà ngươi ! “

Cổ Nghiên lú lười , nói không ra lời . Cổ Duệ chưa từng trải qua việc quân , lần này gặp phải phản loạn , biết ca ca muội muội gặp nạn , có chút quan tâm sẽ loạn ; nhưng ở suy xét lòng người lại giống như một lão đầu , lúc này trong hoàng thành Cổ thị hoàng tộc sinh tử vận mệnh một đường , đều dựa vào Nguyên Thương , đương nhiên phải lôi kéo thật tốt , để cho nàng yên tâm . Còn nữa , việc này nếu tiết lộ , tiểu muội hắn không phải sẽ làm trò cười cho thiên hạ , Tô gia cũng sẽ bị tội khi quân , vua dân rối loạn , nghĩ đến cũng không thể tưởng tượng nổi !

Vì thế hắn dặn dò Cổ Nghiên nói : “ Việc này là cơ mật , vạn lần không thể tiết lộ ! Nếu không Phò mã nhà ngươi sẽ bị họa sát thân ! “ Lại đối với hai thuộc hạ áo xám phía sau nói : “ Chuyện này các ngươi cũng đừng thổi rỉa trong bụng cho ta ! “

Thuộc hạ áo xám gật đầu . Cổ Nghiên dù sao cũng là thủ lĩnh thị vệ , tâm tư linh hoạt , nháy mắt liền hiểu được trong đó quan hệ lợi hại , gật đầu nói : “ Vâng ! “

Cổ Duệ từ phía sau khách điểm kéo về vài con khoái mã , bỏ lại một thời vàng , nói : “ Những con ngựa này cho ta ! “

“ Diệt thiếu hiệp , xem ngài nói kia ? Ngài là bằng hữu của Trần bang chủ Hoàng Hà bang ! “ Chương quỳ khách điểm đã kiến thức qua bu rư hân của đám người này , cười xòa nhìn mọi người rồi đi .

Nguyên Thương , Tô Âm , Cổ Duệ , Cổ Nghiên , Thần Cơ Tử , cùng với hai vị thuộc hạ áo xám dứt khoát rồi đi .

Nguyên Thương nói : “ Tường thành của hoàng thành cao ba trượng , lại có thuộc hạ thủ vệ ngoài hoàng thành , dễ thủ khó công , Sở vương đất phong bên ngoài , hẳn sao có thể đánh vào hoàng thành ? “

Cổ Nghiên dùng được đặc hiệu của Nguyên Thương , tuy rằng thương thế không tốt lắm , nhưng ít ra không cảm thấy đau đớn , máu cũng ngừng chảy .

Nghe Nguyên Thương hỏi, nhanh đáp : “ Sở vương sớm mua được thủ vệ cửa Nam , ở bên trong hoàng thành lại có nhiều nội ứng , hấn hành quân ban đêm , lặng lẽ tiến vào , Sở vương trước khi tấn công hoàng thành , lại không có ai nhận ra đây là quân đội phản loạn . Lúc Công chúa phát giác , Sở vương đã vào hoàng thành , Công chúa quyết định thật nhanh , lập tức mang theo hộ vệ phủ Công chúa cùng thị vệ trong hoàng cung lui giữ hoàng cung , đóng các cửa cung . Nếu không có Công chúa Điện hạ phản ứng nhanh chóng , hiện tại chỉ sợ Sở vương đã thành công ! “ Trong đám Hoàng tử , nhị Hoàng tử - Sở vương cùng ngũ Hoàng tử - Tề vương đều là Vương gia có quân đội , từng đi theo đưng kim Thánh Thượng đánh giặc . Sở vương đất phong ở phía Tây , chống đỡ hậu Tần triều ; Tề vương đất phong ở phía Bắc , gần sát Trường Thành , chống đỡ Hung Nô cùng các dân tộc thiểu số mới nổi dậy - Đột Quyết , Nữ Chân , thủ hạ binh mã hơn vạn . Hoàng đế thân chinh Hung Nô , Tề vương từ phía Tây kiềm chế , Sở vương thấy thời cơ đã đến , liền đem quân đánh hoàng thành , mưu toan tự lập Đế . Nếu để hấn đánh hạ hoàng cung , hoàng thành dễ thủ khó công , lương thảo sung túc , dùng một hai năm không thành vấn đề , đến lúc đó nói không chừng hấn thật có thể đạt được mục đích . Nhưng cơ sở ngầm của Minh Huy Công chúa đông đảo , hoàng thành gió thổi cỏ lay không qua mắt được nàng , vì vậy nên Sở vương tiến quân không được thuận lợi .

Nguyên Thương âm thanh lạnh lùng nói : “ Quân đội phụ cận hoàng thành đâu ? Chẳng lẽ đều theo Sở vương phản loạn ? “

Cổ Nghiên nói : “ Thủ lĩnh Hạ Tử Hàm đóng quân ở thành Đông trước tiên dẫn một ngàn binh mã vọt vào hoàng thành , hiệp trợ Công chúa thủ vệ hoàng cung . May mắn có binh mã của hấn , nếu không hoàng cung cũng thủ không được . Binh mã ba cửa còn lại đến quá chậm , ở hoàng thành cùng binh mã Sở vương giao chiến , nhưng cũng không đánh được vào hoàng thành , ngược lại thương vong thảm trọng , hiện tại đành phải ở ngoài thành nghỉ ngơi hồi phục . “

Nguyên Thương lại nói : “ Thị vệ phủ Phò mã đâu ? “

Cổ Nghiên nói : “ Công chúa đầu tiên phái người thông tri Phò mã phủ , sau ... sau đó hình như là mọi người ở phủ Phò mã đều không thấy đâu ! “

Nguyên Thương bỗng nhiên nắm chặt dây cương , con ngựa đang lao nhanh nhất thời đứng lên . Những người khác cũng nhanh chóng kéo dây cương ngừng lại .

Cổ Duệ nói : “ Nguyên Thập Tam , làm sao vậy ? “

Nguyên Thương nhíu mày nói : “ Đi như vậy không được ! Đánh không thể tiến vào hoàng thành , đi cũng vô dụng ! “

Cổ Nghiên chấp tay nói : “ Nguyên ... Phò mã gia lòng có thao lược , xin Phò mã gia chủ trì đại cục ! “

Cổ Duệ tiến lại gần nói : “ Nghe ý người , đã có biện pháp ? “

Nguyên Thương nhìn Cổ Duệ , gần từng chữ nói : “ Nếu là Trường Công chúa - Cổ Thường Y đến đây , có thể khiến cho binh sĩ trên tường thành đầu hàng không ? “

Cổ Duệ chỉ cảm thấy ánh mắt kia như có sức nặng ngàn quân , đáp : “ Cho dù cô cô đến đây , Sở vương ở trong thành , Sở binh cũng không có khả năng đầu hàng . Nhưng nếu có cô cô đến , công thành hy vọng cũng sẽ nhiều hơn , huống chi , thân vệ binh của cô cô nổi tiếng thiên hạ , ngay cả thiết kỵ Kim Trướng của Hung Nô vương cũng thập phần kiêng kỵ , Sở binh lại càng không dám bút râu cọp . “ Nói xong lại giận dữ nói , “ Đáng tiếc cô cô ở Đông Bắc xa xôi , không có khả năng chạy tới nơi này ! “

Nguyên Thương lại cười ý vị thâm trường , nói : “ Ai nói Cổ Thường Y không có khả năng tới đây ? “

-----” Công chúa , kỳ hạn một canh giờ đã qua hơn phân nửa , chúng ta làm sao đây ? “

Lục Minh mặc khôi giáp , cả người bụi đất , chấp tay đứng ở cửa thành cách đó không xa chờ chỉ thị của Công chúa .

Cổ Nguyệt Mẫn mặc võ sĩ phục , đeo kim đao , nhìn đám binh sĩ ở cửa thành từ trên xuống dưới , nói : “ Từ thủ cửa thành , chờ viện quân ! “

Trúc Ngừ ở bên cạnh Cổ Nguyệt Mẫn nói : “ Công chúa , người vẫn nên đi nghỉ ngơi một chút đi ! Để nô tỳ xem thương thế của người ... “

“ Câm miệng ! “ Cổ Nguyệt Mẫn quát khê nói , “ Không thể để cho người khác biết ta bị thương ! Ta đứng ở chỗ này , chỗ nào cũng không đi , người đi bảo bọn cung nữ giúp chúng tướng sĩ bị thương băng bó đi ! Mặt khác , người nhìn chòng chọc cho ta , ai dám liên thông với kẻ địch bên ngoài , đều ngay tại chỗ xử trảm , tuyệt không nương tay ! “

Trúc Ngừ gật đầu , mang theo nhóm thị nữ phủ Công chúa đi tuần tra .

Cổ Nguyệt Mẫn nhìn hoàng cung vốn trắng lè , nay lại rối loạn . Trước đó hai canh giờ , trong hoàng cung có cung nhân mưu tính mở cửa cung chạy trốn , bị nàng tự tay chém chết . Nay mệnh treo một đường , nhất định phải ổn định lòng người .

Nàng chậm rãi đi lên tường thành hoàng cung , binh sĩ có hai trăm người là thị vệ phủ Công chúa , có năm trăm người là binh sĩ đại doanh của thành Đông , lúc một ngàn binh mã của Hạ Tử Hàm tiến đến hộ giá , trốn đi một nhóm , bị Sở binh giết chết một nhóm , hiện tại chỉ còn một nửa có thể chiến đấu .

Xa xa , một vị Tướng quân hơn hai mươi tuổi đang chỉ huy bố phòng , một tướng lĩnh bên cạnh đến sát bên tai hấn nói : “ Tướng quân , xem ra sắp thủ không được . Ta nghe nói phủ Công chúa có mật đạo hướng ra ngoài thành , không bằng chúng ta che chở Minh Huy Công chúa lao ra hoàng cung , theo mật đạo phủ Công chúa ra khỏi thành , sau đó đi lên Bắc thượng tìm Tề vương Điện hạ ! “

Tướng quân trẻ tuổi lắc đầu nói : “ Không được ! Hoàng tử Hoàng tôn còn nhỏ chỉ sợ sẽ có thương tổn ! “

“Ai nha tướng quân của ta ! “ Tướng lĩnh kia nói , “ Một ngàn binh mã của đại doanh thành Đông chúng ta , nay chết một nửa , Sở vương lại có một vạn tinh binh , còn nắm giữ toàn bộ hoàng thành ! Nếu không phải hấn không muốn tổn hại hoàng cung , chỉ cần phóng hỏa tiễn thiêu cung , chúng ta hoàn toàn không có đường sống ! Hấn dù sao cũng là người Cổ thị , sẽ không đuổi cùng giết tuyệt ! “

Tướng quân trẻ tuổi vẫn như cũ do dự , nói : “ Nếu con cháu hoàng thất có tổn thương gì , Hoàng thượng trách tội xuống ... “

Tướng lĩnh nói : “ Tướng quân , thuộc hạ biết ngài muốn hộ giá , nhưng muốn cũng phải xem tình huống a ! Cứ như vậy đi xuống , tánh mạng còn khó giữ được , sao còn có thể nghĩ thứ khác ? Hơn nữa , chỉ cần ngài cứu Minh Huy Công chúa , đến lúc đó cứ ở trước mặt hoàng thượng khóc lóc kể lể tự trách , bệ hạ chẳng những sẽ không trách cứ , còn có thể ca ngợi ngài . Về phần Hoàng tử Hoàng tôn Cổ thị - cho dù có xảy ra chuyện gì không hay , cũng là Sở vương làm ! Nay Hoàng Thượng thân thể còn tốt , văn thao vũ lược , Sở vương này tiêu dao không được bao lâu , Hoàng thượng sớm hay muộn sẽ đem tức giận trút lên người hấn ! “Thuyết phục đến đó rồi hạ giọng lặng lẽ nói , “ Tướng quân , thuộc hạ biết người liều chết tiến lên , thật ra là vì Minh Huy Công chúa , chúng ta cứu Minh Huy Công chúa rồi đi , không phải vừa vắn ? Nghe nói Phò mã Tô Kì kia chính là tên ma ốm , lần này đi theo Thần Cơ Tử không phải đi học y , mà là đi chữa bệnh , cần bản không thể coi là Phò mã ! Đến lúc đó ngài có công là trung thần hộ giá lấy được Công chúa , Hoàng thượng chúng ta nhìn xa trông rộng , sẽ trong lúc loạn thế mà bác bỏ tâm nguyện của công thần sao ? Ngài cùng Công chúa xưa nay giao hảo , nếu không phải Tô Kì kia trở về hoàng thành , Phò mã của Minh Huy Công chúa nhất định là ngài mới đúng a ! Phò mã mặc dù không thể làm tướng quân có thực quyền , nhưng ngài lập được công lớn , trung tâm như một , nhất định có thể lấy được đặc chỉ của Hoàng Thượng ! “

Tướng quân trẻ tuổi nhủ mảy suy tư , chậm chạp không quyết , nói : “ Để ta suy nghĩ thêm một chút ! “

Tướng lĩnh kia nói : “ Sớm muộn cũng sẽ phát sinh biến cố , càng sớm càng tốt ! Tướng quân , ngài phải tính nhanh một chút ! Năm trăm huynh đệ chúng ta đều chờ ngài ! “

Đúng lúc này , dưới thành hoàng cung trong đám Sở binh đi ra một người , quát : “ Minh Huy hoàng muội , người đã nghĩ xong chưa ? “

Người này gần ba mươi tuổi , từ bào ngọc quan , ngồi trên một con bảo mã đen tuyền không tạp sắc , bên hông một thanh bảo kiếm vô kim .

Cổ Nguyệt Mẫn lạnh lùng nói : “ Cổ Khoan , người là bại hoại của hoàng thất ! Nay phụ hoàng bắc chinh Hung Nô , mưu cầu vĩ đại nghiệp , người mượn cơ hội phản loạn , cùng thông đồng với địch bán nước , không khác gì Hán gian ! Ngày sau chắc chắn bị người trong thiên hạ thóa mạ ! “

Cổ Nguyệt Mẫn dùng nội lực hô to để tất cả mọi người có thể nghe thấy . Trước khi Đại Yến lập quốc , thiên hạ người Hán bị Hung Nô khi nhục trăm năm , hận thấu xương , dưới đại nghĩa , Sở binh không khỏi có chút hoảng sợ .

Sở vương thấy thế , cười ha ha nói : “ Cổ Khoan ta năm đó cũng từng được Thái tổ Hoàng đế công trên lưng chống lại Hung Nô , mười bảy tuổi liền chém thủ cấp binh Hung Nô , người Hung Nô đến đây , bốn vương tự nhiên sẽ hằng hái chém giết ! Từ xưa ngôi vị Hoàng đế người có năng lực đều hướng tới ! Bốn vương làm Hoàng đế , tất cả mọi người đều là khai quốc công thần ! “

Ngay sau đó lại đối với Tướng quân trẻ tuổi trên tường thành nói , “ Hạ Tử Hàm , bốn vương thấy người là một nhân tài , nếu mở cửa quy hàng , chuyện cũ bốn vương sẽ bỏ qua , người cũng là khai quốc công thần của ta ! Bốn vương hứa cho người làm Vương gia khác họ , được kế thừa cha truyền con nối , quân sĩ ở đây chứng kiến , bốn vương tuyệt vô hư ngôn [sẽ không nói dối] ! “

Hạ Tử Hàm xì một tiếng khinh miệt , nói : “ Cổ Khoan , Hoàng thượng anh minh thần võ , văn thao vũ lược , khi dẫn binh trở lại , sẽ cho người chết không chỗ chôn ! “

Hoàng đế Cổ Kiến Khôn uy danh hiển hách , thuộc hạ lại nhện không được sợ hãi . Sở binh này vốn đều là binh sĩ Đại Yến , chỉ là bị công lao dựng nước , phú quý quyền thế hấp dẫn , hơn nữa ở đất phong Sở vương đã bị uy thế Sở vương cảm hóa , do đó đi theo Sở vương khởi binh . Những người này nghĩ đến Hoàng đế , dù chỉ là nghe được danh hào Hoàng đế , cũng nhện không được có chút sợ hãi . Sở vương trong lòng nặng một tiếng phế vật .

Nếu như có thể chiếm hoàng cung trước , lấy được ngọc tỷ , những binh sĩ này rồi sẽ không còn nghĩ hấn không xứng . Đến lúc đó chỉ cần ỏn thủ hoàng thành , kiên định lập trường chống lại Hung Nô , cơ hội thành công có bốn phần . Tuy rằng chỉ có bốn phần hy vọng làm Hoàng đế , nhưng dù chỉ là một phần khả năng cũng có thể khiến đầu óc người ta mê muội , sáu phần từ vọng , cũng hoàn toàn có thể khiến vị Sở vương này huấn luyện ra một vạn binh sĩ binh mã , mặc thiên đao vạn quả , mặc người trong thiên hạ thóa mạ cũng đến tranh đoạt vương vị này .

Hạ Tử Hàm còn muốn nói , Sở vương tức giận nói : “ Người tới , bắn cho ta ! “

Bên cạnh hấn đều là thân vệ mặc khôi giáp màu bạc , có khoảng mười vị cao thủ giang hồ mặc trang phục bó sát màu đen . Trong đó một người cầm trường cung trong tay , giương cung cài tên , kéo dây , hướng Hạ Tử Hàm trên đầu tường hoàn toàn không kịp né tránh , hét lên rồi ngã xuống . Tên dài vượt qua khoảng cách vài trăm thước bắn tới , nhưng vẫn còn rất uy lực , người này công lực cùng tài bắn khiến cho người ta sợ hãi .

Bên kia thị vệ Công chúa , mãnh tướng Trình Duyên lập tức chạy đến che chắn trước người Công chúa . Vài thân vệ của Hạ Tử Hàm vội vàng đỡ lấy hấn , tướng lĩnh vừa rồi hét lớn : “ Bắn tên ! Bắn tên ! Bắn tên cho ta ! “

Trên tường thành nhất thời một trận mưa tên .

Nhưng nhóm Sở binh ở bên ngoài vài trăm thước , tên bắn tới cơ hồ không có uy lực . Sở binh trường thương , tẩm chắn tùy ý đón đỡ cho nên một số cũng không bị thương tổn gì .

Phó quân đỡ lấy Hạ Tử Hàm lui vào phía trong tường thành , nói : “ Thi ra bắn Thái tử bị thương chính là hấn ! Quả nhiên hảo tên pháp ! “

Minh Huy Công chúa đối với Trình Duyên nói : “ Tránh ra ! Ở đây còn không có người có thể thương tổn đến ta ! “

Trình Duyên chỉ đành lui xuống , nổi giận đùng đùng nhìn cao thủ bắn tên dưới tường thành .

Minh Huy đi đến bên người Hạ Tử Hàm , nói : “ Tử Hàm , người đi xuống bằng bó miệng vết thương đi ! Nơi này để ta chỉ huy ! “

Hạ Tử Hàm nói : “ Không có thương tổn đến chỗ quan trọng , không có việc gì ! “ Thân vệ bên cạnh giúp hắn cởi bỏ khôi giáp bằng vết thương , Minh Huy xoay đầu nhìn nơi khác .

Hạ Tử Hàm cho phó quân một ánh mắt , phó quân lập tức đem binh sĩ đuổi đi , phân phó vị trí cho bọn họ phòng thủ . Lúc này , bên cạnh Hạ Tử Hàm và Minh Huy Công chúa chỉ còn lại tên thân tín đang băng vết thương . Hạ Tử Hàm nói : “ Công chúa , Sở vương chẳng những binh hùng tướng mạnh , còn có cao thủ hộ vệ , chỉ sợ hoàng cung thủ không được ! Không bằng để Tử Hàm che chở người xông ra , tìm kiếm viện binh ! “

Công chúa nghe xong sắc mặt khê biến , nói : “ Người muốn đi ? “

Hạ Tử Hàm nói : “ Không phải ta muốn đi , mà là không thể không đi ! Công chúa , lưu đắc thanh sơn tại , bất phạ một sai thiêu * ! Đến khi bệ hạ trở về , tất nhiên sẽ khiến Sở vương hối phi yên diệt ! Hiện tại bảo tồn thực lực mới là thượng sách ! “ (*) Lưu đắc thanh sơn tại , bất phạ một sai thiêu : Núi xanh còn đó , lo gì không có củi đốt .

Công chúa không chút do dự , thậm chí mang theo cả danh xưng Công chúa , nói : “ Chỉ cần có một chút hy vọng , bản cung sẽ không buông tha ! Nếu bản cung đi rồi , chúng tướng sĩ bị thương này phải làm sao ? Lấy tính tình Cổ Khoan , tất nhiên sẽ giết bọn họ , không chừa hậu hoạn ! Huống hồ , Thái tử ca ca thương thế ... cũng không thể di chuyển , còn có đám tiêu hoàng đệ , hoàng muội , ta không phải Cổ Khoan , Cổ Hiêu , không có tâm địa lạnh lẽo như vậy mặc chúng đệ muội của mình chịu chết ! “

Hạ Tử Hàm cùng Công chúa nói chuyện , Hạ Tử Hàm tuy rằng thấp giọng , nhưng Công chúa nói thanh âm binh sĩ ở phụ cận đều có thể nghe thấy , nhất thời rất cảm động , tâm nguyện lấy chết tướng báo , trong mắt đầy vẻ bi tráng kiên quyết .

Hạ Tử Hàm thấy Công chúa cố chấp như thế , thở dài một tiếng , nói : “ Nếu Công chúa quyết tâm như thế , Tử Hàm liền liều mình tương bồi ! “

Minh Huy Công chúa lại nói : “ Không ai phải chết ! Lui giữ hoàng cung , ta há không có hậu chiêu ? Chỉ cần chờ thêm vài canh giờ , liền có thể đội viện quân ở ngoài thành ! “

Hạ Tử Hàm vui mừng nói : “ Thật sao ? “

Đám binh sĩ của hắn nghe thấy , cũng đều dựng thẳng lỗ tai , nhiều người dư quang đều nhìn về phía bên này .

Minh Huy Công chúa nghĩ rằng , lúc này cũng không cần phải giữ bí mật , nói ra ngược lại có thể cổ vũ sĩ khí , vì thế nói : “ Ta có ám binh mai phục trong hoàng thành , chỉ chờ Sở vương lơ lửng , sẽ mở cửa thành , để cho tám ngàn tinh binh ngoài thành tiến vào đánh dẹp phản nghịch ! Mọi người chỉ cần chống đỡ hai canh giờ , viện quân tất nhiên đã đến ! “

Nhưng mà Minh Huy Công chúa cũng không dám khẳng định , hai trăm binh của Phò mã phủ có thể hay không từ trong mấy ngàn tinh binh của Sở vương đoạt được cửa thành .

Minh Huy Công chúa nhìn một hán tử vóc dáng cao lớn phía sau , hán tử này chính là lão binh Tô gia của Phò mã phủ . Hắn lắc đầu , tỏ vẻ cũng không nắm chắc . Bọn họ tuy rằng dựa theo phương pháp của Phò mã gia mà huấn luyện , nhưng không có Phò mã thống lĩnh , thắng bại khó nói .

“ Ô ô - ô ô ô - “ Trong thành bỗng nhiên vang lên tiếng chơi tai bén nhọn , lực xuyên thấu vô cùng lớn , cả hoàng thành đều có thể nghe thấy .

Minh Huy Công chúa có chút mong chờ hỏi : “ Tiếng kêu kì lạ này là của thị vệ phủ Phò mã các người ? “

Lão binh Tô gia nói : “ Đúng vậy ! “ Nghe xong một hồi , bỗng nhiên vui mừng quá đỗi , nói , “ Công chúa , là Phò mã ! Phò mã gia đã trở lại ! Ám hiệu dài ngắn này , là Phò mã gia đã trở lại ! “

Minh Huy Công chúa ngạc nhiên , nhất thời không phản ứng kịp .

Phía dưới Sở vương cũng nghe thấy thanh âm , nhú mày nói với tên cao thủ hắc y bên cạnh : “ Đây là thanh âm gì ? Ở ngoài thành hay là ở trong thành ? “

“ Là ở trong thành ! Tiếng kêu của người này hẳn là có nội lực cực cao ! Vương gia , chậm sẽ sinh biến , nhanh chóng chiếm giữ hoàng thành ! “

Sở vương nghe xong , lập tức nói : “ Lập tức công thành , đều chuẩn bị hóa nỏ cho ta ! “

Đúng lúc này , phương xa một Sở binh cưỡi ngựa vội vàng chạy tới , trong miệng khủng hoảng kêu to : “ Không tốt ! Trường Công chúa đến đây ! Trường Công chúa đến đây ! “

Sở vương vừa nghe , mắng to : “ Là ai khoác lác ? Lão tử róc xương người ! “

Binh sĩ kia kêu khóc hô : “ Là Trường công chúa cùng Thanh Lang kỵ ! Thân vệ binh của Trường công chúa cũng đến đây ! “

Trừ bỏ Hoàng đế, Trưởng công chúa ở trong quân đội là người có lực uy hiếp nhất, năm đó khởi nghĩa lên Bắc thượng, nàng từng lẻ loi một mình tiến vào trong hai vạn đại quân địch của Đậu Uyên, cuối cùng chẳng những lông tóc vô thương, còn có được hai vạn binh mã đi theo; Thanh Lang kỳ này là một nhánh của thân vệ binh, tuy rằng chỉ có ba ngàn người, nhưng từng cùng thiết kỵ Kim Trướng tiếng tăm lừng lẫy của Hung Nô vương giao thủ, ba trận thắng hai, ở trong cảm nhận của người thiên hạ bọn họ không khác gì thiên binh thiên tướng, còn nàng lại như chiến thần.

Nay nghe tin Trưởng công chúa cùng Thanh Lang kỳ đến đây, ngay cả Sở vương đều có chút hoảng, vội vàng nói: “Trước đánh hạ hoàng cung! Trưởng Công chúa coi trọng nhất chính là Minh Huy Công chúa, bắt giữ Minh Huy, cũng không cần phải sợ Trưởng công chúa nữa!”

Đội tên binh đưa tin kia đến gần, Sở vương liền một đao chém xuống đầu hắn, trong miệng vẫn mắng: “Chết tiệt! Không biết lên nói cho ta biết sao? Ta cho ngươi nhiều loạn quân tâm!”

Ngược lại, binh sĩ trên tường thành lại lớn tiếng hoan hô!

Ngay cả Trúc Ngừ đều chạy lên, nói: “Công chúa, là Trưởng Công chúa Điện hạ trở lại! Lần này có thể an toàn rồi!”

Cố Nguyệt Mẫn lại thản nhiên, nói nhỏ: “Sao có thể? Cô cô ở phương Bắc xa xôi, tới nơi này ít nhất cũng cần nửa tháng, hơn nữa, nàng cũng không thể biết được tin tức nhanh như vậy!”

Cố Nguyệt Mẫn trong mắt có chút hơi nước nói không nên lời là lo lắng, hay là chờ mong; lại hoặc là oán giận, oán giận có người đến quá muộn.

“Là nàng trở lại. Nàng rốt cục dám trở về gặp ta!”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Tha Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Khuynh thành chi chiến [Thượng].

Chương 40: Khuynh thành chi chiến [Thượng].

Trúc Ngừ ngây người nói: “Hắn / nàng? Là ai a?”

Trúc Ngừ nhìn Minh Huy Công chúa, thấy biểu tình của nàng, ánh mắt bỗng nhiên trở nên linh động. Là vì người kia đã trở lại?

Minh Huy khoe miệng tươi cười, không biết là mỉm cười hay là cười lạnh, “Còn có thể là ai? Đương nhiên là Phò mã gia của chúng ta — Nguyên Thập Tam!”

Trúc Ngừ khó hiểu nói: “Công chúa ... người bị hồ đồ đi? Phò mã và Nguyên Thập Tam là hai người mới đúng ...”

“Phò mã chính là Nguyên Thập Tam, Nguyên Thập Tam chính là Phò mã! Người bây giờ còn chưa hiểu ra? “Minh Huy Công chúa thản nhiên nói, “Phò mã sau khi đi tới sân viện của Trần thân y, Trần thân y liền nhận thức Nguyên Thập Tam; Phò mã sau khi cứu Tâm nhi, Tâm nhi lại đối với Nguyên Thập Tam vừa thấy đã lưu luyến không rời! Phò mã nếu không phải Nguyên Thập Tam, tại sao lần đầu ta gặp Nguyên Thập Tam lại cảm thấy quen mắt? Phò mã nếu không phải Nguyên Thập Tam, nửa năm trước ở Bạch Mã trấn, vì sao bỗng nhiên xuất hiện ở khách điểm của Nguyên Thập Tam, mà Nguyên Thập Tam lại đúng lúc không thấy đâu? Phò mã nếu không phải là Nguyên Thập Tam, sao lại có bí tịch võ công quý dị của Nguyên Thập Tam?”

— Nguyên Thập Tam, người lừa ta thật khổ! Ta thử muốn nhìn, lần này trở về, ngươi có cái gì để nói!

Trúc Ngừ lú lười nói: “Nhưng ... nhưng hai người bọn họ bộ dạng lớn lên một chút cũng không giống a?”

“Trên thế gian này, có một môn bí thuật, gọi là dịch dung! “Minh Huy rút ra lưỡi kiếm kim sắc, thần sắc kiên nghị, tiến lên từng bước, nói, “Cô cô nhất định là nàng giả trang! Thân vệ này, chắc là thị vệ phủ Phò mã mà ta đã để lại trong hoàng thành! Nửa năm qua, ta tự mình giám sát bọn họ huấn luyện, tuy rằng đã muốn vượt qua cảm quan, nhưng so với Thanh Lang kỳ của cô cô vẫn còn xa mới đuổi kịp. Thanh Lang kỳ của cô cô là từ trong làn tên mũi giáo lịch luyện đi ra, lão binh Tô gia quân cùng với thị vệ tuy rằng cũng xuất thân quân lữ, nhưng bọn hắn không phải là tinh binh trải qua chiến đấu, hiện giờ, ta thật sự không thể yên tâm!”

Trúc Ngừ ưu điểm lớn nhất chính là ngu trung, đối với lời nói của Minh Huy Công chúa không điều kiện, không lý do tin tưởng hoàn toàn. Nếu Minh Huy nói Phò mã là Nguyên Thập Tam, vậy Phò mã chính là Nguyên Thập Tam. Nghe xong lời nói của Công chúa, Trúc Ngừ nói: “Công chúa, người đừng lo lắng! Nếu Phò mã chính là Nguyên Thập Tam, tất nhiên có thể hóa hiểm vi đi [biến nguy thành an], người lo lắng cũng vô dụng! Nô tỳ bồi người ôn thủ thành trì, chờ Phò mã gia tới cứu giá!”

Minh Huy Công chúa mày chứa lo lắng, thờ dài nói: “Hy vọng như thế!”

Thập Tam nàng , ngay cả hoàn cảnh tuyệt sát ngày đó cũng có thể hóa hiểm vi di , nay có phủ Phò mã giúp đỡ , Sở vương mấy ngàn binh mã , nghĩ đến ... nàng , cũng sẽ không có chuyện gì ...

Thập Tam , người nhất định phải trở về bình an !

Dưới thành Sở vương châm lửa đốt nỏ , hướng cửa cung phóng tới , Trúc Ngừ nhanh chóng mang theo bọn thái giám chạy đến chữa cháy . Minh Huy đứng thẳng ở đầu tường , một thân võ sĩ phục oai hùng bất phàm , giống như thiên thần giáng thế , nhìn chúng sinh phía dưới . Nàng không tránh không né , lớn tiếng nói : “ Cố Khoan ! Người dám thương tổn ta một sợi tóc thử xem ! Cô cô tất nhiên cho người muốn sống không được , muốn chết không xong ! “

Cố Khoan nổi giận mắng : “ Đừng nghe nàng nói bậy ! Đánh hạ hoàng cung , bắt lấy nàng ! “

Hoàng thành trong một ngày đã xảy ra rất nhiều chuyện .

Trời còn chưa sáng , bỗng nhiên xuất hiện rất nhiều quân đội Đại Yến , lại không biết là binh nào của Đại Yến . Ngay sau đó , thị vệ phủ Minh Huy Công chúa bỗng nhiên lao ra , che chở Hoàng tử Hoàng tôn vọt vào hoàng cung . Thị vệ Hoàng cung xuất thủ muốn cản , bị Công chúa chém xuống , lớn tiếng nói : “ Ta muốn đi vào tìm Thái tử ca ca , ai dám ngăn cản ta , đều là mưu nghịch ! “

Ai chẳng biết Minh Huy Công chúa và Thái tử Điện hạ huynh muội tình thâm , quan trọng hơn là còn mang theo hai trăm thị vệ , người người thân thủ bất phàm , tràn ngập sát khí trước nay chưa từng có , ai dám ngăn cản ? Có người nghĩ đến Công chúa muốn bảo vệ Thái tử , có người nghĩ đến Công chúa muốn mưu nghịch , nhưng phần lớn lão nhân trong cung thật ra có chút tò mò , nghĩ thầm , lúc này lại có người nào chọc tới Minh Huy Công chúa , khiến Minh Huy Công chúa đại động can qua [làm to chuyện] đến cáo trạng ?

Lúc Minh Huy Công chúa bảy tuổi , Thái tử Hoàng đế vẫn còn , từng bởi vì một câu nhục mạ của đường huynh chạy tới hoàng cung tìm Thái tử Hoàng đế khóc lóc kể lể , khóc đến đáng thương , Thái tử Hoàng đế ôm nàng liên tục an ủi , còn chưa hạ chỉ quả trách , Trương công chúa Cố Thường Y đã tiến tới đem Lũng Tây quận vương mười bảy tuổi treo ở trên cây dùng roi quất , còn nói , Cố thị hoàng tộc sau này người nào không có phong phạm hoàng thất giống như hân , miệng nói lời dơ bẩn , cũng sẽ bị đánh như vậy !

— Ngu ý , ai dám mắng tiểu chất nữ [cháu gái] của ta thử xem , cô nải nải [bà cô] quất hân trầy da tróc thịt !

Thái tử Hoàng đế chẳng những không có quả trách , còn liên thanh nói : Đáng đánh !

Lúc Minh Huy Công chúa mười tuổi , đương kim Hoàng đế đăng cơ , một biểu ca của nàng ở hoàng thành gây chuyện thị phi , quấy nhiễu con gái nhà lành , thậm chí cưỡng hiếp một vị Công chúa . Minh Huy sai sử Mặc Ngôn hung hăng đánh hân một trận , tiểu tử này còn dám chạy tới hoàng cung tìm Hoàng hậu khóc kể . Khi hân ở trong hoàng cung chờ thông truyền , Minh Huy Công chúa liền mang theo hơn mười thị vệ vọt vào hoàng cung . Thị vệ ngăn cản nàng bị Trúc Ngừ hung hăng quăng tất hai cái , đoàn người nghênh ngang mà đi , vào trong cung , không nói hai lời , mười mấy tên thị vệ phủ Công chúa xông lên hung hăng đánh hân một trận nữa . Sau đó vị họ ngoại này nằm ở trên giường dưỡng ba tháng , nghe nói a , phương diện nào đó không được nữa rồi !

Vậy Hoàng đế có nói gì không ?

Lúc Hoàng đế , Hoàng hậu biết , Minh Huy Công chúa ngược lại khóc lê hoa đài vũ * hướng Hoàng đế , Hoàng hậu kể lể ' ủy khuất ' , Hoàng đế chưa kịp mở miệng , Hoàng hậu trước đã tức giận , lập tức ghi phạt ba mươi cốn , sung quân ra ngoài . Vì thế vị huynh này sau khi thương thế lành lại tiếp tục bị đánh ba mươi đại bản , còn chết trên đường sung quân . (*) Lê hoa đài vũ : Khóc lóc xinh đẹp như hoa lê trong mưa .

Biểu ca ở trên có lẽ là Túc Sa Li - người đã cưỡng bức An Thực Công chúa mà Bộc Vương đã nói tới (trong chương 25) .

Vì thế , lần này Minh Huy Công chúa mang theo hai trăm thị vệ tiến vào , mọi người nghĩ rằng : Chắc chắn , chẳng lẽ có người đem Phò mã của nàng đoạt lấy ? Nếu không sắc mặt sao khó coi như vậy ?

Minh Huy Công chúa tiến cung gặp Thái tử , đồng thời hai trăm thị vệ nhanh chóng phân tán ra . Sau khi Công chúa cùng Thái tử gặp mặt , hoàng cung càng thêm tràn ngập khí tức khẩn trương — như gió thổi mưa giông trước cơn bão !

Lúc này mọi người bỗng nhiên phát hiện , cửa cung đóng chặt , thị vệ Công chúa phủ cùng thị vệ hoàng cung dưới sự chỉ huy của Minh Huy Công chúa , Thái tử ; về mặt nghiêm túc đứng ở đại điện không nói được một lời . Đợi cho đến sáng sớm , lúc triều thần tiến vào triều đứng ở Thành Cự điện suy đoán bất an , Thái tử mới nói :

Sở vương tạo phản , phản quân đã vào kinh thành !

Quần thần ồn ào !

Nơi này đa số là văn thần , võ tướng không theo Hoàng đế thân chinh , thì cũng ở ngoài kinh thành bảo vệ xung quanh kinh sư [thủ đô] . Nhưng hiện tại phản quân ở trong hoàng thành , cấm quân cùng Thành vệ quân lại ở ngoài thành , tình thế nguy cấp , vừa nhìn đã biết !

Nhưng những thần tử này đều từng theo Thái tử hoặc Hoàng đế hiện tại , tranh đấu giành thiên hạ , bình định Trung Nguyên , người nào không có trải qua huyết vũ tinh phong [gió tanh mưa máu] ? Nay gặp tình thế nguy cấp , nhóm văn thần khai quốc vẫn còn có thể trấn tĩnh , ngược lại nhóm võ tướng

người người tức giận đến bốc khói, phần nộ mắng liên tục.

Sở quân không bao lâu liền nắm giữ hoàng thành, Thành vệ quân - đóng quân ngoài thành nhận được tin của Minh Huy Công chúa đưa, mới đầu cũng không tin tưởng, do dự một hồi, lúc đi tới liền đã muộn. Chỉ có cửa thành Đông, Hạ Tử Hàm nhận được tin báo của Cổ Nghiên cùng Trần Khiêm, lập tức lôi kéo binh mã tiến đến, cũng ở tại cửa Đông cùng quân tiên phong của Sở quân đại chiến, tổn thất mấy trăm người, cuối cùng vọt vào hoàng cung, gia nhập phòng thủ hoàng cung. Mà Cổ Nghiên cấp tốc đi Tam Môn Hạp tìm Cổ Duệ, Hoàng tử thành niên ở gần nhất, vốn hai nơi cũng xa nhau, khoái mã cũng mất hai canh giờ, lại dưới tình trạng Cổ Nghiên bị thương, nhưng chỉ dùng không đến một canh giờ liền chạy tới.

Trong chín ngàn Sở binh, sáu ngàn Sở binh ở tường thành ổn thủ hoàng thành, mấy lần đánh đuổi Thành vệ binh tiến công, ba ngàn tinh binh được Sở vương Cổ Khoan dẫn dắt vây công hoàng cung.

Toàn bộ hoàng thành nơi nơi hỗn loạn không chịu nổi, dân chúng khóc la một mảnh, đám du đảng trong hoàng thành, trốn ở chỗ tối gần phủ Minh Huy Công chúa, lặng lẽ nhìn tình hình trước mắt.

“Mã lão đại, Công chúa còn không có tin tức?”

Hé ra gương mặt trung niên gầy nua ngồi xồm bên cạnh mọi người, miệng ngâm cây tằm, nói: “Công chúa hiện tại bị vây ở hoàng thành, không biết có thể giữ được hay không!” “Vậy...”

Cây tằm trong miệng Mã lão đại run lên, nói: “Đừng để ý nhiều như vậy! Nếu Công chúa đưa tin, đại biểu Công chúa còn an toàn, chuyện có thể làm, chúng ta liền nghe theo phân phó! Nếu Công chúa không có tin tức, hơn phân nửa liền dữ nhiều lành ít, chúng ta cũng không thể lấy tánh mạng các huynh đệ ra để lấy trứng chọi đá! Trước khi Hoàng Thượng trở về, phỏng chừng không có người nào có thể lay động Sở vương. Thánh giá trở về, các huynh đệ lại vì Thánh Thượng mở cửa thành, đó là lập được một công lớn!”

Nhóm hán tử ngồi xồm bên cạnh hần nhất tề gật đầu.

Ngay tại thời khắc nguy cấp này, phủ Công chúa phủ bỗng nhiên xuất hiện một con đại mã đỏ rực, từ trong phủ Công chúa lao nhanh ra ngoài. Nữ tử cười xích thỏ*, thần sắc kiên nghị, màu da hơi đen, một thân khôi giáp màu đỏ, trong tay là Thanh Long Yển Nguyệt Đao, toàn thân sát khí bùng bùng, làm người ta không dám nhìn lên.

(*) Xích Thỏ: là một con ngựa nổi tiếng trong Tam Quốc. Ngựa Xích Thỏ ban đầu của Đồng Trác, sau đó Đồng Trác tặng lại cho Lã Bố. Con ngựa này dài một trượng, cao tám thước, màu đỏ rực như lửa, tuyệt không có một sợi lông tạp, ngày đi ngàn dặm, trèo non vượt suối dễ dàng. Lúc Lã Bố chết, nó được Tào Tháo cho người chăm sóc, sau trao lại cho Quan công (Quan Vũ). Quan Vũ cưỡi ngựa Xích Thỏ qua năm cửa ải chém sáu tướng.

Phía sau nàng, hơn mười người mặc khôi giáp đen, mang theo mặt nạ đen cưỡi ngựa theo nàng chạy như bay. Chạy đến đường lớn hoàng thành, nàng kia hét lớn một tiếng: “Thanh Lang thiết kỵ!”

Phía sau hơn mười kỵ binh đồng loạt hô to: “Có ta vô địch! Vô địch! Vô địch! Vô địch!”

Nàng kia thanh âm hàm chứa nội lực, rung động đến phế phôi mỗi người; Nhóm kỵ binh mỗi lần hô 'Vô địch', giống như đến từ chiến trường Mạc Bắc hoang mạc vắng lạnh, mang theo huyết vũ tinh phong [gió tanh mưa máu], mang theo đao phong lạnh như băng; Mỗi một câu một tiếng la đều chỉnh tề, đơn giản, vang dội, theo vô ngựa giẫm đạp, toàn bộ hoàng thành đều lâm vào run rẩy.

Mã lão đại miệng há hốc, nhìn một hàng kỵ binh đi qua, thanh âm run run nói: “Trưởng Công chúa...”

Những người khác ngốc lăng nói: “Cái gì Công chúa? Minh Huy Công chúa đến đây?”

“Không phải Minh Huy Công chúa, là Trưởng công chúa Cổ Thường Y!” Mã lão đại kích động nói, “Trưởng Công chúa rời hoàng thành đã bốn năm năm, các người chỉ sợ chưa gặp qua uy phong của Trưởng Công chúa! Nữ tướng quân cầm trường đao kia chính là Trưởng Công chúa!”

“Trưởng Công chúa? Tại sao lại từ trong phủ Công chúa đi ra?”

Mã lão đại hừ một tiếng, không có trả lời, việc này cũng không thể tùy tiện nói. Hần tử chỗ bí mật nghe nói, phủ Minh Huy Công chúa có mật đạo thông ra ngoài thành, năm đó Trưởng Công chúa vì nàng mà làm, vốn còn tưởng là tin đồn mà thôi, không nghĩ tới thì ra là có thật.

Mã lão đại vút cây tằm xuống đất, chột đứng lên, nói: “Đi! Kêu tất cả huynh đệ, lập tức hành động!”

“Ồ? Không đợi tin tức Minh Huy Công chúa?”

Mã lão vừa nói chuyện vừa vỗ xuống đầu người kia: “Còn chờ tin tức gì? Trưởng Công chúa đến đây, cho dù chỉ có một mình Trưởng Công chúa, cũng có thể đấu với thiên quân vạn mã, huống chi còn có Thanh Lang kỵ nổi tiếng thiên hạ!”

Chuyện tương tự như vậy, cũng phát sinh ở phụ cận tường thành. Lúc đội kỵ binh đến, người ngoài thành nghe thấy tiếng gọi vang dội âm ỉ 'Thanh

Lang thiết kỵ ' ; như đèn sáng trong đêm tối , khiến cho mọi người đang tuyệt vọng tinh thần phấn chấn .

Đại tướng Trần Di Hằng thủ hạ của Sở Vương ở cửa thành cầm đao đứng lặng hồi lâu . Bên ngoài cửa thành cách đó không xa có thể thấy rõ ràng hai ngàn binh lính Đại Yên ở đại doanh thành Nam . Lúc hai ngàn binh lính nghe tin mà đến , cửa Nam đã bị Sở quân chiếm lĩnh phong tỏa , Sở binh chiếm cứ chỗ quan trọng , trận này thắng bại đã phân . Sách lược bí mật của Sở vương nếu thành công , không lâu sau , Trần Di Hằng hẳn chính là khai quốc công thần !

Hắn vui vẻ không bao lâu , bỗng nhiên nghe thấy ngã tư đường trong thành truyền đến tiếng vỗ ngựa , nhìn lại , thấy một thân ảnh xích hồng xuất hiện ở trong cửa Nam cách đó không xa , theo từng tiếng từng tiếng vỗ ngựa , tiếng hô hét của kỵ binh cũng truyền vào trong tai hắn .

Trần Di Hằng chợt thấy tay chân lạnh lẽo .

Hắn không biết , năm đó Lục vương tử của Hung Nô bị đánh bại bắt làm tù binh nghe thấy tiếng hô ' Vô địch ' , có sợ giống như hắn hay không , cũng không biết , năm đó đại tướng Khôn Cao của Hung Nô nghe thấy tiếng hô này , có phải cũng giống như hắn muốn xoay người chạy trốn hay không .

Vị này khua đao phát lên , liền theo sau là tiếng hô ' Vô địch ' của tùy tùng , Trương Công chúa Điện hạ quả thật như trong lời đồn , mắt sắc như đao , đứng thẳng ở đó , khiến người ta nhìn không được muốn quỳ xuống cúng bái — Đây , chính là quân thần !

“ Thanh Lang vô địch ! “

“ Vô địch ! Vô địch ! Vô địch ! “

Thanh âm này , tất cả Sở binh ở cửa Nam đều nghe thấy được , Thành vệ quân ngoài thành cũng nghe được . Thanh Lang kỵ , cùng với trăm kỵ binh , đã đủ khiến kinh thành chấn động .

Lời của tác giả :

Nơi này nói rõ một cái bug [lỗi] : Phía trước viết lúc trước Trương công chúa khởi nghĩa , Túc Sa Duyệt Dung dắt theo ba đứa nhỏ — sai rồi , là một , chỉ có Cổ Duệ .

Hai cái khác không phải hài tử của nàng , hơn nữa đã trưởng thành , còn theo đường kim Hoàng đế Cổ Kiến Khôn đi phương Bắc chống đỡ Hung Nô .

Cổ Kiến Khôn trước khi lấy Túc Sa Duyệt Dung , đã thành thân , chính thể là tỷ tỷ của Túc Sa Duyệt Dung . Trương tử cùng thứ tử đều là vợ trước sở sinh , vợ trước qua đời , mới cưới Túc Sa Duyệt Dung về . Cho nên , Cổ Nguyệt Mẫn cùng Cổ Duệ mới là huynh đệ cùng cha cùng mẹ , Thái tử và Tề vương không phải chung mẹ , nhưng mẫu thân hai bên là song bào thai , cho nên cùng cùng đồng bào không khác , so với huynh đệ tỷ muội khác thân hơn .

Cụ thể tuổi đừng nói , dù sao Túc Sa Duyệt Dung so với Trương công chúa lớn hơn vài tuổi , không kém nhiều lắm . Thái tử so với Túc Sa Duyệt Dung còn lớn hơn một tuổi .

P/S : Tác giả giải thích ở chương này hơi muộn , ta nghĩ cũng không ai có hiểu lắm gì , nhưng cũng không xóa Lời tác giả làm chi .

Chương trước có nói Thái tử 36 tuổi . Nên Túc Sa Duyệt Dung là 35 tuổi (°~°) .

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Tha Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Khuynh thành chi chiến [Trung] .

Chương 41 : Khuynh thành chi chiến [Trung] .

Nguyên Thương thấp giọng hỏi Cổ Nghiên bên cạnh , đang mang mặt nạ giả trang thành thống lĩnh Thanh Lang kỵ binh : “ Đây là Trần Di Hằng ? “

“ Vâng ! “ Cổ Nghiên nói , “ Hắn là em vợ của Sở vương ; dưới trướng của Sở vương , bản lĩnh của hắn kém cỏi nhất ! Hơn nữa , hắn chưa bao giờ gặp qua Trương Công chúa , tuyệt đối không nhìn ra sơ hở ! “

Nguyên Thương “ Ừ “ một tiếng , giục ngựa tiến lên vài bước , đứng từ xa , mắt lạnh nhìn Trần Di Hằng trên tường thành . Phe cánh Sở binh lặng ngắt như tờ , bên ngoài tường thành một mảnh reo hò , cùng bên này hoàn toàn đối lập .

Trần Di Hằng thấy trường đao kia “ Xoát “ giơ lên , ngân quang của lưỡi đao vụt qua hai mắt hắn , khiến hắn nhất thời không thể mở mắt . Người nọ đứng dưới thành một khoảng cực xa , vì sao hắn lại có loại ảo giác lưỡi đao đó gần trong gang tấc ?

Cổ nhân không hiểu, Nguyên Thương dùng là, tâm lý chiến. Vào lúc này, Sở quân xung quanh ngừng thở, một mảnh im lặng, hoàn cảnh này khiến trong lòng Trần Dĩ Hằng áp lực thật lớn. Nàng không phải Trương Công chúa, mà vẫn có thể khiến cho người ở nơi đây cảm thấy áp lực thật sâu, đó là bởi vì bọn họ sợ hãi không phải bộ dáng hiện tại nàng dịch dung, mà là danh tiếng được tích lũy qua năm tháng của Cố Thường Y.

Trần Dĩ Hằng nhìn thanh đao kia chỉ vào hai mắt mình, nhin không được lui về phía sau hai bước, lẩm bẩm nói: “Trương Công chúa Điện hạ ... Vì sao lại ở chỗ này?”

Thanh âm lạnh lùng sắc bén chậm rãi nói: “Ngươi cũng biết, trường đao này của bản soái, đã giết qua người nào?”

Nguyên Thương dùng kỹ xảo kiếp trước cải biến thanh đao, đề thấp tiếng nói, thanh âm kia hơi khàn khàn, nếu không phải là người cùng Trương công chúa quen thuộc cực kỳ, tuyệt đối không thể nghe ra khác biệt.

Trần Dĩ Hằng run như cây sậy, lại tỏ vẻ trấn định, ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Trương Công chúa Điện hạ, kẻ hèn này không rõ lắm!”

“Bản soái mười tám tuổi dẫn binh đi Bắc thượng, hai mươi tuổi cùng Hung Nô giao chiến, hai mươi một tuổi bắt giữ Lục vương tử Hung Nô, hai mươi ba tuổi chém đứt cánh tay trái của Khôn Cao Hung Nô. Ngươi, so với Lục vương tử Hung Nô cùng Khôn Cao của Hung Nô thì như thế nào?”

Trần Dĩ Hằng mấp máy môi, nói không ra lời.

Cặp mắt sắc bén kia nhìn quét một vòng đám Sở binh đang cầm trường thương khăn trương không thôi trên tường thành, nói: “Các ngươi, so với thiết kỵ Kim Trướng của Hung Nô vương, thì như thế nào?”

Kỳ thật Cố Thường Y có thể đã bại thiết kỵ của Hung Nô vương, ngoài kỵ binh lợi hại, trọng yếu hơn là có mấy vạn bộ binh phụ trợ, ngoài ra còn lợi dụng địa hình, mưu lược thích đáng. Kỵ binh chỉ có ở thảo nguyên đất trống mới có thể phát huy tác dụng lớn nhất, nhưng ở bên trong hoàng thành ngược lại không bằng bộ binh. Nguyên Thương làm động tác này; Thứ nhất, là vì làm ra một loại tư thái tất thắng, khiến cho quân dân trong ngoài thành có lòng tin; Thứ hai, là vì lấy Thanh Lang kỵ làm lực uy hiếp đe dọa tên nhát gan Trần Dĩ Hằng. Chỉ cần tướng quân có chút kinh nghiệm, là có thể hiểu được điểm này. Nhưng Trần Dĩ Hằng kinh nghiệm tác chiến không đủ, lại bởi vì áp lực do mưu nghịch và đoạt vị, trong đầu trống rỗng, tình huống nhất thời không còn kiểm soát trong tay, hần liền không biết làm sao cho phải. Sở vương dùng hần, bởi vì hần trung tâm, còn có chút năng lực phòng thủ. Chân chính cầm lái, chính là phó thủ của hần.

Phó tướng kia thấy Trần Dĩ Hằng hoảng loạn, chạy nhanh đến lớn tiếng nói: “Trương Công chúa Điện hạ, nói vậy hiện tại hoàng cung đã bị Sở vương nắm giữ, ngài không đi hoàng cung nhìn xem?”

Nguyên Thương gật đầu nói: “Hai năm qua ngươi làm tốt lắm! Hiện tại chém Trần Dĩ Hằng, trở về bên cạnh bản tướng, lập tức thăng làm thượng phủ Quả Nghị Đô Úy, lập làm Trung hầu!”

Trần Dĩ Hằng da đầu run lên, sau lưng băng hàn một mảnh, đột nhiên quay đầu nhìn phó tướng bên cạnh: “Ngươi là gan thật lớn!”

Phó tướng kia còn chưa kịp nói chuyện, Nguyên Thương đã quát: “Còn chậm chạp cái gì? Lập tức chém Trần Dĩ Hằng!”

“Tướng quân, ngài...” Phó tướng kia chưa kịp giải thích, kinh hoàng sợ hãi nhìn Trần Dĩ Hằng rút đao bỏ tới. Phó tướng liên tục lui về phía sau. Thân vệ của phó tướng vội vàng tiến lên bảo vệ hần, cùng Trần Dĩ Hằng đao kiếm tương giao. Trần Dĩ Hằng thấy thế, quát to: “Giết bọn họ!”

Trần Dĩ Hằng là em vợ của Sở vương, vị bị Trần Dĩ Hằng hoài nghi chỉ là một tên phó tướng, binh lính đương nhiên là nghe Trần Dĩ Hằng phân phó, bọn họ không dám cùng hắc kỵ binh trước mắt giao chiến, nhưng rõ ràng nếu là 'nội tộc' thì có gì mà không dám, huống chi vị phó tướng này trước giờ đối với bọn họ yêu cầu hà khắc, thân vệ phó tướng cũng là một đám cao ngạo, bọn họ đương nhiên vui vẻ tiện tay báo thù.

Trong lúc hỗn loạn, một ám khí thật nhỏ từ trong tay áo Nguyên Thương bắn ra, Trần Dĩ Hằng kêu lên thảm thiết. Nguyên Thương quát lớn: “Tốt! Làm tốt lắm! Ngươi bây giờ chính là Trung Vũ Hầu! Còn không mau bắt hần?”

Thân vệ Trần Dĩ Hằng thấy thế, người này xem ra thật sự là gian tế, vì thế cả bầy xông lên, đem phó tướng loạn đao chém chết. Trần Dĩ Hằng trúng ám khí có độc, ngã trên mặt đất, được nhóm thân vệ nâng đỡ đứng lên, hấp hối.

Nguyên Thương nói: “Lập tức đầu hàng! Ta cho ngươi giải được, miễn cho ngươi tội chết!”

Trần Dĩ Hằng chỉ vào nàng nói: “Ngươi... ngươi phóng ám khí đã thương người...” “Lời nói càng về sau, ngay cả nói cũng không nên nói lời.”

Nguyên Thương không để ý đến hần, chậm rãi nói: “Cơ hội đầu hàng, ta chỉ cho một lần.” “Bỗng nhiên lớn tiếng hỏi: “Các huynh đệ, Thanh Lang kỵ trên thảo nguyên có từng lưu lại tù binh?”

Trăm kỵ binh phía sau hô lớn: “Giết sạch Hung Nô, không chừa một tên! Giết sạch Hung Nô, không chừa một tên! Giết sạch Hung Nô, không chừa một tên!”

Nguyên Thương tay trái giơ lên, tiếng hô phía sau lập tức ngừng lại.

Nguyên Thương chậm rãi nói: “Thanh Lang thiết kỵ, không lưu tù binh. Trước đó, bởi vì bị giết là người Hung Nô; Nay, các ngươi đều là con dân Đại Yên, cho nên bản tướng cho các ngươi một cơ hội sống sót! Chỉ cần hiện tại buông binh khí, bản tướng bảo đảm, chuyện cũ sẽ bỏ qua!” “Trường

đao thanh lãnh chỉ vào một tên tướng lãnh cấp thấp , nói : “ Hàng hay không hàng ? “

Mắt thấy Sở tướng do dự , Nguyên Thương quát mạnh một tiếng : “ Thanh Lang thiết kỵ ! “

Trăm kỵ binh đội đặc chủng phía sau nhất thời cao giọng :

“ Vô địch ! “

“ Vô địch ! “

“ Vô địch ! “

Từng tiếng hô ' Vô địch ' tại địa phương nhỏ hẹp này lặp lại nhiều lần , đánh sâu vào màng nhĩ , rung động mặt đất , cuối cùng mang theo sát khí tận trời . Người bị trường đao Nguyên Thương chỉ vào , rớt cục nhện không được bỏ xuống vũ khí , quỳ rạp xuống đất , hô lớn : “ Trường Công chúa , chúng ta cũng không muốn tạo phản , đều là Sở vương phản tặc này dùng thân nhân bức bách chúng ta , Trường Công chúa tha mạng a ! “

Chỉ cần có người mở đầu , tướng sĩ còn lại liền không khó lựa chọn , một đám quỳ xuống đất đầu hàng . Nguyên Thương vung tay về phía trước , khí thế ngất trời :

“ Mở cửa Nam ! “

Thị vệ phủ Phò mã một đám kích động không thôi , may mắn có mặt nạ đen che , nhìn không ra biểu tình , nếu không , nói không chừng đám binh sĩ đã đầu hàng này sẽ lập tức cầm vũ khí lên phản kháng .

Tất cả mọi người rất ngạc nhiên : Nguyên tiểu thư - sư tỷ của Phò mã gia , thật sự giống như thần tiên , phản thành Trường Công chúa , không mất một người mà có thể giành lại quyền không chế cửa Nam !

Ngoài cửa Nam , Cố Duệ đã sớm chờ lâu , cười ha ha , nói : “ Tốt tốt tốt ! Mau , vào thành ! “

Hai ngàn Thành vệ binh lập tức vọt vào hoàng thành , tiếp nhận cửa thành .

“ Trong biệt viện của ta ở Bạch Mã trấn cất chứa kho giáp này nợ đều là của phụ hoàng tặng ! “ Cố Duệ nhìn một trăm kỵ binh này , nói , “ Nguyên Thập Tam đâu ? Sao không thấy nàng ? “

“ Nguyên tiểu thư đã rời khỏi ! “ Cố Nghiên nhìn thoáng qua trăm tên kỵ binh bên cạnh , nói , “ Nguyên tiểu thư đi tìm Thần Cơ Tử tiền bối , Phò mã gia cũng trước một bước đi hoàng cung . Điện hạ , Sở vương là hoàng thất chính thống , chỉ bằng người mang theo binh mã tiến đến uy hiếp , ngăn chặn Sở vương , chúng ta cùng Phò mã lạng lẽ tiến vào hoàng cung , nghĩ cách cứu viện Công chúa ! “

“ Được ! “ Cố Duệ lập tức dặn dò thống lĩnh đóng quân đại doanh thành Nam , nói , “ Các người ổn thủ cửa thành , không thể sơ suất ! “ Lại đối với Long Võ Quân tả thống lĩnh nói : “ Điểm binh , xuất phát ! “ Vị Hoàng tử này luôn lẫn lộn trong giang hồ , ở thời điểm nguy cấp , cũng không thể không gánh trách nhiệm , lãnh binh cứu giá . Thái tử huynh trưởng của hắn , đồng bào muội muội của hắn , đều đang ở trong hoàng thành tràn ngập nguy cơ kia .

Bốn vị thống lĩnh bốn cửa thành đại doanh , do chính phụ hoàng tự mình tuyển chọn , người người trung dũng có thừa . Kinh thành Đại Yên có hai bộ quân đội , một bộ phân là Cẩm quân : chia làm Vũ Lâm quân , Long Võ Quân , cùng với Phi Hoàng ; Một bộ khác chính là Tứ vệ quân ngoài cửa thành , có hai ngàn binh . Hoàng đế thân chinh , mang đi Vũ Lâm quân cùng Phi Hoàng , và một nửa Long Võ Quân . Còn lại một nửa Long Võ Quân ở ngoài cửa Bắc . Thân cận nhất với Minh Huy Công chúa , Long võ tướng quân - Mục Thắng đã bị Hoàng đế sung quân đến Tây Bắc đại doanh , Long Võ Quân còn lại Cố Nguyệt Mẫn không thể chỉ phối , cho nên chậm chạp không có tới . Hiện tại cửa Nam được mở , Long Võ Quân liền lập tức vào thành ; Thành vệ quân - Tây môn , Bắc môn đi theo sau Long Võ Quân , đứng mảnh vào hoàng thành . Sáu ngàn binh mã , hướng về phía hoàng cung đi tới .--

❖ Trên tường thành hoàng cung . ❖

Cố Nguyệt Mẫn đứng trên tường thành , tường kiếm theo nàng huy động , tóc dài tung bay . Phía dưới hỏa nỏ gào thét , lại không người nào dám hướng về phía nàng bắn .

Chúng Sở quân trong tiềm thức đều thầm nghĩ : Lúc trước vị Hoàng tôn kia nhục mạ Minh Huy Công chúa liền bị Trường công chúa treo ở trên cây đánh , nếu mình làm bị thương Minh Huy Công chúa , Trường Công chúa chẳng phải đem mình thiên đao vạn quả ? Dù sao cửa cung này sớm muộn cũng sẽ bị công phá , hà tất gì phải bắn tên trúng Công chúa ?

Cho nên , Minh Huy Công chúa và bọn thị vệ cùng nhau chiến đấu , bên người đao như rừng , tên như mưa , lại lông tóc vô thương . Nhưng bọn thị vệ bên cạnh nàng , những binh sĩ đại doanh ở thành Đông , lại một đám ngã xuống .

Tường thành hoàng cung không thể so sánh với tường thành hoàng thành , Sở tướng quân bắt thang đánh vào tường cung đơn giản hơn nhiều . Đám Sở binh cuộn cuộn không dứt tiến lên tường cung , máu tươi nhuộm trên tường thành , trên cả vũ phục viền kim sắc của Minh Huy Công chúa , đỏ tươi chói mắt .

Mắt thấy tường cung từng bước bị chiếm đóng , càng ngày càng nhiều Sở binh chiếm cứ tường cung , nhưng bởi vì Minh Huy Công chúa , nhóm cao thủ

Trúc Ngừ trấn giữ , chậm chạp không thể đánh hạ hoàng cung .

Sở vương ở dưới nhìn , mắng : “ Xứ nha đầu Minh Huy này từ khi nào thì thân thủ tốt như vậy ? “ Chỉ vào Minh Huy nói với đám hắc y nhân phía sau : “ Bắt giữ nàng ! “

Vài tên hắc y nhân lập tức bay vọt lên từ lưng ngựa , điểm một chút lên thang gỗ ngoài tường cung , phi thân lên tường thành . Giờ phút này thủ vệ hoàng cung cùng binh sĩ đã không còn đủ tên , chỉ có lính tinh vài mũi bắn tới , đều bị bọn họ chặn lại .

Nhóm hắc y nhân vừa đáp xuống tường thành , liền vây công Minh Huy Công chúa . Minh Huy quát một tiếng , cùng mấy người chiến thành một đoàn . Bên cạnh thị nữ Công chúa phủ thấy thế , lập tức tiến đến cứu viện . Nhưng vài tên hắc y nhân tựa hồ luyện một loại võ công hợp kích , xếp thành một vòng , công phòng vững chắc , đám người Trúc Ngừ tuy rằng sốt ruột , thế nhưng cũng khó đến gần Công chúa .

Minh Huy vốn bị thương , kiên cường chống ở đầu tường , hiệp trợ thủ thành từ lâu đã mệt , lúc này bị vây công , lập tức hiện ra một mối , bên hông ầm ầm chảy ra máu tươi . Hắc y nhân nhìn thấy sơ hở , lập tức gia tăng công kích . Cao thủ bắn tên bảo hộ bên cạnh Sở vương giương cung lên bắn , tên sắt mang theo khí thế sắc bén bay vọt tới , thẳng hướng Minh Huy .

Minh Huy bị vây công , không thể thoát thân , Trúc Ngừ bên cạnh thấy thế , mặc kệ trường đao bên cạnh , phi thân ngăn trở tên dài . Tên sắt bắn trúng ngực của nàng , xuyên thủng qua ngực , dính tại bên sườn Minh Huy .

Minh Huy thân mình lung lay , hai thanh trường đao lập tức đặt ở trên cổ của nàng .

Minh Huy Công chúa che bên hông , một gối quỳ xuống , nhìn Trúc Ngừ không biết còn sống hay đã chết , cắn chặt răng , không nói được một lời . Sở vương cười ha ha , nói : “ Minh Huy ! Người cũng có hôm nay ? “

Lời còn chưa dứt , phía sau bỗng nhiên vang lên tiếng vó ngựa nặng nề , như động đất rung chuyển , giống như tiếng sấm cuộn cuộn , từ xa đến gần , mỗi một thanh âm đều giống như đập trong lồng ngực . Không thấy thân ảnh , chỉ nghe thấy tiếng vó ngựa , nhưng tất cả mọi người đều cảm giác được , đó là kỵ binh .

Trên tường cung Hạ Từ Hàm hô : “ Thanh Lang kỵ của Trường Công chúa đến đây ! Giết phản tặc , cứu Công chúa ! “

Chung binh sĩ nhất thời giống như ăn thuốc kích thích , không để ý thương thế phần khích giết địch . Mà Sở binh lại tương phản , trở nên thất kinh , trong lúc nhất thời ở trên tường cung từng bước thất thế .

Sở vương trong lòng lo lắng , đang muốn la lên , bỗng nhiên cung thủ hắc y bên cạnh tiến lên quát khẽ nói : “ Vương gia cẩn thận ! “ Đang nói chuyện lập tức bay vọt lên . Sở vương nghe tiếng ngẩng đầu , nhìn thấy từ trên không ở phía sau một bóng người hướng mình bay xuống , cung thủ hắc y lao mạnh lên , hai người ở không trung đập một chưởng , cung thủ rơi xuống mặt đất , lui nhanh hai bước . Đối diện thích khách , vầng vàng rơi xuống mặt đất . Người này râu tóc bạc trắng , đúng là Thần Cơ Tử .

Thần Cơ Tử nhìn khăn che mặt của cung thủ hắc y rơi xuống , lộ ra gương mặt khoảng năm mươi tuổi , giậm chân kêu lên : “ Hoàng cá chạch ! Là người ! Người chạy tới Trung Nguyên làm gì ? “

“ Lão độc y ! Chính là ta ! Năm lão già các ngươi làm được quốc y , danh thủ quốc gia , ta lại không thể làm Quốc sư tân triều sao ? “ Cung thủ hắc y lau máu trên miệng , nói , “ Năm đó ngươi không phải cùng Thái tổ Hoàng đế lập hạ lời thề , sẽ không xuống tay với Cổ thị hoàng tộc sao , Sở vương Điện hạ cũng là người Cổ gia , chẳng lẽ ngươi muốn phá lời thề ? “

Thần Cơ Tử hắc hắc cười nói : “ Ai nói là ta động thủ ? “

Cung thủ hắc y mắt phải khẽ giật , trong lòng không rõ cảm giác gì tuôn trào , chợt quay đầu lại , nhìn thấy Sở vương ngồi thẳng , cúi đầu , nhìn một thanh trường kiếm từ bụng trái đâm vào xuyên qua bên phải , sưng sờ , giống như khó có thể tin .

Hắc y nhân quát to một tiếng , muốn tiến lên cứu , Thần Cơ Tử lại ngăn trước người không cho hắn tiến lên . Hắc y nhân mắng : “ Ngươi đây là già mồm át lễ phải ! Hiệp trợ người bên ngoài ám sát , đều là đối nghịch với Cổ thị ! “

Thần Cơ Tử hi hi cười nói : “ Sư mệnh không thể trái ! Huống chi , nàng không phải ngoại nhân , mà là Phò mã của Minh Huy Công chúa ! “

Trường kiếm này chiều rộng chỉ có một ngón tay , mũi kiếm cực mỏng , dùng để giao thủ không được , ám sát lại là thánh khí .

Sở vương nhìn xuống thiếu niên cầm kiếm bên người , thấy hán bộ mặt thanh tú , thần sắc lạnh nhạt , chính là trong ánh mắt lạnh lùng không nói rõ .

Sở vương gặp qua hắn một lần , ở hôn lễ của Công chúa .

Sở vương chỉ vào hắn , nói : “ Ngươi ... Phò mã của Minh Huy ... “

Nguyên Thương “ Roẹt “ một tiếng rút ra trường kiếm , Sở vương hướng về phía nàng ngã xuống ngựa , bên hông miệng vết thương thật nhỏ máu tươi chảy róc rách . Nguyên Thương tay phải cầm kiếm , tay trái giữ lấy hắn , trường kiếm đặt trên cổ hắn , quát : “ Tất cả dừng tay cho ta ! Nếu không Sở vương của các ngươi muốn sống không thể , muốn chết cũng không xong ! “

Trên tường cung Minh Huy Công chúa nhìn bóng người kia lặng lẽ tiếp cận , nhìn nàng lấy tư thế sét đánh không kịp bưng tai lăn đến bên cạnh con ngựa

của Sở vương , nhìn trường kiếm của nàng đâm vào bụng dưới của Sở vương , nhìn nàng dẫn theo Sở vương , ánh mắt lại nhìn về phía mình .

Nước mắt mờ hồ bên trong , vốn không thấy rõ bóng người , vì sao lại có thể thấy được quan tâm cùng lo lắng ẩn giấu trong ánh mắt lạnh lùng của nàng ?

Nửa năm không gặp , Cổ Nguyệt Mẫn cảm thấy so với mười mấy năm sống của mình còn dài hơn . Trong nửa năm , Nguyên Thập Tam cùng Tô Kì hai cái tên này không ngừng tra tấn nàng , giống như mộng yểm .

Dần dần , nàng bỗng nhiên phát hiện , Phò mã cùng Nguyên Thập Tam có rất nhiều trùng hợp , bọn họ có rất nhiều điểm tương tự .

Thời gian nửa năm , rất dài , dài đến nỗi đủ để nàng có thể đem mọi chuyện lúc trước , từng chuyện nghĩ rõ ràng , nghĩ cẩn thận , nghĩ thông suốt .

Cổ Nguyệt Mẫn nghĩ đến từng chỗ tương tự của Nguyên Thập Tam và Phò mã , nghĩ đến một người nhìn như lạnh nhạt , kì thực mỗi cử động đều bận lòng , nghĩ đến mỗi một lần gặp nạn , nàng đều dừng cảm quên mình như vậy . Rõ ràng muốn từ bên người mình chạy trốn , rõ ràng muốn thoát khỏi thân phận Phò mã , nhưng mỗi một lần đều không chút do dự trở về .

Giống như hiện tại , ở dưới tường thành , nàng lại trở về .

P/S : Không edit được nhanh đâu mọi người !

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Tha Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Khuynh thành chi chiến [Hạ] .

Chương 42 : Khuynh thành chi chiến [Hạ] .

Vừa thấy Vương gia nhà mình bị bắt , vốn đang hoảng sợ , Sở binh càng liên tục lui về sau .

Lúc này , Cổ Duệ mang theo Long Võ Quân đuổi tới , lập tức đem Sở quân vây quanh dưới tường thành . Hạ Tử Hàm mang theo binh sĩ xông lên , chỉ khoảng nửa khắc đem mấy trăm Sở binh tử cố vô thân * chém giết tan nát .

(*) Tử cố vô thân : Không nơi nương tựa .

Nguyên Thương gác kiếm trên cổ Sở vương , đối với hắc y nhân trên tường thành hô : “ Còn không mau cúi xuống ! Nếu không lập tức cho Sở vương các ngươi mệnh tang hoàng tuyền * ! “

(*) Mệnh tang hoàng tuyền : Mất mạng .

Trên tường cung , hắc y nhân kiềm giữ Minh Huy Công chúa không biết làm thế nào cho phải .

Ai ngờ Sở vương bị bắt giữ còn cứng cổ lớn tiếng phản nộ mắng : “ Ai cũng không được phép đầu hàng ! “

Nguyên Thương trường kiếm tránh động mạch , rạch ở cổ hắc y nhân , âm trầm uy hiếp nói : “ Sở vương Điện hạ , mời người hạ lệnh , để bọn họ buông binh khí ! “ Nguyên Thương biết cấu tạo cơ thể , tránh để động mạch chảy máu , đem thịt trên cổ hắc y nhân cắt khoảng nửa tắc , máu tươi chảy ròng ròng , nhưng không thương tổn tánh mạng .

“ Thái lắm ! “ Sở vương bụng cùng cổ tràn đầy máu tươi , lại không chút nào sợ hãi , “ Không cho thả ! Có Minh Huy trong tay , hắc y nhân còn có thể cố kỵ một hai , thả Minh Huy , bên ta cũng chỉ có thể mặc cho chúng xâm lược ! Không thể thả ! Ai cũng không cho thả ! “

Cổ Duệ ngồi trên lưng ngựa hô : “ Nhị ca , ta trước mặt mọi người ở đây thế , chỉ cần người thả Minh Huy , ta sẽ cho người rời đi , tuyệt không ngăn cản ! “

“ Cút ngay ! Tiểu mao tử còn chưa dứt sữa như người , có tư cách gì ở trước mặt bản vương bảo đảm ? Để cho Trương Công chúa đến ! Để cho Cổ Thường Y đến thế ! “

Sở vương biết Cổ Thường Y đến đây , biết nơi này do Cổ Thường Y định đoạt . Nhưng Cổ Thường Y là giả , người giả trang đang kiềm giữ hắc y nhân , đến chỗ nào tìm Cổ Thường Y tới cho hắc y nhân ? Cho dù tìm đến đây , Nguyên Thương tuy rằng phản [giả] có mấy phần tương tự , nhưng dù sao cũng chưa gặp qua người thật Cổ Thường Y , khác biệt không nhỏ , Sở vương quen thuộc Cổ Thường Y như vậy khẳng định có thể nhìn ra sơ hở .

Cho nên Cổ Duệ chỉ có thể cười lạnh nói : “ Ai có thể làm cho cô cô cúi đầu ? Trên đời này người duy nhất có thể khiến cho cô cô cúi đầu đã mất rồi !

Ngươi muốn sống, tốt nhất thừa dịp cô còn chưa đến, mau rút nhanh đi! Nếu không, dựa theo thủ đoạn của cô cô, sẽ khiến ngươi vĩnh viễn cũng không thể quên!”

Sở vương lại nhìn xa xa thấy đã xuất hiện hơn trăm kỵ binh, cười ha ha, trong tiếng cười tràn ngập thê lương của anh hùng mặt lộ *, nói: “Cố Thường Y sao còn chưa tới? Nàng biết Minh Huy xảy ra chuyện, còn có thể không xuất hiện? Ta xem, Cố Thường Y là giả, Thanh Lang kỵ cũng là giả!” (*) Anh hùng mặt lộ: Người anh hùng gặp lúc khốn cùng, không còn lối thoát.

Sở vương xuất thân quân đội, tuy rằng công phu không cao, nhưng có mưu lược, gan dạ sáng suốt, ánh mắt cũng là nhất đẳng, năm đó cũng từng gặp qua Thanh Lang kỵ, vừa thấy thiết kỵ kia, chỉ biết không phải Thanh Lang kỵ thấy ban đầu.

Sở vương nhìn Cố Duệ nói: “Không thể tưởng được, kết quả, lại bị đám mao đầu từ các ngươi phá hư! Đến a, giết ta a! Được làm vua thua làm giặc, ta không sao cả! Để cho Minh Huy bồi ta cùng chết cũng tốt lắm!”

“Mạng của ngươi sao có thể sánh với mạng nàng?” Nguyên Thương cười lạnh một tiếng, ghé vào lỗ tai hắn nói, “Ta nhớ rõ ngươi có một muội muội - Trường Nhạc Công chúa, nhu thuận đáng yêu, được Hoàng Thượng cùng mẫu phi ngươi yêu thích? Nếu Minh Huy có việc, ta sẽ không giết ngươi, mà còn thả ngươi! Nhưng mà, ta muốn đem mẫu phi cùng muội muội ngươi đưa đến Hung Nô, để cho Hung Nô man di nếm thử tư vị các nàng! Ngươi không phải có ba đứa con trai sao? Ta thiên bọn họ, đưa đến Tần quốc, ở trong hoàng cung hậu Tần triều làm thái giám, nói không chừng Tần đế sẽ rất thích! Bốn nữ nhi của ngươi, khẳng định đều là tiểu mỹ nhân đi, nếu đưa đến thanh lâu ở phía Đông Lữ đề, vài năm sau tất nhiên sẽ được vạn người hâm mộ!”

Sở vương trừng mắt quay đầu nhìn nàng, “Ngươi... ngươi làm sao dám?” Tô Kỳ là người Tô gia, cho dù Cố Khoan làm phản, muội muội cùng nữ nhân Cố Khoan vẫn là người Hoàng tộc Cố thị, mẫu phi hắn cũng là phi tử của Hoàng đế Cố Kiến Khôn, Hoàng đế có lẽ sẽ nể bọn họ, giết bọn họ, nhưng tuyệt sẽ không vũ nhục bọn họ. Tô Kỳ nếu dám làm như vậy, khiến Cố thị hoàng tộc hổ thẹn, Hoàng đế nhất định sẽ không bỏ qua cho hắn.

Nhưng hắn nhìn vào mắt Nguyên Thương, thấy quyết tuyệt không hề che giấu, giọng nói khiến lòng người cảm thấy lạnh lẽo:

“Kiếp này ta vốn hai bàn tay trắng, duy nhất trọng yếu chỉ có một mình nàng, ai dám động nàng, ta sẽ khiến cho người đó thống khổ hơn ta một ngàn lần, một vạn lần!”

Sở vương có chút sững sờ. Hắn ở trong mắt, ở trong giọng nói của Nguyên Thương không phát hiện ra có chút giả dối nào, hắn thậm chí có thể cảm giác được, Minh Huy nếu có gì không hay xảy ra, Tô Kỳ nhất định sẽ làm được chuyện như vậy! Đây là lần thứ hai hắn nhìn thấy vị Phò mã này, sao lại điên cuồng như vậy? Hắn nhìn ánh mắt lạnh lùng thị huyết của Nguyên Thương, lâm lâm nói: “Ngươi, ngươi là người điên...”

Nguyên Thương cười lạnh: “Có thể khiến người ta nổi điên, không phải chỉ có ngôi vị Hoàng đế!”

Trong lúc Sở vương sững sờ, trên tường thành vốn nằm trên mặt đất, sinh tử không rõ - Trúc Ngữ bỗng nhiên nhảy dựng lên, một kiếm đâm về phía tên hắc y đang kiềm giữ Công chúa.

Nàng vốn ở phía sau mấy tên hắc y nhân, mọi người thấy nàng toàn thân đều là máu, còn tưởng rằng đã chết, hoàn toàn không dự đoán được nàng có thể đột nhiên cầm kiếm nhào lên. Một tên hắc y nhân bị Trúc Ngữ dùng trường kiếm đâm xuyên ngực. Nhóm hắc y nhân bất thành hình bị một kiếm làm đình trệ, nhất thời không kịp phản ứng, Minh Huy Công chúa ngã đầu về phía sau lưng người, đồng thời thuận tay nhặt thanh trường kiếm trên đất, lật tay ngăn trở mũi kiếm truy kích.

Một tên thuộc hạ mắt đỏ ngầu nhìn Trúc Ngữ, nói: “Giết ngươi!”, rồi vùng kiếm tiến tới. Trúc Ngữ mất máu quá nhiều mặt sớm tái nhợt, vừa mới đâm ra một kiếm đã muốn dùng hết toàn bộ khí lực của nàng, chỉ có thể dùng ánh mắt tràn ngập quyết liệt nhìn thẳng trường kiếm đâm máu sắp sửa lấy đi tính mạng của nàng.

Bên cạnh một thân ảnh thấp bé bỗng nhiên nhào tới, chặn lại thanh kiếm. Trúc Ngữ sắc mặt tái nhợt, lưng lay sắp đổ, nhưng như trước cắn răng mắng: “Ai muốn ngươi tới cứu!”

Tô Âm một bên cùng địch nhân dây dưa, một bên nói: “Ai muốn cứu ngươi? Ta đây là giết địch!”

Phía dưới tường Sở vương chợt thấy cổ áo căng chặt, thân thể bay lên. Sắp đến tường cung, bị người phía sau dùng sức ném một cái.

“Cầm lấy Sở vương đi!”

Hắc y nhân đang cùng Tô Âm, Minh Huy Công chúa dây dưa thấy thế, nhanh chóng phi thân chạy đến, tiếp được Sở vương từ trên không.

Nguyên Thương vững vàng đứng ở bên cạnh Minh Huy Công chúa, một tay đem Minh Huy Công chúa yếu ớt ôm vào trong ngực.

Lúc này, dưới thành dị thường huyền ảo, thì ra là nhóm binh lính của Sở vương ở Đông môn, Tây Môn cùng Bắc môn chạy đến. Trong đó một tên tướng lĩnh hô: “Vương gia! Đông môn Bắc môn còn ở trong tay quân ta, Vương gia đi mau!”

Cung thủ hắc y vội vàng chạy qua chữa thương giúp Sở vương, Thần Cơ Từ cũng không ngăn trở. Hắn từng thề, sẽ không thương tổn người Cố gia, cho dù người họ là bại hoại của Cố gia, cũng không phải do hắn xử lý.

Nhóm Sở binh cùng Long Vũ Quân hỗn chiến một chỗ, cao thủ hắc y che chở Sở vương từ trong vòng vây lao ra. Sở vương trước khi đi chợt có cảm giác, quay đầu nhìn thoáng qua Nguyên Thương trên tường thành, nhưng thấy cặp mắt kia tối đen sâu thẳm nhìn mình, lạnh lùng không gọn sóng, lại có

chứa sát khí ý vị thâm trường , giống như đang nói :

Cổ Khoan, người trốn đi ! Người trong lòng ta máu tươi chảy , ta muốn đem máu tươi trong lòng người đến bồi thường !

Cổ Duệ dưới sự bảo vệ của thuộc hạ áo xám dần dần lui đến bên tường cung , được hơn mười tinh binh Long Võ Quân bao quanh che chở . Long Võ Quân tướng quân ra lệnh , hần cũng không can thiệp . Hần biết , thân là Hoàng tử con vợ cả hần chỉ cần cười ngửa đứng ở chỗ này , như vậy là đủ rồi .

Nguyên Thương một tay ôm Cổ Nguyệt Mẫn , một tay tìm thuốc ở trong ngực . Cổ Nguyệt Mẫn giữ chặt cánh tay của nàng , cảm giác nàng đang khẽ run .

“ Phò mã , người trấn tĩnh chút , đỡ ta hồi cung ! “

Nguyên Thương không nói một lời , xuất ra một bao thuốc bột , dùng răng xé mở , rắc vào miệng vết thương bên hông Cổ Nguyệt Mẫn . Thất lưng nàng vẫn còn cảm mùi tên sắt . Nguyên Thương hướng Cổ Nghiên dưới tường cung hô : “ Cổ Nghiên , lập tức lấy bình rượu mạnh đến đây cho ta ! “ Cổ Nghiên nghe vậy , lập tức làm theo . Hơn trăm kỵ binh của phủ Phò mã cũng đi theo Cổ Nghiên vọt vào hoàng cung . Thị vệ phủ Công chúa cùng thị vệ phủ Phò mã , trong tiềm thức đều đem đối phương trở thành người một nhà , bọn thị vệ phủ Phò mã cời khời giáp đặt trên ngựa , sau đó đều tiến lên hỗ trợ đem người bị thương của phủ Công chúa hoặc đỡ hoặc công tiến vào đại điện chữa thương .

Tô Âm lưng mang Trúc Ngừ đang hôn mê , ở phía sau Nguyên Thương kêu lên : “ Thiếu gia ! “

Nguyên Thương giống như không có nghe thấy , ôm Minh Huy đi thẳng vào sâu bên trong đại điện , Cổ Nghiên cầm bình rượu đi theo phía sau các nàng .

“ Đừng gọi ! Chủ tử nhà người hiện tại không nghe người nói đâu ! “ Thần Cơ Tử không biết khi nào xuất hiện ở bên cạnh hần , nói , “ Đem người công đến sau điện đi ! Ta nhanh chóng trị cho nàng ! “

Hạ Tử Hàm kinh ngạc nhìn Nguyên Thương ôm Minh Huy Công chúa rời đi , phó tướng bên cạnh thảm thán một tiếng , nói : “ Tướng quân , đi thôi ! Đừng nhìn ! “

Hạ Tử Hàm nắm chặt quyền , bỗng nhiên rút đao ở thất lưng ra , quát to một tiếng , vọt vào trận doanh của Sở quân , đại sát tứ phương .

Cổ Nguyệt Mẫn vui ở trong lòng Nguyên Thương , liền giống như lúc ở Bạch Mã Tự . Chỉ là , tâm tình lúc này đây , cùng với lần đó hoàn toàn không giống .

Lần trước sau khi được cứu là thấy cảm động cùng may mắn , lúc này đây , là ám áp . Cổ Nguyệt Mẫn đề cho Nguyên Thương ôm , khoe miệng khoe cong , chỉ cảm thấy , vĩnh viễn như vậy thật tốt biết bao ?

Thấy nàng gương mặt tái nhợt cười như hoa đào , sáng lạn động lòng người , giữ chặt vạt áo Nguyên Thương vô cùng thân thiết nói : “ Phò mã , người rốt cục chịu trở lại ? Thiếp thân đã chờ người thật lâu . “

Nguyên Thương thấy nàng tươi cười , chợt cảm thấy chính mình ôm không phải là Công chúa yếu nhược , mà là con cộp mẹ đang lười biếng , thích thú ở trong lòng nàng đánh một giấc .

Nguyên Thương đối mặt tình cảnh tất sát của thích khách Hung Nô , trước nỏ tên cùng cao thủ Hung Nô chưa từng có sợ hãi ; một mình đối mặt với rừng mưa tiễn của Sở quân ở cửa Nam kia , chỉ cần Trần Di Hằng có chút can đảm , hạ lệnh cho cung thủ bắn tên , nàng liền vạn tiễn xuyên tâm mà chết , nhưng nàng vẫn như trước không có sợ hãi ; vậy mà khi nghe Minh Huy Công chúa không dùng tự xưng “ bản cung “ , không dùng tự xưng “ ta “ , mà cười tủm tỉm nói ra hai chữ “ thiếp thân “ , Nguyên Thương chỉ cảm thấy toàn thân nổi da gà , một cảm giác lạnh lạnh từ sau lưng truyền đến .

Nguyên Thương cùng Cổ Nguyệt Mẫn hai người đều là Thái Sơn mặt lạnh không đổi sắc , nhưng Cổ Nguyệt Mẫn là người thông minh tí mĩ ra sao ? Một khi suy nghĩ cẩn thận , biết Phò mã là Nguyên Thập Tam , biết Nguyên Thương đối với nàng một lòng chân thành , mọi thứ liền tự giác nằm ở trong lòng bàn tay nàng .

Tác giả :

Đoạn về Trần Di Hằng , 13 thừa dịp hỗn loạn bắn ra ám tiễn , nếu không có nhóm thân vệ bảo vệ , 13 khó có thể bắn trúng Trần Di Hằng . 13 nội lực mạnh mẽ , trang bị công kích bắn ám khí cũng rất mạnh , có thể bắn rất xa , nhưng mà uy lực rất nhỏ , dù sao cũng là ngân châm , mặc dù có độc , nhưng bắn trúng người một chốc cũng chết không được . Hơn nữa , một hai người chết đối với đại đội binh mã không có tác dụng gì lớn , giết chủ soái còn có phó soái , giết phó soái còn có một đồng giáo úy . Chỉ có ở dưới tình huống phản loạn đặc thù , sau khi chủ soái phó soái bị thương lực ảnh hưởng mới lớn .

Sở vương không phải không có hộ vệ , nhóm hộ vệ hắc y nhân của hần , cũng có cao thủ bắn tên , cung thủ kia so với Thần Cơ Tử chỉ kém hơn một chút . Chỉ là Minh Huy Công chúa võ nghệ vượt quá dự đoán của hần , hần vội vã muốn thắng , vì thế phải ra cao thủ thân vệ của mình , cung thủ cũng bị Thần Cơ Tử ngăn trở . Lúc này “ Trường công chúa “ đã sắp tới , tiếng vỗ ngựa của “ Thanh Lang kỵ “ phía sau đều có thể nghe thấy , trong lúc sinh tử tồn vong , nhóm thân vệ cũng đã ở trên tường cung .

Sở vương bị ám toán , nhưng cũng không uất ức . Hần là một chủ soái , cũng không nói chủ soái nhất định phải đấu tranh anh dũng . Hần chỉ cần mưu

lược tốt , cùng gan dạ siêu cường . Người xem , hẳn mang binh hành quân trong đêm , lặng yên không một tiếng động đi vào hoàng thành , trước khi vào thành ngay cả Cổ Nguyệt Mẫn cũng không có phát hiện , chẳng những cần tổ chức nhà binh , càng cần có nội ứng an bài thích đáng . Có thể thấy được hẳn mưu lược phi thường . Hẳn gan dạ sáng suốt , tuy rằng bị 13 kềm giữ trong tay , nhưng chưa từng cầu xin tha thứ ? Chỉ là hẳn võ nghệ không cao , ở trước mặt võ lâm cao thủ phản ứng tương đối chậm một chút là chuyện bình thường .

P/S : Thập Tam nói câu nào sên câu nấy . (ツ³ツ)

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Tha Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Tình khôn kể .

Chương 43 : Tình khôn kể .

Thời gian nửa năm , rất nhiều chuyện có thể suy nghĩ cẩn thận - chẳng hạn như nửa năm trước vì sao trên thuyền bỗng nhiên đau bụng ; chẳng hạn như nửa năm trước ở trong viện Trần Tam , lúc lòng mình tràn đầy lo lắng , thì nàng kế hoạch cùng một vị thích khách mỹ nữ cao chạy xa bay ; hoặc như , lúc ở Bạch Mã Tự , sau một đêm kia , lại không chút do dự muốn đào tẩu , chạy đi gặp mặt vị nữ thích khách kia !

Chỉ cần các nàng còn sống , Cổ Nguyệt Mẫn có thời gian từ từ vạch kế hoạch , chậm rãi làm chuyện nàng muốn .

Nguyên Thương tìm một gian phòng phía sau Thành Cực điện , đem Minh Huy đặt ở trên giường , bảo thị nữ chuẩn bị vài chậu nước ấm , đem một bao bột phấn màu đỏ bỏ vào trong nước ấm , chậu nước lập tức biến thành màu hồng , còn tản ra vị thuốc nhàn nhạt .

Thuần thực coi bỏ y phục của nàng , kéo cái yếm màu trắng xuống , đem thuốc bột màu vàng nhạt vẩy lên miệng vết thương , lại đem rượu mạnh đổ xuống . Cổ Nguyệt Mẫn đau đến xiết chặt ra giường , cả người đỏ mồ hôi . Thấy nàng biểu tình gắng sức chịu đựng , Nguyên Thương nhìn không được có chút hoảng hốt , phảng phất giống như đêm đó , lúc nàng động tình về mặt cũng cố gắng nhẫn nại , kiềm chế .

Rượu mạnh đổ một chút trong chén , đốt nén , đem thanh chủy thủ khéo léo , sắc bén ở trên rượu mạnh hơn nóng .

“Kiên nhẫn một chút , cắn chặt . “ Nguyên Thương lấy một cái khăn mặt sạch cho nàng cắn , tay trái vòng quanh thân thể của nàng , khiến chỗ trùng tên hướng ra bên ngoài , bàn tay trái đặt trên miệng vết thương , nắm lấy tên sắt , lưỡi dao cực nóng cắt xuống miệng vết thương , Cổ Nguyệt Mẫn nghiêng đầu , không cắn lấy khăn mặt , mà gắt gao cắn lên cánh tay của Nguyên Thương . Nguyên Thương mặt không đổi sắc , vững như Thái Sơn , hai tay không chút run rẩy , vững vàng cắt xuống , sạch sẽ lưu loát , dọc theo cơ thể hạ đao . Giờ tay chém xuống , đồng thời rút ra tên sắt . Cổ Nguyệt Mẫn ngón tay phải bầu chặt vào lưng Nguyên Thương , nặng nề “ ưm “ một tiếng .

Nguyên Thương trên lưng bị bầu đến chảy máu , lại giống như không có cảm giác , dùng vải trắng ngâm vào nước ấm màu hồng nhạt rồi đè xuống miệng vết thương , kiểm tra một chút tên sắt , phát hiện mũi tên không có độc , liền tiện tay vứt trên mặt đất , ôn nhu nói : “ Kêu ra sẽ thoải mái hơn ! “

Cổ Nguyệt Mẫn trên mặt tái nhợt bởi vì câu nói này mà lộ ra một chút đỏ ửng , nghiêng rằng nghiêng lợi nói : “ Ta chịu đựng được ! “ Nàng giống như lại nghe thấy một đêm kia , Nguyên Thương ở bên tai nàng không ngừng gọi “ Mẫn nhi “ .

Nguyên Thương vừa giúp nàng băng miệng vết thương , vừa nói : “ Không nên dùng nhiều sức ! Vết thương bên hông phải sẽ bị rách , ta giúp ngươi băng một chút . “

Cổ Nguyệt Mẫn nhìn nàng nghiêm trang chiếu cố , nhưng lại không nhìn vào mắt mình , híp mắt , nói : “ Phò mã , ngươi không có gì muốn nói với ta sao ? “

Nguyên Thương sừng sốt một chút . Cổ Nghiên cùng Cổ Duệ đã đáp ứng sẽ không nói với Công chúa bí mật của nàng , hơn nữa hai người đó đến bây giờ cũng chưa có cơ hội tiếp cận Công chúa , như vậy hẳn Công chúa không biết mới đúng . Nhưng mà , vì sao luôn có cảm giác như bị nhìn thấu đây ? Nguyên Thương nghĩ nghĩ , nói : “ Công chúa nói đến việc gì ? “

Cổ Nguyệt Mẫn cười lạnh một tiếng , đem tay trái đặt ở trước mặt nàng , mở ra , trong lòng bàn tay là khuyên tai xanh ngọc điểm huyết . “ Đây là cái gì ? Người không phải thiếu ta một lời giải thích sao ? “

Nguyên Thương trong lòng than thở một tiếng . Không nỡ vứt bỏ khuyên tai này , cũng không nỡ làm nàng bị thương . Rõ ràng trong lòng báo động mãnh liệt , lại vẫn như trước không chùn bước nhảy vào cạm bẫy , còn vui vẻ chịu đựng .

Đương nhiên , Nguyên Thương ở mặt ngoài tự nhiên sẽ không thừa nhận : “ Công chúa đồ trang sức dính máu sao ? Có lẽ vừa rồi đánh nhau không cẩn thận bị dính vào . “

Cổ Nguyệt Mẫn hai nơi trọng thương , mất rất nhiều máu , hiện tại cả người mềm nhũn , làm sao còn khí lực mà khua môi múa mép ? Huống chi , chuyện

Công chúa Điện hạ nhận định , trước giờ không sai . Cổ Nguyệt Mẫn đang ở trong lòng Nguyên Thương , thân thể hơi nghiêng , đưa tay đặt trên cổ Nguyên Thương , dùng sức kéo xuống .

Nguyên Thương mơ hồ dự cảm được nàng muốn làm gì , cổ cứng nhắc không động , ai ngờ vị Công chúa này quật cường không thuận theo sẽ không buông tha , bên hông bởi vì dùng sức mà bắt đầu rớm máu . Nguyên Thương để ý thương thế của nàng , tâm niệm vừa động , Công chúa Điện hạ nắm lấy sơ hở , nội lực theo lòng bàn tay kích thích huyết đạo sau gáy nàng , khiến cho nàng cúi đầu xuống .

Cổ Nguyệt Mẫn chạm đến đôi môi mềm mại của nàng , cảm giác quen thuộc kia liền trở lại , đúng là cảm giác dán chặt trần trọc ngày ấy , mềm mại như có thể tan ra ngay , tựa như hương trà , lại có vị ngọt , hương vị này , là mộng yểm của nàng , Nguyên Thập Tam lưu lại cho nàng mộng yểm .

Nửa năm qua , chuyện đêm đó cũng không có theo thời gian trôi qua mà dần dần phai nhạt , ngược lại giống như rượu ủ lâu năm , càng ngày càng thuần , khiến nàng ở trong mộng khó có thể thoát khỏi . Nàng thậm chí nghĩ đến , chính mình quá mức giống cô cô , ngay cả yêu thích đều giống nhau . Thủ hạ của nàng phần đông đều là nữ tử , muốn tìm hai cái mỹ mạo thanh tú thị tẩm rất đơn giản . Trong đám tỷ muội của nàng có người âm thầm chơi đùa nữ sắc , không có gì ngạc nhiên . Nhưng thực sự đem những tuyệt sắc này đưa đến trước mặt nàng , nàng một chút hứng thú cũng không có .

- Không phải ! Không phải như vậy ! Đây không phải là nàng muốn ! Đôi môi các nàng chỉ làm nàng cảm thấy ảm đạm vô sắc , thanh âm của các nàng cũng không khiến nàng say mê , chỉ khiến nàng nghĩ thầm : So với âm thanh chính nàng còn kém xa .

Chỉ có Nguyên Thập Tam...

Nguyên Thương vẫn cho là mình kiêu ngạo lãnh tính cùng lý trí , nhưng khi đôi môi chạm nhau trong nháy mắt lại không còn sót chút gì . Cổ Nguyệt Mẫn có thể rõ ràng cảm giác được , nàng khẽ hôn môi của mình như cánh hoa mềm nhẹ ngọt ngào , cường thế lại ôn nhu ; âm thanh nàng trầm thấp giống như trong mộng , khắc chế nhu tình trần đời ; Đầu ngón tay của nàng đặt bên hông miệng vết thương không chế lực độ , giống như trân bảo mà săn sóc , làm sao không khiến người ta cảm động ? Nguyên Thương ngậm lấy môi nàng , gât gao không buông . Nếu không phải Cổ Nguyệt Mẫn nội lực thâm hậu , hô hấp lâu dài , cái hôn này thật muốn mệnh của nàng . Thẳng đến khi môi Nguyên Thương chuyển qua cái cổ trơn bóng trắng mịn của nàng , mới để cho nàng hít sâu một hơi , run rẩy nói : “ Thập Tam , Thập Tam , dừng lại ! “

Nguyên Thương ngồi ở trên giường , ôm lấy người trong lòng y phục không chỉnh tề , chỉ cảm thấy hôn môi nàng thật khiến người ta xúc động khó có thể kiềm chế .

Ở trên thuyền nghe thấy tiếng hét của Cổ Duệ , một khắc kia , nàng thật sự cảm giác được , người thông minh thanh khiết này sẽ ngã xuống , nàng có loại trực giác mãnh liệt - Nàng phải về ! Nàng muốn về , cho dù đi vào đầm rồng hang hổ , cho dù mất đi tự do , cho dù mất đi hết thảy , cũng muốn trở về .

Mà trên thực tế , nếu nàng mất đi vị Công chúa Điện hạ này , nàng còn lại cái gì đâu ? Liền giống như lời nàng nói với Sở vương , ở trên đường cũng vừa mới cẩn thận suy nghĩ câu nói kia : Kiếp này duy nhất trọng yếu , chỉ có một mình nàng ...

Hiện tại , Cổ Nguyệt Mẫn còn sống , còn có tim đập , thật ảm áp , nằm ở trong lòng mình . Chỉ có giờ khắc này , so với nam tử còn kiên cường hơn - vương bài sát thủ , mới giống nữ hài tử như vậy , muốn hôn môi trân bảo mất đi có lại được này , muốn rơi lệ , muốn khẩn cầu đối phương - Đừng bỏ lại ta một mình ...

Cổ Nguyệt Mẫn không nhìn thấy ánh mắt nàng , càng không nhìn thấy được lệ trong lòng nàng , nhưng có thể từ trong nụ hôn cảm giác được lực độ đan xen vui sướng cùng bi thương .

Cổ Nguyệt Mẫn ôn nhu nói : “ Thập Tam ... Ta bị thương ... “

Nguyên Thương lúc này mới chậm rãi ngẩng đầu lên , lẳng lặng nhìn nàng . Cổ Nguyệt Mẫn bỗng nhiên cảm thấy , ánh mắt kia giống như Tô Hinh ăn điểm tâm chưa no , nhìn không được phì cười , cười ha ha ra tiếng .

Một tiếng cười này , đã xua tan đi chút bi thương đang gợn sóng .

Nguyên Thương như trước lẳng lặng nhìn nàng , không biết nói cái gì cho phải .

Cổ Nguyệt Mẫn ngừng cười , nhìn nàng , trong mắt mang theo giảo hoạt cùng tự đắc , nói : “ Nguyên Thập Tam , hiện tại , ngươi không phải nên giải thích với ta một chút sao ? “

Nguyên Thương ôm nàng nằm xuống , nửa tựa đầu giường , nói : “ Ta vốn là nữ tử . Lúc sinh ra , cũng giống như ngươi , là song bào thai . Chi là , ca ca của ta ra đời không bao lâu liền chết , ta thân thể cũng yếu đuối nhiều bệnh , nghe nói là vì trúng độc . “

Nói đến hai chữ ' trúng độc ' , Cổ Nguyệt Mẫn ánh mắt hơi híp lại , hiện lên một tia sắc bén .

“ Ngoại công và cùng đệ hạ , gia gia đều là sinh tử chi giao , nhưng năm đó ở thời điểm khởi nghĩa , vì cứu đệ hạ mà qua đời , mẫu thân của ta là con gái duy nhất của ngoại công , cho nên gia gia đối với trưởng tôn ca ca chờ mong đã lâu , nhận được tin tức liền đi hoàng cung nói cho đệ hạ . Nhưng ngay sau đó ca ca liền chết non , ta lúc này vừa vặn sinh ra , bất đắc dĩ , đành phải coi như ca ca mà nuôi dưỡng . “ Minh Huy Công chúa lạnh lùng quát khẽ : “ Thật to gan ! Tô gia ngươi dám khi quân phạm thượng , đây là tội diệt cửu tộc ! “

Nguyên Thương thần nhiên nói : “ Nhiều năm như vậy , ta bị đem đi nông thôn nuôi lớn , Tô gia cùng ta có quan hệ gì đâu ? Cho dù Hoàng đế muốn tiêu diệt cửu tộc của Tô gia , vẫn không bắt được ta . “

Điểm này, Minh Huy Công chúa cũng có thể khẳng định. Nguyên Thập Tam nhất định là một thích khách võ nghệ không thấp, ai có thể bắt được nàng?

Minh Huy bỗng nhiên nói: “Nói như vậy, lúc trước ở trên thuyền, ngươi là cố ý ngã xuống?”

Nguyên Thương trầm nghĩ, vị Điện hạ này chuyển đề tài cũng quá nhanh đi. Cũng không đợi nàng nghĩ ra lý do gì để chống đỡ, thị vệ ngoài cửa cao giọng nói: “Phò mã, Thái tử Điện hạ hỏi, Công chúa bị thương như thế nào? Có nguy hiểm không?”

Nguyên Thương đang muốn nói chuyện, lại nghe Cố Nguyệt Mẫn nói: “Thái tử ca ca tỉnh? Ta tự mình đi xem hán!”

Thị nữ kia nói: “Công chúa, Thái tử nghe nói Phò mã gia cứu Công chúa, muốn gặp Phò mã một lần!”

Nguyên Thương ôm Minh Huy đứng lên, Minh Huy lại nói: “Thái tử ca ca nghỉ ngơi cách đây không xa, đỡ ta đi một chút là đến.”

Nguyên Thương đương nhiên là không đồng ý. Nhưng nàng sẽ không đi khuyên người khác, vì thế không chút nào để ý lời nói của Cố Nguyệt Mẫn, ôm nàng đá văng cửa phòng, không để ý ánh mắt tò mò của mọi người, đi vào thượng thư phòng phía sau điện.

Thái tử nằm ở trên giường, đang cùng nói chuyện với Tô Hinh. Tô Hinh biau môi, ánh mắt hồng hồng, nắm chặt tay Thái tử, trong miệng nói: “Thái tử cậ, không đau, không đau.” “Cố Duệ bên cạnh vừa cười vừa gạt lệ.

Thái tử hơn ba mươi tuổi, thanh tú nhỏ nhắn, râu đen mềm mại, nhìn không giống Thái tử, mà giống như Trạng Nguyên lang đọc đầy thi thư, khí chất cao nhã. Từ cao nhã ôn nhuận này có thể nhìn ra, Thái tử cùng và Cố Nguyệt Mẫn không hổ là thân huynh muội, đều mang theo khí tức ôn nhu, nữ tính của Túc Sa.

“Tiểu muội, muội phụ!” Thái tử khẽ mỉm cười, cười đến tao nhã, tiếp đón Cố Nguyệt Mẫn cùng Nguyên Thương.

Cố Nguyệt Mẫn thấy Cố Duệ kia miễn cưỡng cười vui, trong mắt hàm lệ, lập tức hiểu được, vội vàng tiến lên, giữ chặt cánh tay Thái tử, nức nở nói: “Thái tử ca ca!”

Thái tử cười vỗ vỗ tay nàng, lại nhìn Nguyên Thương nói: “Muội phụ, ta và Duệ Nhi chỉ có Mẫn Nhi là muội muội, ngươi phải toàn tâm toàn ý đối đãi nàng.”

Nguyên Thương nhìn hán, nhìn thấy trong mắt hán chân thành không chút tạp chất, sùng nịnh quan tâm, không đáp mà gật đầu.

Thái tử vui vẻ nói: “Ta tin ngươi!”

Nguyên Thương bỗng nhiên cảm thấy ba chữ này có sức nặng ngàn quân.

Nguyên Thương tinh thông y học, biết vị Thái tử này thoát nhìn tinh thần sung mãn nhưng là hồi quang phản chiếu. Cho dù đang hấp hối sắp chết, cho dù là một vị Thái tử văn nhã, nhưng Thái tử chính là Thái tử, khi hán nhìn chăm chăm hai mắt Nguyên Thương lúc muốn hứa hẹn, Nguyên Thương lại cảm thấy áp lực như Thái Sơn đè xuống. Thái tử lúc này mới nhìn qua Cố Nguyệt Mẫn, lại nói với Nguyên Thương: “Mẫn Nhi từ nhỏ trí tuệ, nhưng quá mức thông minh, nên bị người đồ kị, khiến nàng khó có thể vui vẻ lớn lên. Là ta làm ca ca không được tốt.”

Cố Nguyệt Mẫn nước mắt thoáng chốc liền chảy xuống, nói: “Thái tử ca ca, ngươi làm rất tốt, trên đời này không có ca ca so với ngươi tốt hơn!”

Cố Duệ hai mắt mơ hồ đầm lệ, lại tính xấu không đổi ở bên cạnh nói xen vào: “Ta làm ca ca kém lắm sao?”

Thái tử thờ dài: “Ta thân là Thái tử, dưới một người, trên vạn người, lại không thể bảo vệ muội muội của mình, đau xót làm sao? Chỉ là, ta biết, nếu ngồi không vững vị trí Thái tử này, Sở vương tàn nhẫn, Ngô vương âm lãnh gian trá, huynh muội chúng ta đều khó có thể chu toàn. Ngươi vì ca ca yếu đuối như ta bảo vệ trừ vị, ủy khuất chính mình, ta... ta xin lỗi ngươi!”

Cố Nguyệt Mẫn nằm ở trên người hán khóc lớn nói: “Ca, ta hiểu được, ta hiểu được.”

Thái tử đối với Cố Duệ nói: “Duệ Nhi, ngươi lại đây.”

Cố Duệ ngoan ngoãn đi qua.

“Duệ Nhi, ngươi và Mẫn Nhi tuy rằng cùng ta với lão ngũ không chung một mẹ, nhưng mẫu thân chúng ta là thân tỷ muội, chúng ta cũng coi như là một nửa huynh đệ ruột thịt.”

Cố Duệ quỳ trước mặt hán, nói: “Trong lòng ta, Thái tử ca ca cho tới bây giờ đều là ca ca ruột!”

Thái tử ánh mắt nhìn lên không trung, tựa hồ nhìn về phía xa xôi, bỗng nhiên nói: “Mọi người lui xuống!”

Ở cửa một thị vệ mặc bạch y viền vàng gật đầu, cho lui thị nữ trong phòng, đóng chặt cửa phòng, rời khỏi đại điện.

Lúc này Thái tử mới nói: “Ngũ ca ngươi, ở mặt lãnh binh, là một chủ tướng hiếm có, nhưng mà, ta cùng hán, đều chỉ di truyền được một nửa của phụ hoàng, ta là văn nhân, hán là vũ phu. Hán nếu được vị trí Thái tử, tất nhiên cực kì hiếu chiến, khó có thể yên ổn lòng dân. Hoàng tử con vợ cả, ngươi

là người thích hợp nhất làm Thái tử . “

Cố Duệ khóc lớn nói : “ Không ! Ta làm sao có thể bằng Thái tử ca ca ! “

Thái tử nói : “ Ngươi nên nghĩ lại đi . Ta biết ngươi thích một nữ tử giang hồ , thậm chí không tiếc giả trang phong lưu cưới một đồng cơ thiếp . Nhưng chung quy đây không phải biện pháp , phụ hoàng cũng sẽ biết chuyện ngươi vắng vẻ vương phi . Chờ ngươi đăng cơ rồi , muốn làm cái gì không thể ? “

Cố Duệ ngạc nhiên , lập tức nói : “ Nhưng mà , còn có Ngũ ca ... “

“ Ngũ Ca ngươi tính tình , phụ hoàng cũng biết , cho dù chọn Sở vương , cũng sẽ không chọn Ngũ ca ngươi ! Chỉ là Sở vương tuy rằng tâm tư cẩn thận , lại tính tình xúc động , nếu không , cũng sẽ không làm phản lúc này , hành động không khôn ngoan . Thử nghĩ phụ hoàng còn đang tráng niên , thiên hạ đều do phụ hoàng gây dựng mà có , hấn làm như vậy , cho dù thắng lợi , sao được lòng dân ? Phụ hoàng trở về , một nửa thuộc hạ của hấn có thể phản bội hấn ! Hơn nữa , Sở vương lần này làm phản , nói không chừng chính là do thái tử dư nghiệt tiền triều giết gây , các ngươi nhớ phải cẩn thận . “ Cố Nguyệt Mẫn cùng Cố Duệ đều kinh ngạc nhìn vị Thái tử trước giờ đều ôn hòa , chưa từng nghĩ tới , thì ra Thái tử cũng sẽ có lúc ác ý phỏng đoán người khác .

Thái tử tự giễu nói : “ Ta cũng không phải đũa ngọc , làm Thái tử nhiều năm như vậy , còn không rõ ràng sao ? Chỉ là , suy nghĩ cẩn thận là một chuyện , có thể nhẫn tâm hay không lại là chuyện khác . Cố Duệ , ngươi phải ngoan tâm , đoạt vị trí Thái tử này . Mẫn Nhi sẽ giúp ngươi ! Duệ Nhi , ngươi nếu không thể thượng vị , hai huynh muội các ngươi , tương lai dữ nhiều lành ít . Nếu thật không thể thành công ... Muội phu ! “

Nguyên Thương nhìn hấn .

“ Muội phu , ngươi hãy mau dẫn bọn hấn đi ẩn cư , đi đâu cũng được . Ta nghe nói ngươi là đệ tử của Thần Cơ Tử , kia rất tốt , đi Thần Y Môn , bỏ chạy đến Triều Tiên , đừng quay trở về ! “

Nguyên Thương không trả lời , Cố Duệ đột nhiên ngẩng đầu , trong mắt lộ vẻ kiên nghị , nói : “ Ta đã biết , ta hiểu phải làm gì . Trong thiên hạ đều là vương thổ , cho dù đi Triều Tiên , sao được an toàn ? Huống chi , chẳng lẽ ta cùng tiểu muội phải ở đất khách , trước khi chết cũng không thể trở về cố hương sao ? “

Thái tử cười nói : “ Đúng rồi ! Có cô ở đây , phụ hoàng chắc chắn chọn ngươi làm Thái tử ! Ngươi không nên đi tranh giành , không tranh chính là tranh ! Ngươi chỉ cần không phạm sai lầm , không sai , vậy chính là đúng , tất cả đều đúng , có thể không chọn ngươi sao ? “

Thái tử âm áp nói với Cố Nguyệt Mẫn mấy câu , sắc mặt dần dần trở nên kém đi , nói chuyện cũng có vẻ hết sức .

Cố Nguyệt Mẫn nói : “ Thái tử ca ca , ngươi ít nói một chút ... “

Thái tử lắc tay , để cho Cố Nguyệt Mẫn , Nguyên Thương hai người ôm Tô Hinh đi ra ngoài , muốn một mình cùng Cố Duệ nói một ít chuyện cơ mật chỉ có Thái tử mới có thể biết .

Cố Nguyệt Mẫn ra cửa , đã thấy Nguyên Thương ôm Tô Hinh chau mày .

“ Thập Tam , làm sao vậy ? “

Nguyên Thương nói : “ Thái tử ca ca của ngươi đang ép buộc hai huynh muội ngươi . “

Hiện tại một mình nhần nhủ với Cố Duệ , như vậy , trong cung tất cả thế lực có liên quan đến Thái tử lập tức sẽ đến tay Cố Duệ , tương đương có trong tay nửa con dấu Thái tử . Cho dù tương lai Cố Duệ có muốn đem thứ trong tay giao ra , Thái tử tiếp theo cũng sẽ không bỏ qua cho hấn .

Cố Nguyệt Mẫn cũng thở dài : “ Không thể không bức . Nếu không , nói không chừng sẽ không còn đường sống . Phụ hoàng là một Hoàng đế hùng tài đại lược , nhưng lại không hiểu rõ con cái của hấn . “

Nguyên Thương lại nói : “ Ta lo lắng là , thân vệ Trần Khiêm kia của ngươi , hiện tại đang trên đường thỉnh Tề vương . Nếu Tề vương nhận được tin tức , hiện tại tới đây , sẽ như thế nào ? “

Cố Nguyệt Mẫn tâm hữu linh tê , nhất điểm thông * , ánh mắt đổi đổi .

(*) Tâm hữu linh tê , nhất điểm thông : tựa như tâm đầu ý hợp , chỉ việc hai người có thể ngầm hiểu ý của nhau , tương tự như là “ đi guốc trong bụng “ nhau .

Xuất xứ : Thân vô thái phượng song phi dục , tâm hữu linh tê nhất điểm thông _ Lý Thương Ân

(Thân ta không có đôi cánh phượng lông lấy bay cao . Nhưng trong lòng có điểm sùng tê để cảm thông .)

Nghĩa : Nhà thơ viết câu này diễn tả hoàn cảnh yêu đương của bản thân . Nhà thơ và người mình yêu ở hai nơi khác nhau , không thể gặp nhau . Mặc dù không có đôi cánh sặc sỡ có thể bay cao như phượng hoàng , nhưng trái tim hai người cũng có một sợi dây nối hai đầu giống như ở loài linh thú tê giác . Tư tưởng tình cảm của hai người đã sớm ăn ý thấu hiểu lẫn nhau . Kiểu như là yêu không quan trọng khoảng cách đại lý ấy .

Linh tề : có truyền thuyết về một loài tề giác gọi là Thông Thiên tề . Nó có một sợi chỉ trắng nối liền hai đầu sừng , khiến nó vô cùng linh mãnh , gọi là linh tề .

Đúng vậy , Tề vương tất nhiên muốn đến , nhưng mà , là tới cứu giá , hay là đến đoạt vị , cái này khó nói .

Cố Nguyệt Mẫn chần chờ nói : “ Ngũ ca dù sao cũng là thân ca ca của chúng ta , sẽ không đối với ta cùng Thập Nhất ca ... “

Nguyên Thương cười lạnh một tiếng đánh gãy lời nàng , nói : “ Sở vương không phải thân ca ca của ngươi sao ? Hơn nữa , Sở vương thực hiện thì gọi là phản loạn , nhưng hẳn là được Thái tử cùng Minh Huy Công chúa mời đến bình phản đại quân . Nếu trong lúc này ngươi cùng Giang Vương xảy ra chuyện ngoài ý muốn , vừa lúc đẩy lên người Sở vương . Đến lúc đó , hẳn là con trai trưởng duy nhất , danh chính ngôn thuận làm Thái tử , chẳng phải rất tốt ? “

Nguyên Thương không hiểu chính trị , cũng không ít lấy ác ý phỏng đoán lòng người . Thái tử mơ hồ đã muốn tiết lộ ý tứ này , chỉ là làm ca ca ruột nên không tiện nói rõ , hoặc là vị Thái tử ca ca này mềm lòng , đối với đệ đệ ruột trong tiềm thức có vài phần ý muốn bảo vệ .

Cố Nguyệt Mẫn có chút nản lòng tựa trên người Nguyên Thương , nói : “ ... Thập Tam , ngươi có muốn cùng ta đi gặp cô cô ? “

P/S : Ngọt như mía ! (๖'_)

Tính đề cuối tuần post , mà thôi post luôn .

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Tha Mạng* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Ai giống như Duyệt Dung ai giống như quân .

Chương 44 : Ai giống như Duyệt Dung ai giống như quân * .

(*) Quân : ở đây nói về người trong lòng (nhắc đến Cố Thường Y) .

Cố Nguyệt Mẫn tựa vào vai Nguyên Thương , nói : “ Nay biện pháp duy nhất , chính là đi tìm cô cô . “

Nguyên Thương nói : “ Trường Công chúa đang cùng Hung Nô giao chiến , chúng ta đi qua ngược lại tương đối nguy hiểm , không bằng xuôi theo Hoàng Hà , đi quân doanh của phụ hoàng . Bang chủ Hoàng Hà bang cùng Giang Vương là bạn tốt có quen biết , hẳn là an toàn hơn nhiều . “

“ Đến chỗ phụ hoàng , ta nói thế nào đây ? Chẳng lẽ nói lo lắng Ngũ Ca giết ta ? Phụ hoàng cùng huynh đệ bất hòa , nhưng lại hy vọng người thân hòa thuận . Chúng ta tùy tiện đi đến , phụ hoàng biết nguyên nhân , tất nhiên sẽ mất hứng , nói không chừng còn cho rằng chúng ta ác ý phỏng đoán huynh trưởng . Hơn nữa ... Thái tử ca ca nay ... Ta cùng Thập Nhất ca còn mặt mũi nào đi gặp phụ hoàng ? “

Cố Nguyệt Mẫn rưng rưng than thở một tiếng , nói , “ Nếu như đi tìm cô cô , liền mang theo thị vệ của ta và người , lấy danh nghĩa đánh Bắc thượng chống lại Hung Nô , danh chính ngôn thuận . Đến quân doanh cô cô , mới là an toàn nhất . “

Nguyên Thương sẽ không nói lời an ủi , chính là hơi ôm nàng , nói : “ Cũng tốt , chúng ta đi tìm Trường công chúa . “

Các nàng đứng ở ngoài điện , nhìn trên trời mùa thu vạn dặm không mây , trong không khí tràn ngập mùi huyết tinh còn chưa tan đi . Một Công chúa hoàng thất tâm cơ thâm trầm , một sát thủ giết người như ngóe ở hiện đại . Từ chỗ đề phòng nhau , lừa gạt lẫn nhau , đến gặp dịp thì chơi , hoài nghi nhau , đến bây giờ gần bó sinh tử , không rõ là dài lâu hay là ngắn ngủi . Sợi chỉ đỏ quấn quanh ngón út càng ngày càng căng , đem hai người kéo càng lúc càng gần , không biết là nhân duyên hay là nghiệt duyên .

Đối với các nàng mà nói , đi Bắc thượng chỉ là vì tìm kiếm một cái núi dựa , là thế ngoại đảo nguyên trong thế gian . Nhưng để các nàng — một cái giới về tính kế , mưu lược , võ nghệ cao cường ; Một cái sát phạt quyết đoán , thủ đoạn âm sát cao siêu , am hiểu sâu hành quân đặc chủng , quen thuộc khí hậu địa hình — Hai vị nữ tử như vậy dặt dầy tay đi lên thảo nguyên , thảo nguyên nhất định không yên bình .

Trong điện bỗng nhiên truyền đến tiếng gào khóc , Nguyên Thương biết , Thái tử đã đi . Tất cả hạ nhân ngoài cửa , có thể hầu hạ người hoàng gia ai không tâm tư khéo léo tinh tế , một đám đều quỳ xuống .

Cố Nguyệt Mẫn vui đùa vào ngực Nguyên Thương , lặng lẽ rơi lệ .

Thật lâu sau, Cổ Duệ từ trong đại điện đi ra, đi theo phía sau là đại thái giám bên cạnh Thái tử đã lâu, bốn thị vệ áo trắng, trong tay đều bung một cái khay nhỏ, phía trên là ấn tín của Giang Vương, ấn tín của Thái tử, ngọc tỷ giám quốc, cùng với lệnh bài điều binh Long Võ Quân.

Đại yển Hoàng đế ngọc tỷ có ba loại, ngọc tỷ truyền ngôi, ngọc tỷ giám quốc, cùng với ngọc tỷ của Hoàng đế. Ngọc tỷ giám quốc có thể xen vào tình hình Đại Yển quốc thời kỳ đầu, lúc trước hai vị Hoàng đế đều thích thân chinh, vì thế giám quốc vì Thái tử mà đúc riêng. Lệnh bài Long Võ Quân bình thường là giao cho tôn thất thân vương tín nhiệm nhất chương quân, vốn trong tay Trưởng công chúa — Long Võ Quân chuyên phụ trách an toàn hoàng thất, tự nhiên để người hoàng thất chương quân. Nhưng Trưởng công chúa trưởng kỳ ở biên cương, sau khi Hoàng hậu qua đời rất ít trở về, lệnh bài điều binh Long Võ Quân này vốn nên cấp Minh Huy, nhưng Minh Huy chưa trưởng thành, cũng không có danh phận, cho nên tự nhiên rơi vào tay Thái tử. Hiện tại, Thái tử qua đời, Cổ Duệ dựa vào ấn tín của Thái tử cùng ngọc tỷ giám quốc có thể tạm thời trong khoảng thời gian đặc thù này chương quân hoàng cung, lại có thể dựa vào lệnh bài Long Võ Quân chương quân hoàng thành.

Cổ Duệ sau khi từ trong điện đi ra, ánh mắt thay đổi rất nhiều. Trên đầu hán tựa hồ có trọng lực ngàn quân đè nặng, trọng lực nặng trĩu này, đem ngoạn nháo, cột nhũ, thần sắc sáng rõ của hán đều áp chế xuống đáy lòng.

“Truyền Hàn lâm đại học sĩ Trương Sĩ Cát - Trương Thái Phó, Thượng Thư Tinh, Trung Thư Tinh, nhóm đại nhân môn đệ Tinh Lưu trong kinh thành, cùng với bốn vị thủ lĩnh đóng quân các môn, cùng nhau đến đây, liệm di thể Thái tử ca ca!”

Đại thái giám bên cạnh Cổ Duệ lĩnh chỉ, lại phân phó một nhóm tiểu thái giám đi mời nhóm đại nhân đang ở điện nghỉ ngơi phía sau Thành Cực điện.

Hiện tại Cổ Duệ học cử chỉ trước kia của Thái tử, đã có chút đáng về Thái tử. Hắn không thể để cho hoàng thành coi khinh hắn.

Cổ Duệ tiến đến đây, nói: “Tiểu muội, muội phụ! Thái tử ca ca đã đi... chúng ta cùng nhau... cùng nhau đem di thể Thái tử ca ca đưa đến từ đường hoàng gia, sau đó đi qua nghị sự cùng các đại thần. Thái tử ca ca thông báo với ta một chuyện, muốn ta mau chóng nói với các đại thần. Nay hoàng cung hoàng thành còn loạn thành một đồng, tiểu muội, muội phụ, chuyện ở hoàng thành liên giao các người xử lý.”

“Thập Nhất ca yên tâm, ta biết!” Minh Huy hiếm khi thấy ca ca từ nhỏ cùng chính mình vui đùa ầm ĩ ra dáng về tiểu Vương gia, “Ca, người đừng buồn, có ta cùng Phò mã ở đây!”

Cổ Duệ cười mệt mỏi, nhưng thần sắc an định hơn nhiều.

Minh Huy Công chúa khẽ nói: “Thập Nhất ca, ta cùng Thập Tam đã bàn bạc, có một số việc muốn nói cho người.”

Cổ Duệ thấy nàng thần sắc trịnh trọng, lại nở nụ cười: “Ta biết người muốn nói cái gì. Chúng ta là song bào huynh muội, tuy rằng ta lãnh binh không bằng người, nhưng ở nhân sự, người biết, ta cũng không phải thiếu niên giang hồ lỗ mãng cái gì cũng không biết. Hơn nữa, một khi tiếp nhận vị trí này, ngược lại sẽ càng thêm can đảm cẩn thận, miễn cảm, nghĩ ngợi. Người yên tâm, ta biết nên làm như thế nào. Chờ thương nghị xong, ta sẽ đem chính sự giao cho Tể tướng đại nhân chủ trì, cất ngọc tỷ giám quốc, rời khỏi hoàng thành.”

Minh Huy Công chúa kinh ngạc thấy hắn phản ứng nhanh nhạy như vậy, Cổ Duệ có chút thương tâm nói: “Thái tử ca ca vừa mới uyển chuyển đề cập qua, ta sao có thể không rõ?”

Cổ Duệ buồn bã đi an bài hậu sự của Thái tử. Minh Huy lo lắng nói: “Thập Nhất ca cho tới bây giờ tính tình lơ đãng nhàn nhã rồi, nay phải lo chính sự rối loạn, ta thật lo lắng hắn ứng phó không nổi.”

Nguyên Thương lại quay đầu, từ trên xuống dưới đánh giá nàng.

Cổ Nguyệt Mẫn không rõ, sáng giọng: “Nhìn cái gì?”

Nguyên Thương còn thật sự nói: “Ta xem người không giống muội muội của Giang Vương, mà giống như tỷ tỷ của hắn.” “Nói hươu nói vượn!” “Cổ Nguyệt Mẫn mày nhũn chặt cùng ưu sầu trong mắt hòa hoãn chút, thần nhiên nói: “Chẳng lẽ người thấy ta rất già?”

Nguyên Thương không biết nàng vì sao cười, nói: “Ta không nói bậy! Hắn đã mười sáu mười bảy tuổi, trong lịch sử ở tuổi này làm Hoàng đế nhiều đêm không xuê, hắn có Tể tướng, Trương Thái Phó còn có đại thần giúp đỡ, cái gì làm không được? Người không cần quan tâm loạn. Ta không phải nói người tướng mạo, ta là nói tâm tính của người.”

Minh Huy Công chúa không khỏi thán than người này không hiểu phong tình. Trước đó sao không thấy Phò mã thông minh, nghiêm túc này, bộ dáng ngốc nghếch hồ đồ, có chút đáng yêu đây?

Minh Huy Công chúa gọi hạ nhân đến, hỏi thương thế của Cổ Nghiên. Người vừa được hỏi đi không bao lâu, Cổ Nghiên tự mình trở lại, cười chấp tay nói: “Công chúa, thuộc hạ cũng không phải là người yếu đuối không thể ra gió, chỉ bị thương ngoài da mà thôi, Phò mã được vô cùng thần kỳ, nửa ngày đã tốt hơn rất nhiều, nghĩ khoảng ba ngày sẽ không đáng ngại.”

Minh Huy Công chúa nói: “Người đi tỉnh dưỡng đi! Sáng mai triệu tập bọn thị vệ không bị thương, chúng ta đi Bắc thượng chi viện cô cô.”

Cổ Nghiên ánh mắt sáng ngời, hắn chờ một ngày này đã lâu! Xác thực mà nói, toàn bộ tướng sĩ Công chúa phủ đã đợi lâu lắm rồi!

“Công chúa, những lời này của người đủ khiến cho toàn bộ quý phủ tối nay khó có thể chợp mắt!”

Minh Huy Công chúa khẽ mỉm cười, nói: “Các người mặc kệ có bị thương hay không, đều nghỉ ngơi cho tốt!”

Cổ Nghiên chấp tay nói : “ Vâng ! “ Nói xong khăn cấp đi tìm các huynh đệ . Vị đầu lĩnh thị vệ vô cùng trầm ổn này lại trở nên như thế .

Cổ Duệ đi an bài hậu sự , Nguyên Thương cùng Công chúa quỳ gối bên di thể Thái tử . Cổ Nguyệt Mẫn thần sắc hoảng hốt , tựa hồ nhớ đến chuyện trước kia . Nguyên Thương đối với vị Thái tử vừa qua đời này một chút đồng cảm cũng không có .

Trong cảm nhận của nàng , thế giới này chính là một cái thế giới tràn ngập tranh đấu , trải qua kiếp trước đã nói cho nàng biết , không đi tranh , cái gì cũng không có , đi tranh , có lẽ vẫn cái gì cũng không có . Cho nên chẳng những phải tranh , còn muốn dùng toàn lực đi tranh !

Thái tử này muốn làm một vị hiền quân nhân đức , lại muốn bảo hộ đệ muội vẹn toàn đôi bên , sao có thể được ? Hắn không làm được , đó là bởi vì hắn không dốc hết toàn lực , không có làm tốt , chỉ như vậy thôi ! Hắn thất bại , nguyên nhân chủ yếu là do hắn . Đối với việc Thái tử chết , nàng không có chút nào thương tâm , trên đời này duy nhất khiến nàng quan tâm chính là Minh Huy Công chúa , những người khác , đã chết thì là đã chết !

Ngoài cửa bỗng nhiên truyền đến âm thanh ồn ào , ầm ầm còn có tiếng khóc . Nguyên Thương lạnh lùng nhìn phía ngoài cửa , nói : “ Ai lớn gan như vậy , dám đến quấy rầy Thái tử ? “

Một cái tiểu thái giám tiến vào , hồi bẩm nói : “ Công chúa , Phò mã , là Trường Nhạc Công chúa ở ngoài điện khóc ! “ Minh Huy còn không có phục hồi tinh thần lại , có chút mệt mỏi nói : “ Trường Nhạc sao lại ở chỗ này ? Đem nàng mang đến Phù Dung Viên của Đan Phi đi ! “

Ngoài cửa bỗng nhiên một tiếng khóc kêu bén nhọn , nói : “ Minh Huy tỷ tỷ ! Minh Huy tỷ tỷ ! “

Minh Huy rốt cục phản ứng lại , hỏi : “ Đã xảy ra chuyện gì ? “

Tiểu thái giám nói : “ Chúng họ vệ nói , Trường Nhạc Công chúa là muội muội của phản nghịch Sở vương , là gian tế của hoàng cung , còn nói là Sở vương giết Thái tử điện hạ , làm bị thương Công chúa Điện hạ , cho nên ... “

“ Cho nên cái gì ? “ Đối mặt tiểu thái giám ấp a ập ứng , Minh Huy lơ đãng , bình tĩnh hỏi .

Làm thái giám cùng cung nữ , có rất nhiều thứ phải học . Tỷ như ở phương diện trả lời vấn đề này có rất nhiều thứ phải để ý , cho dù người không chút khăn trương cũng không nói lắp , hồi bẩm loại chuyện này , cũng phải làm bộ như khó có thể mở miệng . Thử nghĩ , nếu là chuyện tình liên quan đến chủ tử , người về mặt thoải mái nói ra , chủ tử có thể cảm thấy nô tài này lớn mật vô lễ hay không ?

Tiểu thái giám nói : “ Cho nên , Hạ tướng quân muốn đem Trường Nhạc Công chúa giam lại . Trường Nhạc Công chúa nghe nói người ở chỗ này ... “

Nguyên Thương từng ở dưới tường cung đối với Sở vương nói qua , Minh Huy nếu có tổn thương , sẽ đối với Trường Nhạc Công chúa và Đan Phi bất lợi . Nàng nói như vậy , cũng nghĩ như vậy . Nếu Minh Huy xảy ra chuyện gì , chắc chắn đem toàn bộ thiên hạ quấy đến hỗn loạn không ngừng . Nàng là sát thủ đời sau cũng sẽ không quản người Hán hay là người Hung Nô , cho dù Đại Yển quốc bị diệt , người Hung Nô xuôi Nam , cùng nàng có quan hệ gì đâu ?

Minh Huy thở dài : “ Trường Nhạc mới có chín tuổi , cũng đừng làm khó nàng ! Sở vương phản loạn , một đứa nhỏ như nàng làm sao hiểu rõ ? “ Sở vương vì phòng ngừa bị lộ , căn bản không có đem nàng đưa đi , hoàn toàn không để ý sống chết của nàng . Cũng có lẽ , hắn cảm thấy , hoàng cung sẽ nhanh chóng bị hạ , không cần vì đi đón Trường Nhạc mà làm hỏng đại sự .

Nguyên Thương lại nói : “ Nàng là muội muội Sở vương , vì sao phải giúp đỡ nàng ? Ca ca nàng làm người bị thương , liền bỏ qua cho nàng ? Không bằng đem nàng đi qua , nói đi tìm Sở vương , ta sẽ khiến nàng ở trên đường vô thanh vô tức biến mất ! “ Nguyên Thương đối với Sở vương động sát tâm , đừng nói là muội muội hắn , nữ nhi của hắn Nguyên Thương cũng sẽ không mềm lòng . Nếu không phải Đan Phi đã đi , nàng đầu tiên sẽ từ Đan Phi kia xuống tay trước .

Minh Huy Công chúa lòng bàn tay ẩm áp đặt trên mu bàn tay của nàng , nói : “ Thập Tam , đừng lo lắng , ta đã không có việc gì . Vị Trường Nhạc Công chúa này , mới chín tuổi , ta ... làm sao nhẫn tâm ? Nàng là một đứa nhỏ đáng yêu , sẽ không có tâm cơ gì , ngay cả hạ nhân cũng thích nàng . Nếu không , nàng sao có thể vượt qua lớp lớp ngăn trở để đến nơi này ? “

Nguyên Thương đành phải gạt đầu . Trong lòng nghĩ , vị Công chúa Điện hạ này , vẫn như cũ không đủ nhẫn tâm . Hoặc là do nàng đem sự tình nghĩ rất đơn giản , trừ bỏ giết người , không nghĩ ra biện pháp tốt hơn để giải quyết . Một lát sau , Cổ Duệ mang theo các đại thần tiến đến cấp thái tử tiến đưa , liệm nhập quan , nhập linh đường . Huynh muội hai người , còn có chúng huynh đệ tỷ muội chưa thành niên trong hoàng cung đều quỳ xuống túc trực bên linh cữu Thái tử . Hai người thúc thúc già của Hoàng đế tiến đến chủ trì phúng viếng .

Đêm đến , nửa đêm nhóm tiểu Hoàng tử tiểu Hoàng nữ đang ngủ , Minh Huy phân phó người đem bọn họ ôm đi , Minh Huy Công chúa quỳ tròn suốt một đêm . Đèn gần sáng , Minh Huy khóc mệt mỏi , cũng dựa vào Nguyên Thương ngủ thiếp đi .

Nguyên Thương nói khẽ với Cổ Duệ bên cạnh : “ Giang Vương Điện hạ , đi càng sớm càng tốt , chúng ta ngày mai liền xuất phát đi ! “

Cổ Duệ nhẹ giọng nói : “ Ta để cho thị vệ của Thái tử ca ca cùng nhau hộ tống các người đi Bắc thượng , ta sẽ không đi . “

Nguyên Thương nhíu mày nói : “ Điện hạ muốn như thế nào ? “

Cổ Duệ kiên định nói : “ Tuy rằng Thái tử ca ca muốn ta không tranh , nhưng chỉ là không cùng Hoàng tử tranh đấu . Nếu ta là một Hoàng tử bình thường , phụ hoàng sao có thể vô duyên vô cớ lập ta ? Lần này cùng muội muội và người , bình định phản loạn , xem như công thứ nhất . Ta muốn đi

Hoàng Hà , hiệp trợ phụ hoàng đã bại Lữ đế , lập công thứ hai ! Ta muốn để cho Thái tử ca ca biết , hắn không còn , ta cũng có thể bảo vệ tiểu muội ! “

Nguyên Thương cảm thấy người trong ngực hơi động , vật áo lại có chút ướt át , thờ dài : “ Điện hạ ... “

“ Gọi ta Thập Nhất ca đi ! Người so với Minh Huy nhỏ hơn nửa tuổi , coi như là muội muội của ta , lại là muội phụ của ta . “ Cố Duệ nói , “ Ta xem , người cùng cô ta rất giống . Từ lúc ta có trí nhớ , cô ta cùng mẫu hậu cảm tình đã vô cùng tốt . Khi đó , thiên hạ đại loạn , phụ hoàng cùng hoàng gia gia phụng bồi Tần đế đi Bắc cương chống đỡ Hung Nô , mẫu hậu tính tình ôn hòa , trong nhà có chút khinh thường nàng . Nhưng lúc cô ta ở nhà , toàn lực bảo vệ , đường huynh đường tỷ trong nhà , mặc kệ ngày thường bao nhiêu ương ngạch , cũng không có người dám khi dễ huynh muội chúng ta . “

Cố Duệ thờ dài một tiếng , nói : “ Ta còn nhớ rõ , lúc mẫu hậu qua đời , cùng cô ta nói qua những lời này . “

○○○○○○○○○○○○

Lúc Hoàng hậu bệnh tình nguy kịch , dặn dò Hoàng đế . Khi sắp chết , sắc mặt đã tái nhợt vô sắc , nhưng vẫn như trước đẹp động lòng người .

Cố Thường Y đứng ở trong điện , mắt lạnh nhìn Thần Cơ Tử , sắc mặt u tối giống như muốn ăn hắn , Cố Thường Y vỗ ngực bắt phàm , một phen kéo lấy râu Thần Cơ Tử , Thần Cơ Tử bị ánh mắt nàng dọa , lại bị nàng cầm trụ , chỉ có thể “ Ôi ôi “ kêu đau : “ Ôi , xú nha đầu , ngươi làm gì ? Râu ! Râu của lão đạo rất quý giá ! “

Cố Thường Y một tay bắt lấy chòm râu hắn , một tay rút ra trường kiếm để ở cổ hắn , trầm thấp thanh âm như là sư tử kiềm chế gào thét , cắn răng nói : “ Cứu nàng ! “

Thần Cơ Tử ngửa đầu , chỉ hy vọng chòm râu dưới cằm có thể nói ra một chút , nói : “ Tiểu Công chúa của ta ! Lão đạo nếu có thể trị , có thể không trị sao ? Sinh lão bệnh tử là đạo trời ! Nàng nếu trúng độc , bị thương , lão đạo còn có thể giúp nàng sống lâu một chút , bệnh này của nàng , từ xưa không thể cứu , lão đạo có biện pháp gì ? “ Cố Thường Y gắt gao nhìn thẳng hắn nói : “ Cứu không được Duyệt Dung , ta diệt Thần Y Môn của ngươi ! “ Nói xong lại lộ ra vẻ mặt khàn cầu nói , “ Lão thần y , ngươi cứu nàng đi ! Chỉ cần ngươi có thể cứu nàng , chẳng sợ sống thêm vài ngày cũng được ! Ta thề , kiếp này giết hết người Hung Nô cho ngươi , chó gà cũng không tha ! “

Thần Cơ Tử nói : “ Biện pháp kéo dài tuổi thọ từ trước nàng đã dùng hết , nàng thân thể đã suy yếu , không được không được ! “

Cố Thường Y suy sụp buông bảo kiếm , bỗng nhiên lại lôi kéo áo hắn nói : “ Ta nghe nói nội công có thể kéo dài tuổi thọ , ta đem nội công truyền cho nàng được không ? “

Thần Cơ Tử nói : “ Lão đạo đều nói qua một trăm lần ! Nàng thân thể đã suy yếu , ngươi cấp nàng nội lực , sẽ chỉ làm nàng chết nhanh hơn ! “

Cố Thường Y ném bảo kiếm , suy sụp nhìn Túc Sa Duyệt Dung , bị thương ngay cả nước mắt đều chảy không ra , lạnh lạnh nhìn người trên giường gầy yếu trắng nõn , cực kỳ bị thương .

Hoàng đế ngồi ở bên giường , vẫn gạt lệ . Túc Sa Duyệt Dung tay hướng về phía nàng nói : “ Thường Y , ngươi lại đây . “

Cố Thường Y đi qua , quỳ gối bên giường , cầm lấy tay nàng .

“ Duyệt Dung , ông trời bất công ! Toàn bộ người thiên hạ cũng không bằng nửa phần của ngươi , vì sao ngươi muốn đi sớm ? “ Cố Thường Y trên mặt kiên nghị hiện ra thần sắc nhu hòa , nói : “ Ta sẽ không cho ngươi bỏ lại ta , ta sẽ cùng ngươi đi ! Hoàng huynh tâm gánh thiên hạ , bởi không được ngươi , ta làm sao nhẫn tâm để ngươi cô đơn một mình ? “

Hoàng đế kinh ngạc ngẩng đầu , nhìn muội muội duy nhất của mình .

Túc Sa cười nhẹ , nói : “ Thường Y , hài tử ngọc này ! Ta dương thọ đã hết , liền ở trên cầu nại hà chờ các ngươi , cần gì phải vội vã đến ? Ngươi phải sống thật tốt ! “

Cố Thường Y hít một hơi , gắt gao giữ chặt tay nàng , nói : “ Túc Sa Duyệt Dung , ngươi là nữ tử lòng dạ độc ác nhất mà ta từng gặp ! Ngươi đối với ta thật tốt , lúc còn sống thì dẫn dắt ta hơn hai mươi năm , tại sao lúc sắp chết , còn muốn tiếp tục để ta chịu đủ tra tấn ? “

Túc Sa Duyệt Dung nhìn thoáng qua Hoàng đế bên giường , Hoàng đế cũng ôn nhu nhìn nàng . Than nhẹ một tiếng , Túc Sa Duyệt Dung nói : “ Ta đối với ngươi như thân muội muội . “

Cố Thường Y cười lạnh nói : “ Những lời này , mấy năm nay ngươi đã nói rất nhiều lần . “ Cố Thường Y đưa lưng về phía Hoàng đế , nhìn Túc Sa Duyệt Dung , không tiếng động nói : Những lời này chỉ có thể lừa gạt hoàng huynh ta .

Túc Sa Duyệt Dung không tiếng động nở nụ cười , nói : “ Thường Y , ta nhờ ngươi một chuyện . “

Cố Thường Y nói : “ Ta chuyện gì cũng không quản ! Ngươi đừng đem di chúc bắt ép ta sống trên đời này ! Ngươi có việc gì thì nhờ hoàng huynh , hắn miệng vàng lời ngọc , sẽ nhất ngôn cửu đỉnh . “

Túc Sa Duyệt Dung như trước nói : “ Ngươi nhẫn tâm để hai hài tử chịu người khi nhục ? “

Cố Thường Y hung hăng cắn răng , nhìn thoáng qua Cố Nguyệt Mẫn bên cạnh , trong mắt do dự .

Cố Nguyệt Mẫn thấy Cố Thường Y về mặt yêu thương, lập tức đi qua. Cố Thường Y cắn môi dưới, đau khổ lại không muốn xa rời, nói: “Túc Sa Duyệt Dung, người là nữ nhân giáo hoạt nhất thiên hạ!”

Túc Sa Duyệt Dung hít một hơi, hình như có thiên ngôn vạn ngữ, lại không nói được một lời, chỉ đưa ngón tay ra, ở trong lòng bàn tay Cố Thường Y viết xuống vài từ, để cho nàng lệ như suối trào.

Một lát sau Cố Thường Y chợt thấy tay nàng buông lỏng, nhất thời tâm lạnh như băng.

Đại Yến quốc, Hoàng hậu hiền thực, thiện lương nhất qua đời, Hoàng đế đình triều nửa tháng, cả triều văn võ bi thương khóc lóc.

Nghe Cố Duệ nhớ lại, cùng với hiểu biết trước đó, Nguyên Thương có thể ở trong lòng hình dung đại khái hình dáng của vị Trưởng công chúa này. Huynh đệ hai người này, đối với chuyện cô cô cùng mẫu thân, kỳ thật trong lòng tựa như gương sáng. Nhưng mà, ở trong lòng bọn họ, từ nhỏ cô cô cùng mẫu thân đã yêu thương bọn họ, có thể so với phụ thân gấp mấy lần kia thân hơn nhiều lắm. Khó trách, Cố Nguyệt Mẫn biết nàng là nữ tử, nhưng không có một kiếm giết nàng, chỉ sợ bởi vì chính mình cùng Cố Thường Y kia có vài phần tương tự đi!

P/S : Quà đây ♪~ ♡(◡)☞, cuối tuần vui vẻ !!!

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Tha Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47: Bình minh xuân sắc [Thượng] .

Chương 45 : Bình minh xuân sắc [Thượng] .

Cố Thường Y dĩ nhiên là một truyền kỳ, nhưng Cố Duệ cố ý trong lúc này nhắc tới, ẩn ý nói: “Lịch sử hoàng thất chúng ta cũng có nữ tử thích nữ tử, hiểu muội không ai bằng huynh, tiểu muội ta rõ ràng đã thích người, cho nên muội phụ, người cứ yên tâm lớn mật làm muội phụ của ta đi!”

Chuyện tình liên quan đến mẫu thân yêu quý nhất và cô cô kính trọng nhất, bên cạnh lại có thị vệ áo trắng, Cố Duệ khó có thể nói thẳng. Hộ vệ áo xám là tâm phúc của hắn, nhưng hộ vệ áo trắng này vốn là người của Thái tử, cũng không thể hoàn toàn tín nhiệm, nói không chừng, còn là người của phụ hoàng đi?

Nguyên Thương như có thâm ý khác nhìn thoáng qua Cố Duệ, Cố Duệ thần sắc bình tĩnh, nhìn sắc trời, nói: “Đã canh tư, các đại thần cũng sắp đến đây, ta đi xử lý chính vụ.” Nói xong lẳng lặng đứng dậy, đi ra ngoài linh đường. Hộ vệ áo trắng bên cạnh đuổi theo hắn, không xa không gần, bộ pháp không tiếng động. Nghe nói hộ vệ áo trắng vốn có bốn người, nhưng lúc Sở vương tử mi an bài ám sát trong hoàng cung, đã chết ba người, ngay cả Thái tử cũng đều vì thế mà chết.

Bóng lưng Cố Duệ biến mất, Cố Nguyệt Mẫn trong lòng Nguyên Thương ngẩng đầu lên, ở trong lòng Nguyên Thương lau nước mắt.

Nguyên Thương lạnh lùng nói: “Người hoàn toàn không cần vì hắn lo lắng.”

Cố Nguyệt Mẫn nhìn sắc mặt Nguyên Thương, lắc đầu nói: “Người không hiểu ý tứ của hắn. Hắn đây là bảo hộ chúng ta.”

Hoàng thất quan hệ rắc rối phức tạp, Đại Yến quốc coi như đơn giản sáng tỏ - Cố Thường Y tay cầm binh quyền, nàng cùng Hoàng đế quan hệ cũng rất phức tạp.

Đầu tiên, bọn họ là huynh muội ruột, mà không phải huynh đệ ruột, hơn nữa Cố Thường Y cả đời không lập gia đình, khía cạnh này quyết định nàng chỉ là một tướng quân mà không phải một quyền thần [quan trọng quyền]; Tiếp theo, lúc Hoàng hậu còn sống, Hoàng hậu là vương hậu, là uy hiếp của nàng, cũng có thể ngầm nói, là con tin; Hoàng hậu không còn, Cố Nguyệt Mẫn lại trở thành con tin, ở trong lòng Cố Thường Y cũng chỉ có nữ nhi của Túc Sa Duyệt Dung; trừ hắn ra thì Cố Thường Y là người am hiểu quân sự nhất trong hoàng tộc, chống đỡ Hung Nô - Cố Thường Y là người tốt nhất để chọn, cũng không thể để Hoàng đế tự mình đi canh giữ ở Bắc cương đi? Đại Yến quốc bốn phía đều là địch, hoàng thất uy vọng cũng không đến trăm năm, thế gia Tần triều trước, lực ảnh hưởng còn rất lớn, nhân vật trọng yếu của hoàng tộc Cố thị nhất định phải đoàn kết!

Nếu không phải Hoàng đế Cố Kiến Khôn uy thế quá lớn, hai vị Hoàng tử phản loạn sớm đã khiến các thế gia rục rịch. Nhưng đồng thời, mọi người cũng thấy được thủ đoạn cùng điên cuồng của Hoàng tử Cố thị, nhóm thế gia trong tối đã tâm bình气和, cũng hiểu được, người Cố gia có người mưu mô, có người điên cuồng, nhưng không có người nhu nhược.

Một loạt nguyên nhân cấu thành địa vị siêu nhiên đặc thù của Cố Thường Y. Nhưng mà, triều đại kế tiếp, để cho thế hệ Hoàng tử sau khi xưng Đế, còn cần Cố Thường Y tồn tại như vậy sao? Khi đó, thiên hạ cũng đã muốn bình định, người Hung Nô cũng sẽ không đối với Đại Yến quốc tạo thành uy hiếp trí mạng, hoàng thất cũng muốn từ từ giảm bớt thành viên hoàng tộc khác có tính uy hiếp. Như vậy, nếu Cố Duệ thượng vị, đối với kế thừa Cố Thường Y - Cố Nguyệt Mẫn, dùng cái gì để kiềm chế? Cho dù Cố Duệ hoàn toàn yên tâm, cũng không đại biểu các thế lực của Cố Duệ sẽ yên tâm,

cho nên, Cổ Duệ cần phải có một cái nhược điểm, một cái có để buông lỏng Cổ Nguyệt Mẫn. Cái có này chính là Nguyên Thương. Một nữ Phò mã, đây là một vết nhơ, một nhược điểm, đồng thời cũng là bùa hộ mệnh của Cổ Nguyệt Mẫn và Nguyên Thương. Hơn nữa các nàng cùng Cổ Thường Y giống nhau, không có con cái, như vậy có làm 'Trưởng Công chúa' quyền thế cũng sẽ dần dần tan rã. Sự tồn tại của Cổ Duệ không khiến cho Cổ Nguyệt Mẫn phải lấy tánh mạng bảo hộ nữ nhi, như vậy, Trưởng Công chúa kế tiếp, Trưởng Công chúa trưởng thành trong niên đại hòa bình, cuối cùng cũng không thể tay cầm quân quyền, thế lực do Cổ Thường Y thành lập nên, ở trong tay Cổ Nguyệt Mẫn, sẽ dần dần trở về với Cổ Duệ - một vị Hoàng tử tiếp nhận.

Cổ Duệ chủ yếu lẫn lộn trong giang hồ, nhưng lớn lên trong hoàng thất, có lẽ giao tranh chém giết không được, nhưng hành quân đánh giặc, quyền mưu tâm cơ, cũng không so với Cổ Nguyệt Mẫn kém. Nhìn hán hành động thì biết - lấy được ấn tín Thái tử, nên thoái lui tránh đi, liền đi Hoàng Hà hộ giá Hoàng đế chiến đấu, không thêm quan tâm quyền lợi của Thái tử.

Tề vương tiến vào hoàng thành, tất nhiên tiếp thu thế lực hoàng thành, hán là một tên vũ phu, lại đối với vị trí Thái tử thêm thường đã lâu, tất nhiên sẽ gia tăng củng cố thế lực chính mình. Nhưng Hoàng đế khỏe mạnh, hán cũng không phải Thái tử, càng không có được phó thác lâm chung của Thái tử, quần thần sẽ nghĩ: Xem Giang Vương người ta, Hoàng đế Đông chinh, cũng quyết xuôi Đông đến Hoàng Hà, vị Hoàng tử này lại như hồ rình mồi nhìn chăm chăm từ vị, tâm Tư Mã Chiêu*, người qua đường đều biết! Tề tướng thờ ơ lạnh nhạt, đương nhiên sẽ không đi khuyên can. Nhưng Hoàng đế sau khi biết sẽ nghĩ như thế nào? Chính mình Đông chinh, hoàn thành đại nghiệp thống nhất, nhóm nhãi con này còn dám phản loạn! Vốn Hoàng đế đã tức giận, vừa thấy Tề vương, Tề vương cùng Sở vương giống nhau là Vương gia tay cầm trọng binh, không phải Thái tử thế nhưng ở trong hoàng cung lạm quyền, đã tâm thật lớn! So sánh một chút với Giang Vương, người con nào khiến cho người ta yên tâm vừa nhìn liền biết.

Không tranh, chính là tranh. Đây là lời Thái tử dạy Giang Vương. Giang Vương cũng thật sự làm. Nhóm Hoàng tử kia đều không nhìn thấu, chân chính ngôi vị Hoàng đế không phải bắt nguồn từ thế lực mà các chư vị Hoàng tử nắm trong tay, mà chỉ ở một câu nói của Hoàng đế a!

Canh tư, bên trong linh đường đèn đuốc sáng ngời, bên ngoài như trước tối đen một mảnh. Cổ Nguyệt Mẫn che lấy lồng ngực đã đau đớn một ngày, nhìn một chút bài vị trên linh đường, nói: “Đi thôi, ta không muốn tiếp tục ở trong này.”

Nguyên Thương cồng nàng trên lưng, ở trong hoàng cung bước đi ung dung thong thả.

“Thập Tam!”

“Ừ?” “Nguyên Thương nghi hoặc đáp một tiếng.

“Thập Tam!”

“... “Nguyên Thương không đáp.

“Thập Tam!”

“... “Nguyên Thương rõ ràng không để ý tới nàng, tiếp tục đi.

Minh Huy Công chúa nằm ở bên tai nàng nói: “Ta thật khó có thể tưởng tượng, ngươi là một nữ tử như thế nào. “Nguyên Thương nói: “Vì mạng sống, là người tử trong sinh tử giữa giặc mà ra.”

Nguyên Thương ý tứ nói đến, kiếp trước làm sát thủ của mình, vì tự do mà phản đầu; Chuyển thế đến kiếp này, vì cứu Cổ Nguyệt Mẫn lại về với con đường sinh tử.

Nguyên Thương nghĩ, có lẽ, làm sát thủ đã lâu, căn bản khó có thể thích ứng cuộc sống yên bình, càng bình tĩnh càng khiến cho nàng khủng hoảng, càng mạo hiểm, ngược lại mới khiến cho nàng trấn định.

Cổ Nguyệt Mẫn nghe thấy nàng nói, nhất thời khó có thể hình dung. Nguyên Thập Tam rốt cuộc lớn lên trong hoàn cảnh nào? Chẳng lẽ, vài năm trước nàng không phải là đi chữa bệnh, mà là đi tránh né ám sát sao? Nhưng mà không đúng a, nếu nói lúc nàng sinh ra, có người hạ độc nàng, kia hơn phân nửa là cừ địch của Triệu quốc công, nhóm Thái tử đang trước kia, và lại hơn phân nửa là ngộ thương - không lý do gì không giết Tô Phong, Tô Sách mà giết một đứa nhỏ chưa sinh ra! Còn sau đó, Thái tử trước đã bị tiêu diệt, nào có người nào nhân tâm đi truy sát một đứa cháu? Nàng tại sao lại gặp nguy hiểm như vậy? Nhưng nếu không nguy hiểm, thì giải thích như thế nào về trực giác của nàng đối với nguy hiểm vượt xa người thường, cùng với việc gặp phải nguy hiểm lại thuần thục ứng phó như vậy?

Cổ Nguyệt Mẫn muốn biết, nhưng nàng không có hỏi. Nàng là một nữ tử thông minh.

Nữ tử thông minh thường lòng dạ hẹp hòi, giống như mẫu hậu nàng.

☀️ ☀️☀️☀️☀️☀️☀️☀️

Năm đó trên đường khởi nghĩa đi Bắc thượng, Túc Sa Duyệt Dung dặn riêng với thống lĩnh thân vệ bên cạnh Cổ Thường Y, cũng chính là thủ lĩnh Thanh Lang kỵ ngày nay, để cho hán nhìn chăm chăm Cổ Thường Y, không cho Cổ Thường Y lúc đầu óc nóng lên liền khiến bản thân rơi vào hoàn cảnh nguy hiểm. Vị thống lĩnh này miệng đã đáp ứng. Nhưng có một lần, Cổ Thường Y giết đến cao hứng, tướng lĩnh đối phương đi ra khiêu chiến, nàng liền đem Cổ Nguyệt Mẫn giao cho thống lĩnh, chính mình xông lên quyết phân thắng bại. Đắc thắng mà về, cao hứng tuyên bố đoạt được thành trì mở tiệc tối chiêu đãi tướng lĩnh.

Vào lúc ban đêm, vị thống lĩnh đại nhân này phi thường khắc sâu hiểu được vị nữ tử Túc Sa Duyệt Dung 'ôn nhu, nhã nhặn, thiện lương, săn sóc' là

khủng bố như thế nào .

Túc Sa Duyệt Dung lấy công lao ban ngày làm lý do , cười tìm tìm hưởng vị thống lĩnh thân vệ này kính rượu , “ Tướng quân oai hùng bất phàm , đúng là phu quân mà các cô gái mơ ước . Liền ngay cả ta , cũng đối với tướng quân ngưỡng mộ vạn phần đấy ! “

Lúc đó , nữ tử cũng rất coi mở , ở yến tiệc đùa giỡn một chút cũng không ảnh hưởng toàn cục . Nhưng ngồi ở trong lòng Cố Thường Y - Cố Nguyệt Mẫn rõ ràng cảm nhận được sát khí trên người Cố Thường Y . Vị thống lĩnh đại nhân kia sợ tới mức đánh rơi cái chén . Nghe nói , liên tục mấy ngày , vị thống lĩnh này trong lòng đều run sợ , ban đêm ở trong mộng giật mình tỉnh giấc . Từ đó về sau , mỗi lần Cố Thường Y muốn ra trận , vị thống lĩnh đại nhân này đều liều mạng giữ chặt nàng .

Cố Nguyệt Mẫn nghĩ đến đoạn chuyện cũ , liền nhịn không được cười .

Nguyên Thương kỳ quái , vị Công chúa này , vừa rồi còn khóc suốt mướt , lúc này lại đột nhiên nở nụ cười ? Thị nữ đeo kiếm của Cố Nguyệt Mẫn đều bị thương , nặng nhẹ không giống nhau , ở ngoài cửa cung là nhóm thị nữ Mặc Ngôn đã an bài lần nữa , Công chúa lần này gặp nạn , Mặc Ngôn đem Sở vương hung hăng oán hận , lúc này tung thêm nhiều mạng lưới tình báo , nhất định phải đem Sở vương bắt trở về .

Các thị nữ đã chuẩn bị tốt xe ngựa , rồi thẳng quay về phủ Công chúa . Cho dù là ở trong xe ngựa , Cố Nguyệt Mẫn cũng như trước muốn dựa vào lòng Nguyên Thương .

Nguyên Thương tất nhiên là không sao cả , đi trên đường trong hoàng cung , gió nhẹ rộn ràng , chỉ cảm thấy trong lòng ôn nhuận [ảm áp , mềm mại] như ngọc , lên xe mới phát giác , mùi hương thân nhiên quen thuộc tràn ngập , giống như khi nàng mới đến thế giới này , bàn tay của người trong lòng đặt lên trán của nàng tỏa ra mùi thơm dịu nhẹ , giống như đêm đó ở Bạch Mã kích tình cực nóng , giống như hôm qua ở trong phòng khiêu khích câu dẫn ngọt ngào mê người .

Cố Nguyệt Mẫn lười biếng vùi vào lòng nàng , nàng mặc trường sa trắng thuần , thon dài chân ngọc gác lên tay trái Nguyên Thương , khuôn mặt khuynh quốc khuynh thành tựa vào vai phải Nguyên Thương , ngón tay trắng nõn như tuyết nắm lấy vạt áo trước của Nguyên Thương , giống như tựa vào ghế quý phi bình thường thành thói , lười biếng , Nguyên Thương thấy vậy , nhất thời trong lòng nhộn nhạo , khó có thể kiềm chế .

Cố Nguyệt Mẫn thấy nàng thất thần , cười nhẹ .

Ai ngờ Nguyên Thương sau khi giật mình lại , nói : “ Hôm nay trời vừa sáng liền đi sao ? “

Cố Nguyệt Mẫn miễn cưỡng “ Ừ “ một tiếng .

Nguyên Thương nói : “ Gọi Mộ Sính , mang theo thị vệ phủ Phò mã cùng nhau đi đi ! “

Nguyên Thương cảm thấy thân mình Cố Nguyệt Mẫn rõ ràng cứng ngắc một chút , nói : “ Ý của ngươi , ngươi sẽ không đi cùng ta ? “

Nguyên Thương nói : “ Ta đã cùng Thần Cơ Từ bàn bạc , sẽ đi Triều Tiên đào nhân sâm . “

“ Ngươi muốn nhân sâm ? Chỗ của ta có rất nhiều . “

Nguyên Thương lắc đầu nói : “ Còn cần rất nhiều thứ khác . “

Cố Nguyệt Mẫn trầm mặc một lát , thân nhiên nói : “ Bao lâu sẽ trở về ? “

“ Hai ba năm đi ! ”

Cố Nguyệt Mẫn mang theo buồn bã cười lạnh : “ Nếu trong hai ba năm này ta chết đi ? “

Nguyên Thương nghe thấy nàng nói ra chữ ' chết ' , trong lòng không hiểu sao co rút đau đớn một chút , không biết trả lời ra sao .

Cố Nguyệt Mẫn bỗng nhiên xoay mặt nàng qua , nhìn thẳng vào mắt nàng , nói : “ Nguyên Thập Tam , ta ở trong lòng ngươi , có bao nhiêu phân lượng ? Với ngươi , ta là cái gì ? “

Nguyên Thương giật giật môi , nói không ra lời .

“ Muốn đi liền đi đi ! “ Cố Nguyệt Mẫn cười lạnh một tiếng , nhắm mắt lại , không thèm nói nữa .

Nguyên Thương bỗng nhiên nghĩ đến lời nói của Vu Linh .

Trên đời này , có ba loại người , [địch nhân] nhất định phải giết ; [đồng bạn] kẻ vai chiến đấu có thể giao phó sinh tử ; [người xa lạ] có cũng được mà không có cũng không sao , có thể tùy thời lợi dụng cùng vứt bỏ . Nhưng Vu Linh nói , còn có một người vô cùng đặc biệt , là người người yêu , là người quan trọng nhất , đối với một sát thủ mà nói , là người mà ta nguyện ý vứt bỏ cả tánh mạng cùng tự do . Nhưng mà Nguyên Thương không biết cái gì là yêu . Lúc nhỏ , nàng đối với Linh ngưỡng mộ , sùng kính , hơn nữa nguyện ý vì nàng bỏ ba phúc vụ quên mình , nàng từng nghĩ đó gọi là yêu .

Nhưng Linh đem Vu Linh ôm trong lòng , cười nói : “ Ngươi thấy , chúng ta có xứng đôi không ? “ Nguyên Thương gật đầu .

Linh hôn môi Vu Linh , không nhìn Vu Linh cười nhạo mình , hỏi : “ Ngươi cảm thấy , chúng ta ân ái sao ? “ Nguyên Thương vẫn gật đầu .

Sau đó Linh bỗng nhiên mặt lạnh nhìn nàng : “ Như vậy , ngươi , muốn giết ta sao ? “ Nguyên Thương lắc đầu , nói : “ Vì sao ? Ngươi là thủ lĩnh của ta , ngươi là người ta tôn kính nhất ! “

Linh mỉm cười : “ Một chút bất mãn đối với ta cũng không có ? “ Nguyên Thương lại lắc đầu .

Vu Linh ha ha cười , đối với Linh nói : “ Nhìn đi , ta mất đi một tình địch ! “ Quay đầu nói với Nguyên Thương : “ Cảm tình ngươi đối với Linh không gọi là yêu , mà gọi là sùng bái . “

Nguyên Thương đương nhiên sẽ hỏi : “ Cái gì là yêu ? “

“ Cái gì là yêu ? “ Linh sờ sờ hai má , hỏi Vu Linh , “ Linh Nhi , cái gì là yêu ? “

“ Không phải đơn giản sao ? “ Vu Linh nhướn mi , nâng cằm Nguyên Thương “ Lão Thập Tam a , về sau , nếu ngươi gặp một người , người khác đến gần người đó , hay dùng ánh mắt nhìn người đó , ngươi liền muốn đem hắn xé nát - thì đó là yêu ! Rất đơn giản ! “

Nguyên Thương hỏi chính mình , người đang trong lòng này , khiến cho nàng quý trọng , Công chúa Điện hạ vừa không phải là bạn cũng không phải là địch lại càng không phải là người xa lạ , là người nàng yêu sao ?

Xe ngựa dừng lại , Cổ Nguyệt Mẫn vẫn dựa trong lòng nàng , chỉ là nhắm mắt thần sắc lãnh đạm , không lại có cười vui vẻ . Nguyên Thương không hiểu sao có chút không yên .

Người hầu tiếp giá của phủ Công chúa tiến lên nói : “ Phò mã gia , Hạ tướng quân đến đây ! “

Nguyên Thương biểu tình như trước không gợn sóng không sợ hãi , thần nhiên hỏi : “ Hạ tướng quân là ai ? “

“ Là thống lĩnh đóng quân ở đại doanh thành Đông , Hạ Tử Hàm - Hạ đại nhân ! “

(*) Tư Mã Chiêu chỉ tâm : chỉ dụng ý của Tư Mã Chiêu ai nấy đều biết .

Câu thành ngữ này có xuất xứ từ “ Tam Quốc chí – Ngụy Thư – Cao Quý Hương Công ký . “

Cuối thời Tam Quốc , quyền bính của nước Ngụy dần dần rơi vào tay dòng họ Tư Mã . Khi Cao Quý Hương Công Tào Mao tại vị , Tư Mã Chiêu làm đại tướng . Khi thấy họ Tào ngày một suy đồi , còn dòng họ Tư Mã thì ngày một lộng quyền ngang ngược , Tào Mao trong lòng vô cùng căm tức , mới viết một bài thơ nhan đề “ Tiềm Long “ để giải bày tấm lòng u uất của mình . Tư Mã Chiêu xem xong bài thơ này liền nổi giận lớn tiếng quát hỏi Tào Mao , khiến Tào Mao khiếp sợ toát mồ hôi lạnh , không nói năng được câu nào .

Tào Mao sau khi vào hậu cung , trong lòng cảm thấy Tư Mã Chiêu có ý tiếm ngôi vua , mà việc này người trong triều ai nấy đều biết . Tào Mao không thể nhịn nhục được nữa bèn quyết định áp dụng biện pháp để diệt trừ Tư Mã Chiêu . Nhà vua triệu tập các đại thần lại để bàn kế . Khi các đại thần đến đông đủ , Tào Mao tức giận nói : “ Tư Mã Chiêu có dã tâm đoạt ngôi vua , điều này các khanh đều đã biết , trẫm không thể ngồi đợi để người ta phế truất , hôm nay ta sẽ cùng các khanh bắt tội hắn . “ Các đại thần nghe vậy đều bày tỏ không đồng ý , nhưng Tào Mao không thể chờ đợi được nữa , liền tuốt kiếm lên ngựa , dẫn theo hơn 300 thị vệ và tùy tùng tiến sang phủ đệ Tư Mã Chiêu , nhưng liền bị đám vệ binh của Tư Mã Chiêu giết chết tại chỗ .

P/S : Đoạn cuối Nguyên Thương phủ Công chúa quá , mà ta thích và muốn phủ nhiều hơn cơ . Tiếc là không có , haha !

Hay là ta canh cứ cuối tuần thì post 1 chương nhĩ ?!

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Tha Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Bình minh xuân sắc [Trung] .

Chương 46 : Bình minh xuân sắc [Trung] .

Nguyên Thương không nhanh không chậm cất bước vào phủ . Nàng vốn gầy nhỏ , nhưng nhớ đến phong thái ban ngày khi nàng ám sát Sở vương , nhảy vọt lên không trung cứu Công chúa , khiến bọn hạ nhân của phủ Công chúa rất kính nể .

Nguyên Thương không nhìn đến Hạ Tử Hàm , trực tiếp đi về phía hậu viện . Trong cảm nhận của nàng , đối phương không phải đồng bạn cũng không

phải địch nhân, chỉ là một người xa lạ không liên quan, không cần phí tinh lực quan tâm. Minh Huy bị thương, hiện tại không cần phải gặp mặt vị đông quân thành Đông này, hơn nữa ... nhìn dáng vẻ người trong lòng cũng không có hứng thú nói chuyện với người khác. Nhưng mà Minh Huy lúc này lại mờ to mắt, nói: “Từ Hàm muộn như vậy, nhất định là có chuyện quan trọng, đi phòng khách đi.”

Nguyên Thương nhảy bén nhận thấy xung hô này vô cùng thân thiết, hơi nhú mày, thay đổi tuyến đường đi phòng khách.

Hạ Từ Hàm ngồi trong phòng khách, lẳng lặng uống trà. Hắn nghe nói Công chúa đã hồi phủ, liền thúc ngựa trở về, lại phát hiện Công chúa vẫn còn trên đường, vì thế liền ở phòng khách chờ.

Nhưng hắn không nghĩ tới, cái gọi là trở về, là được Phò mã của nàng ôm về.

Nhìn thiếu niên tuấn tú gầy yếu, ôm thiếu nữ mà hắn yêu đến trong mộng cũng nghĩ, Hạ Từ Hàm như rơi vào hầm băng. Nàng vẫn như cũ hoa nhường nguyệt thẹn như vậy, nhưng không còn trên cõi trời nữa. Nàng đã rơi xuống phạm trần, nhưng không phải vì hắn.

Hạ Từ Hàm cùng Minh Huy Công chúa quen biết nhiều năm, hắn đối với chuyện của Minh Huy Công chúa biết được so với người khác nhiều hơn rất nhiều. Chẳng hạn như, nàng mặt ngoài yếu đuối, nhưng thật ra rất kiên cường, ngoại trừ ở trước mặt Hoàng đế già bộ ngoan ngoãn, chưa bao giờ đối với Hoàng hậu, Trường Công chúa hay người bên ngoài làm nũng, cho dù bị thương, chỉ cần có thể động, cũng sẽ không để cho người khác diu đỡ, càng sẽ không cho người khác ôm.

Nhưng nàng nguyện ý để cho Phò mã của nàng ôm.

Thấy người trên xe ngựa bước xuống, thật lâu sau, trên mặt Hạ Từ Hàm lộ ra cười khổ bất đắc dĩ.

Lúc trước, hắn không sánh bằng vị Phò mã này, có thể là vì quyền thế, tự đánh giá bản thân mạnh hơn mà ôm Phò mã này rất nhiều; Hôm nay gặp lại, lĩnh giáo được thủ đoạn của Tô Ki, thấy hắn giống như chiến thần, ném Sở vương cứu Công chúa trở về, rồi ôm Công chúa rời đi.

Hắn nghĩ, nếu hôm qua người cứu Công chúa là hắn, Công chúa có thể đối với hắn như vậy hay không?

Đáng tiếc, chuyện như vậy không thể giả thuyết.

Hắn tự hỏi, là một thiếu quân sa trường cầm lên được thì cũng bỏ xuống được, nhưng một đêm này, vẫn không thể ngủ. Hôm nay ở nghị sự đường bàn chính sự, nghe Giang Vương nói Cố Nguyệt Mẫn đem thị vệ đi Bắc thượng, hiệp trợ Trường Công chúa kháng địch, liền lập tức xin phép rời đi, chờ đến khi hắn lấy lại tinh thần, đã đi vào phủ Công chúa. Nhưng được cái gì đây? Nàng đã là thê tử của người khác. Muốn lấy được Công chúa, trừ phi Phò mã chết ... Không, ta suy nghĩ cái gì vậy? Hắn là tôn tử của Triệu quốc công! Ta làm sao có cái ý niệm đó ở trong đầu? Cho dù hắn không phải tôn tử Triệu quốc công, ta làm sao có thể ti bỉ như vậy?

“Từ Hàm, đã trễ thế này, tìm ta có chuyện gì?” Minh Huy Công chúa ý cười trong suốt, không giống bộ dáng lãnh diễm lúc còn trên xe ngựa.

Hạ Từ Hàm đột nhiên đứng lên, chấp tay nói: “Điện hạ, tiểu thần nghe nói Điện hạ đang muốn dẫn quân đi Bắc thượng, gấp rút tiếp viện Trường Công chúa chống đỡ Hung Nô, tiểu thần cả gan, thỉnh Công chúa Điện hạ cho tiểu thần đi theo!”

Không biết vì sao, ánh mắt vị Phò mã gia nhìn hắn có chút âm trầm ... Nhưng, nghe thấy Minh Huy không khách khí gọi hắn là 《Từ Hàm》, làm cho hắn tâm hoa nộ phóng [vui như mở cờ trong bụng]. Hôm qua ở trên tường cung, nàng một câu một lời đều là Hạ tướng quân, trước đây cũng chỉ gọi hắn là Hạ huynh, chưa bao giờ gọi thân cận như vậy.

Minh Huy nói: “Người là võ tướng thủ vệ kinh thành do phụ hoàng bổ nhiệm, tự tiện rời đi, chính là tội không làm tròn trách nhiệm, huống chi đang trong thời điểm rối loạn này?”

Hạ Từ Hàm ngữ khí kiên định, rất có khí phách thấy chết không sờn: “Còn thỉnh Công chúa Điện hạ nói giúp cho, thỉnh Giang Vương Điện hạ cùng Tể tướng đại nhân hạ lệnh, chấp thuận tiểu thần hộ tống Công chúa đi Bắc thượng! Lúc này Bắc cương Hung Nô xâm phạm, khắp chốn đều là khói báo động, Công chúa an nguy quan trọng hơn!” Hạ Từ Hàm mặt mang ý cười, liền vì hai chữ xưng hô này của Công chúa.

Minh Huy Công chúa suy tư nói: “Từ Hàm lời này cũng đúng. Phò mã hình như muốn đi Triều Tiên, ta chỉ là một cô gái, quả thật không tiện một mình đi Bắc thượng...”

“Đi Triều Tiên, tạm thời không vội.” Nguyên Thương thân nhiên mở miệng, “Ta đưa Nguyệt Mẫn đi đến chỗ cô rồi nói sau!”

Minh Huy Công chúa mỉm cười, nói: “Phò mã không đi Triều Tiên nữa?”

Nguyên Thương vẫn hai chữ trước: “Không vội.”

Hạ Từ Hàm chợt thấy cả người lạnh buốt. Hắn nghiêng đầu nhìn thoáng qua, vị Phò mã gia sắc mặt bình thản ngồi bên cạnh Công chúa Điện hạ uống trà, không hề khác thường.

Hạ Từ Hàm sao có thể dễ dàng buông tha? Ở trong mắt hắn, Công chúa là thiên chi kiều nữ xinh đẹp như thiên tiên, trải qua trận chiến hôm qua, hắn mới phát hiện, vị Công chúa này không biết từ khi nào lại trở thành võ lâm cao thủ, cầm trường kiếm mà đứng, như trích tiên hạ phàm, khiến hắn say mê. Nếu không, hắn biết rõ Phò mã đã trở về, vẫn bị ma quỷ ám ảnh chạy tới, thấy phu thê Công chúa gần gũi ân ái, vẫn khó có thể dứt bỏ. Dù cho chỉ có một chút hy vọng, cũng ...

Công chúa cười nhẹ, bưng trà lên uống, không nói nữa.

Bưng trà, ý là tiễn khách. Nguyên Thương không biết nghi lễ cổ đại, Hạ Tử Hàm thì biết. Thôi thôi! Nghe nói vị Phò mã gia này sủng ái Công chúa đến nỗi xuống bếp nấu cơm, sợ rằng hai chữ xưng hô này đã khiến hắn bị ghét tới cực điểm. Nếu vị Phò mã gia này cũng muốn đi cùng, hắn cần gì phải đi theo cho mất mặt? Chỉ sợ dù có đi theo, Công chúa cũng sẽ không liếc hắn một cái. Hắn là đại tướng, lãnh binh rong ruổi sa trường mới là thứ thuộc về hắn? Cần gì vì nữ nhi tình trường mà mê muội?

Thầm than một tiếng, Hạ Tử Hàm đứng dậy nói: “Đã như thế, tiểu thần cáo từ. Công chúa nếu có gì phân phó, tiểu thần đều sẽ tuân theo!”

Nhìn Hạ Tử Hàm rời đi, Nguyên Thương trong lòng đột nhiên trở nên không bình tĩnh. Lúc trước nàng cũng không có chú ý đến chuyện tình yêu gì của Công chúa Điện hạ, nhưng dù vậy, truyền tới tai nàng cũng không ít. Minh Huy Công chúa diện mạo, tính tình, địa vị, người yêu mến nàng nhiều không đếm hết, lớn mật theo đuổi chạy đến hoàng cung cầu xin Hoàng đế hạ chỉ ban hôn cũng không phải ít. Mà nghe nói cùng vị Công chúa này có lời đồn, quan hệ thân mật, số người cũng không ít hơn một bàn tay. Hiện tại nghĩ lại, dù biết vị Công chúa này là vì mục đích chính trị mà cùng những người đó giao thiệp, bằng vào thủ đoạn cùng công phu của Công chúa cũng sẽ không chịu thiệt, nhưng ngăn không được, nhìn không được suy nghĩ — rốt cuộc, tin đồn, là thật hay là giả? Bao nhiêu phân thật, bao nhiêu phân giả?

Minh Huy Công chúa thấy nàng ngăn người xuất thần, cười nhẹ, nói: “Thập Tam?”

Không phản ứng.

Minh Huy Công chúa tiến sát lại, ở bên tai nàng nhẹ nhàng gọi: “Thập Tam...”

Nguyên Thương chợt phục hồi tinh thần lại, đột nhiên lui về phía sau, lại quên mình còn ngồi trên ghế, cái lui này, liền đem cả người lẫn ghế ngã về phía sau. Sắp ngã xuống trong nháy mắt, Nguyên Thương như cá chép, trở mình nhảy lên.

Minh Huy Công chúa trong mắt nhìn không được lộ ra ý cười, nói: “Ta đáng sợ như vậy?”

Nguyên Thương lắc đầu.

Minh Huy nhìn nàng ngơ ngác ngây ngốc, giống như tiểu nữ hài không hiểu thế sự, chỗ nào giống bộ dáng cầm kiếm cao ngạo không quan tâm sinh tử như lúc ở Bạch Mã Tự?

“Thập Tam, ngươi không phải biết ngâm thơ sao? Chỗ ta có một bức họa, cần đề vài câu thơ, không bằng Thập Tam đến giúp ta có được không?” Minh Huy Công chúa vươn bàn tay về phía nàng, đặt vào trong tay nàng, trong đôi mắt phản chiếu bóng dáng của nàng.

Sát thủ làm việc luôn sạch sẽ lưu loát, cũng không vì chuyện đã làm mà hối hận, cho dù làm sai cũng chỉ đi bù lại, mà không phải đi ảo não, Nguyên Thương rất ít khi nhất thời xúc động đáp ứng không đi Triều Tiên, nhưng không đi thì không đi, cũng không có gì ghê gớm, chỉ là đối với vị đồ đệ lão ngoan đồng tổ tông gia phải phí chút công phu giải thích.

Lúc nói ra mấy chữ ‘Đi Triều Tiên tạm thời không vội’, trong lòng nàng chợt giống như đã buông xuống cái gì, cảm thấy tâm tình thay đổi rất nhiều, rộng mở thông suốt hơn, thật giống như, kiếp trước, ở trong trại huấn luyện tối tăm không thấy ánh mặt trời, giống như một khắc kia Vu Linh đại tỷ đi đến trước mặt nàng, hướng nàng vươn tay, nói với nàng ‘Đi theo ta đi’.

Nguyên Thương luôn suy nghĩ, tự do là cảm giác gì. Nửa năm qua, nàng ở trên giảng hồ lăn lộn, vô câu vô thúc [không bị quản thúc, kiềm chế; tự do tự tại], nhưng hình như, không có vui vẻ như nàng nghĩ. Vu Linh nói, tự do, giống như chim rời khỏi lồng, giương cánh bay cao, tâm không bị gò bó. Nhưng mà, lòng của nàng, lại không có cảm giác gì. Nàng đã nghĩ, có lẽ, đi chưa đủ xa, nếu đi xa một chút, càng đi cao hơn xa hơn, sẽ cảm thấy tâm như cánh chim tự do bay cao.

Nhưng, có lẽ nàng sai lầm rồi. Tự do, có lẽ không phải đi đến chỗ nào, mà là, lòng đang ở chỗ nào.

Giờ khắc này, nàng cảm thấy, âm thanh xiềng xích trong lòng đứt đoạn.

Vì thế, nàng nắm chặt bàn tay ở trong tay mình, nói, “Được.”

Công chúa Điện hạ dẫn nàng đi vào thư phòng. Vào cửa ngẩng đầu, ánh mắt đầu tiên sẽ thấy bức tranh sơn thủy trên vách tường đối diện cửa lớn. Bức tranh sơn thủy này chiều rộng khoảng một thước, treo ngang, ngọn núi xanh biếc, hoàng hôn đỏ sẫm, trên mặt sông có điểm một chiếc thuyền buồm, bức họa mang ý cảnh mờ ảo mộng lung, tựa như ở trong sương mù dày đặc, vụ lý khán hoa [ngắm hoa trong sương mờ], mơ hồ lại thích thú.

“Thập Tam, ngươi thấy bức họa này như thế nào?” Minh Huy Công chúa tiến lên lấy bức họa xuống, đặt ở trên bàn.

Bức họa này, là nửa năm trước Cố Nguyệt Mẫn vẽ, khi đó, Cố Nguyệt Mẫn cũng giống như ý cảnh mà bức họa miêu tả, ở trong sương mù dày đặc, ở trong mộng yếm gương mặt của Nguyên Thập Tam cùng Phò mã quân quý, khó có thể kiềm chế.

Mà chính giữa bức họa là một chiếc thuyền giương buồm, lúc đó bị nhỏ một giọt mực, bởi vì nghe thấy Nguyên Thương rời đi kinh thành mà lỡ tay rơi mực, giọt mực này, được nàng vẽ thành một đóa hoa bách hợp.

Nguyên Thương cầm bút lông, đứng trước bức họa, Minh Huy Công chúa đứng bên cạnh, vì nàng đề giấy. Dưới ánh nến, ánh trăng tôn nhau lên,

hồng tự thiêm hương * , nét bút mạnh mẽ thanh tú đặt trên tranh :

Yên quang sơn sắc đậm mình mờ , thiên xích phù đồ ngọt ý không . Hồ thượng họa thuyền quy dục tần , cô phong do ái tịch hồng .

《 Cảnh vật , núi non sương mù bao phủ ; ngàn thước phù đồ * vurun tận trời . Mặt hồ họa thuyền tìm về chốn , ngọn núi cô quạnh dưới ánh chiều . 》

(*) Phù đồ : tháp của Phật gọi là phù đồ .

Cuối cùng , đề thượng ba chữ | Nguyên Thập Tam |. Cố Nguyệt Mẫn nhìn thấy , không biết nghĩ tới cái gì , bỗng nhiên gương mi cười nói : “ Mấy câu thơ này viết thật hay ! Thập Tam thật sự là đại tài ! “ Tiếp nhận bút lông trong tay Nguyên Thương , nói , “ Nếu Thập Tam đã nói như vậy , ta không nghe theo chẳng phải rất không hiểu phong tình ? “

(*) Hồng Tự Thiêm Hương : Câu này là câu thành ngữ cổ . Hiểu ngắn gọn là “ Hồng nhan thêm hương “ , Hồng tự : nói về những thiếu nữ áo quần xinh tươi diễm lệ .

Nghĩa ban đầu : thư sinh trong thời gian dùi mài kinh sử có hồng nhan bên cạnh giúp đốt thêm hương . Ý chỉ những người có nữ nhân xinh đẹp bên cạnh .

P/S : Thơ Thập Tam chế dịch loạn đây , suýt phun một búng máu tử trận .

Chương sau có ' biến ' o ! Có ai chờ ?!

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Tha Mạng* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49: Bình minh xuân sắc [Hạ] [H] .

Chương 47 : Bình minh xuân sắc [Hạ] [H] .

Nguyên Thương không rõ chuyện gì xảy ra , chỉ cảm thấy ánh mắt Cố Nguyệt Mẫn mang theo tà khí vô cùng nguy hiểm . Trực giác sát thủ nói cho nàng biết , hiện tại nên lập tức rời đi !

Nàng ánh mắt không động , nhưng dư quang lại nhìn về phía cửa lớn , nhanh chóng bước sang trái một bước . Công chúa tay phải lập tức vurun tới , ở cổ nàng bổ ngang một cái , Nguyên Thương vội vàng ngửa ra sau , lui về phía sau hai bước . Nàng lui ra sau , Cố Nguyệt Mẫn theo sát tiến lên .

Nguyên Thương khó hiểu nhìn nàng , nghi hoặc nói : “ Công chúa ? Ngươi ... “

Minh Huy ý cười trong suốt nhìn nàng , nụ cười này tựa hồ cách quá gần , vị Công chúa này cao hơn nàng nửa tấc , đứng ở trước mặt nàng , nhìn xuống nàng , mơ hồ làm nàng cảm thấy áp lực , khiến nàng nhẹn không được lại lui về sau hai bước .

Minh Huy Công chúa không nhanh không chậm lần thứ hai tiến tới một bước dài .

Nguyên Thương thật ra còn có ám khí và độc phẫn , cũng không thể đem ra đối phó với vị Công chúa này đi ? Luận võ công , Nguyên Thương lại xa xa không phải đối thủ của Cố Nguyệt Mẫn .

Nguyên Thương đi đến bất cứ địa phương nào , chuyện thứ nhất chính là đem cảnh vật xung quanh ghi tạc trong lòng , thời điểm vừa rồi tiến vào , nhìn xung quanh , đã ghi nhớ rõ ràng . Sau khi vào thư phòng , phía trước là tường , bên phải là cửa sổ , phía trước cửa sổ có một cái bàn sách , cạnh bàn sách là một giá sách bằng gỗ đàn hương . Bên góc của cửa chính , có một phượng sàng đơn giản dùng để nghỉ trưa , bên giường có hai cánh cửa sổ , cửa sổ đối diện phía Nam , ban ngày đều có thể nhìn thấy ánh sáng mặt trời , thuận tiện cho việc ngồi trên giường hướng cửa sổ đọc sách .

Nguyên Thương không cần quay đầu nhìn , bước thật lùi , hướng chuẩn xác tới gần phía cửa sổ . Lui tới bên giường , Nguyên Thương trờ mình nhảy lên giường , đẩy cửa sổ ra , đang muốn nhảy ra ngoài , còn chưa kịp làm động tác , sau vai đã bị điểm trúng huyệt đạo , không thể động đậy .

Cố Nguyệt Mẫn ý cười trong suốt nhìn nàng , nói : “ Ta ba tuổi theo cô cô tập võ , chín tuổi bái Tiêu Dao Chân Nhân làm sư phụ , luyện công mười bốn năm , cũng chưa từng lùi biếng qua . Công phu của ngươi muốn vượt qua ta , còn sớm lắm . “

Cố Nguyệt Mẫn nhẹ nhàng đẩy , vốn Nguyên Thương đang nửa ngồi xồm trên giường liền thẳng tắp ngã xuống , không hề có sức phản kháng .

Nếu là ở kiếp trước , tình huống như vậy , Nguyên Thương tất nhiên nổi sát tâm , hiện tại tuy rằng không đối với Công chúa lộ ra sát khí , nhưng mà vô cùng không quen bị người chế trụ .

“ Công chúa , người đây là ... “

Đầu ngón tay mịn màng đặt tại môi nàng , ngăn nàng nói chuyện . Nguyên Thương cảm thấy ngón tay này mang theo mùi mặc hương nhàn nhạt , nghĩ đến có lẽ vừa rồi giúp mình đề giấy lưu lại .

Mực đó là trân phẩm của hoàng gia , nghiền mực cũng là dùng ngọc thạch tốt chế thành . Nguyên Thương kiếp trước trộm không ít đồ cổ quý giá , đối với đồ cổ cũng hết sức quen thuộc . Nghĩ đến sắc thái kia , xanh đậm mang theo hoa văn trắng tinh tế , để cho đôi tay ngọc của Cố Nguyệt Mẫn cầm lấy , đẹp đến động lòng người , không biết là trân phẩm này phụ trợ cho đôi tay ngọc , hay là tay ngọc giúp nghiền thạch tăng thêm nhan sắc làm mê loạn ánh mắt nàng .” Người thất thần ! “ Cố Nguyệt Mẫn dừng ở ánh mắt nàng , “ Thập Tam , vì sao lúc người ở bên ta , luôn thất thần ? “

Nguyên Thương cuối cùng phục hồi lại tinh thần , “ Công chúa ... “

Cố Nguyệt Mẫn chậm rãi giúp nàng cời hải , cũng cời luôn hải của mình , nhảy lên giường , ngồi ở bên cạnh nàng , nửa tựa vào tường , không chút hoang mang quát nói : “ Công chúa ? Ta từng nói cái gì ? Lúc trước khi chúng ta thành thân , ta đã nói qua , nói người không cần gọi ta xa lạ như vậy , người không đem lời nói của ta để trong lòng . Vừa rồi có Từ Hàm , sao không gọi ta là Công chúa ? “

Người luyện võ , bất luận dùng phương pháp gì , luyện bí tịch của môn phái gì , đều chia ra làm tam trọng cảnh giới .《 Nhất trọng cảnh giới 》luyện võ cường thân , ngày hè thân thể ít đổ mồ hôi , mùa hè không sợ nóng bức , mùa đông có thể chống đỡ mưa tuyết , không sợ rét lạnh , lấy thân thể chống chọi thời tiết ;《 Nhị trọng cảnh giới 》là lấy lực đạo thể [lực lượng làm chủ] , thuận theo tự nhiên , lúc này người luyện võ , có thể mơ hồ lĩnh hội được dáng vẻ cao nhân đắc đạo xuất trần , ngày hè chơi đùa trong rừng cây bờ sông , ngày đông thì một mình buồn ngủ , giống như tiểu động vật trong thiên nhiên ngủ đông ;《 Tam trọng cảnh giới 》là cảnh giới của tông sư , bọn họ hoặc hi vọng vô thường , hoặc trang nghiêm , giống nhau ở chỗ , khi bọn họ thực sự tức giận , thiên địa trở nên giá lạnh , khi bọn họ tâm tình vui vẻ , một thoáng xuân về hoa nở , mọi chuyện tốt lành , bọn họ có thể lấy cảm xúc chính mình ảnh hưởng đến hoàn cảnh , cùng thiên địa hòa hợp thành một thể ...

Mà Cố Nguyệt Mẫn lúc này tu vi sớm bước vào nhị trọng cảnh giới . Bây giờ là cuối thu , ban đêm dần dần lạnh , đặc biệt lúc gần sáng là rét lạnh nhất , Cố Nguyệt Mẫn tựa như con mèo Ba Tư tuyết trắng cao quý lười biếng , nửa hip mắt , tựa bên cửa sổ , miễn cưỡng đánh giá nàng - con mèo không thể động dẩy dưới mí mắt .

Nguyên Thương trầm nghĩ , khi đó hai người gặp đúng dịp mà đùa bỡn nhau , chỉ là hư tình giả ý , Cố Nguyệt Mẫn rõ ràng nói lời khách sáo , hiện tại - sao lại lôi ra chuyện cũ ? Vị Công chúa này quả nhiên cùng Vu Linh đại tỷ hay nói đùa giống nhau , nóng giận là không phân rõ phải trái . Rốt cuộc là Minh Huy Công chúa và đại tỷ tương đối đặc biệt , hay nữ tử trên thế gian đều như vậy ?

Chỉ nghe Công chúa nói tiếp : “ Lúc ở Vi hồ , ta không duyên không cớ bỗng nhiên đau bụng , là người hạ độc ? “

Nguyên Thương sắc mặt không thay đổi , nói : “ Làm sao có thể ? “

Minh Huy Công chúa tươi cười như hoa , cúi đầu ở ót nàng chọt một cái , nói : “ À ... Hay là người muốn nói , kia không phải độc , chỉ là thuốc xổ ? “

Nguyên Thương thả chết cũng không nhận : “ Chưa từng có chuyện này . “

Minh Huy dùng nửa năm thời gian nhớ đến chuyện lúc trước , đã sớm trước trước sau sau nghĩ rõ ràng minh bạch , hơn nữa Minh Huy là người tự phụ ra sao ? Cho dù không hề có chứng cứ , Nguyên Thương chết không thừa nhận , nàng cũng sẽ không hoài nghi phán đoán của mình . Cố Nguyệt Mẫn mỉm cười thân thiện nhưng Nguyên Thương nhìn thế nào cũng thấy khiến cho lưng người ta phát lạnh . Ngón tay nàng từ hàm dưới của Nguyên Thương chậm rãi đi xuống , cời bỏ vạt áo , chậm rãi nói : “ Người có nhớ rõ , ở trong viện Trần thần y , ta tần tần khổ khổ [vất vả] tìm kiếm người , thậm chí không tiếc mạo hiểm khiến phụ hoàng tức giận tự tiện điều khiển Long Võ Quân đi tìm người , người lại cùng nữ thích khách kia bỏ trốn ! “ Cố Nguyệt Mẫn nói đến chữ ' nữ thích khách ' , từng chữ cắn thật chặt , ngữ khí hung tợn từ khuôn mặt tươi cười của nàng nói ra , càng thêm lộ ra sát khí mui phẫn .

Nguyên Thương lúc này thật oan uổng : “ Ta chỉ muốn biết tình báo về cố chủ mới bắt nàng ta mà thôi , sao lại nói là bỏ trốn ? Huống chi ... “

Huống chi , người đã nói chỉ là lợi dụng ta mà thôi ...

Nói tới đây , bỗng nhiên câm miệng . Khi đó , nàng nói , là vì lợi dụng quyền thế nhà mình , trợ giúp Thái tử ca ca của nàng cùng cố vị trí Thái tử . Nhưng hiện tại Thái tử vừa mất , Cố Nguyệt Mẫn đang thương tâm , nàng sao có thể nhắc lại chuyện cũ ? Khiến cô nãi nãi này thương tâm , nàng còn đang bị chế trụ , ai biết vị Công chúa này tức giận sẽ ra sao .

Nguyên Thương bỗng nhiên có chút hiểu được , vì sao đêm nay Cố Nguyệt Mẫn lại khác ngày thường , có vẻ không ổn định , có lẽ là vì việc này . Nguyên Thương nghĩ đến nàng vừa mất đi ca ca kính yêu , trong lòng mềm nhũn , ánh mắt trở nên mềm mại , sửa lời nói : “ Đây chỉ là việc nhỏ , người sao còn nhớ ? “

Cố Nguyệt Mẫn lúc này đã cời bỏ trung y của nàng , lộ ra lớp vải trắng quấn trước ngực . “ Việc nhỏ ? “ Cố Nguyệt Mẫn hơi u oán nhìn nàng , nói , “ Ta đây hỏi người , đêm đó ở Bạch Mã Tự , người vì sao ... vì sao phải làm như vậy ? Theo ý của người , đây cũng là việc nhỏ ? “

Nguyên Thương thanh âm nghiêm trang cãi lại nói : “ Đó là vì cứu người ... “

Cố Nguyệt Mẫn lông mày nhướn lên : “ Nói như vậy là ta chiếm tiện nghi ? “

Nguyên Thương cảm thấy sát khí trong mắt nàng , vội vàng nói : “ Ta chiếm tiện nghi , là ta chiếm tiện nghi ! “

Cố Nguyệt Mẫn giận dữ , cười lạnh nói : “ Tốt ! Thì ra là ngươi muốn chiếm tiện nghi của ta . “

Nguyên Thương nói không ra lời .

Được rồi , cùng Công chúa Điện hạ nói lý lẽ là vô dụng . Cho dù bậc thầy nho học kiếp trước hay chuyên gia biện luận hiện đại cũng vô dụng , huống chi nàng chỉ là một sát thủ nhỏ nhỏ không giỏi ăn nói ?

Nguyên Thương nhắm mắt lại . Dù sao cũng không phải giết mình đi ? Nhìn động tác của nàng hình như là muốn cởi áo nói thất lung , muốn làm chu công chi lễ [động phòng] , trả thù chuyện lần trước ở Bạch Mã Tự , cũng không sao , việc này cũng không tính được là ai chịu thiệt là ai chiếm tiện nghi , hơn nữa , vì vị Công chúa này , tánh mạng cũng không để ý , đừng nói là chịu thiệt . Ý nghĩ của sát thủ hiện đại cùng cô nhân bất đồng , nếu thích người đó , làm chút chuyện yêu cũng rất bình thường . Dù sao , nói chuyện yêu đương thì nàng không hiểu , theo nàng biết , thì Linh đại nhân cùng Vu Linh đại tỷ hay những đôi yêu nhau khác trong | Hắc Sắc Chỉ Vân | mỗi lần gặp mặt tình huống có thể thấy , tựa hồ tình nhân trong lúc đó trừ bỏ chuyện này cũng không có việc khác để làm...Cố Nguyệt Mẫn thấy nàng một chút ngượng ngùng cũng không có , thầm nghĩ : Xem thủ đoạn của nàng lần trước ở Bạch Mã Tự ... , tựa hồ rất thuần thực , không giống như là lần đầu tiên , nói không chừng nàng còn cùng những nữ nhân khác hoan hảo [vui vẻ] không biết bao nhiêu lần .

Nghĩ đến đây , Cố Nguyệt Mẫn thật có chút tức giận . Vị Công chúa Điện hạ này không tỏ ra giận ngược lại , vẻ mặt mỉm cười , không nhìn ra chút nào , chỉ có ánh mắt lộ ra thanh lãnh .

Ở xã hội phong kiến , thư phòng cho tới bây giờ đều là cấm địa , không được phép , cho dù là tâm phúc thân tín cũng không thể tùy ý tới gần . Cố Nguyệt Mẫn ở thư phòng , cũng không sợ có người tiếp cận , cho dù có người đến , nàng cũng có thể nhạy bén cảm giác được .

Nguyên Thương cảm thấy Cố Nguyệt Mẫn kéo vạt áo của mình xong , cũng không tiếp tục cởi áo của mình , ngược lại bên người vang lên tiếng “ Tất tất tác tác “ cởi quần áo .

Nhắm mắt , thính giác , khứu giác ngược lại trở nên linh mẫn . Một mảnh hương thơm nhàn nhạt tràn ngập , mang theo ấm áp . Nguyên Thương trong lòng vừa động , đây là , mùi thơm cơ thể của Cố Nguyệt Mẫn . Nửa năm trước ở phủ Phò mã thời điểm đó , hay lúc ở Bạch Mã Tự , đều cực kỳ rõ ràng .

Nguyên Thương nhin không được mở to mắt , thấy Cố Nguyệt Mẫn đã cởi bỏ áo ngoài dài , lộ ra nội sam [áo lót] tơ vàng bên trong . Tiếp tục cởi xuống nội sam , là cái yếm cùng tiết khố chuyên dụng thêu hoa văn cừu phượng kim sắc , bất quá lần này là bạc sắc . Chữ ' Mẫn ' quen thuộc cũng được thêu trên yếm ở vị trí như trước . Nguyên Thương lập tức nghĩ đến đêm phong lưu ở Bạch Mã Tự , nhìn thiên hạ như ngọc trước mắt , nhin không được nghĩ muốn vuốt ve , tiếp tục một phen hương diễm lúc trước . Nhưng nàng bị điểm huyết đạo , toàn thân không thể động đậy .

Cố Nguyệt Mẫn nội công nghị lực , nếu không phải bị thương , ở trên tường cung một môi không chịu nổi , lại bị vây công , lúc ấy tuyệt đối sẽ không bị chế trụ . Hiện tại thương thế của nàng có chút khôi phục , lại nghỉ ngơi tốt , nội lực cũng không tổn hại , nếu không có trong tình huống sinh tử , Nguyên Thương tuyệt đối không có sức đánh trả .

Nguyên Thương bỗng nhiên nghĩ đến : Cố Nguyệt Mẫn thương là nàng trị liệu băng bó , lại ở trong lòng của nàng nghỉ ngơi dưỡng sức , nội lực tiêu hao , cũng là ăn linh đan đặc chế của nàng , nay ngược lại nàng bị chế trụ , nàng có tính hay không là mua dây buộc mình ? Nói tiếp , nàng ngàn dặm xa xôi trở về hoàng thành , đó chẳng phải là tự chui đầu vô lưới ?

Cố Nguyệt Mẫn thấy Nguyên Thương mở to mắt , nhìn chăm chú trên người nàng không chuyển dời , cười khẽ , xé mở lớp vải trắng trước ngực Nguyên Thương , xé dễ dàng như giấy , lộ ra bầu ngực như ẩn như hiện trong lớp vải trắng .

Nguyên Thương thân thể chỉ mới mười sáu tuổi , so với Cố Nguyệt Mẫn nhỏ hơn một tuổi , hơn nữa thân thể không tốt , bộ ngực chưa phát dục tốt , so với Cố Nguyệt Mẫn nhỏ hơn nhiều , nhưng nhờ có tiên thảo linh dược nuôi dưỡng mà trở nên mượt mà , vênh cao , vải trắng vỡ vụn , một đôi thỏ ngọc cơ hồ nhảy ra ngoài , nửa che dưới lớp vải trắng . Nguyên Thương mặc cảm bảo Phò mã - hoàng gia chế phục , trung y là lựa chọn cực phẩm được làm để thông khí giữ ấm , vạt áo được cởi bỏ , thân thể nửa lộ , vẫn còn một phần được che dấu , như đoá hoa lay động trước mắt Cố Nguyệt Mẫn .

Cố Nguyệt Mẫn híp mắt , cúi đầu đánh giá khối thân thể đang nằm này , có chút ý cảnh mơ hồ . Lúc trước Trúc Ngữ gọi nữ tử đến thị tẩm , vô luận quốc sắc thiên hương thế nào , nàng nhìn đều không thuận mắt , trong lòng vô tình , phần hồng cũng là khô lâu , trong lòng động tình , khắp nơi đều là đào nguyên thánh địa , ví dụ như , bức tranh sơn thủy trước mắt này .

“ Cảnh vật , núi non sương mù bao phủ ; ngàn thước phù đồ vượn tận trời “ Quả thật là một bức tranh đẹp .

Cố Nguyệt Mẫn mỉm cười , đầu ngón tay trái chạm vào mi tâm Nguyên Thương .

Nguyên Thương nhìn thẳng vào mắt nàng , trong mắt nóng như lửa . Ngay cả Cố Nguyệt Mẫn cũng không chịu được , bị ánh mắt không chút che dấu của nàng làm cho nóng rực .

Bàn tay điểm ở mi tâm nàng , đang kề sát mặt nàng kia , mang chút chất vấn nói : “ Ngươi cũng biết , nửa năm này , ta bị dày vò như thế nào ? “

Nguyên Thương giật giật môi , cắn răng , nhẹ nhàng nói : “ Ta biết . “

“ Ngươi biết ? “ Cố Nguyệt Mẫn nhẹ nhàng lắc đầu , “ Ngươi không biết . Nếu không , ngươi sao lại lên thuyền muốn đi Triều Tiên xa xôi , vừa đi chính là hai ba năm . “

Nguyên Thương không nói gì . Bởi vì nàng nói không nên lời .

Nói ra miệng như thế nào , nàng là vì mới vừa gặp gỡ Công chúa , vì bàn tay khi thăm dò nhiệt độ trên trán của nàng , vì vài câu hư tình giả ý ân cần thăm hỏi , liền bắt đầu tình cảm sâu đậm [tình cảm sâu đậm] sao ?

Nói ra miệng như thế nào , ngay cả có phải yêu hay không cũng không biết , cũng đã nguyện ý vì nàng xả thân , vì nàng mà chết , ngay cả tâm sát thủ trần tình như thường cũng không thể ngăn được dao động , không dám đến gần bên người nàng .

Nói ra miệng như thế nào , ngày ngày đêm đêm đều nghĩ đến thân thể của nàng , tựa như tiểu nữ tử bình thường mới nếm thử trái cấm .

Nói ra miệng như thế nào , hiện tại trong lòng tràn đầy dục vọng muốn ôm nàng , cho dù chỉ là ánh mắt của nàng , cũng có thể khiến mình run rẩy giống như động tình ?

Nói ra miệng như thế nào , nàng hai đời khinh thường động tâm , không dám động tâm , chưa từng động tâm , kiếp này lại vì nàng động tâm .

Nguyên Thương nói không nên lời , cho nên , chỉ là nhìn nàng , ôn nhu lại cực nóng , không chút nào che dấu .

Cố Nguyệt Mẫn nhảy cảm nhìn vào mắt nàng , tay run lên , đầu ngón tay mềm mại nhẹ nhàng chậm rãi đi xuống , vuốt ve từng tác da thịt của nàng , lướt nhẹ nhàng , giống như con thuyền buồm lướt nhẹ trong gió , từ dưới cằm , cổ , trước ngực , thẳng đến bụng dưới , đến bụi hoa được che phủ .

“Mặt hồ họa thuyền tìm về chốn , ngọn núi cô quạnh dưới ánh chiều . “ Cố Nguyệt Mẫn than nhẹ , dùng tay kia cời bỏ lớp vải trắng trước ngực nàng , lộ ra hai đỉnh núi màu hồng nhạt , khen , “ Thập Tam , bài thơ này của ngươi , viết vô cùng tốt , vô cùng tốt ... Thật sự rất hợp với tình hình này ! “Nguyên Thương trước ngực cảm nhận được hơi thở của Cố Nguyệt Mẫn , hận không thể lập tức xoay người đem nàng ôm vào trong ngực .

“Mẫn nhi ... “ Nguyên Thương thanh âm hơi phát run . Chính là một câu xưng hô này , chính là ngữ khí cùng âm điệu này , là mộng yểm mỗi đêm của nàng . Nghe thấy nàng gọi , Cố Nguyệt Mẫn chấn động , thanh âm này giống như là chú ngữ , mang theo một chút tê dại từ sống lưng nàng chạy xuống , bụng dưới lập tức phản xạ có điều kiện co rút lại , chính nàng phảng phất nghe thấy dưới thân tiếng nước róc rách , sắc mặt hơi đỏ lên .

Nguyên Thương vẫn không nhúc nhích nhìn chăm chăm nàng , thấy mặt nàng ửng hồng , quấy rối động tình , càng khó có thể kiềm chế , mở miệng nói : “ Mẫn nhi , giải huyệt cho ta ... “

Cố Nguyệt Mẫn hừ một tiếng , nói : “ Mơ tưởng ! “ Nàng đọc thuộc mười hai quyển xuân thư , vốn trước lúc xuất giá cũng có nhũ mẫu giáo tập qua làm vợ chi đạo [đạo làm vợ] , việc vợ chồng , nàng cũng rõ ràng . Lễ ra đối phó với Nguyên Thương là xa xa không kịp , nhưng nàng cơ hồ cả người trần truồng , Nguyên Thương thị giác , khứu giác , thính giác cùng xúc giác , nhạy cảm đều là nhất đẳng , quả thực giống như cực hình . Chỉ là Nguyên Thương tự chủ vô cùng tốt , trừ bỏ ánh mắt , Công chúa nhìn không ra nàng có chút thất thố .

Cố Nguyệt Mẫn bàn tay đặt trên bụng Nguyên Thương , nhẹ nhàng nói : “ Cô cô từng nói , người luyện võ , gân mạch nhạy cảm , xúc cảm rất tốt , dùng tới nội lực , kích thích huyệt đạo gân mạch , giống như cực hình . Thập Tam , ngươi nói , nếu lòng bàn tay ta tăng thêm nội lực , ngươi có còn nhịn được như vậy nữa không ? “

Nguyên Thương nhìn nàng trước ngực không hề che đậy , miệng lưỡi khô nóng , nói : “Không cần phiền toái như vậy . Ngươi giải huyệt đạo cho ta ... “

“Vậy cũng không được ! “ Cố Nguyệt Mẫn cười như gió xuân , “ Ta muốn cho ngươi khắc cốt ghi tâm nhớ kỹ ngày hôm nay ! Ta cũng muốn cho ngươi giống như bị mộng yểm mà nhớ ta ở trong lòng . “

Nguyên Thương nghiêm nghị nói : “ Ngươi từ lâu ở trong lòng ta , sớm đã là mộng yểm của ta . “

Cố Nguyệt Mẫn trong mắt sáng ngời , lại cắn môi dưới nói : “ Hoa ngôn xảo ngữ * ! “

(*) Hoa ngôn xảo ngữ = Lời ngon tiếng ngọt .

Nguyên Thương bụng dưới bị lòng bàn tay mềm nhẵn ấm áp của Cố Nguyệt Mẫn bao trùm , cảm thấy cực kỳ thoải mái , cả người run rẩy , nói : “ Ta không nói dối với ngươi . “

Cố Nguyệt Mẫn nói : “ Vừa rồi là ai không thừa nhận bỏ thuốc ta ? “

Nguyên Thương ánh mắt hơi co rút , nói : “ Đó là ngộ thương ... Ừm ... “ Nói xong chữ cuối cùng , lòng bàn tay Cố Nguyệt Mẫn bắt đầu vận công , Nguyên Thương biết nàng có thương tích , không dám dùng nội lực chống đỡ , chỉ đành để nội lực kia tiến vào . Nội lực kích thích kinh mạch bụng dưới , khiến nàng nhịn không được hừ một tiếng .

Thấy nàng vong tình ra tiếng , Cố Nguyệt Mẫn rốt cục cảm thấy cân bằng một chút . Nửa năm trước , không biết chính mình ở dưới thân nàng bộ dáng ra sao ? Khi đó trúng thuốc , khó có thể kiềm chế , nói như vậy trở lại cười bị nàng thấy hết . Nghĩ đến đây , Cố Nguyệt Mẫn liền hận mà muốn nguyên rủa : “ Tốt nhất để cho Nguyên Thập Tam bị mất trí nhớ ! “ Trong miệng oán hận nói : “ Ngươi cầu xin ta a ? Ngươi nếu cầu xin ta , ta sẽ giải huyệt đạo cho ngươi ... “Mà , trên thực tế , vốn Tô Kì sớm bởi vì bệnh nặng , chịu không nổi mà hôn phi phách tán ... Ừm , coi như hiện tại Nguyên Thập Tam mất trí nhớ đi .

“Xin ngươi , Mẫn nhi ... “ Nguyên Thương lập tức không hề có khí khái cầu xin tha thứ . Cố Nguyệt Mẫn không khỏi sùng sốt . Nguyên Thương trong

lúc sinh tử mày cũng không nhả một chút , cứ tưởng nàng là một người cao ngạo quật cường , tuyệt đối không thể nghĩ nàng lại vô lại như thế , dĩ nhiên cầu xin khoan dung , tự nhiên giống như uống nước .

Nguyên Thương lợi dụng nàng vừa mới chuyển nội lực , triệu tập đại huyết ở sau lưng , trong lúc nàng đang phân thân , lập tức giải khai huyết đạo , thân mình bất động , giữ chặt bàn tay nàng đặt tại bụng dưới của mình , tay kia thì ôm lấy cổ của nàng , muốn gỡ dây yếm phượng văn , nói : “ Biết người biết ta , trăm trận trăm thắng . Ta hiểu rõ ngươi , nhưng ngươi không hiểu rõ ta . “

Cổ Nguyệt Mẫn sắc mặt hơi lộ ra kinh ngạc , Nguyên Thương không chút nào để ý nàng kinh ngạc , mượn cơ hội đem nàng kéo lại gần mình , trần truồng đối mặt , không hề ngượng ngùng , hôn khéo môi của nàng , “ Mẫn nhi , ngươi nếu muốn thân thể của ta , cứ việc tới lấy ! Ngươi muốn cái gì , ta cho ngươi cái đó . “

Ngay cả tánh mạng , thậm chí tự do đều vì ngươi mà trở thành trời buột , những thứ khác có là gì đâu ? Ngươi muốn cái gì , ta cho ngươi cái đó . Ta có , có thể cho ngươi , ta không có , thì đoạt lấy cho ngươi .

Cổ Nguyệt Mẫn thuận thế cúi xuống , trước ngực cùng Nguyên Thương ma sát , cảm thấy nơi đó mềm mại không xương , đỉnh màu hồng nhạt ma sát qua lại , không khỏi lại run rẩy một chút .

Cổ Nguyệt Mẫn như vậy cạo xát trên chốc nàng có thể dùng ý chí chịu đựng , nhưng dùng tới nội lực , đó là tà đạo . Đặt tại bụng , nếu không thể hoan hảo , nặng thì thoát âm mà chết , nhẹ thì nguyên khí cũng tổn thương nặng . Nguyên Thương kéo cổ tay nàng thuận thế trượt xuống , vỗ về sống lưng của nàng , toàn thân cùng mình quấn quýt si mê dán chặt , kéo tay kia của Cổ Nguyệt Mẫn thăm dò xuống phía dưới .

Nguyên Thương hai chân cong lại , ngoan ngoãn nằm ở trên giường , nhắm mắt lại , mặc quần [người trong lòng] nhắm nháp , người động tình hai má nhuận hồng , toàn thân da thịt như tuyết giống như đoá hoa cũng mang theo sắc đỏ .

Cổ Nguyệt Mẫn dù sao cũng là nữ tử mạnh mẽ , lúc đầu có chút ngượng ngùng , nhưng Nguyên Thương đã chủ động muốn yêu , nàng như thế nào già mồm thêm nữa ? Cúi đầu khẽ hôn đôi môi anh đào màu hồng nhạt , Nguyên Thương vội vã ngậm lấy đầu lưỡi của nàng , quấn quýt cái lưỡi thơm tho trơn trượt , đã không còn mùi máu tanh lần trước , chỉ có tinh thuần ngọt ngào . Cổ Nguyệt Mẫn ngón tay di chuyển khắp nơi , vô cùng trắng mịn , không hề trở ngại , thẳng đến ...

“ Ngươi là ... “ Cổ Nguyệt Mẫn hơi có chút kinh ngạc dừng lại một chút , ngẩng đầu nhìn Nguyên Thương . Nguyên Thập Tam kinh nghiệm phong phú như thế , như thế nào còn là ...

Nguyên Thương cảm thấy ngón tay nàng tạm dừng , chân cùng lưng dùng sức , thân mình cong lên , hướng về phía ngón tay nàng nghênh đón , Cổ Nguyệt Mẫn giống như nghe thấy được một tiếng xé rách rất nhỏ , rút tay ra , nhìn thấy nơi đó có một chút vết máu , máu tươi xen lẫn chỉ bạc chậm rãi nhỏ xuống . Nguyên Thương nặng nề thở hắt ra , nửa mở mắt nhìn thoáng qua , lại kéo lấy tay nàng , nói : “ Mẫn nhi , đừng có ngừng ! “ Ban đầu phá thân , đau đớn hơn nhiều vui thích . Nhưng lần trước Cổ Nguyệt Mẫn là bị bỏ thuốc , lần này Nguyên Thương dưới tình huống buông lỏng gân mạch bị Cổ Nguyệt Mẫn - vị Công chúa Điện hạ này gia tăng nội lực kích thích gân mạch , hiệu quả cũng giống như bị bỏ thuốc .

Cổ Nguyệt Mẫn nghe lời di động , Nguyệt Mẫn nắm lấy bầu ngực trái mềm mại của nàng , ngậm lấy đỉnh , Nguyên Thương gât gao cắn chặt hàm răng , cúi đầu kêu rên . Từ đầu tới cuối , từ lúc vì nội lực mà động tình rên rỉ một lần , sau đó vô luận như thế nào , cũng không phát ra âm thanh .

Cổ Nguyệt Mẫn có chút thất bại nói : “ Ngươi như thế nào không ra tiếng ? “

“ ... “ Đây là đặc tính sát thủ từ trong xương của Nguyên Thương , không thay đổi được . Nhưng nàng cũng không thể nói là ' thói quen ' đi ? May mắn nàng vẫn duy trì một chút thanh minh , hai chữ này mà ra khỏi miệng , vĩnh viễn không có ngày yên bình ...

Cổ Nguyệt Mẫn thất lung được Nguyên Thương một tay ôm lấy , cơ hồ giảm đi ba phần khí lực , đè ép trên người Nguyên Thương , lại giảm đi ba phần khí lực , bên hông miệng vết thương hơi có chút đau đớn , nhưng không có rớm máu .

Cổ Nguyệt Mẫn cuối cùng tìm được cơ hội , thực nghiệm bản lĩnh học tập nửa năm qua . Công chúa ngón tay thon dài , mở rộng bàn tay , đem khối tròn kia nắm giữ trong lòng bàn tay . Những nhũ mẫu trong hoàng cung , đều là cao thủ dạy dỗ cho phi tử cung đình hầu hạ Hoàng đế , Cổ Nguyệt Mẫn cũng có hai cái nhũ mẫu từ trong hoàng cung đi ra , việc này những người khác không tiện mở miệng , hỏi nhũ mẫu là đơn giản nhất . Cổ Nguyệt Mẫn tò mò không thôi , đem những thủ đoạn này đều dùng trên người Nguyên Thương , một chút một chút thử thăm dò phản ứng của Nguyên Thương .

Nguyên Thương vì luyện công , toàn thân cao thấp của mình sớm mờ rành mạch , còn cần giống nàng dùng tới sách vở chỉ dạy sao ? Một phen chế trụ tay nàng , trong giọng nói khàn khàn nhấn nại đến tận cùng , nói : “ Mẫn nhi , đừng náo loạn ... “

Cổ Nguyệt Mẫn khẽ cười nói : “ Lúc trước ngươi đối phó ta thế nào ? “ Ngón tay dưới thân chậm rãi lui về phía sau nửa tấc , Nguyên Thương nhất thời cảm thấy dưới thân hư không [trống rỗng] , hừ một tiếng , nhìn không được nghiêng răng nghiêng lợi nói : “ Nếu không phải ngươi bị thương nặng , ta đã sớm ... “

Cổ Nguyệt Mẫn nhướn mày , “ Phải không ? Ngươi đánh thắng được ta sao ? “ Ngón tay chậm rãi rút ra ngoài , Nguyên Thương sắc mặt lập tức thay đổi , “ Mẫn nhi ngươi ... “

Cổ Nguyệt Mẫn mang theo nụ cười nhẹ làm mê đảo thiếu niên tuấn kiệt trong kinh thành , có chút tà mị , nói : “ Thập Tam , ta xem ngươi có thể chịu đựng bao lâu ! “

Cổ Nguyệt Mẫn ngón giữa chậm rãi lui về phía sau , lúc sắp đi ra ngoài , Nguyên Thương bỗng nhiên ôm nàng xoay người , đem nàng đặt ở dưới thân .

Nguyên Thương giờ phút này tuy rằng quần áo đã cởi bỏ, nhưng vẫn mặc trên người, vờn tay đem y phục ném một bên, lại kéo cái yếm của Cô Nguyệt Mẫn ra, cùng Cô Nguyệt Mẫn da thịt thân thiết kề sát, thân thể hướng xuống ngón tay nàng, ngón tay ngay tức khắc cũng không có tiến nhập cánh hoa. Cô Nguyệt Mẫn cả kinh, nói: “Ngươi chớ làm loạn, miễn cho móng tay làm bị thương phía dưới ...” “Mẫn nhi ...” “Nguyên Thương gắt gao nắm lấy vai nàng, không có kêu ra tiếng, thờ gấp mấy hơi, nói, “Ngươi phá tâm của ta, ngươi nếu phụ ta, ta sẽ diệt hoàng tộc Cô thị !”

Ngươi phá tâm sát thủ của ta, từ nay về sau, ta không còn là sát thủ. Ta vì ngươi không cần tánh mạng, không cần tự do, ngươi nếu vứt bỏ ta, ta nhất định sống không bằng chết. Ta nhất định khiến cho sinh linh khắp thiên hạ này cùng ta xuống địa ngục ! Khi đó thế gian này đối với ta chẳng còn liên quan, cho thiên hạ Đại Yến ngươi vĩnh viễn không có ngày yên bình.

Cô Nguyệt Mẫn ôm lấy hai má tron bóng hồng nhuận của nàng, hương thơm nhẹ nhàng phả ra : “Sống chết không thay đổi.”

Nguyên Thương nếu đã buông lỏng tâm tình, liền không cố kỵ nữa, thể xác và tinh thần như một, hoàn toàn kính dâng cho vị Công chúa Điện hạ này, hưởng thụ vui thích lúc hưng đồng.

Khi ngón tay thon dài tinh tế của Cô Nguyệt Mẫn ra ra vào vào hơn mười mấy lần sau, Nguyên Thương bỗng nhiên ôm chặt lấy nàng, Cô Nguyệt Mẫn cảm giác một dòng nước ấm theo ngón tay chảy ra ngoài, nhiễm đầy trên tay. Cô Nguyệt Mẫn tuy rằng chỉ có một lần kinh nghiệm kia, nhưng mưa dầm thấm dất, đương nhiên hiểu được sao lại thế này. Nhìn Nguyên Thương sắc mặt ửng đỏ quẩn rữ, thầm nghĩ, thì ra, Thập Tam cũng chỉ là tiểu nữ hài mà thôi ...

Khởi thân thể này của Nguyên Thương vẫn là xử nữ. Lại cách nửa năm mới cùng Cô Nguyệt Mẫn thân cận lần nữa, quần quýt si mê hơn một canh giờ cũng không muốn buông ra, thẳng đến lúc gần sáng, mới ngã xuống giường ngủ. Cô Nguyệt Mẫn cùng Nguyên Thương đều là người thiếu khuyết cảm giác an toàn, ở trước mặt đối phương, nghe thấy hơi thở của đối phương mới có thể an lòng ngủ. Nếu không, cho dù mệt mỏi cực độ, cũng vẫn duy trì cảnh giác, hơi có chút động tĩnh, lập tức tỉnh giấc.

Ngon nén màu đỏ cháy hết đã lâu, sáng sớm mùa thu vẫn như trước tối đen, ánh trăng còn chưa hạ xuống, Cô Nguyệt Mẫn khoác lấy trường bào Phò mã của Nguyên Thương ngồi dựa trên giường, nương theo ánh trăng nhìn cái yếm trong tay.

Màu trắng tơ vàng, kim tuyến cửu phượng tường văn, máu xử nữ của Nguyên Thương dính ở giữa cái yếm. Cái yếm tuyết trắng như điểm thêm một đóa hoa màu đỏ, cảnh vàng lá đỏ, yêu điểm động lòng người.

Cô Nguyệt Mẫn gấp lại lớn chừng bàn tay, gắt gao nắm ở trong tay, nhìn Nguyên Thương nằm ở bên cạnh. Chỉ có lúc ngủ, nàng nhìn mới giống một thiếu nữ mười sáu tuổi.

Nữ tử này so với mình còn nhỏ hơn một tuổi, rốt cuộc đã trải qua cái gì, mới trở nên bình tĩnh, lãnh đạm như vậy ? Trải qua chuyện gì, mới có thể xuất kiếm giết người, tựa như cắt đầu hũ ?

Đầu ngón tay vén vài sợi tóc đen trên trán nàng, thầm nghĩ, mình quả thật không biết nàng.

Đúng lúc này, có tiếng thị nữ bên ngoài từ rất xa hỏi : “Công chúa Điện hạ, thị vệ phủ Phò mã đã đến.”

Cô Nguyệt Mẫn sắc mặt đỏ lên. Tuy rằng biết mình đã lập ra quy củ, hạ nhân không dám vượt qua, không có khả năng tùy ý tới gần, càng không thể tự tiện tiến vào, nhưng nghe người của phủ Phò mã tới, có chút cảm giác giống như bị bắt thông dâm tại giường.

Cô Nguyệt Mẫn nói : “Phò mã đang nghỉ ngơi, để bọn hần chờ !”

“Vâng !”

Ước chừng khoảng nửa canh giờ, Nguyên Thương đồng hồ sinh học bỗng vang, đột nhiên mở to mắt.

“Vừa rồi có người đến ?”

“Ừ. Ngươi nghe thấy được ?”

“Hình như nghe thấy thanh âm, nhưng không có khí tức cao thủ, ta nghĩ ngươi có thể ứng phó, nên không tỉnh.”

Cô Nguyệt Mẫn ở bên tủ quần áo lấy ra một cái yếm màu xanh nhạt hoa văn cửu phượng, cho nàng mặc vào, bật cười nói : “Đây là phủ Công chúa, có người nào dám vuốt râu [gây rối] ?” “Nhìn Nguyên Thương mặc cái yếm của mình, vừa lòng gật đầu, nói : “Tốt lắm, về sau bên trong ngươi sẽ mặc của ta.”

Nguyên Thương nhìn y phục nữ trên cổ tay trắng mịn của nàng, ngẩng đầu hỏi : “Ta dùng thân phận Nguyên Thập Tam đi ?”

“Vẫn là nam trang đi !” “Cô Nguyệt Mẫn trong mắt tiếc nuối thờ dài, “Thị vệ phủ Phò mã của ngươi đến đây, phỏng chừng là nghe nói chuyện đi Bắc thượng, nhất định muốn đi theo, ngươi mặc nam trang dễ dàng chỉ huy.”

Rời khỏi giường Cô Nguyệt Mẫn lập tức trở thành Công chúa cơ trí, phân tích quyết đoán, gọn gàng ngăn nắp.

Cô Nguyệt Mẫn cầm y phục bị xé, cởi bỏ cái yếm, đưa cho nàng mảnh vải quần trước ngực.

Hai người đi vào phòng khách thời điểm, thấy tám người đứng, không khí giương cung bạt kiếm, phân ra hai bên, bốn người là đầu lĩnh thị vệ phủ Công chúa, do Cổ Nghiên cầm đầu; Bên kia là thị vệ phủ Phò mã và do Mộ Sính cầm đầu. Tám người này đang âm ỉ tui bụi.

P/S : Bài thơ như thế mà cũng nghĩ đến tối cho được, có ai hiểu được thâm ý trong đó không (~~~)~. Công chúa thâm hậu quá. Nguyên Thương thấy vậy chứ rất thích mặc nữ trang!

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Tha Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50: Tình càng sâu càng lo được mất.

Chương 48 : Tình càng sâu càng lo được mất.

Tám người này, Cổ Nguyệt Mẫn cùng Nguyên Thương đều rất quen thuộc, đúng là thị vệ trưởng cùng đầu lĩnh mà chính mình đã chọn.

Bốn người bên trái đại sảnh, là thị vệ trưởng và ba đầu lĩnh của phủ Công chúa, theo thứ tự là Cổ Nghiên, Trình Duyên, Lục Minh, Trương Hoa. Bốn người bên kia, là thị vệ trưởng của phủ Phò mã Mộ Sính, cùng với Phong Lão Nhị, Chu Đại Phong, Vương Hoài. Mộ Sính là một trong hai mươi ngự tiền cao thủ của Hoàng đế, sinh ra ở Mộ gia, Mộ lão gia tử cũng là thuộc hạ cũ của Triều quốc công Tô Phong, bản thân hắn cũng coi như là người Tô môn, cho nên hai mươi cao thủ cùng lão binh đều nguyện ý nghe lệnh hắn. Nửa năm huấn luyện này, hắn trợ giúp Công chúa chủ trì, rất có uy vọng. Mặt khác, Chu Đại Phong cũng là ngự tiền cao thủ. Phong Lão Nhị cùng Vương Hoài xuất thân từ Tô binh.

Từ xa, Cổ Nguyệt Mẫn cùng Nguyên Thương nghe thấy âm thanh Chu Đại Phong: “Ngươi xuất thân là ngự tiền, chúng ta chẳng lẽ không phải? Đứng ở đây, ai không phải từng là ngự tiền, còn từng trong rừng đao Bắc cương lẫn lộn. Đi Bắc Cương, địch nhân là Hung Nô, chúng ta phủ Phò mã đối với Bắc cương quen thuộc hơn nhiều so với các ngươi, đương nhiên phải để phủ Phò mã làm chủ.”

“Lời này sai rồi!” Lục Minh không chút hoang mang nói, “Lần này đi Bắc thượng không phải là đi đánh giặc, mà là hộ tống Công chúa đến doanh trại Trấn Bắc đại tướng quân của Trường Công chúa. Chuyện đánh giặc, đến doanh trại, tự có Trường Công chúa an bài. Trên đường đi, chủ yếu vẫn là bảo vệ Công chúa và Phò mã, chúng ta là hộ vệ của Công chúa, làm hộ vệ hoàng gia nhiều năm, các ngươi phần lớn đến từ trong quân, nửa năm trước vẫn còn là hán tử rong ruổi sa trường, đối với việc bảo hộ, so với chúng ta vẫn còn kém.”

Trình Duyên đại hán mặt đen này vỗ thật mạnh trên vai Lục Minh một cái, cười hắc hắc nói: “Lục tú tài, cũng là ngươi biết ăn nói!”

Wang Hai nghe hắn hạ thấp lão binh Tô gia, lập tức châm chọc nói: “Ồ, đã huấn luyện nửa năm, còn không biết ai thua ai đâu!”

Trình Duyên mặt đen lập tức hung tợn tới gần: “Ngươi nói cái gì? Có phải muốn cùng lão Trình ta so quyền cước một chút không?”

Wang Hai bản lĩnh đều từ trong quân đội luyện ra cả, từng làm thân binh hộ vệ cho Tô Sách, cơ thể giống như sắt đá, không chút nào yếu thế nói: “Như thế nào, muốn so chiêu?”

Lục Minh vội ngăn Trình Duyên lại. Nhao nhao nói không quan trọng, phủ Công chúa, phủ Phò mã đều là người một nhà. Nếu đánh nhau, sẽ phạm vào điều cấm kỵ nội đấu giữa hai phủ, dựa theo quy củ Công chúa đặt ra, đánh ba mươi trượng, muốn đi Bắc Cương cũng không có phần nữa.

Lão Trình cũng không phải đứa ngốc, tuy rằng hay nóng nảy, lại biết nặng nhẹ, Lục Minh cản lại, hắn liền thuận thế nhịn xuống.

Lục Minh nói: “Mọi người, cũng nên theo thứ tự trước sau đi? Theo ta biết, đến bây giờ, Phò mã gia cũng chưa đồng ý cho các ngươi đi Bắc thượng, vậy sao có thể tranh vị trí thống lĩnh?” “Tại sao không thể? Đi Bắc Cương, đương nhiên có phần chúng ta, Phò mã không có khả năng không mang theo chúng ta, các ngươi chỉ là nhận được lệnh từ Công chúa trước thôi! Hành binh đánh trận là dựa vào bản lĩnh thật sự, chưa từng nghe nói qua cái gì thứ tự trước sau!” Phong Lão Nhị nói xong lấy cùi chò huých vào người Mộ Sính, nói: “Mộ thủ lĩnh, sao ngươi không nói a!”

Mộ Sính cùng Cổ Nghiên ở đối diện giống nhau, lẳng lặng đứng không lên tiếng. Hai người đều là thị vệ trưởng đứng đầu phủ, đương nhiên sẽ không gào thét tranh giành.

Phong Lão Nhị ở phía sau đập hán một cái, thấp giọng nói: “Mộ thủ lĩnh, sao ngươi không nói lời nào? Phủ Phò mã chúng ta không thể yếu thế hơn!”

Mộ Sính thần nhiên nói: “Chờ Phò mã gia phán quyết đi!”

Phong Lão Nhị nói: “Mặc kệ Phò mã gia phán quyết như thế nào, ngươi phải đem kiêu ngạo của đối phương đè xuống!”

Mộ Sính quay đầu trừng hắn, nói: “Ta là thủ lĩnh, ta quyết định! Ngươi cho rằng làm thị vệ trưởng đơn giản như vậy?”

“Đúng đúng! Làm thị vệ trưởng quả thật rất khó!” Phong Lão Nhị vẻ mặt đồng ý gật đầu, “Thủ lĩnh, để ngươi làm thủ lĩnh đúng là làm khó ngươi, không bằng ngươi thoái vị nhường cho người tài, để cho ta tới làm thị vệ trưởng đi!”

Mộ Sính lập tức một cước đem hắc đá văng trên đất , hung hăng ở trên người hắc đáp , “ Ta cho ngươi làm thị vệ trưởng ! Ta cho ngươi soán quyền ! Ta cho ngươi tiêu tan ý nghĩ muốn làm thị vệ trưởng ! “

Phong Lão Nhị một phen nước mắt nước mũi cầu xin tha thứ , nhưng Mộ Sính cũng không quan tâm , tiếp tục đánh .

Phong Lão Nhị xuất thân trình sát , là một trong những lão binh lâu cá cũng kiên nghị nhất . Vì để có được tình báo , hắc có thể một ngày không ăn không uống ở phụ cận địch doanh quan sát tình hình , nhưng một khi bị bắt , hắc lập tức khóc cha gọi nãi nãi [bà nội] cầu xin tha thứ , sau đó thừa dịp đối phương lơ lửng chạy trốn . Người như vậy , ở đời sau , có thể bồi dưỡng thành nhân viên tình báo ưu tú .

Sáu người bên cạnh đều lui ra , miễn cho người vô tội bị vạ lây , sáu người vây quanh một chỗ , coi như hai người không tồn tại , tự mình thương nghị , giống như đã tập mãi thành thói quen .

Chu Đại Phong của phủ Phò mã mỉm cười nói : “ Ai làm thống lĩnh , do Phò mã định đoạt , chúng ta nói cũng không tính . “

Lục tú tài cũng mỉm cười , nói : “ Phò mã nghe lời Công chúa , ai làm thống lĩnh , đương nhiên là Công chúa định đoạt . “

Chu Đại Phong cười có thâm ý khác , nói : “ Cũng không nhất định là vậy . Công chúa tuy rằng cao quý , nhưng dưới màn phù dung * cũng không biết ai định đoạt ! “

(*) Dưới màn phù dung : Chỉ chuyện chăn gối , xuất xứ từ câu thơ : Phù dung tướng hoãn độ xuân tiêu (Trưởng phù dung âm trải qua đêm xuân)
. ____ Trong bài Trường Hận Ca - Bạch Cư Dị . ____

Lục Minh phản kích nói : “ Trong kinh thành ai không biết Phò mã sợ vợ , vì Công chúa tự mình xuống bếp . “

Chu Đại Phong còn muốn nói chuyện , ngoài cửa truyền đến một tiếng hừ lạnh .

“ Công chúa Điện hạ ! “

“ Phò mã gia ! “

“ Gia ! “

Mộ Sính dừng lại quyền cước , Phong Lão Nhị cũng trở mình đứng lên , về mặt chính trực , một chút cũng không nhìn ra là người vừa rồi nói lời tục tĩu . Tám người quy củ khom mình hành lễ . Quy củ của phủ Công chúa cùng phủ Phò mã đều do Cổ Nguyệt Mẫn định ra , lấy quân quy trị gia , không chút qua loa , nếu không , hơn hai trăm thị vệ cùng năm trăm Thành vệ binh làm sao ngăn được công kích của ba ngàn binh mã Sở vương ở cửa cung ?

Nguyên Thương mặt lạnh , cùng Công chúa Điện hạ ý cười trong suốt bên cạnh vô cùng đối lập . Nguyên Thương vừa mới phá thân , lần đầu đã miệt mài quá độ , hiện tại ai người đau nhức , có thể không mặt lạnh sao ? Còn có trên cánh tay , vị Công chúa Điện hạ này cảm tình con chó mà , dấu răng trên cánh tay này có trị tốt cũng sẽ lưu lại vết tích suốt đời .

“ Đi chuẩn bị một chút , hôm nay xuất phát đi Bắc thượng . “

Tuy rằng bốn người biết hơn phân nửa không có vấn đề - Công chúa đi Bắc thượng , Phò mã nào có đạo lý không đi theo hộ tống ? Nhưng chân chính nghe thấy mệnh lệnh , bốn người vẫn là về mặt kính hi đáp : “ Vâng ! “

“ Đúng rồi ! “ Nguyên Thương nói , “ Ta giao cho các ngươi những thứ như , mai phục ám sát thích hợp , sa trường chỉ huy , Cổ Nghiên đã theo Công chúa học qua , biết được nhiều hơn một chút , liền để hắc thống lĩnh . Thị vệ phủ Phò mã và phủ Công chúa đều tập hợp ở phủ Công chúa chuẩn bị nhân mã , lập tức xuất phát ! “

Cổ Nghiên không gọn sóng không sợ hãi chấp tay nói : “ Vâng ! “ Mộ Sính cũng không nhiều lời , mang theo ba người vội trở về báo tin tức .

Nửa canh giờ sau , đại môn của phủ Phò mã Công chúa đóng lại , thị vệ hai phủ thân đeo vũ khí , tinh thần phấn chấn , tất cả mọi người đều đã trải qua sinh tử chi chiến , sát khí tận trời .

Đợi nửa ngày , bọn thị vệ chỉ thấy có hai công tử thiếu niên đi ra cửa . Một người quen thuộc là Phò mã gia , còn người kia ... thì ra là Công chúa . Công chúa xuất môn , vì đề thuận tiện , cũng mặc nam trang . Hậu duệ hoàng tộc , khí phách bất phàm , trường bào trắng viền kim sắc , mào bạc ngọc trai , phối với thanh kiếm nhìn không có gì đặc biệt , đây là đoạn bảo kiếm bị gãy lưỡi mà Trương công chúa Cổ Thường Y tặng cho nàng . Có thuật hóa trang của Nguyên Thương , người bình thường nhìn không ra nàng là nữ tử .

Nguyên Thương trên lưng đeo kiếm thích khách , bên hông là trường đao rộng khoảng hai ba ngón tay , mô phỏng theo Đường đao . Thế giới này chưa có Đường đao , là Nguyên Thương cùng thần y lẫn lộn trong giang hồ tìm được một môn phái chế đao , dựa vào giao tình với Thần Cơ Tử liền lừa gạt được thanh bảo đao này , được chế tạo từ huyền thiết , độc nhất vô nhị . Nguyên Thương tinh thông cách thức ám sát , bình thường dùng là kiếm thích khách , uy lực của thanh đao này còn chưa thể hiện qua . Lần này đi Bắc thượng , vừa lúc dùng tới . Kiếp trước thanh Đường đao của đại tỷ , giá trị trăm ngàn đô la mỹ , là thanh đao cứng rắn sắc bén nhất của kiếp trước , gọi là ' Minh Hồng ' , ý là thiên nga khinh minh , nhất phi trùng thiên ngạo thị thiên hạ

[thiên nga nhẹ nhàng , một bước bay vọt lên trời , ngao ngễ nhìn thiên hạ] . Thanh đao này của Nguyên Thương , xuất phát từ đại sư đúc đao đệ nhất thiên hạ , kết hợp với một ít phương pháp chế tạo trong trí nhớ của Nguyên Thương , đây là thanh đao cứng cỏi sắc bén nhất ở thế giới này , gặp người giết người , gặp thần giết thần , bởi vì khi đúc cần lõi điện rèn thành , vì thế Nguyên Thương gọi nó là ' Kinh Lôi ' .

Hai người đi ra , còn chưa tuyên bố khởi hành , phía sau đại môn một thân ảnh nhỏ chạy ra , phía sau là nha hoàn , người hầu gọi : “ Tiểu quận chúa ! “ Tô Hinh là trưởng nữ của Cố Nguyệt Mẫn , có lẽ Hoàng đế bề hạ nhìn Nguyên Thương thân thể nhỏ yếu cũng ' sinh ' không được , Tô Hinh về sau coi như là trưởng nữ , vì thế lúc Nguyên Thương không có đây , đã phong Tô Hinh làm Quận chúa . Tô Hinh còn chưa lớn , đã có bổng lộc , đất phong cùng trang viên được ngư ban .

“ Phụ thân , mẫu thân ! “ Bé nắm lấy gấu quần của Cố Nguyệt Mẫn không buông .

Nguyên Thương đối với nhi nữ càng ngày càng hoạt bát này đau đầu vô cùng . Lúc trước thấy nàng an tĩnh , nhu thuận mới cứu về , kết quả không nghĩ tới so với lúc trước một chút cũng không giống , ngược lại lanh lợi hết sức y như bản sao Cố Nguyệt Mẫn . Sớm biết phiền phức như vậy lúc đó nên để nàng tại sơn trang không quan tâm tới .

Nguyên Thương hừ một tiếng , trừng mắt liếc nàng một cái . Tô Hinh run run một chút , vẫn như cũ nắm lấy gấu quần Cố Nguyệt Mẫn không buông tay , có chút sợ hãi cong môi gọi : “ Mẫu thân ... “

Cố Nguyệt Mẫn khom mình , nắm tay nàng , ôn nhu nói : “ Tâm nhi ngoan , phụ thân và mẫu thân phải ra ngoài làm việc , ngươi ngoan ngoãn ở lại trong phủ , theo Trúc đi cùng Âm thúc đọc sách , luyện võ . “

Tô Hinh hai mắt rung rung , nói : “ Phụ thân cùng mẫu thân đừng đi . “

Cố Nguyệt Mẫn sờ mặt nàng , nói : “ Phụ thân mẫu thân có chuyện quan trọng phải xuất môn , ngươi ngoan ngoãn đọc sách , tập võ , chờ phụ thân mẫu thân trở về . “

Tô Hinh nghe thấy Cố Nguyệt Mẫn nói chuyện dịu dàng , ánh mắt yêu thương trĩu mến , ngược lại khóc lên , nói : “ Phụ thân phải đi , có phải bởi vì Tâm nhi không có cao tới thềm cửa sổ không ? “

Cố Nguyệt Mẫn nghe lời này , nhin không được trong lòng đau xót .

Nửa năm trước , Nguyên Thương rời đi , nàng hỏi Nguyên Thương khi nào thì trở về , Cố Nguyệt Mẫn nói , chờ nàng cao đến thềm cửa sổ , Nguyên Thương sẽ về . Cố Nguyệt Mẫn khi đó còn không biết Nguyên Thương là nữ tử , nghĩ rằng Nguyên Thương bởi vì nghe thấy lời nói của nàng và Trần thân y nên nán lòng thoát chí một lòng muốn thoát đi , đi rồi hẳn sẽ không trở lại , chờ đến khi Tô Hinh cao đến thềm cửa sổ có lẽ cũng đã sáu bảy tuổi , có thể hiểu được Nguyên Thương sẽ không trở về , sẽ không hỏi lại vấn đề này . Không ngờ Tô Hinh lại nhớ rõ ràng như vậy . Tiểu hài tử trí nhớ rất tốt , hơn nữa trong thế giới đứa nhỏ , sự vật rất đơn giản , chuyện tiếp xúc cũng rất ít , đối với bọn chúng chuyện gì trọng yếu sẽ nhớ đặc biệt rõ ràng , đặc biệt lâu dài .

Cố Nguyệt Mẫn tuy tâm cơ thâm trầm , quyền mưu quyết đoán không do dự , nhưng ở chuyện tư tình nhi nữ , dù sao vẫn là thiếu nữ mười sáu mười bảy tuổi , tuổi mới biết yêu , dễ dàng động tình , nếu không cũng sẽ không dễ dàng đối với Nguyên Thương tình cảm sâu đậm như vậy . Các nàng nếu gặp nhau ở mười năm sau , khi phát sinh chuyện ở Bạch Mã Tự , Cố Nguyệt Mẫn nhất định sẽ không chút do dự giết Nguyên Thương , Nguyên Thương cũng sẽ không vì kim lòng không đáng nhảy sông trở về .

Cố Nguyệt Mẫn nhìn Tô Hinh vẻ mặt như bị vứt bỏ , không đành lòng , nhất thời vị Công chúa cư trí lại có chút luống cuống , quay đầu nhìn Nguyên Thương .

Nguyên Thương thấy Tô Hinh mặt đầy nước mắt , thân nhiên nói : “ Khóc sụt sướt còn ra thể thống gì ? “ Nhớ ban đầu , khi nàng lớn như vậy , đã bắt đầu ở doanh sát thủ nhận huấn luyện tàn khốc , làm sao còn khóc nháo ? Thậm chí còn trăm phương nghìn kế lấy lòng huấn luyện viên để có cơm ăn . Nàng nhìn Tô Hinh , gần từng chữ nói : “ Người ta nói lệ của nam nhi không dễ rơi , người nếu là nữ nhi của ta , thì phải so với nam nhi còn kiên cường hơn , vì chút việc nhỏ , sao lại rơi lệ ? “

Tô Hinh đối với lời nàng nói không phải hiểu rõ lắm , nhưng cũng biết được bảy tám phần , biết Nguyên Thương không thích nàng khóc nháo . Nhưng tiểu hài tử khóc không thể một chỗ là ngưng được ? Nên nhỏ giọng nức nở .

Cố Nguyệt Mẫn đem Tô Hinh ôm vào trong ngực , liếc mắt trách cứ nhìn Nguyên Thương . Nguyên Thương tiến lên một bước , chỉ vào một gốc cây đại thụ bên đường nói : “ Người đọc sách tập võ thật tốt , chờ ta trở lại sẽ kiểm tra [Ngôn Ký] của ngươi . Nếu ngươi có thể chém đứt cây đại thụ kia , chúng ta lần sau sẽ mang ngươi xuất môn . “

Tô Hinh ánh mắt sáng lên một chút , nói : “ Thật sự ? “

Nguyên Thương gật đầu .

Tô Hinh lập tức hướng phía sau hô : “ Vĩnh Đình ! “

Một nữ hài tử mười một mười hai tuổi từ phía sau chạy lên , trong tay cầm một thanh bảo kiếm điêu khắc bằng vàng , đúng là một thanh kiếm tốt trong kho vũ khí của Cố Nguyệt Mẫn . Nguyên Thương từng đi vào kho vũ khí của Cố Nguyệt Mẫn mấy lần , mỗi một kiện binh khí đều nhớ rõ ràng .

Tô Hinh chỉ vào cái cây Nguyên Thương nói , nói : “ Ngươi chém nó cho ta ! “

Nữ hài tử gọi là Vĩnh Đình nói : “ Vâng , Quận chúa ! “ Sau đó cầm bảo kiếm vọt tới . Nguyên Thương kỳ quái nhìn Tô Hinh . Cổ Nguyệt Mẫn nói : “ Đó là thư đồng của Tâm nhi . “

Trong khi đó Vĩnh Đình rút kiếm , một kiếm chém về phía trước , mũi kiếm xuyên vào một phần ba đại thụ thì bị kẹt lấy , Vĩnh Đình hai tay rút ra , lại chém xuống kiếm thứ hai , kiếm thứ hai lại chém vào sâu thêm một chút , tiếp tục rút ra , lặp lại năm sáu lần như thế , cuối cùng cũng chém đứt đại thụ . Thanh bảo kiếm hoàng gia này , giá trị ngàn kim , vậy mà lại trở thành đao chặt cây . Tô Hinh ngửa đầu , vui vẻ nói : “Phụ thân , đại thụ con đã chém đứt . “

Nguyên Thương từ lúc thấy nàng gọi Vĩnh Đình ra liền biết nàng giở trò , nhưng cũng không ngăn cản , chờ nàng cho rằng đã hoàn thành , lúc này mới lên tiếng : “ Ta là bảo người tự mình chặt đứt , người khác ai cũng không được ! “

Tô Hinh vội la lên : “ Vì sao không được ? Nàng là thư đồng của con ! Con đi chỗ nào , nàng đi chỗ đó , đòi này đều đi theo con . “

Nguyên Thương lạnh lùng nói : “ Ta khảo giáo người nàng có thể thay thế sao ? Hoàng gia gia khảo giáo người nàng cũng có thể thay sao ? Nàng có thể thay người làm Quận chúa sao ? “

Tô Hinh từ nhỏ thông tuệ , tự cho là có vài phần khôn vặt , thêm nữa được phong là Quận chúa , nửa năm qua dần dần dưỡng thành bệnh Quận chúa , nhìn nàng đối với thư đồng vênh mặt hất hàm sai khiến thì biết . Nguyên Thương là muốn áp chế khôn vặt của nàng . Đây cũng là vì tốt cho nàng , hoàng thành là nơi nguy hiểm , còn nhỏ thì không có gì , lớn thêm vài tuổi , ai dám chắc sẽ không đưa đến họa sát thân .

Mấy câu nói xong làm Tô Hinh sững sốt . Tô Hinh không phải là Quận chúa chân chính , nàng biết , toàn bộ hạ nhân của phủ cũng đều biết , tuy rằng phủ Công chúa quy củ nghiêm ngặt , hạ nhân không dám nói huyền thuyên , nhưng Tô Hinh là một đứa nhỏ sâu sắc , ánh mắt người bên ngoài cũng làm cho nàng hiểu được chút ít . Cho nên một câu cuối cùng của Nguyên Thương , nói đến chỗ đau của nàng - nếu Nguyên Thương có thể nhặt nàng về , cũng có thể ném nàng đi , nàng dù sao cũng không phải là con ruột của Nguyên Thương .

Cổ Nguyệt Mẫn là một người tinh tế , thấy khuôn mặt nhỏ của Tô Hinh thoáng chốc trắng bệch , lập tức hiểu được tại sao , ôm Tô Hinh an ủi nói : “ Phụ thân không phải không thích người , chỉ là hy vọng người kiên cường hơn , muốn người về sau mọi chuyện không cần ý lại vào người khác . “

Tiểu quận chúa ngoan ngoãn gật đầu , tinh thần cũng không còn như trước .

Cổ Nguyệt Mẫn lại nhìn Nguyên Thương , Nguyên Thương nghĩ mình ngữ khí quá nặng , dọa sợ Tô Hinh , liền mềm giọng nói : “ Mặc đi vài ngày nữa sẽ trở về với người , người ngoan ngoãn nghe lời , chờ chúng ta mang lễ vật về cho người . Nếu bản thân có thể chém đứt cây đại thụ như vậy , về sau đi đâu đều mang theo người . “

Tô Hinh thất hồn lạc phách gật đầu , nhìn Nguyên Thương và Cổ Nguyệt Mẫn lên ngựa rồi đi . Vĩnh Đình đẩy nha hoàn người hầu vây quanh Tô Hinh ra đến gần bên nàng , hỏi : “ Quận chúa , là nô tỳ làm không tốt sao ? “

Tô Hinh mắt đỏ hồng lắc đầu , đối với Vĩnh Đình cùng nhóm nữ đồng tuổi không chênh lệch lắm nói : “ Các người về sau đừng gọi ta là Quận chúa , gọi ta là Tô Hinh hay Tâm nhi đều được . “ Nàng đối với những lời Nguyên Thương nói lòng vẫn còn sợ hãi , khuôn mặt nhỏ nhắn thương tâm thầm nghĩ : Ta là đứa nhỏ được nhặt về , tính là Quận chúa cái gì chứ ?

Xa xa Cổ Nguyệt Mẫn nói : “ Phò mã , người làm tổn thương lòng nàng . “

Nguyên Thương lại lắc đầu nói : “ Thế giới này không thích hợp với người ngây thơ . Có thứ , vốn không thuộc về mình , chỉ có tranh đoạt chém giết , mới có thể có được , nếu không , chỉ có hai bàn tay trắng ... Giá ! “ Nói xong kẹp bụng ngựa , phóng ngựa về phía trước .

Cổ Nguyệt Mẫn trong lòng đau xót .

Nguyên Thương nói câu đó , không giống như đang nói Tô Hinh , ngược lại như nói chính nàng . Chẳng lẽ , nàng đối với những thứ mình có , cũng lo được lo mất như vậy ? Đêm qua nàng ở trên giường điên cuồng như vậy , lại chết cũng không kêu ra tiếng , thậm chí giống như cấp bách muốn hiến thân , có phải hay không bởi vì , trong lòng nàng vẫn lo lắng mất đi mình , mất đi thứ hiện tại có được ?

Thập Tam , rõ ràng ở dưới ánh mặt trời người tự tin như thế , mạnh mẽ như thế , vì sao trong đêm tối lại trở nên lo được lo mất như vậy ?

P/S : Tô Hinh tội nghiệp quá , càng sâu sắc , càng hiểu chuyện , càng dễ tổn thương !!!! ~ o ~

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Tha Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Cổ nhân gặp lại không quen biết .

Chương 49 : Cổ nhân gặp lại không quen biết .

Nguyên Thương lấy ra lệnh bài điều động binh của Giang Vương , thuận lợi ra khỏi cửa thành , theo hướng Bắc mà đi , đến thôn trang của Công chúa ở phía Bắc ngay trang một phen , lấy hàng hóa đã tích trữ sẵn ở thôn trang , giả dạng thành thương đội xuất phát . Ba ngày sau đến Cổ Lan trấn ở phía Bắc Đại Yến .

Cổ Lan trấn là một cứ điểm của quân đội , tuy rằng phải đối mặt với tập kích của các dân tộc thiểu số như Hung Nô , Đột Quyết , nhưng vô cùng phồn hoa . Đoàn người Nguyên Thương đến Cổ Lan trấn , binh sĩ thủ thành vô cùng thuần thực việc kiểm tra hàng hóa , thu phí vào thành , thấy đoàn bọn họ khoảng bốn trăm người , rất ngạc nhiên hỏi : “ Các ngươi là người của thương đội nào ? Tại sao trước giờ chưa gặp qua ? ”

Cổ Nghiên đem dây cương đưa cho thuộc hạ , mặt tươi cười tiêu sái đi đến , đối với binh sĩ thủ vệ nói : “ Chúng ta là Nguyên thị thương đội , lần đầu đi Bắc thượng làm chút buôn bán nhỏ . ” Nói xong lấy một thỏi bạc đưa qua .

Binh sĩ nhìn thoáng qua số ngân lượng , sắc mặt không thay đổi , nhưng cầm lấy rồi thoải mái nói : “ Các vị là lần đầu tiên đến ? Có công văn của bộ binh không ? Không có công văn bộ binh , thương đội không thể vào thành , bằng không thì phải gia nhập vào thương đội có công văn , những điều này chư vị biết rõ chứ ? ”

“ Ha ha , đa tạ tiểu ca nhắc nhở . ” Cổ Nghiên dù sao cũng xuất thân con quan , bản thân cũng là thị vệ quan lục phẩm , mặc dù ở kinh thành không coi là cái gì , nhưng ở bên ngoài so với tri huyện cao hơn một cấp , hơn nữa , ở kinh thành , đứng trước cửa Tể tướng cũng là quan thất phẩm , hẳn là thị vệ trưởng của phủ Công chúa , nịnh bợ hẳn còn ít sao ? Quan trường giao tiếp đều thuận buồm xuôi gió , đạo lý đối nhân xử thế lại hiểu rõ , vì thế lạng lẽ thêm một thỏi bạc .

Binh sĩ kia thấp giọng nói : “ Ta thu bạc các ngươi , nên nhắc nhở các ngươi vài câu : Ba đại thương hành gần đây đều đang chuẩn bị xuất phát , thương đội các ngươi có thực lực như vậy , là đối tượng mà ba đại thương đội muốn mời chào , nên đội nhìn tình thế hẳn quyết định . Bất quá , ta đề nghị các ngươi gia nhập Lam gia thương đội hoặc Tiểu gia thương đội . ”

Hắn nói rất dễ hiểu , ý tứ rất rõ ràng , để cho người đi đường như mình đội chào giá . Ba thương hành , duy chỉ không nói nhà sau cùng , thuyết minh chắc chắn có nội tình gì đó . Nhưng , hai thỏi bạc cũng chỉ có thể nói nhiều đó , muốn nhiều hơn , tiểu binh này phỏng chừng cũng không dám tiết lộ .

Vì thế Cổ Nghiên tươi cười nói lời cảm tạ : “ Đa tạ đa tạ , chúng ta nhớ kỹ . ”

Bốn trăm người dẫn ngựa , chậm rãi đi vào , lực lượng này thực sự không thể làm người khác coi nhẹ . Chọn lựa ra mười cao thủ tinh nhuệ nhất của phủ phò mã và phủ Công chúa làm thân vệ cho Cổ Nguyệt Mẫn và Nguyên Thương , lúc này cũng phụ trách giúp Công chúa dẫn ngựa . Nguyên Thương cùng Cổ Nguyệt Mẫn đi xa ở phía trước , nghe Cổ Nghiên nói tình báo mà Mạc Ngôn truyền đến :

“ Cổ Lan trấn là một trong những cứ điểm quân đội ở phương Bắc , thủ tướng nơi này là Đặng Tiên , từng là thuộc hạ của Tần quốc công . Vừa mới nói chưa được vài câu , bỗng nhiên sau lưng vang lên một thanh âm trung khí mười phần : “ Kì muội ! Kì muội ! ”

Hai tiếng này xuất phát từ miệng một người có nội lực , ở trên đường cái hô lên , nhất thời những người qua đường đều nhìn về phía hắn . Cổ Lan là thị trấn quân sự trọng yếu , thương đội hay lui tới , so với những trấn ở phía Nam đều phồn hoa hơn , dân chúng trên ngã tư đường đa phần đáng về bu rầu , lòng cảnh giác cũng rất mạnh , ánh mắt đều tập trung về phía người đó , đủ để dọa người bình thường sợ đến nằm sấp xuống .

Nhưng khi bọn hắn thấy trang phục của người nọ , liền điềm nhiên xoay đầu đi như không có việc gì .

“ Nguyên lai là người Tiểu gia . ”

“ Là người thương đội Tiểu gia ! ”

Có mấy người nói thầm rồi bỏ đi .

Nguyên Thương và Cổ Nguyệt Mẫn cũng không phải là người thích xen chuyện bao đồng , đều không để ý tới , tiếp tục đi về phía trước . Cổ Nghiên xoay người nhìn thoáng qua , phát hiện có hai con ngựa đang vội vàng hướng bên này chạy đến . Căn cứ theo tư liệu của Mạc Lan cung cấp , ở Cổ Lan trấn , người bình thường đều không được phép cưỡi ngựa , chỉ có binh sĩ truyền lệnh hoặc kỵ binh chuẩn bị xuất chiến mới có thể , nếu không đều bị binh tuần tra coi là dân nhiễu loạn bắt lại . Thế nhưng hai người này ở trên đường cái không chút kiêng kỵ phóng ngựa chạy nhanh , nhưng không bị chặn lại , như vậy , thân phận rõ ràng là không đơn giản .

“ Kì muội ! ” Thanh niên cầm đầu ước chừng hai mươi ba , hai mươi bốn tuổi , đầu đội khăn bằng vải dày , thân mặc cẩm bào , thắt lưng đeo trường kiếm , thoát nhìn giống như võ lâm nhân sĩ , diện mạo tuấn tú , trên mặt lộ ra ngạo khí . Phía sau là một thiếu niên khoảng mười tám , mười chín tuổi , cũng mặc trường bào hoa lệ , trên mặt còn mang theo chút trẻ con , nhưng cũng rất trầm ổn .

Thanh niên ở cách đó không xa tung người xuống ngựa , hướng bên này chạy tới . Cổ Nghiên hét lớn một tiếng “ Bảo hộ Công tử gia ! ” , hai mươi cái thân vệ “ Xoát ” một tiếng , đồng loạt rút đao ở thắt lưng .

“ Lớn mật ! ”

Trình Duyên dẫn đầu trong đội ngũ nhảy ra ngoài , mắng : “ Không có mắt , dám mạo phạm công tử chúng ta ! ”

Thanh niên kia liếc mắt thấy tên đại hán mặt đen vọt ra , một quyền đánh tới , cũng không thèm nhìn , thân thủ đem quyền của hắn cuốn lấy nửa vòng ,

nhẹ nhàng khéo léo mượn lực đem hấn đẩy ra .

Trình Duyên lão đảo một cái , giận dữ nói : “ Hào tặc tử ! “ Rút đao muốn hướng phía sau thanh niên chém tới .

Cổ Nguyệt Mẫn lúc này đã dừng bước , quay đầu dùng tay ra dấu , Trình Duyên hướng sau lưng hấn phun một ngụm nước miếng . Toàn bộ đội ngũ hơn bốn trăm người , đứng tại chỗ quan sát , tay đều đặt trên thất lưng , chỉ đợi ra lệnh một tiếng , liền động thủ .

Nguyên Thương nhìn thanh niên kia , làm như nhớ tới cái gì , khẽ nhíu mày . Cổ Nguyệt Mẫn mỉm cười không gợn sóng không sợ hãi nhìn nàng một cái , Nguyên Thương về mặt hồ hững , mắt nhìn mũi , mũi nhìn tâm , giống như không phát hiện ánh mắt Cổ Nguyệt Mẫn , thật như đang quan sát mái hiên bên cạnh . Thanh niên cùng Nguyên Thương trong lúc đó còn cách thân vệ , nhìn Nguyên Thương khó dần nổi nói : “ Kì muội ! Ta là lục sư ca a ! Người không nhớ ta sao ? “

Nguyên Thương chuyển kiếp với gương mặt này , cũng chính là gương mặt Tô Kì , không thể so với Minh Huy Công chúa , nhưng cũng có vài phần tư sắc , tướng mạo nữ tử mười phần , nếu không cũng sẽ không bị nhóm người kinh thành cười nhạo là tiểu bạch kiểm . Nguyên Thương lúc này không có dịch dung , vẫn là bộ dáng của Tô Kì , chỉ là đuôi lông mày được vẽ phác thảo một chút , thoát nhìn liền cải biến rất nhiều . Bình thường mà nói , không phải người quen thuộc cực kỳ thì sẽ không nhận ra . Điểm này Cổ Nguyệt Mẫn cũng rõ ràng . Nhưng thanh niên này thoát nhìn tựa hồ nhận ra Tô Kì là nữ tử giả trang , Cổ Nguyệt Mẫn không biết Nguyên Thương cùng Tô Kì là hai cái linh hồn , nghĩ là bạn cũ của Nguyên Thương , ánh mắt kia tất nhiên không thể mềm mại .

Nguyên Thương lập tức mặt lạnh , nói : “ Vị huynh đài này , người với ta có thù giết cha ? “

Thanh niên kia nhất thời không hiểu được chuyện gì xảy ra , theo lời Nguyên Thương đáp : “ Chuyện này là sao ? Ta người ... “

“ Người với ta có mối hận đoạt thể ? “

Thanh niên lại sốt ruột , đáp : “ Chuyện này sao có thể ? “

Nguyên Thương “ Xoát “ đem trường đao Kinh Lôi rút ra , quát : “ Người với ta không có thù giết cha , lại không có mối hận đoạt thể , vì sao muốn nhục nhả ta ? Hôm nay nếu không nhận lỗi , đừng trách thiếu gia ta đao kiếm vô tình ! “

Thanh niên kinh ngạc nói : “ Người , người không biết ta sao ? “

Thiếu niên phía sau hấn rút cuộc cũng kéo hấn lại , nói : “ Lục sư ca , người nhận lầm rồi ! Đây không phải là tiểu sư muội ! “

Thanh niên lấp bắp nói : “ Như thế nào không phải là Kì muội ? Rõ ràng chính là ... “

“ Ai nha ! Người ta rõ ràng là một vị công tử ! “ Thiếu niên kia chấp tay nói , “ Thật sự xin lỗi , sư ca của ta vài ngày trước bị thương , đầu óc không rõ ràng , đem vị ... vị huynh đệ này nhận lầm , thỉnh thứ lỗi ! “

“ Ba ! “ Chiết phiến trong tay Cổ Nguyệt Mẫn mở ra , tiến lên hai bước , nói , “ Tại hạ Nguyên Văn , người này là nhị đệ của ta Nguyên Phó * . Ta xem vị huynh đài này chắc là nhất thời sốt ruột nên nhận lầm người , sẽ không để ý . “

(*) Dịch đúng là Nguyên Phụ , nhưng đọc kì quá ta tự sửa ! =]]

Thời đại này còn chưa có chiết phiến , đây là Nguyên Thương làm cho nàng , vì để cho Cổ Nguyệt Mẫn chưa phần nam trang bao giờ nhìn giống như sinh một chút , hơn nữa chuỗi phiến được làm bằng thép , bên trong có trang bị ám khí , dùng để phòng thân không thể tốt hơn . Cũng không nghĩ đến Cổ Nguyệt Mẫn chẳng những là người giỏi mưu kế , cũng có đầu óc thương nhân , lập tức dùng bỏ câu đưa tin để cho Mặc Ngôn tìm một nhóm người bắt đầu thực hiện vụ làm ăn này . Đây là cây quạt đầu tiên Nguyên Thương làm , Cổ Nguyệt Mẫn luôn mang theo bên mình , ngăn ngừa mây ngày , đã thành thói quen .

Nếu Cổ Nguyệt Mẫn trừng mắt tức giận quát lớn , nói không chừng vị thanh niên có chút ngạo khí này sẽ còn cùng nàng tranh chấp xung đột , nhưng hai sư huynh đệ này thấy Cổ Nguyệt Mẫn tuần tú tiêu sái , lại khoan dung , trong lòng không khỏi sinh ra vài phần xấu hổ , khiến vị thanh niên ngạo khí này cũng khó có thể phát hỏa .

Hai vị thị vệ trưởng Cổ Nghiên và Mộ Sính thấy thế , trong lòng đối với Công chúa khâm phục không thôi . Chủ tử như vậy đáng giá để đi theo .

Thiếu niên kia thừa dịp thanh niên còn không có phản ứng lại , lôi kéo hấn chạy nhanh đi . Thanh niên đi hai bước mới phản ứng lại , giãy dụa xoay người nhìn về mặt lãnh đạm của Nguyên Thương , thiếu niên ghé vào lỗ tai hấn nói : “ Đi về trước , bàn bạc kỹ hơn ! Nơi này nhiều cao thủ , chúng ta không phải đối thủ ! “

Thanh niên biến sắc , tựa hồ lúc này mới phát hiện tình thế xung quanh , nóng vội cũng dần dần bình tĩnh lại , nhìn lướt qua thương đội Nguyên Thị của phủ Phò mã phủ Công chúa , ánh mắt có chút khinh thường , từ xa nhìn thoáng qua Nguyên Thương , ánh mắt không nỡ , thẳng đến khi thiếu niên lôi kéo hấn đi xa .

“ Đại công tử , nhị công tử , có muốn thuộc hạ đuổi theo hay không ... “ Trình Duyên đi tới , ở bên cạnh hai người Nguyên Thương Cổ Nguyệt Mẫn thấp giọng nói .

Đại công tử là chi Cổ Nguyệt Mẫn , nhị công tử là chi Nguyên Thương . Cổ Nguyệt Mẫn mười bảy tuổi , còn Nguyên Thương mới mười sáu , so với Cổ

Nguyệt Mẫn nhỏ hơn một tuổi, hoá trang sau, phối hợp biểu tình trên mặt, thấy thế nào cũng giống một ca ca tiêu sái cùng một đệ đệ trầm mặc, khó tính. Nhìn bộ dáng các nàng, ngay cả Phong Lão Nhị càn quấy nhất cũng ngoan ngoãn thừa nhận - Công chúa Điện hạ là lão đại, Phò mã gia chỉ có thể là lão nhị, cuối cùng còn thờ dài: “Ồi, thăm, gia của chúng ta vừa thấy đã biết là sợ vợ, về sau chúng ta muốn đề đầu phủ Công chúa, thì phải nhờ vào công phu, gia không giúp được chúng ta!” Nói xong nhận lấy cái coi thường của ba vị thủ lĩnh.

Bao một cái khách điểm, biết rõ Nguyên Thương là nữ tử nên Cổ Nghiên lập tức đối với huynh đệ mình đánh một cái ánh mắt, cách Công chúa Phò mã rất xa; Thấy sắc mặt Cổ Nghiên, Mộ Sính và lão trinh sát Phong Lão Nhị - có trực giác nguy cơ vượt xa người thường, cũng lôi kéo các huynh đệ của mình đi ra, chỉ có mười thân vệ đứng ở chỗ trọng yếu cách xa đó.

Trong phòng có trường ghế, Cổ Nguyệt Mẫn cảm chiết phiến quạt quạt lười biếng dựa vào ghế, nửa híp mắt, chân ngọc thon dài đặt trên tay vịn, một chân hơi cong, không nói một lời.

Nguyên Thương ngồi ở bàn bên cạnh cách đó không xa lắng lắng uống trà, chỉ cảm thấy đây là yên lặng trước bão táp.

P/S : Ngắn nhĩ !

Cuối tuần vui vẻ ^-^ !

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Tha Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52: Chuyện cũ trước kia đều là mây khói .

Chương 50 : Chuyện cũ trước kia đều là mây khói .

Hương trà lượn lơ, hơi nước tràn ngập . Bắc cương cuối thu không lạnh đến mức thấu xương, nhưng dân chúng nơi đây cũng đã mặc áo bông . Chỉ có cao thủ nội công như Cổ Nguyệt Mẫn mới ở dưới loại thời tiết này mặc trung y mỏng cùng trường sam mà không cảm thấy lạnh . Nguyên Thương nội công kém hơn, nhưng nhờ có thân y dày cùng được vật phối hợp sau này, cũng không kém hơn Cổ Nguyệt Mẫn bao nhiêu, nàng lúc này chẳng những không lạnh, còn có chút khô nóng . Không biết là vì vừa rồi mới uống trà nóng, hay do Công chúa Điện hạ ở bên cạnh có ý bày ra tư thế rất mê người .

Nguyên Thương trong nhất thời khó có thể đề nén khát lạ dâng trong lòng, nuốt luôn nước trà lẫn nước bọt, thầm nghĩ : Như vậy là sao đây ? Cũng không phải mới nếm thử ...

Nhưng mà, dù có mặc quần áo, cũng không thể ngăn cản một vị sát thủ đối với thân thể con người vô cùng hiểu rõ - xuyên thấu qua hai tầng sa y mỏng manh tưởng tượng ra phong cảnh bên trong . Cổ Nguyệt Mẫn tay phe phẩy chiết phiến, càng dẫn dụ nàng nghĩ đến ban đêm ở phủ Công chúa, ngón tay thon dài kia ở dưới thân nàng như vào chỗ không người, công thành đoạt đất ...

Theo hướng y phục lướt lên phía trên, ánh mắt dừng ở xương quai xanh, kí ức vẫn còn mãnh liệt khiến nàng khó có thể ngừng ở trong lòng suy nghĩ, nàng còn nhớ rõ đã để lại nơi đó một dấu hôn .

Trong phòng bỗng nhiên có tiếng cười khê, Nguyên Thương ngẩng đầu, hai mắt cùng với cặp mắt mang ý cười kia gặp nhau, mị mà không yêu [quyền rũ mà không lắng lơ], câu hồn đoạt phách, chỉ một thoáng đã lay động tiếng lòng Nguyên Thương .

Nguyên Thương đứng lên, tiến lên hai bước, ngồi ở bên cạnh Cổ Nguyệt Mẫn, đối mặt với ánh mắt tựa tiểu phi tiểu [cười như không cười] của Cổ Nguyệt Mẫn, không hề sợ hãi nắm lấy bàn tay đang cầm quạt của Cổ Nguyệt Mẫn . Cổ Nguyệt Mẫn hơi sững sốt, nhìn một chút bàn tay Nguyên Thương đang nắm lấy tay mình, lại thấy trong mắt nàng nóng rực, sắc mặt ửng đỏ, nắm ngược lại tay Nguyên Thương, sắc giọng : “ Thập Tam, vẫn là ban ngày ! ”

Nguyên Thương khê nhứ mày, có chút khó hiểu hỏi : “ Ban ngày hay ban đêm có gì khác nhau ? ” Tay kia của Nguyên Thương liền cời y phục của Cổ Nguyệt Mẫn . Cổ Nguyệt Mẫn vừa thẹn vừa vội, nắm lấy cổ tay nàng, dờ khóc dờ cười, thấp giọng nói : “ Thập Tam ! ”

Cổ Nguyệt Mẫn đã dần hiểu được, Nguyên Thương người này, không giống như ở nhân gian lớn lên, thật giống như lần đó gặp nhau ở Bạch Mã Tự nàng đã nói —— nàng là ở thế ngoại đảo nguyên lớn lên . Suy nghĩ của Nguyên Thương, cùng nữ tử bình thường hoàn toàn bất đồng, chỉ nhìn ở chuyện phòng the là biết, sau lần đầu tiên, chỉ cần phụ cận không có người, việc thể hiện tình cảm chưa bao giờ bận tâm cùng thẹn thùng, làm việc thích trực tiếp, dùng phương thức đơn giản, mau lẹ nhất để giải quyết vấn đề .

Nguyên Thương tay bị giữ chặt, vẫn không thuận theo không muốn buông tha, cúi người hôn lên môi anh đào của Cổ Nguyệt Mẫn . Cổ Nguyệt Mẫn vươn ngón tay phải đặt ở mi tâm của nàng, như tùy ý mà hỏi : “ Thập Tam, người lúc này là ai ? ” “ Cổ Nguyệt Mẫn là người thông minh ra sao ? Thử đoạn dương đông kích tây, vậy Ngụy cứu Triệu tùy tay là có thể xuất ra . Nàng vốn muốn hỏi chuyện vừa rồi, nhưng không nghĩ tới chính mình còn chưa có mở miệng khởi binh vấn tội, ngược lại để cho Nguyên Thương quần lấy .

Nguyên Thương nghe thấy nàng hỏi, không chút do dự đáp : “ Không biết . “

Cố Nguyệt Mẫn nhún mày , “ Không biết ? Vì sao hấn gọi ngươi là ' Kì muội ' ? Ngay cả ngươi nữ phần nam trang cũng có thể nhìn ra , tất nhiên là người rất quen thuộc với ngươi ! “

Nguyên Thương trầm mặc một lát nói : “ Có lẽ là người quen lúc trước . Nhưng ta lần đó ở phủ Phò mã bệnh nặng , chuyện trước kia đều đã quên . Mặc kệ hấn là ai , ta đều không biết . “

Cố Nguyệt Mẫn nghe vậy , giật mình , lộ ra chút thương tiếc , ngón tay điểm ở mi tâm nàng dọc theo lông mày trượt xuống dưới , vuốt ve hai má của nàng .

Nguyên Thương đối với ' mất trí nhớ ' của mình không chút nào để ý , nói : “ Ta nghe Tô Âm nói , lúc trước khi thích khách hậu Tần triều hạ độc gia gia , độc được bỏ trong thuốc bổ , đưa nhầm cho mẫu thân dùng xong , song bảo ca ca của ta sinh ra không đến mấy canh giờ thì chết non , ta mặc dù giữ được mạng , nhưng cũng vì nguyên nhân đó mà từ nhỏ cơ thể kém cỏi , hư nhược , để điều dưỡng thân thể liền đưa cho Tiểu gia ở Giang Nam nuôi nấng . “

Tiểu gia , đó là gia tộc của mẫu thân Nguyên Thương . Ba người - Tiểu tướng quân , Triệu quốc công , cùng với đương kim Hoàng đế , tuổi trẻ đã quen biết , còn là sinh tử chi giao . Khi giành chính quyền , Tiểu tướng quân vì cứu Hoàng đế và Triệu quốc công , trước lúc thiên hạ thống nhất đã qua đời . Tiểu tướng quân dưới gối con nổi dòng đơn bạc , chỉ có một nữ nhi , hai nghĩa tử . Trong đó nữ nhi gả cho Tô Sách con của Triệu quốc công , hai người nghĩa tử một người cũng vì Hoàng đế chinh chiến mà chết , người còn lại không muốn làm quan , cũng không đánh giặc , là một cao thủ võ lâm , hơn nữa thông thạo buôn bán , ở Giang Nam mở một hiệu buôn , được Hoàng đế âm thầm chiếu cố , không đến vài năm hiệu buôn Tiểu gia nổi danh khắp thiên hạ , lên lút tích lũy rất nhiều tiền tài , ở mặt ngoài mở ra rất nhiều võ quán Tiểu gia , hiệp trợ Giang Vương thống nhất giang hồ , một bên hàng năm lên giao nộp số lượng tiền tài lớn sung nhập kim khố của Hoàng đế . Hoàng đế sơ dĩ lần này dám đồng thời đối phó với Hung Nô cùng Lữ đề , không tiếc nợ giá thân chinh , chính là vì túi tiền đầy ắp - đánh giặc đánh chính là tiền a !

Vị đại hiệp Tiểu gia này , tên đầy đủ là Tiểu Nhất Thuyền , được xưng là Huyền Kiếm Tú , chính là cao thủ võ lâm Giang Nam tiếng tăm lừng lẫy , tuy rằng không bằng võ lâm ngũ đại tông sư , nhưng võ nghệ cũng không kém xa . Có vị cứu chủ này bảo bọc so với ở trong triều đình an toàn hơn nhiều lắm , hơn nữa võ quán Tiểu gia tổng bộ ở Giang Nam non xanh nước biếc , rất thích hợp điều dưỡng thân thể , Tô Kì năm tuổi về sau đều trôi qua như thế .

Tiểu Nhất Thuyền sau vài năm mới biết được muội muội duy nhất bị người ta hạ độc giết , cháu ngoại trai duy nhất cũng đã chết , còn lại cháu gái lại gặp phải ám sát , kia sao được ? Không cùng Tô Sách thương lượng , lập tức phái ba mươi cao thủ , vọt vào kinh thành , đem mấy người quan viên có嫌疑 âm thầm bắt , dùng tư hình bức cung , ngay cả Hoàng đế cũng ngăn cản không được . Tiểu gia ba đời đơn truyền , Tiểu tướng quân vì cứu hấn mà chết , trưởng tử chết trận , nữ nhi vì việc nước mà bị hạ độc giết , ' tôn tử ' Tô Kì duy nhất cũng muốn không sống nổi , Hoàng đế da mặt có dày , cũng không có mặt mũi đối mặt với Tiểu Nhất Thuyền - người duy nhất còn nguyên vẹn , chỉ đành tùy ý để Tiểu Nhất Thuyền đem Tô Kì đón đi . Nhưng mà , Hoàng đế thua thiệt Tô Kì càng lúc càng nhiều . Tô Kì ở Giang Nam tránh né ám sát , cho nên không thể dùng tên thật , mà dùng tên giả là Tiểu Kì . Toàn bộ Tiểu gia , trừ Tiểu Nhất Thuyền , cùng với Tô Âm sau này đến để hầu hạ nàng , không còn ai biết giới tính của nàng . Lúc đầu đến Tiểu gia , Tô Kì thân thể yếu nhược , không thường xuất môn , chỉ có gần gũi với lục sư huynh - Chu Văn Tuyền cùng thất sư huynh - Đan Tự Nam hay đến thăm nàng , trong lúc vô tình biết được nàng là thân nữ nhi . Tiểu nữ hải dần dần lớn lên , đương nhiên cũng động xuân tâm , cùng lục sư huynh lưỡng tình tương duyệt [hai bên đều yêu nhau] , thiếu niên tình thâm .

Tô Kì lúc mười lăm tuổi , Hoàng đế còn nhớ đến đứa cháu của bạn cũ đã khuất ở Giang Nam , ngay cả mặt mũi Tô Kì cũng chưa gặp qua , đã đưa ra một đạo ý chỉ , đem nữ nhi mình yêu thương nhất ban cho nàng . Trong này đương nhiên còn có mưu kế của đảng Thái tử , cũng có ý bồi thường của Hoàng đế đối với Tiểu gia . Ai cũng không nghĩ tới Hoàng đế bỗng nhiên tứ hôn , thánh chỉ đã hạ , Tiểu Nhất Thuyền mới hiểu được tính nghiêm trọng của chuyện này , lập tức cùng Tô Sách thương nghị . Tô Kì thân nữ nhi , Hoàng đế cùng Triệu quốc công không biết , vốn vì không muốn Triệu quốc công biết trưởng tôn của mình chết mà thương tâm , hiện tại lại thành tội khi quân ! Hoàng đế thậm chí đã đem tên của Tô Kì viết vào gia phả hoàng gia , điều này thật gay go !

Vẫn là Công Tôn Kì ra chủ ý - để cho nữ tử Tô Kì trước đi ứng phó , sau đó lấy lý do điều dưỡng thân thể quay về Giang Nam , chờ hai năm đầu gió đi qua , lấy lý do vợ chồng bất hòa để hòa ly [ly hôn] . Chỉ cần vị trí Thái tử còn vững chắc , Tô Sách âm thầm lộ ra một chút ý tứ sẽ bảo hộ Thái tử , nói vậy Công chúa cũng sẽ phối hợp . Trọng yếu hơn , gần đây Triều Tiên bị Lữ đề uy hiếp , nên tiến cống cho Đại Yên thiên triều một đồng nhân sâm cùng tuyết liên , nghe nói đối với thân thể rất có lợi , Tô Kì đến kinh thành , có thể dùng được .

Vì thế Tô Kì liền thành nữ Phò mã .

Nhưng Tô Kì dù sao cũng chỉ là thiếu nữ mười lăm , mười sáu tuổi , trong lòng lại có người thương . Tô Kì thân phận đặc thù , không dám đem thân phận thật sự nói cho lục sư huynh , chỉ có thể lừa hấn nói trong nhà có việc gấp phải trở về , xa nhau lần này , trong lòng vạn phần không muốn , lại không cách nào nói thật ; Đến kinh thành , nơi mẫu thân qua đời , lại thêm vài phần đau buồn ; Sau khi gặp mặt Công chúa , kinh sợ dung mạo Công chúa khuynh thành , tự so sánh , lại mặc cảm tự ti . Vì nhiều nguyên do , vốn thân thể có bệnh cũ liền chống đỡ không nổi phát bệnh . Một lần bệnh này , đột ngột phát sinh , vô cùng nguy kịch , thờ không được vài hơi liền hấp hối , Minh Huy Công chúa và Tô Âm đều bị dọa sợ . Không chờ đến lúc gọi Thái y , thì bỗng nhiên bình ổn lại , chỉ là không ngừng đổ mồ hôi , nhả mảy , giống như bị ác mộng quán lấy .

Đương nhiên , tất cả đều do Tô Âm nói . Cụ thể hơn , Tô Âm cũng không biết .

Chuyện kể tiếp , Minh Huy Công chúa đều biết rõ .

Cố Nguyệt Mẫn nghe Nguyên Thương nói xong , ánh mắt lộ ra sát khí , nói : “ Công Tôn Kì này , rõ ràng là muốn hại ngươi chết ! Nếu có cơ hội , ta nhất định không buông tha hấn ! “Thấy Nguyên Thương không rõ , Cố Nguyệt Mẫn giải thích : “ Công Tôn Kì là mưu sĩ , sao lại không rõ thân thể ngươi

? Nếu người ... nếu người có gì bất trắc , Hoàng đế đối với Tiểu gia ấy càng sâu , đối với mấy vạn binh Tô gia sẽ bớt nghi kỵ hơn nhiều , còn có thể , làm cho đảng Thái tử đối với Tô gia giảm bớt ấn tượng . Mà quan trọng nhất , thân phận nữ nhi của người , có khả năng sẽ mang đến họa sát nhân cho Tô gia , vì trừ bỏ mối họa này , hẳn đương nhiên hy vọng người chết sớm mới tốt ! “

Nguyên Thương nghe thấy có người muốn giết mình , lập tức cảnh giác nói : “ Công Tôn Kỳ muốn giết ta ? Vì sao còn phải cao thủ như Tô Ấm đến bảo hộ ta ? “

Cố Nguyệt Mẫn cười lạnh nói : “ Tô Ấm kia , nói vậy cũng là do Công Tôn Kỳ phải tới giám thị người . Nếu phải người khôn khéo đến , sợ bị Tô Sách nhìn thấu , đơn giản phải một người dễ khống chế , có thể nắm giữ động tĩnh của người , cũng sẽ không làm người ta sinh nghi . Ta xem ngay cả Tô Ấm cũng không biết mình là mật thám ... Ta đã nói mà , vì sao lại phải một thiếu niên ngây thơ làm hộ vệ cho cháu đích tôn như người . “

Hộ vệ bên cạnh Cố Nguyệt Mẫn và Giang Vương Cố Duệ đều là người không tệ . Bên cạnh Cố Nguyệt Mẫn là Mặc Ngôn , tâm cơ võ nghệ không kém , hai người hộ vệ áo xám của Giang Vương cũng là cao thủ nhất lưu .

Nguyên Thương đối với Tô Sách cùng đám thân nhân không có cảm tình gì , nhưng trong lòng vẫn có chút buồn bực , nói : “ Chẳng lẽ phụ thân cũng mặc cho Công Tôn Kỳ giết ta ? “

“ Chờ người xảy ra bất trắc , Tô Sách cho dù tức giận cũng đã muộn . Vì ngăn cản lửa giận của Triệu quốc công , đồng thời bảo toàn Tô gia , nói không chừng còn muốn che giấu giúp Công Tôn Kỳ . Trọng yếu là , người quanh năm bệnh tật , chết bệnh cũng là chuyện tự nhiên , không có ai sẽ hoài nghi . “

Nguyên Thương gật đầu , thản nhiên nói : “ Thì ra là thế . “ Khó trách ở kinh thành mấy tháng , cho tới bây giờ cũng chưa thấy qua Tô Sách với Công Tôn Kỳ , không phải không thể gặp , mà vì Tô Sách đối với nữ nhi của mình ấy này , không dám gặp mặt .

Cố Nguyệt Mẫn lòng bàn tay đặt trên lưng nàng , nói : “ Thập Tam , ta sẽ không cho bất kỳ ai động đến người ! Cho dù là Tô Sách và Công Tôn Kỳ ! Cho dù là phụ hoàng , ta cũng sẽ không để cho hắn thương tổn người ! “

Nguyên Thương trên mặt lộ ra ý cười , nói : “ Hoàng đế đối với người rất tốt , sao lại hại ta ? Cho dù hắn biết ta là nữ nhi , thì cũng sẽ làm bộ như không biết . “

Cố Nguyệt Mẫn vội nói : “ Trăm ngàn lần đừng ! Phụ hoàng ngày thường là thánh quân , nhưng duy độc có một nghịch lân [điểm mấu chốt] , đó là không cho phép người khác lừa gạt . Nếu để phụ hoàng biết , trách phạt là nhẹ , nếu đem ta với người tách ra sau lại tứ hôn thì phải làm sao ? “

Nguyên Thương nói : “ Thì ra là người luyện tiếu ta . “

Cố Nguyệt Mẫn không nghĩ tới Nguyên Thương còn biết nói đùa , đang muốn giễu cợt , lại thấy vẻ mặt Nguyên Thương còn rất thành thật , ánh mắt chân thành , nào có ý tứ đùa giỡn ? Lời này của Nguyên Thương , là nghiêm túc , là lời nói thật lòng phát ra từ nội tâm .

Cố Nguyệt Mẫn không biết nên buồn cười hay là cảm động . Cười nàng cổ hủ không hiểu vui đùa , lại cảm động mỗi câu nói của nàng đều là chân thành , không giả dối .

Cố Nguyệt Mẫn bỗng nhiên lại nghĩ đến một chuyện khác .

“ Thập Tam , người nói người mất trí nhớ , tại sao lại biết rất nhiều thuật ám sát , huấn luyện binh sĩ ? “

Nguyên Thương trầm mặc thật lâu không nói , Cố Nguyệt Mẫn thấy nàng không có ý muốn trả lời , trong mắt lộ chút âm đạm , lạnh nhạt nói : “ Ta chỉ là tùy tiện hỏi , không nhất định phải nói cho ta biết . “

Nguyên Thương nói : “ Người chỉ cần biết , từ ngày tỉnh dậy ở phủ Phò mã , ta đã không còn là ta trước kia . Ta là Nguyên Thương - Nguyên Thập Tam , không phải Tô Kỳ . Tô Kỳ trước kia , cùng ta không liên quan . “

Cố Nguyệt Mẫn đang muốn nói chuyện , bỗng nhiên thần sắc ngưng trọng , quát : “ Ai ? “

Lời còn chưa dứt , bên cửa sổ phát ra một tiếng va chạm nặng nề , một cái bóng màu đen từ bên cửa sổ lặn vào trong .

Lúc ánh mắt Cố Nguyệt Mẫn biến hóa , Nguyên Thương đã bật dậy , rút ra thanh kiếm thích khách ở sau lưng , một kiếm hướng về phía cỗ bóng đen đâm tới . Tay của bóng đen vươn lên chống đỡ , phát ra “ Keng “ một tiếng , trên cổ tay người này được che bởi phần bảo vệ bằng sắt , chặn thanh kiếm mạnh .

Nguyên Thương một kiếm không trúng , lại thêm một kiếm đâm tới trước ngực hắn . Người này ngồi dưới đất , tránh né không kịp , chỉ có thể bị động ngăn cản , tay trái cầm một thanh chủy thủ , tiếp tục cản mũi kiếm Nguyên Thương . Nguyên Thương nhưng không có tiếp tục kiếm thứ ba , mà lui về sau một bước . Một bước lui này , trường kiếm trong tay Minh Huy Công vừa vặn tiến đến , mũi kiếm mang theo ánh sáng bạc , một kiếm đâm trúng vai phải người đó . Thích khách kiếm trong tay Nguyên Thương thuận tiện cầm trở về sau lưng , một cước đá về phía sau , gót chân đá vào dưới cạnh bàn , Kinh Lôi trên mặt bàn vì một cước đá này mà chấn động nhảy lên , Nguyên Thương tiếp chuỗi đao , phác họa một độ cong thật dài , đặt ở trên cổ người xông vào .

P/S : Có người thương tiếu , đau vì mình là hạnh phúc !

Đang xòm xòm vụ ' đường lưỡi bò ' . Dù có mê idol hay tác giả nào thì dân tộc vẫn trên hết nha mấy chế !

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Tha Mạng* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Lam gia Nam Cương .

Chương 51 : Lam gia Nam Cương .

Kính Lô đào của Nguyên Thương cùng Yêu Nguyệt kiếm của Cổ Nguyệt Mẫn giao nhau để ở trên cổ người mới đến . Còn chưa nhìn rõ bộ dáng , đã nghe thấy thanh âm người này .

“ Hắc , mới ra hang cọp , lại tiến vào hang sói , lão Thành ta hôm nay xui tám đời ! “

Người này bộ dạng vô cùng cường tráng , ngồi dưới đất khom mình cũng cao hơn nửa người Nguyên Thương , phòng chừng đứng lên ít nhất cũng cao khoảng một mét chín đến hai mét . Hắn khoảng ba , bốn mươi tuổi , chòm râu rậm rạp , so với hán tử mặt đen Trình Duyên này còn muốn uy vũ hơn nhiều . Hắn cả người đầy bụi đất , vạt áo trước đã rách nát , trước ngực một đạo vết thương dài , sâu ba bốn tấc , chỗ vết thương hở chảy rất nhiều máu , nhưng hắn giống như không có cảm giác , ngẩng cổ không hề sợ hãi .

Cổ Nguyệt Mẫn kinh ngạc nói : “ Người là Thành Thiên Phách ? “

“ Ừ ? “ Đại hán ngẩng đầu liếc mắt nhìn nàng , “ Tiểu nha đầu quen biết ta ? “

Cổ Nguyệt Mẫn thu trường kiếm , nói : “ Thành sư huynh , ta là đệ tử nội môn của Tiêu Dao Chân Nhân , năm đó lúc nhập môn , người có tới xem lễ , còn dạy cho ta một bộ trường pháp ! “

Thành Thiên Phách trừng mắt nhìn nàng , kinh ngạc nói : “ Ai nha , người là tiểu nha đầu thông minh kia ! “

Cổ Nguyệt Mẫn hướng cửa đối diện hô : “ Người đâu ! “

Hai thân vệ canh cửa đẩy cửa tiến vào , chợt thấy một nam tử cả người đầy máu , trong mắt lộ ra cảnh giác , nhưng thấy Kính Lô đào của Nguyên Thương còn đặt trên cổ hắn , nên cũng không phải chuyện gì lớn , chấp tay nói : “ Đại công tử ! “

“ Đi gọi Phong Nhị Lang đến đây ! “

“ Vâng ! “

Thân vệ đóng cửa rồi đi , ánh mắt Nguyên Thương quét qua quét lại vài lần trên người Thành Thiên Phách , rồi mới chậm rãi thu hồi Kính Lô đào , lui ra sau một bước .

Thành Thiên Phách đối với đao kiếm đặt trên cổ hắn không chút để ý nào , ha ha cười nói : “ Không thể tưởng tượng được mệnh của lão Thành ta không tuyệt ! Cổ sư muội , ta nghe lão gia tử nhà ta nói người là kim chi ngọc diệp * , tại sao lại ở biên cương thâm sơn cùng cốc này ? “

(*) Kim chi ngọc diệp : Cành vàng lá ngọc . Chỉ con nhà quyền quý .

Cổ Nguyệt Mẫn cũng không trả lời , điểm huyết đạo quanh miệng vết thương của hắn , cười nói : “ Người luyện võ , thiên hạ có nơi nào không đi được ? “ Đối với Nguyên Thương nói , “ Thập Tam , đây là tứ đệ tử của Hoàng Tuyền Cốc , Thành Thiên Phách - Thành sư huynh , là con trai của sư thúc Thành Thiên Xa Hoàng Tuyền Cốc , cũng là một trong ngũ đại tông sư của võ lâm . “

Nguyên Thương gật đầu . Người có liên quan đến ngũ đại tông sư nàng cũng đã gặp qua một lần . Lão ngoan đồng - Thần Cơ Tử Thần Y Môn kia không cần phải nói , đệ tử của Tiêu Dao Chân Nhân Thiên Vân Quan là người trong lòng nàng , vị tông sư Thiên Ngọc Lâu kia chưa gặp qua , nhưng cũng gặp qua Ngọc Khanh Hồng - đệ tử của Ngọc Hoàn Điện bị nàng đùa bỡn trong lòng bàn tay , đại đệ tử của Không Văn đại sư Bạch Mã Tự - chủ trì của Bạch Mã tự cũng gặp qua một lần , Hoàng Tuyền Cốc có vẻ thân bí , bất quá con của Thành Thiên Xa lại ngay trước mặt , cũng coi như đánh nhau mà quen . Nếu tính như vậy , võ lâm ngũ đại nhân vật đều có liên quan . Cổ Nguyệt Mẫn nói : “ Thành sư huynh , võ nghệ của người là được chân truyền của sư thúc Thành Thiên Xa , ai lại có thể làm người bị thương ? “

Thành Thiên Phách cầm chủy thủ trong tay ở trên ống quần lau lau vết máu , cắm vào trong giày , nói : “ Đừng nói nữa ! Tiểu tử Lam gia kia bày ra mai phục , phục kích ta ! Hoàn hảo Yên Nương có nghĩa khí , cho ta một ánh mắt ra hiệu , nếu không lão Thành ta liền bại trong tay đám tiểu mao tử kia ! “ Nhìn thoáng qua Nguyên Thương , nói , “ Người dùng nội công chính thống của Thần Y Môn . Người là đệ tử của ai , sao ta không có nghe vài vị sư huynh nói qua có thu nhận đệ tử chân truyền ? Nếu sớm biết , nhất định đi cỗ vũ ! “

Cổ Nguyệt Mẫn nói : “ Người đoán xem ? “ Đối với Nguyên Thương nói , “ Thành sư huynh thích nhất là tham gia náo nhiệt , lúc trước ta nhập môn ,

Thành sư huynh cũng tới , ta xem hấn như sư huynh mà tôn kính . “

Nguyên Thương nghe Cổ Nguyệt Mẫn nói cùng Thành Thiên Phách thân cận như thế nào , bỗng nhiên phát giác , chính mình đối với chuyện trước kia của Cổ Nguyệt Mẫn một chút cũng không biết , không biết nàng từng nhận thức qua người nào , cũng không biết nàng khi còn bé là thế nào trôi qua .

Nguyên Thương tuy thần sắc trên mặt không chút biến hóa , Cổ Nguyệt Mẫn đã quen nhìn ánh mắt của nàng đọc thông tin , chỉ cần một động tác nhỏ của Nguyên Thương , liền có thể nhìn ra manh mối . Thấy Nguyên Thương không vui , cười nhẹ , nắm lấy bàn tay nàng , nói : “ Hiện tại ngươi đã hiểu tại sao ta lại vì chuyện lúc vào thành mà không vui chưa ? “

Nguyên Thương sững sờ , đúng vậy , chỉ là một vị sư huynh có chút thân cận với Cổ Nguyệt Mẫn , đã làm cho nàng trong lòng buồn bực , Chu Văn Tuyền của Tiểu gia còn là thanh mai trúc mã với Tô Kỳ , Cổ Nguyệt Mẫn sẽ lại nghĩ như thế nào ?

Trong lúc Nguyên Thương sững sờ , Cổ Nguyệt Mẫn đã lôi kéo tay nàng giới thiệu với Thành Thiên Phách , nói : “ Đây là Phò mã của ta , đúng là người của Thần Y Môn , cũng là đệ tử Thần Y Môn . “

Thành Thiên Phách không tin , nói : “ Làm sao có khả năng ? Nếu không phải là đệ tử Thần Y Môn , chi là truyền nhân ngoại môn , không có khả năng học được Thiên Tàn chương của sư bá Thần Cơ Tử , xem chương lực này , nội lực cũng bất phàm như vậy , nhất định là thân truyền dòng chính ! “ Hai mắt nhìn kỹ , nói , “ Nhìn không giống như là sơn tắc , đạo phi ; cũng không giống đạo tắc độc hành [một mình hành động] cướp của người giàu chia cho người nghèo , nhìn Phò mã của người lãnh tỉnh nội liêm , có vài phần hương vị sát thủ , nhưng lại quá mức sạch sẽ , mùi máu tươi trên người rất nhạt , thụ thương cũng không có dính qua bao nhiêu máu tươi ... Ủ , chẳng lẽ thật là đệ tử thế gia ? Thần Y Môn cho tới bây giờ đều chỉ nhận đệ tử hắc đạo , cũng không nhận con cháu quan lại , sẽ không vì hấn mà ngoại lệ đi ? “

Cổ Nguyệt Mẫn nhìn Nguyên Thương thản nhiên cười , nói : “ Không phải đệ tử thế gia , sao có thể trở thành Phò mã của ta ? Nhưng nàng không phải đệ tử của Thần Y Môn , mà là sư phụ của Thần Cơ Tử . “

Thành Thiên Phách khó có thể tin nói : “ Có sư muội , chuyện này cũng không thể đem ra đùa giỡn ? “

Lúc này , thân vệ ngoài cửa vừa lúc đem hòm thuốc đến . Cổ Nguyệt Mẫn nói : “ Thử xem liền biết ! Nếu không phải y thuật phi phàm , sư bá Thần Cơ Tử làm sao chịu bái sư ? “

Nói vậy lúc này Thần Cơ Tử đang trên đường đi Tây Vực đi ? Hắc y nhân che chở cho Sở vương đào tẩu , mà Thần Cơ Tử gọi là ' Hoàng cá chạch ' , là người thuộc một môn phái trong võ lâm hơn mười năm trước , bởi vì cùng Tần Hoàng quan hệ chặt chẽ , lúc Tần triều bị diệt , môn phái này che chở người còn sót lại của Tần triều rời đi , còn cùng Đại Yên đối địch , bị Đại Yên truy nã . Duy nhất khiến Thần Cơ Tử không cam lòng là , lúc môn phái này cùng Tần triều đào tẩu , còn mang đi một quyển《 Tần Hoàng nội kinh 》trong hoàng cung Tần Hoàng , nghe nói là kết tinh y học vĩ đại , Thần Cơ Tử nhớ thương bao lâu a , lúc còn trẻ vài lần đi hoàng cung trộm quyển sách này , nhưng lại bị nhóm cung phụng môn ngăn cản . Hiện tại có cơ hội , lập tức chạy như điên đi Tây Vực tìm kiếm .

Nguyên Thương cổ tay khẽ lật , ngón châm trong tay hướng trên người Thành Thiên Phách đâm xuống , thuận thực đem rượu , thuốc bột trị thương , thoa được cho hấn .

Thương còn chưa xử lý xong , dưới lầu bỗng nhiên huyền ảo . Cổ Nguyệt Mẫn hỏi : “ Bên ngoài có chuyện gì ? “

Thân vệ ngoài cửa đáp : “ Là người của hiệu buôn Lam gia đến . “

Thành Thiên Phách mắng : “ Mẹ nó , thằng nhãi con này đuổi tới ! “

Cổ Nguyệt Mẫn âm thanh lạnh lùng nói : “ Đánh ra ! “

“ Vâng ! “ Thân vệ kia lớn tiếng nói , “ Đại công tử có lệnh , tự tiện xâm nhập đánh ra ngoài ! “

Bọn thị vệ phủ Phò mã - Công chúa ở kinh thành đều là người hô phong hoán vũ vô pháp vô thiên [kêu mưa gọi gió , coi trời bằng vung] , làm sao đem đám hộ vệ thương đội ở thành nhỏ xa xôi đặt ở trong mắt , đám người này chỉ sợ thiên hạ còn không loạn , lớn tiếng đáp : “ Tuân mệnh ! “

Thành Thiên Phách nghiêm mặt nói : “ Các ngươi cẩn thận một chút ! Ta biết Cổ sư muội ngươi là kim chi ngọc diệp , nhưng nhìn ngươi , hấn là cái trang đến đây ? Lam gia ở Đại Yên quốc không là cái gì , nhưng ở Cổ Lan trấn này , cũng là địa đầu xà , cường long nan áp địa đầu xà * , các ngươi tốt nhất không nên cùng bọn hấn cứng rắn quá ... Aiz — Ôi ! Ta nói Phò mã gia , ngươi nhẹ chút a ! “

(*) Cường long nan áp địa đầu xà :

Nghĩa đen : một con rồng có hung hãn , mạnh mẽ tới đâu cũng không thể áp chế được con rắn ngay trên địa bàn của nó .

Còn nghĩa bóng : (cường long chỉ người có quyền , địa đầu xà chỉ tên ác ôn côn đồ) hàm ý người có quyền hành không chế ngự được kẻ ác ôn ở địa phương (phép vua thua lệ làng) .

Nguyên Thương trong mắt lộ ra sát khí : “Quần hần Lam gia Lục gia cái gì , đến một tên giết một tên , đến hai tên giết một đôi ! “

Thành Thiên Phách nhìn nàng nói : “ Ôi , vị Phò mã gia này thật có vài phần sát khí ! Đại Yến khai quốc cũng được vài chục năm đi ? Hiện tại đệ tử thế gia tính tình như vậy thật hiếm có ! “

Cổ Nguyệt Mẫn bắt động thanh sắc đánh gãy ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của Thành Thiên Phách , nói : “ Ngươi rốt cuộc làm chuyện gì ? Vì sao Lam gia không chịu buông tha đến bắt ngươi ? “

Thành Thiên Phách đắc ý nói : “ Đương nhiên là chuyện tốt ! Ta cầm một chút đồ của Lam gia ! “ Thành Thiên Phách cố ý hạ giọng , thần bí nói , “ Đã gặp thì cũng có phần , sư huynh chia cho các ngươi một chút ! “

“ Có thể là bảo vật gì ? Còn có thể là Tần Hoàng bảo tàng hay sao ? “ Cổ Nguyệt Mẫn cười nhẹ , trong mắt mang theo một tia vui đùa , hiển nhiên hoàn toàn không tin .

P/S : * Quét * Quét * sao hằm hui thế ?!

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Tha Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Tần Hoàng bảo tàng .

Chương 52 : Tần Hoàng bảo tàng .

Thành Thiên Phách sắc mặt có chút cứng ngắc , Cổ Nguyệt Mẫn thấy sắc mặt của hắn , ngưng mi nói : “ Chẳng lẽ thật là bảo tàng của Tần Hoàng ? “

Thành Thiên Phách nói : “ Đương nhiên không phải , nhưng cũng có chút quan hệ ... “

“ Thành lão tử ! Con rùa rút đầu nhà ngươi lặn xuống đây cho lão tử ! Đừng tưởng ngươi trốn trên lầu lão tử không biết ! Ở Cổ Lan trấn , địa phương nào Lam gia chúng ta không đi qua ? Ngoan ngoan xuống đây chịu chết đi ! “ Dưới lầu giọng nói nội lực thật lớn , tiếng địa phương đất Thục vang vọng toàn bộ khác điểm .

Trong phòng Thành Thiên Phách không chút nào để ý tới , hắc hắc cười lạnh : “ Thì ra là tiểu tử này ! Nhãi con Lam gia trước nay đều toàn là thổ bào tử [tên nhà quê] ! “

Tổ tiên Lam gia có huyết thống Miêu tộc , hơn một trăm năm trước dời đến Ích Châu . Vài chục năm trước , gia tộc Lam gia cưới một nữ nhi thế gia ở Tương Dương , gia tộc liền dời đến Hồ Bắc . Lam gia từng trợ giúp quân lương cho Thái tổ lúc khởi nghĩa , đến hiện tại , ở Lưỡng Hồ đã trở thành đại gia thương nghiệp tiếng tăm lừng lẫy , cùng Tiểu gia của Giang Nam và Mạc gia thành thế chân vạc . Thời cuối của Tần triều , một con cháu Lam gia triều ghẹo Công chúa Điện hạ đang cải trang du lịch , còn nói “ Chỉ cần ngươi theo ta , muốn cái gì có cái đó , đảm bảo ăn dùng đều là thứ ngươi chưa từng thấy qua “ , bị người khắp thiên hạ đem ra cười nói , hơn nữa Lam gia con cháu dòng chính vẫn mang theo khẩu âm đất Thục , người trong thiên hạ đều gọi đùa Lam gia là ' Thổ bào tử ' .

Ba đại gia tộc hàng năm đều nộp cho triều đình một số lượng bạc lớn , để đổi lấy ' Giấy thông hành ' , những công văn này không chỉ có ngọc tỷ của Hoàng đế , còn phải có phê văn của bộ binh , đến Cổ Lan , còn phải theo thường lệ cấp cho tướng quân Cổ Lan một phần lợi ích . Dù vậy , thu lợi cũng rất nhiều .

Hung Nô , Đột Quyết , cùng với thế lực của các dân tộc thiểu số đều thiếu vài vóc , muối , nhu yếu phẩm cuộc sống , trà , rượu , đồ sứ , dù vật phẩm giá cao cũng bán đắt vô cùng . Chỉ có quặng sắt , binh khí là không cho xuất quan , nhưng vì lợi ích kékéch xù luôn có người sẵn sàng mạo hiểm , cho dù hàng năm vì vậy mà mất đầu , hàng năm vẫn có không ít vũ khí được buôn lậu đến phương Bắc .

Bởi vì chỉ có ba nhà Lam gia , Tiểu gia , Mạc gia có công văn thông quan , những người khác muốn đi theo xuất quan kiếm một khoản , phải giao nộp một phần bạc , lén nhập vào ba nhà ; Mà nhìn tình hình chung , ba nhà này đều hoan nghênh đội ngũ khác gia nhập , thứ nhất có thể phổ trương thanh thế , đề cao địa vị hiệu buôn của mình , những hiệu buôn khác tuy rằng không có giấy phép thông hành , nhưng ở Đại Yến cũng đều mang danh đại thương , ai có thể hiệu lệnh được họ nhiều hơn một chút , thì có thể ngồi vững cái ghế hiệu buôn đệ nhất ở quan nội ; Thứ hai , quan ngoại dù sao cũng là địa bàn của một số ít danh tộc , bọn họ xuống ngựa là khách hàng , lên ngựa liền thành nãi tặc , nếu thương đội hộ vệ không đủ , nói không chừng còn bị cướp đoạt , có đi không trở về . Cho nên , nếu thương đội thực lực tương đối mạnh mẽ , nói không chừng không phải nộp bạc còn được ba đại hiệu buôn trả thù lao khi quay về . Cổ Nguyệt Mẫn có thâm ý khác nở nụ cười , “ Thành sư huynh , ngươi rốt cuộc cầm bảo bối gì của người ta ? Để Lam gia dòng chính cũng phải tìm đến cửa ! “

Thành Thiên Phách hắc hắc cười nói : “ Cũng không có gì đặc biệt , cầm được một chút đồ đáng giá , ngươi thành thân cũng chưa đưa hạ lễ , coi như cho ngươi một chút quà mừng đi ! “ Nói xong từ trong ngực lấy ra một cái khăn lụa màu bạc , trong khăn là một viên trân châu màu vàng lớn bằng quả trám . Dạ minh châu kim sắc tròn nhẵn sáng bóng , bây giờ còn là ban ngày , vẫn như cũ sắc sỡ loá mắt , vừa nhìn liền biết không phải vật phàm .

Cố Nguyệt Mẫn nhìn không được mỉm cười, dạ mình châu như vậy tuy rằng hiếm có, nhưng trong bảo khố của nàng cũng có vài viên, Thành Thiên Phách tuy rằng cùng Thành cốc chủ có xích mích, nhưng hành tẩu giang hồ nhiều năm như vậy, thứ tốt có rất nhiều, loại hàng này thật ra không cần đoạt đến tay. Cố Nguyệt Mẫn cũng không thể nói với hắn đây cũng không phải thứ tốt gì, sợ làm mất mặt mũi của hắn, cười nói: “Vậ dà tạ Thành sư huynh! “Nói xong liền cầm lấy dạ mình châu.

Thành Thiên Phách thấy Cố Nguyệt Mẫn lấy đi hạt châu, cũng không thu tay lại, nhếch miệng cười, nhìn Nguyên Thương. Nguyên Thương nhìn hắn một cái, rồi cục nói: “Đa tạ Thành sư huynh! “Sau đó cầm lấy chiếc khăn lụa màu bạc trên tay hắn.

Thành Thiên Phách nhất thời cười ha ha, nói: “Vẫn là muội phụ biết nhìn hàng! “Cố Nguyệt Mẫn hơi giật mình, lại nghe Thành Thiên Phách nói, “Ta còn nghĩ đứa bé thông minh như ngươi cái gì cũng đều biết đây, hắc, không nghĩ tới muội phụ lại là cao thủ! “

Cố Nguyệt Mẫn nhìn về phía Nguyên Thương, Nguyên Thương cầm lấy chiếc khăn lụa bạc đó mở ra, thì ra là một cái áo choàng ngắn.

Cố Nguyệt Mẫn sắc mặt kinh ngạc, nói: “Đây là Thiên Thiên Y của Ân Vương tiền Tàn? “

Thành Thiên Phách sắc mặt nghiêm túc gật đầu: “Không sai, đây là một trong những bảo tàng mà Ân Vương tiền Tàn còn lưu lại! “

Nguyên Thương nhìn về phía Cố Nguyệt Mẫn, trong mắt mang theo ý hỏi. Cố Nguyệt Mẫn kéo nàng ngồi xuống, nói: “Tiền triều - khi Đại Tàn hoàng triều thành lập, thống nhất sáu nước, giống như Tàn Thủy Hoàng Doanh Chính năm đó, vì thế Tàn Thái tổ đem quốc hiệu định là | Đại Tàn |. Con thứ của Thái tổ, nhị vương gia Ân vương, từ nhỏ thông minh lanh lợi, gặp qua là không bao giờ quên, rất được Tàn Thái tổ yêu thích, quan lớn trong triều cùng Ân vương có quan hệ rất mật thiết. Thái tử Đại Tàn lo lắng mình sẽ giống như công tử Phù Tô*, liền âm thầm đối với Ân vương bố trí sát chiêu. Trước lúc Thái tử băng hà, Ân vương nghe được tin tức, trước tiên chạy ra quan ngoại, còn mang theo ba trăm tử sĩ cùng vô số bảo tàng của mình. Tàn Thái tổ là Thánh hoàng chăm dứt hai trăm năm loạn thế tích lũy tài phú cả thiên hạ, Ân vương là đứa con hắn yêu thương nhất, Tàn Thái tổ chưa cho hắn binh quyền, nhưng lại cho hắn rất nhiều bảo vật tốt nhất. Nghe nói bảo tàng của hắn nhiều lắm, còn được chia ra chôn ở vài địa phương, chuẩn bị ngày sau Đông Sơn tái khởi* đào ra. “-----

(*) Phù Tô (Doanh Phù Tô là con trưởng của Tàn Thủy Hoàng): Trước khi Tàn Thủy Hoàng chết, viết thư triệu Phù Tô về kinh để an táng cho mình và nối ngôi vua. Nhưng thư chưa gửi đi thì ông chết, bức thư vẫn ở chỗ Triệu Cao. Triệu Cao vì biết Phù Tô chỉ trọng dụng Mông Diễm, người mà hắn không ưa, trước đó hắn đã từng bị anh trai Mông Diễm trách phạt. Nên Triệu Cao cùng Lý Tư đã hủy bức thư, giả mạo di chiếu Tàn Thủy Hoàng, lập Hồ Hợi lên làm vua lấy danh là Tàn Nhị Thế. Triệu Cao còn gửi một bức thư cho Phù Tô và tướng Mông Diễm, muốn hai người phải chết. Khi Phù Tô nhận được thư nghĩ là thư của cha nên liền tự sát.

Đông Sơn tái khởi: Đời Đông Tấn, Tạ An từ quan về Đông Sơn, triều đình nhiều lần ra mời nhậm chức nhưng ông đều từ chối. Ông là danh sĩ bậc nhất của Trung Nguyên lại nổi tiếng phong lưu nên được nhiều người đương thời hâm mộ. Người đời xưa dùng điển cổ Đông Sơn để chỉ nơi ẩn cư hoặc việc ẩn cư của các bậc danh sĩ. Về sau, Tạ An lại xuất chinh, làm quan đến chức Tư Đồ. Do đó, thành ngữ 'Đông Sơn tái khởi' hoặc 'Đông Sơn phục khởi' dùng để chỉ những người thất thế mà trùng hưng được thanh thế.

Nguyên Thương sắc mặt bình thản, nói: “Nói như vậy, bảo tàng của Ân vương được chôn ở quan ngoại? Đây là một trong ba đại kỳ bảo? “

Nguyên Thương sờ sờ Thiên Thiên Y trong tay, dẻo dai mềm mại vô cùng. Nàng từng ám sát một vị quốc vương, phát hiện vị quốc vương này trên người mặc một loại quần áo, nghe nói là sản phẩm khoa học kỹ thuật mới nhất, chỉ là thứ đó nhìn dày hơn, cũng không mềm mại bằng cái này. Mà Thiên Thiên Y này, nghe nói được chế tạo từ một loại động vật tên là 'Thiên thiên', không nghĩ tới làm từ thiên nhiên so với sản phẩm khoa học kỹ thuật còn muốn tốt hơn, dùng tay cảm nhận, viên đạn trong vòng trăm mét cũng không thể xuyên thủng.

Cố Nguyệt Mẫn nói: “Nghe nói là như thế, nhưng không ai biết có phải là sự thật hay không. Ân vương sau khi ra quan ngoại liền không thấy tăm hơi, có người nói hắn đi về phương Bắc, có người nói hắn rời bến ở phía Đông đi Lưu Cầu (đảo Okinawa), cũng có người nói hắn cải trang trở về Trung Nguyên. Chân tướng thật sự như thế nào không ai biết, nhưng thật ra bảo tàng Tàn Hoàng trăm năm đến nay vẫn âm thầm lưu truyền. Nghe đồn có ba đại kỳ bảo mười đại kì trân. Trong ba đại kỳ bảo, món thứ nhất là Ngự Trường kiếm có thể cắt đứt sắt thép, món thứ hai là Thiên Thiên Y đao thương bất nhập, món thứ ba là Thiên Hương Đan có thể khởi từ hồi sinh giải bách độc. “

Thành Thiên Phách thần bí nói: “Trong lúc vô tình ta ở Tương Phàn phát hiện thương đội Lam gia lén lút vận chuyển vũ khí, nghĩ bọn họ bán cho Hung Nô, chuẩn bị tìm hiểu rõ ràng rồi hạ thủ. Ai ngờ đến Cổ Lan trấn mới biết được, vũ khí này một phần là đưa cho Thủ Tướng Cổ Lan trấn, một phần chuẩn bị bán cho Nữ Chân tộc - đối thủ một mất một còn của Hung Nô. Lúc Lam Ki - Lam gia cùng Nữ Chân tộc buôn bán, người Nữ Chân kia đưa tới tiền đặt cọc, trong đó có một cái hộp ngọc, bên trong có một viên kim châu, một đôi ngọc phi thủy, đều là mặt hàng bình thường, ta nhìn liền ngứa tay, dù sao cũng là tiền tài bất nghĩa, nên thuận tiện lấy đi. Ai ngờ lấy rồi mới phát hiện, phía dưới kim châu được lót Thiên Thiên Y! Những vùng man di thiếu hiểu biết này quả thật có mắt như mù! Nhất định là trong lúc vô tình chiếm được một phần bảo tàng Tàn Hoàng, lại không biết thứ nào là quý giá nhất! “

Ngữ khí chậm lại, nói: “Đây là một trong số đó, những bảo bối khác nói vậy chắc hẳn cũng có. Lam gia nói không chừng còn có cả một tòa bảo tàng. Thế nào, Cố sư muội, xem ra lần mua bán này ta một mình nuốt không nổi, chúng ta phân chia tang vật như thế nào? “

Thành Thiên Phách khẩu khí giống như đầu lĩnh hắc đạo, khiến Nguyên Thương xuất thân sát thủ hắc đạo nhất thời cảm thấy thân thiết. Cố Nguyệt Mẫn nhìn hắn thật sâu một cái, nói với Nguyên Thương: “Đừng nhìn Thành sư huynh tùy tiện, hắn dựa vào vẻ ngoài này khiến không ít người chịu thua thiệt! “Cố Nguyệt Mẫn lại nói với Thành Thiên Phách, “Thành sư huynh, người không nói ra chuyện bảo tàng, chúng ta cũng sẽ cứu người. Đợi cho người trốn xa quan ngoại, còn có ai có thể làm gì người? “

Thành Thiên Phách bĩu môi, nói : “ Ta chỉ biết tiểu nha đầu nguoi thành tinh mà ! “ Nhìn Nguyên Thương mắt lộ ra thương hại , “ Muội phu , nguoi về sau thật thảm ! “

Nguyên Thương không để ý tới hấn châm ngòi , ngồi ở bên cạnh Cổ Nguyệt Mẫn , thần nhiên lau chùi Kinh Lôi đao , nói : “ Nghe nguoi nói vậy , lúc nguoi lấy Thiên Thiên Y , hiển nhiên nguoi Lam gia còn chưa kịp kiểm tra hộp ngọc , cũng không biết trong hộp ngọc có Thiên Thiên Y , chuyện giao dịch lên lút này vốn không thể đem lên mặt bàn , Lam gia sẽ không vì một viên kim châu cùng một đôi ngọc phi thúy mà giống trống khua chiêng tìm nguoi , nguoi rốt cuộc làm cái gì ? “

Câu cuối cùng vừa nói ra miệng , ánh mắt Nguyên Thương nhất thời trở nên sắc bén như đao , ở cổ Thành Thiên Phách nhìn lướt qua , Kinh Lôi đao trong tay giống như độc xà , lẳng lặng ở trong tay Nguyên Thương chờ đợi cơ hội lập công .

Cổ Nguyệt Mẫn đứng lúc nói : “ Thành sư huynh , chuyện bảo tàng , là hợp tác , chúng ta làm ăn là làm ăn , tình nghĩa là tình nghĩa , nguoi chọn phiền phức khác , không thể tính ở trong chuyện bảo tàng , chúng ta vẫn nên nói rõ ràng mới tốt . “

Thành Thiên Phách nghe rằng tron mắt nói : “ Vợ chồng son các nguoi thật phu xướng phụ tùy ... Được rồi được rồi ! Ta nói thật cho các nguoi , lúc ta lấy đồ , không cần thận đem tiểu tử Lam Kì kia tiễn . Lam gia cùng Tăng Nghị tướng quân của Cổ Lan trấn giao tình rất sâu , hiện tại ta muốn ra khỏi thành cũng không được . Không bao lâu nữa , Thành vệ binh cũng sẽ đến điều tra . Ta vốn không biết các nguoi ở trong này , chính là thấy thương đội nơi này thực lực không kém , nên liền đến đây trốn , không nghĩ tới thì ra là Cổ sư muội nguoi , chắc chắn , trời không tuyệt lão Thành ta ! “

Lam Kì là loại nguoi nào Nguyên Thương không rõ ràng lắm , nhưng thấy Nguyệt Mẫn thần sắc ngưng trọng , nghĩ đến cũng không phải là nguoi thường , hơn phân nửa là con cháu dòng chính Lam gia .

Cổ Nguyệt Mẫn nghĩ nghĩ , nói : “ Như thế thì phiền toái . Ta thật ra cũng có thể lấy thân phận đề Tăng Nghị tướng quân cho qua , chúng ta vừa vận xuất quan , mạng nguoi cùng đi , còn có thể tìm Nữ Chân tộc tìm hiểu nơi bảo tàng rơi xuống . Chỉ là Lam gia tất nhiên sẽ không từ bỏ ý đồ ... “ Nói tới đây , trước mắt bỗng nhiên sáng ngời , nhìn về phía Nguyên Thương .

Nguyên Thương tính tình lãnh đạm , nhìn thấy Cổ Nguyệt Mẫn biểu tình cô gái nhỏ như vậy , ánh mắt cũng không khỏi lộ ra ý cười gật đầu .

P/S : Thiên Thiên chắc là giống con ve sầu ^-^ .

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Tha Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Đối lập tranh phong .

Chương 53 : Đối lập tranh phong .

☆Khách điểm Phúc Lai ☆

Trong đại sảnh thị vệ phủ Công chúa - phủ Phò mã đã bày sẵn thế trận sẵn sàng đón địch , phân tán khắp nơi trong đại sảnh , đứng canh gác các lối đi chính , ngồi bên cửa sổ , tay cầm lấy chuỗi đao . Lam gia mang theo hơn mười gia đình , nguoi nguoi tinh hần , tên thanh niên cầm đầu vốn có chút lo lắng nay sắc mặt càng thêm âm trầm .

Mộ Sính mạnh mẽ , đỉnh đặc ngồi ở đối diện cửa khách điểm , bung tách trà có nắp , con mắt cũng không liếc hấn một cái , cầm lấy tách trà , chậm rãi đẩy đám trà trên mặt nước .

Ngồi bên cạnh hấn là đám nguoi Trình Duyên , Chu Đại Phong cười quái dị nhìn khí thế rào rạt của Lam gia , trên mặt khinh thường cùng khinh miệt vô cùng rõ ràng .

Tên thanh niên Lam gia sắc mặt xanh mét , nói : “ Lão bản các nguoi đâu ? Gọi hấn xuống đây , nói Lam Triệt - Lam gia cầu kiến ! “

Mộ Sính nhàn nhả tựa vào bàn , không để ý hấn nói , chỉ thần nhiên nhìn bậc cửa , ý cảnh cáo rất rõ ràng . Lam Triệt hừ một tiếng , mang theo gia đình không hề có kỵ tiểu sai đi vào . Vừa mới bước qua cửa , ba mươi hộ vệ trong đại sảnh đồng loạt đứng lên , “ Xoát “ một tiếng , lưỡi đao kéo khỏi vỏ hai tấc .

Lam Triệt hoảng sợ .

Mấy chục năm trước cái vị Lam gia đùa giỡn Công chúa , chỉ là tên đầu óc ngu dốt ăn chơi trác táng thôi , chân chính giống như Lam Triệt con cháu dòng chính của gia tộc , trường hợp lớn gì chưa thấy qua ? Nhưng Lam Triệt vẫn bị hành động này dọa nhảy dựng , thật ra bởi vì hai điểm — Động tác đồng loạt đứng lên của những nguoi này đều chỉnh tề , hiển nhiên đã trải qua huấn luyện nghiêm khắc . Bình thường tới tở của các đại gia tộc , cho dù mỗi

người đều không sợ chết , chỉ cần có thể đánh có thể liều mạng là tốt rồi , nào có thời gian rồi đi huấn luyện những động tác chi tiết nhỏ này ? Như thế xem ra , những người này tất nhiên lai lịch không nhỏ . Đây là thứ nhất ; thứ hai , một cây đao có rút ra khỏi vỏ , hấn cũng không để trong mắt , mười thanh một trăm thanh hấn cũng xem thường . Nhưng hơn mấy chục thanh đao đồng thời rút ra khỏi vỏ , lưỡi đao cùng vỏ đao ma sát rất nhỏ như đề xuống sát khí cuộn trào mãnh liệt , tiếng rút đao càng yên lặng , chính tề , càng làm cho hấn kinh hãi , đè nén sát khí đập vào mặt , so với quát to nổi giận càng khiến hấn kinh hãi run sợ .

Lam Triệt trong lòng hung hăng nể mình một tiếng , thầm nghĩ : Lam Triệt , một đám tiêu tử cấp nguoi ra oai phủ đầu lại có thể dọa sợ nguoi , một nguoi là người Lam gia !

Lam Triệt nghiêng răng nghiêng lợi chỉ vào Mộ Sính nói : “ Nguoi ... “ Câu tiếp theo còn chưa nói , lại đón nhận ánh mắt của Mộ Sính . Mộ Sính không nhanh không chậm , không đầu không đuôi nói một chữ , nhất thời đem Lam Triệt hoàn toàn chọc giận . Hấn nói —

“ Cút ! “

Tốt xấu gì lần này đi Bắc thượng cũng là Phó thống lĩnh , vị thống lĩnh Cổ Nghiên thương còn chưa lành lặn , lúc này cũng đã đi liên lạc Tăng tướng quân lấy con dấu công văn để thông quan - không hổ là tướng đặc lực nhất của Công chúa , huynh đệ hai phủ đều nhìn nhận như vậy . Nay an nguy Công chúa Phò mã đặt ở trong tay phó thống lĩnh là hấn , nếu xử lý không chu toàn , làm sao có mặt mũi nhìn Cổ Nghiên ?

Đúng lúc này , trên lầu truyền đến thanh âm thân vệ Công chúa : “ Đại công tử có lệnh , tự tiện xâm nhập đánh ra ngoài ! “

Dưới lầu mọi người vang dội đáp : “ Tuân mệnh ! “ Một đám nhe răng cười rút đao ở thắt lưng .

Lam Triệt nhủ thầm . Những người này biết rõ mình là người Lam gia còn kiêu ngạo như thế , rốt cuộc là nông cạn , không biết địa vị Lam gia ở Cổ Lan , hay là đối với thực lực bản thân vô cùng tin tưởng ?

Nhìn đám tuổi trẻ đối diện biểu tình tràn ngập trào phúng , một đám ánh mắt tràn ngập sát khí , Lam Triệt tức giận ngược lại dần dần bình ổn . Muốn cùng Lam gia đối địch đứng không ? Lam gia ta không cần tốn nhiều sức cũng có thể khiến các nguoi nửa bước cũng khó đi !

Lam Triệt cười lạnh một tiếng , xoay người đi . Chúng gia đình tựa hồ rất kính sợ Lam Triệt , thấy Lam Triệt xoay người rồi đi , tuy rằng vẻ mặt khó chịu , nhưng cũng không có ai dám dừng lại . Ra cửa , Lam Triệt nói với một hạ nhân bên cạnh : “ Điều tra những người này đến Cổ Lan từ khi nào . “

Hạ nhân kia nói : “ Thiếu gia , không cần tra , chuyện này ta biết , bọn họ sáng nay vừa mới đến ! “

“ Ta nhớ rõ khách điểm Phúc Lai không có quy định sẵn ... Vậy người vốn trong khách điểm đâu ? “

“ Hiện tại khách điểm ở gần đây cũng không đầy , hấn đều ở trong mấy khách điểm gần đây . “

Lam Triệt cho hấn một cái ánh mắt , nói : “ Biết làm như thế nào chưa ? “

Tên tiểu nhân kia hiểu ý gật đầu , nói : “ Tiểu nhân hiểu được ! “

Mộ Sính thấy Lam gia rồi đi , cười ha ha nói : “ Trương Phàn Lam gia , hắc , bắt quả cũng chỉ như thế ! “

Mọi người cũng theo hấn cười to , tiếng cười từ Phúc Lai khách điểm truyền ra , Lam Triệt còn chưa đi xa sắc mặt càng thêm khó coi .

Lam Triệt đi khỏi khách điểm không bao lâu , tìm đến một túp lều , để cho chúng gia đình chờ ở phía dưới , dẫn theo hai cái tùy tùng lên lầu ba , vào căn phòng lớn nhất ở bên trong .

“ Ôi , đây không phải Lam tam thiếu gia sao ? “ Trong phòng , có mấy vị nam tử mặc khôi giáp dùng com , tên nam tử trung niên cầm đầu thấy hấn , cười tiếp đón hấn nói , “ Lam tam thiếu gia không phải đi bắt kẻ trộm ? Thế nào lại rảnh rỗi tới nơi này uống rượu ? “

Lam Triệt tìm một chỗ bên cạnh ngồi xuống , nói : “ Trương tướng quân , ta vì chuyện đó mà đến . “

Trương Lợi bắt quả là một giáo úy , nghe Lam Triệt gọi hấn là tướng quân , trên mặt ý cười càng đậm , nói : “ Chuyện của Lam tam thiếu gia , chính là chuyện của lão Trương ta ! Có phải hay không bắt đạo tặc kia , thiếu trợ thủ ? “ Bên cạnh vài người đang ăn com đều là thủ hạ thân tín của Trương Lợi , ngày thường cũng chiếm được chỗ tốt từ Lam Triệt , ngay cả Lam Triệt thương đội mua bán cũng được một chút phần , nghe đến việc này , cũng đều tỏ thái độ : “ Người nào , dám ở Cổ Lan trấn giương oai ? Chúng ta đi thu thập hấn ! “ Lam Triệt bưng bầu rượu rót rượu cho mấy người , nói : “ Là một hiệu buôn gọi là ' Nguyên thị ' , hộ vệ của thương đội này không tầm thường , cứng rắn chỉ sợ không được , cần phải tìm được một lý do thích hợp ! “

Trương Lợi ha ha cười nói : “ Nói vậy Lam thiếu gia đã có kế sách ? “

Lam Triệt mỉm cười , đem chủ ý nói ra .

Trương Lợi đập bàn nói : “ Hảo ! Đây đơn giản , chúng ta nghe theo Lam thiếu gia mà làm ! “

Không bao lâu , khách điểm Phúc Lai lại ồn ào lên , một đội binh lính , khoảng chừng trăm người , hùng hổ hướng khách điểm đi tới . Người qua đường thấy Lam gia cùng Trương giáo úy , đều né ra , tránh thành người vô tội bị vạ lây .

Cổ Nghiên vừa vặn trở về, đi tới cửa, lại bị mấy chục gia đình Lam gia cùng chừng trăm binh lính ngăn ở cửa, thành thật tránh xa ở trong đám người qua đường, cũng không sót ruột đi vào.

Bên cạnh vài người bày sạp thấp giọng nói chuyện với nhau. Cổ Nghiên đi đến một sạp bán bánh nướng, mua hai cái, hỏi: “Lão bá, tên tướng quân cầm đầu kia là ai a?”

Lão bá vui vẻ hớn hở nhận lấy đồng tiền, nói: “Đó là Trương tướng quân của binh doanh, rất hung ác... Ta nghe nói hấn giết qua mấy chục người Hung Nô!” “Nói tới đây trên mặt cảm thấy tự hào. Vùng biên cương dân chúng bị người Hung Nô gây đau khổ vô cùng sâu, đối với tướng sĩ Đại Yên giúp bọn họ chống đỡ người Hung Nô vô cùng có hảo cảm.

Cổ Nghiên trong lòng âm thầm lo lắng, tình hình như vậy, nếu nổi lên xung đột, dưới hoàn cảnh này chúng tướng sĩ có vẻ vô cùng bị động. Cổ Nghiên lại hỏi: “Đó là Lam gia thương đội đi? Bọn họ tại sao kiêu ngạo như vậy? Chẳng lẽ là thân thích Trương tướng quân?”

Lão bá lắc đầu nói: “Ta nghe nói, Lam gia đại thương đội, cùng Trương tướng quân rất quen thuộc.”

Cổ Nghiên nhíu mày, tuy rằng không biết nguyên nhân, nhưng Lam gia rõ ràng là mượn sức triều đình đối phó Công chúa Phò mã, Công chúa chính là cải trang xuất cung, không tiện lộ ra thân phận. Người Hung Nô ở trong tay Thái tổ sau khi bị ôn dịch mà thất bại, dần dần học được khôn ngoan, không còn làm bừa, cũng dần dần biết âm sát, xúi giục, mượn sức cùng thủ đoạn, nơi này ở gần Hung Nô, nói không chừng còn có thám tử của Hung Nô, nếu thân phận của Công chúa Phò mã bị tiết lộ, chẳng phải sẽ đưa tới rất nhiều nhóm người Hung Nô vây quét sao? Nếu không lộ ra thân phận, cùng tướng sĩ Đại Yên nổi lên xung đột, mặc kệ Trương Lợi này là mãnh tướng hay là phản tặc, cũng không thể xử lý tốt.

Nghĩ nghĩ, Cổ Nghiên đối với mấy thị vệ trong chỗ tối gật đầu, xoay người bước nhanh quay trở lại phủ Tăng Nghị tướng quân.

Trong đại sảnh khách điểm, Phong Lão Nhị đang ở một góc sáng sủa lắc xúc xúc, bao vây chung quanh là mười mấy thị vệ phủ Công chúa, một đám nghiêng rằng nghiêng lại trừng mắt nhìn bất xúc xúc. Phong Lão Nhị cười tủm tỉm đặt bát xuống, mở nắp ra, lộ ra ba con nham, cười đến càng thêm thoải mái, “Ai nha nha, lại là con báo, các huynh đệ, xin lỗi!” “Nói xong liền đem đồng bạc gom về trước mặt mình, có bạc vụn, có bạc nền, thậm chí còn có một xâu đồng tiền.” Khoan đã! “Trình Duyên mặt đen kéo cổ tay hấn lại, “Làm sao có khả năng liên tục hai lần đều là con báo?” “Trình Duyên là người hay xúc động, cũng không phải không có đầu óc.

Phong Lão Nhị gắt gao ôm lấy đồng bạc, nói: “Nguyên đồ nguyên chủ chịu thua! Trình hắc tử, ngươi muốn quit nợ phải không?”

Trình Duyên trên mặt có chút do dự, hấn cũng không thể khẳng định đây có phải là hoàn toàn trùng hợp hay không. Đúng lúc này, vài thị vệ ở cửa bỗng nhiên đứng lên, còn có tiếng động đao ở thất lưng. Nơi này mọi người đều cùng làm việc hơn nửa năm, cũng cùng thị vệ phủ Công chúa có mấy năm giao tình, nghe thấy động tĩnh, một đám đều đứng lên, một ít người bình tĩnh nhìn về phía cửa, một ít người ở cửa sổ cảnh giác chờ có khả năng bị tập kích.

Mộ Sính ở trong đại sảnh vốn cùng Trương Hoa chơi vật tay, lúc này thấy Lam Triệt cùng Trương Lợi, trên mặt lộ ra châm chọc cười, nói: “Ồi, Lam thiếu gia, lại đến rồi?”

Mộ Sính xuất thân quân đội, Trương Lợi thân phận cấp bậc, không chỉ nhìn khôi giáp trên người nhận ra, theo khí chất của người đó cũng nhìn ra được. Mộ Sính ở kinh thành, người thế nào mà chưa thấy qua? Dù là đại nguyên soái Tô Phong, Bình Tây đại tướng quân Mộ Dung Thanh Hoa cũng gặp qua nhiều lần, Trương Lợi một tiểu tướng nơi biên cương, có lẽ mùi máu tươi dày đặc, nhưng Mộ Sính sao lại đặt trong mắt?

Trương Lợi thấy mặt hấn lộ rõ niết thị, không khỏi giận dữ: “Ngươi là người nào? Thấy bản quan vì sao không ra nghênh đón?”

Tướng sĩ biên cương liều mạng đánh mà ra cùng quan tướng cấp thấp xuất thân thế gia ở kinh thành, khác nhau lớn nhất là huyết khí — tướng sĩ thị vệ kinh thành đối với lực đục đầu đá chính trị có vẻ hiểu biết, cho nên bọn họ sau khi đi ra hoặc là đùa giỡn khôn vặt trốn tránh nguy hiểm, đầu cơ trục lợi, hoặc là trở thành cả hai, lãnh binh một phương, trở thành cánh tay lương tướng có thể cùng văn thân giao thiệp thoải mái; Mà quan tướng cấp thấp nơi biên cương, có lẽ thô lỗ không học thức, có lẽ hung ác ương ngạnh, có lẽ thị huyết bạo ngược, nhưng cơ hồ đều là mãnh tướng.

Trương Lợi đương nhiên cũng không ngoại lệ. Hấn vốn chính là đến làm chỗ dựa cho Lam Triệt, mà vốn nên đối với hấn tôn kính có thêm - Mộ Sính cũng dám ngang nhiên coi rẻ hấn, mặc kệ Mộ Sính có hậu thuẫn phía sau hay không, hấn cũng sẽ không từ bỏ ý đồ — Những tên hấn tử ngang bướng này tuyệt đối so với Trình Duyên càng khó dây dưa.

Mộ Sính ngồi ở băng ghế sau bàn ăn, đối diện đại môn, chứng huynh đệ đứng vây quanh hấn, coi hấn như là đại quan, bọn người Trương Lợi Lam Triệt giống như đến yết kiến hấn, bày ra tư thế, không nhanh không chậm nói: “Chúng ta đã bao khách điểm này, chúng ta là chủ, các ngươi là khách, khách liền tùy theo chủ.”

Lam Triệt khá tốt, vừa rồi kiến thức qua kiêu ngạo của những người này, Trương Lợi thì lại nổi giận, chỉ vào Mộ Sính nói: “Hay cho tên điều dân nhà ngươi! Biết đây là địa phương nào sao? Nơi này là Cô Lan, là trọng trấn của biên cương, dám đến nơi của gia gia giường oai, ta xem ngươi là chán sống đi!” “Mộ Sính vẫn không gọn sống không sợ hãi cười lạnh, “Vị đại nhân này nói quá đi? Chúng ta chưa từng phạm vào luật nào của Đại Yên? Sao xứng với hai chữ 'điều dân'?”

Trương Lợi chỉ vào mặt hấn, nói: “Đối với bản quan bất kính, không phải điều dân thì là cái gì? Ngươi đâu! Đem tên điều dân chứa chấp đạo phi, bắt lại cho ta!”

“Ai gan lớn như vậy, muốn bắt người của bản thiếu gia?” “Một thanh âm nhẹ nhàng, trong trẻo vang lên bên tai mọi người, thanh âm nói chuyện rõ ràng không lớn, lại khiến mỗi người đều có thể nghe được rành mạch.

Trương Lợi là võ quan ở biên cương , tại đây lui tới với không ít thương đội , kiến thức tự nhiên cũng không tầm thường , bởi vậy liền biết người này đến từ trong võ lâm , lại võ nghệ không thấp . Ngẩng đầu hướng âm thanh truyền đến từ lầu hai , nhất thời ánh mắt đều thẳng .

Chỉ thấy một thiếu niên mười bảy , mười tám tuổi , tay cầm chiết phiến , bước chậm xuống . Bên trái thiếu niên , đi theo một người thanh niên thanh tú chừng hai mươi tuổi , mặc quần áo văn sĩ , còn có một chòm râu son dương , thân mang trường kiếm , sắc mặt nghiêm túc , nghiêm nhiên là bộ dáng một cận vệ ; bên phải thiếu niên , là một lục y nữ tử cùng theo xuống lầu , khoảng mười tám , mười chín tuổi , mang khăn che mặt , còn đeo một vòng tai xanh biếc , vòng tai có một vết tích đỏ , ánh mắt lãnh đạm , con mắt cũng không nhìn Trương Lợi liếc mắt một cái .

Lam Triệt cũng không chuyển mắt nhìn lục y nữ tử kia . Hắn từng nghe nói , nửa năm qua , ở Giang Nam nghe đồn có một vị nữ đệ tử của Thần Y Môn , thích mặc lục sắc sa y , mang theo trang sức xanh biếc tích máu , nghe nói đẹp khuynh quốc khuynh thành . Nhưng chưa bao giờ tin . Người giang hồ đồn bậy rất nhiều chuyện , cho dù có xinh đẹp như thế nào , mang theo cái khăn che mặt làm sao nhìn ra ?

Nhưng hôm nay vừa thấy , mới biết được cái gì gọi là phong hoa tuyệt đại [hào hoa phong nhã] . Mặt nàng thanh lãnh đạm mạc , nhưng ánh mắt lại ngẫu nhiên lộ ra một tia sắc bén , đôi mắt trong trẻo động lòng người , quyến rũ mà không yêu mị , như có khả năng câu hồn đoạt phách , khiến vị thiếu gia dòng chính của thế gia - Lam Triệt lập tức động tâm .

Thẳng đến khi ba người từ lầu hai đi xuống đại sảnh , mọi người mới hồi phục tinh thần lại . Đám người Mộ Sinh thấy bộ dáng Nguyên Thương hiện tại cũng rất là cao hứng , bọn họ đều cho rằng đây là sự tỷ của Phò mã gia - Nguyên Thập Tam .

“ Tại hạ chính là thiếu chủ của hiệu buôn Nguyên thị - Nguyên Văn , đây là nội tử [vợ] . Nhị vị đại nhân , xin hỏi có chuyện gì sao ? “ Cố Nguyệt Mẫn mặt đầy mỉm cười , không kiêu ngạo không siểm nịnh , lại ôn hòa có lễ , nhất thời khiến Trương Lợi nói không ra lời .

Kỳ thật Cố Nguyệt Mẫn hẳn phải xưng hô là ' thảo dân ' , ngoài Cố Thường Y ra nàng là Công chúa cao quý nhất Đại Yến quốc , trong tiềm thức không muốn tự xưng thảo dân . Nếu là đối với dân chúng bình thường , hay dịch nhân sau lưng đều có thể giả trang , nhưng mà đối với thân tử của mình , thật sự không muốn bôi nhọ thân phận .

Nguyên Thương ở bên cạnh không nói một lời nhìn nàng biểu diễn . Nguyên Thương tuy rằng là người hiện đại , nhưng cũng có thể hiểu được vị Công chúa xã hội phong kiến này trong khung bao nhiêu cao ngạo . Nàng ở trước mặt mình có thể phóng hạ cấp bậc , nhưng mình tốt xấu gì cũng là tôn tử Triệu quốc công , nếu mình là một tiểu nha đầu không xu dính túi ? Cố Nguyệt Mẫn có hay không đối với mình như thế ?

Nguyên Thương đã biết người Tô gia tính kế nàng , dựa theo thủ đoạn nàng xử lý mọi chuyện , nói không chừng có một ngày thật sự sẽ cùng Tô gia đoạn tuyệt quan hệ . Một khi nàng không còn là trưởng tôn của Tô gia , thân phận của nàng về mặt chính trị cũng sẽ không có giá trị gì , liền biến thành ' Thiếu nữ yếu đuối ' không quyền không thế , đến ngày đó , Công chúa Điện hạ sẽ như thế nào ? Sẽ ở giữa quyền thế và tình cảm với nàng mâu thuẫn , nhưng cuối cùng , Nguyên Thương biết , cuối cùng , Công chúa Điện hạ cũng sẽ không bỏ xuống tôn vị Công chúa cùng nàng rời khỏi hoàng thành .

Nguyên Thương mỗi lần nghĩ đến vấn đề tương tự như vậy sẽ chặn lại ý niệm trong đầu , không muốn nghĩ tiếp nữa .

Trương Lợi chính là nhìn chằm chằm Nguyên Thương , nhìn không chớp mắt . Bản thân Nguyên Thương kiếp trước cũng không có đẹp gì lắm , có hiệu quả nhiều như vậy là dựa vào khí chất cùng hóa trang , ánh mắt như vậy ở lúc nàng thi hành nhiệm vụ cũng thấy nhiều , hơn nữa Nguyên Thương tâm lý tổ chất quá cứng rắn , căn bản đối với nàng không hề ảnh hưởng . Nhưng Cố Nguyệt Mẫn thân mình lại hơi nghiêng , không chịu được chặn lại ánh mắt của Trương Lợi , cười nói : “ Trương tướng quân ? “

P/S : Nguyên Thương nghĩ vậy ta cũng thấy đúng ^o^ . Công chúa thích Nguyên Thương thật nhưng không thích đến mù quáng bỏ cả địa vị rồi xa triều đình , tâm nàng có kiêu ngạo , có đất nước ! Còn tâm Nguyên Thương chỉ có Cố Nguyệt Mẫn .

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Tha Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Không phải sư muội của người mà là thê tử của ta .

Chương 54 : Không phải sư muội của người mà là thê tử của ta .

Nguyên Thương tuy rằng không quan tâm ánh mắt của người khác , nhưng hành động nghiêng người bảo hộ mình của Cố Nguyệt Mẫn , vẫn khiến mắt nàng lộ ra ý cười , đáng tiếc Cố Nguyệt Mẫn đưa lưng về phía nàng không nhìn thấy được .

Cố Nguyệt Mẫn khép quạt lại , vẻ mặt tươi cười sáng lạn , nói : “ Trương đại nhân , không bằng vào cửa uống chén rượu nhạt thế nào ? “ Hiểu rõ Cố Nguyệt Mẫn , Nguyên Thương biết Cố Nguyệt Mẫn tức giận mới có thể cười như vậy .

Cố Nguyệt Mẫn là người lòng dạ rất sâu , bình thường biểu tình nhiều nhất chính là cười : Nhìn thấy thuộc hạ cười thân thiện , đối với Nguyên Thương luôn mang theo nụ cười giả hoạt , lúc có chút không vui sẽ cười sáng lạn , khi vô cùng tức giận sẽ dùng cười lạnh chống đỡ .

“A ? A ... Rượu nhạt ? Tốt , rượu nhạt ... “ Ánh mắt Trương Lợi bị Cổ Nguyệt Mẫn ngăn trở , phục hồi tinh thần lại , mới tỉnh ngộ mình đang nói cái gì , lập tức đi tới , “ Uống rượu nhạt cái gì ? Bản quan là đến bắt kẻ chứa chấp đạo phi ! “

Cổ Nguyệt Mẫn mỉm cười không thay đổi , nhưng không nói chuyện , tên Phong Lão Nhị lách cá ở bên cạnh bước ra . Đứng nhìn Phong Lão Nhị ngày thường giống côn đồ du côn ; luận về thân thủ , cùng vài vị thị vệ thống lĩnh kém không bao nhiêu , lại thêm thông minh đa dạng ; luận về tài trí , có thể ở trong quân doanh Lữ Đế cùng hậu Tàn chủ lẫn lộn đi ra ; nói đến thiên phú biểu diễn , lại càng không thành vấn đề , muốn giả cái gì giống cái đó . Chỉ thấy hắn đi ra , nghiêm nhiên là bộ dáng hộ vệ kiêm quản gia , nếu ở hiện đại , trong nhà nước thì là cận vệ Trung Nam Hải * kiêm người quản lý ngoại giao , trong nhân dân thì là tiểu đội trưởng bảo an kiêm luật sư tư nhân .

(*) Nam Trung Hải : nơi tập trung cận vệ giỏi nhất Trung Quốc .

Phong lão Nhị trà trộn trong quân doanh mấy năm , bởi vì bấp chần bị thương , không thể xông pha chiến đấu nên lui ra , lại làm thám báo , sau đó lại là hộ vệ của Tô Phong . Nếu không bị thương , quan chức sớm so với Trương Lợi còn cao hơn , một phần binh doanh đều rõ ràng , những người ở đây đều không nhúc nhích , để hắn đứng ra giới thiệu nói : “ Đại nhân , vị này là thiếu chủ tử của Nguyên gia chúng ta ! “ Lại chỉ vào Nguyên Thương nói , “ Đây là thiếu phu nhân của chúng ta . “ Cuối cùng chỉ vào người thanh niên cao gầy đứng vô ích bên cạnh nói , “ Đây là quản gia của chúng ta . Đại nhân , chuyện này chỉ sợ có hiểu lầm , thiếu chủ của chúng ta là người làm ăn đàng hoàng . “

Trương Lợi lại nói : “ Có cất giấu đạo phi hay không , lục soát liền biết ! “

Đám người Mộ Sính lập tức nắm lấy chuôi đao , rút ra khỏi vỏ hai tác . Âm thanh rút đao chính tề lập tức khiến Trương Lợi nhận ra được hộ vệ thương đội này đều được huấn luyện .

Đám người Mộ Sính thật ra muốn một kiếm đâm chết tên đáng đồ tử này cho sạch sẽ , nhưng Cổ Nguyệt Mẫn không có khả năng đồng ý . Về công , đây là tướng sĩ Đại Yến , đối với Đại Yến trung thành và tận tâm , vì chuyện cá nhân giết hắn sao ? Về tư , lần này xuất quan , tới đại doanh Trấn Bắc đương nhiên càng điều thấp càng tốt , nếu cùng Trương Lợi xung đột , để mình chịu thiệt thì không được , nhưng nếu đem Trương Lợi giáo huấn hung ác , nhất định lan truyền ra ngoài , khiến cho thám tử Hung Nô chú ý , càng không tốt . Nơi này là con đường giao lưu thương nghiệp trọng yếu từ Nam chí Bắc , ba hiệu buôn này , có thể ở thời điểm hai phe giao chiến mà ra vào tự nhiên , đều bởi vì thảo nguyên cần rất nhiều vật tư , mà Hoàng đế Đại Yến cũng muốn rất nhiều chiến mã phương Bắc . Cho nên Lam Triệt mới có thể tùy tiện thu thập .

Mình không được , đành phải ám * . Cổ Nguyệt Mẫn chỉ vào Phong Lão Nhị nói : “ Trương đại nhân , người muốn điều tra , chúng ta dân chúng bình dân tất nhiên là nguyện ý , thỉnh Trương đại nhân để người của ta cùng đi lên kiểm tra như thế nào ? “

(*) Từ câu : Mình thương dễ tránh ám tiễn khó phòng : thương đâm trực tiếp dễ tránh , tên bắn lén khó phòng .

Hỏi ' Như thế nào ' , lại ản ản mang theo một cỗ uy áp khiến người ta khó có thể cự tuyệt .

“ Thấy các người né tránh thì cũng không phải lương dân ! Ta xem các người là gian tế của người Hung Nô ! Đến , đem bọn gian tế bắt lại cho ta ! “ Trương Lợi mặt lộ tàn khốc , ánh mắt nhìn Nguyên Thương , lại lộ ra ý cười nghiền ngẫm .

Cổ Nguyệt Mẫn tươi cười ản ản trở nên lạnh lùng , lạnh lùng nói : “ Trương đại nhân , người đây là muốn dùng sức mạnh ? “

Cổ Nguyệt Mẫn những lời này vốn không có thâm ý gì , chính là ý tứ mặt ngoài , nhưng Nguyên Thương ở hắc đạo lẫn lộn mười mấy năm nghe trong tai , hai chữ ' dùng sức mạnh ' này quả thực như sấm bên tai , lập tức khiến nàng liên tưởng đến một số chuyện cũ không chịu nổi ở kiếp trước , ánh mắt nhìn Trương Lợi nhất thời thêm vài phần sát khí . Có ' khi thế Bá vương ' khiến người bình thường kinh sợ , chỉ có Hoàng đế cùng đại tướng Mộ Dung Thanh Hoa dẫn dắt quân đội nhiều năm mới có , Nguyên Thương đương nhiên không có được , nhưng nàng ở trong sinh tử đường thành sát khí lại khiến Trương Lợi cảm thấy da đầu run lên . Trương Lợi cảm thấy mí mắt nhảy lên , nhưng không biết vì sao .

Chỉ thấy chiết phiến trong tay Cổ Nguyệt Mẫn vòng vo xoay chuyển , ngữ khí có chút bại lười , lại nói tiếp : “ Hiệu buôn Nguyên thị chúng ta dám ở nơi có Bắc phạt này để đến Bắc thượng vì Đại Yến trừ nạ , thì không phải hạng người nhát gan . Trương tướng quân muốn ý thế hiếp người , thử nhìn một chút Nguyên thị chúng ta có mặt cho người khi dễ ? “

Trương Lợi đầu phải là người sợ phiền phức ? Ở trên sa trường giết người như góe , không có nửa điểm lùi bước , giờ phút này tính khí quật cường nổi lên , đầu thêm đề ý người có lai lịch gì ? Cười ha ha , chỉ vào Nguyên Thương nói : “ Ta xem người này giống gian tế , bắt lại cho ta ! “

Nguyên Thương bị ngón tay của hắn chỉ vào , mặt lạnh không nói , đáy lòng lại nổi lên sát tâm .

Nhóm hộ vệ ở đây tuy rằng không biết Nguyên Thương là Phò mã gia , nhưng cũng biết vị này chính là người bình loạn ở kinh thành , cùng với thị vệ phủ Công chúa cứu Công chúa Điện hạ , là cao thủ địch dung . Thấy ngón tay Trương Lợi chỉ vào nàng , tướng sĩ phía sau như lang như hổ xông tới , làm sao nhìn được , một đám nhào tới đánh .

Thị vệ phủ Công chúa phủ Phò mã đều được chọn lựa kỹ càng , được cung cấp thức ăn ngon , nửa năm qua được đặc huấn , há có thể tầm thường ? Tướng sĩ nơi biên cương này tuy rằng cũng là lão binh , ra trận giết địch có lẽ còn được , nhưng ở trong thành đánh nhau , đấu hung hãn sao lại có thể cùng bọn thị vệ ở kinh thành so sánh với nhau ? Minh Huy Công chúa ra hiệu ngầm , mọi người không có hạ sát thủ , cũng chưa dùng đao , mà là dùng chuôi đao cùng nắm đấm mà đánh , âm thầm vây ản , không bao lâu liền chiếm thượng phong .

“ Dừng tay ! “ Ngoài cửa lại vọt đến mười mấy người , Nguyên Thương ngẩng đầu nhìn , thấy hai nam tử cầm đầu đứng là Tiểu gia lão Lục - Chu Vân Tuyền cùng lão Thất - Đan Tự Nam .

Giữa sân còn đang ầu ẩu , Trương Lợi nhìn Lục đệ tử - Chu Vân Tuyền của Tiểu gia nói : “ Như thế nào , Chu lão đệ cùng Đan lão đệ cũng muốn đến giúp vui ? “

Chu Vân Tuyền hướng trong đại sảnh quét một vòng , cuối cùng dừng ở trên người Nguyên Thương , hơi lộ ra chút nghi hoặc , trong lòng cảm giác đó là Tô Kì , nhưng Tô Kì vì sao thay đổi bộ dáng ? Nghĩ một chút chuyện lúc sáng Tô Kì nữ phần nam trang , nhất thời tự cho hiểu rõ , hung hăng nhìn thoáng qua Cố Nguyệt Mẫn , trong lòng nghĩ : Tất nhiên là đại thiếu gia của Nguyên gia này hiệp bức nàng , cải trang giả dạng vì để che giấu người quen biết , nhưng hẳn là thanh mai trúc mã cùng Kì muội ở chung đã nhiều năm , làm sao có thể nhận không ra ? May mắn mình phát hiện , nếu không chẳng phải để Kì muội bị lừa gạt đến thảo nguyên Mạc Bắc ?

Tô Kì từ nhỏ yếu đuối nhiều bệnh , lớn lên mới dần dần tốt hơn , mọi chuyện đều y lại hẳn , luôn yêu thương đối đãi , trưởng thành lại vì người trong nhà cùng hấn chia lìa , hiện tại lại bị thiếu niên không rõ lai lịch hiệp bức , không biết bị sợ hãi bao nhiêu . Chu Vân Tuyền nghĩ đến đây nhin không được đau lòng vô cùng , nắm chặt quyền như muốn vịn ra nước .

- Kì muội , Kì muội , ta nhất định sẽ cứu ngươi , ta không biết rốt cuộc ngươi có thân phận gì , dù gia đình ngươi có quyền thế che khuất cả bầu trời , ta cũng muốn mang ngươi thoát khỏi khổ ải ! Dù là chân trời góc biển , cũng muốn cùng ngươi bên nhau !

Xem thủ hạ của tên đại thiếu gia Nguyên Văn - Nguyên gia này , liền biết thân phận của hấn không đơn giản , như vậy thì sao ? Tinh tế cân nhắc , năm trước Kì muội rời đi , tất nhiên là vì trong nhà an bài nàng gả cho công tử phóng đảng này . Kì muội , Kì muội , một năm này , ngươi chịu ủy khuất ...

Chu Vân Tuyền giật giật môi , thế nhưng nói không ra lời , xuất thần muốn đến chỗ Nguyên Thương , hoàn toàn không phát hiện Mộ Sinh lạnh lùng rút đao nhìn chăm chăm hấn .

Đan Tự Nam nhanh đến giữ chặt hấn , nói : “ Lục sư huynh , lúc đi ra chúng ta đã nói thế nào ? Ngươi trấn định chút ! Từ từ toan tính , từ từ toan tính ! “

Chu Vân Tuyền run một chút , cắn răng lui hai bước , ánh mắt không chớp nhìn Nguyên Thương , tràn đầy thâm tình cùng áy náy . Bỗng nhiên quay đầu lại , nói : “ Trương tướng quân , ngươi lạm dụng chức quyền như vậy , không sợ bị Tăng tướng quân biết ? “

Trương Lợi nhìn Chu Vân Tuyền , do dự một chút , nhưng vẫn nói : “ Những người này chứa chấp đạo phi , bản quan đến điều tra , có gì không thể ? “

Chu Vân Tuyền nghiêng răng nghiêng lợi nói : “ Tướng quân lại muốn nhục nhả sư muội của tại hạ ! “

Trương Lợi cả kinh , “ Sư muội ngươi ? “ Đứng vậy ! “ Chu Vân Tuyền chỉ vào Nguyên Thương nói , “ Đây là tiểu sư muội của Tiểu gia ta , Tiểu Kì ! “

“ Chu huynh nhận sai người đi ! “ Cố Nguyệt Mẫn không chút cảm kích , phe phẩy cây quạt , thần sắc điềm đạm , đối với giữa sân hai bên hỗn chiến coi như không thấy , “ Đây là nội tử của tại hạ , Nguyên Thập Tam của Thần Y Môn , chưa bao giờ là người của Tiểu gia ngươi ? “

“ Nguyên Thập Tam ? Ngươi chính là người được xưng Tuyệt Liên Hoa - Nguyên Thập Tam của Thần Y Môn ? “ Trương Lợi rốt cục nhớ tới , thần sắc có chút sợ hãi , quát , “ Tất cả dừng tay ! “

Bọn quan binh nghe thấy hiệu lệnh tất nhiên là dừng lại , thị vệ hai phủ lại thừa dịp loạn đạp hai cước mới dừng tay , chộc bọn quan binh tròn mắt nhìn nhau , vừa muốn đánh lại .

“ Lui ra phía sau ! “ Trương Lợi lại hô một tiếng , trong mắt có thật sâu kiêng kỵ .

Thần Cơ Tử , là chúa cứu thế trong mắt dân chúng , là Hạnh Lâm thánh thủ * ; Nhưng những người cấp cao trong quân đội đều mơ hồ đoán được , năm đó trận bạo phát ôn dịch ' trùng hợp ' ở người Hung Nô , vì sao bùng nổ ở thời điểm hai quân giao chiến ? Vì sao chỉ có người Hung Nô chết ? Vì sao tướng sĩ ở trước trận ôn dịch bùng nổ uống thuốc ? Suy nghĩ cẩn thận , liền không rét mà run - ôn dịch này , rõ ràng là bởi vì ! Một người Thần Cơ Tử , liền độc chết mấy vạn người Hung Nô a !

(*) Hạnh Lâm thánh thủ :

Đời Tam Quốc có Đồng Phụng ở Lô Sơn chuyên nghề làm thuốc . Mỗi khi chữa người nào lành bệnh , ông không lấy tiền , chỉ yêu cầu người đó trồng trong vườn từ một đến năm cây hạnh . Chẳng bao lâu trong vườn của Đồng Phụng cây hạnh mọc khắp , chẳng khác một khu rừng rậm , người đương thời gọi là rừng hạnh của tiên ông họ Đồng (Đồng tiên hạnh lâm) . Nhân đó người ta dùng chữ ' hạnh lâm ' để ca tụng những thầy thuốc giỏi . (Trích từ : “ Từ điển Hán-Việt từ nguyên ” của Bửu Kế) .

Thần Cơ Tử trước đó được xưng độc y , bản lĩnh dùng độc tiếng tăm lừng lẫy trong giang hồ , vài chục năm trước không biết tại sao bỗng nhiên cùng người Hung Nô kết thù , từ đó về sau cùng Thái tổ lên Bắc thượng chống lại Hung Nô .

Mấy vạn người a ! Ở đây không có ai từng giết qua một ngàn người , càng đừng nói là một vạn . Tướng sĩ này tuy rằng dũng mãnh , giết người không chớp mắt , nhưng nghĩ đến cảnh tượng lúc đó , mấy vạn người phơi thây thảo nguyên , bất luận là người già hay trẻ nhỏ , bao gồm ngựa chiến , dê bò , khắp nơi thối rữa nằm trên mặt đất . Vì phòng ngừa thi thể gây ra ôn dịch thật , các tướng sĩ đem thi thể thiêu , nghe nói từ sau trận chiến đó , rất nhiều tướng sĩ về sau không ăn thịt nữa .

Mà thảm trạng như địa ngục đó , chính là công lao của Thần Cơ Tử . Thần Cơ Tử , một trong Ngũ đại tông sư của võ lâm , ngày thường điên điên khùng khùng , ai có thể từ bộ dáng hạc phát đồng nhân [tóc bạc nhưng vẫn hồng hào] của hắn mà nhìn ra được lãnh huyết cùng tàn nhẫn ? Trương Lợi nghĩ đến đây , trong lòng liền e ngại , khí thế liền giảm xuống , đầu óc cũng tỉnh táo . Trong lòng biết thương đội giống như Nguyên thị , tất nhiên ở Trung Nguyên có thực lực hiển hách , không phải tùy tiện có thể gây khó dễ , hiện tại nghe thấy tên Nguyên Thập Tam , thậm chí chẳng lẽ là hiệu buôn của Thần Y Môn ?

Chu Văn Tuyền cũng mơ hồ nghe qua danh hào Nguyên Thập Tam , ngần người , không khỏi cảm giận nghĩ : Khó trách dám bức bách đệ tử Tiểu môn ! Chẳng lẽ đằng sau Nguyên Văn là Thần Y Môn ?

Tiểu môn lão thất Đan Tự Nam thấy mọi người kinh ngạc khi nghe đến tên Nguyên Thập Tam , nhân cơ hội tiến lên một bước , nói : “ Trương tướng quân , một chút hiểu lầm thôi , thương đội Tiểu gia chúng ta đang muốn mời thương đội Nguyên thị gia nhập , đều là người một nhà ! Đạo phi này sao , thấy Trương tướng quân mang binh đến , chỉ e đã sớm sợ tới mức tè ra quần , sao còn ở tại khách điểm này ? “ Đan Tự Nam bất động thanh sắc nhét một tấm ngân phiếu vào trong tay Trương Lợi .

Trương Lợi cầm ngân phiếu , công khai nhét vào trong ngực , nhìn thoáng qua Lam Triệt , ánh mắt kia ý tứ nói : Không phải lão ca ca không giúp người , người đừng phải gai nhọn ! Lam Triệt nghe thấy ba chữ ' Thần Y Môn ' , cũng kiêng kị giống như Trương Lợi , nhưng thấy Trương Lợi dễ dàng thỏa hiệp như vậy , cũng rất không cam lòng , biết rõ tên trộm hại đệ đệ của hắn vẫn còn ở trong khách điểm này , hắn đường đường là Lam gia chủ sự của Cổ Lan trấn thế nhưng qua tới cửa mà không thể vào , tương lai chẳng phải là làm trò cười cho người ta ?

Lam Triệt trong lòng thâm hận , cũng không nói chuyện , xem như cam chịu . Thầm nghĩ : Hoàn hảo ta giữ lại đường lui ! Quan gia chính là lũ sói ăn không no , không đáng tin cậy !

Chu Văn Tuyền xuất ra một phần công văn , đưa cho Cố Nguyệt Mẫn , ánh mắt nhìn về phía Cố Nguyệt Mẫn tràn ngập địch ý , lại cố nhẫn nại nói : “ Đây là công văn ! Lấn dấu tay đi ! “

Công văn thông quan , cũng chính là công văn của bộ binh triều đình , có ngọc tỷ của Hoàng đế ' Xuất ngoại thị thực ' , loại công văn này sẽ không dễ dàng ban cho , thương đội Nguyên thị muốn gia nhập thương đội Tiểu gia đề xuất quan , chỉ cần ở cuối công văn ký tên , ấn dấu tay , trở thành một thành viên của thương đội Tiểu gia là được . Nếu gia nhập thương đội Tiểu gia , liền xem như đã được triều đình thừa nhận , binh tướng này không thể tùy tiện đặt tội danh , đối với Nguyên Thị đang bị Trương Lợi làm khó , lại có Lam Triệt một bên như hỗ trợ mà nói , không khác gì một tấm bùa hộ mệnh .

Chu Văn Tuyền thậm chí , chờ bọn hắn gia nhập thương đội Tiểu gia , sẽ chậm rãi thu thập , cứu Kì muội trở về . Hắn không sợ Nguyên Văn không đồng ý , bọn họ muốn xuất quan , Lam Triệt đã cùng bọn họ kết thù , mình ở bên cạnh cũng đã lấy lòng , không chọn thương đội của mình , chẳng lẽ còn qua Lam gia phải không ?

Nhưng mà Cố Nguyệt Mẫn vẻ mặt mỉm cười , ngay cả nhìn cũng không nhìn . Phong Lão Nhị tiến lên một bước ngăn công văn trước mặt , cười hi hi nói : “ Vị huynh đài này , đa tạ ý tốt , Nguyên thị thương đội chúng ta tự có nơi đi . Xin mời ! “ Lễ phép đưa tay muốn tiễn khách . Chu Văn Tuyền biểu tình nhất thời cứng đờ . Lam Triệt cười lạnh một tiếng . Nguyên Văn này , rốt cuộc đánh chủ ý gì ?

Bên ngoài ngã tư khách điểm bỗng nhiên có người hô lớn --

“ Là bọn hắn ! Chính những người này đã mạnh mẽ chiếm đoạt khách điểm ! “

Tất cả mọi người hướng ngã tư đường nhìn lại , thấy một đám dân chúng vây quanh , nhao nhao ồn ào .

Trương Lợi nhìn thoáng qua Lam Triệt , thấy hắn vẻ mặt cười bí hiểm , liền biết việc này là hắn an bài . “ Sao lại thế này ? “

Đối mặt với chất vấn của Trương Lợi , một người trong đám nói :

“ Hiệu buôn Nguyên Thị chiếm đoạt khách điểm , đem chúng ta đuổi ra ngoài ! “

“ Hiệu buôn Nguyên Thị cũng quá bá đạo ! “

Trương Lợi vốn là nhận bạc bán mặt mũi cho Tiểu môn mới chuẩn bị thu tay lại , nhưng hiện tại Nguyên Văn [Cố Nguyệt Mẫn] lại cự tuyệt lời mời của Tiểu gia , thì không phải người Tiểu gia , hắn lúc này không tính làm bề mặt mũi Tiểu gia . Tuy rằng cố kỵ Thần Y Môn , nhưng nghĩ Thần Y Môn không can thiệp vào triều chính , Cổ Lan trấn dựa theo luật pháp bắt người , dù Thần Cơ Tử đến đây , có thể nói cái gì ?

Trương Lợi lớn tiếng nói : “ Nguyên đại thiếu gia , các người chiếm đoạt khách điểm , khiến người ta đến oán thán , còn có gì để nói ? Theo ta đi một chuyến đi ! “ Nói xong liền muốn bắt lấy cổ tay Cố Nguyệt Mẫn .

Chiết phiến trong tay Cố Nguyệt Mẫn xoay tròn một vòng , ở trên mu bàn tay hắn gõ một cái . Trương Lợi một thân dữ tợn , bàn tay cũng vô cùng rắn chắc , không nghĩ tới bị Cố Nguyệt Mẫn gõ một cái cánh tay liền tê dại . Thiếu gia Nguyên gia này , cũng là võ lâm cao thủ .

Nhưng Trương Lợi vốn cũng không hy vọng xa vời mang theo mấy chục thủ hạ này có thể đem thủ hạ tinh binh cường tướng của Cố Nguyệt Mẫn bắt lại , mà là có mục đích khác . Theo Lam Triệt tìm hiểu , hộ vệ của thương đội Nguyên thị không chỉ có những người này , những người khác đi thu mua hàng hóa đi , cộng lại chỉ sợ có hơn ba bốn trăm người , so với tất cả thủ hạ của hắn còn nhiều hơn .

Nhưng thế cũng không ảnh hưởng Trương Lợi bắt người . Ở quán trấn , bất kỳ lúc nào , gặp gỡ có gian tế , công khai tập kích mệnh quan triều đình ,

mặc kệ đối tượng là văn thần võ tướng, đều bị coi là mưu phản. Trương Lợi lúc này có lý để bắt người, Cổ Nguyệt Mẫn xuất thủ, đó là chống lại lệnh bắt, Trương Lợi nhân tiện nói: “Tốt! Ngươi dám tập kích mệnh quan triều đình! Ngươi đầu, đi thông tri cho đại doanh đến đây bắt người!”

Đám người Cổ Nguyệt Mẫn từ chủ đến tớ, không người nào khản trương, đều là vẻ mặt cười nhạo nhìn hần, giống như lời hần nói chỉ là một chuyện cười chê.

Trương Lợi mặt mặt, thẹn quá thành giận, nói: “Đám phản tặc các ngươi...”

“Chỗ nào có phản tặc a? Một thanh âm chậm rãi, hùng hậu từ phía xa vang lên.

Dân chúng vây quanh ở ngã tư đường cùng gia đình Lam gia, tướng sĩ Cổ Lan trấn đều nhường đường cho hần. Ba người ba ngựa chậm rãi chạy tới, ghim dây cương đứng ở trước cửa khách điểm.

Trương Lợi ngượng ngùng nói: “Tả tướng quân, ngài đã tới!”

Tả tướng quân vẻ mặt lập tức nghiêm túc, chính trực, nhìn thẳng vào mắt hần, nói: “Trương đại nhân thật là uy phong! Lại có thể định người khác tội mưu phản!”

Trương Lợi ôm quyền nói: “Tả tướng quân, thuộc hạ cũng không phải bắn tên không đích, mà là có dân chúng kêu oan!”

Tả tướng quân cho ngựa lui ra sau hai bước, chỉ vào khách điểm Phúc Lai, đối với một người ven đường nói: “Ngươi là từ khách điểm này đi ra?”

Người nọ bị Tả tướng quân nhìn thẳng như vậy, nhất thời trên trán toát ra mồ hôi lạnh, nói: “... Vâng, vâng! Tiểu nhân, tiểu nhân là từ nơi này đi ra...”

Tả tướng quân cầm roi ngựa chỉ vào chóp mũi hần, nói: “Ngươi rời khỏi khách điểm, Nguyên gia cho ngươi bao nhiêu tiền?”

Người này bị roi ngựa chỉ vào, lập tức hai chân run lên, thành thật quỳ trên mặt đất, khóc nói: “Tiểu nhân cảm năm lượng bạc!”

Tả tướng quân hừ một tiếng, nhìn lướt qua chung quanh, nói: “Các ngươi thì sao? Các ngươi cũng đều thu bạc đi? Là ai kêu các ngươi đến gây rối?”

Tất cả mọi người thừa dịp không dám ra tiếng.

Tả tướng quân tự nhiên hiểu được là ai sai sử, cũng không tốt nói rõ, chỉ nói: “Lần sau còn dám bịa đặt sinh sự, hãm hại người lương thiện, nhất định chém không buông tha! Cút cho ta!”

“Vâng vâng!” Dân chúng đến gây chuyện lập tức chen chúc mà chạy.

Cổ Nguyệt Mẫn lui ra sau một bước, nói với Nguyên Thương: “Đây là Tả phó tướng của Cổ Lan trấn, cùng Mộ Dung Thanh Hoa là sư huynh đệ, đều từng báỉ phụ thân ngươi làm môn hạ học qua binh pháp.”

Tả tướng quân lúc này mới xuống ngựa, đem roi ngựa đưa cho hai thân vệ, đi vào khách điểm, nhìn lướt qua Trương Lợi, nói: “Còn thất thần làm gì? Trở về lĩnh ba mươi gậy!”

Trương Lợi lập tức ôm quyền nói: “Vâng!” Không chút do dự mang theo nhóm thủ hạ mặt mũi bầm dập vội vàng rời đi. Tả tướng quân lại lãnh đạm nhìn thoáng qua Lam Triệt cùng Chu Vân Tuyền, nói: “Nhị vị thiếu gia sắp xuất quan, các ngươi không cản trở về kiểm kê một chút hàng hóa, lại ở trong này cùng biểu đệ ta nói chuyện phiếm? Tốt nhất nên nhìn kỹ một chút, để tránh dính vào cấm vật, đến lúc đó mặt mũi khó coi!”

Lam Triệt vừa nghe liền hiểu được, đây là uy hiếp bọn họ - Nguyên Văn là biểu đệ của ta, các ngươi tốt nhất đừng tới đây gây chuyện, nếu không đừng trách lúc xuất quan ta làm khó dễ ngươi! Chu Vân Tuyền cũng chỉ lúc đối mặt Nguyên Thương đầu óc cứng ngắc một chút, nhưng cũng là người làm ăn khôn khéo, nếu không Tiểu gia như thế nào có thể làm một trong những chủ sự ở Cổ Lan trấn? Hai người mắt thấy Tả tướng quân ra mặt, đều biết hôm nay vô công nhĩ phản [không công mà về].

Hai người mục đích còn chưa đạt thành, Lam Triệt phẩy tay áo bỏ đi, Chu Vân Tuyền lại lưu luyến không rời nhìn Nguyên Thương, vội vàng lớn tiếng nói với Nguyên Thương: “Tiểu sư muội, ngươi đừng lo lắng! Ta nhất định sẽ cứu ngươi! Nguyên Văn dám động một sợi tóc của ngươi, ta nhất định khiến hần sống không bằng chết!”

Cổ Nguyệt Mẫn và tà cười, trước mặt mọi người, đưa tay ôm lấy thắt lưng của Nguyên Thương, ngả ngón cười nói: “Chu huynh, ngươi là nhận sai người. Đây không phải tiểu sư muội của Tiểu gia ngươi, mà là thê tử kết tóc của Nguyên mô. Thập Tam, ngươi nói có phải hay không?”

Nguyên Thương không nói gì, cực khó có được, trong mắt lạnh lùng lộ ra tươi cười.

P/S : Cũng 5000 chữ rồi, tuần này tới đây thôi nhen. Lười!

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Tha Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 57: Một đường về phía Đông , chỉ vì quân .

Chương 55 : Một đường về phía Đông , chỉ vì quân * .

(*) Quân : Người thương .

Chu Vân Tuyền tức giận đến mặt đỏ bừng , quay đầu nhìn về phía Nguyên Thương , mong từ trong mắt Nguyên Thương nhìn thấy một chút manh mối . Chỉ thấy Nguyên Thương lạnh lùng quét mắt nhìn hấn một cái , lại tựa vào bên người Cố Nguyệt Mẫn nhẹ giọng nói : “ Người không liên quan , để ý nhiều đến hấn làm gì ? “

Bốn chữ ' người không liên quan ' này cùng với sự coi khinh của Nguyên Thương , giống như một cái búa nặng nề đánh vào lòng Chu Vân Tuyền .

Hấn khó thể tin nhìn Nguyên Thương , lẩm bẩm nói : “ Kì muội ... “

Nguyên Thương lại không chút để ý tới hấn , theo Cố Nguyệt Mẫn lên lầu . Nếu đổi lại là một người bình thường xuyên qua , đa số cũng sẽ không tuyệt tình đến như vậy . Tuy rằng thay đổi linh hồn không còn thích hấn , nhưng chung quy cũng sẽ đối với hấn có chút thương hại hoặc ít nhất cũng sẽ bởi vì chiếm lấy thân thể người trong lòng của người ta nên có chút áy náy . Nhưng Nguyên Thương là ai ? Nàng là một sát thủ lãnh huyết , trừ bỏ Cố Nguyệt Mẫn khiến nàng động tình , thế gian này , chỉ sợ cũng không có ai có thể khiến nàng mềm lòng , đừng thấy đám người Mộ Sinh ở đây đối với nàng trung thành và tận tâm , coi nàng là chủ , nhưng nếu cần , nàng khẳng định sẽ không chút lưu tình vứt bỏ , cho dù là Tô Âm - đối với nàng toàn tâm toàn ý , một lòng mù quáng , nàng cũng từng động qua sát tâm , chứ nói đến hấn .

Nàng vô tình đến cực điểm , người trong thiên hạ cũng không có trong lòng nàng , cũng vì nguyên nhân như thế , một khi động tâm , tâm duy nhất của nàng , tình duy nhất của nàng , cũng chỉ dành cho một người , nếu tình này thay đổi , nàng sẽ thành vạn kiếp bất phục .

Vào căn phòng trên lầu hai , đóng cửa lại , Tả tướng quân mới hướng Cố Nguyệt Mẫn ôm quyền hành lễ , hạ giọng nói : “ Tả tướng quân lo lắng an nguy của Điện hạ cùng Phò mã nhưng không tiện đến gặp , thỉnh Điện hạ thứ tội . “

“ Bản cung còn muốn cảm tạ Tả tướng quân giải vây đây ! “ Cố Nguyệt Mẫn lại đổi nụ cười nghề nghiệp , vẻ mặt thân thiện , nói , “ Tả tướng quân thỉnh chuyển cáo đến Tả tướng quân , đa tạ hấn chiếu cố ! “

“ Đa tạ Điện hạ ! “ Tả phó tướng do dự một chút , hỏi , “ Nghe nói Phò mã cũng đến đây , không biết đang ở nơi nào ? Có thể để cho thuộc hạ bái kiến không ? “

Tả phó tướng là đệ tử của Tô Sách , đối với trưởng tử của sư phụ đương nhiên có chút quan tâm . Cố Nguyệt Mẫn áy náy nói : “ Tả tướng quân , Phò mã lúc này đã ra ngoài làm việc , không tiện gặp nhau . “

Tả phó tướng vội vàng nói : “ Thuộc hạ chỉ tùy tiện hỏi một chút , nếu không tiện , thuộc hạ xin được cáo lui trước ! “

Cố Nguyệt Mẫn gật đầu , nói : “ Phong Lão Nhị , người tiễn Tả tướng quân , cũng gọi mấy thị vệ đầu lĩnh đến đây . “

“ Vâng ! “ Phong Lão Nhị tươi cười thỏa đáng , không kiêu ngạo không siểm nịnh mà lại lễ phép chu đáo , giống như trời sinh là tổng quản thế gia , dẫn Tả tướng quân rời đi . Gian phòng chỉ còn lại Cố Nguyệt Mẫn , Nguyên Thương , cùng vị quân gia xa lạ đáng nhớ sinh kia .

Cố Nguyệt Mẫn cười nói : “ Thành sư huynh , thế nào , thuật dịch dung của Phò mã nhà ta không tệ chứ ? “

Thành Thiên Phách cười ha ha , nói : “ Đầu chỉ không tệ , quả thực xảo đoạt thiên công [khéo léo tuyệt vời] ! Ta đứng ở trước mặt Lam tiểu tử , hấn lại không nhận ra ta ! “ Sờ sờ cằm , có chút tiếc hận nói , “ Đáng tiếc , chòm râu nhiều năm của ta ! “

Cố Nguyệt Mẫn cười nói : “ Không có râu Thành sư huynh trông trẻ tuổi hơn nhiều , thoát nhìn chỉ hơn ba mươi . “

Thành Thiên Phách sắc mặt suy sụp xuống , vẻ mặt buồn bực nói : “ Người khen ta hay là chê ta đây , ta vốn cũng chỉ ba mươi bảy tuổi . “ Đem hai người Nguyên Thương cùng Cố Nguyệt Mẫn tình tứ đánh giá một phen , trong miệng chắc chắc lấy làm kỳ , “ Hai người các người sống mãi khó phân biệt , nếu Cố sư muội người thêm chút râu , dù là sư thúc Cố Thường Y đến đây , cũng không nhận ra người nha ! “ Lại nhìn Nguyên Thương , bỗng nhiên nhếch miệng cười , nói , “ Không thể tưởng tượng được Tuyết Liên Hoa tiếng tăm lừng lẫy trên giang hồ là Tô muội phụ giả trang , cao thủ , cao thủ ! Ừ , ta nhưng đã một ngày một đêm không chớp mắt , trước đi nằm một chút ! “ Nói xong ra khỏi phòng , đi vào một phòng trống khác trong hành lang .

Nguyên Thương nhìn bóng dáng hấn , nói : “ Hấn đã nhìn ra ta là nữ tử . “ Nguyên Thương ngữ khí bình thản , lại ngầm chứa sát ý .

Cố Nguyệt Mẫn kéo tay Nguyên Thương , tựa vào người nàng , nói : “ Thành sư huynh là người thừa kế của Hoàng Tuyền Cốc chủ , đến nay đều là nhất ngôn cửu đỉnh , đừng lo lắng ! “

Nguyên Thương hít mắt , không nói chuyện . Chuyện giới tính của nàng , nàng chưa bao giờ lo lắng sẽ bị tội khi quân , cho dù diệt cửu tộc của Tô gia thì có liên quan gì đến nàng ? Chỉ là , không còn bối cảnh của Tô gia , nàng còn có thể là Phò mã của Minh Huy Công chúa sao ?

Nguyên Thương hướng về phía Đông nơi Hoàng đế ngự giá nhìn thoáng qua , thầm nghĩ : Hoàng đế lão nhân nếu dám gây trở ngại cho nàng , chớ trách nàng xuất ra vũ khí gì đó của đời sau đánh vỡ mất cân bằng thế giới . Không có cơ sở công nghiệp , cho dù chỉ xuất ra một ít vũ khí có uy lực cường đại , chỉ có thể công [tấn công] một lần , sẽ không tạo thành uy hiếp đối với triều đình Đại Yên , nhưng mà dùng để đe dọa Hoàng đế thì dư dả . Một người có thực lực cường đại ở xã hội hiện đại , ở cổ đại khó tránh khỏi có một chút cảm giác ưu việt hơn , đây là chỗ tự tin của Nguyên Thương .

Không bao lâu sau , nhóm đầu lĩnh Mộ Sính , Phong Lão Nhị của phủ Phò mã cùng phủ Công chúa đều đến đây , bao gồm Cố Nghiên cũng đã trở lại , hơn nữa đã lấy được công văn của Mạc gia , nói với Minh Huy Công chúa : “ Đại công tử , đây là công văn thông quan của Mạc gia , người nhìn xem . “

Nguyên Thương nhìn thoáng qua công văn , nói : “ Mẫn nhi , công văn này ... Ta nghe nói hiệu buôn Mạc thị đối với thương đội đồng hành vô cùng hà khắc , mặc kệ là kiểm tra hàng hóa hay là điều động nhân lực . “ Cố Nguyệt Mẫn vui vẻ nở nụ cười , tươi cười mang theo một chút đắc ý nhỏ , “ Hiệu buôn Mạc thị kỳ thật là sản nghiệp của cô cô , chủ sự chính là Mạc Ngõn . Tổ chức tình báo của ta chính là lấy hiệu buôn này làm cơ sở . “

Bốn người Cố Nghiên , Trình Duyên , Lục Minh , Trương Hoa của phủ Công chúa đều là vẻ mặt hiểu rõ , hiển nhiên sớm biết . Mà bốn người Mộ Sính , Phong Lão Nhị , Chu Đại Phong , Vương Hoài vẻ mặt lại kinh ngạc , Mộ Sính nói : “ Hiệu buôn Mạc thị chính là một trong ba đại hiệu buôn , lại là sản nghiệp của Trường Công chúa ? Khó trách khó trách ! Khó trách Mạc gia quật khởi nhanh như vậy ! “

Tiểu gia là võ lâm thế gia , Lam gia là thương nghiệp thế gia , đều là hiệu buôn sừng sừng trên trăm năm , chỉ có Mạc gia là mới mười mấy năm quật khởi , lại cường đại như thế .

Cố Nguyệt Mẫn nói : “ Hôm nay gọi các người đến , là nói cho các người - “ Chỉ vào Nguyên Thương bên cạnh nói , “ Biết nàng là ai không ? “

“ Đây là sư tỷ của Phò mã , Nguyên Thập Tam - Nguyên tiểu thư của Thần Y Môn ! “ Mộ Sính hướng Nguyên Thương khom người cười nói : “ Nguyên tiểu thư ! Nhờ có Nguyên tiểu thư giả trang thành Trường Công chúa mới có thể giải nguy chuyện ở kinh thành ! “

Cố Nguyệt Mẫn lại nói : “ Các người biết Phò mã đi đâu sao ? “

Đám người Mộ Sính sững sốt . Vừa rồi mọi người cũng chưa nhìn thấy bóng dáng Phò mã , nhưng làm thuộc hạ làm sao có thể chất vấn chủ tử đi đâu ? Tuy rằng kỳ quái , nhưng cũng không có hại . Nhưng Công chúa lúc này vạch ra , là có ý tứ gì ?

Cố Nguyệt Mẫn không có giải thích nghi ngờ , lại chậm rãi nói : “ Cố Nghiên , Trình Duyên , Lục Minh , Trương Hoa , các người cùng Trần Khiêm năm người , đều từ chỗ cô cô đến , theo nhỏ đi theo ta , đối với ta trung thành và tận tâm , là người ta có thể giao phó tánh mạng . Ta ở đây cảm ơn các người đã đi theo nhiều năm lại không thay đổi ! “

Chỉ có Cố Nghiên hiểu được Cố Nguyệt Mẫn muốn nói gì . Hắn với ba người kia cùng nhau quỳ xuống , nói : “ Nguyên xả thân vì Công chúa ! “

Cố Nguyệt Mẫn ý bảo bọn họ đứng lên , lại nói với đám người Mộ Sính : “ Các người nửa năm trước đi theo ta , đều là trụ cột của phủ Phò mã , sau này an nguy của Phò mã giao phó cho các người , ta rất yên tâm . Các người đi theo hai người vợ chồng chúng ta đến Bắc thượng Hung Nô , chuyện này không biết sinh tử ra sao , vẫn không chút do dự đi theo , ta cũng muốn cảm ơn các người ! “

Đám người Mộ Sính cũng cùng quỳ xuống : “ Điện hạ nói nghiêm trọng rồi ! Chúng ta là đầu lĩnh thị vệ của phủ Phò mã , vì Công chúa Phò mã , núi đao biển lửa , không chối từ ! “

Cố Nguyệt Mẫn sắc mặt u buồn , thở dài một tiếng , nói : “ Ở đây có một chuyện , sự tình trọng đại , còn có tội khi quân , muốn cùng mọi người thương nghị , nhưng có chút khó có thể mở miệng . “

Mộ Sính ngạc nhiên nói : “ Khi quân ? “

Phong Lão Nhị vốn quỳ gối phía sau Mộ Sính , lập tức vượt lên , nói : “ Không phải là khi quân sao ? Chút can đảm ấy chúng ta vẫn phải có . “ Đối với Mộ Sính bên cạnh nói , “ Thủ lĩnh , người nếu không dám , liền lui xuống đi , để cho lão Phong ta đến làm lão đại , gánh chuyện nguy hiểm này ! “ Mộ Sính bất quá chỉ sững sốt một chút , liền bị Phong Lão Nhị trách móc , lúc này một quyền đem Phong Lão Nhị đánh nằm sấp xuống , “ Muốn làm lão đại , kiếp sau đi ! Hừ ! “ Ngang đầu dứt khoát nói , “ Công chúa có gì khó xử , chỉ cần phân phó ! Mộ Sính ta vào phủ Phò mã , từ nay về sau chỉ là người phủ Phò mã , kiếp này quyết không làm chuyện bán chủ cầu vinh ! Thuộc hạ nếu có nhị tâm , liền bị thiên lôi đánh , chết không từ tế ! “

Chu Đại Phong cùng Vương Hoài cũng theo sau tỏ vẻ tuyệt không lùi bước .

Mộ Sính từng là ngự tiền thị vệ , hiểu rõ lực đức nơi quan trường , Cố Nguyệt Mẫn vừa hỏi , liền hiểu được ý tứ . Nhưng cũng vì hắn hiểu được , đối với người thông minh , có dã tâm , lại có gia nghiệp như Mộ Sính mà nói , nếu không suy nghĩ một chút , nếu như không chút do dự đáp ứng , mới là đối trả . Mà Phong Lão Nhị lại là người vô cùng thông minh , hắn vô kiên vô quái [không có gánh nặng trên người] , trăm phần trăm là người Tô gia , tánh mạng của hắn cùng Nguyên Thương chặt chẽ chung một chỗ , Công chúa nói thế , xem ra cùng Phò mã có liên quan , nhưng Phò mã vô luận phạm vào chuyện gì , bọn họ cũng thoát thân không được , còn cần phải tự hỏi ? Phong Lão Nhị không cần lo lắng những phương diện khác , nhanh nhất đã thấy rõ điểm mấu chốt , không chút do dự đáp lại , nhìn giống như cùng Mộ Sính tranh quyền , nhưng cũng là bù lại một chút do dự kia của Mộ Sính làm gây ra nguy cơ vô căn cứ .

Cố Nguyệt Mẫn vừa lòng gật đầu , mới chỉ vào Nguyên Thương nói : “ Các người lại nhìn kỹ thân hình nàng một chút , giống ai ? “

Phong Lão Nhị không hổ từng làm thám báo , thuần túy cũng giống như là gián điệp cổ đại cao cấp a , vừa thấy thân hình Nguyên Thương , liền nhớ lại biểu hiện của Chu Văn Tuyền : Lúc sáng đối với Phò mã hô một tiếng “ Kì muội “ , hiện tại lại đối với Nguyên Thập Tam kêu “ Kì muội “ , nói như vậy

“ Ngươi , ngươi là Phò mã gia ? “ Phong Lão Nhị một lời nói ra , trừ bỏ Cổ Nghiên những người khác đều quá sợ hãi .

“ Việc này các ngươi phải giữ bí mật . Nếu tiết lộ , hậu quả không cần ta phải nói . “ Cổ Nguyệt Mẫn bùng chén trà bên cạnh lên , dùng nắp gạt lá trà , khẽ nhấp một ngụm . “ Đối với thuộc hạ các ngươi , thì nói Phò mã có việc quay về Thần Y Môn , Nguyên tiểu thư theo chúng ta lên Bắc thượng gặp cô . “

Trừ Cổ Nghiên bảy đầu lĩnh thị vệ người người cả kinh trợn mắt há hốc mồm , nhưng Công chúa đã bùng lên chén trà , lại để cho bọn họ không cách nào hỏi ra miệng .

Từ thời xưa , chủ động mời khách rồi đi là rất không lễ phép , cho nên hay dùng động tác hiện tại giống Minh Huy Công chúa tỏ vẻ tiễn khách , tục xưng ' bùng trà tiễn khách ' , Cổ Nguyệt Mẫn đây là muốn bọn hán lui xuống .

Mọi người lui xuống , tụ cùng một chỗ nhìn ta , ta nhìn ngươi . Phong Lão Nhị đối với Cổ Nghiên nói : “ Cổ thủ lĩnh , có phải ngươi đã sớm biết ? Ta thấy ngươi một chút cũng không kinh ngạc ! “

Cổ Nghiên cười khổ nói : “ Ta mới biết không bao lâu . “

Trình Duyên nắm vạt áo hán nói : “ Thủ lĩnh , rốt cuộc sao lại thế này ? Phò mã gia tại sao lại là ... là nữ tử ? “ “ Đúng vậy ! Phò mã gia cùng Điện hạ vợ chồng tình thâm , nhìn một chút cũng không giả a , chẳng lẽ ... “ Mộ Sinh nói xong , bị suy đoán của mình dọa sợ , ngẩng đầu nhìn Cổ Nghiên , Cổ Nghiên như trước cười khổ , lại không phản bác .

Mọi người chỉ cảm thấy kinh thế hãi tục , trong nháy mắt mấy người trừ bỏ hô hấp cũng không có âm thanh khác .

“ Khụ khụ ! Có muốn nghe ta nói một câu không ? “ Lục Minh bỗng nhiên ho khan hai tiếng , “ Chúng ta vì sao đi theo Công chúa Điện hạ ? Nam tử hay nữ tử có quan hệ gì ? Chúng ta cái gì cũng không biết , chỉ cần làm tốt chuyện của chúng ta là được ! “

Cổ Nghiên nói : “ Không sai , việc này chúng ta phải giữ kín như bưng , coi như không biết . Nên làm thế nào liền làm thế đó ! “

“ Đúng đúng đúng ! “ Phong Lão Nhị tỏ vẻ đồng ý , dừng một chút , bỗng nhiên thấp giọng hỏi , “ Lần trước ở phủ Công chúa , Phò mã gia cùng Công chúa thân thiết , các ngươi nói ... “

“ Chuyện Điện hạ ngươi có thể nghe ngóng ? Ngươi làm thám báo làm đến nghiện phải không ? “ Mộ Sinh nhìn hán hung hăng một trận .

Cổ Nguyệt Mẫn nói với Nguyên Thương : “ Ta xử lý như vậy , ngươi có vừa lòng không ? “

“ Ngươi làm chủ là được . “ Nguyên Thương không sao cả . Nhưng nàng lại có thể hiểu được , Cổ Nguyệt Mẫn lúc này nói ra , nhất là với mấy người nguyên ý đi Bắc thượng , đều là hán tử không sợ chết , lại có thời gian tiếp xúc lâu dài hiểu được tâm tính mọi người ; Mà hiện tại rời xa kinh thành , tám người cho dù trong lòng có dị tâm cũng không cần lo lắng ; ba là hiện tại sẽ đi qua thảo nguyên rồi về hướng Đông , dọc theo đường đi có thể gặp phải đạo phi , mã tặc cùng người Hung Nô , nếu trên đường không cẩn thận để lộ giới tính thật của Nguyên Thương , trung thành của mọi người có khả năng suy giảm . Bị người phát hiện cùng chủ động nói ra hoàn toàn có hiệu quả khác nhau , bị động phát hiện , bọn họ sẽ cảm thấy mình bị chủ tử nghi ngờ không tin tưởng , còn có khả năng bởi vì chủ tử là nữ tử mà trong lòng sinh khúc mắc ; Mà chủ động nói cho bọn họ , sẽ khiến bọn họ cảm thấy mình được tin nhiệm thật sâu , sẽ cho rằng Nguyên Thương thân là nữ tử lại có gan đi Bắc thượng mà tâm sinh kính nể .

Mấy ngày sau , lúc đám người Cổ Nguyệt Mẫn xuất hiện ở thương đội Mạc thị , sắc mặt Lam Triệt cùng Chu Văn Tuyền đều dị thường khó coi . Ba thương đội tuy rằng đều phải xuất quan , thời gian cũng không giống nhau . Lam gia ngày hôm nay , Mạc thị hai ngày sau , Tiểu môn ba ngày sau .

Thương đội Mạc thị khoảng tám trăm người , hơn nữa thêm người của Cổ Nguyệt Mẫn cùng Nguyên Thương tổng cộng hơn một ngàn một trăm người . Ra ngoài thành Cổ Lan , đi theo hướng Bắc khoảng ba mươi dặm , hơn bốn trăm thị vệ của hai phủ toàn bộ đều cưỡi ngựa thay đổi khô giáp , bên ngoài mặc thêm ngoại bào để ngụy trang , cung tiễn mũi tên thì giấu ở túi bên cạnh yên ngựa , tùy thời có thể ra trận . Nguyên Thương vẫn là bộ dáng kiêu trước , nhưng mặc vào khô giáp , bên trong còn mặc thêm Thiên Thiên Y .

Cổ Nguyệt Mẫn lúc đem Thiên Thiên Y đưa cho Nguyên Thương , Nguyên Thương một chút ý từ chối cũng không có , thiếu chút nữa làm cho Thành Thiên Phách ở cách đó không xa ghen hờn , thầm nghĩ : Cổ sư muội tốt xấu cũng là Công chúa đi , như thế nào ngươi so với lão Thành ta còn tiêu sái hơn ? Kia là ba đại kỳ bảo a ! Nếu không phải vì vị Cổ Nguyệt Mẫn - Trưởng công chúa tương lai này nên muốn đầu cơ kiếm lợi , ta vì tương lai của Hoàng Tuyền Cốc không thể không nhịn đau bỏ ra thứ yêu thích , cho dù Lam Triệt vậy đánh chết ta , ta cũng sẽ không tặng người khác !

Trong đám người , Cổ Nghiên đối với Nguyên Thập Tam là hiểu biết nhất , đối với huynh đệ của hán nói : “ Mặc ở trên người ai có cái gì khác nhau đâu ? Nếu gặp nguy hiểm , vô luận trên người Nguyên cô nương có mặc bảo y hay không , cũng sẽ chấn đảo ngăn kiểm cho đại công tử . “ Mọi người bừng tỉnh đại ngộ , đối với vị Phò mã gia này thêm một phần khâm phục .

Nhưng bọn họ dù sao cũng là ngoại nhân , không thể nghĩ sâu xa . Nguyên Thương vốn muốn đi Triều Tiên , đến hải ngoại xa xôi tiêu dao cả đời . Chỉ vì Cổ Nguyệt Mẫn mà quay về hoàng thành , vì Cổ Nguyệt Mẫn mà đến Mạc Bắc , vì Cổ Nguyệt Mẫn mà Đông tiến đi Tấn Dương - Trấn Bắc đại doanh . Một đường về phía Đông lên Bắc thượng , không tiếc tánh mạng , chỉ vì quân .

Chủ sự của thương đội Mạc thị lần này là Mạc Dật , đương nhiên là tên giả . Mạc Dật nói với Cố Nguyệt Mẫn : “ Nguyên đại công tử , không lâu sau sẽ đến Lạc Dương Sơn , từ Lạc Dương Sơn đi hướng Đông , có một con đường nhỏ thông đến Tấn Dương . Ta phái một người tùy tùng đi theo dẫn đường cho đại công tử , hẳn biết nói tiếng Hung Nô , đối với Nữ Chân tộc cũng rất quen thuộc , dễ dàng tránh né nguy hiểm dọc đường . “

Cố Nguyệt Mẫn lúc nhỏ cũng theo Tiêu Dao Chân Nhân học qua tiếng Hung Nô , nhưng không có khả năng để đường đường một Công chúa đến làm phiên dịch đi ? Hơn nữa , ở quan ngoại , người dẫn đường có tác dụng vô cùng quan trọng . Nếu lạc đường , có nguy cơ sẽ chết . Thương đội Mạc thị dẫn đường so với người dẫn đường bình thường đáng tin cậy hơn nhiều lắm .

Người Hung Nô vốn sinh hoạt ở vùng sông Hà Sáo [khúc sông cong] , bị Hán Vũ Đế đuổi tới cực Tây , sau lại không rõ nguyên nhân hồ điệp vỗ cánh * , người Hung Nô lại quay trở về . Nhưng lúc này Đột Quyết cùng một ít danh tộc muốn từ từ quật khởi , đem dân tộc Hung Nô đuổi tới phía Đông Mông Cổ và vùng phía nam sông Hắc Long .

(*) Hồ điệp vỗ cánh : Ở đây nói đến khi có một sự việc thay đổi sẽ dẫn đến hàng loạt sự việc khác thay đổi theo .

Hiệu ứng cánh bướm :

Năm 1961 , Lorenz vô tình nhập các dữ liệu đã được máy tính làm tròn để tiết kiệm thời gian thí nghiệm . Chẳng hạn, các con số như 0,506127 được Lorenz nhập vào máy là 0,506 . Ông hoàn toàn bất ngờ khi máy tính đưa ra một dự báo hoàn toàn khác xa so với dữ liệu gốc, dù giá trị làm tròn hoàn toàn không đáng kể .

Từ đó , Lorenz kết luận rằng , việc cố gắng dự báo thời tiết nhiều hơn 1 tuần là hoàn toàn vô nghĩa do độ nhạy cảm của hệ thống thời tiết với những điều kiện ban đầu . Năm 1969 , ông công bố phát hiện này của mình với câu nói nổi tiếng : “ Chỉ cần một con bướm đập cánh ở Brazil có thể gây ra một cơn lốc xoáy ở Texas . “

Sự hấp dẫn của hiệu ứng cánh bướm đã trở thành một đề tài gây sốt trong điện ảnh . Trong phim “ Havana “ năm 1990, nhân vật nam chính do Robert Redford thủ vai đã nói : “ Một con bướm có thể vỗ cánh trên một bông hoa Trung Quốc và gây ra một cơn bão ở biển Caribbean . “

Năm 2004 , bộ phim “ The Butterfly Effect “ ra mắt với nhân vật chính do Ashton Kutcher đóng ; anh ta có khả năng trở về quá khứ và tạo ra những thay đổi lớn trong hiện tại .

P/S : Ta cũng tự thấy ta chú thích có tâm ! (¬_¬) Chương này không khó nên lẹ quá trời , tốt bụng đăng luôn .

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Tha Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58: Cảnh còn người mất ý khó hiểu .

Chương 56 : Cảnh còn người mất ý khó hiểu .

Lạc Dương Sơn không phải là một ngọn núi , mà là một dãy các ngọn núi nhỏ , ở phía Nam sông Hà Sáo . Từ nơi này đi , xuyên qua Hoàng Hà , tiếp qua Lữ Lương Sơn , có thể đến Tấn Dương .

Còn một ngày nữa sẽ đến Lạc Dương Sơn , mọi người ở bên dòng suối dựng trại , sáng mai liền cùng hiệu buôn Mạc thị mỗi người đi một ngựa . Cố Nguyệt Mẫn cùng Nguyên Thương trụ một cái lều trại , ở trong mắt người khác nhau liền có ý nghĩa khác nhau . Đám người Cố Nghiên tràn ngập tò mò lại lo lắng tương lai hai người , bốn trăm thị vệ thì nghĩ Nguyên Thập Tam tiểu thư là sư tỷ của Phò mã , ngoại nhân thì nghĩ Nguyên công tử cùng thê tử đồng tâm [ngũ chung] .

Nguyên Thương theo thói quen chùi lau Kinh Lôi đao . Mềm mại vài bố nhẹ nhàng lau , giống như đối với một món trân bảo . Đối với sát thủ mà nói , vũ khí là một phần sinh mệnh của họ , mất đi vũ khí , liền tương đương với mất đi một nửa cơ hội sống sót .

Cố Nguyệt Mẫn ngồi xếp bằng ở trên giường luyện công . Cố Nguyệt Mẫn bị thủ hạ của Sở vương là cao thủ nội công bắn trúng một mũi tên sắt gây thương tích , tên sắt hàm chứa nội kinh , làm thương tổn nội phủ của Cố Nguyệt Mẫn , tục gọi là nội thương . Mỗi đêm Cố Nguyệt Mẫn đều luyện công như vậy , xuất ra một thân mồ hôi .

Kế tiếp , Nguyên Thương mỗi đêm đều thực hiện các bước sau đây , tuần hoàn lặp lại một lần :

Bước 1 , ở đây chuẩn bị tốt nước ấm ; bước 2 , Công chúa tắm rửa ; bước 3 , thừa dịp Công chúa y phục còn không mặc tốt nhào tới ; bước 4 , bị Công chúa điểm huyết ; bước 5 , Công chúa cởi áo tháo thắt lưng cho nàng ; bước 6 , bị Công chúa ném lên giường coi như gối ôm ngủ . Mỗi ngày đều như thế , khiến Nguyên Thương vô cùng buồn bực . Nhưng muốn võ công vượt qua Cổ Nguyệt Mẫn , còn một con đường phi thường dài phải đi .

Trên quãng đường đi dài đằng đẵng này , Nguyên Thương thuộc phái hành động mục đích rất đơn giản , vì để hoàn thành tâm nguyện không đạt được ở khách điểm Cổ Lan trấn , cần cù muốn âu yếm , vu son mây mưa * , đáng tiếc Công chúa Điện hạ chẳng những thân thể từ từ khôi phục , công phu và nhạy bén cũng khôi phục . Nguyên Thương cường ngạnh , Công chúa trực tiếp điểm huyết đóng gói ném lên giường ; Nguyên Thương bỏ thuốc , Công chúa cười tùm tùm rút hết thuốc mê cho Nguyên Thương ném lên giường ; Nguyên Thương chơi ám chiêu , nhưng cao thủ như Cổ Nguyệt Mẫn làm sao sợ ám toán - trừ phi Nguyên Thương muốn giết Cổ Nguyệt Mẫn thì khác , cái này cũng miễn bàn luận .

(*) Vu Son mây mưa : dựa theo điển tích vua Sở Tương Vương đi chơi ở đầm Vân Mộng , mơ thấy cùng một người con gái giao hoan . Khi từ biệt vua , nàng nói : “ Thiếp là thần nữ núi Vu Son , buổi sớm làm mây , buổi chiều làm mưa . “ Người đời sau từ đó dùng chữ “ mây mưa “ để chỉ việc trai gái giao hợp .

Vì thế đánh giằng co vẫn như cũ kéo dài .

Nguyên Thương dịch dung thành bộ dáng kiêu trước , kiêu dáng y phục như nam tử , bên trong là Thiên Thiên Y , bên ngoài là khôi giáp nhẹ nhàng cứng rắn cướp đoạt được từ trên tay Giang Vương Cổ Duệ . Hôm nay chải lau Kinh Lôi đao xong , Nguyên Thương không có đi kiểm tra nước ấm , mà đem Kinh Lôi đao vất ở bên hông , đi thông thả ra khỏi lầu bạc . Mặc kệ hộ vệ của Mạc thị hay là thị vệ hai phủ , đều là binh sĩ có chút kinh nghiệm , như khi đến quan ngoại làm thế nào để bố trí lầu bạc . Vì để tránh cho chủ soái bị địch nhân ám sát , lầu bạc của chủ soái chưa bao giờ có dấu hiện đặc thù , cũng sẽ không bố trí ở giữa đội ngũ , mà lựa chọn một vị trí tương đối che khuất , hai mươi lầu bạc của thân vệ ở bốn phía , dài ngoẵng như binh sĩ bình thường , giấu diếm vết tích .

Nguyên Thương xuyên qua lầu bạc đang chôn nồi nấu cơm của thị vệ hai phủ , lặng yên không một tiếng động tiêu sái đi đến đội ngũ cuối cùng , ở ven rừng dừng cước bộ , sau đó lách mình tiến vào đường nhỏ trong rừng , là đường lúc đầu bọn họ đi qua .

Nguyên Thương tay trái đặt trên chuôi đao ở thắt lưng trái , tay phải hơi nắm lại , ám khí trong cổ tay phải vận sức chờ phát động , bộ pháp đều đều , thanh âm rơi xuống đất tốc độ nặng nề phảng phất như một loại nhịp điệu kỳ lạ , ở trong rừng tạo thành một loại áp lực không nhìn thấy , tựa như một con Hồ Vương đang dò xét lãnh địa của mình .

Sau một nén nhang thời gian , Nguyên Thương đã xuyên qua hơn phân nửa cánh rừng , bỗng nhiên nhảy lên một cây đại thụ bên cạnh , tay phải giờ lên , ba châm dài “ Vũ “ xuyên qua làm tan tác hơn phân nửa cành lá , bắn thẳng đến một gò núi nhỏ cách đó không xa .

Gò núi nhỏ trong rừng , bị một tầng cành khô thật dày rũ xuống che lấp . Khi ngâm châm tiến đến , trong không khí trầm lắng đám lá khô bỗng nhiên khẽ động , một bóng người từ bên trong chui ra , mạnh mẽ nhào lộn về phía trước tránh ngâm châm , chặt vật lăn xuống gò núi nhỏ .

Nguyên Thương từ trên cây nhảy xuống , rơi xuống đất , vừa vặn là hướng người kia lăn đến . Kinh Lôi đao ra khỏi vỏ , hàn quang lóe lên , chém thẳng xuống . Bóng người mất thấy thanh đao chém xuống , nhanh chóng đưa chân , trong quá trình lăn đi bắt chân” Ba “ đập vào cây khô , phát ra âm thanh gãy xương , nhưng rốt cục không bị Kinh Lôi đao chém đến , chỉ bị đao phong của lưỡi đao đang chém đứt cành khô đập vào mặt .

Nguyên Thương tiến lên một bước , không nhanh không chậm , vừa vặn giẫm lên thắt lưng của người đó , nếu người này muốn đứng lên , tất nhiên phải mượn lực ở vùng thắt lưng , nếu không đứng dậy , cũng chỉ có thể theo bên cạnh Nguyên Thương lăn lộn thoát đi . Nhưng người này còn chưa kịp động , Kinh Lôi đao đã đặt lên cổ hắn , chỉ cần hắn lăn một vòng , đầu liền rơi xuống đất .

Người đó nằm trên mặt đất , đỉnh chi không nhúc nhích , nhìn nàng , ngượng ngùng nói : “ Kì diệu , công phu của người khi nào thì tốt như vậy ... “

Lưỡi đao tiến sâu vào cổ hắn thêm nửa tấc .

“ Kì ... “ Chu Vân Tuyền chữ thứ hai còn chưa kịp nói , lại bị ánh mắt lạnh băng của Nguyên Thương bức trở về . Chu Vân Tuyền chỉ đành phải nói : “ Nguyên cô nương ... “

Nguyên Thương hừ lạnh một tiếng .

Chu Vân Tuyền thấy Nguyên Thương sắc mặt lạnh lùng , ánh mắt lạnh nhạt , trong lòng một trận đau xót . Hắn nhìn Nguyên Thương , ánh mắt thống khổ si mê , lầm bầm nói , “ Người hãy nghe ta nói ... “ Nguyên Thương hỏi : “ Thương đội Tiểu gia ở đâu ? “

Chu Vân Tuyền vội vàng đáp : “ Còn ở phía ngoài năm mươi dặm , người yên tâm , tuyệt đối sẽ không để Nguyên Văn phát hiện ! “

Nguyên Thương nắm chặt chuôi đao , trong lòng khẽ động , muốn hạ sát thủ . Cũng không biết vì sao , đao trên tay lại không thể đâm xuống , lúc lưỡi đao chạm đến gân động mạch cổ Chu Vân Tuyền , chuôi đao thế nhưng hơi run .

Kỳ quái , nàng giết người mười mấy năm , dạng máu tanh gì chưa thấy qua , giết người mắt cũng không chớp một chút , càng đừng nói run tay .

Nguyên Thương khẽ nhíu mày khó có thể phát hiện , giẫm lên vai hắn , đao chỉ vào cổ hắn , từng chữ nói : “ Nếu ngày mai ta phát hiện người còn đi theo

ta , ta liền chém cổ người xuống ! “ Nói xong rút đao ra bỏ vào vỏ , lập tức rời đi không quay đầu lại .

Chu Vân Tuyền thấy nàng xoay người bước đi , vội trở mình đứng lên , khắp khiêng ở phía sau hô : “ Kì muội ! Kì muội người chờ ta một chút ! “

“ Xoát —— “ Kinh Lôi đao xuất ra khỏi vỏ ma sát gây ra tiếng chói tai , đao phong ở trên trán hấn vạch ra một đạo vết máu nhọt nhọt .

“ Cách ta xa một chút ! “ Nguyên Thương trong nháy mắt lóe ra nòng đậm sát khí , hàn khí lãnh liệt đem Chu Vân Tuyền đông cứng tại chỗ , không thể nhấc chân , trơ mắt nhìn Kinh Lôi đao lưu loát gọn gàng rút ra khỏi vỏ , xuất máu , cho vào vỏ , sau đó biến mất xa xa khỏi cánh rừng .

Chu Vân Tuyền nhìn theo bóng dáng nàng biến mất , như trước vẫn không nhúc nhích nhìn theo hướng đó .

“ Lục sư huynh . “ Không biết qua bao lâu , Đan Tụ Nam xuất hiện ở phía sau hấn , theo ánh mắt hấn nhìn phía xa , nhưng cái gì cũng không có , nghi hoặc hỏi hấn , “ Lục sư huynh , người làm sao vậy ? “

Chu Vân Tuyền vẫn nhìn theo hướng đó , máu tươi trên trán hấn chảy xuống nhưng lại như không có cảm giác , trên đùi gãy xương tựa hồ cũng không hay biết , chỉ thì thào nói , “ Nàng đi rồi . “

Đan Tụ Nam không nghĩ ra , hỏi : “ Ai đi rồi ? “ Bỗng nhiên thấy vết máu trên trán hấn , cả kinh nói , “ Sư huynh , người cùng ai đánh nhau ? “

Chu Vân Tuyền thờ dài một tiếng , xoay người hướng đường về chậm rãi đi , lẩm bầm nói : “ Cùng ai đánh nhau ? Cùng ai đánh nhau ? Nàng thế nhưng muốn giết ta ... Nàng thật sự muốn giết ta ... “

Đan Tụ Nam đi theo phía sau hấn , lo lắng nói : “ Lục sư huynh , rốt cuộc xảy ra chuyện gì ? “ Đan Tụ Nam nhìn sắc mặt hấn , trong lòng vừa động , hỏi , “ Chẳng lẽ là tiểu sư muội ? “

Chu Vân Tuyền im lặng đi không nói chuyện , Đan Tụ Nam tay chạm vào vết thương trên trán hấn , “ Làm sao như thế được ? Tiểu sư muội làm người bị thương sao ? “

Tiểu sư muội cùng Lục sư huynh là thanh mai trúc mã , tình cảm vô cùng tốt . Tiểu sư muội thân thể yếu đuối , tính tình dịu dàng , cư xử với mọi người luôn hòa nhã , cũng chưa từng đối với Lục sư huynh nói một câu nặng lời . Lúc này , tiểu sư muội làm sao có khả năng làm Lục sư huynh bị thương ? Chu Vân Tuyền dùng sức đẩy tay hấn ra , thất hồn lạc phách đem chuyện vừa rồi đơn giản nói một lần , trong ánh mắt tràn ngập một cổ tử khí , nói : “ Chút thương ấy thì là cái gì ? Vừa rồi ánh mắt nàng nhìn ta , nhìn ta , thật sự là muốn giết ta ... Giống như hoàn toàn không quen biết ta ... “

Mặc kệ trên người thương tích ra sao , so ra đều kém vết thương trong lòng . Ánh mắt Nguyên Thương nhìn hấn , so với ở trên người hấn chém một ngàn đao một vạn đao còn đau triệt để hơn .

Đan Tụ Nam kéo hấn lại , lớn tiếng nói : “ Lục sư huynh , người bình tĩnh một chút đi ! Tiểu sư muội làm sao có khả năng muốn giết người ? “

Chu Vân Tuyền hất tay hấn ra , quát : “ Làm sao không có khả năng ? Nàng đã muốn làm , còn có cái gì không có khả năng ? Nàng cầm đao cắt vào cổ ta , nàng muốn giết ta ! Sát khí trong mắt nàng ta còn không phân biệt được sao ? Đó thật sự là động sát tâm ! Kì muội nàng không có niệm chút tình xưa nào ! Không có , một chút cũng không ... “

Đan Tụ Nam chỉ nói một câu : “ Nhưng nàng đã giết người sao ? “

Chu Vân Tuyền sững sờ .

Đan Tụ Nam tiếp tục nói : “ Nàng giết người sao ? Nàng có làm người bị thương gì không ? Ngoại trừ cái này ... “ Đan Tụ Nam chỉ vào vết máu trên trán hấn , “ Ngoại trừ một chút ngoài da này , tổn thương gì cũng không có ? “

Chu Vân Tuyền giật giật môi , “ Người , người là nói ... “

“ Ta là nói người đầu heo ! “ Đan Tụ Nam vẽ mặt chỉ tiếc rên sát không thành thép , “ Tiểu sư muội tính tình gì người còn không hiểu được ? Khi còn nhỏ , mặc kệ chịu bao nhiêu khổ , cũng không lên tiếng , đơn giản như nếu không uống thuốc thật tốt , hạ nhân sẽ bị trách phạt , nàng thà rằng chính mình chịu khổ , cũng không muốn thấy người bên cạnh chịu khổ . Lúc trước vì sao tiểu sư muội rời đi ? Đơn giản là gia tộc phụ thân của tiểu sư muội định hôn sự cho nàng ! Nàng không muốn khổ xử phụ thân nên cùng người chia lìa , cũng không muốn người vì nàng mà gặp nguy hiểm , lại buộc mình gả cho một kẻ không quen biết Nguyên Văn ! Nàng tính tình yếu đuối lại biết quan tâm , lòng dạ không ngoan độc , lại ra vẻ tuyệt tình như vậy , không phải vì muốn người rời đi bảo vệ an toàn cho người sao ? “

“ Không sai , không sai ... Nàng thủ hạ lưu tình với ta , có thể thấy được đối với ta còn có tình nghĩa ! “ Chu Vân Tuyền mắt sáng ngời , “ Là như thế , nhất định là như thế ! Ta tại sao đàn như vậy ? Tiểu sư muội bị Nguyên Văn kia hiếp bức , làm sao dám cùng ta nhận quen biết ? “

Đan Tụ Nam thấy trong mắt hấn khôi phục thần thái , thờ dài nhẹ nhõm một hơi , nói : “ Lục sư huynh , người không nên tùy tiện tiếp cận , Nguyên Văn kia cũng là một cao thủ , tiếp cận quá gần rất dễ bị phát hiện ... A , đúng rồi , tiểu sư muội làm sao phát hiện ra người ? Người không phải đi theo doanh trưởng Mạc gia cách ngoài ba dặm sao ? “

Chu Vân Tuyền an tâm một chút , tâm trí cũng khôi phục bình thường , suy tư nói , “ Ta cũng không biết vì sao , chỉ thấy nàng bỗng nhiên từ trong doanh trưởng đi ra ... “

Khi đó , Chu Vân Tuyền liền có một loại cảm giác - Tiểu sư muội biết hẩn ở trong này , nên đến đây tìm hẩn !” Chính là ta lo lắng nàng không tiếp nhận ta , nên cũng không vội vã cùng nàng gặp mặt , tránh ở trong đám cành khô không nhúc nhích . Cũng không biết tại sao nàng lại biết chỗ ẩn thân của ta !

Chu Vân Tuyền tránh ở trong đám cành khô , nín thở , lẳng lặng nhìn người trong lòng , nhưng ai biết Nguyên Thương còn chưa đến gần , đã nhảy lên cành cây trên không hướng hẩn bắn ám khí .

Đan Tụ Nam cười nói : “ Chẳng lẽ là các ngươi lòng có linh tê [thần giao cách cảm] ? “

Bất quá chỉ là nói giỡn , Chu Vân Tuyền lại coi như thật , nói : “ Đúng rồi , đúng rồi ! Nàng biết ta sẽ đến , nàng biết ta nhất định sẽ không bỏ lại nàng , tất nhiên là tới gặp ta ! Võ nghệ của nàng cũng không phải vô cùng cao , nội lực cũng không cường , không có khả năng phát hiện sự tồn tại của ta , nàng có thể tìm được ta , chỉ có thể là như thế . “

Đan Tụ Nam liú lưỡi nói : “ Võ nghệ của nàng không cao ? Vậy ngươi sao còn bị nàng làm bị thương ? “

Chu Vân Tuyền cười khổ nói : “ Ta vừa nhìn thấy nàng , thì kích động tay chân rối rắm , thấy trường đao của nàng chém tới , chỉ có thể miễn cưỡng tránh né , làm sao có thể cùng nàng đánh nhau ? Nói đến võ nghệ quyền cước , so với tiểu sư đệ cũng kém rất nhiều . “

Đan Tụ Nam bất mãn nói : “ Ngươi đây là so sánh cái gì ? Công phu của ta rất kém cỏi sao ? “ Nghĩ nghĩ , nói , “ Tiểu sư muội có khả năng mới bắt đầu tập công phu quyền cước một năm nay , đương nhiên có chút kém . Lúc trước khi sư phụ đưa tiểu sư muội trở về không phải đã nói sao , gia tộc cưới tiểu sư muội có được vật trân quý có thể duy trì thân thể yếu nhược bẩm sinh của nàng . Hiện tại nghĩ đến , trừ bỏ Thần Y Môn , thiên hạ còn có môn phái gì có được liệu trân quý ? Chắc là Nguyên Văn này dùng thuốc tốt trị bệnh cho tiểu sư muội , tiểu sư muội vì trả ân tình mới gả cho hẩn . Ngươi tạm thời đừng âm mưu muốn tiểu sư muội rời đi , Thần Y Môn thế lớn , nếu như ngươi không biết nặng nhẹ như thế , tiểu sư muội làm sao yên tâm để ngươi đi cứu ? Trước bình tĩnh xem biến , tìm cơ hội hành sự đi ! “

Chu Vân Tuyền thở dài một tiếng , nói : “ Cũng chỉ có thể như thế . “

Nguyên Thương đi trở về doanh trại , vừa đi vừa lau vết máu trên lưỡi đao , cảm thấy có chút buồn bực . Cảm giác không hạ thủ được này , Nguyên Thương là lần đầu tiên gặp phải . Rất kỳ diệu , nàng không thể lý giải . Tựa hồ thân thể này có cái gì đó ngăn trở nàng .

Chu Vân Tuyền cùng chủ nhân thân thể này ràng buộc quá sâu , thậm chí ảnh hưởng đến nàng hiện tại . Như vậy không tốt . Nguyên Thương không thích loại cảm giác này . Nam nhân kia rất nguy hiểm .

Nhưng người kia hẩn sẽ không đến đây . Chu Vân Tuyền thấy sát ý trong mắt mình , tràn đầy khó tin cùng bị thương , tâm bị phá , hẩn sẽ không lại đến đây đưa . Nguyên Thương tuy rằng không thể hiểu được đau đớn trong ánh mắt kia , nhưng lúc trước đã thấy qua một lần . Có một lần , nàng nhận lệnh ám sát người thừa kế của một gia tộc thương nghiệp , khi thi hành nhiệm vụ nàng thành công cùng đối phương thiết lập quan hệ vượt hơn bạn bè , lúc tên thừa kế đó chết trong tay nàng , chỉ là che vết thương đạn bắn ở ngực , lẳng lặng nhìn nàng , thần sắc trong mắt cũng giống như vậy . Nghe nói , ánh mắt kia gọi là tuyệt vọng . Nguyên Thương không hiểu được , dứt khoát không thèm nghĩ đến nữa .

Thị vệ doanh trại nhìn thấy Nguyên Thương , đều hướng nàng hơi cúi đầu hành lễ . Nguyên Thương gọi một người lại nói : “ Phong Nhị ở đâu ? “

Thị vệ kia chỉ vào một góc lều bạt gần đó nói : “ Phong Nhị ca đang huấn luyện đội thám báo . “

Nguyên Thương nhìn thoáng qua , chậm rãi đi tới . Bên ngoài lều rào chắn đơn giản vây xung quanh , rào chắn còn có một ít tiểu cạm bẫy , cùng với một chút thủ đoạn nhỏ báo động trước . Đây đều là bọn hẩn căn cứ theo phương pháp truyền thụ của Nguyên Thương cùng kinh nghiệm ở chiến trường của mình mà làm ra , nhưng ở trong mắt Nguyên Thương rất ấu trĩ , dễ dàng tránh được đi vào trong , bước vào lều bạt .

Trong lều bạt , Phong Lão Nhị đang dùng tay chỉ dạy bốn người . Trên mặt đất là tám bản đồ nhỏ , nói cho bọn hẩn biết dạng địa hình gì phải làm thế nào để điều tra , làm thế nào để phòng bị , làm thế nào để lợi dụng hoàn cảnh .

“ Tại sao không có lính gác ngầm ? “ Nguyên Thương xóc rèm lên , làm cho cạm bẫy trên rèm rơi xuống , mới đi vào chất vấn .

Phong Lão Nhị cùng bốn thuộc hạ của hẩn rút chủy thủ cùng cung nỏ ra vây quanh cửa muốn công kích , Phong Lão Nhị biết Nguyên Thương là Phò mã , thấy Nguyên Thương đến đây , nhanh chóng thu vũ khí , hướng mong một thuộc hạ đập một cước , sau đó nói : “ Nguyên cô nương , bên ngoài doanh trại của Lam gia đã sắp xếp rất nhiều lính gác . “

Bốn thuộc hạ nhìn Nguyên Thập Tam , trong mắt mang theo kính sợ .

Bọn họ lúc đầu từng tham gia cuộc chiến ở kinh thành , hơn nữa bốn người từng nguy trang thành Thanh Lang kỵ . Biết vị Nguyên cô nương này rất lợi hại , ngay cả Trường Công chúa cũng có thể giả bộ giống , một tiểu kẻ , mang mọi người từ mật đạo phủ Công chúa tiến vào hoàng thành , chỉ bằng hai trăm nhân mã , liền đảo điên chiếm lĩnh một vạn tinh binh kinh thành ! Thị vệ Đại Yến hoàng triều , người nào không phải tinh binh được tuyển chọn kỹ càng ? Càng là người tự tin cao cường , càng muốn kiến công lập nghiệp , mỗi quân nhân này mỗi người đều có thực tài , ai không muốn làm một phen sự nghiệp oanh oanh liệt liệt ? Ai không muốn lưu danh sử sách ?

Mà trận chiến ở kinh thành ấy , không hề nghi ngờ sẽ trở thành một chuyện có ý nghĩa đáng khoe khoang cùng nhớ lại nhất trong đời bọn họ . Thử hỏi , có ai lại không tôn kính Nguyên Thập Tam ?

“VẬY là bên trong không có ? “ Nghe được Phong Lão Nhị trả lời , nhiệt độ âm thanh Nguyên Thương hạ thấp xuống một chút , “ Ta mặc kệ các người trong quân doanh là thám báo như thế nào , thám báo của phủ Phò mã , thời điểm nào cũng phải là một thám báo vĩ đại ! Mặc kệ là ăn cơm hay là nghỉ ngơi , là ở chiến trường hay là ở trong thành , đều phải bảo trì cảnh giác cơ bản của thám báo . “ Nguyên Thương nhìn chằm chằm bị hư hại ở cửa lều bạt , lãnh đạm nói , “ Nơi này là đại bản doanh của các người , là chỗ ẩn thân của các người , các người đang thảo luận chuyện cơ mật , nhưng không có ai canh gác . “

Phong Lão Nhị nghe giáo huấn , bỗng nhiên nhớ lại bản ' Bí tịch ' Nguyên Thương lưu lại phía trên có viết : Bất kể thời điểm gì , mặc kệ đang ở nơi nào , mặc kệ bên ngoài có người hay không , đều phải có người của mình canh gác . Lĩnh gác chia làm lĩnh gác ngoài sáng và lĩnh gác ngầm , đặc biệt lĩnh gác ngầm là quan trọng nhất .

Lĩnh gác trong quân đội cổ đại rất được coi trọng , nhưng không hiểu tác dụng của lĩnh gác ngầm . Lĩnh gác ngầm là lực lượng trọng yếu nhất để phòng ngừa đánh lén .

Phong Lão Nhị vẻ mặt nghiêm túc , tự kiểm điểm nói : “ Vâng ! Là thuộc hạ sơ sót . Thuộc hạ lập tức dựa theo tiêu chuẩn thời chiến trang bị lĩnh gác . “

Nguyên Thương nói : “ Vừa rồi có người ở phía sau chúng ta , các người chú ý một chút , xử lý dấu vết chúng ta đã đi qua . Tuy rằng không thể hoàn toàn tiêu trừ dấu vết , cũng không thể để cho người khác biết nhân số của đội ngũ chúng ta . “

Sinh tồn cùng chiến đấu trong rừng là một môn bắt buộc mà lúc nhỏ ở kiếp trước Nguyên phải học . Tuy rằng nhân số khi đó ít hơn , nhưng gặp phải địch nhân lợi hại hơn , thậm chí gặp phải người so với sát thủ là năng lợi hại hơn nhiều lắm . Lĩnh đại nhân vận dụng kiến thức của bộ đội đặc chủng , dẫn dắt mọi người tạo thành đoàn đội , lấy phương thức đoàn đội mà phòng bị đánh lén cùng công kích người khác , Nguyên Thương đến bây giờ đều nhớ rõ ràng , tiêu chuẩn huấn luyện thị vệ hai phủ cũng xuất phát từ sở học năm đó của Nguyên Thương .

Phong Lão Nhị nghe thấy có người theo dõi , nhưng mình lại không biết , trán đổ mồ hôi lạnh , nói : “ Là thuộc hạ sơ suất ! Thuộc hạ lập tức ... “

“ Không cần . “ Nguyên Thương khoát tay áo , “ Ở cách đây ba dặm , ta đã xử lý . Các người làm tốt nhiệm vụ của mình đi . “

Phong Lão Nhị không phục hồi tinh thần lại - ngoài ba dặm ? Người theo dõi xa như vậy còn có thể tra được ? Phò mã gia có thiên lý nhãn ?

Nguyên Thương không có thiên lý nhãn , chính là chưa bao giờ thiếu cảm giác nguy cơ , cũng chưa từng có cảm giác an toàn , năng luôn giả tưởng sẽ xuất hiện nguy cơ cùng địch nhân , thời điểm gì cũng thiếu khuyết cảm giác an toàn , theo thói quen sẽ cách một đoạn thời gian đi đến phía trước điều tra một phen , hoặc là theo phía sau thanh trừ một ít dấu vết để lại trên đường đi . Nên trùng hợp phát hiện thấy dấu tích có người trốn vào cánh khô , lúc ấy cũng không quản có phải hay không là địch nhân , không hỏi xanh đỏ trắng đen liền phóng ám khí đã thương người .

Chu Vân Tuyền cho rằng là ' lòng có Linh Tê ' , chỉ là nói lung tung .

Nguyên Thương nhìn Phong Lão Nhị an bài lĩnh gác tốt , liền trở về lều bạt của mình .

Trong doanh trướng , không có nhìn thấy Cố Nguyệt Mẫn tắm rửa như trong dự định , mười thị vệ của phủ Công chúa cũng không thấy . Một thân vệ của phủ Phò mã tựa hồ đã sớm ở đó chờ năng , nói : “ Nguyên cô nương , vừa rồi đại công tử nhận được cấp báo , nói là có chuyện khẩn cấp , đã lên núi ! “

Nguyên Thương đuôi lông mày không tự giác giật giật , “ Lên Lạc Dương Sơn ? Đi làm cái gì ? “ Bầu trời cuối thu đã sớm tối đen , bây giờ còn chưa ăn cơm chiều , trời đã tối rồi . Cố Nguyệt Mẫn lúc này rồi đi ...

Thân vệ nói : “ Đại công tử nói việc này không tiện nói , chờ ngài trở lại , đi lên núi liền biết . “ Nguyên Thương nắm chặt chuôi đao , gật đầu .

Giờ phút này bọn họ đang ở bên dòng suối cách Lạc Dương Sơn không xa , nước suối từ trên núi róc rách chảy xuống . Lạc Dương Sơn trên đỉnh núi đã bị kín tuyết sắc , càng đi lên núi , trời dần dần trở nên rét lạnh hơn .

P/S : Nguyên Thương ' ngây thơ ' . Hai vị huynh đài này thật ảo tưởng !

Đầu tuần may mắn ! Hàng tồn kho , không phải ta siêng ! > .

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Tha Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 59: Bi thương trước mắt khiến khanh xót thương .

Chương 57 : Bi thương trước mắt khiến khanh * xót thương .

(*) Khanh : Chúc quan ngày xưa , cũng là cách vua gọi quần thần (vua cũng hay gọi phi tử mình yêu mến là Ái khanh) .

Ngoài ra Khanh cũng là cách gọi thân thiết giữa vợ chồng , bạn bè .

Nguyên Thương mang theo thân vệ , lên ngựa , còn chưa xuất phát , đã thấy mấy thị vệ đầu lĩnh Cổ Nghiên , Mộ Sính đều đến đây .

Cổ Nghiên hướng nàng chấp tay nói : “ Đại công tử để chúng ta cùng người lên núi , có chuyện quan trọng thương lượng . “

Nguyên Thương nhìn bộ dáng này , hiểu được trên núi nhất định có chuyện không tầm thường phát sinh , nếu không cũng sẽ không cẩn thận như thế , còn gọi tất cả tướng lĩnh .

“ Phong Nhị , bố trí lính gác cho tốt . “ Nguyên Thương lưu lại một câu , liền mang theo mười thân vệ nghênh ngang mà đi . Phong Nhị sững sốt một chút , bỗng nhiên vẻ mặt tươi cười , lớn tiếng đáp : “ Vâng ! “ Xoay người chỉ hai trong số bốn thuộc hạ phía sau , nói , “ Hai người các người phụ trách an toàn của doanh địa ! “ Lại đối với hai người còn lại nói , “ Hai người các người , theo ta lên núi ! “ Hai người bị điểm danh ở lại khuôn mặt ảm đạm , mà người có thể đi theo trên mặt lộ rõ hưng phấn . Cổ Nghiên , Mộ Sính , Trình Duyên , Lục Minh , Trương Hoa , Chu Đại Phong , Vương Hoài , Phong Lão Nhị cùng hai thuộc hạ , lập tức chạy đi dẫn ngựa , đuổi theo bóng dáng Nguyên Thương ở phía xa .

Nguyên Thương không có chờ bọn hắn , dưới sự chỉ dẫn của thị vệ truyền lời , cùng mười thân vệ theo đường nhỏ lên núi . Lúc đến giữa sườn núi , đi ngang qua một đường nhỏ chỗ vách đá , đường càng lúc càng hẹp , chỉ đủ một người đi qua . Đường một bên là vách núi đen , một bên là cây cỏ nghiêng vẹo sáu bảy mươi độ . Nguyên Thương cùng với mọi người phía sau cũng không xuống ngựa , ngồi trên lưng ngựa dọc theo đường núi .

Qua thời gian một chun trà , đến một chỗ trên sườn núi , Nguyên Thương bỗng nhiên ghim ngựa dừng lại . Thân vệ phía sau cũng lập tức ghim ngựa theo , cảnh giác đánh giá bốn phía , mọi người đều một tay nắm dây cương một tay đặt trên chuôi đao .

Nguyên Thương lẳng lặng nhìn phía trước , nói : “ Có mùi máu tươi ... “

Mười thân vệ đều như lâm đại địch . Nhưng bọn họ một chút cũng không ngửi được mùi máu tươi nào .

Chỉ có thị vệ truyền lời là thật bình tĩnh chỉ vào một chỗ ở khe núi phía trước nói : “ Nguyên cô nương , phía trước chính là chỗ đại công tử . “

Nguyên Thương lại không nhúc nhích , mà lạnh lùng nhìn hắn . Những thân vệ khác cũng dùng ánh mắt khác thường nhìn hắn . Thân vệ này nhanh nói : “ Nguyên cô nương , ta ... là phía trước có người trên núi bị giết , Công ... Đại công tử mới để cho ta đi gọi các người ... Đây , tảng đá , người nhìn ta như vậy làm gì , ngay cả người cũng hoài nghi ta ? “

Thân vệ được gọi là ' tảng đá ' nói với Nguyên Thương : “ Nguyên cô nương , hắn là lão binh của Tô phủ , tuyệt đối sẽ không dối ... đối với đại công tử cùng Tô thiếu gia có nhị tâm . Chuyện này ta lấy tính mạng ra đảm bảo . “ Tô thiếu gia chính là chỉ Tô Kỳ . Ở trong mắt thân vệ , Phò mã có việc quay về Thân Y Môn , như vậy bọn họ liền đem sự tử của Phò mã chiếu cố , xem trọng , không thể xảy ra chút sai lầm . Huống chi , bọn họ đối với ' Nguyên Thập Tam ' vô cùng sùng bái , khâm phục . Nguyên Thương là sát thủ cao cấp ở hiện đại , trừ bỏ thân thủ ra , sức quan sát cùng trực giác cũng đặc biệt cường . Nàng nhìn ánh mắt của người khác liền biết đối phương nói thật hay là nói dối , hơn nữa hương vị của mùi máu tươi này , hẳn là đã chết một đoạn thời gian , cũng không phải Cổ Nguyệt Mẫn gặp nạn . Vì thế gật đầu , gọi ra hai người nói : “ Đi phía trước dò đường . “ Lại lưu lại hai người canh gác , lúc này mới đi vào khe núi kia .

Bên ngoài khe núi có một cái sơn cốc dài hẹp , hai bên đều là vách núi , xuyên qua sơn cốc , trong bán kính một trăm mét là vùng đất trũng , bốn phía đều là vách đá hoặc là rừng rậm , người đi đường khó có thể đi lại . Chính giữa có một cái hồ nhỏ , nước suối trên vách núi chảy vào trong hồ , tiếng nước róc rách mỏng manh lại rõ ràng .

Dưới ánh trăng , có một ít lục bình lênh đênh trên mặt hồ , thỉnh thoảng mặt nước có một chút gợn sóng , có thể thấy được có không ít cá . Thung lũng ẩm áp trong núi , vốn hẳn là nơi yên tĩnh và an lành , nhưng trong rừng thỉnh thoảng có gió lạnh thổi qua thật ra chỉ là Ma Tước [chim sẻ] ra ngoài tìm thức ăn , lúc này lại có đơn điệu thê lương .

Lúc bọn họ bước vào nơi này , vài con quạ đen giạt mình , trốn vào rừng cây . Nơi này một mảnh yên tĩnh , nơi nơi tràn ngập mùi máu tanh không tan . Hồ nước đã bị nhuộm thành màu đỏ , hơn mười cỗ thi thể nằm trong bụi cỏ khô héo , vết máu đọng lại trên cỏ đã biến thành màu đen , chung quanh rõ ràng có dấu vết đánh nhau , còn có lưỡi đao gãy , gãy gổ . Những thi thể này có một số vẫn còn duy trì tư thế trước khi chết , có thể thấy được lúc đó đã ra sức phản kháng như thế nào , liền chết giết địch .

Trong cốc phía Đông Nam có vài cái huyết động rõ ràng bị hun đốt quá , ngoài động là vài ngôi nhà gỗ bị đốt cháy lưu lại một ít vách tường bị phá hủy . Trên một cây cột gỗ to bằng bắp đùi được bào vỏ cùng nhẵn bóng có một hài tử khoảng ba bốn tuổi , bị trường thương xuyên thẳng qua ngực ghim vào cột , lộ ra hơn phân nửa cây thương gỗ . Bên cạnh một nữ nhân tóc dài một tay ôm phía dưới cây cột , một bàn tay gắt gao cào trên mặt đất , lưng bị chém , lộ ra nội tạng , sau thắt lưng cùng trên cổ còn cắm một mũi tên dài . Nữ nhân nằm sấp trên đất , nhìn không thấy mặt , chỉ có thể nhìn thấy ngón tay nàng hé ra một góc vải màu xanh nhạt , thật sâu cắm trong đất , có thể thấy được lúc đó dùng sức có bao nhiêu lớn .

Cho dù đã sớm chuẩn bị tâm lý , nhóm thân vệ thường xuyên thấy máu tanh cũng nhin không được trên lưng lạnh lẽo .

Nguyên Thương nhìn quanh một vòng , nhóm thân vệ của Cố Nguyệt Mẫn đang thu thập hài cốt , đào hầm chuẩn bị chôn cất . Cố Nguyệt Mẫn thì đứng ở bên hồ , đưa lưng về phía sơn động , nhìn ánh trăng phản chiếu trong hồ . Nguyên Thương từ mặt bên nhìn , thân ảnh của nàng hiu quạnh đau buồn , thân mình đơn bạc đứng dưới gió lạnh cuối thu vẫn không nhúc nhích , tựa hồ ngay cả Nguyên Thương đến cũng không phát giác .

Nguyên Thương đi đến , từ phía sau ôm lấy nàng .

Nguyên Thương tuy rằng khó có thể đối với cái chết mà sinh ra thương cảm , nhưng cũng không phải không hiểu được Cố Nguyệt Mẫn đang đau lòng . Thiên chi kiều nữ * giống như Cố Nguyệt Mẫn , có lẽ từng đi theo Cố Thường Y , tiếp nhận qua đao quang kiếm ảnh trên chiến trường , có lẽ cũng nhìn quen triều đình tranh đấu so với chiến trường cang hùng ác , nhưng thấy dân thường bị tàn sát như vậy quả thật rất ít .

(*) Thiên chi kiều nữ / Thiên chi kiều tử : Nghĩa là con cưng của trời .

Mặc kệ võ công rất cao , lòng dạ rất sâu , Cố Nguyệt Mẫn vẫn chỉ là một thiếu nữ mười bảy tuổi , nàng vẫn sẽ tùy hứng , sẽ động tâm , sẽ động tình , cho nên cũng sẽ đa sầu đa cảm , tâm sinh thương xót .

Cố Nguyệt Mẫn là một thành viên có trách nhiệm của hoàng thất , cùng với gia tộc bảo hộ bách tính , có loại cảm tình như đối đãi với hài tử của mình vậy . Đặc biệt Cố Nguyệt Mẫn là nữ tử , càng dễ dàng có cảm giác mẫu tính . Thấy bình dân bách tính bị tàn sát như vậy , lại còn là nữ nhân và đứa nhỏ , nàng sao lại không đau lòng ?

Nguyên Thương không biết an ủi , chỉ có thể từ phía sau ôm lấy nàng , đem ấm áp trên người mình bao bọc lấy nàng . Nàng nhìn sắc mặt Cố Nguyệt Mẫn liền cảm thấy rầu rĩ , trong lòng tràn đầy niệm tưởng [ý nghĩ] muốn truyền đạt với nàng . Nhưng mà , nàng ngay cả chính mình muốn nói cái gì cũng không biết , làm sao có thể nói ra lời ?

Trên đời này , có lẽ cũng chỉ có nữ tử thông minh như Cố Nguyệt Mẫn mới hiểu được một người không biết biểu đạt tâm ý như nàng .

Cố Nguyệt Mẫn thuận thế lẳng lặng tựa vào lòng Nguyên Thương . Cố Nguyệt Mẫn cảm thấy có đôi khi Nguyên Thương biểu hiện như một người từng trải , có đôi khi tâm tư so với hài tử mười một mười hai tuổi còn thuần khiết hơn . Thập Tam người này a , đối với sự vật nhìn nhận rất trực tiếp , không thích thì không hề tỏ ra hứng thú , nàng yêu ghét rõ ràng như vậy , đối với địch nhân cũng quyết không thỏa hiệp , đối với chính mình lại lấy sinh tử giao phó , không một chút chần chờ . Nàng mỗi ngày kề cận muốn cùng mình thân cận , nhưng không hiểu người với người trong lúc đó làm thế nào trao đổi thân cận , tựa hồ trừ bỏ thân mật ra , thì không hiểu được làm sao biểu đạt tình cảm bản thân , khiến cho nàng trong khoảng thời gian này không biết nên khóc hay cười .

Tình ý của Nguyên Thương dành cho nàng , không hề quan tâm đến những người khác - Thập Tam như vậy , làm cho nàng cảm thấy ấm áp , nhưng cũng vì nàng mà thấy khổ sở ; vui vẻ vì nàng đối với mình toàn tâm toàn ý , khổ sở là , Thập Tam ngay cả hữu tình thân tình cơ bản cũng không hiểu rõ , chẳng phải là bi ai rất lớn ?

“ Thập Tam , người có biết dân chúng Đại Yến chúng ta là hiền lành nhất . “ Cố Nguyệt Mẫn biết rõ Nguyên Thương không thể hiểu , nhưng vẫn giải thích cho nàng , “ Năm đó ta theo sư phụ đi Bắc Cương , bị thương , bị cao thủ Hung Nô đuổi theo trốn trở về Lạc Dương Sơn , là sơn dân nơi này đã cứu chúng ta . Nhìn thấy chúng ta là người Hán , dù không quen biết , nhưng lại đem chúng ta coi như thân nhân , làm món ăn dân dã cho chúng ta , hái thuốc ngao dược , quan tâm đầy đủ . Bọn họ thiện lương như vậy , tránh ở trong núi , không tranh với đời , vì sao lại gặp tai họa như vậy ? “

Nguyên Thương đối với thời đại này không có quá nhiều cảm tình , nàng dùng ánh mắt của người đứng xem đối đãi hết thảy , nói : “ Khuynh sào dưới , yên có hoàn trướng * ? ” (*) Khuynh sào dưới , yên có hoàn trướng : Sào (tổ) rớt , trướng có thể lành ?

Nguyên Thương vừa rồi nhìn thấy , tên sắt trên đất , cách quần lông chim trên mũ tên rõ ràng là thói quen của người Hung Nô . Người Hung Nô đối phó người Hán , mặc kệ đó là dân chúng Đại Yến hay là thợ săn trong núi , đều là con mồi của bọn họ . Có lẽ trốn được nhất thời , nhưng không thể trốn được một đời . Biện pháp duy nhất là cầm vũ khí lên phản kháng . Đối với địch nhân , người lui một bước , đối phương liền tiến hai bước , chỉ có mạnh mẽ chống đỡ , mới có chỗ để sinh tồn .

“ Dân chúng vừa thiện lương lại yếu đuối . “ Cố Nguyệt Mẫn nói , “ Bọn họ chỉ cần miễn cưỡng ẩn náu là thỏa mãn , nhưng mà , gần trăm năm qua , khói lửa chưa bao giờ ngừng nghỉ , bọn họ muốn tham sống sợ chết cũng không thể được . Mà đến lúc Đại Yến thịnh thế , ta lại lo lắng Đại Yến như Tần triều trước , nô dịch dân chúng , kiến thiết rầm rộ . Cô cô thường nói , thiên hạ vô luận hưng vong , dân chúng luôn luôn chịu nạn . “

Cố Nguyệt Mẫn sắc mặt u sầu , cầm lấy tay Nguyên Thương đang ôm mình , hồi lâu lại thờ dài . Nguyên Thương chung quy không thể hiểu được tâm tình giờ phút này của mình . Nhưng tựa vào lòng nàng , liền cảm thấy cuối thu lạnh lẽo đỡ hơn rất nhiều .

Nguyên Thương bỗng nhiên nhớ tới một thủ từ , gật đầu nói : “ Hung , dân chúng khổ ; Vong , dân chúng khổ . “

Cố Nguyệt Mẫn nghiêng đầu nhìn nàng . Lời như vậy không giống như là lời Nguyên Thương sẽ nói .

Nguyên Thương hiểu được hoài nghi trong mắt nàng , nói : “ Đây là thủ từ mà người ta kính nể nhất dạy ta . “

Nguyên Thương nói xong , Cố Nguyệt Mẫn thờ dài : “ Thương tâm Tần Hán kinh hành xử . Cung khuyết vạn gian đô tổ liễu thổ * ... Đúng vậy , hưng cũng là dân chúng khổ , vong cũng là dân chúng khổ . Nếu có một ngày Thập Nhất ca làm vua , ta tất nhiên sẽ khuyên can hân thương yêu bách tính . Nhưng nếu Ngũ Ca làm vua , Ngũ Ca tính tình cực kỳ hiếu chiến , thiên hạ này ... “

(*) Nằm trong bài thơ Sơn pha dương - Đồng Quan hoài cổ .

Phong loan như tụ ,

Ba đào như nộ ,

Sơn hà biểu lý Đồng Quan lộ .

Vọng Tây đô ,

Ý trì trù ,

Thương tâm Tần Hán kinh hành xứ ,

Cung khuyết vạn gian đô tổ liễu thổ .

Hung , bách tính khổ !

Vong , bách tính khổ !

Dịch nghĩa :

Núi gò tụ họp ,

Ba đào phần nộ ,

Trong ngoài sông núi Đồng Quan đó.

Nhìn Tây Đô , Ý ngàn ngu ,

Qua ngang Tần Hán kinh thành cũ .

Cung điện ngàn gian thành bãi cỏ .

Hung , trăm họ khổ !

Vong , trăm họ khổ !

(Bản dịch trong “ Anh hùng xạ điêu “ do Cao Tự Thanh dịch) .

Lúc này trong sơn động bỗng nhiên truyền đến tiếng khóc la : “ Trời đánh ! Súc sinh này ngay cả trẻ mới sinh cũng không buông tha ! “

Cổ Nguyệt Mẫn thân mình run lên , lôi kéo Nguyên Thương đi vào trong động . Trong một góc sơn động , bị huân đen khô hanh thành đá vụn rơi trên đất , thấy một khuôn mặt nữ tử bị đốt trọi không rõ mặt mũi nằm trên mặt đất , bụng bị xé ra , nội tạng phân tán ở xung quanh , cuống rốn ở tử cung nổi lên đến một đầu khác là một khối thịt tròn lớn bằng hai bàn tay , không thấy rõ bộ dáng , chỉ có thể lờ mờ thấy khối thịt cuộn tròn đã muốn thành hình .

Nhìn thấy tràng diện này , ngay cả Nguyên Thương cũng sùng sốt một chút . Cổ Nguyệt Mẫn môi trắng bệch , gắt gao nắm tay Nguyên Thương không buông .

Nguyên Thương lúc chấp hành nhiệm vụ , đối với đứa nhỏ bốn năm tuổi cũng không thả lỏng cảnh giác - rất nhiều tổ chức sát thủ sẽ huấn luyện tiểu hài tử ám sát , vì như thế có thể làm mục tiêu thả lỏng cảnh giác . Nguyên Thương lúc bốn năm tuổi cũng đã học rất nhiều kỹ xảo giết người . Lớn lên sau , ở khắp nơi trên thế giới chấp hành nhiệm vụ ám sát , cùng hắc đạo giao phong , gặp qua con gái bị cưỡng bức , bị hành hạ đến chết , nhưng cũng chưa từng gặp qua đối với đứa nhỏ chưa sinh tàn nhẫn như thế . Đây là chiến tranh , không có nhân tính , nếu có luân lý đạo đức đã không có chiến tranh .

Cổ Nghiên cùng nhóm thị vệ đầu lĩnh chạy tới khe núi , nghe thấy thanh âm của thân vệ đều đi theo vào . Trong đám Phong Lão Nhị là người cùng người Hung Nô tiếp xúc nhiều nhất , tiến lên nói : “ Hung Nô mỗi khi xuân đến , liền xuống Nam cướp bóc , ngày thường cũng thường xuyên đến cướp lúa gạo , đem người Hán coi như gia súc , hoặc là hành hạ đến chết , hoặc là mang về nô dịch . Chuyện như vậy ở Bắc cương thường xuyên phát sinh . Nghĩ đến sơn dân này cũng là vì tránh né người Hung Nô mới trốn vào trong núi , lại không biết người Hung Nô làm sao phát giác ra . Bình thường mà nói , người Hung Nô chỉ biết cướp bóc dân cư ở nhiều thôn trấn , đường núi ngựa khó đi , còn như thế đại phí chu chương * lên núi , thuộc hạ cảm thấy việc này không đơn giản ... “

(*) Đại phí chu chương : chỉ việc hoang phí , khổ tâm vào những việc không đâu .

“ Không đơn giản cái rắm ! “ Trình Duyên túm lấy cổ áo hắn , “ Con mẹ nó , người có nhân tính không ? Dân chúng đại Hán chúng ta bị người tàn sát , người lại có thể thờ ơ như thế ? ! “

“Vậy thì muốn như thế nào ? “ Phong Lão Nhị đẩy tay hấn ra , thay đổi bộ dáng cơn đồ chọc cười ngày thường , nghiêm mặt nói , “ Cho dù chúng ta nổi trận lôi đình , có thể làm cho bọn họ khởi tử hồi sinh sao ? Làm nam nhân giống như Mộ Dung Thanh Hoa vậy , ghi nhớ cừu hận này , ngày sau ở trên chiến trường giết bọn hấn máu chảy thành sông ! “ Mộ Dung Thanh Hoa hổ sát [chôn giết] tù binh Hung Nô , khen chê không giống nhau , thậm chí có một số tướng quân cũng thảm oán cách làm của hấn sẽ kích thích người Hung Nô phản kháng càng thêm ngoan cường . Nhưng không thể nghi ngờ là , trong mắt chúng tướng sĩ thuộc hạ - hấn xác thực thật là anh hùng dân tộc .

“Không cần đợi đến lúc đó ? “ Mộ Sinh nghiêng răng nghiêng lợi , trong tay nắm lấy tên sắt của người Hung Nô , nói với Cố Nguyệt Mẫn , “ Đại công tử , xem tình hình , nhóm người Hung Nô này rồi đi không lâu , không bằng chúng ta đuổi theo , giết bọn họ ! “

Cố Nguyệt Mẫn dù sao không xung động như đám hấn tử này , chần chờ nói , “ Chúng ta có thể đuổi kịp không ? “

Người Hung Nô xuống nam cướp lúa gạo , cho tới bây giờ đều là khinh kỵ binh * , đi lại như gió . Một ít tinh binh còn dùng hai ngựa , luân phiên mà đi , đến vô ảnh đi vô tung .

(*) Khinh kỵ binh : là đội quân cưỡi ngựa nhỏ , chạy nhanh và dẻo dai .

Phong Lão Nhị nói : “ Có thuộc hạ ở ngoài cốc điều tra qua , người Hung Nô rồi đi ước chừng khoảng hai , ba ngày . Binh Hung Nô này không có quay về đường cũ , mà là dọc theo đường nhỏ vào núi . Đường núi gập ghềnh , đi đường hấn cũng không nhanh . “

Cố Nghiên chần chờ một chút , cũng nói , “ Vừa rồi thuộc hạ nhìn một chút , theo dấu vết nhìn xem , đám Hung Nô này khoảng sáu đến tám người . Sơn cốc chết đi nhiều nhất là người già , nữ nhân cùng đứa nhỏ , tinh tráng [khỏe mạnh] rất ít . Thuộc hạ đoán rằng , sơn dân này đều xuất thân là săn bắn , thân thể khỏe mạnh , ở trong núi rừng lại như cá gặp nước , không có khả năng bị Hung Nô một lưới bắt hết , nhất định lúc sơn dân tinh tráng không ở nơi này , bị người Hung Nô phát hiện ra chỗ ẩn thân . Sơn dân bur hấn , tất nhiên sẽ đuổi theo người Hung Nô không tha , chỉ sợ người Hung Nô nửa bước khó đi , chúng ta muốn đuổi kịp bọn họ có lẽ có vài phần hy vọng . “

Cố Nguyệt Mẫn nghe hấn nói xong , nhìn Nguyên Thập Tam bên cạnh , nói : “ Thập Tam , ngươi thấy thế nào ? “

Nguyên Thương vừa rồi vẫn suy tư , không nói một lời , nghe Cố Nguyệt Mẫn hỏi , nàng không chút do dự đáp : “ Có thù báo thù , chúng ta đương nhiên phải giết đám người Hung Nô này báo thù ! “

Trình Duyên nhếch miệng nở nụ cười , đưa tay hướng vai nàng vỗ xuống thật mạnh , hét lớn một tiếng : “ Tốt ! “

Nguyên Thương nhanh chóng lui về phía sau một bước , thân mình nghiêng đi , Cố Nguyệt Mẫn thuận thế lôi kéo , đem nàng kéo vào trong lòng . Trình Duyên dùng sức quá mạnh , lao đảo nhào đầu về phía trước , Phong Lão Nhị thuận chân đạp vào mông hấn một cái .

“ Con mẹ nó ai đá ta ? “ Trình Duyên nhảy dựng lên trợn mắt nhìn xung quanh . Những thị vệ khác ai cũng không để ý tới hấn .

Người bên ngoài không có thần kinh thô như hấn , nghe ra Nguyên Thương còn chưa nói xong , đều lẳng lẳng nhìn Nguyên Thương . Lẳng lẳng không lên tiếng .

Nguyên Thương từ trong lòng Cố Nguyệt Mẫn đứng thẳng người , tiếp tục nói : “ Có thể xuất binh , nhưng xuất binh bất luận nhiều hay ít , chung quy phải có chương trình . Trước khi báo thù , chúng ta phải biết rõ một số chuyện : Người Hung Nô trời sanh tính giảo hoạt , vì sao lại tổn nhiều sức như vậy tập kích sơn dân , thu hoạch chút chuyện nhỏ này ? Vì sao người Hung Nô làm xong sau lại tiếp tục vào núi ? Vì sao sơn dân còn sống chưa đến đem xác thân nhân chôn cất ? Đám người Hung Nô này nhân số là bao nhiêu ? Sức chiến đấu như thế nào ? Phụ cận có đại đội binh mã Hung Nô hay không ? Điều tra xong , rồi sẽ quyết định có nên truy kích hay không . “ Nguyên Thương kiếp trước , trước mỗi lần làm nhiệm vụ đều mở ' hội nghị tác chiến ' , bao gồm điều tra tình báo , làm sao xuống tay , sau khi xuống tay nếu thành công thì chạy trốn như thế nào , nếu không thành công sẽ ra sao , còn có trùng mai phục thì nên làm gì , lần này hành động phương thức liên lạc như thế nào , địa điểm tập hợp ở đâu , ở dưới tình huống gì cần cứu viện ra sao ... Dự cho đến khi mọi việc chuẩn bị tốt , thời gian cụ thể thực hiện , kế hoạch này sẽ dựa theo nhân tố đột ngột mà có chút thay đổi .

Tất cả mọi người nhìn về phía Cố Nguyệt Mẫn , những thị vệ tuy rằng hiểu được hết thầy đạo lý phía sau của Nguyên Thương , nhưng hiểu được cũng không thể đè nén tâm huyết của bọn họ .

Cố Nguyệt Mẫn nhìn thăm trạng bên cạnh , buồn bã nói , “ Ta nhớ rõ năm đó lúc lên Bắc thượng , dưới thời loạn Tần , dân chúng trôi dạt khắp nơi , nơi Trung Nguyên giàu có cũng luân lạc đến tình cảnh phải bán nhi nữ , dân thiên triều ta bị đói khổ rét lạnh mà chết . Khi đó hoàng cô cô liên đới với mẫu hậu nói , nhất định phải diệt Hung Nô , chấn chỉnh đất nước , mở ra muôn đời thái bình .

Đáng hận ta hôm nay mới tận mắt thấy , người Hung Nô là như thế nào đối đãi con dân Đại Yên ta .

Người Hung Nô ... Chúng ta nhất định phải cho bọn họ trả giá đại giới !

Chúng ta vốn chính là đi Bắc thượng chống lại Hung Nô , nếu đã gặp , vậy chiến đi ! Địch nhân nếu ít , chúng ta vây lấy tiêu diệt ; Địch nhân nếu nhiều , chúng ta sẽ chậm rãi tính toán , tóm lại bất luận như thế nào , chúng ta tuyệt đối không thể buông tha bọn họ . “

Cố Nguyệt Mẫn vừa nói ra lời này , ánh mắt mọi người đều lóe sáng , nhiệt huyết sôi trào . Chỉ là Nguyên Thương nghe , cảm thấy có chút giống phát biểu trước chiến tranh của đời sau .

Cuối cùng nhóm thân vệ lưu lại tiếp tục thu thập di hài , Phong Lão Nhị đi theo Nguyên Thương xem xét dấu vết hiện trường , những người khác trở về nhấn lại tin tức , phái ra thám báo điều tra phụ cận có tung tích của người Hung Nô hay không , hơn nữa lệnh cho toàn quân nghỉ ngơi , dưỡng tốt tinh

thần nghênh đón cuộc truy đuổi ngày mai .

Nguyên Thương mang theo Phong Lão Nhị dạo qua một vòng , trở về nói với Cổ Nguyệt Mẫn : “ Xem dấu vết thiêu hủy , hẳn là ở hai ngày trước , người Hung Nô có tám người , ngựa có tám kỵ . Hẳn là thám báo tinh nhuệ trong quân tiên phong . “

Cổ Nguyệt Mẫn một bên nghe một bên gật đầu , nói : “ Cô cô nói qua với ta , người Hung Nô kỵ binh tinh nhuệ có ba đẳng . Thứ nhất là Kim Trương vương kỵ , là cấm vệ quân của Thiên Vu * Hung Nô , chỉ có mấy nghìn người ; Tiếp theo là Ngân Trương ung kỵ , thuộc bộ lạc lớn của thủ lĩnh và vương tử , đại tướng thân vệ binh ; Hay xuôi Nam cướp bóc , là quân tiên phong trong Thiết Trương lang kỵ . “

(*) Thiên Vu : Tên hiệu của vua Hung Nô .

Nguyên Thương nghe xong , nghĩ đến Cổ Nguyệt Mẫn từng đối với nàng nói qua , người Hung Nô thích nhất dùng ' Ung ' cùng ' Lang ' để đặt tên cho quân đội ưu tú nhất của mình . Bọn họ cho rằng đây là biểu tượng cho sự dũng mãnh . Kỳ thật ngay từ đầu , quân đội của Cổ Thường Y cũng không gọi là ' Thanh Lang kỵ ' , mà tên là ' Thanh Long kỵ ' , mục đích xưng danh này là , biểu thị mình là Đại Yến chân long ki hạ [rồng thật hạ phẩm] ; Sau này khai quốc ' long ' là cấm kỵ , nên sửa là ' Thanh Nha kỵ ' . Sau đó Thanh Nha kỵ uy chấn Mạc Bắc , người Hung Nô lại gọi quân đội này là ' Thanh Lang kỵ ' . Cổ Thường Y cho rằng , mục đích tồn tại của quân đội này là muốn khiến cho người Hung Nô kinh sợ , một cái tên khiến người Hung Nô sợ hãi rất tốt , vì thế cũng dứt khoát đổi thành ' Thanh Lang kỵ ' .

Nếu quân thám báo có thể là ' Lang kỵ ' , như vậy hẳn là đại quân tinh nhuệ . Nhưng hiện tại người Hung Nô đang ở phía Đông Bắc cùng Cổ Thường Y người ngựa giao chiến , tinh nhuệ như thế làm sao sẽ xuất hiện ở nơi này ?

“ Việc này kỳ quái . “ Nguyên Thương nhìn không được nhủ mảy . Ngay cả nàng cũng có thể cảm thấy trong này có chút mùi vị không tầm thường , “ Hay là người Hung Nô muốn đánh lên Cổ Lan trấn , thẳng tiến kinh thành ? “

Cổ Nguyệt Mẫn sắc mặt trầm trọng , “ Điều này sao có thể ? Người Hung Nô hai mươi vạn đại quân đã xuất động , cô cô không có khả năng ngay cả nhân số đối phương cũng phán đoán sai lầm ! Người Hung Nô đã đến U châu ! Còn nữa , Cổ Lan trấn dễ thủ khó công , tiền phương lại có Lạc Dương Sơn chống đỡ , người Hung Nô nếu xuất binh , quân số gấp mười lần cũng không thể ! “

Nguyên Thương lẳng lẳng suy nghĩ trong chốc lát , hỏi : “ Hung Nô tổng cộng có bao nhiêu binh mã ? “

“ Người Hung Nô xuống ngựa là dân , lên ngựa là binh , khó có thể tính toán . Nhưng căn cứ điều tra , bởi vì khuyết thiếu binh khí khôi giáp , chuẩn bị binh lực cũng không nhiều , ước chừng hơn bốn mươi vạn - U châu có hai mươi vạn đại quân , đang cùng cô cô và phụ hoàng giằng co ; Người Hung Nô nội đấu không ngớt , lại cùng Đột Quyết bất hòa , càng cùng Nữ Chân là kẻ thù truyền kiếp , dùng cho các nơi phòng bị Đột Quyết Nữ Chân có mười vạn binh mã ; Vệ binh của người Hung Nô ở bên trong các bộ lạc , các nơi cộng lại cũng có sáu bảy vạn nhân mã ; Vương đình đề phòng sâm nghiêm , vệ binh có sáu vạn ... “ Cổ Nguyệt Mẫn nói tới đây , sắc mặt trắng bệch , “ Chẳng lẽ , bọn họ cùng người Đột Quyết giải hòa , điều động binh mã ... “

Nguyên Thương nhướn mày , âm thanh lạnh lùng nói : “ Đây chỉ là đoán mà thôi . Binh đến tướng ngăn , nước đến đất chặn , tại sao phải sợ người Đột Quyết ? “

Trở lại doanh trường màn đêm đã buông xuống , Cổ Nguyệt Mẫn nắm lấy tay Nguyên Thương chìm vào giấc ngủ . Ban đêm vẫn không an ổn , chân mày nhíu chặt . Nguyên Thương duy nhất có thể làm , chính là gắt gao ôm nàng , trong lòng thở dài : Rốt cuộc phải làm sao đối đãi với nàng , mới có thể khiến nàng vui vẻ ?

Muốn khanh an ổn ở trong lòng ta , luôn luôn tươi cười ...

P/S : Có biết chương này khó thể nào không ? Có biết chương này khó thể nào không ? Có biết chương này khó thể nào không ? Có biết chương này khó thể nào không ? Có biết chương này khó thể nào không ?

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Tha Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Duy nguyện vĩnh dĩ vi hảo dã .

Chương 58 : Duy nguyện vĩnh dĩ vi hảo dã * .

(*) Duy nguyện vĩnh dĩ vi hảo dã : Chỉ mong giao tình mãi bền lâu .

Nhóm thị vệ đầu lĩnh đều là người tâm trí cứng cỏi , không biết đêm qua ngủ như thế nào , sáng hôm nay mọi người đều dậy sớm . Cổ Nguyệt Mẫn cùng chủ sự Mạc Dật của thương đội Mạc thị sau khi thương lượng , mỗi người đi một ngã . Thương đội như trước đi tìm nơi Đột Quyết buôn bán , đồng thời tìm hiểu tình báo , cùng với việc phái ra lính liên lạc trở về thông tri Tăng Nghị tướng quân của Cổ Lan trấn , đương nhiên , vì tăng thêm tin tưởng , truyền

tin dùng tới án trận [con dấu] của Công chúa và Phò mã .

Còn Cổ Nguyệt Mẫn chuẩn bị nhân mã , đuổi theo tung tích của người Hung Nô . Nguyên Thương trong thế giới tương lai , các loại địa hình đều trải qua huấn luyện , ở kỹ thuật truy tung cùng phản truy tung [lần theo dấu vết và che dấu dấu vết] đã từng cùng với các sát thủ cao cấp khác tiến hành độ sức qua . Nguyên Thương là người còn sống cuối cùng , vì thế năng lực của Nguyên Thương không cần phải nghi ngờ . Lúc trước ở Bạch Mã Tự , nhân mã mai phục ngoài mấy nghìn thước nàng cũng có thể phát hiện , kỹ thuật truy tung , Phong Lão Nhị lão thám báo lâu đời này cũng chỉ có thể làm đồ đệ của nàng .

Cổ Nguyệt Mẫn luôn mỉm cười như gió phong , nhưng hiện tại lại mang theo nhàn nhạt ưu thương . Đối với những người khác mà nói , đây chỉ là một nhóm người của dân chúng Đại Yên . Cổ Nguyệt Mẫn tuy rằng không nói qua , nhưng trong đám sơn dân này , tất nhiên có người nàng từng nhận thức . Nếu không , bằng định lực của Cổ Nguyệt Mẫn , sao ngay cả bản lĩnh mặt ngoài cũng không giả trang được ?

Lúc đại đội nhân mã tiến lên , Nguyên Thương lui ở sau cùng , đối với Phong Lão Nhị nói một tiếng : “ Ta đi lau sạch dấu vết hành quân “ , rồi rời đội ngũ . Cổ Nguyệt Mẫn đang nghe kế hoạch hành quân của Cổ Nghiên , cũng không phát giác nàng rời đi .

Không bao lâu , Nguyên Thương cách xa đội ngũ hơn trăm mét , ghim ngựa đứng ở ven đường , roi ngựa quất lên không trung , phát ra một tiếng “ Ba “ , hướng về phía lùm cây quất : “ Lăn ra đây ! “

Trong lùm cây đầu tiên vang lên tiếng ngựa hí , sau đó một con ngựa đen thuần từ trong bụi cây đứng lên , con ngựa này có màu lông rất xinh đẹp , không chút tạp lông , hai mắt hữu thần , trong mắt mang theo linh tính , sáng ngời hữu thần nhìn Nguyên Thương , là con ngựa vô cùng tốt .

Ngay sau đó một nam tử bên cạnh hắc mã đứng lên , trên đỉnh đầu còn vài miếng lá cây , trong tay ôm một bó hoa cúc dại , có chút kinh hi , có chút chân chờ , còn có chút lo lắng , nhìn Nguyên Thương , không biết nên tiến hay lui .

Nguyên Thương thấy người này , đôi mi thanh tú xiết chặt , kéo ngựa xoay đi .

“ Ai , Kì muội ! “ Chu Vân Tuyền xoay người lên ngựa , hắc mã thế nhưng không cần chạy lấy đà , trực tiếp nhảy ra , vượt qua mấy thước lùm cây , dừng ở phía sau Nguyên Thương , vội vội vàng vàng hô , “ Kì muội , người chờ ta một chút ! “

Nguyên Thương lập tức ngồi im , lạnh lùng nhìn hắc mã . Dựa theo tính tình của nàng , một kiếm giết , đơn giản mau lẹ . Nhưng một khi hạ thủ không được , nàng lại không biết làm thế nào xử lý . Vốn muốn hỏi Cổ Nguyệt Mẫn , nhưng nghĩ đến ở Cổ Lan trấn nhìn thấy Chu Vân Tuyền sau Cổ Nguyệt Mẫn khi tức lạnh lẽo như sương lạnh , trực giác nói cho nàng vẫn là dừng cho Cổ Nguyệt Mẫn biết . Quay đầu nhìn Chu Vân Tuyền , chỗ chân trái bị mình đạp bị thương hơi gồ , chắc là đã băng bó . Người này góc áo vài chỗ bị rách , đầy người bụi đất , chặt vật cười hắc mã , trong tay còn gắt gao nắm lấy đóa hoa cúc , muốn nói lại thôi .

Nguyên Thương âm thanh lạnh lùng nói : “ Người đi theo ta rốt cuộc muốn làm cái gì ? “

Chu Vân Tuyền thấy Nguyên Thương nói chuyện với hắc mã , tức khắc mặt đầy tươi cười , nói : “ Kì muội , lần này đi phương Bắc , người Hung Nô hung ác , ta đi theo người có thể bảo hộ người a ! “

Nguyên Thương nhìn thoáng về phía bắp chân bị thương nặng của hắc mã , giục ngựa rời đi . Đối với xưng hô ' Kì muội ' , Nguyên Thương đã mặc kệ .

Chu Vân Tuyền mặt đỏ lên . Theo hắc mã nhìn thấy , võ nghệ của hắc mã vốn cao hơn Nguyên Thương rất nhiều , ngày ấy chẳng qua là chính mình lo là sơ suất , lại bởi vì đối phương là ' Kì muội ' mà không yên lòng , thế nên mới bị bắt trụ . Nhưng không nghĩ tới Nguyên Thương cho rằng chính mình võ nghệ thấp kém . Đây thật sự là thiên đại oan uổng a ! Nếu hắc mã võ nghệ thấp kém , cũng không có khả năng cùng Lão Thất - Đan Tự Nam đến Cổ Lan trấn , nơi buôn bán trọng yếu như vậy a !

Nguyên Thương cười ngựa đi một hồi , nghĩ đến dáng vẻ của Chu Vân Tuyền , không biết như thế nào , bỗng nhiên nhớ tới lão Bát của [Hắc Sắc Chi Vãn] . Lão Bát là một tên hoa hoa công tử , trong nhiệm vụ chỉ cần có phụ nữ , hắc mã thường hay làm chơi ăn thật , bởi vì hắc mã đặc biệt biết cách làm các cô gái vui vẻ . Lão Bát thường nói , muốn tán gái , có rất nhiều loại thủ đoạn , nhưng mà xe cùng hoa tươi là không thể thiếu . Giống như ăn cơm , tuy rằng là gan ngỗng , bảo ngư thậm chí miễn hán toàn tịch * đều là nhân gian mỹ vị , nhưng mặc kệ những món này mỹ vị cỡ nào , mọi người cũng không thể rời bỏ cơm trắng , bánh bao . Dù là Công chúa hoàng thất , hay là tiểu muội thôn quê , bản tính của phụ nữ là không thay đổi . Mặc kệ thủ đoạn có bao nhiêu tốt , muốn đi câu dẫn con gái , đều cần phải có xe tốt hoặc là hoa tươi đến làm nền , rồi mới nói về thứ khác .

(*) Miễn hán toàn tịch : hay Tiệc triều đình Hán Thanh là một trong những đợt tiệc lớn nhất được ghi chép ở Mãn Châu và trong lịch sử Trung Hoa . Tiệc này bao gồm 108 món độc đáo từ nhà Thanh và nhà Hán . Nó được tổ chức trọn 3 ngày với 6 bữa tiệc .

Ở cổ đại , đương nhiên không có vật thể công nghệ cao như xe hơi . Nhưng không có xe tốt , thì có ngựa tốt a ! Nhìn xem con hắc mã này tốt vô cùng , ngay cả nàng cũng nhìn không được mà thích . Như Cổ Nguyệt Mẫn , hắc mã sẽ không thích tục vật như hoa tươi đi ? Nhưng muốn ở thảo nguyên rong ruổi , phải có một con ngựa thật tốt !

Vì thế Nguyên Thương lập tức xoay người trở lại . Chu Vân Tuyền thấy Nguyên Thương trở về , nghĩ là nàng hồi tâm chuyển ý , về mặt kinh hi . Ai ngờ Nguyên Thương không nói hai lời , xoay người xuống ngựa , một tay kéo hắc mã xuống ngựa , lại đổi hai cái yên ngựa , xoay người lên hắc mã .

Hắc mã làm sao chịu theo ? Chân trước đứng lên , lớn tiếng hí , muốn làm Nguyên Thương rút xuống ngựa . Càng là thần mã càng có trí tuệ , nếu không phải người cưỡi ngựa kỳ tài , tuyệt đối không thể hàng phục . Còn có mã vương trong truyền thuyết , chỉ khuất phục một vị chủ nhân , sau đó dù có hiếp bức , mặc kệ thuật cưỡi ngựa hay sức lực cao siêu thế nào cũng sẽ liều chết không theo . Con hắc mã này đã nhận thức Chu Vân Tuyền làm chủ nhân , làm sao sẽ dễ dàng khuất phục người khác ? Cho dù không làm nàng rơi xuống được , thì cho nàng nghiêng ngã vài cái , hoặc kéo nàng chạy vài vòng

đường cong , cách con ngựa muốn ném người xuống còn nhiều , người bình thường có lẽ không chế không được . Nguyên Thương chỉ là kiếp trước vì ám sát người quyền quý ngoại quốc mà học một chút cưỡi ngựa , lại trải qua nửa năm cùng Thần Cơ Tử ở Giang Nam du lịch mà tiến bộ một chút , nhưng ở thuật cưỡi ngựa , chỉ có thể cùng kỵ binh bình thường so sánh , nếu thật độ sức thì cũng kém hơn bọn người Cổ Nghiên .

Nàng đối với tập tính của ngựa cũng không phải vô cùng rõ ràng , bằng không cũng sẽ không trực tiếp nhảy lên lưng hắc mã . Con ngựa xóc nảy , Nguyên Thương gắt gao nắm dây cương , kẹp lấy bụng ngựa , suýt chút nữa rơi xuống .

Bất quá cũng không đợi cho hắc mã nổi giận , Chu Vân Tuyền trấn an nói : “ Ngọc Kỳ Lân ! Đừng nhúc nhích ! “ Hắc mã nghe hắn nói , lập tức an phận , nhưng vẫn phát ra tiếng phì phì trong mũi , có chút nóng nảy .

Chu Vân Tuyền khập khiễng tiến lên vuốt ve đầu ngựa , nói : “ Ngọc Kỳ Lân , ngoan ! Ta đem người cho Kì muội ! Người phải ngoan ngoãn nghe lời , đừng làm Kì muội hoảng sợ ! “

Con ngựa tựa hồ nghe hiểu lời nói của hắn , nhẹ giọng hí hai tiếng , liền cúi đầu không nóng nảy nữa , chỉ là vó ngựa trước sau lần lượt giẫm đạp , có vẻ rất có sức sống rất có linh tính . Cũng chỉ có thần mã như vậy mới có khả năng giống như người yên lặng ẩn núp ở trong lùm cây không hề phát ra tiếng .

Chu Vân Tuyền nhìn nàng , ánh mắt sáng ngời , chứa đầy thâm tình , nói : “ Kì muội , Ngọc Kỳ Lân vốn nên đi theo người , lúc nó tuổi còn nhỏ , là ngựa con được thương đội Tiêu gia đem từ thảo nguyên Mạc Bắc mang về . Năm đó người đem nó gửi ở sân ngựa của đại sư huynh nuôi dưỡng , nửa năm trước ta đem nó mang trở về , lại không có cơ hội cho người . Nay người không muốn gặp ta , liền để nó cùng người đi đi ! “

Sát thủ nếu có thích thứ gì đó , thì phải là vũ khí và trang bị . Ở thế giới này , đao kiếm , ngựa là trang bị vũ khí , Nguyên Thương làm sao thấy thứ mình thích mà không thêm ? Trong nhìn nhận của nàng , trên thế gian này không có thứ gì trời sinh liền thuộc về mình , muốn có gì đó thì tự mình đến cướp . Công chúa cũng vậy , ngựa tốt cũng thế .

Nhưng Nguyên Thương lại chưa bao giờ trải qua việc được ' người xa lạ ' đưa tặng này nọ không cần trả lại . Cho dù là lúc trước cũng thế , huynh đệ tỷ muội lúc trước có cái gì cũng là trao đổi mà thôi , liền ngay cả Vu Linh đại tỷ sai phái bọn họ cũng cấp phí làm thuê , chưa bao giờ tặng đồ miễn phí .

Nguyên Thương chung quy cảm thấy có chút tư vị không phải . Tên Chu Vân Tuyền này , tự cho là đúng , lại ngây ngốc ngu si , nhưng đối đãi chủ nhân trước của thân thể này không chút giả dối . Chỉ là , chính mình mỗi lần nổi lên ý niệm giết hắn trong đầu , lại không hạ thủ được . Bởi vì hắc mã nên cảm thấy thiếu hắn chút gì đó .

Nguyên Thương nhú mày , dứt khoát coi như không nghe thấy . Trong lòng nghĩ , con ngựa này là do nàng cướp , nhân tình gì đó , nàng mới không tiếp thu ! Nguyên Thương sắc mặt giận dữ , nói với hắn : “ Đừng để ta nhìn thấy người ! “

Chu Vân Tuyền nói : “ Được được , ta sẽ không để người thấy ta ! Ta liền từ rất xa đi theo các người , người nếu có chuyện gì , chỉ cần kêu Ngọc Kỳ Lân quay lại , ta lập tức đi tìm người ! “

Nguyên Thương đối với người ngoài đều cực kỳ lãnh đạm , không đặt sinh tử người ngoài ở trong mắt . Nhưng lần này có chút tức giận . Tên Chu Vân Tuyền giết không được , đuổi không đi này , ít nhất có thể ảnh hưởng cảm xúc Nguyên Thương .

Nếu thân thể Tô Kì linh hồn không phải Nguyên Thương , dù thân thể này đổi lại là bất kỳ nữ tử nào , được thanh niên tuấn tú như Chu Vân Tuyền toàn tâm đối đãi như vậy , rất khó tránh khỏi sẽ có chút động tâm , cho dù không động tâm trong lòng cũng sẽ có hảo cảm . Chỉ là , với người không có cảm giác an toàn như Nguyên Thương , chiếm được thứ đáng giá quý trọng hay khó có được , tất nhiên sẽ giữ chặt , giấu kỹ còn lại đều xem thường . Cảm tình đối với người cô chấp như Nguyên Thương mà nói , cùng thế tục giống nhau rất nhiều thứ , gần quan được ban lộc , vào trước là chủ , chỉ cần nhận định một người , sau đó dù gặp gỡ người có tốt hơn một nghìn một vạn lần , đều khó có thể lay động . Cho dù Cổ Nguyệt Mẫn muốn vàn không tốt tất cả đều không tốt , nàng cũng khó mà dao động , huống chi , mị lực của Cổ Nguyệt Mẫn , dù là bóng lưng Chu Vân Tuyền cũng khó mà theo kịp .

Nguyên Thương trở lại đội ngũ , mọi người nhìn thấy dưới thân nàng là tuấn mã Ngọc Kỳ Lân , trong mắt đều ngạc nhiên .

“ Ai nha mẹ của ta ! Con ngựa này bộ dáng thật đẹp , xem căn cốt cũng rất tốt , mụ nội nó đúng là bảo mã a ! Không hổ là chủ tử của ta ! “ Phong Lão Nhị làm thám báo , coi trọng nhất là ngựa , thấy Ngọc Kỳ Lân , nước miếng đều chảy xuống , nếu không phải Nguyên Thương cưỡi ngựa , khẳng định đã sớm chạy đến dùng hết các loại phương pháp liều chết giành lấy !

Trình Duyên nói với Lục Minh bên cạnh : “ Đây , Lục Tú Tài , người nói Phò ... Nguyên cô nương tại sao trong chốc lát không thấy liền kiếm được một bảo mã a ? Không phải vừa mới ở trong rừng cây hàng phục đi ? “

Lục Minh cũng hai mắt sáng lên nhìn Ngọc Kỳ Lân , trong miệng thờ dài : “ Không biết ... Nguyên cô nương cho tới bây giờ đều thần thần bí bí ... Ai , thật sự là bảo mã a ! “

Cổ Nguyệt Mẫn đang cùng Cổ Nghiên nghiên cứu lộ tuyến đi đường , chợt nghe thấy âm thanh nghị luận phía sau , quay đầu , vừa lúc thấy Nguyên Thương cưỡi hắc mã theo đường mọi người tránh ra chạy tới , ghim ngựa , chỉ vào ngựa cười dưới thân hỏi : “ Ngựa này như thế nào ? “

Cổ Nguyệt Mẫn nhìn ngựa cười vừa đổi của nàng , cũng không hỏi nhiều , chỉ là cười khen : “ Ngựa này là thần mã , rất thích hợp để Thập Tam cưỡi . “

Nguyên Thương nhìn nàng , dừng một chút , nói : “ Tặng người được không ? “

Cổ Nguyệt Mẫn kinh ngạc hơi hé môi , sau lại rũ mi mắt xuống , vén một chút tóc mai ra sau , mỉm cười , nói : “ Rất tốt . “

Nguyên Thương nghe xong, không nhìn được đối với Cô Nguyệt Mẫn lộ ra ý cười nhẹ nhàng .

Chỉ có nữ tử trí tuệ như Cô Nguyệt Mẫn, mới có thể từ động tác rất nhỏ của Nguyên Thương cùng với chút biến hóa trong ánh mắt mà thấy được quan tâm cùng luống cuống . Mặc kệ ngựa này từ đâu đến , chỉ vì Nguyên Thương muốn có được nụ cười của mỹ nhân mà làm ra cử chỉ ngốc nghếch , khiến nàng vui sướng . Cô Nguyệt Mẫn giờ khắc này , xác thực là tươi cười nhẹ nhàng , trong lòng ấm áp , mềm mại một mảnh , u sầu hôm qua phảng phất trong chớp nhoáng mà tiêu thất . Nàng là Trưởng Công chúa tương lai của thiên triều , bảo mã gì mà chưa thấy qua ? Chính trong trang viên của nàng cũng nuôi rất nhiều , hiện tại nàng cười bạch mã chính là thần mã cô cô Cổ Thường Y tặng, trừ bỏ Cô Nguyệt Mẫn còn chưa có người thứ hai cười . Con cháu thế gia vì lấy lòng nàng , tặng nàng vô số trân bảo , bao gồm tuần mã , kì trân , đồ cổ , thậm chí còn có thần binh lợi khí , bí tịch võ công , nhưng nàng cho tới bây giờ đều chường mắt . Dù Nguyên Thương này có chút trúc trắc , sắc mặt mang chút vui mừng mỉm cười , lại làm cho nàng cảm thấy nhận được lễ vật tốt nhất thế gian này .

Cô Nguyệt Mẫn bỗng nhiên cảm thấy , chính mình cả ngày tính toán mưu kế , thế nhưng ngay cả tuổi của mình cũng đều quên . Mình cùng Thập Tam , bất quá chỉ là thiếu nữ mười sáu bảy tuổi mà thôi ...

Thoáng nhìn đám cúc đại bên cạnh vách đá , roi ngựa trong tay giờ lên , chớp roi quán lấy đóa cúc đại , lúc roi ngựa trở lại , đóa hoa cúc kia cũng cùng nhau quán trở về , nằm ở trong tay nàng .

Cô Nguyệt Mẫn tiến lên vài bước , đến gần Nguyên Thương , đứng ở bên cạnh Nguyên Thương , khẽ ngửi mùi hoa , tao nhã thoát tục , nói : “ Thập Tam , cô nhân nói : Đầu ngã dĩ mộc qua , báo chi dĩ quỳnh cư * , hôm nay ngươi tặng ta bảo mã , ta liền tặng ngươi hoa tươi . Hoa tươi xứng mỹ nhân , thích hợp , thích hợp ! “

Nói xong đem hoa cúc đặt ở trong tay Nguyên Thương còn đang sửng sốt , thản nhiên cười , xoay người rời đi , thanh âm cười khẽ vẫn còn bên tai .

Qua thật lâu , đến khi Cô Nguyệt Mẫn đã cùng Cổ Nghiên ở phía trước dẫn đường , đại đội nhân mã tăng nhanh tốc độ , Nguyên Thương mới hồi phục lại tinh thần , chợt nhớ - Cô Nguyệt Mẫn nói, không phải hồi báo , mà là vì ' vĩnh dĩ vi hảo dã ' * .

Không biết Cô Nguyệt Mẫn như vậy có phải là đùa giỡn hay không .

Nguyên Thương cầm đóa hoa cúc kia , trước mắt vẫn còn nghe thấy tiếng cười nói thản nhiên vừa rồi của Cô Nguyệt Mẫn . Nàng rốt cục hiểu được một chút . Chu Vân Tuyên tặng bảo mã , lưu luyến ở mấy trăm dặm không đi , nàng không chút nào để ở trong lòng , nhưng mà Cô Nguyệt Mẫn nhẹ nhàng tươi cười , lại khiến nàng tâm thần nhộn nhạo , không thể tự thoát ra được .

(*) >

Đầu ngã dĩ mộc qua , báo chi dĩ quỳnh cư . Phi báo dã , vĩnh dĩ vi hảo dã !

Đầu ngã dĩ mộc đào , báo chi dĩ quỳnh dao . Phi báo dã , vĩnh dĩ vi hảo dã !

Đầu ngã dĩ mộc lý , báo chi dĩ quỳnh cửu . Phi báo dã , vĩnh dĩ vi hảo dã !

Dịch thơ :

Người cho ta đu đủ , ta lấy quỳnh cư đáp tặng lại . Nào phải vì báo đáp , chỉ mong giao tình mãi bền lâu !

Người cho ta trái đào , ta lấy quỳnh dao đáp tặng lại . Nào phải vì báo đáp , chỉ mong giao tình mãi bền lâu !

Người cho ta trái mận , ta lấy quỳnh cửu đáp tặng lại . Nào phải vì báo đáp , chỉ mong giao tình mãi bền lâu !

Chú thích : Quỳnh cư , quỳnh giao , quỳnh cửu : Đều là các loại ngọc .

Chỉ mong giao tình mãi bền lâu ... Nguyên Thương nhìn hoa trong tay , thầm nghĩ : Đây là tư vị động lòng sao ?

“ Nguyên cô nương , Nguyên cô nương ! “ Phía trước chợt có người đạp lên cành khô từ lùm cây chạy về .

Nguyên Thương đem hoa cúc nhét vào trong ngực , nghiêm mặt nói : “ Chuyện gì ? “

Tất cả mọi người tự giác che chắn động tác giấu hoa của Nguyên Thương , lính liên lạc cũng nghiêm trang nói : “ Phía trước phát hiện dấu vết vó ngựa của kỵ binh Hung Nô , Điện hạ thỉnh Nguyên cô nương đi xem . “

P/S : Bài thơ này có ý nghĩa rất hay nha ! Sau này có tặng quà cho ai thì hãy vì muốn giữ mối quan hệ tốt và lâu dài với người đó chứ đừng vì đáp lễ .

Người mình thích có tặng hoa đại thì vẫn thích , người mình không thích có tặng bảo mã cũng chẳng cảm kích kia kìa !

Hôm nay chế đi chơi nên post cho mọi người . Hy vọng hôm nay khỏi đầu thuận lợi , mọi người đều vui vẻ , ta cũng vui vẻ luôn , hehe !

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Tha Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Vây sát [Thượng] .

Chương 59 : Vây sát [Thượng] .

“ Nguyên cô nương , Điện hạ đội ở bên này ! “ Thân vệ truyền lệnh mang Nguyên Thương đi đến đội ngũ đầu tiên . Phong Lão Nhị đang ngồi xổm dùng bàn tay đo đạc dấu vết lớn nhỏ , độ sâu của vó ngựa , cùng với khoảng cách các vó ngựa . Thấy Nguyên Thương đến , bầm báo nói : “ Nguyên cô nương , người Hung Nô tốc độ ngày càng chậm , hơn nữa còn ở phụ cận dừng lại hồi lâu , đi vài vòng lượn quanh mới tiếp tục đi tiếp . Người xem , nơi này còn có vết máu , hẳn là trúng cạm bẫy của sơn dân , nhưng không thương tổn nặng , lại tiếp tục đi rồi ! “

Nguyên Thương xoay người xuống ngựa , ở chung quanh cẩn thận xem xét . Bỗng nhiên ánh mắt chăm chú , bất thành linh xoay người lên ngựa , cười ngựa chạy về phía trước .

Mười thân vệ lập tức theo sát . Cố Nguyệt Mẫn hướng Cổ Nghiên gật đầu , Cổ Nghiên liền mang theo đội ngũ đuổi theo thân ảnh Nguyên Thương .

Ngựa của Cố Nguyệt Mẫn là Cổ Thường Y tặng cho , ở vùng núi hay đồng bằng đều có kinh nghiệm phong phú , xuyên qua rừng rậm mà đi vô cùng nhanh chóng , hai ba cái liền vượt qua Nguyên Thương , hỏi : “ Thập Tam , xảy ra chuyện gì ? “

“ Phía trước có người ! “ Nguyên Thương ngừng khí vô cùng khẳng định .

Cố Nguyệt Mẫn gật đầu , thân thiết hỏi : “ Có bao nhiêu người ? Người nắm chắc không ? “

Nguyên Thương nói : “ Một con chuột nhỏ , dễ như trở bàn tay ! “ Khoa tay múa chân một cái , đối với Cổ Nghiên nói , “ Người mang theo bọn họ tản ra , ở phụ cận chỗ này vây quanh , không cần đa thảo kinh xà . ” Cổ Nghiên gật đầu lĩnh mệnh .

Nguyên Thương cùng Cố Nguyệt Mẫn hai người giục ngựa tiến vào rừng , Nguyên Thương thuật cười ngựa không tinh , hơn nữa Ngọc Kỳ Lân tuổi còn nhỏ , tuy rằng thật cẩn thận , nhưng chân ngựa vẫn giẫm phải cành khô phát ra tiếng “ Răng rắc “ nhỏ . Mà bạch mã của Cố Nguyệt Mẫn , sắc lông tuy không đẹp bằng Ngọc Kỳ Lân , nhưng mỗi khi đạp trúng đất cứng , lại lặng yên không một tiếng động .

Công chúa võ nghệ cao cường , nhưng đối với loại cơ quan cạm bẫy này lại hoàn toàn không hiểu . Nguyên Thương thật ra là người lành nghề trong đám lành nghề , ở địa giới này , nàng cũng coi như là nhân vật số một trong việc truy tung và phản truy tung [Truy theo dấu vết và che giấu dấu vết] . Nàng đi ở phía trước , Cố Nguyệt Mẫn đi ở phía sau , đi theo cước bộ của nàng không chút do dự . Trên thế gian này , người có thể được Cố Nguyệt Mẫn hoàn toàn tin nhiệm có rất nhiều , như Cổ Nghiên cùng đám thị vệ tâm phúc đó , nhưng người khiến nàng trong tiềm thức có thể hoàn toàn tin nhiệm cùng ý lại , trừ bỏ Cổ Thường Y , chính là Nguyên Thương trước mắt đây .

Không bao lâu , Nguyên Thương bỗng nhiên kẹp bụng ngựa , ở trong rừng chạy băng băng . May mắn đã đổi Ngọc Kỳ Lân , nếu chỉ là thiên lý mã bình thường , thì không thể ở trong rừng xuyên qua nhanh chóng như thế , càng không thể tránh đi cây cối , vượt qua bụi cây tự nhiên như vậy .

Chạy hai bước , Nguyên Thương bỗng nhiên rút ra Kinh Lôi đao , một đao chém về phía hông cây to bằng miệng bát ở phía trước . Thân cây vang lên tiếng đứt gãy , vết cắt tron bóng . Cùng lúc thân cây gãy , một cây mây được buộc chặt ở trên đỉnh thân cây “ Vèo “ văng ra , phía trước ầm ầm rơi xuống một cái tíc cầu nhìn giống như cọc gỗ tròn , rõ ràng là cạm bẫy được treo trên cây , nếu Nguyên Thương cứ như vậy cười ngựa qua , bộ cương ngựa bị tiếp xúc , cùng viên gỗ va chạm đến , nhất định cửu tử nhất sinh . Nguyên Thương một bên chạy nhanh một bên giải quyết hết cạm bẫy , viên gỗ tròn rơi xuống , nàng vừa vặn cười ngựa tới , Ngọc Kỳ Lân bay vọt lên , đạp trên viên gỗ tròn , lướt qua chỗ đó , văng văng rơi xuống mặt đất phía trước . Mà phía sau viên gỗ là một cái hố bẫy to , hố to vì viên gỗ làm chấn động mà lộ ra nguy trang , trong hố thanh trúc dựng san sát nhau , sắc nhọn vừa thấy tâm liền lạnh .

Nguyên Thương vừa chạm đất , trong tay áo châm thép “ Vèo “ bắn ra , bắn vào trong bụi cây phía trước , sau đó nghe thấy “ Phan “ một tiếng , âm thanh như gân trâu bị tách ra , ngay lập tức phía trước mặt tựa như phản ứng dây chuyền bắn ra vô số “ Âm khí “ , có lẽ là đá vụn .

Nguyên Thương xoay người xuống ngựa , tay phải rút ra Kinh Lôi đao , tay trái nhặt lên mấy khối đá vụn lớn bằng hạt đào , hướng một chỗ trong rừng chậm rãi đi đến , trong tay tảng đá “ Ba “ ném ra bên ngoài , đánh vào cành khô che đậy trên mặt đất . ” Leng keng “ một tiếng , mặt đất nảy lên một bộ bẫy thú . Thanh âm chưa dứt , cục đá thứ hai trong tay Nguyên Thương , mang theo nội lực , nhanh như tia chớp , “ Bộp “ một tiếng , đánh trúng cái gì đó trong bụi cây , phát ra âm thanh nặng nề , không giống như là nhánh cây cũng không giống như là mặt đất , giống như đánh vào vải bố thô .

Nhưng trong bụi cây không hề phản ứng . Nguyên Thương không chút nghi ngờ phán đoán của mình , cười lạnh một tiếng , hướng phương hướng cố định kia tiêu sái đi tới , hai cục đá cuối cùng trong tay cũng liên tiếp đánh vào bụi cây .

Mắt thấy đã đến gần , trong bụi cây bỗng nhiên có phản ứng , một cái bóng màu xám đen “ Vèo “ về phía sau chạy trốn . Nguyên Thương bay vọt đến ,

Kinh Lôi đao mang theo đường cung màu bạc hướng bóng đèn kia chém xuống . Bóng đèn ngay tại chỗ lặn một vòng , hướng bên cạnh tránh đi . Bên phải vừa lúc có hai gốc đại thụ , có thể đem bóng xám che khuất , Nguyên Thương cười lạnh một tiếng , cổ tay khẽ lật , trường đao bỏ ngang , chém tới . Bóng xám co thành một đoàn , tiếp tục lặn , theo giữa hai gốc đại thụ lặn qua .

Nguyên Thương một đao trăm ở thân cây , trong lúc nhất thời không rút ra được . Đợi đến khi nàng rút đao ra , bóng xám dĩ nhiên biến mất không thấy .

Nguyên Thương khoe miệng cười châm chọc . Năm đó lúc nàng chín tuổi , trừ bỏ mười đại cao thủ | Hắc Sắc Chỉ Vân | nàng là cao thủ phản truy tung mạnh nhất , năm đó nàng cùng Vương lão Tứ giỏi đánh lén phối hợp , ở trong rừng rậm không người có thể tiếp cận mục tiêu trong vòng một trăm mét . Một chút thủ đoạn nhỏ đó , ở trước mặt nàng không khác gì múa rìu trước cửa Lỗ Ban * .

(*) Múa rìu trước cửa Lỗ Ban = Múa rìu trước mắt thợ : Được ví với ở trước mặt người trong nghề khoe khoang bản lĩnh , không biết tự lượng sức .

Lỗ Ban : Thời Xuân Thu bên Trung Quốc , ở nước Lỗ có người thợ mộc họ Ban rất giỏi , nhiều tài khéo , nổi tiếng trong việc xây cất nhà cửa và được người đời tôn xưng biệt danh là Lỗ Ban . Ông được coi là ' Ông tổ nghề mộc ' .

Nguyên Thương bỗng nhiên đi vòng vèo , chạy hướng về Ngọc Kỳ Lân , thời điểm chạy đến một nửa , bỗng nhiên nhảy lên thật cao , Kinh Lôi đao hướng về phía trước đâm tới , vừa lúc đâm trúng bóng xám kia . Thì ra bóng xám này núp trên cây , muốn trộm Ngọc Kỳ Lân của Nguyên Thương để chạy trốn . Nhưng Ngọc Kỳ Lân có linh tính , nhìn thấy trên cây có người xa lạ tới gần , lập tức cảnh giác , truyền đạt với Nguyên Thương .

Nguyên Thương không cần nhìn , chỉ cần cảm giác ánh sáng phản xạ ở phụ cận cùng thanh âm trên đỉnh đầu , liền chuẩn xác không sai lệch đâm trúng giữa vai trái của bóng xám , làm ảnh hưởng hành động của hắn , cũng không trí mạng , thích hợp để tra hỏi .

Bóng xám “ A “ kêu một tiếng , ngã xuống đất .

Nguyên Thương mũi đao dính máu chỉ vào cổ hắn .

Đây là một tiểu hài tử , ước chừng tám chín tuổi , đen gầy , khỏe mạnh , ôm bả vai tròng mắt nàng .

Nguyên Thương vừa nhìn , liền biết đây là sơn dân .

Nếu Có Nguyệt Mẫn thấy ... Nguyên Thương nhớ tới nụ cười xán lạn của nàng ở khách điểm Cổ Lan trấn , thanh lịch trong lòng rung rung một chút . Nguyên Thương nhìn chăm chăm tiểu nam hài mà suy tính , ánh mắt lạnh lùng ; Tiểu nam hài cũng hai mắt đỏ bừng liều mạng trừng mắt Nguyên Thương , trong mắt tràn ngập hận ý .

Nguyên Thương bỗng nhiên níu lấy áo của nam hài , kéo xuống mạnh vài trói chặt hắn lại . Tiểu nam hài liều mạng giãy dụa , nhưng làm sao chống lại Nguyên Thương được ? Hai ba cái liền bị trói thật chặt , dùng một trong tám phương pháp trói buộc ở hiện đại , trừ phi hắn biết nhu cốt công * , nếu không tuyệt không có khả năng giãy thoát . Tiếp theo xé một mảnh vải bố nhét vào miệng hắn .

(*) Nhu cốt công : Công phu luyện cho khớp xương toàn thân mềm dẻo , động tác linh hoạt .

Ừ , như vậy hắn không có cách nào nói lung tung nữa .

Nguyên Thương lôi hắn ném trên lưng ngựa , vừa vặn Có Nguyệt Mẫn đến , nhìn thấy đứa nhỏ bị trói gô vắt ngang trên lưng ngựa , trên người rõ ràng là mặc áo lông cộc tay của sơn dân , hơi lộ trách cứ nhìn Nguyên Thương , sáng giọng : “ Thập Tam ! “

Nguyên Thương nói : “ Người Hung Nô có thể tìm được chỗ ở của sơn dân , nói không chừng vì có gian tế . “

Có Nguyệt Mẫn luôn bày mưu nghĩ kế , nhìn tình hình sau , mật thám này , còn các loại tiểu kế ám sát kia , Có Nguyệt Mẫn cùng Phong lão Nhị đều là lính dày dạn , hiểu được càng nhiều . Vì thế chỉ đành nói : “ Đứa bé nhỏ như vậy lại là mật thám ? Mang về để cho Phong Nhị thẩm vấn . “

Thời điểm Nguyên Thương đem tiểu nam hài giao đến tay Phong Nhị , liền cho hắn một ánh mắt . Phong Nhị dù sao cũng xuất thân từ phủ Phò mã , một đường được Nguyên Thương chỉ dẫn thủ thuật cao cấp tra khảo gián điệp , thấy Nguyên Thương ánh mắt lập tức ngầm hiểu , một tay đem tiểu nam hài trên lưng ngựa kéo xuống , ném cho hai tên đệ tử thám báo , về mặt hung ác , mở miệng liền ngâm máu phun người : “ Đem tên ' gian tế Hung Nô ' mang về lều trại của ta ! Thẩm vấn thật tốt ! “ Sau đó hung thần ác sát trở về doanh trường thám báo .

Có Nguyệt Mẫn vốn đối với thân phận ' gian tế ' của nam hài đã nửa tin nửa ngờ , thấy bọn họ nháy mắt giờ trò , vừa tức giận vừa buồn cười , nhưng cũng không ngăn động tác của mọi người , mà kéo Nguyên Thương qua , lau mồ hôi trên trán nàng , nói : “ Làm hắn bị thương rồi , ngươi cần gì phải hù dọa đứa nhỏ này nữa ? “ Nguyên Thương lắc đầu nói : “ Ta làm bị thương hắn , hắn đối với chúng ta địch ý quá sâu , muốn tra hỏi này nọ chỉ sợ tổn rất nhiều công phu . Ta thấy hắn ánh mắt đơn thuần , lại kiên nghị quật cường , phép khích tướng đối phó hắn hẳn nhanh hơn một chút . “

Có Nguyệt Mẫn tựa hồ như không biết nàng , “ Thập Tam , ngươi làm sao nghĩ được như thế ? “ Nguyên Thập Tam ngay cả tình cảm bình thường cũng không rõ ràng , thật sự rất khó tưởng tượng về mặt tình cảm nàng có thể suy xét đến khía cạnh này .

Nguyên Thương nói : “ Không phải ta nghĩ được , là Văn Túc dạy ta . “ Chuyện bắt tù binh tra khảo tình báo luôn là sở trường của lão Bát Văn Túc , lão

Bát là một bậc thầy về thổi miên, bản lĩnh thổi miên Nguyên Thương không học được, nhưng về mặt tâm lý ép hỏi tù binh cùng với một ít biện pháp tra khảo năng lại học được.

Cố Nguyệt Mẫn nháy mắt mấy cái, hỏi: “Đồng bọn của ngươi? Người Tiểu gia?”

Nguyên Thương lắc đầu nói: “Không phải. Là đồng bạn trước kia.” Sau đó ngậm miệng không nói. Cố Nguyệt Mẫn cười nhẹ, cũng không truy vấn tiếp.

Từ trong lều trại của Phong Lão Nhị vang lên tiếng nói: “Lấy mảnh vải trong miệng tên gian tế Hung Nô ra đi!”

Ngay sau đó liền nghe thấy thanh âm của một thiếu niên, cơ hồ là gào thét: “Ngươi nói vậy, ta mới không phải gian tế!”

“Tiểu gian tế muốn làm gì? Thấy thiếu niên giãy dụa lợi hại, một tên cấp dưới hét lớn.

Cố Nguyệt Mẫn nhẹ nhàng lắc đầu, vén màn lều trại đi vào, đứng ở cửa, đợi Nguyên Thương đi vào sau mới buông màn xuống.

Phong Nhị nhìn thấy hai vị chủ tử, chấp tay hành lễ nói: “Đại công tử, Nguyên cô nương!”

Cố Nguyệt Mẫn khẽ gật đầu, nhìn thoáng qua trung tâm, nam hài bị hai tên binh sĩ đè xuống đất, nói: “Thả hắn ra đi!”

Phong lão Nhị nói: “Đại công tử, tiểu tử này rất bướng bỉnh!”

Cố Nguyệt Mẫn khoát tay, nói: “Không sao!”

Hai tên binh sĩ đem nam hài kéo lên, buông tay ra, vẫn đứng ở bên cạnh hắn, phòng ngừa hắn gây rối. Tuy rằng chỉ là một tên nhóc, nhưng nếu quấy nhiễu Công chúa điện hạ, bọn họ có chết ngàn lần cũng không đền hết tội.

Tiểu nam hài ngẩng đầu nhìn Cố Nguyệt Mẫn, thấy bộ dáng nàng, rõ ràng hoảng hốt một chút, thầm nghĩ người này rõ ràng là nam nhân, tại sao trong đẹp mắt như vậy?

Cố Nguyệt Mẫn là kinh thành đệ nhất mỹ nữ, lúc ở Cổ Lan trấn, Nguyên Thương giúp nàng tô mày kiếm, mặc nam trang, bộ dáng khí chất nho nhã, cũng chính là một mỹ thiếu niên. Bất quá vừa rồi Cố Nguyệt Mẫn mới 'trêu ghẹo' Nguyên Thương, không tự giác lộ ra vài phần tư thái nữ nhi, cười như gió mát.

Nguyên Thương hừ lạnh một tiếng, hung hăng trừng mắt liếc hắn. Tiểu nam hài lúc này mới nhìn thấy Nguyên Thương, vừa thấy 'người xấu' đã đâm hắn bị thương, tức giận nói: “Là ngươi!”, cũng hung tợn trừng mắt lại. Một lớn một nhỏ hai mắt trừng nhau, không ai nhường bộ.” Thập Tam! “Cố Nguyệt Mẫn nhìn không được khẽ cười, lôi kéo góc áo Nguyên Thương khẽ gọi nàng một tiếng, đối với tiểu nam hài nói, “Đừng sợ, chúng ta là quân sĩ của Đại Yên. Chúng ta đang truy kích kỵ binh của Hung Nô, nhất thời không suy xét kỹ, ngộ thương ngươi! “Vừa nói vừa tiến lên, mở trói cho hắn.

Nào biết đây là phương pháp trói buộc của người hiện đại, nàng nhất thời không mở được. Cố Nguyệt Mẫn oán trách nhìn thoáng qua Nguyên Thương, Nguyên Thương mới tiến lên cởi trói.

Tiểu nam hài nhìn trang phục mọi người xung quanh, quả thật là của người Hán làm ra, không giống như trang phục người Hung Nô, cắn môi dưới không nói, nhưng cũng không có phản kháng.

Cố Nguyệt Mẫn nhẹ giọng hỏi: “Ngươi tên là gì?”

Tiểu nam hài thấy Cố Nguyệt Mẫn vẻ mặt thân thiện, biểu tình căng thẳng có chút dịu đi, lắp bắp nói: “Ta tên Nhị Hồ.”

Nguyên Thương hỏi: “Ngươi nhìn thấy kỵ binh của người Hung Nô?”

Tiểu nam hài liếc nàng một cái, hừ một tiếng, không nói lời nào. Phong lão Nhị vừa thấy tiểu tử này dám đối với Phò mã gia cấp sắc mặt, liền nổi giận, mắng: “Thằng nhãi con...”

“Được rồi! “Cố Nguyệt Mẫn đối với hắn nói, “Đừng dọa đứa nhỏ!”

“Vâng! “Phong lão Nhị chấp tay lui ra.

Nhị Hồ xem xét bọn họ một vòng, đối với Cố Nguyệt Mẫn nói: “Ngươi là đầu lĩnh của bọn họ sao?”

Cố Nguyệt Mẫn ôn nhu đáp: “Đúng vậy!”

“Ngươi là tướng quân Đại Yên sao? “Nhị Hồ đôi mắt có chút đỏ lên.

“Ta không phải tướng quân Đại Yên. “Nhị Hồ còn không kịp lộ ra biểu tình thất vọng, Cố Nguyệt Mẫn đã nói, “Nhưng mà tướng quân Đại Yên nghe lời ta nói.”

Nhị Hổ ánh mắt sáng trong suốt , “ Ngươi là quan lớn ? “

Cố Nguyệt Mẫn gật đầu nói : “ Đúng vậy , là quan rất rất lớn . “

Nhị Hổ đôi mắt hi vọng nhìn nàng , thanh âm nghẹn ngào run run , “ Vậy , ngươi có thể mang theo đại quân đi giết người Hung Nô sao ? “

Cố Nguyệt Mẫn chăm chú nhìn hắn , nói : “ Đại Yển đang cùng người Hung Nô chiến tranh , chúng ta lần này đến , vì đuổi bắt kỵ binh Hung Nô . “

Nguyên Thương im lặng không lên tiếng . Nhìn biểu tình của đứa nhỏ này , hắn là trẻ mồ côi của sơn dân .

Nhị Hổ há mồm , như là muốn nói cái gì , lại cắn chặt răng , không nói ra miệng . Bỗng nhiên bình tĩnh nhìn Cố Nguyệt Mẫn nói : “ Ta biết binh Hung Nô đi nơi nào ! Ta dẫn đường cho các ngươi ! Ta biết đường tắt ! Bất quá , nếu là giết người Hung Nô , phải dẫn ta cùng đi ! “ Nhị Hổ cắn răng , nước mắt đảo quanh trong hốc mắt , nói , “ Ta nhất định phải giết cầu tặc này , báo thù cho mọi người ta ! “

Cố Nguyệt Mẫn nhìn đứa nhỏ này , nhớ tới một màn trong cốc . Trong lòng thở dài một tiếng , nói : “ Việc này không nên chậm trễ , chúng ta hiện tại liền xuất phát ! “

Nguyên Thương bĩu môi , khinh thường nói : “ Ngươi có thể làm cái gì ? Chỉ làm vương bận ! “

Nhị Hổ tức giận nói : “ Ta biết đặt bẫy ! Ta cũng biết bắn tên ! “

Nguyên Thương thần nhiên “ À “ một tiếng , nói : “ Cạm bẫy kia là ngươi làm ? “

Nhị Hổ không phục nói : “ Bẫy viên gỗ kia trước đó được làm sẵn , còn những cái phía sau đều là ta tự mình làm ! “ Thấy tên ' bại hoại ' Nguyên Thương trong mắt khinh thường , Nhị Hổ biện bạch nói , “ Ta còn dùng cạm bẫy đâm bị thương một tên binh Hung Nô đấy ! “

Cố Nguyệt Mẫn nghĩ đến vết máu phát hiện trên đường , ngữ khí có ý để lộ kinh ngạc hỏi : “ Binh lính Hung Nô kia là ngươi làm bị thương ? Chỉ một mình ngươi ? “

“ Không phải . “ Nhị Hổ lắc đầu nói , “ Bọn họ bắt gia gia đi , phụ thân cùng các thúc bá đuổi theo . Bọn họ nói ta quá nhỏ , không cho ta đi , còn nói ... “ Nhị Hổ nói tới đây ánh mắt lại ướt , “ Nói muốn ta hãy sống thật tốt , nếu bọn họ đều không về , nói ta trưởng thành báo thù cho bọn họ ! “

Dân chúng Bắc Cương chính là như thế , đối với người Hung Nô cừu hận thế hệ nối thế hệ , tích lũy càng ngày càng sâu .

Cố Nguyệt Mẫn nhẹ nhàng đem đứa nhỏ ôm vào trong lòng , nói : “ Yên tâm , không cần chờ lâu như vậy , chúng ta lập tức đi báo thù ! “

Tiểu tử kia ở trong lòng Cố Nguyệt Mẫn , thấy Nguyên Thương lạnh lùng liếc hắn một cái , liền quay đầu đi .

Bên ngoài trường bỗng nhiên vang lên âm thanh của lính gác : “ A , tuyết rơi ! “

Nguyên Thương vén màn lều trại , ánh trời sáng rực ôn hòa xuyên vào , bông tuyết rơi bay đáp xuống cửa trại , trong không trung bay là tả tất cả đều là bông tuyết trắng xóa .

Nguyên Thương nhìn trời nói : “ Tuyết rơi ... rơi tốt lắm ! “

Cố Nguyệt Mẫn khó hiểu nhìn nàng , lại nghe nàng nói , “ Phong Nhị , chuẩn bị công cụ đặt bẫy ! Lần này , chúng ta sẽ bắt lấy người Hung Nô ! “

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Tha Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Vây sát [Hạ] .

Chương 60 : Vây sát [Hạ] .

Phía chân trời hoàng hôn sáng rực , gió Bắc thổi chim nhạn cùng tuyết nhao nhao nhộn nhịp .

Ngày tuyết , sắc trời mau tối hơn . Bây giờ còn là buổi chiều , mà trời đã xám xịt .

Mặt trời nhanh khuất sau núi , nơi tuyết rơi ánh lên một tầng vàng nhạt . Nhị Hổ lẳng lặng nằm trên tuyết , vẫn không nhúc nhích , nhìn chăm chăm hướng Nam .

Đường núi không rộng , nói chính xác đường là do dã thú đi tìm nguồn nước hay con mồi , rồi lại được người trên núi đi qua đi lại mà thành , chỉ đủ hai con ngựa đi qua . Hai bên trái phải , một bên là sườn dốc một bên là đồi núi cây cối . Nơi này tiếp giáp với thảo nguyên , cây cối thưa thớt , căn bản

không che giấu người được . Hiện tại tuyết lớn đã rơi nửa ngày , độ sâu vừa vắn đã tới bắp chân .

Lúc này Đột Quyết vẫn trong tình trạng bị người Hung Nô chèn ép , cho nên thế lực tạm thời còn bị kìm hãm không đến được phía Nam . Nữ Chân lúc này vừa mới nổi dậy , chen lẫn với Hung Nô cùng các dân tộc thiểu số sinh tồn . Đối với người Hán mà nói , thống hận sâu sắc nhất vẫn là người Hung Nô .

Nghe nói thời Hán triều , đã đem người Hung Nô đuổi đến cực Tây . Nhưng không biết vì sao , hơn một trăm năm trước , người Hung Nô đã quay trở lại , đem thảo nguyên của người Đột Quyết vừa mới xưng bá không lâu chèn ép đến không còn sức đánh trả . Lạc Dương Sơn kẻ sát với thảo nguyên , người Hung Nô thường xuyên đến cướp lương thực , hung ác tàn bạo , rất nhiều thôn xóm ở Lạc Dương Sơn đều bị người Hung Nô tàn hại . Chỉ có thôn xóm đi săn tụ tập sống trên núi mới có thể tránh được chuyện cướp bóc của người Hung Nô .

Từ lúc Nhị Hồ có trí nhớ , đối với bản tính của người Hung Nô đã biết rất rõ , cũng thường nghe trưởng bối nhắc tới người Hung Nô giết người không có nhân tính ra sao . Nhưng hắn không nghĩ tới , có một ngày , thân nhân của mình cũng bị người Hung Nô sát hại .

Chạng vạng ngày ấy , hắn đi đổi vỏ muối từ thôn nhỏ phía dưới núi trở về , đi đến lưng chừng núi , liền bị Nhị thúc cả người đầy máu kéo lại . Không nói hai lời , ôm hắn bỏ chạy , mãi cho đến sơn động ngày thường săn thú trú mưa mới dừng lại , rồi buông hắn ra .

Nhị Hồ lúc này phát hiện , Nhị thúc quật cường nhất , năm đó săn thú ngã gãy chân , nằm ở trên giường bệnh một tháng cũng không kêu rên một tiếng ; lại rơi lệ đầy mặt , nước mắt hòa lẫn với vết máu trên mặt , phảng phất cứ như huyết lệ . Nhị thúc từng đánh chết mãnh hổ thể mà hai tay lúc nắm bả vai hắn , cùng thanh âm hân giống nhau , run rẩy không ngừng .

Thẳng đến khi về nhà nhìn thấy cảnh tượng thê thảm trong sơn cốc , Nhị Hồ vẫn sững sờ không thể tin được . Nhị thúc cùng hắn đứng ở miệng cốc nhìn , không cho hắn đi vào , chỉ nói hai chữ :

Bảo thù !

“Này , tiểu tử , phát giác cái gì đấy ? Uống một hớp rượu này ! “ Phong lão Nhị nằm bên cạnh đưa cho hắn hồ lô rượu , đem hắn đang bị vây trong hình ảnh cừ hận khắc cốt ghi tâm kia kéo ra . Nhị Hồ còn chưa hoàn toàn tỉnh táo lại , mờ mịt tiếp nhận hồ lô , uống một ngụm . Rượu chảy xuống dạ dày giống như bị đốt cháy , một ngụm nóng rất mùi rượu theo hô hấp phun ra , Nhị Hồ chỉ cảm thấy ngọn lửa từ bụng một đường chạy thẳng đến yết hầu , lỗ mũi , toàn thân đều nóng rực , liền mượn cái lạnh của tuyết để giảm bớt .

Nhị Hồ thiếu chút nữa liền ho khan . Bất quá vẫn tốt , hắn là sơn dân , tám tuổi cũng là một nửa thanh niên , đã sớm uống qua rượu , miễn cưỡng áp chế khó chịu ở cổ . Chỉ là , dù là rượu ở bên Đột Quyết kia cũng không có mạnh như vậy .

“Tiểu tử , đây là rượu trắng của công ... công tử và phu nhân chúng ta nghiên cứu chế tạo ! Tiện nghi người ! “ Phong lão Nhị lại uống một ngụm , liền luyến tiếc đóng lại miệng hồ lô . Lần này đi xa , phải mang nhiều thứ , mỗi người chỉ có một bình rượu cất nguyên chất , uống xong rồi thì sẽ không có nữa . Nếu không phải Công chúa phân phó hắn chiếu cố tiểu tử này , lo lắng tiểu tử này nằm chết rét trong tuyết , hắn mới không nỡ đem rượu này ra đâu !

“Phu nhân ? “ Nhị Hồ ở trong lòng xem nhẹ một tiếng . Cọp mẹ kia ... Ừ , chính là cọp mẹ ! Nữ nhân so với lão hồ còn hung dữ hơn , Nhị thúc trước kia làm cạm bẫy viên gỗ , bẫy hồ mà hắn giấu ở dưới lá khô , còn có bẫy rập ám khí mà hắn chế tạo , đều bị nàng ta coi là bụi bặm phá nát . Lần này nàng thế nhưng lại làm bẫy ở giữa đường lớn , chẳng lẽ lúc ra bẫy thợ săn cũng sẽ bị dính bẫy theo ?

Nhị Hồ sờ sờ vết đau trên vai bị Nguyên Thương đâm , nơi đó đã được băng bó tốt lắm , nhưng vẫn ần ần đau đớn .

“Đội lạt nửa người Hung Nô bị thương người mới biết được lợi hại ! “ Nhị Hồ tức giận nguyên rửa trong bụng , nhưng nhớ đến khuôn mặt thanh lệ lãnh ngạo của Nguyên Thương , lại nhìn không được hy vọng Nguyên Thương có thể thành công , vì thế ở trong lòng nói với chính mình , “Tuy rằng vô cùng chán ghét , nhưng nàng là người Hán . Ta là đại nam nhân , nàng là đàn bà , ta không thêm chấp nhặt với nàng . Nàng là phu nhân của Nguyên công tử ... Bộ dạng thật ra xinh đẹp , chỉ là quá hung dữ , không xứng với Nguyên công tử . “

Nếu Nguyên Thương biết hắn nghĩ cái gì , phỏng chừng người Hung Nô còn không giết , lập tức cưỡi ngựa trở về làm thịt hắn trước .

.....

Trong trời tuyết , bông tuyết bay là tả khắp nơi . Mai phục hai bên đường , mọi người đều mặc y phục , mang mũ trắng như tuyết , nằm vào trong hố đã được đào , tùy ý bông tuyết che phủ trên người .

Cho dù đã biết nơi này có người mai phục , thợ săn con như Nhị Hồ vẫn rất khó nhìn ra nơi này có mai phục . Nhưng làm Nhị Hồ nghi hoặc là , vì sao không ở trước sơn cốc mai phục , ngược lại , lại ở nơi bằng phẳng này ? Hắn nay đã được chín tuổi , tham gia săn thú đã hai năm , ở trong kinh nghiệm của hắn , bắt giết con mồi , ở chỗ cao mà bắn tên , trên cao nhìn xuống , lực sát thương lớn hơn , cũng không dễ dàng bị con mồi đã thương . Mai phục ở đất bằng , người Hung Nô cưỡi ngựa , bọn họ chẳng phải so với con mồi vị trí còn thấp hơn ? Phong Lão Nhị dường như nhìn ra nghi hoặc của hắn , nhẹ giọng giải thích nói : “Những người Hung Nô này đều là binh sĩ tiên phong lợi hại nhất trong quân đội , cũng là thám báo cao minh , rất cảnh giác , nếu ở trong sơn cốc mai phục , bọn họ sẽ nhanh chóng nhận ra . Chỉ có ở trong này , địa thế bằng phẳng , lại do mới rời khỏi , bọn họ ngược lại sẽ vì tự tin mà thả lỏng cảnh giác dễ bị mai phục . Tiểu tử , muốn giết người Hung Nô , không phải có cừ oán thù hận là đủ , còn phải có đầu óc ! “ Phong lão Nhị chậm rãi nói , dường như hoàn toàn quên mất trước đó cũng bị Nguyên Thương chế giễu .

' Thiết trưởng lang kỵ ' là kỵ binh tinh nhuệ trường kỳ tham dự chiến đấu cùng Đại Yến , tương đương với thân vệ , thám báo cao cấp của tướng quân Đại Yến , ví với hiện đại thì được gọi là bộ đội đặc chủng .

Mặc kệ là thời đại nào , binh sĩ cao cấp đều có trực giác vượt xa người thường . Bọn họ thường xuyên nghiên cứu phục kích cùng phản phục kích * , cho nên đối với địa điểm thích hợp phục kích vô phần miễn cảm . Đây cũng là lý do lúc trước ở Bạch Mã Tự Nguyên Thương từ rất xa liếc mắt một cái là có thể nhận thấy dị thường . Nguyên Thương lúc trước mỗi khi đi đến một thành phố , cho dù có người phục kích ở tòa nhà cách vài trăm thước nàng cũng có thể phát hiện , không phải nàng thực sự lợi hại như vậy , mà theo bản năng nàng thường xuyên phục kích ở phương diện này , đi đến mỗi một chỗ , trong đầu tiềm thức liền bắt đầu phân tích vị trí nào thích hợp để ngắm bắn , một khi bước vào vị trí thích hợp ngắm bắn , ý thức còn chưa rõ ràng , thân thể cũng đã nhận ra nguy hiểm .

(*) Phục kích và phản phục kích : Mai phục và phá giải mai phục .

Nguyên Thương bố trí như vậy , đúng là đem địa điểm không có khả năng phục kích nhất để tạo thành cạm bẫy . Đương nhiên kỳ thật ở trong sơn cốc phục kích rất tốt , nhưng đối phương trong tay có con tin , bọn họ mục đích trừ bỏ người Hung Nô , còn muốn cứu những người này , muốn biết được nguyên do vì sao người Hung Nô muốn bắt sơn dân .

Không biết qua bao lâu , từ xa bên kia núi mờ hồ truyền đến tiếng vó ngựa . Trên mặt đất hơn mười người đều ngừng hô hấp . Ở trung tâm mai phục binh Cổ Nguyệt Mẫn lẳng lặng nằm sấp thân sắc ngưng trọng , y phục tuyết trắng lông cừu mềm mại , trên người được tuyết phủ , chỉ lộ ra đôi mắt hip lại thành hình bán nguyệt nhìn về phía trung tâm chờ đợi kỵ binh tiến đến . Trên đường rất bằng phẳng , hoàn toàn không nhìn ra được dị thường .

“ Cà lộc ! Cà lộc ! ... Giá ! “ Bốn vó ngựa không nhanh không chậm đi tới , tám ngựa trước sau nhịp nhàng , kết cấu rõ ràng , hình thành một loại trận doanh công phòng [tấn công - phòng thủ] tự nhiên - Đầu tiên là hai người mở đường , chính giữa là bốn người trên lưng ngựa còn trói lấy một người Hán mặc y phục da thú , cuối cùng là hai kỵ binh bảo vệ ở phía sau .

Bọn họ cưỡi ngựa thuần thục giống như người Trung Nguyên đi đường , nếu không phải Nhị Hồ biết đường tắt , thì không thể nào cản nổi bọn họ .

Thấy tám con ngựa càng ngày càng gần , thậm chí mấy bông tuyết bị vó ngựa vẩy rơi chạm đến lông mày của thị vệ , mọi người có thể thấy rõ ràng kiểu tóc đặc biệt của người Hung Nô , cao rọc hơn nửa cái đầu , hai bên là hai bím tóc nhỏ , còn những chỗ khác đều cao sạch sẽ , duy độc trên đỉnh đầu giữ lại bện thành vài bím tóc . Đúng lúc này , một tên hơi cao trong hai kỵ binh dẫn đầu , bỗng nhiên cưỡi ngựa về sau , chỉ nghe ' Phốc ' một tiếng , máu tươi từ trước cổ hắt phun ra , ngay sau đó lập tức ngã xuống . ' Bịch ' một tiếng , khi hất rơi xuống đất , thân cùng đầu đứt lìa . Hắn cưỡi ngựa trước vài bước , rồi ngừng lại , hiển nhiên không kịp phản ứng , đây là chuyện gì xảy ra .

Tên kỵ binh đi đầu còn lại thấp hơn một chút cũng đồng dạng ngã về sau , nhưng không có ngã xuống , mà là tiếp tục chạy về phía trước , chính là trên trán máu tươi chảy xuống , phảng phất như bị người khác chém một đao .

Lúc này , ' Sát thủ ' từ trong không trung hiện ra - Thì ra là một sợi tơ tằm trong suốt , nếu không phải phía trên có dính vài giọt máu , cho dù biết rõ là có cũng khó mà nhìn thấy .

Bọn kỵ binh phía sau phản ứng vô cùng nhanh chóng , lập tức ghìm ngựa dừng lại . Trong nháy mắt khi bọn họ vừa mới dừng lại , ' Tuyết ' hai bên bỗng nhiên động . Từ trong tuyết nhảy ra một cái bóng trắng , cùng tuyết giống nhau lại phản xạ dưới ánh trời chiều làm bọn họ chói mắt . Bóng trắng theo tuyết nhảy lên thật cao , cao bằng kỵ binh , trong tay ' Soát ' một tiếng , một trường kiếm dài mảnh đâm tới , từ bên phải kỵ binh đâm vào , xuyên qua bên trái , xuyên xỏ trước sau vẫn không thay đổi thế tiến , toàn bộ trường kiếm tiến vào , cho đến chuôi kiếm . Chỉ trong chớp mắt thời gian , kỵ binh thậm chí vẫn như cũ ngẩng đầu nhìn phía trước , cho đến chết cũng không hiểu tại sao .

Nguyên Thương vọt ra , nhảy lên , đâm kiếm , động tác mây bay nước chảy lưu loát sinh động , giống như đã diễn tập trăm ngàn lần . Cổ Nguyệt Mẫn ngưng hô hấp nhìn , cắn chặt môi dưới , ánh mắt chuyên chú , tay siết chặt bội kiếm , nhưng không có nhúc nhích . Không có mệnh lệnh của Cổ Nguyệt Mẫn , bọn thị vệ liền giống như đá lớn gặt gao chôn trong tuyết .

Nguyên Thương đâm nhẹ nhàng một kiếm sau , thân thể rơi xuống là lúc , bàn tay trên chuôi kiếm nặng nề nhấn một cái , sau đó buông chuôi kiếm ra , nương theo lực nhấn này nhảy lên , phóng lên lưng ngựa , ở trên lưng ngựa đạp một cước , giống như phi ung giương cánh , đánh về phía kỵ binh bên cạnh . Sát thủ ẩn nấp không tiếng động , thích hợp đánh lên , mà Nguyên Thương đã lộ ra nguyên hình , liền không cần tiếp tục ẩn nấp , ' Soát ' một tiếng , Kinh Lôi đao mang theo sát khí tận trời ra khỏi vỏ , một đao chém về tên kỵ binh thứ hai .

Kỵ binh này không hổ là quân tinh nhuệ , trong nháy mắt Nguyên Thương nhảy lên , tay hắn đã sờ đến thanh đao ở thắt lưng . Nhưng hắn vẫn chậm một bước , đao còn chưa ra khỏi vỏ , Kinh Lôi đao đã muốn chém xuống . Nguyên Thương thân thể từ nhỏ tập luyện nội lực , chỉ là trước đó thân thể còn suy yếu không có cách nào phát huy , hơn nửa năm nay dùng rất nhiều dược vật dưỡng tốt thân thể , nội lực cũng đột nhiên tăng mạnh , tuy rằng không so bằng Cổ Nguyệt Mẫn , nhưng cũng có chút thành tựu , một đao này , chém xuống trên vai kỵ binh , kéo xuống phần eo , khớp giáp trên thân đứt thành hai đoạn , rơi xuống hai bên . Nguyên Thương thân mình cũng ngay sau đó từ không trung rơi xuống .

Bốn người Hung Nô phía sau đã phản ứng kịp , lúc Nguyên Thương giết tên kỵ binh thứ hai liền lấy cung tên ra . Người Hung Nô được xem là thần tiễn , không cần nhắm bắn , mũi tên đã nhắm ngay Nguyên Thương . Nguyên Thương chỉ cảm thấy khắp nơi chân lông đều dựng lên , là cảm giác khi bị ám sát nhắm trúng . Chỉ thấy nàng ngay tại chỗ lặn một vòng , từ bên kỵ binh thứ hai lặn ra ngoài . Bên cạnh là sườn dốc đầy cỏ khô , Nguyên Thương liền dọc theo sườn dốc lặn vào đồng tuyết , trong quá trình lặn lộn mò lấy tám chân đã được đặt trước , chặn đột tên thứ nhất .

Đúng lúc này , Cổ Nguyệt Mẫn động . Chỉ thấy nàng từ bụi cây trong tuyết phi thân lên , hướng tên kỵ binh thứ ba ở giữa . Mà đối diện với nàng , Thành Thiên Phách cười ' Ha Ha ' hai tiếng đầy khí phách cũng liền xuất thủ . Cổ Nguyệt Mẫn cùng Thành Thiên Phách một người một hướng , tiến về phía hai kỵ binh ở giữa đang giữ con tin . Thành Thiên Phách tuy rằng trên người có thương , nhưng đều là người có công lực thâm hậu , hai ngày này đã được dưỡng thương tốt lắm . Cổ Nguyệt Mẫn thương cũng khôi phục bảy tám phần , lần này hai người xuất thủ bắt lấy tên binh Hung Nô không có nội công , tự nhiên là dễ như trở bàn tay .

Trong chớp mắt , Hung Nô tám kỵ chết ba thương một , bị bắt giữ hai , còn lại hai người trong đội chưa kịp bắn đợt tên thứ hai , bọn thị vệ bên cạnh đã sớm động thân nhảy lên , một đám quỷ trên mặt đất , giờ tên bắn , chẳng những bắn người , còn bắn ngựa . Xa xa trong rừng cây hơn ba trăm người thấy phục kích thành công , đều giục ngựa chạy ra .

Chỉ tốn thời gian hô hấp vài cái , trận chiến đã xong .

Tuyệt lớn bay tán loạn , trận chiến đầu tiên của thị vệ hai phủ , tuy rằng chỉ có tám tinh binh Hung Nô , nhưng không thương một người , quả nhiên là dấu hiệu tốt . Vốn bọn thị vệ đã đào dặt chí hướng , phóng ngựa đến Mạc Bắc càng thêm tràn đầy khí thế .

Dục tương khinh kỵ trực , đại tuyết mãn cung đao * [Muốn phóng ngựa thật mau , múa đao cung dưới trời tuyết] .

(*) Trích từ bài Tải Hạ Khúc kỳ tam - Lư Luân .

Nguyệt hắc nhận phi cao .

Thiên Vu dạ độm đao .

Dục tương khinh kỵ trực ,

Đại tuyết mãn cung đao .

Dịch nghĩa :

Trăng mờ , kinh sợ , nhận bay cao .

Chúa giặc Thiên Vu trốn vượt rào .

Muốn phái kỵ binh mau đuổi gấp ,

Nhưng kìa tuyết phủ kín cung , đao .

-- Bản dịch của Nguyễn Minh --

P/S : Giới thiệu cho mình vài bộ truyện hay hay với , đừng có mà ngược nhen !

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Tha Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 63: Thiên địch của Minh Huy Công chúa .

Chương 61 : Thiên địch * của Minh Huy Công chúa .

(*) Thiên địch : Kẻ thù .

Lúc bắt đầu tra tấn rất không thuận lợi .

Đầu tiên là ngôn ngữ , nhóm binh Hung Nô đều nghe không hiểu tiếng Hán . Về mặt này rất nhanh bị Cố Nguyệt Mẫn giải quyết - nếu thời đại này có thi lấy bằng ngoại ngữ , Cố Nguyệt Mẫn có thể nói tiếng Hung Nô thuần thục ít nhất cũng đến cấp tám . Đám binh Hung Nô này nếu có thể đảm nhiệm nhiệm vụ xâm nhập nội quan , trường kỳ ở biên giới Đại Yên , như thế nào có khả năng không biết tiếng Hán ? Nô lệ của người Hung Nô hầu hết đều là người Hán , lâu dài mưa dầm thấm đất đều biết một chút . Sau cùng quả nhiên năm người Hung Nô này đều biết tiếng Hán , nói không tệ , ít nhất lúc dùng tiếng Hán chửi bậy rất tốt .

Tiếp theo , những tên binh Hung Nô này vẫn ngoan cố không đổi . Cố Nguyệt Mẫn đối với tra tấn không rõ ràng lắm , lão binh Phong Lão Nhị cùng Chu Đại Phong đã được Nguyên Thương chỉ giáo một số biện pháp ở trong quân doanh nhưng vẫn không thể cạy miệng bọn hán tử thảo nguyên này . Kết quả vẫn phải do người có kinh nghiệm về tâm lý tra tấn như Nguyên Thương nói : Cái gì đối với bọn quan trọng nhất , liền từ nơi đó ra tay .

Cố Nguyệt Mẫn lục soát hành lý của bọn họ , tìm được tên cùng với một số đồ liên quan , Phong lão Nhị đã bắt đầu đợt tra tấn thứ hai . Lần này tra tấn rất văn minh , chính là đem người Hung Nô một tên rồi một tên lôi ra , tìm hai tên binh sĩ biết chữ , ngồi ở một góc trong hình phòng [phòng tra tấn] , theo Phong lão Nhị nói mà ghi lại : Ngày này tháng này năm này , người Hung Nô , cảm hóa trước Thiên triều thịnh uy , dứt khoát đầu hàng , dẫn đường

cho tám kỵ binh ' thiết trưởng lang kỵ ' Hung Nô tiến vào vòng vây phục kích của Đại Yến , hướng Đại Yến khai báo âm mưu của người Hung Nô , thỉnh cầu triều đình lấy lòng nhân đức của Thiên triều cảm hóa người man di , ban thưởng phong người Hung Nô là ' Nghĩa sĩ ' .

Cuối cùng , Phong lão Nhị còn đối với vẻ mặt tái nhợt của Hung Nô binh ' trấn an ' nói : Văn thư này sẽ được bỏ cáo cho toàn bộ Đại Yến cùng thảo nguyên , đem chiến tích của bọn họ ' Quảng vi tán dương ' [ca ngợi khắp nơi] .

Binh lính Hung Nô này , đều là quân tình nhuệ , còn có một số tên là con cháu quan trọng trong tiểu gia tộc của tiểu bộ lạc . Nếu chuyện bọn họ ' đi theo địch ' loan truyền đến thảo nguyên , đại Thiên Vu vốn cũng lấy nhiệm tình thần ' Tru di cửu tộc ' của Hoàng đế Trung Nguyên , nhất định sẽ không nhượng bộ buông tha khiến cho gia tộc bọn họ gặp phải tai ương ngập đầu .

Cuối cùng Phong lão Nhị tỏ vẻ đau lòng , nếu bọn họ kiên trì làm chuyện tốt không cần lưu danh , kia cũng không phải không thể , chỉ cần thành thành thật thật khai báo , lập tức đem ' Thông cáo biểu dương ' đổi thành ' Thông cáo phê phán ' , còn xuất ra một phần văn thư lên án công khai người Hung Nô , ngôn từ khắc sâu nhưng thật ra cũng không trọng yếu , mấu chốt là tên bọn họ cuối cùng vẫn nằm trong ' Sổ đen ' của Đại Yến .

Chỉ cần một câu đầu tiên , phía sau thế nào cũng được . Dù sao có thể nào đi nữa - một câu cũng là đi theo địch , mười câu trăm câu cũng là đi theo địch , vì thế rất nhanh có hai người thành thành thật thật khai báo . Còn lại ngoan cố không muốn khai báo liền đưa cho vài cái đồ đệ của Phong lão Nhị luyện tập . Trải qua việc này , Cổ Nguyệt Mẫn đối với lai lịch võ nghệ Nguyên Thương nghi hoặc càng sâu . Nguyên Thương ở phương diện ám sát cùng bức cung triển lộ thủ đoạn càng ngày càng thuần thực , Mạc Bắc này nàng hẳn là chưa bao giờ tới , nhưng đối với phục kích trong tuyết quen thuộc vô cùng , giống như đã trải qua trăm ngàn lần . Ở trận chiến Bạch Mã Tự cùng với trận đánh tường thành hoàng cung ở kinh thành , đều đã chứng kiến thân thủ của Nguyên Thương , nay lại chứng kiến thủ pháp mai phục ở trong tuyết của nàng , có thể không làm Cổ Nguyệt Mẫn hoài nghi sao ?

Bản lĩnh của Thập Tam , tuyệt đối không có khả năng ở Tiểu gia học được .

Cổ Nguyệt Mẫn lén hỏi Tô gia Phong lão Nhị , Phong Lão Nhị ở Tô gia nhiều năm mọi việc đều biết cũng chưa từng nghe nói qua cái tên ' Văn Túc ' . Tiểu gia có bảy đệ tử dòng chính , mỗi người đều rất nổi danh , nhưng không có ai gọi là ' Văn Túc ' . Thập Tam lúc nhắc tới còn gọi hắn là ' Lão bát ' , còn có một người tên là ' Vu Linh ' , Thập Tam rất là tôn kính .

Tiểu gia không có , thuyết minh Thập Tam là ở nơi khác học được . Hơn nữa , bản lĩnh của Thập Tam , càng giống như là thuật ám sát , mà không phải võ nghệ . Nhìn phản ứng của Thập Tam , rõ ràng là quanh năm chịu sự huấn luyện máu lạnh . Rốt cuộc là môn phái gì , lại lãnh khốc như vậy ?

Cổ Nguyệt Mẫn mặc dù khó hiểu , nhưng cũng chỉ đặt ở đáy lòng . Nàng biết cái gì nên hỏi , cái gì không nên hỏi . Nàng có thể tự mình chậm rãi điều tra , chậm rãi chứng thực , cũng không muốn trực tiếp đi hỏi Nguyên Thương , khiến Nguyên Thương khó xử . Có đôi khi đây là một loại quan tâm , có đôi khi lại khiến cho vấn đề đơn giản trở nên phức tạp . Chỉ là Cổ Nguyệt Mẫn tuyệt đối không thể tưởng tượng được , Nguyên Thương vốn chỉ là một luồng u hồn đến từ thế kỉ hai mươi mốt .

Đêm khuya , Cổ Nguyệt Mẫn đi thăm bốn người sơn dân được cứu , lấy thủ đoạn của Cổ Nguyệt Mẫn , chắc hẳn khi trở về thì đã đem bí mật của sơn dân đào ra ; Thành Thiên Phách tiếp tục giả bộ mượn danh ' tịnh đường ' đi đến lều trại ăn miễn phí đại tiệc , cũng không thấy bóng người . Nguyên Thương cầm Kinh Lôi đao , ngồi bên lều trại , theo thói quen tính bắt đầu lau chùi lưỡi đao . Bỗng nhiên , ánh mắt nhất ngưng trọng , đao phong chuyển hướng , đặt trên cổ của người đang vẽ thấp bé bên cạnh .

Người vừa đến nhất thời đông cứng tại chỗ , một cử động nhỏ cũng không dám . Kinh Lôi đao sắc bén , nó đã chặt đứt thân thể kỵ binh Hung Nô , cũng đã được nghiệm chứng .

Nguyên Thương thấy rõ ràng người đến là Nhị Hồ , thần nhiên thu hồi ánh mắt cùng Kinh Lôi đao , không hề để ý tới hắn , tiếp tục lau đao .

Nhị Hồ thấy nàng coi rẻ có chút xấu hổ , nhưng cũng không biết làm sao .

Thấy Nguyên Thương không để ý tới hắn , Nhị Hồ cắn chặt răng , hạ thấp giọng , hai chân quỳ ở trước mặt Nguyên Thương nói : “ Nguyên ... Nguyên tiền bối , người thu nhận ta đi ! “

Hai chữ ' Tiền bối ' có chút không được tự nhiên , nhưng trong giọng nói không có chút nào ghét bỏ còn mang theo chút sùng bái . Nguyên Thương không ở trong hoàn cảnh bình thường lớn lên , một chút cũng không quan tâm tình thầy trò gì , trong nhìn nhận của nàng , sát thủ chỉ là một nghề nghiệp mà thôi , Nhị Hồ tự đưa đến cửa đòi làm tay chân , đối với nàng mà nói không có thiệt chỉ có tiện nghi , năm đó huấn luyện viên , huấn luyện nàng chẳng phải vì lợi dụng nàng sao ?

Nguyên Thương hoàn toàn không có ý cự tuyệt , hay khảo nghiệm gì gì đó , trực tiếp đem Nhị Hồ trở thành sát thủ thuộc hạ , chỉ vào đất trống bên cạnh , cũng không ngần ngại lên nói : “ Đi chạy hai mươi vòng . “ Đây là bước thứ nhất trong quá trình huấn luyện sát thủ .

Nhị Hồ ngậy người quỳ trên mặt đất , trong lúc nhất thời không có phản ứng . Thật lâu sau đột nhiên hỏi : “ Ngươi , à không , Nguyên tiền bối , người thu nhận ta ? “

Cho Kinh lôi đao vào vỏ , Nguyên Thương đứng lên , nói : “ Nếu ngươi có thể trong huấn luyện của ta sống sót , ngươi chính là đệ tử của ta . “

Nhị Hồ quỳ thẳng thân mình , trên khuôn mặt nhỏ nhắn đen thui tất cả đều là kiên nghị , trong ánh mắt có thể thấy huyết hải thâm thù , nói : “ Ta nhất định sẽ không phụ lòng sư phụ ! Ta muốn học bản lĩnh thật giỏi , giết sạch người Hung Nô , báo thù ! “

Hai chữ báo thù như đinh đóng cột , thanh âm tuy non nớt cũng không giấu được trong đó quyết tâm .

Nguyên Thương thần nhiên nhìn hẩn một cái , nói : “ Đó là chuyện của ngươi . ” Muốn giết người Hung Nô , muốn báo thù , đó là chuyện của ngươi .

Đi trở về lều trại nghỉ ngơi , Nguyên Thương thấy Cổ Nguyệt Mẫn đang đứng cạnh lều trại .

Tuyết đã muốn ngừng , không có ánh trăng , nhưng lửa trại cháy rùng rục , bụi tro văng lên thanh âm lộp bộp , bay vào không trung , mang theo mùi hương yêu dị lan khắp bốn phía , sau cùng dần dần yên lặng , rơi trên mặt đất . Ánh lửa chiếu rọi khuôn mặt tuấn tú nam nữ khó phân biệt của Cổ Nguyệt Mẫn , hơi nhuộm một tầng ánh vàng .

“ Đã trở lại ? ” Cổ Nguyệt Mẫn nghe thấy tiếng bước chân của nàng , hướng nàng lộ ra nụ cười mệt mỏi , thiếu một chút nụ cười nghề nghiệp , nhiều hơn một chút quyến rũ . Nguyên Thương lần đầu tiên nhìn thấy Cổ Nguyệt Mẫn mệt mỏi như thế . Cho dù là trong hoàn cảnh tuyệt vọng như ở Bạch Mã Tự hay lúc tường thành bị vây công , Cổ Nguyệt Mẫn cũng là vẻ mặt kiên định , cũng chưa từng đánh mất lòng tin .

Có lẽ bởi vì buổi tối yên tĩnh , có lẽ bởi vì nơi này không có thuộc hạ , có lẽ bởi vì , người trước mặt này là Nguyên Thương , cho nên , Cổ Nguyệt Mẫn rốt cục tạm thời bỏ xuống mặt nạ .

Nguyên Thương gật đầu , đang muốn đi qua , Cổ Nguyệt Mẫn nhìn về phía sau Nguyên Thương , bỗng nhiên lộ ra thần sắc sợ hãi . Nguyên Thương phản ứng đầu tiên đó là có địch tập kích . Địch nhân có thể khiến Cổ Nguyệt Mẫn động dung không nhiều lắm , tất nhiên đều là cao thủ - Nếu không , không có khả năng tiếp cận đến bên cạnh còn không phát hiện , mình dưới tình huống bị đánh lên tất nhiên không phải là đối thủ . Vì thế Nguyên Thương quyết định thật nhanh nhào tới , ôm lấy Cổ Nguyệt Mẫn , bảo hộ ở phía sau , Kinh lôi đao lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai nhắm ngay phương hướng phía trước .

Nguyên Thương là lần đầu tiên nhìn thấy Cổ Nguyệt Mẫn thất thố như thế . Lý tính như nàng , lúc trước gặp phải cường địch , cũng sẽ không giữ chặt tay Nguyên Thương , bởi vì như vậy sẽ ảnh hưởng Nguyên Thương giết địch . Hiển nhiên Cổ Nguyệt Mẫn hiện tại đã có chút mất lý trí .

Nguyên Thương ngưng mắt nhìn , lại không thấy bất kỳ bóng người nào .

Dư quang nhìn qua , Cổ Nguyệt Mẫn vẫn như trước gắt gao trừng mắt nhìn nơi đó , hai tay nắm chặt tay Nguyên Thương .

Này ? Còn có thể ẩn thân ? Chẳng lẽ là Ninja Nhật Bản đến đây ? Nguyên Thương càng thêm cảnh giác quan sát bốn phía , nhẹ giọng hỏi Cổ Nguyệt Mẫn : “ Ở nơi nào ? ”

Cổ Nguyệt Mẫn tay chỉ về chỗ trống phía trước , đầu ngón tay run nhè nhẹ , trực tiếp nhảy vào trong lòng Nguyên Thương ôm cổ nàng không buông , vội vàng nói : “ Giết nó ... giết nó ! ”

Nguyên Thương vẫn không nhìn thấy ai , bắng vào trực giác của nàng không khó nhận thấy nguy hiểm , nhưng chỉ đành cảm đao nhìn về phương hướng kia , nhũn mày nói : “ Ngươi nhìn thấy ? Là ai ? ”

Cổ Nguyệt Mẫn chợt lùi kéo vạt áo của nàng kêu lên : “ Nó lại ra ! Thập Tam , mau giết nó ! ”

Nguyên Thương dọc theo nàng ngón tay chỉ nhìn đến , chỉ thấy một lỗ nhỏ từ bụi cây trong tuyết , lộ ra một đầu chuột nhỏ , kêu ' chít chít ' , phát hiện Cổ Nguyệt Mẫn chỉ vào nó , tò mò hướng bên này nhìn .

“ Giết nó ! Thập Tam ngươi mau giết nó ! ”

“ ... ”

Nguyên Thương khua tay , ba cây châm màu bạc chuẩn xác không lệch dính con chuột trên mặt đất , kêu thút thít hai tiếng , liền bất động .

Cổ Nguyệt Mẫn thấy thế mới thở phào nhẹ nhõm một hơi . Từ trong lòng Nguyên Thương nhảy xuống , thấy Nguyên Thương nhìn nàng chăm chú không chớp mắt , trong mắt tràn đầy nghi hoặc cùng khó hiểu , không khỏi hơi đỏ mặt , gắt giọng , nói : “ Nhìn cái gì ! ”

Nguyên Thương vào sống ra chết , bên cạnh đều là những người dũng mãnh , đừng nghĩ mấy nữ nhân giết người không chớp mắt lại sợ chuột , thời điểm không có thức ăn thì ăn thịt chuột cũng là bình thường . Cho nên Nguyên Thương rất khó lý giải , một võ lâm cao thủ như Cổ Nguyệt Mẫn vì sao lại sợ một thứ không có lực sát thương là ' lương thực dự phòng ' này . Hiển nhiên Nguyên Thương về mặt tình cảm này còn chưa trưởng thành , là người lý trí có tri thức kỹ năng lại dị thường cường hãn không phải người bình thường chắc chắn sẽ không lý giải được cái gì gọi là kẻ thù của phụ nữ , loại kẻ thù này mặc kệ là tiểu thư tay trái gà không chặt hay là với Cổ Nguyệt Mẫn thiên chi kiêu nữ võ nghệ cao cường đều có lực sát thương như nhau .

Nếu Nguyên Thương có chút lý giải , tuyệt đối sẽ làm bộ như cái gì cũng chưa phát sinh qua , nhưng cố tình Nguyên Thương lại không hiểu được , cho nên hướng Cổ Nguyệt Mẫn hỏi : “ Con chuột đồng đó có vấn đề gì ? ” Hiển nhiên bạn học Nguyên Thương đã nghĩ con chuột đó có lẽ có ' thân phận ' không tầm thường .

Cổ Nguyệt Mẫn tức giận không nhẹ , cắn răng dậm chân nói : “ Ngươi quên việc này cho ta ! ”

Nguyên Thương không rõ cho nên gật đầu . Nhưng , thật hiển nhiên , nhìn nhãn thần đen bóng trong suốt kia của Nguyên Thương liền biết , đây là chuyện không thể nào .

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Tha Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 64: To gan lớn mật [Thượng] .

Chương 62 : To gan lớn mật [Thượng] .

Nguyên Thương gật đầu tỏ vẻ nhớ kỹ , nói : “ Người đi nghỉ ngơi đi ! Ta đem con chuột kia đi ... “ Lấy con chuột này đi giải phẫu , nhìn xem nó có gì dị thường mà có thể làm cho cao thủ võ lâm như Cố Nguyệt Mẫn kiêng kỵ .

“ Người dám ! “ Cố Nguyệt Mẫn nhủ đôi mày thanh tú , “ Người dám tới gần nó , từ nay về sau không cho phép người ngủ chung với ta ! “ Cố Nguyệt Mẫn sắc mặt ửng đỏ , nghiêm túc nói sang chuyện khác : “ Sơn dân nói , người Hung Nô bắt bọn họ , là vì muốn bọn họ dẫn đường , đi bắt dân chúng các thôn xóm trốn trên núi Lạc Dương Sơn ở biên giới Đại Yên . Gia gia của Nhị Hồ nói đây không phải nhóm duy nhất , mấy tháng nay , người Hung Nô đều không ngừng tìm biện pháp bắt dân chúng Đại Yên . “

Nguyên Thương đối với vấn đề này không biết gì cả , càng không có ngập tràn lòng thương xót , vô nghĩa gật đầu .

Cố Nguyệt Mẫn tiếp tục phân tích : “ Người Hung Nô trước đây cướp bóc lương thực , luôn xem dân chúng Đại Yên là trâu ngựa mà đối đãi , muốn giết liền giết , phóng hỏa giết người trước nay đều không kiêng nể gì , nhưng lần này lại hành động bí ẩn , lập kế hoạch bắt cóc dân Đại Yên chúng ta , đây là vì sao ? “

Lúc trước người Hung Nô cướp bóc , chú ý đến hiệu suất , hành động như gió , cướp xong rồi đi , bắt đi dân chúng chỉ là thuận tiện , lương thực gia súc mới là trọng điểm . Thôn dân trốn ở Lạc Dương Sơn cơ hồ rất ít bị người Hung Nô cướp sạch - người Hung Nô đi trong núi cướp đều là dân bản cùng , thu hoạch rất nhỏ , bản lĩnh nhiều , hơn nữa sơn dân bưng hăn , làm không tốt còn có thể bị thương vong , mất nhiều hơn được , cho nên nếu không phải vô tình gặp , người Hung Nô là sẽ không đặc biệt tìm đến dân trong núi mà cướp .

Nhưng mà , lần này người Hung Nô xuất động bình tĩnh nhuệ , vì đi bắt dân chúng ? Bọn họ không phải luôn coi người Hán là súc vật sao ? Hơn nữa , qua hơn trăm năm cướp bóc , người Hung Nô đều có không ít nô lệ là người Hán , vì sao còn xuất động lực lượng lớn như vậy để bắt cóc dân ở Lạc Dương Sơn ?

Thực giác cho Cố Nguyệt Mẫn biết trong này có liên can trọng đại , nhưng nghĩ thế nào cũng không thông .

Nguyên Thương nghe thấy nàng hỏi , biết nàng vì vậy mà buồn rầu . Bất quá , trong nhìn nhận của Nguyên Thương , cái này có gì khó đoán ? Không phải rất rõ ràng sao ? Lúc bọn nàng chấp hành nhiệm vụ , sau khi thành công rút lui , có cơ hội , cũng thường làm loại chuyện tương tự - bắt cóc con tin . Hơn nữa , con tin tốt nhất là người thân của nhân viên cảnh sát .

Hơn nữa , Nguyên Thương mơ hồ nhớ lại , Linh tuy là sát thủ đẳng cấp thế giới , không có quốc tịch , nhưng cho tới bây giờ đều xem mình là ' con cháu Viêm Hoàng ' , đặc biệt thích dùng sách vở lịch sử để dạy dỗ bọn huynh đệ tỷ muội . Nhớ rõ năm đó Linh có giảng giải qua cho bọn nàng thủ đoạn công thành có liên quan đến người Mông Cổ .

(*) Viêm hoàng [Thần nông] : Được xem như là tổ tiên của người Hán .

“ Hẳn là vì công thành “ Nguyên Thương đáp một câu . Cố Nguyệt Mẫn lại giống như nghĩ tới cái gì , sắc mặt thay đổi , trong miệng lẩm bẩm nói : “ Đúng , ' Thiết trưởng lang kỵ ' tinh nhuệ của Hung Nô đều xuất hiện , không phải vì công thành thì vì cái gì ? ! “ Cố Nguyệt Mẫn nhìn Nguyên Thương , “ Thập Tam , người nói , bọn họ vì cái gì bắt đi thôn dân Lạc Dương Sơn ? “

Nguyên Thương thuận miệng nói : “ Hẳn là khiến cho những dân chúng này mở cửa thành đi ! “

Cố Nguyệt Mẫn suy nghĩ một chút , lẩm bẩm : “ Vì muốn mở cửa thành ? Dân chúng làm sao có thể mở cửa thành ... “ Nói tới đây , Cố Nguyệt Mẫn bỗng nhiên dừng lại , kinh ngạc nhìn Nguyên Thương , “ Ý của người là nói ... ”

Hung Nô từ xưa đến nay đều là thích lấy cứng đối cứng , mười mấy năm trước bị Thần Cơ Từ kê đơn độc chết mấy vạn người sau , mới bắt đầu học thủ đoạn như người Trung Nguyên , âm mưu công thành này thì không giống , người Trung Nguyên cũng chưa từng dùng qua thủ đoạn độc ác như vậy để công thành , cho nên Cố Nguyệt Mẫn trong khoảng thời gian gần không có phát hiện ra mấu chốt trong đó . Nhưng lấy Cố Nguyệt Mẫn trí tuệ , gọi ý rõ ràng như vậy , còn có thể không hiểu sao?

“ Người đâu ! “ Cố Nguyệt Mẫn lớn tiếng hô , một thân vệ đi tới , nói , “ Đi gọi hai vị thống lĩnh cùng vài vị đội trưởng đến đây ! “

Công chúa có lệnh , tự nhiên tốc độ không chậm . Đám người Cố Nghiên cùng Mộ Sính vốn đang tụ tập thảo luận , vừa lúc cùng nhau đến . Không bao lâu , phần lớn mọi người đã đến , chỉ có Phong Lão Nhị còn đang thăm vấn phạm nhân chậm chạp chưa đến .

“ Điện ... Đại công tử ! “

“ Công tử ! “

Mọi người đều chấp tay . Có người ngoài ở trong đội ngũ , thì không thể xưng hô ' Điện hạ ' .

Cổ Nguyệt Mẫn mặt bình tĩnh , đôi mi thanh tú ngưng trọng , nói : “ Ta đã biết người Hung Nô vì sao bắt cóc dân chúng Lạc Dương Sơn . “

Cổ Nghiên cùng Mộ Sính liếc nhau . Vừa rồi hai người bọn họ đang thảo luận việc này , nhưng không có đầu mối , không nghĩ tới Minh Huy Công chúa thế nhưng đã biết .

Chỉ nghe Cổ Nguyệt Mẫn nói : “ Cổ Lan trấn là trọng địa quân sự , trừ bỏ binh mã triều đình , còn có rất nhiều dân chúng trong thành hiệp trợ thủ thành tạo thành Thành vệ quân . Mà dân chúng Lạc Dương Sơn cùng Cổ Lan trấn , rất nhiều dân chúng đều là quen biết nhau hoặc là thân nhân , người Hung Nô chỉ cần bức ép thôn dân , Tăng tướng quân vì cô kỵ Thành vệ quân , nói không chừng sẽ mở cửa thành ra , người Hung Nô xen lẫn trong thôn dân tiến vào cửa thành , sau liền khiến cho cửa thành hỗn loạn , đến tiếp người Hung Nô liền cưỡi ngựa vọt vào thành ”

Hậu thế , người Mông Cổ đối phó Đại Tống , Đại Thanh đối phó Đại Minh , đều từng dùng qua cùng loại biện pháp . Trừ lần đó ra , còn có một lượng lớn nô lệ binh , Hung Nô sẽ ép bọn nô lệ người Hán công thành , làm cho người Hán tự giết lẫn nhau . Nhưng mà hiện tại là Đại Yên , Thiên triều lập quốc không lâu , cho dù là Đại Tần tiền triều người dân cũng rất bừa bãi , dân chúng dưới nghe lệnh trên , thâm sâu chịu áp bách của dân du mục , cho dù là nông dân không biết chữ , cột sống cũng rất cứng , rất khó xây dựng nô lệ binh người Hán theo quy mô lớn . Đương nhiên , không thể trông mong tất cả người Hán đều không sợ chết , dân chúng thiếu hiểu biết chiếm đa số , ép bọn họ đánh sâu vào cửa thành rất dễ dàng , thời đại này cũng không biết là ai nghĩ ra được , kể này quả thực ác độc vô cùng !

Đội Cổ Nguyệt Mẫn nói xong , đám người Cổ Nghiên tự nhiên khiếp sợ vô cùng , nhưng đều xuất thân trong quân , phần lớn vẫn là Tô gia tinh binh , lập tức cũng kịp phản ứng .

Cổ Nghiên nói : “ Đại công tử , kể này thật ác độc ! Nếu như Tăng Nghị tướng quân của Cổ Lan trấn không phát hiện , thì , Cổ Lan trấn tất nhiên khó bảo toàn ; Cho dù Tăng tướng quân phát hiện , Thành vệ quân nhìn bạn hữu , thân nhân của mình chết ở dưới thành , cũng sẽ mất đi phần lớn sĩ khí , nghiêm trọng hơn , bọn Ngự Sử triều đình nếu lấy cớ ' Thấy dân chúng Đại Yên chết mà không cứu ' , Tăng tướng quân nếu không có người chống lưng , các đảng phái khác nhân cơ hội gây khó dễ , nói không chừng chức tướng quân này cũng khó bảo toàn . Như thế này , thật tiến thoái lưỡng nan “ .

Mộ Sính xuất thân trong gia tộc quan lại kinh thành , hiểu rõ nhất tranh đấu trong triều đình , gật đầu nói : “ Cổ đại ca nói không sai , ta lo lắng là , cho dù Tăng tướng quân biết trước chuyện này , cũng sẽ thúc thủ vô sách , không thể ứng đối chu toàn . Cổ Lan trấn nếu thất thủ , người Hung Nô một đường nam hạ , một đường hướng về Kinh thành ... “

Chu Đại Phong cùng dân chúng biên cương có cảm tình sâu sắc nhất , nói : “ Những nơi người Hung Nô đi qua , dân chúng Đại Yên chúng ta làm sao sống nổi ? Nếu là nam hạ , mặc kệ có thể đánh tới kinh thành hay không , dân chúng Đại Yên chúng ta liền bị thảm ! “

Trình Duyên đen mặt nói : “ Mẹ bà nó ... Nhóm quan văn triều đình chỉ giỏi khua môi múa mép , không đánh giặc , còn cản trở ! “

Ai nói thư sinh yếu đuối không có xương ? Viết văn lợi hại như cầm đao ! Bút trong tay quan văn là bút giết người không thấy máu , nói không chừng một phong tấu chương liền làm cho một vị tướng quân chỉ huy thiên quân vạn mã mất chức . Còn tốt , Hoàng đế Đại Yên là một minh quân , cho nên đối với Mộ Dung Thanh Hoa chôn sống người Hung Nô trừ bỏ ' Phạt tiền ' ra thì không sao nữa .

Lục Minh liếc hần , nói : “ Nếu người là Tăng tướng quân , người sẽ làm sao ? “

Trình Duyên nói : “ Làm như thế nào ? Đương nhiên là lao ra giết chúng rồi ! “

Cổ Nghiên nói : “ Việc cấp bách , là thủ trụ Cổ Lan trấn ! Nghe tên binh Hung Nô kia nói , lần này nam hạ , Hung Nô Tả Hiền vương trừ lấy năm vạn thủ vệ triều đình , ba vạn nguyên bản phòng thủ binh mã Đột Quyết , lại từ các bộ lạc triệu tập hai vạn , cùng sở hữu mười vạn đại quân . Cổ Lan trấn nếu là đã chiến , có thể đánh thắng được sao ? Thua trận là chuyện nhỏ , mất thành là chuyện lớn ! “

Mộ Sính nói : “ Nay chỉ còn cách , phong tỏa cửa thành . Người Hung Nô muốn dùng Lạc Dương Sơn thôn dân thừa lúc chúng ta không ngờ tới , nhưng chúng ta vô tình biết , sao không tương kế tựu kế ? “

Lục Minh trước mắt sáng ngời , nói : “ Không sai ! Tương kế tựu kế ! Định nhân ngoài sáng , chúng ta trong tối , đây chính là ưu thế của chúng ta ! “ Cổ Nghiên nói : “ Chúng ta trước tiên thông tri cho Tăng tướng quân , để cho hắn ở cửa thành xây một cái thông đạo , hai bên đều là sỏi đá sắc nhọn , đến khi mở cửa thành cho dân chúng tiến vào , nếu phát hiện người Hung Nô trong đó , chúng ta có thể dùng tiễn bắn chết bọn họ ! Nếu cưỡi ngựa tiến vào , vừa hay , chúng ta mai phục nỏ thủ , chuẩn bị tốt dầu hỏa , đến lúc đó cho người ngựa cùng đi ! “

Không bao lâu liền nghiên cứu mấy cái đối sách . Nguyên Thương lặng lẽ nghe , nàng không hiểu quân sự , nếu như ám sát thủ lĩnh quân địch mới đến phiên nàng ra tay , đối với người ngựa giao chiến , nàng không biết gì nhiều .

Lục Minh văn võ song toàn ' Võ tú tài ' chấp bút , cuối cùng thêm đại ấn của Minh Huy Công chúa và Phò mã , phái thân vệ đưa đi .

Cũng do Tăng Nghị vận khí tốt , gặp được đám người Cổ Nguyệt Mẫn đi ngang nơi này . Phu thê hai người là ai chứ ? Một người là ái nữ hoàng đế sủng ái nhất , cháu gái bảo bối của Trường Công chúa ; một người là tôn tử của Triệu quốc công , chỉ cần có hai người chịu trách nhiệm , Tăng Nghị về sau không có gì phải lo lắng . Mặc kệ là biện pháp gì , hắn chỉ cần dựa theo chỉ thị của Công chúa và Phò mã là được , sẽ không có ai chỉ trích hắn . Nói vậy hắn nhận được an tâm sau , nhất định sẽ vô cùng cảm thấy may mắn lúc trước mình đã đối với Phò mã , Công chúa cung kính . Trải qua lần này , bất luận Cổ Lan trấn có thất thủ hay không , vị Tăng tướng quân này về sau liền tính là một nửa người của Công chúa .

“ Như thế , người Hung Nô muốn công phá Cổ Lan trấn , cũng phải trắc trở một phen . Nhưng mà , nếu không có viện quân , Cổ Lan trấn ... “ Cổ

Nghiên nói đến đây, ngay cả hán tử thô lỗ như Trình Duyên cũng nhũn mảy, có thể thấy tình thế có bao nhiêu nguy hiểm.

Trình Duyên vỗ trường đao bên hông, nói: “Sợ cái gì? Con mẹ nó, giết!”

Mộ Sính tự giễu nở nụ cười, nói: “Chúng ta chỉ có bốn trăm người, cùng mười vạn đại quân đâu? Mỗi người phun một ngum nước bọt cũng đủ dìm chết chúng ta!”

Tất cả mọi người nhìn Cố Nguyệt Mẫn.

Chiến thuật đối địch, vài vị tướng lĩnh mỗi người đều có thể đề xuất ý kiến của mình; Nhưng đến chiến lược độ cao hơn, liền muốn Cố Nguyệt Mẫn chỉ dẫn.

“Việc cấp bách là phải thông tri cho phụ... thông tri Hoàng Thượng cùng Trương Công chúa.” Cố Nguyệt Mẫn trong lòng cân nhắc một lúc lâu, nói, “Sau đó thông tri cho Bình Tây tướng quân Mộ Dung Thanh Hoa. Về phần nhờ triều đình giúp đỡ... Triều đình cũng không có dư thừa binh lực, nếu không phải lương thảo không đủ, cũng không xuất quân thân chinh Bất phạt.” Hoàng đế thân chinh, không phải là chuyện đùa, chỉ cần sơ xuất, liền xem như Bất phạt thất bại, chỉ xem về mặt hao phí tài lực vật lực, cái được không bù nổi cái mất.

Công chúa nói như thế, có chút cảm giác bất lực. Cho dù là Nguyên Thương cũng hiểu được, thông tri Bình Tây tướng quân, chỉ bằng đem tin tức thông tri đến phía Tây, không mất bao lâu thì truyền đến, nhưng cũng không biết bao lâu mới có viện binh; Và lại Trấn Bắc đại doanh, Trương công chúa Cố Thường Y đang ở cùng Hung Nô Thiên Vu giằng co, lại như thế nào có thể phái ra đủ viện binh? Cho dù viện binh đến đây, lặn lội đường xa, còn bao nhiêu sức để đánh? Ngược lại còn ảnh hưởng cuộc chiến ở Đông Bắc.

Hiện tại đối mặt với tình thế nguy hiểm, vị Trương Công chúa tiếp theo, con cháu dòng chính của hoàng thất, Cố Nguyệt Mẫn nên làm cái gì bây giờ?

Cố Nguyệt Mẫn không phải Cố Thường Y, nàng chỉ có mười sáu tuổi, tuổi mười bảy; Mà năm đó Cố Thường Y khởi binh khi mười tám tuổi, hơn nữa Cố Thường Y từ nhỏ mang kiếm hành tẩu trong lúc thiên hạ loạn lạc, tính cách kiên cường, kiến thức phong phú, so với Cố Nguyệt Mẫn không biết mạnh hơn bao nhiêu. Cố Nguyệt Mẫn lần đầu tiên mang binh, hơn nữa chỉ có bốn trăm người, bốn trăm đối phó mười vạn, năng thế nào cũng không thể nghĩ ra biện pháp phá giải.

Theo thói quen, Cố Nguyệt Mẫn bỗng nhiên nhìn về phía Nguyên Thương.

Mỗi một lần, nàng gặp phải nguy cơ, giải cứu nàng đều là Nguyên Thương. Vị Minh Huy Công chúa này trong tiềm thức đều tự cho mình là người thông minh cao quý, trong lúc vô ý, dần dần ý lại vào Phò mã của nàng. Điểm này, trước khi nàng quay đầu, có lẽ cũng không phát hiện ra.

“Thập Tam, ta nên làm cái gì bây giờ?”

Cố Nguyệt Mẫn ở trước mặt thuộc hạ, đối với Nguyên Thương nói ra lời nói yếu đuối như thế, làm cho Cố Nghiên ngạc nhiên không thôi. Lấy Cố Nguyệt Mẫn tâm cơ, cho dù gặp phải khốn cảnh cũng sẽ mặt ngoài làm bộ như 'gọn sóng cũng không sợ hãi'. Cố Nguyệt Mẫn nói ra lời như vậy, thuyết minh nàng thật sự một chút biện pháp cũng không có. Người ta nói 'Lấy lực phá xảo'*, ở trước mặt thực lực cường đại, chút tiểu thông minh đều không dùng được.

(*) Lấy lực phá xảo: Lấy lực lượng phá kỹ xảo.

Cố Nghiên là người đã thành gia, lại là thuộc hạ Cố Nguyệt Mẫn tín nhiệm nhất, thời gian đi theo dài nhất, đối với chuyện tình của hai phu thê Cố Nguyệt Mẫn cũng hiểu nhiều nhất, hơn nửa năm này đều đem biến hóa của Cố Nguyệt Mẫn nhìn ở trong mắt, trong lòng cảm thán, Minh Huy Công chúa lần này quả nhiên đã động tình thật.

Nguyên Thương không có đem chuyện lần này coi là nguy cơ. Ở trong nhìn nhận của nàng, không có thiên hạ và bách tính, với nàng mà nói, mười vạn Hung Nô có là gì? Nàng muốn đi thì đi, mang theo Công chúa và bốn trăm người này, nơi nào cũng có thể đi. Nàng chỉ là một sát thủ nhỏ bé, không có ánh nhìn chiến lược, nàng không biết, Đại Yển nếu không còn, vị Công chúa này tuyệt đối sẽ không chỉ lo cho bản thân, lấy thân hi sinh vì tổ quốc cũng có thể làm.

Nhưng lúc này, Cố Nguyệt Mẫn tin tưởng nàng như vậy, tràn ngập mong chờ nhìn nàng, nàng chỉ có thể ở đáy lòng than thở một tiếng.

Trận chiến nước đục này, nàng không thể không lo.

Từ đó về sau, Nguyên Thương chính thức bước trên con đường công thành danh toại. Chỉ vì một câu nói của Cố Nguyệt Mẫn.

Sách sử [Đại Yển quốc | Tô Kỳ liệt truyện] ghi chép: Đại Yển quốc năm thứ mười một, cuối thu, ngày hai mươi mốt tháng chín. Phò mã Tô Kỳ cùng Minh Huy Công chúa biết được quỷ kế của Hung Nô Tả Hiến vương, sai người mang tin tức cho Yển Cao Tổ, Thánh Trương công chúa (*), Bình Tây đại tướng quân, lập kế hoạch cho Lạc Dương Sơn. Từ đó, danh tiếng Tô Kỳ vang danh thiên hạ.

(*) Thánh Trương công chúa: Chỉ người cao quý, tài giỏi.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Tha Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65: To gan lớn mật [Hạ] .

Chương 63 : To gan lớn mật [Hạ] .

Nguyên Thương liếc mắt nhìn mọi người xung quanh một cái, nói : “ Chúng ta chỉ có bốn trăm người, việc có thể làm không nhiều . Chỉ cần làm chuyện chúng ta có thể là tốt rồi . “

“ Chuyện chúng ta có thể làm ? “ Đám người Cổ Nghiên nghe thế, nhất thời nghĩ, đúng vậy, chúng ta hiện tại có thể thông tri cũng đã thông tri, chuyện còn lại, đối mặt với mười vạn quân, chúng ta cũng vô pháp, chỉ có thể làm chút chuyện mình có thể . Nhưng, Phò mã gia nói là chuyện gì ?

Trình Duyên dần lòng không được, nói với Nguyên Thương : “ Nguyên cô nương, người nói đi, phải làm như thế nào, chỉ cần phân phó ! Lão Trình ta đều nghe lời người ! “

Nguyên Thương chỉ nói bốn chữ : “ Vậy Ngươi cứu Triệu ! “

Nguyên Thương ở hiện đại, phần lớn thời điểm đều hành động một mình, nhưng cũng là một thành viên của [Hắc Sắc Chi Vân] . Nàng có lẽ không hiểu bày mưu nghĩ kế chiến đấu quy mô lớn, nhưng cũng thường cùng đồng bọn chấp hành nhiệm vụ . [Hắc Sắc Chi Vân] lúc mới thành lập, thời điểm chấp hành nhiệm vụ từng có một lần, vài tên đồng bọn ở Washington bị CIA của Mỹ cùng đặc công Washington vây công, Vu Linh không đi giải cứu, lại mang theo vài người đi công phá Nhà Trắng . Chính phủ Washington không thể làm gì đành phải thu hồi cảnh lực quay về chi viện, nhưng trước khi quay về Vu Linh đã nghiêngngang đi mất . Theo lời của Vu Linh, cái này gọi là ' Vây Ngươi cứu Triệu ' .

Thấy Cổ Nguyệt Mẫn trầm tư suy nghĩ, Nguyên Thương giải thích : “ Mẫn Nhi, người đã nói bên trong các bộ lạc của người Hung Nô đều có vệ binh, thêm ở những nơi khác lại có sáu bảy vạn nhân mã ; Mà vương đề phòng sâm nghiêm, có vệ binh gần sáu vạn . Nhưng hiện tại, người Hung Nô rút bớt năm vạn nhân mã của vương đình, các bộ lạc khác cũng điều động hai vạn, đều là binh tinh nhuệ - sào huyệt của Hung Nô binh lực chỉ có mấy ngàn, mà thủ vệ của các bộ lạc còn lại đều già yếu, lại đề phòng lơ lửng, như vậy, chúng ta một đường Bắc thượng, đánh thẳng vương đình . Nếu Hung Nô Tả Hiền vương không trở lại, chúng ta liền bắt đầu từ vương đình, giết Hung Nô vương tộc ; Nếu Tả Hiền vương trở về, chúng ta đi hướng Tây, đến Bình Tây đại doanh tìm Mộ Dung sư huynh, như vậy, nguy cơ tự giải . “

Ý tưởng thiên mã hành không * như thế, kế hoạch lớn mật như thế, cũng chỉ có người từ hiện đại như Nguyên Thương mới có thể không có kỵ mà đề suất . Mọi người ở dị thế này, có mấy ai dám có ý tưởng như vậy .

(*) Thiên mã hành không : Ở đây chỉ ý tưởng, suy nghĩ phong phú, vượt ngoài khuôn khổ, không bị bó hẹp .

Đám người Cổ Nghiên không thể che giấu khiếp sợ . Kế hoạch này quá điên cuồng . Nếu dựa theo cách nói của Nguyên Thương, bọn họ sẽ cần quét một nửa dân Hung Nô !

Cổ Nguyệt Mẫn mặt đầy vui mừng, lôi kéo tay Nguyên Thương, một bên nghe một bên gật đầu, trong con ngươi cũng tỏ vẻ khiếp sợ . Nàng không nghĩ tới, Nguyên Thập Tam lại có thể nghĩ ra biện pháp như vậy, tuy không nhất định sẽ thành công, nhưng loại mưu lược thiên hạ này có mấy ai có thể nghĩ đến, cũng không có nhiều người bạo gan như vậy . Nhưng, có chút ...

“ Việc này có được hay không ? “ Cổ Nguyệt Mẫn tuy học qua binh pháp, nhưng đều là lý thuyết, lần đầu tiên xuất chiến, vẫn muốn nghe nhiều hơn ý kiến của thuộc hạ . Đám người Cổ Nghiên, Mộ Sính đều là những người ưu tú của các gia tộc, từ nhỏ đều được bồi dưỡng để trở thành tướng, binh pháp cũng là nhất lưu ; Mà Chu Đại Phong từng là thân vệ tướng quân, có nhiều kinh nghiệm đánh trận .

Cổ Nghiên nói : “ Thuộc hạ cho rằng việc này có thể làm ! Mạc gia có lưu lại người dẫn đường, hẳn không chỉ biết rõ đường đi, còn quen thuộc địa hình phương Bắc, hơn nữa xuất thân từ Mạc gia, độ trung thành có thể tin . “

Cổ Nguyệt Mẫn nghe xong lúc mới vỗ tay : “ Được ! Liền làm như vậy ! Kế này nếu thành, nguy cơ của Cổ Lan trấn sẽ được giải ! “

Mộ Sính tiến tới một bước, chấp tay chờ lệnh : “ Đại công tử, Thập Tam đại nhân nhìn rõ mọi việc, thuộc hạ cùng bốn trăm thị vệ sẽ dụng binh như vậy ! Ta dựa theo bí tịch của Thập Tam đại nhân lưu lại, huấn luyện hơn nửa năm, phương pháp huấn luyện này chính là thích hợp ở rừng núi giết địch và tập kích đường dài . “ Hẳn dù sao cũng xuất thân từ ngũ tiền thị vệ, quan lại thế gia, khi nói chuyện còn mang theo một chút nịnh nọt, cũng không khiến người khác cảm thấy phản cảm .

Chu Đại Phong nhíu mày nghĩ, nói : “ Đại công tử, kế này có vài điểm khó khăn, còn cần phải từ từ thương nghị ! “

Cổ Nguyệt Mẫn gật đầu, nói : “ Nói không vô ích ! “

“ Thứ nhất, nhân lúc có tuyết tập kích, quan trọng nhất ra quân thần tốc, chi bằng song mã song yên [hai ngựa hai yên] ; Thứ hai, chúng ta một đường này, không thể tiết lộ hành tung, nếu không bị người Hung Nô vây công kết cục là chết ; Thứ ba, tuyến đường hành động của chúng ta ... “ Chu Đại Phong không hồ là ở quân nhân chuyên nghiệp đã từng tới luyện ở Tô gia, đem sơ hở từ lớn đến nhỏ từng cái nói ra .

' Vô tú tài ' Lục Minh tâm tư cẩn thận, ra chủ ý nói : “ Song mã song yên, chúng ta có thể một đường đi một đường giết, dọc đường nếu gặp người Hung Nô thì diệt khẩu tất cả ... “ Lục Minh nhìn như tú tài bình thường có tri thức hiểu lễ nghĩa, ra chủ ý vô cùng đơn giản lại tràn ngập huyết tính, ngữ

khí lại vô cùng lạnh nhạt .

“Ha ha ! Các ngươi làm đại sự , tại sao không gọi ta ? “ Thành Thiên Phách từ bên cạnh đi tới , “ Năm đó lúc lão nhân đi Bắc thượng giết người Hung Nô , ta không theo kịp , lần này ta nói cái gì cũng muốn ra tay tới nghiệm , giết bọn hán máu chảy thành sông ! Nói không chừng ta cũng có thể trở thành Hoắc Khứ Bệnh * ! “

(*) Hoắc Khứ Bệnh : Một trong những vị tướng có thành tựu vĩ đại nhất trong nhiều thập kỷ chiến tranh với Hung Nô .

Cha của Thành Thiên Phách , cũng chính là cốc chủ Hoàng Tuyền Cốc - Thành Thiên Xa , là một trong ngũ đại tông sư năm xưa cùng với Yến Thái Tổ đi Bắc thượng , tham dự [Nhai hạ chi minh] năm đó . Khi đó thiên hạ đại loạn , Thành Thiên Phách mới hơn mười tuổi , ở Nga Mi khiêu chiến một vị cao thủ trẻ tuổi phái Nga Mi nên không kịp cùng lão cha đi Bắc thượng , kết quả bỏ lỡ một màn độc chết mấy vạn người Hung Nô năm đó , một cuộc đại chiến ác liệt có một không hai bức lui đại quân Hung Nô . Cổ Nguyệt Mẫn mỉm cười , “ Có Thành sư huynh gia nhập , chúng ta đương nhiên hoan nghênh ! Như thế thắng lợi lại nhiều hơn một phần . “

Đánh nhau , mai phục , ám sát , đột kích ... Nguyên Thương có thể làm thủ lĩnh , nhưng bàn tới chiến lược binh sách Nguyên Thương giúp không được gì , Cổ Nguyệt Mẫn cùng đám người Cổ Nghiên nhanh chóng bắt đầu thảo luận kế hoạch tập kích ngàn dặm kia . Nguyên Thương và Thành Thiên Phách ngồi bên cạnh .

Thành Thiên Phách nói : “ Nguyên cô nương , lần này đi vào trong Hung Nô , nguy hiểm rất lớn , thời khắc mấu chốt , nhất định không thể mềm lòng . Vị này của ngươi , ha ha , đến lúc đó chỉ sợ không thể hạ thủ ! Ta là người ngoài , không có cách nào can thiệp , đám thuộc hạ của các ngươi lúc đó cũng không dám phản bác , nhưng ngươi phải nhớ kỹ , người Hung Nô mặc kệ là người già , phụ nữ hay trẻ em , ai cũng không bỏ qua ! Một khi để lộ tin tức , hậu quả không cần nói cũng rõ ! “

Nguyên Thương gật đầu nói : “ Ta hiểu được , đến lúc đó ta nhất định sẽ không lòng dạ đàn bà . “

“ Sư phụ ... “ Cách đó không xa một thân ảnh gian nan tập tễnh tiến đến , đi được mấy bước liền té trên đất . “ Sư phụ ... “ Nhị Hồ gian nan nửa đi nửa lết , “ Sư phụ , ta , ta chạy xong rồi ... “ Nói xong đầu nghiêng một cái , ngất trên đất .

Nguyên Thương không thể không gật đầu . Mầm móng này , xương cốt không tệ , có thể bồi dưỡng thành một sát thủ giỏi .

Nguyên Thương sai một tên thị vệ mang Nhị Hồ đi , bỗng nhiên gặp Phong lão Nhị chạy tới . Lừa trại chiếu rọi dưới , có thể thấy rõ ràng , hai tay dính đầy vết máu của hán , cũng không biết hán dùng hình pháp gì với người Hung Nô , hay là đem bọn họ cắt xé ?

“ Đại công tử ! Thập Tam đại nhân ! “ Phong lão Nhị sắc mặt vui mừng , “ Ta ở trong thi thể tên thủ lĩnh Hung Nô phát hiện được cái này ! “

Đám người Cổ Nguyệt Mẫn , Nguyên Thương , Cổ Nghiên , Mộ Sinh đều hướng hán đi đến , thấy trong tay hán cầm một tấm da trâu , bên trên vẽ một bức bản đồ , viết văn tự Nguyên Thương không biết . Ở giữa da trâu còn có một khăn lụa trắng , bên trên là văn tự Hung Nô .

Cổ Nguyệt Mẫn cầm khăn lụa màu trắng , nói : “ Chiếc khăn trắng này là quân lệnh bí mật của Hung Nô Tả Hiền vương , phía trên viết , Nữ Chân tộc ti tiện vô sỉ , mặt ngoài thần phục Hung Nô , lại ngầm kết giao Đột Quyết , làm khi họ tưởng gặp được đội ngũ Hung Nô đã tách ra ngờ đâu lại biến thành mả tặc , bọn họ thuật cưỡi ngựa so với Hung Nô và Đột Quyết còn cao siêu hơn , lại còn là kẻ thù truyền kiếp của người Hung Nô , khiến người Hung Nô bị tổn thất nghiêm trọng . Quan trọng hơn , người Nữ Chân hình như phát hiện ra được một con đường bí mật , hướng về phía vương đình ... Bản đồ da trâu này , có khả năng là nơi dân tộc Nữ Chân đang ẩn nấp , Tả Hiền vương lệnh cho bọn kỵ binh tinh nhuệ này đi tìm sào huyệt của Nữ Chân rồi báo cáo lại . “ Nói tới đây , Cổ Nguyệt Mẫn trên mặt dần dần mang theo mỉm cười .

Trình Duyên vỗ đùi Lục Tú Tài , nói : “ Ai nha ! Thật sự buồn ngủ còn được kê gối mà ! “

Lục Minh đau đến giậm chân , “ Ngươi vỗ đùi ta làm gì ? “

Trình Duyên làm bộ như không nghe thấy .

Cổ Nguyệt Mẫn suy tư nói : “ Xem ra người Hung Nô đối với Nữ Chân động sát tâm , địch nhân của địch nhân là bằng hữu , chúng ta có thể suy xét cùng người Nữ Chân kết minh . “

Nguyên Thương đối với Nữ Chân tương đối quen thuộc , không vì cái gì khác , đơn giản do Nữ Chân là dân tộc thiểu số cách hiện đại gần nhất , cũng chính họ thành lập nên Mãn Thanh . Ở kiếp trước , Nữ Chân tộc lúc vừa mới quật khởi , vương tộc họ kép là ' Hoàn Nhan ' , Hoàn Nhan A Cốt Đả * ở Tông Triều đã thành lập nên chính quyền Nữ Chân thứ nhất là [Đại Kim quốc] ; chính quyền thứ hai [Hậu Kim] do Ái Tân Giác La thành lập , sau cùng đánh bại nhà Minh , đổi tên nước là Đại Thanh .

(*) Hoàn Nhan A Cốt Đả (Kim Thái Tổ) : Hoàng đế đầu tiên của nhà Kim .

Nữ Chân quật khởi thời điểm , người đối đối với Nữ Chân tộc có một nhận định , gọi là ' Nữ Chân bất mãn vạn , mãn vạn không thể địch ' , ý tứ là nói người Nữ Chân tộc người tuy ít , chiến sĩ không tới một vạn , nhưng tố chất rất cao , một khi số binh vượt hơn một vạn người , liền không thể địch nổi . Lời này hơi khoa trương , nhưng cũng hình dung được sức chiến đấu của dân tộc Nữ Chân .

Nói như vậy , Tả Hiền vương cũng chính là người thừa kế của Thiên Vu Hung Nô . Hán có thể nhìn thấy được sự uy hiếp từ người Nữ Chân , thuyết minh tên Thái tử này còn không có vô dụng .

Nhưng là người tinh tường vùng thảo nguyên Phong lão Nhị nói : “Đại công tử , trăm triệu lần không thể ! Lời người Nữ Chân là không thể tin nhất , lật lọng , là bọn mã tặc lớn nhất trên thảo nguyên . Cùng người Nữ Chân kết minh , không khác gì lột da hổ ! “

Mộ Sính ý kiến lại tương phản : “ Ai là hổ còn chưa biết chừng ! “

“ Các ngươi nói không sai ! “ Cổ Nguyệt Mẫn khẽ gật đầu , nói , “ Người Nữ Chân thô lỗ , ít học , khó mà tin được , chúng ta chỉ bằng hảo hảo phòng bị ; Nhưng không thể bởi vì vậy mà buông tha , nhưng nếu như con đường bí mật tới vương đình này là thật , chúng ta như thế nào cũng phải lấy được ! Đối với thế lực như vậy , chúng ta một bên giao dịch , một bên phòng ngừa . “

Phong lão Nhị nói : “ Vừa rồi ta nghe một người đi săn nói , bọn họ cũng từng cùng người Nữ Chân giao dịch qua , thủ lĩnh của Nữ Chân tộc là Hoàn Nhan Vĩnh , Hoàn Nhan Vĩnh có hai người con , con trai là Hoàn Nhan Hồng , con gái là Hoàn Nhan Nhã Đồ , rất được Hoàn Nhan Vĩnh yêu thương . Hoàn Nhan Nhã Đồ mới hơn mười tuổi , tính tình ương bướng , thường xuyên đi ngoài , không lâu trước còn xuất hiện ở phụ cận Lạc Dương Sơn . Chúng ta nếu có thể bắt nàng uy hiếp Hoàn Nhan Vĩnh nói ra mật đạo , liền làm ít được nhiều , cho dù hắn không nói , thời điểm chúng ta cùng hắn hợp tác trong tay có con tin nhiều thêm một phần an toàn . “ Người đi săn , chính là nhóm sơn dân của Nhị Hồ .

Hoàn Nhan Nhã Đồ ? Ngay tại phụ cận ?

Đám người Cổ Nghiên nghe được liền kinh hãi , liếc nhau , thầm nghĩ : Trời cao chiếu cố Đại Yên a !

Cổ Nghiên chấp tay nói : “ Đại công tử , việc này không nên chậm trễ , chúng ta lập tức đi bắt Hoàn Nhan Nhã Đồ ! “

Trình Duyên hắc hắc nở nụ cười hai tiếng , nói : “ Rốt cục cũng có chuyện để làm ! “

Nguyên Thập Tam nhăn mi , không phải chỉ là một Công chúa Nữ Chân sao ? Bón trăm thị vệ , nếu ngay cả một tiểu Công chúa Nữ Chân cũng không bắt được , làm sao có thể đánh hạ vương đình ?

P/S : Cuộc chiến này ngưng ở đây ^-^. Tiếp theo là 6 chương ngoại truyện của cặp phụ .

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Tha Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 66: Cổ thị có nữ tên Duyệt Dung .

Phiên ngoại 1 : Cổ thị có nữ tên Duyệt Dung .

Thường Y , tốt nhất là không thương , mười năm sau không phải nhớ . *

----- Túc Sa Duyệt Dung -----.

Túc Sa Duyệt Dung ngồi trên băng ghế cạnh rừng trúc , ngón tay thon dài cầm lấy một quân cờ đen sáng bóng , nhẹ nhàng đặt trên bàn cờ . Nàng tuy mới mười lăm , cũng đã xinh đẹp khuynh quốc khuynh thành , quân cờ do mặc ngọc chế thành dưới làn da như tuyết của nàng cũng âm đậm hơn vài phần .

Đối diện bàn cờ là một lão đạo sĩ tiên phong đạo cốt , râu tóc bạc phơ , trong mắt mang theo ý cười bất đắc dĩ có vẻ cứng chiu .

“ Dung nhi , một chiêu này của ngươi , thật khiến cho vi sư tiến thối lưỡng nan a ! “

“ Sư phụ cũng có lúc khó xử ? Bất quá chỉ là một kiếp * mà thôi . “ Túc Sa Duyệt Dung cười đến vân đạm phong khinh , “ Sư phụ nếu không đổi ý , đệ tử cũng không chặt được đầu rồng ! “

“ Một kiếp ? “ Lão đạo sĩ lắc đầu , “ Ngươi a ngươi ! Ba vạn liên tục , còn nhỏ tuổi , tính kế vi sư nhưng thật ra càng ngày càng thành thạo ! “ Bàn cờ ba kiếp liên tiếp không phân thắng bại , ai cũng không có biện pháp nhượng bộ , ai lui , liền thua , nhưng nếu không lui , liền ở ba kiếp này hòa nhau , cứ tiếp tục chơi tiếp , cũng không phân ra thắng bại .

(*) Luật cờ vậy :

Có một nguyên tắc gọi là ' Quy tắc kiếp ' .

Nếu bạn bắt một quân , sẽ có thể xảy ra một trường hợp : bên đen có thể chơi ở điểm B và bắt bên trắng điểm A . Tiếp theo , đến lượt đi của bên trắng .

Lúc này, bên trắng lại có thể đặt quân tại điểm A và bắt bên đen, điều này có thể dẫn đến việc quay trở lại như tình huống ban đầu. Trường hợp này được gọi là “kiếp”.

“Vi sư đã chừng này tuổi, nào có khí lực cùng người chậm rãi chơi cả đời? “ Lão đạo sĩ hí hóp mắt, trong lời nói có chút ẩn ý.

“Sao lại không được chứ? “ Túc Sa Duyệt Dung có chút âm đạm, nói, “ Sư phụ không phải nói, ta chỉ có thể sống thêm mười năm sao? Chỉ sợ đệ tử mới là người không thể đợi bàn cờ này kết thúc? “

Lão đạo sĩ than nhẹ một tiếng, ánh mắt thương tiếc, nói: “Nếu ta có thể gặp người sớm hơn mười năm... không, sớm hơn năm năm, dùng Tiên thiên chân khí đã thông hai mạch nhâm đốc của người, thì không phải nhìn người cứ như vậy từ từ suy yếu... “

“Mệnh đã định sẵn mà thôi. “ Túc Sa Duyệt Dung ngược lại cười thoải mái, “Số trời đã định, người không thể cưỡng cầu. Sư phụ không phải nói, nếu có thể được cao thủ độc y 'Thần Cơ Tử' xuất thủ, ta còn có cơ hội sống thêm mười năm sao? Có hy vọng này, đồ nhi cũng không coi là đoán mệnh. “ Nói xong cười khê nói, “May mắn sư phụ có sư huynh Tiêu Dao Tử kế thừa y bát của Thiên Vân Quan, không cần đệ tử quan môn vô dụng như ta. “ “Người a người! “ Lão đạo sĩ ha ha cười lắc đầu, nói, “Cũng tốt, mặc kệ mười năm hay trăm năm, hồng trần thế tục, cũng là một đời! “

Túc Sa Duyệt Dung nói: “Bệnh di truyền của Túc Sa gia, chỉ cần huyết mạch không đứt, nữ tử đời đời đều không thoát được. Sư phụ, này một kiếp nếu không dùng, liền mong sư tôn lúc còn sống, hạ xong bàn cờ này. “

“Ta thu được đệ tử như người cũng không biết là may mắn hay bất hạnh! Ở đời đều là 'Sư phụ có việc, đệ tử hết lòng ra sức', còn đồ nhi người, lại đưa đến cho sư phụ thêm phiền phức! “ Lão đạo sĩ đối với đệ tử mình sủng ái này chỉ biết đành chịu, nói, “Như vậy đi, nếu tương lai người có nữ nhi, ta sẽ để Tiêu Dao thu nàng làm đệ tử, vì nàng đã thông hai mạch nhâm đốc. Nhưng... “ Nói tới đây, lão đạo sĩ cố ý dừng một chút.

Nhưng mà Túc Sa Duyệt Dung như trước vẻ mặt mang ý cười, không có chút lo lắng, nghe hắn tiếp tục nói xong: “Nhưng, nếu nàng không có thông minh như người, đừng có mong ta thu nhận nàng vào Thiên Vân Quan! “

Túc Sa Duyệt Dung ân cần châm trà cho lão đạo sĩ, cười giống như tiểu hồ ly thực hiện xong ý đồ, nói: “Vẫn là sư phụ tốt nhất! “ Lão đạo sĩ chỉ đành nhìn trời than thở, thầm nghĩ: Đây là lần thứ mấy mình bị đồ đệ tính kế?

Đúng lúc này, bên ngoài có tiếng người hét, làm cho cả biệt viện trúc lung lay rung chuyển.

“Túc Sa Duyệt Dung! Người đi ra đây——”

Nghe thấy thanh âm này, tay đang châm trà của Túc Sa Duyệt Dung hơi dừng lại, ý cười trong mắt như muốn tràn ra, không giấu được vui vẻ sung sướng trong lòng.

Lão đạo sĩ có chút ngạc nhiên, đệ tử này của hắn, lòng dạ rất sâu. Từ lúc bảy tuổi, đã bắt đầu giúp Túc Sa gia bày mưu tính kế, Túc Sa gia từ đang suy yếu đi đến bây giờ, hiệu buôn mọc lên khắp Giang Nam, công lao của Túc Sa Duyệt Dung không thể không kể đến. Túc Sa có hai người ca ca, một người mưu kế vô song, một người dũng mãnh vô địch, là trụ cột của Túc Sa gia, nhưng người ngoài không ai không biết, hai người huynh đệ này đều nghe theo nàng phân phó làm việc.

Tiểu đồ đệ thông minh vô song này, cho dù ở trước mặt hắn cũng không để lộ tâm tư, liền ngay cả nụ cười khuyh đảo chúng sinh cũng là giả. Cười rộ rỡ như hoa đào, ý cười lan tận đáy mắt, lấy hiểu biết của hắn đối với tiểu đồ đệ này, chẳng lẽ là...

“Dung Nhi, chẳng lẽ người... “ Lão đạo sĩ vuốt ve quân cờ bạch ngọc, ánh mắt ngưng trọng, “Người cũng biết, lẽ như có sơ suất thiên hạ... “

Túc Sa Duyệt Dung bình tĩnh thu cờ, nói: “Sư phụ, người quên sao, đệ tử chỉ sống thêm được mười năm. Nàng mới mười hai tuổi, chờ nàng trưởng thành, hiểu được tư tình nhi nữ, thì ta cũng đã xuống mồ. Chuyện người lo lắng, sẽ không phát sinh. “

Lão đạo sĩ nhìn vào mắt nàng, như muốn tìm ra đáp án nói: “Số mệnh, có đôi khi không thể cưỡng cầu; Số mệnh có đôi lúc người trốn cũng không thoát. Dung nhi, từ lúc người mười tuổi, đây là lần đầu tiên vi sư thấy người như vậy... Thôi, tùy tâm ý của người đi! “Túc Sa Duyệt Dung kiên nhẫn đem từng quân cờ bỏ vào hộp, thấp giọng nói: “Đệ tử hiểu... “

Lão đạo sĩ nghe nàng trong giọng không xác định, ngắt lời nói: “Dung Nhi, người quá tự phụ, cẩn thận chơi với lửa có ngày chết cháy. “

Túc Sa Duyệt Dung nhắm mắt lại, nhẹ nhàng phun ra bốn chữ: “Tình cảm khó nén. “

“Đồ nhi ngốc... “ Lão đạo sĩ buông chén trà, thu liễm thần sắc, đôi mắt phảng phất như nhìn thấu phạm trần thế tục, “Vi sư đi Nga Mi tìm Thần Cơ Tử nói vài lời tốt giúp người, rồi sau đó sẽ ở trong núi bế quan cảm ngộ thiên đạo, ta với người liền từ biệt ở đây! “

Túc Sa Duyệt Dung rút cục lộ ra thần sắc không nỡ, nói: “Đệ tử còn có thể gặp lại sư phụ không? “

“Lão già như ta, gặp hay không gặp, có gì khác nhau? Người không phải nữ tử tầm thường, không cần lộ ra bộ dáng như tiểu nhi nữ? Thiên hạ loạn thế sẽ sớm bắt đầu, người tự lo bản thân cho tốt! “ Lão đạo sĩ nói xong, đặt quân cờ bạch ngọc trong tay lên bàn cờ, nghiêng ngang mà đi.

Túc Sa Duyệt Dung cầm lấy quân cờ, vốn quân cờ tròn đầy liền trở nên tròn nhẵn, trong suốt, mỏng manh như cánh ve.

“Túc Sa Duyệt Dung ! Hồ ly nhất gan này , ngươi trốn ở đây ? “ Âm thanh từ ngoài rừng trúc dần dần gần hơn .

“ Ai , cô nương , nhị tiểu thư của ta đang chiêu đãi khách quý , ngươi không thể vào trong ! “ Theo âm thanh thở hổn hển của đại quân gia Túc Sa Vinh truyền đến , Túc Sa Duyệt Dung đứng dậy , từ trong khe hở rừng trúc nhìn ra , một cô gái mười hai mười ba tuổi mặc huyền sắc cẩm bào , trong tay cầm trường kiếm , mũi chân điểm trên mặt đất , bước nhanh như bay . Một nam tử bốn năm mươi tuổi theo ở phía sau .

“ Cái gì mà khách quý ? Nếu thật là khách quý , sao không tiếp đãi ở chính sảnh ? Ta xem nàng rõ ràng chính là sợ , ở trong rừng trúc trốn ta ! “ Cổ Thường Y bộ dạng cũng không phải xuất chúng , thậm chí , còn rất bình thường . Nhưng dung mạo của nàng đầy anh khí , thần sắc trong trẻo , như hoa rừng trúc xanh , vừa thấy , khiến cho Túc Sa Duyệt Dung trước mắt sáng ngời .

“ Hồ ly ! “ Cổ Thường Y con ngươi như suối nước trong trẻo hoạt bát bỗng nhiên nhìn đến , Túc Sa Duyệt Dung chỉ cảm thấy tim trong phút chốc ngừng đập , gần như hít thở không thông .

“ Hồ ly ! Ngươi ở chỗ này ! “ Cổ Thường Y lập tức thay đổi tuyến đường hướng bàn cờ chạy tới , “ Xem ngươi còn trốn được không ! “

Túc Sa Duyệt Dung ý cười trong suốt nhìn nàng một cái , không nhanh không chậm lấy ra hai chén sứ xanh , nghiêng ấm trà , nước trà màu xanh biếc đẹp động lòng người , hương khí tràn ngập .

“ Bắt được ngươi ! “ Cổ Thường Y nhảy lên đình trúc , nắm lấy cổ tay của Túc Sa Duyệt Dung , “ Giờ ngươi muốn trốn cũng không được ! “

Túc Sa Duyệt Dung ngạc nhiên , nhìn từ sa ấm trà trong tay , lại nhìn một chút bàn tay bắt lấy tay nàng , cuối cùng nhìn về phía Cổ Thường Y , vẫn duy trì tư thế châm trà , mỉm cười không nói . Cổ Thường Y lúc này mới nhìn thấy Túc Sa Duyệt Dung đang châm trà , sắc mặt ửng đỏ , buông tay ra . Cổ Thường Y bây giờ vẫn là cô gái hoạt bát vui vẻ , thấy bản thân lỗ mãng , buông lỏng tay ra , thần sắc có chút xấu hổ . Nhưng trong giây lát xấu hổ biến mất , chỉ còn lại biểu tình khiêu khích cây ngay không sợ chết đứng : “ Túc Sa Duyệt Dung ! Lần này chúng ta lại đấu ! “

Cổ Thường Y ghét nhất là lúc bị ánh mắt của Túc Sa Duyệt Dung nhìn đến , giống như cái gì cũng đều biết , cái gì cũng đều hiểu ! Là do tài lực của Túc Sa gia , nên mới có gì mà ' Thiên hạ đệ nhất mỹ nhân ' , ' Thiên hạ đệ nhất tài nữ ' , vậy mà ánh mắt nàng nhìn mình cứ như đang nhìn một hài tử , như thể nàng đây đường đường là thiên kim Cổ gia , thiên tài văn võ song toàn ở Giang Nam thì so ra cũng thua kém nàng ta !

“ Lần này ta nhất định sẽ thắng ngươi ! “ Nàng nhất định phải khiến cho Túc Sa Duyệt Dung thừa nhận nàng so với nàng ta mạnh hơn !

“ Được ! “ Túc Sa Duyệt Dung mặt đầy mỉm cười , sẵn sàng đưa cho nàng chén trà , không hề gấp gáp , giống như Cổ Thường Y đến không phải để gây hấn mà là đến xin cơm .

“ Thường Y , lần này chơi cái gì ? Chơi cờ ? “ Túc Sa Duyệt Dung ngồi xuống ghế đá , một tay chống cằm , một tay vuốt quân cờ , vẻ mặt vui vẻ chờ mong , ngữ khí ôn nhu , trong giọng cười mang theo chút trêu đùa .

“ Mới không chơi cờ ... “ Cổ Thường Y tiếp nhận chén trà mới bỗng nhiên phản ứng lại , “ Ta mới không muốn cùng ngươi chơi đùa ! Ta muốn cùng ngươi tỷ thí ! Ngồi chờ một chỗ vài canh giờ , nhằm chán muốn chết ! “ Hon nữa , kĩ nghệ của Túc Sa Duyệt Dung so với đại ca nàng còn lợi hại hơn , nàng mới không thêm đấu ! Lần trước giải câu đố , còn lần trước trước nữa làm thơ , đều thua nát bét hết ... Đáng giận ! Nàng không tin , mình cái gì cũng kém hơn Túc Sa Duyệt Dung !

Cười ! Còn cười ! Cười đến như hồ ly ! Nhìn nụ cười kia Cổ Thường Y liền tức giận ! “

“ Được ! “ Túc Sa Duyệt Dung nghiêng đầu , nói , “ Vậy thì ... chúng ta đấu nữ hồng * ? “

(*) Nữ hồng : Thêu thùa , may vá .

Phốc ---.

Cổ Thường Y phun ngụm trà trong miệng , liên tục ho khan .

Nữ hồng ? Nàng đời này cũng sẽ không đụng vô trò đó ! Bà đời nữ nhân Cổ gia đến nay , người người đều là nữ trung hào kiệt , chưa từng biết nữ hồng !

Túc Sa Duyệt Dung một tay lôi kéo nàng , một tay giúp nàng vỗ lưng , “ Được rồi , được rồi ! Uống chậm một chút ! “

Rốt cuộc là ai khiến nàng bị sắc ? Còn không phải người đang cười như hồ ly này sao !

Nàng nhất định là cố ý ! Tuyệt đối là cố ý ! Hồ ly giả hoạt đáng giận này , nhất định là cố ý thừa dịp lúc nàng uống trà mà nói những lời này !

(*) Câu nói ' Thường Y , tốt nhất là không thương , mười năm sau không phải nhớ ' của Túc Sa Duyệt Dung , chắc có liên quan đến bài thơ ' Trương tư Thập giới thi ' của Thương Ương Gia Mục Thố (1683-1706) _ Đạt Lai Lạt Ma Tây Tạng đời thứ sáu .

Phiên âm tiếng Hán :

“Đệ nhất tối hảo bất tương kiến , như thử tiện khả bất tương luyện .

Đệ nhị tối hảo bất tương tri , như thử tiện khả bất tương tư .

Đệ tam tối hảo bất tương bạn , như thử tiện khả bất tương kiềm .

Đệ tứ tối hảo bất tương tích , như thử tiện khả bất tương ức .

Đệ ngũ tối hảo bất tương ái , như thử tiện khả bất tương khí .

Đệ lục tối hảo bất tương đối , như thử tiện khả bất tương hội .

Đệ thất tối hảo bất tương ngộ , như thử tiện khả bất tương phụ .

Đệ bát tối hảo bất tương hứa , như thử tiện khả bất tương tục .

Đệ cửu tối hảo bất tương y , như thử tiện khả bất tương ôi .

Đệ thập tối hảo bất tương ngộ , như thử tiện khả bất tương tụ .

Đãn tăng tương kiến tiện tương tri , tương kiến hà như bất kiến thời .

An đắc dữ quân tương quyết tuyệt , miễn giáo sinh tử tác tương tư . “

Dịch nghĩa :

“ Một , tốt nhất là không gặp , không gặp sẽ không yêu .

Hai , tốt nhất đừng quen biết , không quen chẳng tương tư .

Ba , tốt nhất không làm bạn , không bạn sẽ chẳng nợ nhau .

Bốn , tốt nhất là không thương , không thương làm sao nhớ .

Năm , tốt nhất chưa từng yêu , không yêu thì sẽ chẳng bao giờ chia tay .

Sáu , tốt nhất không có quan hệ gì , đã không quan hệ hà có phải gặp nhau .

Bảy , tốt nhất không gây lỗi lầm , như vậy không cần phụ rẫy .

Tám , tốt nhất không hứa hẹn để người khỏi mang lòng chờ đợi .

Chín , tốt nhất không phụ thuộc , như vậy chẳng sinh ra dựa dẫm .

Mười , tốt nhất nữa là không tình cờ gặp mặt , mãi mãi không ở bên nhau .

... Nhưng vừa gặp được , liền hiểu . Có gặp không gặp khác gì nhau ? Đành cùng người quyết ý đoạn tuyệt , tránh một lúc thương nhớ đến sống chết ... “

P/S : Bài thơ này rất hay ^-^ ! Có trong phim Bộ Bộ Kinh Tâm , nhạc phim tên là Tương Tư Thập Giới .

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Tha Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Cố thị có nữ tên Duyệt Dung [2] .

Phiên ngoại 2 : Cố thị có nữ tên Duyệt Dung [2] .

--- Nếu như , sớm biết Thường Y sẽ yêu nàng , sớm biết tình cảm của nàng sẽ làm Thường Y khổ sở bị thương , nàng còn có thể tự phụ mặc kệ mà gần gũi nàng ấy ? Chỉ là , nàng không có tài cán biết trước mọi việc . Cho nên , đối mặt với loạn thế trước mắt các nàng vẫn u mê ở bên nhau ...

Thật lâu mới hết ho khan , Cố Thường Y mười hai tuổi liền khôi phục sức sống , muốn uống trà thuận khí , trà đặt ở bên miệng lại chậm chạp không uống , cảnh giác nhìn Túc Sa Duyệt Dung bên cạnh .

Túc Sa Duyệt Dung cầm chén của nàng , động tác dịu dàng nhưng không cho phép cự tuyệt , đổ đi nước trà đã muốn lạnh , thay trà nóng , đưa đến bên miệng nàng , cười nói : “ Uống đi ! “

Cố Thường Y còn muốn nói chuyện , nhưng mà ... khuôn mặt ung dung tự nhiên của Túc Sa Duyệt Dung rõ ràng trước mắt , trong đó tất cả đều là ôn nhu , không biết vì sao khiến nàng khó lòng mở miệng phản bác ? Cố Thường Y ma xui quỷ khiến ngoan ngoãn uống , lúc này mới nói : “ Lần này chúng ta so quyền cước , cái này ta so với ngươi nhất định mạnh hơn ! “

Sớm nên như thế ! Nàng am hiểu nhất chính là võ công a ! Trước kia nghĩ tiểu hồ ly yếu đuối này chắc sẽ không biết võ , không muốn lấy mạnh hiếp yếu , ai ngờ lần trước cùng Tiêu Dao Tử so kiếm mới biết được , nàng căn bản chính là võ lâm cao thủ !

Nói xong Cố Thường Y đã xoa tay muốn động thủ .

Cách đó không xa hai tên người hầu đang siêng năng đun nước , quét tước thả chậm động tác , hướng bên này nhìn qua . Bọn họ một người một tay nâng chậu nước mấy trăm cân , một người một tay xách bó củi trên trăm cân , không chút nào khó khăn tốn sức .

Túc Sa Duyệt Dung nhẹ nhàng nở nụ cười , ngón tay thon dài lướt qua tóc mai , nói : “ Được ! Chúng ta đi đến mảnh đất bên kia rừng trúc đi ! “

Nhìn thấy động tác của Túc Sa Duyệt Dung , hai tên người hầu bắt động thanh sắc quay đầu lại , tiếp tục công việc của mình .

Hai người đi đến khu đất bằng kia , Cố Thường Y nói : “ Được rồi ! Chúng ta bắt ... “

Hai chữ ' bắt đầu ' còn chưa nói xong , Túc Sa Duyệt Dung đã lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai đột nhiên xuất thủ , một chưởng bổ ngang về phía cổ của Cố Thường Y . Cố Thường Y không nghĩ tới nhị tiểu thư ôn nhu , yếu đuối của Túc Sa gia xuất thủ lại sắc bén như thế , ghé tòm hơn là nàng lại tập kích bất ngờ !

Cố Thường Y nghiêng người né tránh , ai ngờ tay kia của Túc Sa Duyệt Dung ở huyệt vân trung của nàng điểm nhẹ một cái , liền khiến nàng không thể động đậy .

“ Ngươi ... Ngươi đánh lên ! “ Cố Thường Y trừng lớn mắt nhìn nàng .

Túc Sa Duyệt Dung vẻ mặt vô tội , “ A ... Ngươi có nói là không thể đánh lên sao ? “

Cố Thường Y nghẹn lời .

Đúng vậy , một đường võ học , đánh lên cũng là một môn học , ai bảo nàng tài không bằng người chứ ?” Tài không bằng người , ta không có gì để nói ! Nhưng ta không phục ! Trừ phi ngươi đường đường chính chính thắng ta ! “ Cố Thường Y vẻ mặt kiêu ngạo , tuổi mười hai mười ba , đã có khí chất Loạn Phụng ánh nhìn quan sát thiên hạ , khiến cho Túc Sa Duyệt Dung nhìn đến có chút thất thần .

“ Này , thôi hồ ly , ngươi có nghe thấy không a ? “

“ Được ! “ Túc Sa Duyệt Dung hí mắt cười , nhìn Cố Thường Y không chớp mắt . Lúc này đúng vào mùa hè , Cố Thường Y mặc trường bào huyền sắc , y phục bó sát , người luyện võ sớm trưởng thành , tư thái nhanh nhẹn triển lộ không bỏ sót , khiến nàng nhìn thích mắt .

Cố Thường Y không biết , Túc Sa Duyệt Dung ở trong lòng cảm thấy nàng tiến bộ thần tốc . Túc Sa Duyệt Dung sở dĩ có thể thắng nàng , tất cả đều do nhiều năm luyện võ , lại được sư phụ truyền thụ đạo pháp Tiên thiên chân khí ; Đợi thêm hai năm nữa , Túc Sa Duyệt Dung nội lực suy yếu , Cố Thường Y ngược lại bước vào hàng ngũ thiếu niên cao thủ .

Túc Sa Duyệt Dung vừa phiền lòng vừa vui mừng , đầu ngón tay quanh quẩn xung quanh huyệt vân trung , như là đang tìm vị trí giải huyệt , lại như là đang vuốt ve xương quai xanh bên vai trái của Cố Thường Y .

Cố Thường Y không rõ vì sao ánh mắt Túc Sa Duyệt lại làm cho nàng cảm thấy không được tự nhiên , nàng có thể cảm nhận được lực đạo của ngón tay nàng cách qua lớp y phục ở trên người nàng vòng quanh qua lại , tê dại ngứa ngáy , cả người không được tự nhiên .

Cố Thường Y tầm mắt lay động nói : “ Nhìn cái gì ? Mau giải huyệt cho ta ! Đừng nghĩ ngươi thắng ta một lần thì liền mạnh hơn ta ! “

Túc Sa Duyệt Dung ngón tay dời đi , vuốt ve hai má của nàng , nói : “ Ngươi lại thua rồi ! Chiều theo ước định , người thua sẽ làm cho người thắng một chuyện ! “

Cố Thường Y cắn răng nói : “ Làm thì làm ! Dù sao cũng không phải lần đầu tiên ! Nói đi , lần này muốn ta giả làm người hầu hay là phu xe của ngươi ! “

Túc Sa Duyệt Dung nháy mắt , thần nhiên cười , nói : “ Lần này ... liền làm nha hoàn một ngày đi ! “ Túc Sa Duyệt Dung chậm rãi ở trên da thịt của nàng trượt nửa vòng , giải huyệt đạo của nàng .

Một đường quay về phòng ngủ bên trong tiểu viện của Túc Sa Duyệt Dung , chúng nô tài nhìn Cố Thường Y , đều hé miệng cười trộm .

“ Hi hi , ngươi xem , đó là tiểu thư Cố gia ! “

“Tiểu thư Cố gia lại bị tiểu thư nhà ta ăn hiếp ! “

“Nha nha , đó là thiên tài võ học Cố gia ? Nhìn đi , nàng lần này lại thua tiểu thư nhà chúng ta ! Không biết hôm nay so đấu cái gì ... “

“Cái gì thiên tài Cố gia , ở trước mặt tiểu thư chúng ta đều phải ngoan ngoãn ... “

“Đúng vậy ! “

Cố Thường Y tai thính mắt tinh , hận đến cắn răng , nhưng hết lần này đến lần khác cũng không thể ngăn cản mọi người đàm tiếu , chỉ có thể làm bộ như không nghe thấy .

Túc Sa Duyệt Dung ngồi trên ghế tròn cạnh giường ngủ , nhìn Cố Thường Y biếng nhác nói , “ Thường Y , ta khát ! “Cố Thường Y nén giận châm trà cho nàng .

Túc Sa Duyệt Dung hít mắt chậm rãi nhắm nháp trà thơm , khiến Cố Thường Y oán hận , oán thầm : Chén trà đặt trên bàn kế bên , thế mà cũng bắt người ta làm ! Uống đi uống đi ! Uống chết người !

Túc Sa Duyệt Dung buông chén trà xuống , dùng âm thanh mê đảo vô số danh sĩ thiếu niên Giang Nam nói : “ Thường Y , bóp vai cho ta . “

Cố Thường Y chỉ đành theo chỉ thị tiến đến phía sau bóp vai cho nàng .

Cố Thường Y bàn tay tập kiếm , đã có vết chai , ngón tay thon dài có lực , mỗi một xương ngón tay đều có thể nói lên tiềm lực võ học của chủ nhân nó , Túc Sa Duyệt Dung mặc trường sa mỏng mát lạnh hầu như không có cách trở , nàng có thể cảm nhận được rõ ràng nhiệt độ của ngón tay .

- Mùa hè năm nay , so với năm trước dễ chịu hơn nhiều a !

Túc Sa Duyệt Dung nhìn không được hít mắt , trong mắt tràn đầy ý cười .

Cố Thường Y vừa mới bắt đầu còn có chút oán giận , nhưng khi bắt đầu , ngón tay nắm lấy hai vai non mềm của nàng , trong lòng mơ hồ cũng không cảm thấy bài xích hành động thân cận , còn có chút nhìn không được vui vẻ . Lấy tài lực của Túc Sa gia , ' Độc thủ sau màn ' như Túc Sa Duyệt Dung tuyệt đối không bạc đãi chính mình , hẳn là dùng hương liệu tốt nhất , nhưng Cố Thường Y lại không biết rõ thân thể của Túc Sa Duyệt Dung là dùng loại hương liệu nào , hương thơm thanh nhã , khiến nàng bất giác trầm mê . Sau cùng nếu không phải Túc Sa Duyệt Dung quay đầu nhìn nàng , nói không chừng nàng cứ như vậy từ đi xuống ...

“Aiz , hồ ly , được rồi chứ ? “ Cố Thường Y lưu luyến thu tay về .

Túc Sa Duyệt Dung nhìn sắc trời , nghĩ tới cái gì , khóe miệng giờ lên một chút , ý cười như thể ' thiên hạ đều nắm trong lòng bàn tay ' , nói : “ Giữa trưa nắng hè chói chang vừa lúc dễ ngủ , trước ngủ trưa đã ! “

Túc Sa Duyệt Dung có thói quen ngủ trưa , Cố Thường Y quen biết nàng nửa năm nên biết . Khi đó , Túc Sa Duyệt Dung cùng huynh trưởng đến Cố phủ , cùng Tam ca của nàng đính hôn . Khi đó , là lần đầu tiên nàng nhìn thấy nữ nhân về sau sẽ luôn đè đầu cưỡi cổ nàng . Ngày đó , nàng chính là nhìn thấy Túc Sa Duyệt Dung dựa dưới tàng cây ngủ .

Cố Thường Y nói : “ Ta không cần ngủ trưa ... “

Túc Sa Duyệt Dung đầu ngón tay điểm ở mi tâm nàng , mang theo một ít đắc ý , nói : “ Đừng quên , ngươi là nha hoàn của ta ! Bốn tiểu thư hiện tại bảo ngươi ngủ , ngươi phải ngủ ! “

“Ngươi ... “ Ai nha , hồ ly thôi còn đắc ý !

Túc Sa Duyệt Dung hơi nâng tay , chờ người hầu hạ , bộ dạng vui vẻ kia làm Cố Thường Y nhìn nhìn không được trong lòng khê động . Chỉ nghe nàng nói : “ Tiểu nha hoàn , giúp bốn tiểu thư thay quần áo “ .

Cố Thường Y bĩu môi nói : “ Có thể làm cô nãi nãi ta hầu hạ cũng chỉ có ngươi ! “ Giờ tay giúp nàng cởi áo tháo thắt lưng .

Ngón tay chậm rãi tháo đai lưng , cởi áo khoác , thân hình nổi bật của Túc Sa Duyệt Dung hiện ra trước mắt . Kỳ quái , trước kia cũng thường cùng Túc Sa Duyệt Dung ngủ trưa cùng nhau , vì sao , hôm nay nhìn nàng , lại cảm thấy có chút không thích hợp , giống như ... phi lễ chó nhìn ? Phi phi phi ! Nàng chỉ là nữ hài tử , tương lai cũng chính là đại tẩu của mình thế nào lại cảm thấy phi lễ chó nhìn ?

Cố Thường Y mắt nhìn mũi , mũi nhìn tâm , giúp Túc Sa Duyệt Dung cởi y phục , hai người yên lặng cùng nằm ở trên giường , nàng nằm thẳng mắt nhìn trần nhà , chính là ngủ không được .

Túc Sa Duyệt Dung ung dung nằm nghiêng , mặt hướng về phía nàng , vài cái hô hấp liền ngủ say sưa .

Trong lưu ly ngọc giá trị vạn kim đặt ở bên cửa sổ bên bàn sách cát mịn đang từ từ chảy , xen lẫn tiếng xào xạc của lá trúc trong ngày hè , xa xa tiếng chim hót , còn có ... Còn có tiếng tim đập đều đều của người bên cạnh .

Cố Thường Y bỗng nhiên cảm thấy giờ khắc này lòng yên tĩnh như nước .

Không biết từ lúc nào , Cổ Thường Y ngủ thật say .

Lại không biết qua bao lâu , Túc Sa Duyệt Dung nằm bên cạnh mở mắt . Trong cái chớp mắt kia , thanh minh như vực sâu , làm sao giống như vừa ngủ mơ tỉnh giấc ? Rõ ràng , vẫn thanh tỉnh .

Gần trong gang tấc , lại cách xa vạn dặm . Vươn tay , tại thời khắc này , lặng lẽ vuốt ve lông mi của nàng , mắt của nàng , còn có dung nhan khiến nàng bao lần nằm mộng .

Túc Sa Duyệt Dung thu hồi ngón tay , nắm chặt . Không thể tiếp tục như vậy . Hôm nay sự phụ cảnh cáo , khiến nàng bỗng nhiên kinh sợ , hăm quá sâu , khó có thể kìm chế , thiếu chút nữa ngay cả cảm xúc của bản thân cũng không che giấu được , cứ tiếp tục như vậy , không thể .

Còn nhớ rõ lời đêm qua lão quản gia Túc Sa Vinh nói , ký ức vẫn còn mới mẻ .

“Nhị tiểu thư ! Kinh thành truyền đến tin tức , hôn quân kia đã nghe được thanh danh của người , muốn người tiến cung làm phi ! Thánh chỉ đang ở trên đường đến ! “

Quyển sách trên tay Túc Sa Duyệt Dung rung rung một chút , “Nên đến vẫn sẽ đến ! “

“Đều do Hồ Ung cầu quan kia ! “ Cầu quan kia , mấy tháng trước trùng hợp gặp qua nhị tiểu thư , kinh vi thiên nhân * , tới cửa cầu thân . Nhưng Túc Sa gia đại tiểu thư chính là con dâu của con thứ ba Cổ gia , tuy rằng đã qua đời , nhưng hai nhà quan hệ thông gia vẫn còn , sao có thể để cho Huyện lệnh nhỏ nhen này mạo phạm ? Liên khiến hấn nhục nhả mặt xám như tro tàn !

(*) Kinh vi thiên nhân : Nhìn thấy liền kinh sợ .

Ai ngờ cầu quan này phẩm hạnh bất lương , lại có bản lĩnh vẽ tranh siêu phàm . Vì lấy lòng hôn quân thăng quan phát tài , đồng thời trả thù nhị tiểu thư , cầu quan lại dám đem tranh họa dung mạo khuynh quốc của nhị tiểu thư truyền ra , đưa tới kinh thành , ở kinh thành tầng tầng truyền tay , hôn quân vừa thấy , tâm liền ngứa ngáy khó nhịn , hạ chỉ chiêu hôn .

Túc Sa gia là một trong các đại gia tộc giàu có nhất đại Tần , nhưng mặt ngoài không dám triển lộ , trong tay ngầm có mạng lưới tình báo lớn nhất nhanh nhất cả nước . Bức họa vừa truyền đến cung , Túc Sa Duyệt Dung đã cảnh giác , cùng hai vị huynh trưởng thương định sách lược ứng đối - lại cùng Cổ gia đàm hỏi .

Trong thời loạn , tiền tài cùng quân đội kết hợp , liền có lợi thế . Túc Sa Duyệt Dung đương nhiên có thể rời đi , sự phụ của nàng là cao thủ lãnh đạo của Thiên Vân Quan , chính mình võ nghệ cũng không thấp , nhưng nàng có thể đi chỗ nào ? Chỉ còn mười năm thọ mệnh , nàng lại phải đi đến địa phương cách xa Cổ Thường Y ? Nàng không muốn !

Lừa Cổ Thường Y - một cô gái mười ba tuổi rời nhà bỏ trốn ? Nàng sao có thể đem nguyện vọng của mình áp đặt trên người một cô gái còn chưa hiểu rõ tình cảm nhi nữ ? Nàng có thể khiến cho thợ săn rơi vào cạm bẫy hồ ly , cũng có thể mạnh mẽ xua đuổi mãnh hổ .

Nhưng nếu không đi , tội danh kháng chỉ cũng đủ có để hôn quân cướp đi tài phú của Túc Sa gia ? Khuynh sào dưới , yên có hoàn trứng * ? Cuối cùng không chừng nàng còn bị luân lạc làm kỹ nữ .

(*) Khuynh sào dưới , yên có hoàn trứng : Sào (tổ) rớt , trứng có thể lành ?

Cho nên , nửa năm trước , Túc Sa Duyệt Dung - người điều khiển Túc Sa gia chân chính , không thể không đem chính mình làm công cụ kết thông gia , dâng tặng cho Cổ gia , mong được Cổ gia che chở .

Người đời thường nói , Túc Sa Duyệt Dung có ' dung mạo khuynh quốc ' , quả nhiên là ' khuynh quốc ' - bởi vì cô gái tuyệt thế vô song này vì Cổ gia cung cấp của cải cùng mạng lưới tình báo thần tốc , có thể lật đổ vương triều Đại Tần , chẳng lẽ không phải là đẹp đến ' khuynh quốc ' ?

Vốn riêng của Túc Sa Duyệt Dung , gần như bằng đến một nửa tài phú của Túc Sa Gia . Ở vài năm sau Cổ Thường Y có thể lập tức chỉ huy quân đội đi Bắc thượng , toàn dùng từ tiền riêng của Túc Sa Duyệt Dung chống đỡ , hiện tại Mạc thị thương đội , cũng là mạng lưới tình báo Túc Sa Duyệt Dung lưu lại .

Túc Sa Duyệt Dung nhìn ' thiên hạ ' trước mắt , con người thâm thúy chột lóe sáng .

“Một lần cuối cùng , một lần duy nhất . “ Túc Sa Duyệt Dung nghĩ , “Trừ lúc này thôi ! Từ nay về sau , không bao giờ vượt qua lời tri * nửa bước , tuyệt không trêu chọc đứa nhỏ này , cách nàng xa hơn ... “

(*) Lời tri : chỉ khó khăn , mưa bom bão đạn .

Nàng một tay chống bên gối , cúi đầu , nhìn cánh môi hồng nhạt , khi ngủ vẫn mang theo thần sắc kiên nghị , cơ hồ dùng tất cả tâm ý bị thương cùng tuyệt vọng , hôn xuống , trức trặc lại thành kính .

Túc Sa Duyệt Dung lần đầu tiên gặp mâu thuẫn khó xử như thế , lần đầu tiên gặp phải nan đề không giải quyết được - không tự chủ mơ hồ hy vọng Thường Y có thể hiểu được tâm ý của mình , đây chính là mong ước lớn nhất trên đời này của nàng ; Nhưng càng mong nàng ấy không biết được tâm ý của nàng , như thế liền không bao giờ vì yêu mà tổn thương .

Túc Sa Duyệt Dung ngẩng đầu lên là lúc , một giọt nước mắt rơi ở trên má Cổ Thường Y , ở mùa hè nóng bức , giây lát liền biến mất không còn .

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Tha Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Cổ thị có nữ tên Duyệt Dung [3] .

Phiên ngoại 3 : Cổ thị có nữ tên Duyệt Dung [3] .

Ngã sinh quân vị sinh , quân sinh ngã dĩ lão .

Ngã ly quân thiên nhai , quân cách ngã hải giác .

Dịch nghĩa :

Ta sinh người chưa sinh , người sinh ta đã già

Ta xa người chân trời , người cách ta góc biển .

Ba ngày sau , Cổ Thường Y lại tới , chỉ là lần này không có ồn ào muốn cùng Túc Sa Duyệt Dung tỷ thí .

“ Hồ ly , sự phụ truyền tin muốn ta đi Bắc Cương huấn luyện ! Người chờ , lúc ta trở về , nhất định người không phải đối thủ của ta ! “

Cổ Thường Y nghĩ khi nói với Túc Sa Duyệt Dung , nàng sẽ giống như trước mỉm cười nhìn nàng , sẽ lạnh nhạt bình thản , nói đại loại vài chữ có lệ như ' Được ' . Bình tĩnh tao nhã của nàng , hàng năm sống ở rừng trúc cũng nhiễm lấy khí chất ần dật , khiến cho một tiểu cô nương nhỏ tuổi lại trông cứ như một thiếu nữ trầm tĩnh .

Nhưng , nàng lại không nhìn thấy nụ cười trong dự đoán .

Túc Sa Duyệt Dung thế nhưng một câu cũng không có nói , chỉ nhìn nàng một cái . Vẫn như cũ là nụ cười thản nhiên không thay đổi , Cổ Thường Y lại cảm thấy tươi cười này âm thầm làm lòng nàng chua xót , giật giật môi , lại không nói nên lời .

Hơn nửa ngày , Cổ Thường Y mới nói : “ Hồ ly ... , ngày mai ta đi rồi ! Ta học thành trở về , sẽ tìm người tỷ thí ! Ừm , chờ người gả vào Cổ gia , ta có thể thường xuyên thấy người , người muốn cũng không trốn được ta ! “

Cổ Thường Y muốn giải thích , muốn nói rõ hơn hai người tương lai cơ hội gặp mặt nhau rất nhiều , lại không biết một câu lại một câu của nàng khiến Túc Sa Duyệt Dung càng thêm thương cảm .

——Thôi , nên đi vẫn sẽ đi . Nàng sớm rời đi , càng khiến mình có thêm quyết tâm chặt đứt phần tình cảm này .

Túc Sa Duyệt Dung nhẹ nhàng gật đầu , nói : “ Đi đường cẩn thận ! “

Cô gái chưa đến mười ba như Cổ Thường Y nghe không thể hiểu hết những chữ này bao hàm bao nhiêu lo lắng , nàng chính là tiêu sái phát tay , mang theo kiếm ly khai biệt viện thanh trúc của Túc Sa . Người Hung Nô ở Bắc Cương ức hiếp người Hán hơn trăm năm , đại Tần vừa mới sơ định , còn có thể miễn cưỡng chống đỡ , nhưng người kế thừa đại Tần lại u mê , người Hung Nô lại một lần nữa tàn sát bừa bãi , phạm là cao thủ võ lâm có tâm huyết đều lựa chọn đi Bắc thượng đề rên dũa , kết thành đội chém giết người Hung Nô . Dù gặp cao thủ Hung Nô , cũng dốc hết sức lực . Trong vài năm này , Nhân sĩ giết chết cao thủ Hung Nô rồi thành danh có không ít .

Trở lại Cổ phủ , Cổ Thường Y luôn cảm thấy trong lòng rầu rĩ . Nửa tháng sau , chính là hôn lễ của Túc Sa Duyệt Dung và Cổ Tam Lang . Nàng cảm giác lòng có chút thất lạc . Ngày mai xuất phát đi Bắc Cương , nàng lại ở quý phủ của mình đi tới đi lui , tâm xao động khó bình tĩnh .

“ A , đúng rồi ! “ Cổ Thường Y bỗng nhiên nghĩ đến , nửa tháng sau , ngày Tam ca cưới Túc Sa Duyệt Dung , nàng lúc đó không thể tham dự , là ' khuê mật ' * duy nhất của Túc Sa Duyệt Dung , giúp nàng nói mấy câu mới phải ! Cổ Tam Lang cơ thiếp không ít , tuy rằng Túc Sa Duyệt Dung gả đến đây là chính thê , tính tình trí tuệ lại như hồ ly , giỏi như vậy nhưng cũng không tránh khỏi bị khi dễ đi ? (*) Khuê mật : Bạn thân .

Cổ Thường Y cảm thấy bản thân đã tìm được nguyên do khiến mình phiền lòng , lập tức đi đến sân viện Cổ Tam Lang . Nàng lười đi đường chính , trực

tiếp bay vọt từ đình viện qua .

Cố Tam Lang hơn ba mươi tuổi , đang ở lứa tuổi tiêu sái phong lưu .

Hắn đã có vài nữ nhân . Trong đó con vợ cả - trưởng tử Cố Thừa Nghiệp đã mười tám tuổi , con thứ năm Cố Mẫn mười tuổi , đều là con của thân tỷ Túc Sa Duyệt Dung - Túc Sa Linh Phụng . Túc Sa Linh Phụng lúc sinh Cố Mẫn khó sanh mà chết , nhưng Cố Tam Lang còn có ba vị cơ thiếp , con trai con gái cũng có mấy người .

Túc Sa Duyệt Dung sờ đi giả cho hắn , mà không phải hai vị huynh trưởng của hắn , trừ bỏ huynh trưởng ở ngoài cùng Túc Sa Duyệt Dung giao hảo , còn vì hắn chưa có lập chính thê . Tỷ muội hai người cùng giả một người , ở thời này không phải là chuyện lạ gì . Cố Tam Lang cũng không vì cưới được ' Đệ nhất mỹ nhân ' mà có quá nhiều vui mừng .

Cố gia đời đời là võ quan , hắn cũng là nhân tài kiệt xuất nhất của Cố gia , hắn đã không còn là thiếu niên ngây ngô , ánh mắt của hắn đã đặt trên việc kiến công lập nghiệp , hôn lễ lần này bất quá là sự chuẩn bị của Cố gia và Túc Sa gia nghênh đón loạn thế mà bắt đầu liên minh toàn diện .

Thiên hạ đã đại loạn , Cố gia muốn từ trong mưa gió này một bước hóa rồng bay lên trời .

“ Tam ca ! “

“ Tiểu muội ? “ Đang luyện kiếm ở dưới tàng cây Cố Tam Lang thu thế kiếm , cười nói , “ Ngươi không phải muốn đi Bắc Cương sao ? Sao còn chưa đi chuẩn bị đồ đạc ? “

Cố Thường Y bĩu môi , bất mãn nói : “ Hừ , Tam ca thật ra là muốn đuổi ta đi ! “

Cố Tam Lang cười ha ha , nói : “ Ngươi không đi , chút của cải của Tam ca ngươi sẽ bị người vét sạch ! “ Cố gia con vợ cả , có ba đứa con trai , Cố lão gia từ đến lúc tuổi già mới có được duy nhất nữ nhi bảo bối , mười hai tuổi liền thanh danh hiển hách , được xưng là ' Đệ nhất thiên tài võ học ' , Cố gia người nào không thương , không yêu ? Cố gia ba vị lão ca , đối với muội muội bảo bối tuổi tác cách biệt này thương yêu đến xương tủy .

Trong đó Cố Tam Lang là người nhỏ nhất trong ba huynh đệ , cùng tiểu muội quan hệ tốt nhất , mong muốn của Cố Thường Y , cho tới bây giờ đều là ' muốn sẽ cho ' . Huynh trưởng như cha , Cố lão gia chết do bị vua Tần nghi kỵ , bị phái đến Bắc cương chống đỡ Hung Nô , Cố Thường Y trên cơ bản là được Cố Tam Lang một tay nuôi lớn .

“ Keo kiệt ! “ Cố Thường Y nhăn mi , “ Không phải là lấy của ngươi một chút đồ vật thôi sao ? “

Cố Tam Lang vuốt râu cười nói : “ Được rồi , chút đồ vật ... vậy khi nào thì ngươi đem chút đồ vật đó trả cho ta ? “ Đồ vật của Cố Kiến Khôn , cái nào không phải vô giá , bảo vật thiên hạ ?

Cố Thường Y ngược ôm kiếm , xoa cằm , trầm ngâm nói : “ Trả lại cho ngươi cũng có thể ... “

Lúc này đến phiên Cố Tam Lang giật mình — tiểu muội thế nhưng nguyện ý trả đồ cho hắn ? Thiết hay giả ? Mặt trời mọc từ hướng tây ? Cố Tam Lang vươn tay sờ trán nằng , bị nằng bắt lấy : “ Tam ca , ngươi làm gì ? Ta mới không có bệnh ! “

Cố Tam Lang vươn tay , trường kiếm cắm vào thân cây bên cạnh , xoay người nhìn Cố Thường Y nói : “ Nha đầu kia , chưa lúc nào chịu thiệt ! Nói đi , ngươi có chuyện gì muốn Tam ca làm ? Đem đồ trả lại cho ta , chắc chắn , bỏ ra lớn như vậy , rốt cuộc có cái gì khó giải quyết ? “

Cố Thường Y hừ một tiếng , nói : “ Tiền tài là vật ngoài thân , quan hệ bạn hữu mới là trọng yếu ! “

Cố Tam Lang cười nói : “ Người bạn hữu nào trọng yếu như vậy ? Có thể khiến Cố đại tiểu thư chúng ta lo lắng ? “

Cố Thường Y khụ một tiếng , còn thành thật đối với ca ca mình kính trọng nhất nói : “ Chính là Túc Sa Duyệt Dung ! Nàng là bạn hữu tốt nhất của ta , ngươi nhất định phải đối với nàng thật tốt , không thể cô phụ nàng ! Vài cái cơ thiếp kia ... Hừ , ai dám khi dễ nàng , ngươi đừng trách muội muội ta thay ngươi dạy dỗ hậu viện ! “

Cố Kiến Khôn nói : “ Nàng là muội muội của Linh Phụng , ta đương nhiên sẽ đối tốt với nàng . Hơn nữa , nàng còn nhỏ tuổi , một tay làm cho Túc Sa gia trở thành phú hào lớn nhất Giang Nam , ta cũng cực kỳ khâm phục . Nữ tử như vậy , có thể vào cửa Cố gia , sao không phải là chuyện may mắn của Cố gia ? “

Cố Thường Y có chút bất mãn nói : “ Tam ca tính tình hoa tâm như vậy , sao có thể còn nhớ nhung Linh Phụng tỷ tỷ ? Ta tưởng ngươi đã sớm quên ? “

Túc Sa Linh Phụng là tỷ tỷ của Túc Sa Duyệt Dung , sinh tiểu ngũ xong liền buông tay . Cố Tam Lang là nam tử tài giỏi của Cố gia , đương nhiên thế thiếp thành đàn , sau đó lại có thêm nhiều thiếp thất .

Cố Kiến Khôn có chút thương cảm nói : “ Linh Phụng ... trên đời này không có ai có thể so sánh với nàng . “

Cố Thường Y cảm thấy nam nhân đều thật giả dối , một bên nói đối với thê tử tình cảm sâu đậm , một bên lại cưới thêm một đống lớn — phải nhớ , khi Túc Sa Linh Phụng còn sống , Cố Tam Lang cũng đã có ba cái thiếp thất . Cố Thường Y nghĩ , nam tử ưu tú nhất trên đời này mà nàng nhìn nhận — chính là ca ca của mình còn có phẩm đức như vậy , người bên ngoài càng khiến nàng thêm khinh bỉ . Bất quá , Cố gia , cũng chỉ có ca ca mới xứng cưới hồ ly . Còn đại ca , nhị ca cùng một đống ca ca con thứ xuất Quên đi , nếu là những người này , nàng nhất định sẽ phá hôn lễ .

Nhưng cho dù , Túc Sa Duyệt Dung gả cho Cổ Tam Lang , nam nhân tốt nhất trên đời trong mắt Cổ Thường Y , nàng vẫn cảm thấy trong lòng khó chịu , vẫn cảm thấy có chút chua xót không nói rõ được .

Cổ Thường Y lắc đầu , vứt bỏ cảm giác kỳ quái này , nói : “ Tam ca , ngươi đã cùng Túc Sa đại ca thương lượng chuyện khởi nghĩa ? “ ‘ Túc Sa đại ca ’ này là chỉ đại ca Túc Sa Tín , nhị ca ‘ Túc Sa Lượng ’ của Túc Sa Duyệt Dung .

Một cái lầy võ xưng danh , thích gây náo loạn , sao có thể cùng nàng nói chuyện đại nghịch bất đạo này .

Cổ Kiến Khôn sắc mặt cứng đờ , chợt thần nhiên nói : “ Nói cái gì ? Chuyện này sao có thể nói vậy ? Ngươi có nói qua với người khác không ? “ Ngươi đã quên , thánh lực của ta rất tốt , ngày đó các ngươi lên lút nói chuyện , ta đều nghe được ! “ Cổ Thường Y khinh thường nói , “ Ta sao có thể cùng người khác nói ? Ta cũng không phải đứa ngốc ? “

Cổ Kiến Khôn lúc này thần sắc mới buông lỏng , nói : “ Ta cũng không gạt ngươi . Thánh Thượng ngu ngốc vô đạo , thiên hạ sắp đại loạn , Cổ gia chúng ta phải chuẩn bị thật tốt . Đại ca nhị ca không có tài lãnh binh , tiểu muội , ngươi trí tuệ nhất , võ nghệ lại tốt , tương lai , Cổ gia chúng ta có lẽ còn cần ngươi xuất lực đấy ! “

“ Lần này đi Bắc Cương , ta sẽ một đường đi theo sư phụ điều tra tình báo . “ Cổ Thường Y nhìn Cổ Kiến Khôn , gần từng tiếng , vạn phần trịnh trọng nói , “ Tam ca , ta biết , ngươi lòng mang thiên hạ , có tâm muốn đăng vị . Tam ca , ngươi có dám cùng ta võ tay thế ước ? “

Cổ Kiến Khôn hít một hơi , lần đầu tiên đánh giá tiểu muội một tay mình nuôi lớn này , nói : “ Thế việc gì ? “

“ Đời này , ta phụ trợ Tam ca chinh chiến thiên hạ , chỉ cần Tam ca đáp ứng ta một việc ! “ Cổ Thường Y nói , “ Tam ca đáp ứng ta , từ nay về sau , ở trong hậu viện của ngươi , tuyệt đối không để Túc Sa Duyệt Dung chịu chút tỳ khuất nào . Một đời một thế , ngươi phải đối đãi với nàng thật tốt ! “

Cổ Kiến Khôn trong lòng khẽ động , bất động thanh sắc nhìn thoáng qua Cổ Thường Y , trong mắt hiện lên một tia khiếp sợ . Nhũ mây , trong nháy mắt , trong lòng Cổ Kiến Khôn xuất hiện rất nhiều ý niệm . Hắn là người nuôi lớn Cổ Thường Y , không ai so với hắn hiểu rõ Cổ Thường Y hơn — thậm chí so với bản thân Cổ Thường Y càng hiểu rõ . Muội muội này , từ nhỏ đều khác những nữ tử bình thường . Lúc nàng mặc nam trang ra ngoài , người bên ngoài còn tưởng nàng là con trai của Cổ Kiến Khôn , thậm chí còn có người tới cửa cầu hôn , muốn gả nữ nhi đến cửa .

Trước kia hắn không chú ý đến , vị muội muội này vốn xem thường nam tử trong thiên hạ , tương lai có thể đem ai đặt vào mắt đây ? Hắn mơ hồ có dự cảm , người này , có lẽ ... là một nữ tử xuất chúng ?

Hắn nhớ đến nụ cười lần đầu tiên nhìn thấy tiểu muội cùng Túc Sa Duyệt Dung ở cùng một chỗ , bỗng nhiên có một chút hiểu rõ , bất quá cũng không nghĩ nhiều . Hiện tại nhớ đến , dù sao cũng là người từng trải , biểu tình của nàng , cùng với mình năm đó cùng Túc Sa Linh Phụng sơ ngộ , cỡ nào giống nhau !

Cổ Kiến Khôn trong lòng than thở một tiếng , nói : “ Được , ta đáp ứng ngươi ! “

Cổ Kiến Khôn vốn sau khi thành thân , lập tức đi Bắc Cương , nhưng hiện tại xem ra , chỉ bằng ở lại chờ . Về tâm mà nói , đối với tiểu muội là bất công , nhưng tương lai , không chừng được việc lớn — phải biết rằng , nàng là đệ tử của đệ nhất cao thủ võ lâm lãnh đời ; Về mặt tình cảm , tốt nhất khiến cho nàng chặt đứt niệm tưởng này , dùng Túc Sa Duyệt Dung ràng buộc nàng cũng là một biện pháp .

Nếu hắn cùng Túc Sa Duyệt Dung có con , chờ Cổ Thường Y lớn lên , cho dù hồi hận hôm nay gây thơ , cũng tuyệt đối sẽ không oán hận mình . Vô luận là khởi nghĩa lật đổ đại Tần , hay là tương lai ... tranh đoạt vị trí thái tử ! Mặc dù có chút thật xin lỗi muội muội , có chút lừa gạt , nhưng , người làm việc lớn , sao có thể câu nệ tiểu tiết ? Bất quá chỉ là một muội muội mà thôi , dù muội muội mà hắn yêu thương .

Ngày thứ hai , Cổ Thường Y đi Bắc thượng , Cổ Kiến Khôn cho vài tên hộ vệ tốt nhất bảo hộ nàng , còn đưa bảo kiếm , bảo mã , thậm chí còn có một con bảo mã tuyệt sắc giá trị ngàn vàng mua về từ Tây Vực của mình , vẫn còn chưa lớn . Cổ Thường Y cực kỳ yêu thích , đem tiểu mã liền chuẩn trước .

Thánh chỉ của Hoàng đế đến , Túc Sa Duyệt Dung đã gả cho Cổ Kiến Khôn . Cổ gia là thế gia môn phiệt , Cổ lão gia tử chính là đại tướng nổi danh của đại Tần , hoàng đế tuy rằng bất mãn , cũng không dám khinh động .

.....

Ba năm sau .

Túc Sa Duyệt Dung đang ngồi ở hậu hoa viên Cổ gia cùng Cổ Kiến Khôn chơi cờ .

“ Tam Lang quân này hạ rất tốt ! Mặt ngoài là thoái nhượng , kì thực là nhất ám kỳ chiêu ! “

Cổ Kiến Khôn sau ba tháng thành thân , liền đi quân doanh Cổ gia ở Bắc thượng , sau ba năm lần đầu tiên trở về . Cổ Kiến Khôn đem toàn bộ Cổ gia giao cho Túc Sa Duyệt Dung . Túc Sa Duyệt Dung cũng không khiến hắn thất vọng , nay toàn bộ Cổ gia cao thấp đều biết hiện tại Cổ gia do Cổ tam phu nhân làm chủ . Một người có uy vọng vượt qua Túc Sa Duyệt Dung là Cổ lão thái thái hiện chỉ quan tâm ăn chay niệm Phật , cái gì cũng không quản , hơn nữa Cổ lão thái thái thiên vị Tam Lang , yêu ai yêu cả đường đi , cũng thiên vị Túc Sa Duyệt Dung , khiến cho đại phu nhân , nhị phu nhân hận đến cắn răng , lại không thể làm gì .

Cổ Kiến Khôn lần này trở về chỉ ở nửa tháng , mục đích là tìm Túc Sa gia lão đại — Túc Sa Tín thương nghị triệu tập võ lâm cao thủ đi bắc thượng

chống đỡ Hung Nô xâm lấn .

Cố Kiến Khôn vui vẻ cười nói : “ Phải nói là nhất tiễn song điêu mới đúng ! “ Tuy rằng quả thật là vì chống đỡ Hung Nô mà triệu tập võ lâm nhân sĩ, tên Hoàng đế kia bị Hung Nô uy hiếp mà cuống quýt đáp ứng việc làm của Cố gia, nhưng những võ lâm hào kiệt lòng mang quốc gia, căm hận người Hung Nô, tiến vào cửa Cố gia, chính là người Cố gia, đến lúc Cố gia tranh đoạt thiên hạ, còn có thêm hậu thuẫn cường hãn nhất ! Phải biết, nhóm võ lâm nhân sĩ, người nào không có thể lực của mình ?

Túc Sa Duyệt Dung mỉm cười, nói : “ Chúc mừng Tam Lang . “

Lúc này, tiểu nha hoàn Mặc Ngôn chạy tới nói : “ Phu nhân, tiểu tiểu thư khóc nháo, đòi phải là người ôm mới chịu ! “

“Được, ta qua ngay. “ Túc Sa Duyệt Dung đứng dậy, ý cười trong suốt giúp Cố Kiến Khôn phủ thêm áo choàng ấm, nói, “ Tam Lang, ta đi xem Mẫn nhi, người đi đường mệt nhọc, trước nghỉ ngơi đi ! Để cho Lạt Cơ bồi người ! “

Cố Kiến Khôn nhìn nàng rời đi, trong nháy mắt, bỗng nhiên nhớ tới năm đó vẫn còn là thiếu niên, nhớ đến nữ tử Túc Sa Linh Phụng ở trước lúc thành thân vụng trộm đưa cho hắn một kiện áo choàng . Hai tỷ muội này, rất biết quan tâm săn sóc .” Duyệt Dung ! “ Cố Kiến Khôn bỗng nhiên gọi nàng lại .

Túc Sa Duyệt Dung quay đầu lại, nghi hoặc hỏi : “ Tam Lang ? “

“ Ta quên nói cho người, tiểu muội sẽ sớm trở lại . “

Túc Sa Duyệt Dung “ A “ một tiếng, tươi cười càng thêm sáng lạn, nói : “ Ta đi nói phòng bếp làm nhiều đồ ăn hơn ... Thường Y khi nào trở về ? “

Cố Kiến Khôn quên tính thời gian, nói : “ Hẳn là buổi tối đi ! “

Túc Sa Duyệt Dung gật đầu, nói : “ Thường Y ở bên ngoài ba năm, phải chuẩn bị thật nhiều đồ ăn ngon, miễn cho nàng thăm oán ta bạn cũ bạc tình bạc nghĩa . “

Cố Kiến Khôn ha ha cười nói : “ Sao lại thế được ? Nàng cũng không phải người hẹp hòi ! Hơn nữa, người là ' khuê mật ' của nàng, vì nàng chuẩn bị, nàng sao lại không thích được ? “ Nói tới đây, Cố Kiến Khôn không khỏi dâng lên một chút áy náy, nhưng lại biến mất trong giây lát .

Túc Sa Duyệt Dung mỉm cười nói : “ Người là ca ca thân thiết nhất của nàng, nàng đương nhiên sẽ không oán người, chỉ oán ta . “

Túc Sa Duyệt Dung không nhanh không chậm đi qua hành lang, đi đến trong phòng của Cố Nguyệt Mẫn, cho bọn thị nữ ra ngoài, đóng cửa phòng, bỗng nhiên có chút đứng không vững, chống tay lên bàn hít sâu một hơi .

Ba năm . Ba năm này, Túc Sa Duyệt Dung tình báo trải rộng khắp thiên hạ, lại duy độc không có Cố Thường Y tin tức . Không phải Cố Thường Y hành tung khó tra, mà nàng không dám tra . Năm ba năm, nàng đem toàn bộ tinh lực đặt ở buôn bán, mạng lưới tình báo, cùng với huynh đệ Cố Duệ và Cố Nguyệt Mẫn . Nàng nghĩ đến, nàng đã quên sạch sẽ, nàng nghĩ, nàng có thể thật lạnh nhạt ghềnh đón ngày nàng và Cố Thường Y gặp lại .

Nhưng khi nghe được tin Cố Thường Y sắp trở về, trong nháy mắt, tưởng niệm tựa như hồng thủy vỡ đê muốn tràn ra ngoài .

Túc Sa Duyệt Dung, uống người tự phụ có định lực vượt xa người thường !

“ Mẫn thân, mẫn thân ... “ Muốn nửa ngày, nghe thanh âm của Cố Nguyệt Mẫn, Túc Sa Duyệt Dung mới trở lại hiện thực .

“ Mẫn thân, người sao lại khóc ? “ Cố Nguyệt Mẫn lác lác đi đến bên cạnh Túc Sa Duyệt Dung, Cố Nguyệt Mẫn hơn hai tuổi tiếng nói rõ ràng, giống như hải tử bốn năm tuổi, lời kéo nàng muốn lau nước mắt cho nàng .

“ Đó là bởi vì Mẫn nhi khóc nháo, mẫn thân cũng khóc theo . “ Túc Sa Duyệt Dung xoay người ôm lấy bé .

Cố Nguyệt Mẫn cong miệng, rúc đầu vào cổ mẫn thân, nói : “ Mẫn nhi sẽ không khóc nữa . Mẫn Nhi không muốn mẫn thân khóc . “

“ Ngoan ! “ Túc Sa Duyệt Dung trấn tĩnh lại, hồi phục sắc mặt thản nhiên, “ Mẫn Nhi a, mẫn thân mang người đi gặp cô cô của người nga ! “

“ Cô cô ? “ Cố Nguyệt Mẫn tò mò mở to mắt, “ Là cô cô bay như chim ? “

Túc Sa Duyệt Dung sùng sốt, “ Mẫn nhi làm sao biết ? “

Cố Nguyệt Mẫn vui mừng giơ lên hai tay, nói : “ Cậu nói a ! Mặc Ngôn cũng nói qua với Mẫn nhi ! Cô cô là một đại hiệp ! Biết võ công, biết bay lượn, còn rất xinh đẹp ! “ Túc Sa Duyệt Dung cười đến mắt cong thành một đường, nói : “ À ? Người còn biết cái gì ? “

“ Ta còn biết cô cô cái gì cũng giỏi ! Nhị cửu nói, cô cô là người lợi hại nhất trên đời ! “

Nhớ tới nhị ca dũng mãnh, trước kia còn luôn bại dưới tay Cố Thường Y mười ba tuổi, Túc Sa Duyệt Dung nhịn không được cười ra tiếng, “ Cô cô người a, quả thật rất lợi hại . Nhưng mà, có một thứ cô cô người không biết — là nữ hồng . Hơn nữa a, cô cô còn luôn bị mẫn thân đánh bại a ! “

Cố Nguyệt Mẫn tuy rằng thông minh, đầu nhỏ vẫn không hiểu, không rõ nữ hồng là gì . Nghiêng đầu hỏi : “ Cô cô thường xuyên bị mẫn thân đánh bại ?

“

Túc Sa Duyệt Dung còn chưa trả lời, bỗng nhiên bên tai xuất hiện một thanh âm trong trẻo trầm ổn nói: “Hiện tại sẽ không.”

Túc Sa Duyệt Dung tươi cười trên mặt cứng lại, chậm rãi quay đầu, nhìn thân ảnh cao gầy ở phía sau. Người này, làn da so với ba năm trước đen hơn một chút, chịu phong sương bên ngoài càng làm nàng thêm thành thực, gương mặt có chút gầy gò, có chút góc cạnh.

Cố Thường Y mười sáu tuổi cầm theo trường kiếm, đứng thẳng nơi đó, tựa như Thái Sơn vững chắc, thiên địa khó lay động.

Ba năm không gặp, nàng, đã trở thành nữ tử đỉnh thiên lập địa.

Túc Sa Duyệt Dung nở nụ cười rực rỡ xuất phát từ nội tâm, “Thường Y, đã trở lại?”

Ba năm trước Cố Thường Y hoạt bát cởi mở, ba năm sau Cố Thường Y lại trầm mặc ít lời, trong mắt tuy rằng ý cười tràn đầy, lại chỉ gật đầu, nói bốn chữ: “Ừ, đã trở lại.”

Túc Sa Duyệt Dung buông Cố Nguyệt Mẫn ra, đi đến châm trà cho nàng. Cố Nguyệt Mẫn nhu thuận đứng bên cạnh, hai mắt trong suốt đầy hiếu kỳ, vụng trộm đánh giá ‘Cô cô’ trong truyền thuyết.

Trà vẫn còn nóng, Túc Sa Duyệt Dung đem trà rót vào chén. Chỉ là, nàng vừa nhắc ấm trà lên, tay lại run một chút.

Bàn tay ấm áp đặt trên cổ tay nàng, “Duyệt Dung, ngươi sao lại phát run?” Trong lời nói có chút trêu chọc rõ ràng.

Cố Thường Y ở bên tai nàng nhẹ giọng nói, tay kia thì đặt ở thắt lưng Túc Sa Duyệt Dung, Túc Sa Duyệt Dung thiếu chút nữa liền nhịn không được xui xẻo. Vẫn tốt, nội lực của nàng vẫn còn.

“Thường Y, ngươi càng ngày càng nghịch ngợm! Vừa trở về, liền khiến ta sợ!” Túc Sa Duyệt Dung bất động thanh sắc rót trà, đưa cho nàng.

Cố Thường Y nhìn kỹ biểu tình của nàng, tìm không ra chút manh mối. Lẳng lặng bung trà, một bên uống trà, một bên gắt gao nhìn khuôn mặt Túc Sa Duyệt Dung.

Thẳng đến khi uống xong, Cố Thường Y rốt cục buông tha cho việc tìm sơ hở của tiểu hồ ly. Nàng đột ngột trở về, lợi dụng tuyệt kỹ khinh công cùng ẩn nấp đến bên cạnh nàng, chính là muốn nhìn một chút người này có phải hay không thờ ơ. Chỉ là, ba năm đi qua, hồ ly này công lực càng thâm hậu, làm sao có thể nhìn ra được dị thường? Ta không nghịch ngợm, là gan ngươi càng lúc càng nhỏ. “Cố Thường Y lộ ra nụ cười tà ác, “Năm đó lúc ngươi hôn ta, cũng không có nhát gan như vậy.”

Túc Sa Duyệt Dung trong mắt rõ ràng hiện ra một tia bối rối, lần này Cố Thường Y nhìn thấy vô cùng rõ ràng. Chính là ngay sau đó Túc Sa Duyệt Dung lại cười nói: “Đùa vui lúc nhỏ, ngươi còn nhớ rõ?”

“Đùa vui? Ta chưa bao giờ cho là thế!” Cố Thường Y không biết là tự giễu, hay là cười nhạo Túc Sa Duyệt Dung lừa mình dối người, tiến lên từng bước, tới gần Túc Sa Duyệt Dung, “Ba năm này, ta đã suy nghĩ kỹ chuyện năm đó, càng nghĩ càng rõ ràng...”

Túc Sa Duyệt Dung biểu tình muốn bao nhiêu tự nhiên liền có bấy nhiêu tự nhiên, nhưng sắc mặt có chút trắng bệch, từng bước lui về phía sau, một mực thối lui đến bên giường.

Ngay tại Cố Thường Y muốn tiến thêm một bước bức bách nàng, ngoài cửa bỗng nhiên vang lên âm thanh huyền ảo, còn kèm theo tiếng đao kiếm đánh nhau. Sau đó là tiếng một nữ tử hét lớn: “Cố Thường Y, ngươi đi ra cho ta! Ta muốn nhìn, người ngươi nhớ mãi không quên là ai?”

Cố Thường Y nhíu mày, nhìn ngoài cửa sổ, đầu đầu nói: “Nữ nhân này, tại sao lại theo tới Cố phủ?” Bỗng nhiên nhìn về phía Túc Sa Duyệt Dung, nói, “Duyệt Dung, chờ ta giải quyết chuyện này, chúng ta lại nói tiếp!”

Nhìn Cố Thường Y rời đi, Túc Sa Duyệt Dung mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, cười khổ: Cố Thường Y này, thật sự càng ngày càng... như thế nào trở về lại giống như thay đổi hoàn toàn?

Cố Thường Y lao ra ngoài, chính là thấy một nữ tử mặc y phục võ sĩ đen, hai mươi ba hai mươi bốn tuổi cùng hộ vệ Cố phủ chiến thành một đoàn, một người đầu mười mấy người, còn ở thế thượng phong. Nhìn ra được, nàng không có hạ sát chiêu, nếu không, Cố phủ sớm đã thương vong một mảnh.

“Ngọc Hoàn Điền, ngươi làm gì?”

Nữ tử này nhìn thấy Cố Thường Y, đột nhiên vượt qua hộ vệ, vọt tới trước mặt Cố Thường Y, liền hướng Cố Thường Y nhào tới, “Thường Y!”

Cố Thường Y lắc mình né, tránh đi nàng, đối với hộ vệ phát tay, cho bọn họ rời đi.

“Thường Y! Ngươi sao có thể nhẫn tâm như vậy!” Ngọc Hoàn Điền giậm chân nói, “Ta có chỗ nào không tốt sao! Ngươi nói xem!”

Cố Thường Y hừ một tiếng, nói: “Ngươi chỗ nào so cũng kém nàng!”

“Nhưng nàng không thích ngươi!” Ngọc Hoàn Điền nắm trong tay Thiên Ngọc Lâu tuy rằng so ra kém mạng lưới tình báo của Túc Sa Duyệt Dung,

nhưng điều tra một người cũng không khó khăn gì .

“ Người đã thành thân , còn nháo cái gì ? “

“ Nàng ta cũng thành thân rồi ! “ Ngọc Hoàn Điền không thèm quan tâm nói , “ Nếu người chịu cùng ta ở một chỗ , ta phải người giết hấn là được ! “

Buông lời tiêu sái , không quan tâm đòi giết lão công của mình ... Trên đời này chắc cũng chỉ có Lâu chủ Thiên Ngọc Lâu - Ngọc Hoàn Điền mới có năng lực cùng ' lòng dạ ' này .

Cố Thường Y như đã quen người này có bao nhiêu không câu nệ , nhướn mi nói : “ Người giết hấn hay không , liên quan gì đến ta ? Người muốn gặp nàng cũng được , nhưng từ nay về sau , đừng xuất hiện trước mặt của ta ! “

“ Hừ ! Ta đây muốn nhìn , kẻ phụ tình đem người mê hoặc xoay vòng , ba năm không gặp vẫn nhớ mãi không quên đáng đáp ra sao ! “

Hai câu thơ đầu chương , xuất phát từ bài thơ Quân Sinh :

Quân sinh ngã vị sinh , ngã sinh quân dĩ lão

Quân hận ngã sinh trì , ngã hận quân sinh tảo .

Quân sinh ngã vị sinh , ngã sinh quân dĩ lão

Hận bất sinh đồng thi , nhật nhật dừ quân hảo

Ngã sinh quân vị sinh , quân sinh ngã dĩ lão .

Ngã ly quân thiên nhai , quân cách ngã hải giác

Ngã sinh quân vị sinh , quân sinh ngã dĩ lão .

Hóa điệp khứ tâm hoa , dạ dạ tê phương thảo .

Dịch nghĩa :

Người sinh ta chưa sinh , ta sinh người đã già

Người hận ta sinh muộn , ta hận người sinh sớm

Người sinh ta chưa sinh , ta sinh người đã già

Hận chẳng sinh cùng thời , ngày ngày ở bên người

Ta sinh người chưa sinh , người sinh ta đã già

Ta xa người chân trời , người cách ta góc biển

Ta sinh người chưa sinh , người sinh ta đã già

Hóa bướm đi tìm hoa , hằng đêm đậu trên cỏ .

P/S : Cái nhạc ở trên tên Là Quân Khanh Từ. Đoạn thoại của Cố Kiến Khôn với Cố Thường Y được nhắc đến ở [chương 36 : Còn nhớ lời thề trước đình hoa] đó !

Đọc chương này buồn ghê nơi ! Chém banh xác thằng cha họ Cố .

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Tha Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 69: Cố thị có nữ tên Duyệt Dung [4] .

Phiên ngoại 4 : Cố thị có nữ tên Duyệt Dung [4] .

Ngọc Hoàn Điền xoay người đang muốn tiến vào phòng của Túc Sa Duyệt Dung thì ngậy người .

Túc Sa Duyệt Dung đứng ở cửa , trong lòng ôm Cố Nguyệt Mẫn . Túc Sa Duyệt Dung mười chín tuổi điểm tinh tao nhã , đậm nhiên nhưng không che giấu được quyền rũ . Đương nhiên , những thứ này cũng không đủ để cho Ngọc Hoàn Điền lùi bước , chỉ là , nàng phát hiện Cố Thường Y nhìn thấy Túc Sa Duyệt Dung trong nháy mắt , biểu tình lạnh lùng lập tức thu liễm , triển lộ ra nụ cười nhu hòa yêu thương , tiến lên ôm lấy Cố Nguyệt Mẫn , nói : “ Mẫn nhi , đến đây , cô cô ôm ! “

Cố Nguyệt Mẫn tiểu phản đồ này cũng không quan tâm nương nàng ý kiến ra sao , lập tức mặt mày hớn hờ sà vào lòng ' Cô cô lợi hại ' .

Ngọc Hoàn Điền biến sắc , ” Ngươi ... ngươi chưa từng cười như thế với ta ... “

Cố Thường Y nhủ mảy , thật lâu sau mới dần giãn ra , nói : “ Hoàn Điền , ngươi là một trong những bạn hữu tốt nhất của ta ... “

“ Ai là bạn hữu của ngươi ? Lão nương không thêm ! “ Ngọc Hoàn Điền tay phải rút roi da bên hông ra , hung hăng quát tới , tức giận nói , “ Đừng quên , ngươi thiếu lão nương một mạng ! Có người ra một nghìn lượng bạc trắng , muốn mạng của ngươi ! Ta không có được , người khác cũng đừng hòng ! “

Cố Thường Y khiêu mi , vỗ vỗ kiếm bên hông một chút , trường kiếm tự động ra khỏi vỏ nghênh hướng trường tiên , ngạo nghễ nói : “ Mạng của Cố Thường Y này , ai dám lấy ? “ Nàng cứ như vậy đứng , phong thái không gì sánh được , liền khiến cho thiên địa thất sắc , làm hai nữ tử tuyệt đỉnh này trong mắt chỉ có mình nàng .

Trường tiên cuốn lấy trường kiếm , ở không trung giao triển cùng một chỗ , kéo căng chặt chẽ . Cố Thường Y một tay ôm Cố Nguyệt Mẫn , một tay nắm trường kiếm , bất động như núi , thần nhiên nhìn đối phương .

Nữ tử mạnh mẽ này , gắt gao nhìn Cố Thường Y , dần dần , trong mắt tràn đầy hơi nước , bỗng nhiên buông roi ra , nói : “ Cố Thường Y , ngươi điên rồi ! Ngươi đối với người bên ngoài ngoan tuyệt , đối với chính mình còn ác liệt hơn ! Ta lại không có nhẫn tâm như ngươi ! “ Lại đối với Túc Sa Duyệt Dung đang lặng lẽ đứng bên cạnh nhìn , nói : “ Túc Sa Duyệt Dung , ngươi nhớ kỹ , vụ giao dịch này lần sau ta nhất định đòi lại ! “ Sau đó xoay người nhảy lên tường viện cũng không quay đầu lại rồi đi .

Túc Sa Duyệt Dung hiển nhiên không có đem nữ tử thương tâm đó đặt trong lòng , nhìn về phía Cố Thường Y , nói : “ Công phu của ngươi ... đã đạt tới cao thủ hậu thiên đỉnh phong ? “

Luyện võ có ba cảnh giới . Cảnh giới thứ nhất , luyện võ cường thân , xem như cao thủ võ lâm nhị lưu ; Cảnh giới thứ hai , gọi là Hậu thiên cảnh giới ; Sau hậu thiên , sẽ tiến nhập Tiên thiên , đó là võ học tông sư . Sư phụ của Túc Sa Duyệt Dung , sư phụ của Cố Thường Y , đều là Tiên thiên cao thủ .

Cố Thường Y tuổi còn trẻ , mới mười sáu tuổi , đã đạt tới hậu thiên đỉnh , thêm vài năm nữa , sẽ là Tiên thiên cao thủ , trở thành Võ học tông sư trẻ tuổi nhất thiên hạ . Cố Thường Y gật đầu , tùy ý để Cố Nguyệt Mẫn đầy lòng hiếu kỳ khom lưng , đưa tay muốn sờ lấy trường kiếm bên hông nàng , ánh mắt dừng ở Túc Sa Duyệt Dung , nhìn đến Túc Sa Duyệt Dung tâm thần không yên . Nhưng Túc Sa Duyệt Dung là ai ? So với Cố Nguyệt Mẫn sau này , còn là người giỏi che giấu hơn , trên mặt nửa điểm cũng không nhìn ra dị thường .

Hai người cứ như vậy đứng ở đình viện . Mùa đông gió nhẹ mang theo rét lạnh , lại không thể tiêu tan ấm áp thần nhiên ở nơi này .

Túc Sa Duyệt Dung dần dần phát hiện , Cố Thường Y thay đổi , trở nên trầm ổn hơn rất nhiều . Mới trước đây Cố Thường Y thẳng thắn , hăng hái . Hiện tại Cố Thường Y , trầm mặc , nội liễm ; giờ tay nhắc chân , đều mang theo kiên nghị sau khi được rèn dũa trong bão cát mạc Bắc trở về .

Nàng chỉ mười sáu tuổi , cái gì đã khiến cho nàng trở nên thành thực nhanh như vậy ? Là trải qua huyết vũ tinh phong ? Là giang hồ ngươi lừa ta gạt ? Hay là , dần dần hiểu rõ tình cảm luyện ái ?

Quyền binh bên trong Cố gia dần dần giao cho Cố Thường Y . Túc Sa Duyệt Dung tuy rằng thủ đoạn cao siêu , là dâu cũng là người ngoài , bởi vì có Cố lão thái quân làm nui dựa mới miễn cưỡng chống đỡ , bất quá , trong tộc Cố gia ít nhiều cũng có người đối với nàng ghen tỵ bất mãn .

Nay Cố Thường Y trở về , dù sao cũng là hài tử Cố gia con vợ cả , những người từng bị Túc Sa Duyệt Dung chèn ép , liền đầu tiên nhảy ra ủng hộ Cố Thường Y đoạt lại quyền binh . Đại đa số trưởng bối trong tộc cũng cảm thấy dựa vào người trong nhà yên tâm hơn , mà Túc Sa Duyệt Dung cũng vô cùng phối hợp . Vì thế , theo tự nhiên , chỉ mất một buổi chiều , quyền binh liền giao cho Cố Thường Y .

Nhưng trong mắt đại đa số người , Túc Sa Duyệt Dung trước nay đều là người bất động thanh sắc , cho nên Túc Sa Duyệt Dung tuy rằng mỉm cười , thành thật vui vẻ đem quyền binh giao lại , người bên ngoài lại vẫn ' vui sướng khi thấy người gặp họa ' nghĩ : Nhìn cười đến giả mù sa mưa thế kia , không biết đau lòng thế nào đâu !

“ Mặc Ngôn , bảo phòng bếp làm thêm đồ ăn . Nấu canh tuyết điều , buổi tối đem cho đại tiểu thư . “

Mặc Ngôn nhu thuận gật đầu . Hiện tại trời đã chuyển tối , Cố Kiến Khôn cùng hai huynh đệ Túc Sa Tín , Túc Sa Lượng đi tẩu lâu mở tiệc chiêu đãi một ít thương nhân , buổi tối hôm nay chỉ có Cố Thường Y , Túc Sa Duyệt Dung cùng với hai hài tử Cố Duệ , Cố Nguyệt Mẫn ở phòng ăn dùng cơm . Mặc Ngôn là nha hoàn từ Túc Sa gia , được Túc Sa Duyệt Dung mang theo làm nha hoàn thiếp thân , đồng thời cũng giúp Túc Sa Duyệt Dung thu xếp tình báo , tương đương với ' Trợ lý trưởng của bí thư thông tin ' , địa vị không cần phải nói . Dưới sự chỉ huy của nàng , phòng bếp lập tức gà bay chó sủa bận bịu lên xuống .

“ Cô cô , cô cô , dạy ta đi ! “ Cố Nguyệt Mẫn ở trong lòng Cố Thường Y , ôm cổ Cố Thường Y làm nũng , “ Mẫn nhi cũng muốn học bay ! Mẫn nhi cũng muốn học kiếm ! “

Cố Thường Y một tay ôm Cố Nguyệt Mẫn , một tay cầm tiểu lão hồ được làm bằng trúc mài nhẵn bóng đùa bên chân bé. Trên cổ tiểu hồ có hai cái chuông , vang lên âm thanh tinh tinh tang tang , tiểu Cố Duệ vây quanh Cố Thường Y lượn qua lượn lại , túm lấy quần Cố Thường Y , đôi mắt nhìn chăm chú tiểu lão hồ , nhưng không với tới , gấp đến độ kêu to : “ Cô cô , Duệ Nhi muốn lão hồ ! Duệ Nhi muốn lão hồ ! “Cố Thường Y cười tùm tùm hỏi : “ Người các ngươi thích nhất là ai a ? “

“ Là mẫu thân ! “ Cố Duệ không chút do dự đáp . Cố Nguyệt Mẫn con mắt vòng vo chuyên , không trả lời .

Cố Thường Y nhìn tiểu chất nữ , vẻ mặt khó xử nói : “ Ừm , làm sao bây giờ ? Nếu như người Mẫn nhi thích nhất là cô cô , cô cô liền đem thanh kiếm này đưa cho Mẫn nhi . “

“ Thật sự ? “ Cố Nguyệt Mẫn đôi mắt nhỏ mở thật to , dùng sức ở trên mặt Cố Thường Y hôn một cái , nói , “ Cô cô , Mẫn nhi thích người nhất ! “

--- Mẫu thân , Mẫn nhi cũng thích người nhất !

Cố Nguyệt Mẫn trong lòng nói thầm , sau đó yên tâm thoải mái vùi vào lòng Cố Thường Y . Ừ , ở trong lòng cô cô thật ấm áp !

“ Cô cô , kiếm là của Mẫn nhi ? “

Cố Thường Y cười ha ha nói : “ Đương nhiên là của ngươi ! Cô cô , đều cho ngươi ! “

“ Cô cô , Duệ Nhi cũng thích người ! “ Ôm đầu Cố Thường Y , Cố Duệ nói , “ Duệ Nhi muốn lão hồ ! Muốn lão hồ ! “

“ Được được ! “

Hai huynh muội có được thứ mình thích , đều mặt mày hớn hờ . Cố Duệ ôm lão hồ trúc nhảy lên nhảy xuống , Cố Nguyệt Mẫn ôm thanh kiếm lại không xong , ' Kịch ' một tiếng rơi xuống đất .

Túc Sa Duyệt Dung đến cửa , vừa vặn thấy Cố Nguyệt Mẫn xuất hết lực bú sữa mẹ tha bảo kiếm trên đất , Cố Duệ nghiêng vẹo muốn bò lên trên con hồ trúc , mà Cố Thường Y hai tay ôm ngực đứng bên cạnh , chẳng những không có ngăn lại , còn chỉ cho Cố Nguyệt Mẫn làm thế nào để tha trường kiếm kia . Hai huynh muội này tính cách tương phản , ca ca thích đồ chơi , muội muội thích đao kiếm .

“ Thường Y ! “ Túc Sa Duyệt Dung oán trách nhìn nàng .

Đi giang hồ , chiến trường lịch lãm suốt ba năm Cố Thường Y cũng không còn là đứa trẻ bị Túc Sa Duyệt Dung đùa giỡn xoay vòng , thân so với Túc Sa Duyệt Dung còn cao hơn một chút , võ nghệ tăng nhanh , tâm tư trở nên xấu xa , da mặt cũng dày hơn rất nhiều !

Cố Thường Y anh khí mười phần , không có phụ danh xưng ' Thiên hạ đệ nhất cao thủ thiếu niên ' - ' Đệ nhất kiếm khách hào hiệp ' . Nàng nhún mày , tươi cười như ánh mặt trời : “ Yên tâm , thanh kiếm này bằng huyền thiết , nàng cầm không nổi ; lão hồ trúc của Duệ nhi , ta đã tự mình mài bóng , còn quần vải bông , sẽ không làm hấn bị thương . “

Túc Sa Duyệt Dung cười ngồi bên cạnh , nhìn thoáng qua hai đứa bé đang ngoạn nháo , nói : “ Ngươi a , vẫn nghịch ngợm như vậy ! “ Nàng cố ý dùng giọng điệu như trước đây , đem Cố Thường Y coi như hài tử , đột nhiên đem thân phận hai người cứng rắn xem như ' Trường bối ' và ' Văn bối ' .

Cố Thường Y dừng một chút , bỗng nhiên quay đầu hướng nàng cười , tươi cười mang theo chút ái muội , nói : “ Duyệt Dung ngươi mới nghịch ngợm ! Trước đây bắt ta làm thư đồng , làm phu xe , còn làm nha hoàn . Hôm nay không bằng để ta một lần nữa làm nha hoàn của ngươi , giúp ngươi cỡi áo nói thất lung ? “

Cố Thường Y đáp như thế , ngược lại khiến cho những lời vừa rồi của Túc Sa Duyệt Dung như là lời tình nhân đùa giỡn trêu chọc nhau , cho dù là Túc Sa Duyệt Dung , đôi mắt với Cố Thường Y mặt dày như thế , có thể làm gì ?

Túc Sa Duyệt Dung chỉ đành cười , xem như không nghe thấy , đối với Cố Nguyệt Mẫn nói : “ Mẫn nhi , lại đây ! “

Cố Nguyệt Mẫn không làm gì được thanh kiếm , lực hấp dẫn giảm bớt , nghe thấy mẫu thân mình thích nhất gọi , lập tức buông tha bảo kiếm chạy tới . Cố Thường Y đến ôm nàng , không biết từ đâu lấy một cây kiếm mộc giống như đũa đưa cho nàng , nói : “ Mẫn nhi , cái này cho ngươi , cùng ca ca ra ngoài chơi đi ! “

Cố Nguyệt Mẫn lần này lấy được , lập tức chạy tới chỗ Cố Duệ . Nếu là người khác , có lẽ Cố Nguyệt Mẫn không dám làm trái lời mẫu thân , nhưng rõ ràng vị cô cô này có thể làm chỗ dựa cho nàng , lập tức kéo Cố Duệ đang thử sức cùng món đồ chơi oai phong . Tiểu hài tử rất nhạy cảm , có lẽ nàng không rõ nguyên nhân , nhưng nhất định nhìn ra được ai dễ chọc hơn ai .

Bia đỡ của Túc Sa Duyệt Dung đi rồi , Cố Thường Y khuôn mặt tươi cười mang theo chút đắc ý , giống như tranh công ở lại , liền lôi kéo Túc Sa Duyệt Dung ngồi xuống . Túc Sa Duyệt Dung nghiêng người né , Cố Thường Y sao có thể cho nàng trốn , động tác nhanh như tia chớp , cầm tay cổ tay nàng . Túc Sa Duyệt Dung muốn giãy , phản xạ có điều kiện dùng tới nội lực .

Cố Thường Y bày thế sẵn sàng đón địch , muốn cùng nàng chơi trò quyền cước một phen . Nhưng cảm nhận được nội lực của nàng , không khỏi ngáy ngẩn cả người .

“ Duyệt Dung , nội lực của ngươi sao lại lui bước ? “

Bối rối khi mới gặp Cố Thường Y đã qua , hiện tại tinh thần Túc Sa Duyệt Dung đã ổn định lại , khó khiến nàng động dung hơn . Trong mắt bình thản không gợn sóng , khẽ cười nói : “ Là ngươi trở nên mạnh hơn . “

Cố Thường Y tuy rằng nghi hoặc , nhưng cũng không thể tưởng tượng được Túc Sa Duyệt Dung nội lực tiêu hao là để duy trì sinh mệnh .

Túc Sa Duyệt Dung thấy ánh mắt nàng sáng quắc , lo lắng nàng nhìn ra manh mối , nói sang chuyện khác : “ Ba năm nay , ngươi đi đến những địa phương nào ? “ Khi nói chuyện , ngón tay mềm mại , âm áp trắng mịn , trở ngược lại nắm lấy nơi hõ khẩu * của Cố Thường Y . Cố Thường Y bị sắc đẹp mê hoặc , lập tức quên nghỉ vấn trong lòng , mặt mày hớn hờ kể lại trải nghiệm ba năm đi lịch lãm .

(*) Hõ khẩu : Chỗ giữa ngón cái và ngón trỏ .

Mỗi khi nói đến chỗ mạo hiểm , Cố Thường Y cố ý nói càng thêm nguy hiểm , cử tử nhất sinh ra sao , nhiều lần trải qua khó khăn để giành giật sự sống thể nào . Sau đó , Cố Thường Y cảm nhận được vô cùng rõ ràng lực mạnh yếu của bàn tay đang nắm lấy tay mình kia .

Túc Sa Duyệt Dung trên mặt bất động thanh sắc , có lẽ ngay chính nàng cũng không phát hiện trên tay dùng sức ra sao . Nàng càng che giấu , càng khiến Cố Thường Y thấy rõ tâm tình nàng muốn che giấu .

P/S : Đọc chắc không đã rồi =]].

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Tha Mạng* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 70: Cố thị có nữ tên Duyệt Dung [5] .

Phiên ngoại 5 : Cố thị có nữ tên Duyệt Dung [5] .

Cố Thường Y đang nói đến lúc khởi nghĩa , tiểu nha hoàn Mặc Ngôn lại đến bẩm báo : “ Đại tiểu thư , bên ngoài có một người gọi là Thành Thiên Phách , hần nói là bạn hữu của người , muốn gặp người . “

“ Sư diệt Thành Thiên Phách ? Nghe nói hần bị Thành lão ca đánh gãy chân , sao lại chạy đến chỗ của ta , xem ra Thành lão ca xuống tay xuống tay chưa đủ nặng ! “ Cố Thường Y oán hận Thành Thiên Phách cắt ngang nàng cùng người trong lòng gặp nhau , cau mày , ngôn ngữ không hòa nhã .

Phụ thân Thành Thiên Phách là Thành Thiên Xa , chính là cóc chủ Hoàng Tuyền Cốc , võ nghệ đã đạt tới cảnh giới thứ ba , so về tuổi có thể làm cha của Cố Thường Y , nhưng bối phận lại cùng lứa với Cố Thường Y . Chỉ vì sự phụ của Cố Thường Y , sự phụ của Thành Thiên Xa cùng quán chủ Thiên Vân Quan là người cùng thế hệ , mà người giang hồ coi trọng nhất là bối phận lớn nhỏ , cho nên dù Thành Thiên Phách so với Cố Thường Y còn lớn hơn vài tuổi , cũng không thể bỏ qua lễ nghĩa , phải gọi Cố Thường Y cùng Túc Sa Duyệt Dung một tiếng ' Sư thúc ' .

Túc Sa Duyệt Dung chạm vào giữa trán nàng , cười nói : “ Là Thành sư diệt ? Có lẽ vì [Khu lỗ giang hồ lệnh] * mà đến , ngươi đi gặp hần đi ! “

[Khu lỗ giang hồ lệnh] là một thủ đoạn của Cố gia , coi việc đánh chết người Hung Nô là việc lớn , triệu hồi nhân sĩ trong thiên hạ . Nhưng người võ lâm dù sao cũng là người võ lâm , ai cũng có ngạo khí của mình , Cố gia tuy là danh môn thế gia , nhưng cùng bọn họ không phải người chung một đường .

(*) Khu lỗ giang hồ lệnh : Lệnh đuổi bắt của người trong giang hồ .

Nhưng Cố Thường Y của Cố gia rất nổi danh . Về bối phận , nàng là đệ tử thân truyền của cao thủ đệ nhất thiên hạ ; Về tư cách , nàng từng ở Bắc thượng chống Hung Nô , tiếng tăm lừng lẫy trên giang hồ ; Về giao tình , nàng tính tình thoải mái , được phần lớn cao thủ võ lâm khắp thiên hạ coi là bạn hữu , từ Nam tới Bắc , nhân sĩ võ lâm cho dù chưa gặp Cố Thường Y , phần lớn cũng đều đã nghe qua danh tiếng của nàng . Cho nên , [Khu lỗ giang hồ lệnh] vừa công bố , người võ lâm cũng không chê cười Cố gia tự cho mình là đúng , mà ngược lại các môn phái lớn đều nhận thiệp mời .

Lúc này Cố Kiến Khôn cùng Túc Sa Tín , Túc Sa Lượng ở tù lâu tiếp đãi võ lâm nhân sĩ , không nghĩ tới Thành Thiên Phách không đi đến đó , mà lại chạy đến Cố phủ .

Cố Thường Y trong lòng cũng biết hần là vì chuyện chống lại người Hung Nô mà đến , gạt đầu , đối với Mặc Ngôn nói : “ Cho Thành Thiên Phách vào đi ! “

Mặc Ngôn khó xử nói : “ Đại tiểu thư , hần nói muốn người ra ngoài gặp hần ... “

Cố Thường Y nhăn mày, nói : “ A ? Hắn thế nhưng có gan này ! Xem ta trừng trị hắn ra sao ! “ Quyển luyến nhìn Túc Sa Duyệt Dung liếc mắt một cái , xoay người đi ra cửa .

Ra đến cửa , đang chuẩn bị ' giáo huấn ' một chút Thành Thiên Phách , chợt sững người - nhìn thấy một khuôn mặt thanh niên bầm dập , tay phải treo trước ngực , hai chân quấn băng gạc , lồm lồm ngồi trong kiệu , màn kiệu được vén lên , đối diện đại môn . Hai tên hầu mặt trắng trẻo đen giống nhau , vừa nhìn liền biết là người Hoàng Tuyền Cốc . Cố Thường Y thấy thế thì vui vẻ , chỉ vào hắn cười ha ha .

Thành Thiên Phách nghe tiếng cười liền tức giận , nói : “ Cười cười cười ! Chỉ biết cười ! Ta cả người đầy thương tích còn đến truyền lời , ta dễ dàng sao ? Một đám đều chê cười lão Thành ta ! Chờ ta dưỡng thương tốt sẽ thu thập hết các ngươi ! “

Cố Thường Y thấy hắn quần bách thật , ngưng cười , nói : “ Tiểu tử ngươi sao lại biến thành như vậy ? “

Thành Thiên Phách vẻ mặt oán khí nói : “ Còn có thể do ai ? Đương nhiên là lão đầu tử nhà ta ! Xuống tay thật ác ! Chờ công phu của ta đại thành , dù có làm con bất hiếu cũng phải đánh với ông ấy một trận ! “

Cố Thường Y buồn cười , nói : “ Thôi đi ! Ngươi muốn đánh thắng lão gia tử nhà ngươi , đợi thêm hai mươi năm nữa đi ! “

Thành Thiên Phách cũng biết lão cha mình lợi hại , nói tránh đi : “ Đừng nói nữa ! Ngươi theo ta đi ! Mọi người đang ở khách điểm Trường Duyệt chờ ngươi ! “

Cố Thường Y kỳ quái nói : “ Chờ ta ? Ai a ? “

Thành Thiên Phách nói : “ Còn có thể là ai ? Là một đám tôn tử các bang phái ! [Khu lõng giọng hò lệnh] này mặc dù do lão gia tử cùng huynh trưởng ngươi bày ra , mọi người dù đều có lòng báo quốc , nhưng lại lo lắng đây là âm mưu triều đình . “

Cố Thường Y càng kỳ quái , nói : “ Các ngươi không đi Thiên Phúc tửu lâu ? Tam ca Cố Kiến Khôn hiện giờ đang cùng huynh đệ Túc Sa Tín , Túc Sa Lượng ở tửu lâu mở tiệc , chiều đãi chúng võ lâm hào kiệt cùng thân hào (người tài) thế gia . “

Cố Thường Y suy nghĩ một chút , liền hiểu lo lắng của mọi người - Hoàng đế đại Tần u mê , nhiều lần bị người giang hồ ám sát , đối với người giang hồ căm thù tận xương tủy , nhưng lại không thể giết hết . Lần này đồng ý cho Cố gia triệu tập võ lâm nhân sĩ chống lại Hung Nô sợ là cũng ôm tâm tư mượn đao giết người . Thiết kế người võ lâm , mưu toan một lưới bắt hết , kẻ sách như vậy , Cao Tổ Hoàng đế đại Tần cũng từng làm , thái độ của tên Hoàng đế này , làm sao không khiến người võ lâm lo lắng ?

Cố Thường Y cười nói : “ Ở đâu ? Ta đi gặp bọn họ ! “ Cũng chỉ có nàng , đệ tử của Cao thủ đệ nhất thiên hạ đảm bảo mới khiến nhân sĩ võ lâm yên tâm .

“ Ở Trường Duyệt khách điểm ! Chúng ta vừa đi vừa nói chuyện ! “ Thành Thiên Phách vỗ vỗ cổ kiệu , hai tên đệ tử mặt chết Hoàng Tuyền liền khởi kiệu hướng trở về . Mặt ngoài nhìn không có gì dị thường , nhưng nhìn kỹ , liền có thể phát hiện khi bọn họ chạm đất dùng lực rất nhẹ , mỗi một bước đều bằng hai ba bước của người thường . Bực này khinh công quý dị vô thanh vô tức , cũng chỉ có đệ tử Hoàng Tuyền Cốc mới có .

Cố Thường Y mỉm cười , cất bước đuổi theo . Vừa triển khai thân pháp , bỗng nhiên cảm thấy bóng đen ở phía sau . Nhìn lại , không khỏi nhíu mày nói : “ Tà Hiền , ngươi theo tới làm cái gì ? “

“ Nhị tiểu thư bảo ta đi theo ngươi . “ Tà Hiền trưng khuôn mặt người chết ra , cước bộ không chút chậm trễ đuổi theo . Nhị tiểu thư đương nhiên là chỉ Túc Sa Duyệt Dung . Túc Sa Duyệt Dung là con vợ cả Túc Sa gia . Năm trước , Tà Hiền bị cừu gia đuổi giết , bị nội thương rất nặng , đi theo đám lưu dân chạy nạn đến Cố phủ , được Túc Sa Duyệt Dung cứu , còn trị nội thương , từ đó về sau cam nguyện làm nô bộc , bảo hộ Túc Sa Duyệt Dung . Có bảo tiêu mặt chết này , cái khác không nói đến , nhưng đúng là có tác dụng uy hiếp , ' cô ba bà sáu ' khi dễ Túc Sa Duyệt Dung rất thích nhiều lời nói nhảm , nhưng bị Tà Hiền trừng , lập tức không dám nói tiếp nữa , khiến cho Túc Sa Duyệt Dung thanh tịnh hơn nhiều .

Tà Hiền không xem mình là nô bộc Cố gia , chỉ xem mình là nô bộc của Túc Sa Duyệt Dung , cho nên gọi Túc Sa Duyệt Dung là ' Nhị tiểu thư ' .

Cố Thường Y tự phụ võ nghệ cao cường , Nam Cương , đại mặc đều một mình trải qua , sao lại cần người khác đi theo ? Nói : “ Không cần ngươi theo , trở về đi ! “

Tà Hiền thật thà đáp : “ Nhị tiểu thư nói , người đi đến đó thân phận cũng xem như lãnh tụ võ lâm , việc cần làm nhất chính là xuất ra uy thế , không thể mọi chuyện đều tự làm , để cho ta theo , miễn ngươi bị bọn võ lâm nhân sĩ lưng long hỗn tạp coi thường . “

Cố Thường Y nghe Tà Hiền thuật lại , trong lòng âm áp , nói không ra lời . Người kia a , tuy rằng miệng luôn hời hợt nói lời xa cách , nhưng vẫn như xưa lúc nào cũng lo lắng cho nàng .

Cố Thường Y im lặng không nói , dưới chân nhanh hơn , đuổi kịp cổ kiệu .

Thành Thiên Phách thấy nàng đuổi kịp , nói : “ Hừ , lão gia tử cùng vài lão bất tử đều dẫn theo đệ tử đi Bắc cương , cùng lão cha ngươi thương nghị chuyện chống đỡ Hung Nô . Lão gia tử không muốn ta gặp nguy hiểm , liền để ta lúc này ' Phá công ' , hừ ! Hắn không cho ta đi , ta không thể làm được gì ! Là một đại nam nhân thì không thể mặc kệ ! Không phải cái tên tú tài Tào Tham đã từng nói một câu thương tâm sao ? ' Thiên hạ hưng vong , thất phu hữu trách ' * ! “

(*) Thiên hạ hưng vong , thất phu hữu trách : Đất nước thịnh suy là trách nhiệm của những kẻ sĩ .

Câu này vốn của Cố Viêm Vũ . Ông là một học giả và là một nhà tư tưởng khai mở nổi tiếng cuối Minh đầu Thanh .

Tào Tham , là tài tử Giang Nam tiếng tăm lừng lẫy đại Tần . Bởi vì tính tình phần thanh * , sau đó trở thành Ngự Sử Lệnh của đại Yên , là người ngay thẳng bảo thủ , văn võ cả triều không ai dám trêu chọc hắn .

(*) Phần thanh : Thanh niên nóng tính , không kiêng nể gì .

(Phần thanh : giống mấy thanh niên hay đi biểu tình đó , ủng hộ mục tiêu , trường phái bản thân theo đuổi , mặc kệ mọi thứ) .

Cố Thường Y cười nói : “ Công phu Hoàng Tuyền Cốc các người cũng thật là kỳ quái , mỗi lần muốn đột phá đều phải đánh gãy chân , ha ha , sư diệt a , người đừng sợ , về sau sư thúc ta giúp người đánh gãy chân , cam đoan động tác rất nhanh , một lần liền xong ! “Thành Thiên Phách nghiêng răng nghiêng lợi nói : “ Vậy thật là phải cảm ơn người ! ‘ Sư thúc ‘ ! “

Cố Thường Y vui vẻ nhận : “ Không cần cảm ơn ! Nên thế ! “

Không bao lâu liền đến khách điểm , toàn bộ khách sạn đều là võ lâm nhân sĩ từ Nam tới Bắc , có người giống thương nhân , có người giống phu xe , còn người làm bộ đọc sách , hơn trăm người đều tụ tập trong đại sảnh , thật sự vô cùng kỳ quái . Nghe nói đây là vùng phụ cận , có một số lớn ‘ Phần thanh ‘ , ngoài ra còn có phần đông võ lâm nhân sĩ đang quan sát xem xét .

Cố Thường Y tiến vào , mọi người hoặc là nhận thức nàng , hoặc là nghe qua thanh danh của nàng , không ai đem nàng xem như tiểu hài tử , đều chấp tay . Cố Thường Y đáp lễ từng người , rồi mới nói : “ Chư vị bằng hữu võ lâm , xin nghe Cố Thường Y ta nói một lời ! “

Mọi người đều đáp lễ .

Cố Thường Y đứng trên bàn được đặt sát vách tường , phía sau là Tả Hiền mặt người chết , thoạt nhìn thật có tư thái võ lâm minh chủ . Nàng mời mọi người ngồi , rồi nói : “ Chư vị , đương kim hoàng đế đối với võ lâm nhân sĩ chúng ta cảm hận vô cùng , chư vị đối với triều đình nghi kỵ cũng là lẽ đương nhiên ! “

Cố Thường Y ở trước ‘ Võ lâm nhân sĩ ‘ , dùng hai chữ ‘ chúng ta ‘ này , đem chính mình tiến vào vòng võ lâm , khiến cho hơn trăm người đang nghe đều gật đầu .

“ Lần này [Khu lỗ giang hồ lệnh] , tuy rằng do triều đình phê chuẩn , nhưng trên thực tế là do Cố gia ta chiêu cáo , đều này mọi người đều rõ ! “

Phía dưới có người nói : “ Chuyện này chúng ta đều biết ! Cố gia trấn thủ Bắc cương , chống đỡ Hung Nô , mọi người chúng ta đều rõ . Nhưng chúng ta chưa từng cùng quan viên triều đình hợp tác qua , trong lòng có nghi kỵ , thỉnh Cố môn chủ đừng lấy đó làm phiền lòng . “

Người bên cạnh phụ họa nói : “ Đúng vậy ! Chúng ta đều xem mặt mũi của Cố môn chủ mới tiếp nhận [Khu lỗ giang hồ lệnh] . Cố môn chủ là thiên hạ đệ nhất cao thủ , là đệ tử của Thiên Cơ Môn - Thiên Cơ lão nhân , Thiên Cơ Môn hơn hai trăm năm qua , đời đời đều là anh hùng hào kiệt , mỗi tiếng nói , đều khiến chúng ta khâm phục . Còn thỉnh Cố môn chủ chủ trì đại cục , cho chúng ta một tin tức chính xác . “

Cố Thường Y cười nói : “ Ta nếu đến đây , đương nhiên sẽ bảo đảm cho các người . Lần này Bắc thượng , chư vị đều là vì đại nghĩa , bảo vệ lãnh thổ nước nhà , nếu có thể lui địch , gia phụ sẽ báo cáo với triều đình , ban thưởng chức quan . Đương nhiên , chúng ta là người võ lâm tiêu điều tự tại , tự nhiên không đem quan chức để trong mắt . “

Bên dưới mọi người phụ họa đều coi nhẹ , cười to .

Cố Thường Y cũng cười , nói : “ Bất quá thôi , có chức quan , cũng tránh được rất nhiều phiền toái ? Cho dù không cần , quan ấn cũng có thể đem đến hiệu cảm đồ đổi chút tiền a ! “

Mọi người lại gật đầu , thoải mái mà cười .

“ Cho dù Hoàng Thượng không muốn ban thưởng quan , Cố gia chúng ta tất nhiên cũng sẽ cho chư vị một cái công đạo ! Phạm là Bắc thượng anh kiệt , Thiên Cơ Môn đều sẽ ghi nhớ tên của các vị anh hùng , công bố thiên hạ . Từ cổ chí kim , chưa bao giờ có hoạt động lớn như thế này , võ lâm hào kiệt tập hợp tiến lên Bắc thượng cùng nhau chống đỡ Hung Nô , liền từ chúng ta viết lên một giai thoại lưu truyền thiên cổ ! ‘ Người võ lâm xem trọng nhất cái gì ?

Mười bước giết một người , ngàn dặm bắt lưu hành ! *

(*) Dịch : Mười bước giết một người , ngàn dặm chẳng cần đi .

Câu thơ nằm trong bài ' Hiệp Khách Hành ' của Lý Bạch .

Ý nói : Không cần đi đến ngàn dặm , cũng giết được 1 đống người ^^ .

Vô lâm hào kiệt theo đuổi là tự do tự tại , bạn hữu gặp nạn ra tay giúp đỡ không màng mạng sống , vì đại nghĩa có thể cầm đao hùng hồn khẳng khái . Chỉ cần Cổ gia không phải ngậm nhận mặt chỉ của Hoàng đế mà tiêu diệt vô lâm hào kiệt , thì tất cả mọi người ở đây đều nguyện ý nghe theo hiệu lệnh Cổ gia . Nếu không phải có tâm giết người Hung Nô , thì sao đến nơi này ?

Vì vậy , sau đó Cổ Thường Y chỉ thị Tả Hiền đi thông tri đám người Cổ Kiến Khôn , đem địa điểm thiết yến dời đến trong khách điểm . Bên kia đám người Cổ Kiến Khôn đợi thật lâu , cũng không thấy nhân sĩ vô lâm đến , trong tửu lâu tất cả đều là thân sĩ phú hào . Đến khi Tả Hiền thông tri , mới bùng tỉnh đại ngộ . Vì thế huynh đệ Túc Sa Tín , Túc Sa Lượng liền ở lại tửu lâu tiếp đãi đệ tử thế gia , còn Cổ Kiến Khôn theo Tả Hiền đi đến khách điểm .

Cổ Tam Lang cũng là người từng lăn lộn trong giang hồ , chỉ là không có danh tiếng gì , nhưng vẫn biết quy củ giang hồ , không bao lâu liền cùng mọi người hoà nhập . Khí phách của hắn cũng chiếm được hảo cảm của vô lâm nhân sĩ . Sau này , những người này quy thuận đại Yến , một số còn thành võ tướng của đại Yến , Cổ Kiến Khôn đoạt được vị trí thái tử cũng là do chiếm được ủng hộ của bọn họ . Đương nhiên , lúc này Cổ Kiến Khôn cũng không thể đoán được xa đến thế , hắn chỉ càng thêm xác định , tầm quan trọng của vị muội muội này .

Người vô lâm , tự nhiên đều uống rượu bằng vò , người người lôi kéo hai huynh muội uống rượu . Cổ Kiến Khôn là chủ sự , không thể rời đi . Cổ Thường Y là người dẫn đường , chuyện của nàng đã xong , trong lòng nhớ thương Túc Sa Duyệt Dung , vì thế tiếp theo nước tiểu trốn chạy ra khách sạn . Bất quá nàng cũng đã có chút đứng không vững - cho dù nàng tửu lượng không tệ , cũng không thể chịu được trăm người kính rượu a !

May mắn dẫn theo Tả Hiền . Tả Hiền mượn một chiếc xe ngựa , đỡ nàng lên xe , một đường trở về Cổ phủ .

Lúc đến cửa phủ , Tả Hiền vén màn lên , thấy Cổ Thường Y nằm trong xe ngựa đã ngủ . Tả Hiền vốn muốn công nàng , nghĩ nghĩ , lại cảm thấy tuy vị Cổ đại tiểu thư này là vô lâm hào kiệt , không câu nệ tiểu tiết , nhưng dù sao cũng chỉ là cô gái hơn mười tuổi , để hạ nhân thấy không tốt . Vì thế hắn cho người thông tri nha hoàn Mặc Ngôn của Túc Sa Duyệt Dung .

Mặc Ngôn là tâm phúc của Túc Sa Duyệt Dung , đối với chuyện của chủ tử cũng rõ ràng . Nàng nghe xong tin tức , trong lòng khê động , cũng không gọi người đi hỗ trợ , mà chạy tới nói cho Túc Sa Duyệt Dung .

Túc Sa Duyệt Dung sai người đem nước nóng đến , giúp nàng lau mặt , tự mình đi đỡ nàng vào .

Cổ Thường Y nội lực tinh thâm , trên đường đi một hồi đã thanh tỉnh , mở mắt không nhìn tới , liền kêu một tiếng : “ Duyệt Dung , đau đầu ... ” Ừ . “ Túc Sa Duyệt Dung tùy ý đáp , cho Mặc Ngôn một ánh mắt . Mặc Ngôn lập tức đi ra ngoài , không bao lâu , liền có hạ nhân bưng tới một chén canh gà .

Cổ Thường Y lúc này thanh tỉnh hơn , thấy canh gà , nhớ tới một bản đồ ăn Túc Sa Duyệt Dung chuẩn bị riêng cho mình nhưng lại không có ăn . Tuy rằng không phải tự tay làm , bất quá vẫn cảm thấy rất có lỗi với nàng . Nhưng , nàng vừa uống vài vò rượu , thật sự là uống không nổi nữa , về mặt đau khổ nhìn nàng .

Túc Sa Duyệt Dung thấy nàng như vậy , cười nói : “ Bỏ thêm chút giấm , có thể giải rượu , ngươi liền uống một chút đi . “

Cổ Thường Y ngửi một cái , có thâm ý khác cười nói : “ Ừ , quả nhiên có mùi giấm mà . “ Túc Sa Duyệt Dung ngăn ra , nở nụ cười nhẹ , từ chối cho ý kiến , đem bát đưa cho nàng .

Cổ Thường Y ngồi dựa vào giường , trơ mặt ra nhìn nàng , “ Ngươi dứt ta . “

Túc Sa Duyệt Dung trong mắt tuy rằng đành chịu , nhưng vẫn mang ý cười . Ba năm cách biệt , gặp lại nhưng không hề ngăn cách , ngược lại thân thiết hơn rất nhiều . Có lẽ , người thông tuệ như Túc Sa Duyệt Dung , sớm đã từ trên người tiểu Thường Y năm đó nhìn thấy được tương lai của nàng , hơn nữa bởi vì thế mà mê luyện , khó có thể kìm chế .

Vén lớp mỡ qua một bên , từng muống từng muống , không dính chút mỡ , dứt cho nàng , Cổ Thường Y lại nhú chặt lông mày , “ Rất chua ! Ngươi cho bao nhiêu giấm a ? Ngươi cố ý ! “

Cổ Thường Y từ nhỏ không sợ đắng , lại sợ uống thuốc , cũng không thích vị chua , Túc Sa Duyệt Dung đương nhiên biết rõ , trước đây còn dùng kẹo dụ dỗ nàng , chỉ là khi đó Cổ Thường Y cho rằng Túc Sa Duyệt Dung đem nàng xem là hài tử mà tức giận bất bình , không nghĩ tới trưởng thành , Cổ Thường Y lại bắt đầu làm nũng chơi xấu .

Túc Sa Duyệt Dung cười híp mắt , ôn nhu nói : “ Ta có chuẩn bị kẹo gừng , lát nữa cho ngươi . “

Cổ Thường Y không biết nghĩ tới cái gì , tròn mắt vòng vo chuyển động , lại không nói nữa , ngoan ngoãn uống canh .

Uống xong canh , Túc Sa Duyệt Dung đỡ nàng nằm xuống , Cổ Thường Y bỗng nhiên giơ tay , giữ chặt cổ tay Túc Sa Duyệt Dung . Túc Sa Duyệt Dung đau lòng nàng say rượu , làm gì có phòng bị ? Một chiêu , liền thua .

“ Duyệt Dung , võ công của ngươi quả nhiên lui bước ! “ Cổ Thường Y hôm nay lại thắng Túc Sa Duyệt Dung một lần nữa . Đương nhiên , địa điểm đổi

thành phòng ngủ, thời gian đổi thành ban đêm.

Túc Sa Duyệt Dung không có giấy dựa, ngồi bên cạnh nàng, vẫn như trước nói: “Là người tiến bộ!”

Cố Thường Y gắt gao nhìn nàng, ánh mắt càng ngày càng mềm mại, mặt kề sát lưng tay nàng, giống như làm bầm lều bầu nhẹ giọng nói: “Duyệt Dung, ta rất nhớ người...”

Chỉ một ánh mắt này, liền khiến trái tim Túc Sa Duyệt Dung tan chảy.

Túc Sa Duyệt Dung trong lòng có thiên ngôn vạn ngữ, nhưng, nàng có thể nói cái gì đây? Nàng chỉ biết kinh ngạc nhìn Cố Thường Y.

Bên giường tràn ngập hương rượu, mùi canh gà, cùng với, mùi giấm chua nhân nhật. Cố Thường Y lấy tay vỗ về hai má của nàng, hướng cánh môi của nàng hôn xuống, Túc Sa Duyệt Dung bỗng nhiên chấn động, phục hồi tỉnh thần lại, nhưng cũng không nhúc nhích, tùy ý Cố Thường Y hôn nàng, bởi vì lúc này nàng chợt suy nghĩ đến chuyện khác... Túc Sa Duyệt Dung là một nữ tử thông minh, tiểu thư khuê các, còn được dạy một số việc giường chiếu, nàng đã thành hôn với Cố Kiến Khôn, lại từng cùng Cố Tam Lang đồng giường cộng chăn ba tháng, ba năm này tuy rằng phòng không, cũng không có nghĩa là nàng quên việc giường chiếu. Cố Thường Y hôn, rõ ràng vô cùng thuần thực, so với Túc Sa Duyệt Dung đã già đi còn... Điều này không khỏi làm Túc Sa Duyệt Dung nghi ngờ - nàng là làm sao học được? Nàng từng hôn qua ai? Có phải hay không nữ tử họ Ngọc kia?

Những ý niệm này xoay chuyển trong đầu Túc Sa Duyệt Dung chỉ trong chớp lát, Cố Thường Y đã tiến thêm một bước, cởi áo tháo thắt lưng. Y phục Túc Sa Duyệt Dung yêu thích vạn năm không thay đổi, vẫn giống như ba năm trước, ngay cả cách thức buộc yếm cũng giống nhau. Một cao thủ võ lâm giỏi võ nghệ, khả năng tập kích hay cởi áo tháo thắt lưng, tốc độ đều nhanh như nhau. Chỉ khoảng nửa khắc, y phục Túc Sa Duyệt Dung đã muốn cởi bỏ.

Nàng cảm thấy thân thể Cố Thường Y truyền đến độ ấm, biết rõ làm như vậy là không đúng, nàng từng hạ quyết tâm muốn rời xa người trước mắt này, đối với nàng là dụ hoặc lớn nhất, nhưng mà, nhưng mà...

Không phải nàng không muốn từ chối, Cố Thường Y nội lực đã muốn tiếp cận cảnh giới tông sư, nàng sao có thể phản kháng?

Cố Thường Y ngón tay bắn ra, ba cây nến đỏ trong phút chốc liền tắt, chỉ khoảng nửa khắc, trong phòng vang lên tiếng rên rỉ dề dật.

Ở ngoài, Mặc Ngôn cùng Tả Hiền trao đổi một cái ánh mắt. Tả Hiền yên lặng thôi lui đến một góc hẻo lánh, không thấy bóng dáng. Mặc Ngôn đi ra đình viện, nói Cố đại tiểu thư say rượu, cần thanh tỉnh, không cho bất luận kẻ nào tiếp cận đình viện đại tiểu thư.

Đêm đó, Cố Kiến Khôn cùng chúng võ lâm nhân sĩ, khách và chủ đều hết sức vui vẻ, cuối cùng Cố gia bao cả Thiên Hương Lâu, vui chơi đến buổi trưa ngày thứ hai mới trở về, còn mang theo nồng nặc men say. Hỏi thăm Túc Sa Duyệt Dung và muội muội của mình, Mặc Ngôn đáp: “Phụ nhân đang chiều cô đại tiểu thư say rượu...”

Cố Kiến Khôn có chút nghi hoặc, sau đó hiện lên một tia áy náy, lúc sau ánh mắt trở nên mờ mịt, cuối cùng ngã xuống giường ngủ mất.

Mà ở đình viện xa hoa của Cố gia đại tiểu thư...

“Thường Y!” Túc Sa Duyệt Dung khoác áo ngoài, mặc trung y ngồi ở trên giường, cắn môi dưới, có chút giận nói, “Người ra ngoài cho ta...”

“Hình như đây là phòng của ta?” Cố Thường Y thân nhiên lộ thân trên, một tay chống đầu, ý cười trong suốt nhìn mặt nàng đang đỏ lên mặc quần áo.

Chờ Túc Sa Duyệt Dung mặc quần áo xong, liền trở thành Đệ nhất mỹ nhân bình tĩnh tự nhiên, ung dung tao nhã. Chỉ nghe nàng nghiêm trang nói: “Thường Y, ta coi người như là thân muội mà đối đãi...”

Cố Thường Y bĩu môi, nói: “Người liền lừa mình dối người đi! Người chính là thích ta!”

“Người...” Túc Sa Duyệt Dung dừng một chút, nói, “Về sau không cho người làm như vậy nữa...”

“Không có khả năng!” Cố Thường Y theo thói quen nhượng mảy, mười phần anh khí.

Túc Sa Duyệt Dung bắt đầu dĩ, xoay người đi ra sảnh ngoài, gọi: “Mặc Ngôn!”

Có chủ tử thế nào sẽ có nha hoàn thế ấy, Túc Sa Duyệt Dung là một người giỏi giả bộ, Mặc Ngôn cũng là người thâm trầm, trên mặt biểu tình ôn hòa như mọi khi, không có chút ý cười ái muội, nghiêm trang tiến vào.

“Đi gọi trù phòng mang ngọc thiện đem vào, nhớ chuẩn bị cháo và canh...”

“Vâng!” Mặc Ngôn xoay người đi, trong mắt mới lộ ra tươi cười vui vẻ. Nàng tự nhiên nhìn ra được, từ hôm qua Cố đại tiểu thư trở về, tiểu thư nhà mình ánh mắt mới linh động hơn.

Bốn ngày sau, dưới lá cờ thương đội của Túc Sa Duyệt Dung dẫn đường, Cố Kiến Khôn cùng huynh đệ Túc Sa Tín, Túc Sa Lượng triệu tập nhóm võ lâm hào kiệt đầu tiên đi Bắc thượng. Có danh xưng “Giang Nam đệ nhất cao thủ thiếu niên”, trụ cột Cố gia - Cố Thường Y nhận lấy trọng trách gia tộc, cũng chủ trì buổi tụ hội ở Giang Nam tiếp đãi võ lâm nhân sĩ. Bắc cương bắt đầu một hồi oanh oanh liệt liệt [Khu lũ chi chiến].

Sau này, theo trí nhớ của hạ nhân Cố gia nhớ lại, từ ngày ấy bắt đầu, Cố Thường Y vì xử lý gia tộc sản nghiệp, cơ hồ mỗi ngày đều cùng Túc Sa Duyệt Dung ở một chỗ thảo luận cơ mật, trừ bỏ Mặc Ngôn, có rất ít người có thể ở gần hầu hạ, cũng không thể nghe được nội dung các nàng đàm luận.

Đời sau nhóm sử học gia công bố son sắt, Cố Thường Y có thể lãnh binh đi Bắc thượng, siêu quần xuất chúng, gầy dựng một nửa giang sơn đại Yên, chắc chắn có liên quan đến thời điểm đó, bắt đầu từ ngày đó đã vạch kế hoạch chặt chẽ.

Chỉ có một mình Mặc Ngôn biết được nội dung nói chuyện của các nàng. Ví dụ như ...

Cố Thường Y cầm một quyển sổ sách mỏng, cẩn thận quan sát tiểu mỹ nhân trước mặt không nói lời nào này, ho nhẹ một tiếng, nói: “Duyệt Dung, Lữ Chấn Hải ở phía Đông là võ lâm minh chủ một phương, là thủ lĩnh hắc đạo, ta vì vậy mà đi dò hỏi tình báo ... Người biết đó, thanh lâu là địa phương có nhiều tình báo nhất, ta chỉ nữ phần nam trang đi vào đó làm bộ một chút ...”

“Thường Y! Nói chuyện đã qua làm gì? “Túc Sa Duyệt Dung cười đến vân đạm phong khinh, “Người nhìn người, nơi này lại tính sai rồi!”

Cố Thường Y sững chút nữa khóc thét lên: “Ta có thể hay không, không học tính sổ sách? “Vì sao a! Cố đại tiểu thư nàng chưa bao giờ làm nữ hồng, chưa từng tính sổ sách, tại sao phải nhìn những chữ số lớn như cái đầu này dờ người? Nàng tình nguyện bị sự phụ tra tấn luyện công!”

“Nhu vậy sao được? “Túc Sa Duyệt Dung ngữ khí mềm nhẹ, “Người muốn tiếp nhận sản nghiệp Cố gia, ít nhất phải học xem sổ sách.”

“Không phải có người sao?”

“Hả?”

“Ta, ta cái gì cũng chưa nói! Ta xem sổ, xem sổ!”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Tha Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 71: Cố thị có nữ tên Duyệt Dung [Hoàn] .

Phiên ngoại 6 : Cố thị có nữ tên Duyệt Dung [Hoàn] .

Hậu thế sau khi nghiên cứu《Bản ghi chép về Trường công chúa Cố Thường Y》, có nói:

{ Trong thời kỳ Cao Tổ Hoàng đế - Cố Kiến Khôn tại vị, võ công hiển hách, thành tựu về văn hoá giáo dục vô cùng phát triển, mạnh dạn sử dụng người tài, các văn thần nổi danh - Hứa Văn Tú, Tào Tham; các quan võ nổi danh - ba ông cháu Tô Phong, Tô Sách, Tô Kỳ; trong hoàng thất nhân tài xuất hiện lớp lớp, trong đó quyền lực nghiêng về Trường Công chúa Cố Thường Y, người được Hoàng đế vô cùng tín nhiệm. Nghe nói, Trường Công chúa tuổi nhỏ đã được Cao tổ Hoàng đế nuôi lớn, cảm tình với Hoàng hậu vô cùng tốt, bản thân lại chưa từng tham dự triều chính, đây cũng là nguyên nhân chủ chốt khiến Trường Công chúa có thể tránh được nghi kỵ của Hoàng đế. }

Hai năm sau, Cố Duệ và Cố Nguyệt Mẫn được bốn tuổi.

Cố gia quân ở phương Bắc độc sát mấy vạn người Hung Nô - hành động vĩ đại, bức lui hai mươi vạn binh mã Hung Nô, khiến thiên hạ chấn động. Cố gia lão gia tử thuận thế dựng cờ khởi nghĩa, lấy hiệu là Yên vương, đánh hạ cờ hiệu 'Thanh quân trắc' * xuôi Nam về kinh thành. Trừ bỏ Cố gia ở Bắc cương, phía Đông còn có Lữ Chấn Hải - Đông võ lâm minh chủ mang theo huynh đệ hắc đạo của hắn khởi nghĩa tự phong là Đông Lữ vương; phía Nam đất Thục cũng tuyên bố độc lập, tự phong Thục vương; Trung Nguyên khắp nơi đều là chiến tranh.

(*) Thanh quân trắc: Ý chỉ triều thần thân cận bên cạnh Hoàng đế.

[Đánh hạ cờ hiệu để tuyên bố mình không còn là triều thần của Hoàng đế nữa].

Trong đó chính nghĩa quân lớn nhất của Trung Nguyên, thủ lĩnh Đẩu Uyên, dưới cờ có ba vạn nhân mã.

Mà gia quyền Cố thị lúc bấy giờ đều ở tại Giang Nam. Cố lão thái quân Tăng thị, thế thiếp ba huynh đệ Cố gia, còn có trẻ nhỏ, tất cả đều còn ở lại gia tộc. Tần thị hoàng tộc vẫn còn tại vị, khởi binh tạo phản đó là tội lớn - tru di cửu tộc, Cố gia lòng người hoảng sợ, thậm chí có người còn thu thập quần áo bỏ trốn.

Tin Cổ lão gia từ khỏi binh , trước khi khỏi binh đã truyền tới . Tin truyền đến khi đó Túc Sa Duyệt Dung cùng Cổ Thường Y ở mặt thất thương nghị hai canh giờ , sau đó nắm tay nhau trở ra , do Cổ Thường Y làm chủ soái , Túc Sa Duyệt Dung làm phụ tá , lấy tài phú - phú khả địch quốc * của Túc Sa Duyệt Dung làm hậu thuẫn , tổ kiến Cổ gia quân .

(*) Phú địch khả quốc : vô cùng giàu có , giàu đến nỗi có thể so với một nước .

Cổ Thường Y là người luyện võ , trên vai gánh cả gia tộc , nàng mặc nam trang , đứng bên ngoài từ đường Cổ gia triệu tập toàn tộc , rút đao chặt đứt gốc cây nhỏ phía trước , tuyên bố dẫn dắt gia tướng Cổ gia , tộc binh khởi nghĩa đi Bắc thượng phản Tần . Nàng cho tôi tớ thôi việc , chỉ để lại người hầu trong nhà . Chỉ cần có người không phục , không cần Cổ Thường Y động thủ , Tả Hiền , trong nhận thức của vị này không tiếp thu đề ý lời lẽ của chó săn [kẻ phản đồ] , giương lưỡi dao hàn quang lóng lánh . Gia quyến chủ cốt của Cổ gia do Cổ Thường Y hộ tống đến Bắc thượng .

Dưới chỉ thị của Túc Sa Duyệt Dung , Tả Hiền - người tài cao gan dạ , mang theo vài tên có năng lực âm thầm tiến vào Huyện Nha , chặt lấy thủ cấp của quan địa phương để tế cờ . Từ nay về sau , hắn sẽ là phó thủ của Cổ Thường Y , đi theo làm tùy tùng . Túc Sa Duyệt Dung ở phía sau bày mưu tính kế , vạch ra lộ tuyến đi Bắc thượng , sau đó nhờ hắn đưa cho Cổ Thường Y .

Hướng Cổ Thường Y nguyện trung thành , nguyện làm tùy tùng cho Công chúa đi theo lên Bắc thượng . Trong hành trình Bắc thượng này , Cổ Thường Y từng nhiều lần gặp phải tuyệt cảnh , đều dựa vào Tả Hiền xả thân cứu giúp , bởi vậy Tả Hiền rất được Cổ Thường Y tín nhiệm .

Túc Sa Duyệt Dung nhiều lần dẫn dò Cổ Thường Y , không được ý bản thân võ nghệ cao cường mà liệu mình chiến đấu , hơn nữa vì để giám sát nàng , đem Cổ Nguyệt Mẫn đặt trong lòng nàng . Còn nhớ rõ khi xuất phát ngày đó , Túc Sa Duyệt Dung gặt gao nắm tay nàng , nói : “ Thường Y , lần này đi trong làn tên mũi giáo , trăm ngàn lần phải cẩn thận ! “

Mười tám tuổi Cổ Thường Y mày kiếm mất sáng , thần thái phấn chấn , ánh mắt ở trên người Túc Sa Duyệt Dung dừng một lát , gạt đầu , ôm lấy Cổ Nguyệt Mẫn , giục ngựa mà đi . Phía sau một ngàn tướng sĩ , rồi đến gia quyến Cổ thị cùng Túc Sa Duyệt Dung , được trăm tinh binh tuyển chọn bảo hộ xung quanh .

Mới trước đây Cổ Nguyệt Mẫn từng hỏi nàng , vì sao không sợ . Nàng nói : “ Lòng có vương bận , sinh tử không sợ ! “ Đơn giản vì phía sau nàng có Túc Sa Duyệt Dung , nàng phải bảo vệ Túc Sa Duyệt Dung , cho nên nàng chỉ có thể thắng , không thể thua !

Lúc đó Cổ Thường Y cười chính là Thất Thần Câu khi còn bé , nó lúc đó cũng chỉ có năm tuổi , nhưng nhìn đã thần tuấn * vô cùng . Nó chỉ nhận Cổ Thường Y là chủ , lúc Cổ Nguyệt Mẫn ngồi lên nó còn bất mãn không muốn , nhưng sau khi Cổ Thường Y âm thầm ' dạy dỗ ' , vị này vô cùng ủy khuất miễn cưỡng cho Cổ Thường Y ôm Mẫn nhi ngồi lên .

(*) Thần tuấn : Chỉ ngựa tốt , có thần khí .

Con ngựa này có linh tính vô cùng , lâu ngày nó thể nhưng cũng đem Cổ Nguyệt Mẫn xem như văn bối của mình . Cổ Nguyệt Mẫn gần bốn tuổi , ngồi trên lưng nó , tuyệt đối vững như Thái Sơn , sẽ không rơi xuống . Cổ Nguyệt Mẫn lần đầu có bạn để chơi vui vẻ thích thú , chơi không biết mệt .

Nhưng , bởi vì tên của Thất Thần Câu này , tương lai Trường Công chúa đại nhân thật bị thương bị đuổi xuống sàn ngũ hai ngày - tên của nó là ' Dung Dung ' , dù có đổi tên cho nó , gọi nó , nó cũng ngày ra không phản ứng .

Cổ gia thân binh , đội quân Cổ Thường Y , treo cờ hiệu ' Thanh Long Kỳ ' , cùng Cổ gia quân một đường từ Nam tiến Bắc , giáp công * kinh thành . Cổ Thường Y mười tám tuổi , xinh đẹp , hăng hái , lãnh binh nắm giữ ấn soái . Lúc đó Tần Triệu đã ' tường thủng không thể che ' , chiến tranh bốn phía , dọc đường đi Cổ Thường Y công vô bất khắc * , dần dần bất khả chiến bại .

(*) Giáp công : Đánh từ hai mặt .

Công vô bất khắc : Bách chiến bách thắng . Bất khả chiến bại : Không bao giờ thua .

Trên đường khởi nghĩa , Túc Sa Duyệt Dung từng căn dặn riêng thống lĩnh thân vệ bên cạnh Cổ Thường Y , cũng chính là thủ lĩnh Thanh Lang kỵ hiện tại , bắt hắn phải canh chừng Cổ Thường Y , không cho Cổ Thường Y vì nóng nảy mà khiến bản thân rơi vào vòng nguy hiểm . Vị thống lĩnh này luôn miệng đáp ứng . Nhưng Cổ Thường Y tài cao mà gan cũng lớn , giết địch đến hưng phấn , tướng lĩnh đối phương đi ra khiêu chiến , nàng liền đem Cổ Nguyệt Mẫn giao cho thống lĩnh , chính mình xông lên nhất quyết phân thắng bại . Đắc thắng quay về , cao hứng tuyên bố đoạt được thành trì , mở tiệc tối chiêu đãi mọi người .

Đêm đó , Túc Sa Duyệt Dung lấy công lao ban ngày làm lý do , hướng vị thống lĩnh thân vệ này kính rượu , hướng hắn mỉm cười quyến rũ , nói : “ Tướng quân oai hùng bất phàm , đúng là phu quân lý tưởng của các cô nương . Ngay cả ta , cũng đối với tướng quân ngưỡng mộ vạn phần ! “

Cổ Thường Y ngay lập tức trừng mắt nén giận liếc vị thống lĩnh đại nhân , nhận thấy sát khí từ Cổ Thường Y , vị thống lĩnh đại nhân này sợ tới mức làm rơi luôn chén rượu . Nghe nói , liên tục vài ngày , vị thống lĩnh trong lòng luôn run sợ , ban đêm từ trong mộng bừng tỉnh . Từ đó về sau , mỗi lần Cổ Thường Y muốn đánh nhau , vị thống lĩnh đại nhân này đều liều mạng giữ chặt nàng .

Đến địa giới Kinh Châu , Cổ Thường Y phát hiện Kinh Châu đã bị nhóm thổ phi lớn nhất chiếm đóng , thủ lĩnh nhóm thổ phi này chính là Đẩu Uyên . Đẩu

Uyên võ nghệ cao cường, vốn là Võ tướng của đại Tần, bởi vì không quyền không thế, không có quan lớn làm núi dựa, bị quan trên hãm hại, bắt vào đại lao. Ba năm trước được người cứu, sau đó tụ tập đám huynh đệ, lên núi chiếm đất làm thổ phi. Thiên hạ đại loạn, hãn giương cờ khởi nghĩa, hợp nhất với cướp núi cùng lưu dân chung quanh, tụ tập được vạn đại quân, tinh binh hai vạn, trở thành nhóm thổ phi lớn nhất Trung Nguyên.

Nhìn nhân số, Cổ gia quân chỉ có hơn một ngàn người, trên đường hợp nhất thêm được hai ngàn người cường tráng, đối phương gấp mười lần bên ta. Trận này không thể dùng lực đánh, chỉ có thể dùng trí. Cổ Thường Y triệu tập Tả Hiền cùng vài tên cao thủ võ lâm, muốn từ trong ngàn quân lấy thủ cấp của kẻ cầm đầu.

Túc Sa Duyệt Dung lại không đồng ý, nói: “Muốn tranh giành thiên hạ, phải có khí độ bao dung chúng sinh. Tuy đây là thổ phi, cũng chỉ là những người đáng thương vì loạn thế mà thôi. Đâu Uyên kia cũng là người thông minh, nay Cổ gia chúng ta có thể lực lớn nhất, có khả năng đoạt được thiên hạ nhất, hãn có thể ở Kinh châu xưng bá nhất thời, nhưng sao có thể xưng bá một đời? Hơn nữa, Kinh châu lương thảo có hạn, dưới trướng của hãn lại có ba vạn nhân mã, càng ngày càng có thêm nhiều lưu dân, cho dù không cần chúng ta động thủ, không đến một tháng liền nội loạn, nói vậy không chừng hiện giờ hãn đang sốt ruột tìm cách đây!” Túc Sa Duyệt Dung từ trong ngực lấy ra một sợi dây chuyền bạch ngọc, đeo lên cổ Cổ Thường Y, nói, “Thiên hạ đều đang chờ đợi, nếu ngươi có thể hợp nhất bọn thổ phi này, thiên hạ liền sơ định!” Cổ Thường Y nói: “Ý của ngươi... là muốn ta phái người đi chiêu hàng?”

Túc Sa Duyệt Dung cười nói: “Không phải phái người đi, mà là, ngươi đi! Chỉ có ngươi tự mình đi, lấy khí độ của ngươi đi thuyết phục hãn, hãn mới có thể cam tâm thần phục.”

Cổ Thường Y nói: “Ngươi không sợ ta đi rồi liền không thể trở về sao?”

Túc Sa Duyệt Dung nói: “Cổ Thường Y mà ta biết, chính là anh hùng đỉnh thiên lập địa, thiên hạ còn có thể đoạt! Chỉ là lều trại của ba vạn quân, có gì phải sợ?”

“Thật sự? Ngươi nghĩ ta như vậy sao?” Cổ Thường Y vui như mở cờ trong bụng, cười haha nói, “Vì những lời này của ngươi, có chết ở Kinh Châu ta cũng bằng lòng!”

Lần này Cổ Thường Y không có mang hộ vệ, một mình đến gặp Đâu Uyên.

Thống lĩnh Thanh Long kỵ âm thầm kỳ quái - ngày thường, phu nhân không bao giờ cho phép đại tiểu thư làm việc nguy hiểm, hôm nay sao lại có thể dung túng đại tiểu thư một mình đi tới doanh trại của địch?

Đâu Uyên toàn quân cao thấp, có kính nể, có chê cười, có nghi hoặc. Có người lo lắng, Cổ Thường Y là cao thủ nổi danh trong giang hồ, có thể hay không là đến đây ám sát? Có người còn cho rằng, hoặc là không làm hoặc là làm đến cùng, dứt khoát phục kích bắt giữ Cổ Thường Y!

Đâu Uyên từng trải qua thất bại trong quan trường, tâm tư cẩn thận, nói: “Xử trí như thế nào, trước gặp mặt rồi nói!”

Đâu Uyên vô cùng rõ ràng, chính mình không có năng lực cùng thực lực xưng Vương, nhưng cũng không ảnh hưởng hãn tăng cường quân bị khắp nơi - hãn muốn tăng cường thực lực, chờ thời cơ! Đến lúc đó mặc kệ ai đoạt được thiên hạ, hãn đều có thể chiếm được lợi ích nhỏ!

Bất quá phiền não hiện giờ của Đâu Uyên không phải là gia nhập về phe nào, mà là lương thảo! Ba năm trước, hãn bị nhốt vào đại lao, được ân công cứu. Sau này hãn mới biết được, không chỉ có hãn, còn có rất nhiều anh hùng hảo hán bị triều đình giam giữ, truy nã đều được ân công cứu ra. Đâu Uyên năng lực mạnh nhất, ở cùng một chỗ với những người này, dần dần trở thành thủ lĩnh. Ân công bỏ tiền, cho bọn họ tìm hướng đi, đám người Đâu Uyên không chút do dự ở phụ cận Kinh châu dựng doanh trại. Ân công từng nói, thiên hạ sắp đại loạn, bọn họ ở Kinh châu lặng lẽ mai phục, đợi cho loạn khởi, liền lập tức đánh hạ Kinh châu. Ân công nghe được tin này, lập tức phân phó hiệu buôn ở Kinh châu phân phát tài chính cùng lương thảo cho bọn họ.

Nhưng, đến hiện tại, lương thảo chỉ còn đủ bảy ngày, ân công lại không có tin tức, hãn nên làm thế nào cho phải?

Nhóm huynh đệ kết nghĩa của Đâu Uyên đều lo lắng nói:

“Đại ca, ngươi nói xem, có phải ân công gặp chuyện gì hay không?”

“Đúng vậy! Ân công là thương buôn, trong lúc loạn lạc này lưu dân thường tranh nhau mua hiệu buôn, đốt - giết - cướp của - bắt người, ân công sao có thể an toàn? Đâu Uyên nhũ mầy nói: “Ta đã phải người liên lạc, hy vọng mau chóng liên lạc được với ân công... Bây giờ trước mắt giải quyết Cổ Thường Y và nhóm binh mã!”

“Có gì phải sợ? Chỉ có ba ngàn nhân mã, giết là được!”

“Lần này nàng một mình tiến đến, vừa lúc lấy làm uy hiếp! Ta nghe nói trong ba ngàn người của nàng ta, chỉ có một ngàn Cổ gia binh, còn lại là hai ngàn lưu dân hợp nhất lại, chúng ta không bằng bắt giữ nàng, bắt Cổ gia binh giao ra khỏi giáp vũ khí, rồi sau đó cũng hợp nhất đám lưu dân này lại. Chúng ta thiếu lương thảo, Cổ gia lương thảo sung túc, vừa lúc 'cướp của người giàu chia cho người nghèo' thôi!”

Nhóm người này hai năm làm lục lâm hảo hán*, tính tình đã có vài phần giống thổ phi, nay cầm binh lĩnh tướng, nói ra những lời này, liền thấy thú vị, đều cười ha ha.

(*) Lục lâm hảo hán: chỉ người anh hùng trong dân gian, hoặc bọn trộm cướp tụ tập thành bầy.

Đậu Uyên gật đầu nói : “ Chỉ một nhóc con , tuy là võ lâm cao thủ , dù sao cũng khác hành binh đánh giặc , người ta trước đó đều là Võ tướng đại Tàn , nàng sao so được ? Nếu nàng đã tự đưa đến cửa , chúng ta được tiện nghi sao lại không chiếm ? Bất quá , trước xem nàng muốn nói gì . Nay Cổ gia quân đánh bại Hung Nô , là binh mã có uy danh nhất thiên hạ , có lẽ thực sự có khí độ tranh giành thiên hạ . Nếu người Cổ gia đáng giá để đầu nhập vào , chúng ta cũng không nên ngại cúi đầu ! “

Sáu huynh đệ kết nghĩa đều gật đầu .

Đợi đến khi Cổ Thường Y tiến vào , tất cả mọi người đều phải thu hồi lòng khinh thường . Đối phương tuy rằng còn trẻ , nhưng thần sắc đó , vẻ mặt đó đậm thanh niên ấu trĩ có thể có sao ? Nàng bình tĩnh uy nghiêm , chừng chắc rõ ràng do lâu ngày đứng ở chỗ cao làm thủ lĩnh .

Cổ Thường Y ở trong võ lâm mỗi mệnh lệnh đều đại biểu cho Thiên Cơ Môn , hai năm này đã quen thay mặt làm thủ lĩnh võ lâm , từ một hiệp khách ngạo thị thiên hạ , trở thành một lãnh tướng khí độ thông dong .

Cổ Thường Y nhìn Đậu Uyên , chỉ nói ba câu .

“ Binh mã của người , có thể giành được thiên hạ hay không ? “

“ Hôm nay , người nào có khả năng giành được thiên hạ ? “

“ Thiên hạ ngày nay , người nào có thể dung hạ được lương tướng như người ? “

Đậu Uyên nghe xong , không khỏi hí mắt .

Ba vấn đề lợi hại này , đúng là vấn đề hắc đàng sâu não . Binh mã của hắc , nhìn có thể thấy rõ , đừng nói đến thực lực tranh giành thiên hạ , hắc cũng không có dã tâm làm Hoàng đế . Nguyên vọng lớn nhất của hắc , chính là tìm được nơi cho các huynh đệ sống yên phận , trải qua cuộc sống giàu sang có tôn nghiêm , sau đó báo đáp ân công . Cho nên hắc chỉ bằng tìm một thế lực có khả năng đoạt được thiên hạ nhất đầu nhập vào . Thiên hạ có hơn mười thế lực lớn nhỏ , ai có thể giành thiên hạ ? Có khả năng nhất chỉ có Cổ gia , Lữ gia , Vương gia , Khúc gia . Mà Cổ gia bởi vì đánh lui Hung Nô nên có thanh danh tốt nhất . Vấn đề thứ ba : Thiên hạ ngày nay , người nào có thể dung hạ được lương tướng như người ?

Nếu đầu nhập sai người , binh bại bỏ mạng , đây là vấn đề bọn họ cần suy nghĩ ; Nhưng đối phương có phải hay không là loại người ' Phi điều tần , lương cung tàng ; giáo thỏ tử , tẩu cầu phanh ? ' *

(*) Phi điều tần , lương cung tàng ; giáo thỏ tử , tẩu cầu phanh - Phạm Lãi :

Thỏ khôn chết đem chó ra làm thịt , hết chim trời cung giữ để làm chi . Con thỏ tinh ranh chết rồi thì chó săn chẳng còn công dụng , chi bằng đem nấu ; chim trời đã hết thì cung tên có tốt đến đâu cũng bằng vô dụng , chi bằng vứt xó .

Nguyên văn : Phi điều tần , lương cung tàng ; giáo thỏ tử , tẩu cầu phanh . Việt vương vì nhân trường cảnh điều uế , khả dữ cộng hoạn nan , bất khả dữ cộng nhạc . Từ hà bất khứ ?

Nói Việt vương Câu Tiễn là người gầy dài mở chim , là kẻ có thể chung hoạn nạn , không thể làm bạn lúc cát tường .

Câu nói này dùng để hình dung loại người được chim quên nã , đặng cá quên nom , có mới nới cũ , ăn ở bạc bẽo hai lòng .

Ai có thể dung hạ đám hắc tướng như bọn họ ?

Huynh đệ bảy người không khỏi đưa mắt nhìn nhau .

“ Hừ ! Chẳng lẽ Cổ gia các người có thể ... “ Đậu Uyên muốn nói , chẳng lẽ Cổ gia các người có thể cam đoan sẽ đối xử tử tế với chúng ta , đến nơi đến chốn sao ?

Nhưng lời còn chưa ra miệng , bỗng nhiên nhìn thấy sợi dây chuyền bạch ngọc nhỏ nhỏ trên cổ Cổ Thường Y , chỉ vào Cổ Thường Y nói : “ Người ... Người là ân công ? “

Cổ Thường Y bị hù dọa , còn tưởng hắc muốn hạ độc thủ , cầm chặt chuỗi kiếm , nói : “ Người muốn làm gì ? “

Huynh đệ hắc nghe vậy , cũng giương mắt nhìn lên , nhất thời khiếp sợ tại chỗ . Bọn họ nhìn nhau , bỗng nhiên cùng nhau hướng Cổ Thường Y chấp tay quý xuống . Đậu Uyên nói : “ Ân công tại thượng , bọn ta sẽ quên mình phục vụ ! “

Cổ Thường Y kỳ quái , hỏi : “ Ân công gì ? “

Đậu Uyên nói : “ Chúng ta từng được công cứu giúp , hơn nữa còn trợ giúp chúng ta có cuộc sống ổn định trong thời buổi loạn lạc này , dây chuyền của Cổ tướng quân chính là tín vật . Cho dù người không phải ân công , cũng là người của ân công ! “

Cố Thường Y có chút hiểu được .

Khó trách, khó trách ! Khó trách Duyệt Dung biết đối phương còn không đến mười ngày lương thảo , khó trách Duyệt Dung lại dám cho mình đi mạo hiểm , thì ra nàng đã sớm an bài tốt lắm , biết lần này hữu kinh vô hiểm * .

(*) Hữu kinh vô hiểm : Bị kinh sợ nhưng không gặp nguy hiểm .

Duyệt Dung a ! Người sao không nói sớm cho ta biết a ?

Cố Thường Y họp nhất ba vạn khôi nghĩa quân , trên đường tiến Bắc thượng , đánh tới phía ngoài kinh thành Cố Thường Y đã là thủ lĩnh của năm vạn đại quân . Trên đường hai lần gặp nạn , nhưng có Tả Hiền bảo vệ , không bị chút thương tích . Có Đậu Uyên cùng bảy võ tướng xuất thân là đại tướng , càng đánh đầu thắng đó không gì cản nổi , tạo nên thần thoại Cố Thường Y đánh hạ một nửa đại Yên , chưa từng thua trận .Nửa năm sau , Đại Yên quốc thành lập , Thanh Long ký đổi tên thành Thanh Nha ký .

Ba năm sau . Cố Thường Y hai mươi mốt tuổi , đã trở thành Trưởng Công chúa tiếng tăm lừng lẫy , ba huynh đệ Thái tử tranh đoạt trừ vị , khiến Yên Thái Tổ vô cùng phiền lòng . Mà Trưởng Công chúa quân công hiển hách , lại là nữ tử , sẽ không vì vị trí Thái tử mà ở trước mặt Thái Tổ giả dối tranh thủ tình cảm , vì Thái Tổ lãnh binh chống đỡ đông Lữ , được tin nhiệm vô cùng . Nhưng bởi vì Cố Thường Y cùng tam Vương phi Túc Sa Duyệt Dung quá thân cận , vẫn bị Thái tử cùng nhị hoàng tử căm hận , nếu để bọn họ biết , Cố Thường Y lúc ở kinh thành , mỗi đêm đều mò đến trong viện Vương phi ngủ , thật không biết bọn họ sẽ có cảm tưởng gì .

Trưởng Công chúa quyền thế ngấp trời , không ai dám trêu chọc , bất quá nàng cũng không kiêu ngạo càn quấy . Chỉ có một tình huống ngoại lệ , chính là lúc Cố Nguyệt Mẫn chịu ủy khuất .

Minh Huy Công chúa bảy tuổi , Lũng Tây quận vương - con của Thái tử , đường huynh của Cố Nguyệt Mẫn , cười nhạo Túc Sa Duyệt Dung cùng Cố Thường Y quan hệ ái muội , nói Cố Kiến Khôn mất mù , gièm pha như thế , là sĩ nhục hoàng gia . Chuyện này rất nhiều người biết , nhưng không ai dám nói ra . Nói xấu hoàng gia , cho dù là sự thật , cũng không thể nói ra , nếu không , vô luận ai đúng ai sai , kẻ nói ra , chính là đối địch với hoàng thất , huống chi , người bên ngoài cũng chỉ là suy đoán hăm hại , không có chút chứng cứ .

Cố Nguyệt Mẫn lúc này mới tức giận . Nàng thật thông minh , lúc ấy nhìn xuống , không có đầu lý , mà chờ đường huynh đi rồi , để lão ca tát mình một cái , lưu lại một dấu tay , sau đó chạy tới hoàng cung tìm Thái tổ Hoàng đế khóc kể , nói đường huynh nhục mạ khi dễ nàng , khóc đến đáng thương .

Thái tổ Hoàng đế ôm nàng liên tục dỗ dành , chưa kịp hạ chỉ trách tội , Trưởng Công chúa Cố Thường Y đã nhanh chân đem Lũng Tây quận vương mười bảy tuổi treo trên cây đánh một trận , còn nói , Cố thị ta không còn là một gia tộc bình thường như trước mà nay chính là đứng đầu thiên hạ , sau này Cố thị hoàng tộc người nào như hèn thiếu khuyết phong phạm hoàng thất , mở miệng nói lời dơ bẩn , liền bị đánh như thế ! - Ngụ ý , ai dám mắng cháu gái bảo bối của ta thì thử nhìn một chút , xem cô nãi nãi ta làm cho hèn trầy da tróc thịt như thế nào !

Từ khi biết Túc Sa Duyệt Dung có bệnh di truyền , Cố Thường Y liền giúp tiểu Nguyệt Mẫn đa thông hai mạch nhâm đốc , đã sớm trở thành tiểu cao thủ , Lũng Tây quận vương kia sao lại là đối thủ của nàng ? Cố Thường Y biết rõ hèn bị Cố Nguyệt Mẫn hăm hại , nhưng Cố Thường Y chính là bao che khuyết điểm , thì sao chứ ?

Lúc Cố Thường Y hai mươi tuổi , một bộ phận nhỏ của Hung Nô bình khôi phục , ở biên cảnh cướp bóc , Cố Thường Y dẫn dắt Thanh Nha ký chống đỡ Hung Nô , trở thành kỵ binh đứng đầu Đại Yên .

Một năm sau , Kim Trướng vương kỳ của Hung Nô xuất động , bị Mạc thị thương đội của Túc Sa Duyệt Dung thăm dò , vì thế Cố Thường Y trù tính , lấy Thanh Nha Kỳ làm chủ , mấy vạn bộ binh làm phụ , bắt sống Lục vương tử của Hung Nô , đổi lấy mấy ngàn bảo mã của Hung Nô , quân dân đại Yên reo hò .Chuyện Thanh Nha ký đánh bại Kim Trướng vương kỳ chấn động Hung Nô , Trưởng Công chúa được xưng là ' Thanh Lang ' , Cố Thường Y sau đó biết , cười ha ha , đem kỵ binh thân vệ của mình đổi tên là Thanh Lang kỳ , là kỵ binh đứng đầu thiên hạ .

Lại hai năm sau , Cố Thường Y hai mươi ba tuổi chém đứt cánh tay trái của đại tướng Hung Nô - Cao Khôn . Chiến tích như thế , chỉ có Cố Kiến Khôn năm đó lãnh binh Nam hạ mới so được . Thái tử dâng thư muốn đoạt quân quyền của Cố Thường Y , bị Thái tổ Hoàng đế quả trách . Lúc ấy thân thể Hoàng đế đã rất yếu , chỉ có Cố Thường Y vì hèn đi tìm Thần y trong giang hồ , hầu hạ hèn uống thuốc , ở trong cảm nhận của Hoàng đế , ba nhi tử đều bất hiếu , chỉ có tiểu nữ nhi là tri kỷ nhất , thử hỏi , ai có thể so sánh ?

Cố Thường Y hai mươi tư tuổi , Cố Nguyệt Mẫn mười tuổi , Yên Thái Tổ băng hà . Thái tử cùng Cố Kiến Khôn tranh đoạt ngôi vị Hoàng đế , Cố gia Tam Lang dẫn dắt binh sĩ cùng Thái tử , nhị Hoàng tử đại chiến hoàng thành . Tam vương phủ được Cố Thường Y bảo vệ , vững như Thái Sơn , thắng bại kỳ thật ngay từ đầu đã định .

Túc Sa Duyệt Dung trở thành Hoàng hậu , Cố Kiến Khôn hậu viện càng to lớn . Đế - Hậu cảm tình rất tốt , nhưng Hoàng đế chưa bao giờ ngủ lại tâm cung Hoàng hậu . Cố Thường Y phò vua có công , thân kiêm chức đại thống lĩnh Long Võ Quân . Thống lĩnh Long Võ Quân cùng hai vị tướng quân tả hữu có quyền tùy thời xuất nhập hoàng cung , mặc kệ thời điểm gì dù đại môn hoàng cung đóng cửa cũng phải mở ra cho bọn họ tiến vào . Vì Cố Thường Y là nữ tử , cho nên toàn bộ hoàng cung bao gồm hậu cung của Hoàng đế cũng một đường thuận lợi không cản trở . Trong đó , hữu quân phó thống lĩnh Long Võ Quân - Mục Thắng là tâm phúc của Cố Thường Y , khi Cố Thường Y lãnh binh ở ngoài , Mục Thắng chỉ nghe theo hiệu lệnh của Hoàng đế , Hoàng hậu và tiểu công chúa Cố Nguyệt Mẫn .

Hai năm sau .

Cố Nguyệt Mẫn mười hai tuổi , Cố Thường Y hai mươi sáu , Hoàng hậu ba mươi tuổi .

Túc Sa Duyệt Dung bỗng nhiên phát bệnh , thuốc hay châm cứu cũng vô hiệu .

“Túc Sa Duyệt Dung ! Ngươi là người nhẫn tâm ! Ngươi sao có thể bỏ mặc để ta một mình sống ? Ngươi sao có thể tàn nhẫn như vậy ! “

Cố Thường Y nhìn Túc Sa Duyệt Dung , bị thương đến nước mắt cũng không chảy được , lẳng lặng nhìn người gầy gò trên giường , cực kỳ bi thương .

Túc Sa Duyệt Dung đưa tay về phía nàng nói : “ Thường Y , ngươi lại đây . “

Cố Thường Y đi qua , quỳ gối bên giường , nắm lấy tay nàng .

Trước giường bệnh , hai người đều lộ vẻ không đành lòng . Nhưng , một người muốn đối phương sống thật tốt , một người muốn cùng đối phương ra đi .

“Ngươi nhẫn tâm để hai hài tử của ta bị khi dễ sao ? “

Túc Sa Duyệt Dung , không hổ là hồ ly xảo quyết trong lòng Cố Thường Y , chỉ cần dùng Cố Nguyệt Mẫn và Cố Duệ , liền chặt đứt ý niệm muốn chết trong đầu nàng .

Cố Thường Y cắn môi dưới , đau khổ lại không nỡ rời xa , “Túc Sa Duyệt Dung , ngươi là nữ nhân giáo hoạt nhất thiên hạ ! “Túc Sa Duyệt Dung hít một hơi dài , dường như có thiên ngôn vạn ngữ , lại không nói được một lời . Ở trong lòng bàn tay nàng viết .

Người thương , chỉ có Thường Y .

Cố Thường Y nắm chặt những chữ vô hình trong lòng bàn tay , nước mắt tuôn như suối trào , gất gao nắm chặt tay nàng không buông . Đến khi sắp đi , nàng rút cục cũng chịu thừa nhận , cả đời này của nàng , chỉ yêu một người là Cố Thường Y .

Cố Thường Y chợt thấy bàn tay nàng buông lỏng , tâm như hàm băng .

Đại Yến quốc , Hoàng hậu hiền hậu , thiện lương mất , Hoàng đế dùng triều nửa tháng , cả triều văn võ đau thương .

Từ đó về sau , Cố Thường Y rời đi hoàng thành , không cần thiết sẽ không bước vào hoàng thành một bước . Có người nói , Trương Công chúa rốt cục cũng biết tránh hiềm nghi - một Trương Công chúa quyền khuynh thiên hạ , đương nhiên ảnh hưởng đến uy quyền của Hoàng đế .

Nhưng mà , Hoàng đế hiểu được , nàng vì sao không muốn trở về . Đơn giản , nàng không muốn ở lại nơi thương tâm này .

Lăng mộ Hoàng hậu do Cố Thường Y tự mình giám sát tu kiến . Nhưng lúc Cố Thường Y rời hoàng lăng , lại mang theo một bình gốm sứ , nhưng không có ai dám hỏi trong bình đó đựng gì .

Sau đó không lâu , Thiên Ngọc Lâu thần bí nhất thiên hạ , tổng bộ dời đến phương Bắc . Ngọc Lâu chủ vô cùng thích đến Tấn Dương , chỗ của Trương Công chúa , chỉ là Cố Thường Y hiển nhiên đối với nàng không chút hứng thú . Thứ nàng quý trọng nhất , chính là bình sứ ở đầu giường .

Một năm sau , Cố Nguyệt Mẫn mười ba tuổi , đi theo Thiên Vân Quan - Tiêu Dao Tử lên Bắc thượng , đánh bại cao thủ số một Hung Nô - Hô Bột Tà , ở Trấn Bắc đại quân , cùng ' cân quốc anh thư ' * cô cô gặp mặt .

(*) Cân quốc anh thư = Cân quốc tu mi = cân quốc anh hùng : Bạc đàn bà có khí phách không kém gì đàn ông .

Cố Thường Y một thân thanh sam , không vật dư thừa , màu da hơi đen , phong sương gió Bắc tới luyện nàng càng thêm kiên nghị . Cố Nguyệt Mẫn hỏi nàng : “ Cô cô , chúng ta trở lại kinh thành được không ? Mẫn nhi nhớ người . “

Cố Thường Y giờ chén rượu mạnh lên , uống một hơi cạn sạch , có chút chua sót cười nói : “ Mẫn Nhi , ngươi trưởng thành ! “Chỉ vào bên cạnh muốn nàng ngồi , ngôn ngữ thân thiết , “ Sao lại giống như tiểu đại nhân thế ? Đến đây , hôn cô cô một cái , ta cho ngươi quà ! “

“ Cô cô ! “ Cố Nguyệt Mẫn giậm chân , “ Ta không còn là tiểu hài tử ! “

“ Ở trong mắt ta , ngươi vĩnh viễn chỉ lớn bằng này ! “ Cố Thường Y hai tay so ở độ cao thấp thấp , sùng nịch nhìn nàng , nói , “ Nay Cố gia đã là hoàng thất , hoàng thất vô tình , ngươi trôi qua tốt không ? “

Cố Nguyệt Mẫn lẳng lặng ngồi bên cạnh nàng , nói : “ Từ khi mẫu hậu qua đời , hoàng cung kia lạnh lẽo khiến lòng người băng giá . “

Cố Thường Y đem chén rượu thứ hai uống vào , nói : “ Vì đại nghĩa bỏ qua tiểu tiết , hắc , đây là người hoàng gia . Mẫn nhi , ngươi xem dân chúng bên này . Mỗi khi có tướng sĩ đi tuần , người người đưa tiễn , mỗi khi có tướng sĩ đi về , người người chào đón . Mặc dù không vinh hoa quyền đến , cũng không thiên kim phú quý , ở trong mắt ta , so với cái gì cũng đều ấm áp , so với hoàng cung kia đã không còn ... , đâu chỉ tốt hơn trăm ngàn lần ? Đứa nhỏ , nếu có một ngày , ngươi chán ghét hoàng thành , chán ghét âm mưu , liền đến chỗ của ta ! Dốc hết sức phá mọi trở ngại , vị trí Trấn Bắc đại nguyên soái của ta để giành cho ngươi , ai cũng không lay chuyển được ! “

Cố Nguyệt Mẫn trở về thời điểm , mang theo bảo kiếm của Cố Thường Y cùng bảo mã ' Dung Dung ' .

Lại qua ba năm , Bộc Vương Cố Hiều cầu kết Hung Nô , ám sát Minh Huy Công chúa , Hoàng đế giận chó đánh mèo Thái tử . Cố Thường Y nghe được tin tức , viết một phong thư trở về . Ở cuối thư , viết một hàng chữ nhỏ bằng máu :

Còn nhớ lời thề trước đình hoa ?

Lòng của Cố Tam Lang lại bay trở về Cố phủ năm đó , khi đó , Cố Thường Y mới mười ba tuổi đã nói :

“Đời này , ta phụ trợ Tam ca chinh chiến thiên hạ , chỉ cần Tam ca đáp ứng ta một việc ! “ Cố Thường Y nói , “ Tam ca đáp ứng ta , từ nay về sau , ở trong hậu viện của ngươi , tuyệt đối không để Túc Sa Duyệt Dung có chút ủy khuất nào . Một đời một thế , ngươi phải đối đãi với nàng thật tốt ! “

Khi đó , hắn đáp :

“Được , ta đáp ứng ngươi ! “

Cố Kiến Khôn biết rõ tâm ý của muội muội , nhưng vì nghiệp lớn của bản thân , thiết kế thân muội duy nhất , còn là người do một tay mình nuôi lớn .

Ngày này sau mười bảy năm , Cố Kiến Khôn cầm phong thư Cố Thường Y viết , nhìn hàng chữ “ Còn nhớ lời thề trước đình hoa ? “ , vị đế vương tâm như sắt đá , trên mặt không nhìn được lộ ra thần sắc bi thương áy náy .

Cũng từ đó , vị trí thái tử vững chắc .

Lại một mùa xuân đi qua , nữ tướng quân tiếng tăm lừng lẫy Đại Yến , Trường công chúa quyền khuynh thiên hạ , ở thảo nguyên , nằm trên lưng ngựa , một tay cầm kiếm , một tay ôm tro cốt Túc Sa Duyệt Dung , lệ rơi đầy mặt .

Gang tác như thiên nhai , đối diện như hải giác . Hóa điệp khứ tầm hoa , dạ dạ tề phương thảo * .

Dịch nghĩa : Từ bài Quân Sinh .

Ta xa người chân trời , người cách ta góc biển . Hóa bướm đi tìm hoa , hằng đêm đậu trên cỏ .

Nàng nhớ rõ , khi đó , Túc Sa Duyệt Dung ngón tay lạnh lẽo , ở trong lòng bàn tay nàng viết xuống ——

Người thương , chỉ có Thường Y .

P/S : Buồn quá mấy chế TT.TT . Chương siêu dài luôn, hết phiên ngoại của hai người này rồi nha.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Tha Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Tiềm hành [Thượng] .

Chương 64 : Tiềm hành [Thượng] .

Tiềm hành : Đi trong bí mật .

Tuệ cực tất thương , tình thâm bất thọ * .

(*) Dịch nghĩa :

Người thông minh làm chuyện gì cũng thường lo nghĩ , suy xét mọi bề , vì suy nghĩ , lo nghĩ nhiều nên thường hại tới mình . Tình thâm chỉ tình cảm sâu nặng , khi bạn dành tình cảm sâu nặng cho một người thông thường đều bị tình cảm đó chi phối , đặc biệt là trong trường hợp có chuyện đau buồn , ưu thương sẽ làm bản thân bị tổn thương , nên sẽ không sống thọ được .

Nghĩa của cả câu : Là người quá thông minh tất sẽ tự hại tới mình , người có tình cảm sâu nặng thì không sống thọ được .

Người thông minh , cũng dễ yêu sớm . Không biết Túc Sa Duyệt Dung có phải vì vậy mà sớm qua đời hay không . Nàng cũng không sống tới thời gian mà Quán chủ Thiên Vân Quan dự tính , đi trước hai năm . Có lẽ , trong mấy năm còn sống nàng đã bỏ ra quá nhiều vào tình cảm .

Nhưng , Cổ Nguyệt Mẫn cũng không có thông tuệ như Túc Sa Duyệt Dung , cũng không đủ quyết tuyệt để cắt đứt tình sâu , trọng yếu hơn , từ nhỏ nàng đã là Công chúa tôn quý , được cô cô cường thế là Cổ Thường Y che chở , trên đời này người có thể ép buộc nàng rất ít ; may mắn hơn nữa , nàng còn gặp được Nguyên Thương , là người tuyệt đối sẽ không vì bất kì cản trở bên ngoài nào mà thay đổi tình cảm , thế giới quan và tình cảm của sát thủ đều đơn giản đến đáng sợ .

Tất cả mọi người bao gồm thị vệ hay Công chúa đại nhân đều đang chìm đắm trong suy tính ' Thiên lý môn tập ' [Ngàn dặm tập kích] tâm tình kích động , bình tĩnh nhất cũng chỉ có Nguyên Thương đại nhân . Nguyên Thương thường xuyên trải qua hoàn cảnh kinh tâm động phách [chấn động lòng người] , trên thế giới này không có chuyện gì có thể khiến nàng động dung , ngoại trừ an nguy của Cổ Nguyệt Mẫn .

Nguyên Thương quay lại lều trại thám báo , mấy người Hung Nô được giam giữ riêng biệt , người nào cũng máu chảy đầm đìa , Nguyên Thương hướng về phía một tên thám báo , nói : “Đem từng tên vào doanh trại , ta muốn đích thân thẩm vấn .”

Nguyên Thương là nữ quân thần trong lòng mọi người , muốn thẩm vấn phạm nhân đương nhiên không thành vấn đề , lập tức mang đến doanh trại cho nàng . Không bao lâu , từ trong doanh trại truyền ra tiếng gào thét thê lương gần như là kêu khóc : “Ta hàng ! Ta hàng ! Ta đầu hàng -----” .

Nghe tiếng kêu khóc , thám báo phía ngoài doanh trại càng thêm kính phục Nguyên Thương . Cao thủ là như thế nào ? Cao thủ là như thế này a ! Lúc bọn họ thẩm vấn , bọn chúng miệng còn cứng hơn mai rùa , ngoại trừ chửi bậy , cái gì cũng không nói ! Thủ đoạn của Nguyên cô nương và Điện hạ , đều khiến bọn chúng không dám hung hăng càn quấy nữa . Những người Hung Nô này ... đều da dày thịt béo , trời sinh buru hân , cương quyết càn rỡ , mặc kệ Phong đại nhân có hành hạ như thế nào , cũng chỉ tiết lộ một chút tin tức không quan trọng . Ngoại trừ hai mảnh vải giống như bản đồ kia được đựng trong túi giấy dầu , máu dính đầm đìa , nhưng cũng là do Phong đại nhân cắt từ sau cổ tên Hung Nô lấy được . Mà Nguyên cô nương xuất thủ , lập tức khiến người Hung Nô phải kêu cha gọi mẹ cầu xin tha thứ , cũng không biết dùng biện pháp gì . Xem ra , bọn họ còn phải học hỏi nhiều .

Không bao lâu , mấy người Hung Nô đều lần lượt bị tra hỏi . Lúc Nguyên Thương đi ra , thu hoạch được ngày tháng , địa điểm bọn chúng tham gia chiêu binh , cùng với thể lực phân bố của các bộ lạc .

Nguyên Thương nhàn nhả bước đi , lau vết máu trên tay , mơ hồ nhìn thấy vài giọt đỏ thắm . Cái tà quy chính thì vẫn như thế , có thể thấy được lúc tra tấn cũng không vất vả hơn so với Phong Lão Nhị .

“Đem bọn họ đến chỗ đám người thợ săn kia , để bọn họ giết báo thù .” Nguyên Thương giọng nói bình thản , phảng phất như đang phân phó ‘Đem đồng rác này vứt đi’ vậy .

Thám báo ngoài cửa sừng sốt , nói : “Nguyên cô nương , tù binh này ... chúng ta không cần tra khảo lại tin tức sao ?”

Nguyên Thương đem khăn vừa lau tay ném cho hắn , nói : “Không cần .”

Những tên thám báo khôn khéo này đều có thể nghe hiểu ý tứ của nàng - Tất cả thông tin bọn chúng biết đã lấy được , cho nên , không cần nữa .

Nhìn Nguyên Thương rời khỏi , chúng thám báo tụ tập một chỗ , nhỏ giọng thăm dò .

“Nguyên cô nương thực sự quá lợi hại , có thể so với Phò mã của chúng ta !”

“Aiz , người nói xem , Phò mã gia đâu rồi ? Nói là sẽ cùng đi Bắc thượng nghênh địch , vậy mà nói trở về liền trở về , bỏ Điện hạ lại một mình , ngược lại sự ty lại đến .”

Tên còn lại nói : “Ta luôn có cảm giác kỳ quái ... Người có để ý , Nguyên cô nương và Phò mã gia chưa từng cùng nhau xuất hiện qua !” Một thám báo hạ giọng nói , “Phò mã gia thuật dịch dung vô cùng lợi hại , người nhìn Công chúa chúng ta , phò mã giúp Công chúa hóa trang , chúng ta đều không nhận ra được ! Cho dù quay về cưới mấy vị Vương phi , chúng ta cũng không thấy kì quái ... Người nói , Nguyên cô nương có phải là Phò mã gia dịch dung không ?”

“Xuyt ! Im miệng ! Muốn chết a , thống lĩnh đã hạ lệnh , hiện tại chỉ có thể xưng là Đại công tử , Nguyên cô nương , những xưng hô khác đều thu lại cho ta ! Bất cứ khi nào cũng không được nhắc lại !” Thám báo bên cạnh hơi lớn tuổi , xuất thân từ phủ Phò mã lên giọng trách cứ , tiện đà nói : “Ta cũng cảm thấy vậy , Nguyên cô nương và Phò mã gia có chút giống nhau ... Không biết chỗ nào không đúng ! Nghe người nói như vậy , ta cũng cảm thấy nàng và Phò mã gia giống nhau ! Đặc biệt , giọng nói kia , ánh mắt kia , thật giống !”

Những thám báo này đi theo Nguyên thương học tập , tiếp xúc với Nguyên Thương nhiều nhất , Nguyên Thương cũng không cố tình che giấu , hơn nữa thường xuyên hoán đổi , cũng khó trách bọn họ phát hiện . Nguyên Thương cũng không có suy nghĩ nhiều , không biết có phải Cổ Nguyệt Mẫn có ý hay không .

“Hắc ! Nếu thật như vậy , chẳng phải là ... Vị kia thành đại công tử còn Phò mã gia chúng ta lại thành phu nhân đại công tử , hắc hắc , trời đất đảo lộn , nam nữ khó phân biệt a !” Người biết cái gì ? Có thể đại công tử và Phò mã cố ý đùa vui ... Người trẻ tuổi mà ..”

“Nói cứ như người rất già , cũng chỉ khoảng hai mươi !”

“Hắc , lão Đậu ta là người từng trải ! Vợ ta cũng là mẹ hai đứa con rồi đấy ... Ta nhớ , tiểu tử nhà ngươi vẫn còn độc thân đi ? “

“Phi ! Nếu không phải thủ lĩnh làm chủ cho ngươi , ngươi có thể lấy được con gái Trương gia làm vợ sao ? Chờ ta đi theo thủ lĩnh cùng Công ... đại công tử lập công , ta sẽ xin thủ lĩnh cưới vợ cho ta ! “

“Thôi đi ! Bộ dạng như gấu lớn của ngươi ? Ngay cả thị nữ của đại công tử ngươi còn đánh không lại ! Lúc huấn luyện là ai bị mấy tiểu nha hoàn đánh cho tè ra quần ... “

“Hừ ! Nam nhân tốt không đánh nữ nhân , nếu không phải đại công tử cấp cho các nàng roi tiền gia pháp , ta sao lại bị đám nữ nhân này ... Hơn nữa , các ngươi ít hay nhiều cũng từng bị ăn roi đi ? “ Thám báo trẻ tuổi cảm khái nói , “ Vì sao nữ tử đại Yến chúng ta lại hại như vậy ? Muốn đại nam nhân như chúng ta ... sống thế nào a ! “

“Ngươi không thấy uy thế của Trương Công chúa ở kinh thành sao ... Đại Yến này một nửa là do Công chúa giành được đấy ! “

“Nghe nói võ công của Trương Công chúa đã thông huyền [xuất thần nhập hóa] rồi , so với năm vị tông sư còn lợi hại hơn , là thiệt hay giả ? “

“Đương nhiên là thật ! Nếu không có thể mạnh như vậy sao ? Ta nghe nói , Lâu chủ Thiên Ngọc Lâu - Ngọc Hoàn Điện tiếng tăm lừng lẫy trên giang hồ , cũng là một trong ngũ đại tông sư , đã từng nhận ám sát Trương Công chúa . Nhưng sau đó thì sao ? Cũng bị Trương Công chúa của chúng ta thu thập dễ dàng , ta nghe nói , Thiên Ngọc Lâu cũng vì Trương Công chúa mà từ đó về sau ... không nhận ám sát Cổ thị hoàng tộc nữa ! “

“Ta nghe nói cái này là do【 Nhai hạ chi minh】mà ? Sao lại liên quan đến Trương Công chúa ? “

“Nhai hạ chi minh là hiệp định giữa Hoàng đế và ngũ đại tông sư , nội dung thật sự chỉ có người hoàng gia biết , chúng ta cũng đừng đoán mò ! Bất quá có một chuyện là thật - Thiên Ngọc Lâu ám sát Trương Công chúa không thành công ! Ta có người bà con lúc trước làm tôi tớ trong Cổ phủ , tận mắt chứng kiến Ngọc Hoàn Điện đến cửa muốn giết , nhưng lát sau lại khóc lóc quay về ! “

Mọi người liền cảm thấy hứng thú , hỏi : “ Là tình huống gì ? Mau nói ... “

Đêm tuyết trời mờ tối , dưới ánh lửa trại , chúng thám báo vừa canh gác vừa nhỏ giọng nói đùa . Thị vệ hai phủ đã bắt đầu học được , có thể đùa giỡn bất kể lúc nào hay hoàn cảnh nào , thứ nhất có thể thả lỏng tâm trạng mà vui vẻ , thứ hai có thể rèn luyện khả năng canh gác và hợp tác phòng ngự - bọn họ bất cứ lúc nào cũng có thể đàm luận cơ mật , bởi vì khi bọn hắn ở cửa đàm luận , cho dù là võ lâm cao thủ , cũng không ai có thể tiếp cận mà không bị phát hiện được .

Dựa theo tin tức mà người Hung Nô cung cấp , đại quân Hung Nô sắp tới sẽ tập hợp lại .

Hùng đông ngày thứ hai , đội thám báo sau khi đi tra xét , trở về , phát hiện tình báo chính xác không sai .

Cổ Nguyệt mẫn ánh mắt lóe ra tia không chắc , nói : “ Không biết Tả Hiền vương này đáng giá bao nhiêu bảo mã ? “

Tả Hiền vương là con trưởng của Thiên Vu Hung Nô , đệ đệ ruột của hắc - Lục vương tử Hung Nô từng bị Trương Công chúa bắt giữ , sau đó Đại Yến lấy Lục vương tử làm điều kiện đàm phán với Hung Nô , đổi lấy được năm ngàn chiến mã , cùng với ba con bảo mã Đại Uyên * . Từ đó về sau , đại Yến không còn lo thiếu ngựa tốt nữa .

(*) Bảo mã Đại Uyên (hay còn gọi là Đại Uyên) :

Giống ngựa xứ Đại Uyên sống trên các đỉnh và sườn núi cheo leo , gọi là Thiên mã , người ta không thể bắt được mà chỉ có thể dụ cho lai giống để nuôi ngựa con mà dùng , loài ngựa con đó người Trung Hoa gọi là thiên mã tử hoặc giống ngựa mồ hôi đỏ như máu , dai sức và khỏe tuyệt trần , mà người Trung Hoa gọi là [Hãn huyết thần câu] hay [Hãn huyết mã] .

Nếu như bắt được Tả Hiền vương , thì có thể đổi về được bảo vật gì đây ?

Cổ Nguyệt Mẫn - vị Công chúa Điện hạ này lấy Cổ Thường Y làm tấm gương , vậy nên khi đối mặt với thời điểm có lợi này , không động tâm là giả .

Nguyên Thương suy nghĩ một chút , nói rất chân thành : “ Bắt Tả Hiền vương làm tù binh , xác suất thành công không tới một phần . Nhưng nếu ám sát Tả Hiền vương thì có thể cân nhắc , mang theo mười lăm người giỏi nhất . Nhưng dù có chọn những người mạnh nhất của chúng ta , xác suất thành công cũng chỉ khoảng ba phần , nếu mà thành công , những người chấp hành nhiệm vụ khả năng sống sót gần như là số không . Cho dù ta dẫn đội , số người sống trở về cũng không quá ba người . “

Cổ Nguyệt Mẫn tiếc nuối thở dài , sau đó dờ khóc dờ cười nhìn Nguyên Thương . Nàng bắt quả chỉ nói đùa thôi , lúc nói ra , cũng cảm thấy ý tưởng này không có khả năng . Nhưng Nguyên Thương lại rất nghiêm túc vì nàng suy nghĩ xác suất thành công .

Nguyên Thương không rõ , hỏi : “ Làm sao vậy ? “ Lúc trước , mỗi khi có nhiệm vụ Vu Linh đại tỷ đều dặn dò , tất cả thành viên bọn họ cũng đều như

vậy a . Nguyên Thương và nhị ca Nhậm Thiên thường suy nghĩ những cách đơn giản nhất , khi đó Vu Linh đôi lần cũng giống như Cố Nguyệt Mẫn nhìn nàng và Nhậm Thiên như vậy , nàng cũng không biết vì sao . Hiện nay , vẫn không biết .

Nhìn nàng nghiêm túc như vậy , Cố Nguyệt Mẫn thật lòng nghĩ , cũng không có cái gì có thể so với điều này , làm cho lòng người ấm áp .

“Thập Tam , ngươi thật sự là người đáng yêu nhất trên đời này ! Nếu như cô cô nhìn thấy ngươi , nhất định sẽ thích ngươi ! “

Nguyên Thương về mặt thần nhiên , chẳng hề để tâm , “Người khác nhìn ta ra sao , cũng không liên quan đến ta . “

Cố Nguyệt Mẫn cười nhạo nói : “Vậy còn cái nhìn của ta ? “

Nguyên Thương nhìn nàng , không biết phải trả lời sao cho tốt . Cố Nguyệt Mẫn nụ cười ôn nhu trở nên rực rỡ .

Nguyên Thương nhìn nàng cười , trong lòng khẽ động , cúi người chòm tới hôn nàng .

Cố Nguyệt Mẫn đỏ mặt , nói : “Ngươi lại như vậy nữa rồi ! Bây giờ còn là ban ngày ! “

Nguyên Thương ánh mắt sáng quắc nhìn nàng , “Buổi tối thì được sao ? “

“Ngươi ... “ Cố Nguyệt Mẫn đáp ứng cũng không được , không đáp ứng cũng không phải . Chẳng lẽ nàng lại nói : “Tốt , buổi tối chúng ta thân thiết đi ! “
“Vậy nên , Cố Nguyệt Mẫn chỉ có thể giậm chân , nói : “Chờ ngươi có thể đánh thắng ta rồi nói ! “

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Tha Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 73: Tiềm hành [Hạ] .

Chương 65 : Tiềm hành [Hạ] .

“Chờ ngươi có thể đánh thắng ta rồi nói ! “

Từ lúc Cố Nguyệt Mẫn nói ra những lời này , Nguyên Thương giống như tìm được mục tiêu phấn đấu , sau đó rất quy củ , khiến Cố Nguyệt Mẫn thờ dài nhẹ nhõm , nhưng cũng có chút mất mát . Kỳ thật , có lẽ nàng thích nhìn thấy bộ dáng khả ái của Nguyên Thương mỗi ngày vây quanh lấy nàng nhưng lại không biết làm sao kia .

Cố Nguyệt Mẫn không trải qua cuộc sống ở hiện đại , cho nên sẽ không biết , đối với một người cả tâm lẫn thân đều là sát thủ , hai chữ ' có thể ' , là chuyện đáng sợ cỡ nào - mặc kệ phía trước hai chữ này thêm bao nhiêu câu điều kiện .

Có lẽ Nguyên Thương võ nghệ quả thật không bằng Cố Nguyệt Mẫn , nhưng trước khi Nguyên Thương chưa gia nhập Thần Y Môn cũng có thể giết chết cao thủ Hung Nô , hơn nữa năm nay tu luyện võ công cũng nghiên cứu chế tạo độc dược cùng Thần Cơ Tử , nếu toàn lực xuất thủ , còn chưa biết sẽ đến trình độ nào ?

Đời này , là một thiếu nữ , bộ dạng của Nguyên Thương lại có vài phần tuấn mỹ , sau khi trải qua dịch dung đơn giản , lại mặt mày như họa , thanh lệ tuyệt luân . Từ lúc đến thảo nguyên , nàng liền đeo khăn che mặt . Nguyên Thương kiếp trước ở phương diện tình yêu được giáo dục Khụ , vô cùng không giống bình thường . Dưới sự chỉ dẫn tận tình của một đám sát thủ không bình thường , cùng với kinh nghiệm khi chấp hành nhiệm vụ ảnh hưởng , Nguyên Thương cho rằng , muốn biểu đạt tình yêu thì địa điểm chỉ giới hạn ở trên giường - nếu địa điểm ngoài trên giường thì Nguyên Thập Tam cũng làm ra hành động câu dẫn tương tự , nếu phải chân tình biểu lộ thì không biết ; Nguyên Thương cũng cho rằng , hấp dẫn người khác phương thức chủ yếu nhất là bộ dáng bên ngoài , cho nên trong tiềm thức Nguyên Thương không muốn trở nên khó coi trong mắt Cố Nguyệt Mẫn , tình nguyện mang mặt che mặt cũng không muốn đổi lại nam trang .

Sát thủ coi trọng nhất là một kích tất trúng , từ khi Cố Nguyệt Mẫn nói ra “Chờ ngươi có thể đánh thắng ta rồi nói !” Sau những lời này , Nguyên Thương đã hạ quyết tâm , xác định mục tiêu , chỉ chờ một cơ hội thích hợp .

Đêm khuya , bốn trăm binh mã lặng lẽ đi trong tuyết , khôi giáp đen ở dưới tuyết lạnh tan ra mùi sắt thép giống như mùi máu tươi , không có cờ hiệu , không nói chuyện với nhau , chỉ có tiếng va chạm vũ khí rất nhỏ , cùng với âm thanh ' lộp bộp ' khi đi trên tuyết . Bọn họ rời Lạc Dương Sơn , tránh đi nơi đóng quân của Tả Hiền vương ở Bắc thượng .

“Đại công tử , Nguyên cô nương ! “ Một tên thám báo cười ngửa đi dò đường trở về , nói , “Phía trước sơn cốc có khoảng một trăm lều trại bộ lạc ! “

Trăm lều , là một trăm lều , tuy chỉ là ước chừng , nhưng mà cũng đủ nói lên thực lực của một bộ lạc .

Một trăm lều trại , cũng có khoảng một ngàn người .

Cố Nguyệt Mẫn hỏi : “ Có tra được là bộ lạc nào không ? “

Thám báo nói : “ Là người Hung Nô . “

Cố Nguyệt Mẫn nghe vậy ánh mắt nhất thời trở nên sắc bén , nhưng liền áp chế tâm trạng xuống , trầm ngâm nói : “ Chúng ta đi đường vòng ! “Thám báo nói : “ Đại công tử , muốn đi đến chỗ trên bản đồ , nơi này là đường tắt , nếu đi đường vòng , phải mất thêm ba ngày lộ trình . “

Binh quý thần tốc , nay Tả Hiền vương đang ở cách Cổ Lan trấn không xa triệu tập nhân mã , ba ngày , thật sự quá lâu .

Cố Nguyệt Mẫn đôi mi thanh tú hơi nhíu , hỏi Nguyên Thương bên cạnh , nói : “ Có cách nào lạng lẹ đi qua được không ? “

Nguyên Thương gật đầu nói : “ Có thể dùng mê hương làm bọn họ ngất xỉu , hoặc bỏ thuốc mê vào trong nước uống của bọn họ . “

Cố Nguyệt Mẫn vén tóc bên tai , hỏi : “ Có thể làm tất cả mọi người ngất xỉu ? “ Dùng thuốc mê tuy tốt , nhưng muốn mê đảo tất cả mọi người , chỉ sợ không thể .

Nguyên Thương nói : “ Phần lớn đều có thể bị dính thuốc mê ... Nếu ai tỉnh , giết là được . “

Phong Lão Nhị thấy Cố Nguyệt Mẫn có chút chần chờ , tiến lên nói : “ Đại công tử , không bằng để thuộc hạ và Nguyên cô nương đi đến gần hang cốc nhìn xem , rồi sau đó sẽ suy xét nên làm thế nào ? “

Lôi kéo Nguyên Thương đi xa , Phong Lão Nhị mới nói với Nguyên Thương : “ Gia , hôm nay ta nói sai thì coi như lời đùa ! Công ... Đại Công tử cao cao tại thượng , chưa bao giờ giết người tay không tác sát . Cho dù là người Hung Nô , giết cũng chỉ là cao thủ võ lâm , tinh binh thiết kỵ , đại Công tử dù sao tâm địa mềm , đối với người dân du mục của bộ lạc này , nài sao hạ thủ được ? “

Phong Lão Nhị dù sao cũng là người phủ Phò mã , là người của Nguyên Thương . Tuy rằng phủ Công chúa cùng phủ Phò mã nghiêm nhiên đã là một thể , nhưng bên trong vẫn có chút khác biệt , nhìn vị trí thống lĩnh đội ngũ hai bên cao thấp là có thể thấy .

Thấy Nguyên Thương khẽ gật đầu , lại nói : “ Gia , chúng ta cứ bỏ thuốc những người du mục này , tỉnh thì giết chôn , rồi hẳn bẩm báo đại công tử , chuyện này cứ lừa gạt đại công tử là được . “

Nguyên Thương dừng một chút , đột nhiên hỏi : “ Nàng không thích giết người sao ? “

Phong Lão Nhị không rõ ý , đáp : “ Là không thích làm sát kê vô tội đi ... Đại công tử khí độ ung dung , thương yêu bá tánh , ta chỉ là tiểu binh thì làm sao hiểu hết ? Ở Đại Yên , lòng dạ này đương nhiên rất tốt , nhưng đây là thảo nguyên , cho dù gặp không phải là địch thì chắc chắn cũng không phải bằng hữu , không cần phải thủ hạ lưu tình ! Vậy nên , đại công tử có chút lòng dạ đàn bà . Bất quá , loại chuyện này , chúng thuộc hạ như ta chỉ cần làm tốt , chỉ là lo lắng sau đó bị đại công tử trách cứ , chỉ bằng hướng gia xin ý chỉ . “

Làm tướng , kỵ nhất là bị thuộc hạ lừa dối , Phong Lão Nhị là thuộc hạ , nếu một mình tự ý hành động , khó tránh khỏi khiến Cố Nguyệt Mẫn nghi ngờ , nhưng nếu do Nguyên Thương phân phó , liền không tính phạm thượng .

Nguyên Thương gật đầu , cho bọn họ hành động , trong lòng không khỏi nghĩ đến những người vô tội từng chết trong tay của nàng . Tạm thời không nói đến những tên bảo vệ người giàu quyền quý , còn có những người không liên quan nhưng vô tình chứng kiến bị nàng giết người diệt khẩu , trong đó còn có người già , phụ nữ và trẻ em , Cố Nguyệt Mẫn nếu biết trong tay nàng từng dính đầy máu tươi , sẽ có cảm tưởng gì ? Lúc này màn đêm đã buông xuống , lửa trại của đám người bộ lạc còn chưa tắt , xa xa có thể thấy được ánh lửa .

Phong Lão Nhị mang theo đội thám báo , chậm rãi thăm dò vị trí lều trại . Lại đợi thêm một canh giờ , đến giờ dần , đoán chừng mọi người chắc đã ngủ say , Phong Lão Nhị trở lại , đã thăm dò tốt vị trí phân bố , dẫn đường cho đội thám báo hành động , mang theo Trình Duyên , Lục Minh , Chu Đại Phong cùng vài vị thống lĩnh , từ bên ngoài âm thầm hướng bộ lạc thả mê hương .

Nguyên Thương quay lại nơi dừng chân , đối mặt với Cố Nguyệt Mẫn hỏi , Nguyên Thương chỉ nói mình vừa mới phối trí một loại mê dược cực mạnh , tuyệt đối không có sơ hở , cho nên để bọn thị vệ hạ mê hương .

Bốn trăm thị vệ , hơn nửa năm này đều được huấn luyện dựa theo phương pháp bộ đội đặc chủng , còn chưa có tiến hành thực chiến trên quy mô lớn . Lần này gặp phải bộ lạc Hung Nô , coi như luyện tập một chút .

Qua không bao lâu , đội thám báo trở về thông báo đã thành công . Trong đó một tên thám báo nhân lúc mọi người không chú ý lạng lẹ hướng Nguyên Thương gật đầu . Nguyên Thương hiểu được , Phong Lão Nhị đã đem hiện trường dọn dẹp sạch sẽ .

Đại quân ngay sau đó liền xuất phát , lần trong bóng đêm tiếp tục đi .

Đi không được bao lâu , Phong lão Nhị bỗng nhiên phóng ngựa đến , nói : “ Nguyên cô nương , bắt được một tên gian tế , người đến nhìn xem ! “

Nguyên Thương hướng Cố Nguyệt Mẫn nhìn thoáng qua , Cố Nguyệt Mẫn nói : “ Chúng ta đi nhìn xem ! “

Nguyên Thương lại nói : “ Không cần , ta đến đó được rồi . “ Nguyên Thương nghĩ thầm , nàng tuy rằng âm thầm hạ lệnh đem bộ lạc tẩy trừ , nhưng có lẽ có một số binh sĩ do dự , Phong Lão Nhị mới tìm đến nàng . Tên gian tế này , chắc chỉ là lấy cớ thôi .

Cổ Nguyệt Mẫn trong mắt hiện chút nghi hoặc , bất quá cũng không hỏi nhiều , chỉ gật đầu , nhìn bóng dáng Nguyên Thương và Phong Lão Nhị có chút đắm chiêu .

Vẫn theo bên cạnh , Cổ Nghiên là người hiểu rõ tâm tư Công chúa nhất , nhìn thấy thần sắc nàng , liền biết nàng đối với chuyện mọi người làm trong lòng đã rõ , chấp tay nói : “ Đại công tử , chúng ta đi cả ngày đêm , được ăn cả ngã về không , nếu có một người sống sót , sẽ đem hành tung của chúng ta tiết lộ ra ngoài ... “

“ Người nói ta đều hiểu được . “ Cổ Nguyệt Mẫn đánh gãy lời nói của hắn , “ Nhiều năm nghiên cứu binh thư , đạo lý này ta hiểu được . “

“ Đại công tử không cần áy náy . Binh thư dạy như thế nào đánh bại địch nhân giành chiến thắng , nhưng cũng chưa có binh thư viết qua giết người diệt khẩu . Một năm trước , Mộ Dung Thanh Hoa tướng quân giết tù binh , mười năm trước Triệu quốc công Tô đại tướng quân cũng từng chôn sống tù binh , có thể bọn họ từng viết qua binh thư , nhưng chưa từng nhắc đến việc này một chữ . “ Cổ Nghiên nhìn phương hướng Nguyên Thương đi , nói , “ Đối với địch nhân từ , chính là đối với mình tàn nhẫn . “

“ Đây là Thập Tam nói với người đi ? Nói ta lòng dạ đàn bà ? “ Cổ Nguyệt Mẫn nghe thấy chỗ kì diệu trong lời nói , liền biết xuất phát từ Nguyên Thương . Nguyên Thương ít nói , ở trước mặt người khác nhiều nhất vẫn là trầm mặc , đối với Cổ Nguyệt Mẫn thì là có hỏi tất đáp . Một ngày nay , Nguyên Thương rất hay nói những lời kỳ lạ , những lời này , rất kỳ diệu , lại rất thâm ảo . Ban đầu ở Bạch Mã Tự gặp Nguyên Thương thời , Cổ Nguyệt Mẫn cũng đã từng ' kinh diễm ' [kinh động - chấn phục] qua , cũng không nghĩ đến , Nguyên Thương chính là một điều bí ẩn , luôn có thể khiến nàng ngạc nhiên không ngừng . Cổ Nguyệt Mẫn lòng hiếu kỳ càng lúc càng nhiều , thật muốn biết là nơi nào có thể bồi dưỡng ra một diệu nhân [người thần kì] như vậy . Sau khi trở về nhất định phải điều tra phụ cận xung quanh Tiểu gia một phen . Cổ Nguyệt Mẫn thầm nghĩ .

Cổ Nghiên nói : “ Người Hung Nô học cưỡi ngựa trước , mới học đi đường , bọn họ xuống ngựa là dân du mục , lên ngựa chính là binh , đừng xem thường những người già yếu trong bộ lạc này , nơi này gần Đại Yên , nói không chừng trong đám người này cũng đã từng đánh cướp người Đại Yên chúng ta . “

Cổ Nguyệt Mẫn nói : “ Đi đi . Giúp Thập Tam xử lý một chút . “ Tuy nói là vì đại nghĩa , là tình thế bắt buộc , nhưng giết hại địch nhân lại là phụ nữ , trẻ em khiến nàng canh cánh trong lòng , đành mắt không thấy tâm không phiền .

Theo Phong Lão Nhị đi ra xa , Nguyên Thương mới hỏi : “ Có chuyện gì ? Có người không nở xuống tay ? “

Phong lão Nhị nói : “ Gia , lưu lại ba mươi người , đều là lão binh Bắc cương , giết người Hung Nô sao lại nương tay ? Chúng ta một bên phóng mê hương , một bên xử lý , vô cùng thuận lợi . Chính là vừa rồi lúc đội thám báo dọn dẹp phát hiện có người không bị mê đảo , thật vất vả mới bắt được , là một người Hán ! “

“ Hà ? “ Nguyên Thương nghĩ Phong Lão Nhị lấy có mà thôi , không nghĩ tới thực sự có gian tế . “ Đang làm gì ? “ Trong lòng lại nghĩ : Sẽ không phải là Chu Vân Tuyên đuổi theo đi ?

“ Tiểu tử này rất dối trá ! Lúc đầu ta nghĩ hắn là người Hung Nô , bắt được liền muốn giết , ai ngờ hắn nói tiếng Trung Nguyên lưu loát luôn miệng cầu xin tha thứ , lúc thẩm vấn , cũng luôn xin tha , làm động tác chọc cười , nhìn qua nhìn lại , đến bây giờ cũng không hỏi ra được nguyên nhân . “

Nguyên Thương nói : “ Dùng hình chưa ? “

“ Còn không có . Bất quá , hắn cũng không cứng rắn , nói gấp được người mới hàng . “

Nguyên Thương gật đầu , Phong Lão Nhị hiểu ý , cho hạ nhân đem người dẫn tới .

Người này thoát nhìn khoảng ba mươi tuổi , đầu tóc bóng loáng , tai phải đeo một cái khuyên tai thật to , mặt hơi tròn , nhưng không có mập , cả người săn chắc , nhìn thế nào cũng giống người Hung Nô . Chỉ là , người này thoát nhìn cảm thấy có chút quen thuộc .

Hắn thấy Nguyên Thương là nữ tử , ngần người , nói : “ Người chính là thủ lĩnh ? “

Nguyên Thương lạnh lùng nhìn hắn một cái . Phong Lão Nhị nói : “ Không sai , đây là thủ lĩnh của chúng ta , người là ai , sao lại tới nơi này ? “

Người này lập tức nói , “ Tiểu nhân Ngô Từ Nhân * , làm nghề buôn bán ở Cổ Lan trấn ... “

(*) Từ Nhân : Hiền lành , nhân hậu ^^.

Lời còn chưa nói xong , Phong Lão Nhị đã nhanh tát một cái , “ Ngô Từ Nhân ? Người ? Con mẹ nó , người muốn lừa gạt ai đó ? Nhìn ánh mắt người xoay chuyển như tên trộm , liền con mẹ nó không phải người tốt ! Muốn học ta ? Đội thêm tám , mười năm nữa đi ! “ Bọn thị vệ bên cạnh nghe xong đều nhìn không được bật cười . Vừa rồi mọi người đều cảm thấy người này giả làm người Hung Nô thoát nhìn có chút quen thuộc , hiện tại cuối cùng cũng biết vì sao quen thuộc - người này tính nết cùng Phong Lão Nhị y hệt a ! Huynh đệ nơi này đều biết , Phong Lão Nhị từng bị đại quân bắt giữ , chính là đức hạnh như tên trước mặt này , nhưng Phong Nhị lang công lực so với hắn cao hơn nhiều , nghiêm hình bức cung cũng chưa từng khai , thành công lừa dối địch nhân .

Nguyên Thương nhìn kỹ người này , thấy hắn tuy rằng lâu cá , nhưng lúc quỳ trên mặt đất thân hình vẫn không nhúc nhích , nội tâm vô cùng kiên nghị , không phải người có thể dễ dàng khuất phục , bây giờ còn muốn trốn , không cần phí sức thẩm vấn . Vì thế nói : “ Đừng cùng hắn nói lời vô ích , kéo xuống làm thịt ! “

“Vâng ! “ Hai tên thị vệ lập tức kẹp hai bên hán lồi đi .

“Đừng ! Đừng a ! Ta chỉ nói nhảm vài câu a a a a ——”

“Khoan đã ! “ Phong Lão Nhị ngăn nàng lại , nói , “ Ta cảm thấy người này có rất nhiều bí mật ... Không bằng mang theo , từ từ thăm vấn ? “

Nguyên Thương gật đầu nói : “ Hẳn quả thật rất không bình thường . Chỉ là , nếu hán ở trên đường đùa giỡn quỷ kế ... “

Phong Lão Nhị nói : “ Yên tâm , thuộc hạ sẽ coi chừng hán , hán trở mình cũng không được ! “

Nguyên Thương nhìn thoáng qua Ngô Từ Nhân còn đang kêu trời trách đất , âm thanh lạnh lùng nói : “ Câm miệng ! “

Tiếng khóc lóc thảm thiết đột nhiên ngừng lại .

“Thành thành thật thật đi theo , chỉ cần một cử chỉ gây rối , lập tức làm thịt ngươi ! “ Nguyên Thương đối với thị vệ nói , “ Mở trời cho hán , cho hán một con ngựa , để hán tự đi , nếu hán dám chạy trốn , lập tức giết , không cần lưu tình . “

Mấy tên thị vệ chung quanh đều không có hảo ý nhìn , khiến da đầu Ngô Từ Nhân run lên .

“Đi ! “

Bọn thị vệ đem toàn bộ người nơi này giết , thi thể để cùng một chỗ trong lều , sau đó hỏa thiêu . Một số vật đáng giá bị cướp không còn một mống , lấy đi cũng không bao gồm dê bò mà cũng hỏa thiêu . Có một nhóm ngựa khỏe , bị bọn thị vệ lấy cùng với đồ vật , đưa một con cho Ngô Từ Nhân .

“Thập Tam , đây là ... “ Cổ Nguyệt Mẫn có chút kỳ quái .

Nguyên Thương đưa Ngô Từ Nhân đến trước mặt Cổ Nguyệt Mẫn , chỉ vào hán đem chuyện vừa rồi từng cái nói . Cổ Nguyệt Mẫn nhìn Ngô Từ Nhân , khẽ mỉm cười , một bên nghe một bên gật đầu . Lúc Nguyên Thương nói đến hán tính tình láu cá , cứng cỏi , Cổ Nguyệt Mẫn không báo trước xuất thủ , ngón trỏ cùng ngón giữa tay phải hướng hai mắt hán tiến tới .

Ngô Từ Nhân hoảng hốt , giữa người né tránh . Cổ Nguyệt Mẫn mặc nam trang , đánh nhau rất thuận tiện , bên hông là bảo kiếm năm đó Cổ Thường Y đưa , theo đó liền ra khỏi vỏ , hướng hán chém tới . Ngô Từ Nhân xoay người trên mặt đất tránh thoát , lăn đến dưới thân bạch mã , từ phía dưới ngựa xuyên qua . Có bạch mã ngăn giữa Cổ Nguyệt Mẫn và Ngô Từ Nhân , bảo kiếm liền chém không được .

Cổ Nguyệt Mẫn tuy rằng không có võ công cao bằng tuổi trẻ Cổ Thường Y , nhưng cũng là võ lâm cao thủ , liếc mắt một cái liền nhìn ra Ngô Từ Nhân biết võ nghệ . Nàng bỗng nhiên xuất thủ , chính là muốn xem chiêu thức võ công của hán . Ai biết hán võ lại trốn tránh , cũng không tiếp chiêu .

Cổ Nguyệt Mẫn nhìn Ngô Từ Nhân tránh bên kia của bạch mã , lộ ra nụ cười giảo hoạt , nhẹ giọng nói : “ Dung Dung ! “

Con ngựa trắng này chính là năm đó Cổ Thường Y cưỡi , tên con ngựa này , khiến Cổ Thường Y bị Túc Sa Duyệt Dung phạt ngủ sàn nhà vài ngày .

Dung Dung vốn trêu tức đứng tại chỗ nhìn Cổ Nguyệt Mẫn cùng người xa lạ ' chơi đùa ' , nghe thấy nàng gọi , cũng không thấy nó phát lực như thế nào , liền đã quay lại hướng Ngô Từ Nhân một cước đạp xuống .

Ngô Từ Nhân sợ tới mức ' lăn ' nhanh đến bên cạnh Nguyên Thương , phủ phục trên mặt đất hô : “ Công chúa tha mạng ! “

Cổ Nguyệt Mẫn sắc mặt khẽ biến , nhìn thoáng qua xung quanh , thấy đều là thị vệ hai phủ , không có người ngoài , nói : “ Ngươi gọi nàng là gì ? “

Ngô Từ Nhân hạ giọng nói : “ Minh Huy Công chúa , Phò mã gia , thuộc hạ chính là thám báo dưới trướng Mộ Dung tướng quân ! “

Cổ Nguyệt Mẫn có chút buồn cười . Người này , nhận thức , tuy rằng không tính là sai , nhưng mà ... lại đem mình xem thành Phò mã , đem Nguyên Thương xem thành Công chúa .

Cổ Nguyệt Mẫn thu liễm sắc mặt , hướng Cổ Nghiên bên cạnh ra dấu , cho người xung quanh lui , thản nhiên nói : “ Ngươi làm sao biết chúng ta là ai ? “

Ngô Từ Nhân nói : “ Năm xưa thuộc hạ từng may mắn được Trường công chúa giáo huấn , nhận ra Quân Tử kiếm cùng Hãn huyết bảo mã của Trường Công chúa . “

Cổ Nguyệt Mẫn lạnh lùng nói : “ Ngươi sao lại giả dạng làm người Hung Nô ? Chớ không phải là đào binh đi ? “

Ngô Từ Nhân vội đáp : “ Thuộc hạ phụng mệnh của Mộ Dung đại tướng quân , giả dạng thành người Hung Nô , điều tra nơi phân bố bộ lạc của Hung Nô . “ Nói xong từ trong y phục lấy ra tờ giấy , “ Lúc đi , để tránh ngộ thương , bị người nhà bắt được , tướng quân cho một thứ để làm chứng . “

Trên tờ giấy có đại ấn của Bình Tây đại tướng quân , chỉ viết tám chữ :

- Thấy ấn , thả người ! Mộ Dung Thanh Hoa !

Mộ Dung Thanh Hoa không hổ là ' Phi * tướng quân ' nổi tiếng thiên hạ , khi nói chuyện đều mang theo ngữ khí cuồng ngạo .

(*) Phi : Cướp .

Cố Nguyệt Mẫn lúc này mới thu hồi hoài nghi , nói : “ Mộ Dung tướng quân phái bao nhiêu người ? “

Ngô Từ Nhân nói : “ Tướng quân của chúng ta phái ra ba mươi tên thám báo , toàn bộ cải trang thành người Hung Nô . Chúng ta hàng năm cùng người thảo nguyên giao tiếp , tập tính ngôn ngữ đều hiểu rõ ràng . Lần này thuộc hạ phát giác bộ lạc này có dấu hiệu điều binh , vì thế giả mạo người Nữ Chân tới nơi này tìm hiểu tin tức , ai ngờ bộ lạc này cùng người Nữ Chân có cừu oán , thuộc hạ còn chưa kịp nói lời khách sáo , đã bị bọn họ bắt lại . “ Cố Nguyệt Mẫn nói : “ Bọn họ đương nhiên muốn bắt người . Tả Hiến vương đã âm thầm hạ lệnh truy nã đối với Nữ Chân tộc , cũng phải thiết kỵ tinh nhuệ truyền tin , chuẩn bị bao vây tiêu diệt Nữ Chân . “

“ Bao vây tiêu diệt Nữ Chân ? Vì sao ? “ Ngô Từ Nhân lòng đầy nghi hoặc , “ Hiện tại người Hung Nô đang cùng Trường Công chúa giằng co , bọn họ lại còn dám khởi chiến ? “ Người Nữ Chân tuy rằng nhân số ít , nhưng đều là dũng mãnh thiện chiến , lại âm hiểm xảo trá , dùng lời của người Hung Nô , đó là so với người Hung Nô còn Hung Nô hơn , bình thường người Hung Nô cùng người Đột Quyết cũng sẽ không dễ dàng khai chiến .

Cố Nguyệt Mẫn nói : “ Không chỉ thế . Tả Hiến vương chuẩn bị triệu tập mười vạn binh mã , tấn công Cổ Lan trấn , thẳng tiến kinh thành . Người Nữ Chân trong lúc vô tình phát giác ra đường tới hang ổ của người Hung Nô , bọn họ lo lắng người Nữ Chân sau lưng phá rồi , không thể không tiêu diệt người Nữ Chân . “

“ A ? “ Ngô Từ Nhân quá sợ hãi , “ Người Hung Nô từ lúc nào thì dám công thành ? Tả Hiến vương thế nhưng cùng tướng quân suy nghĩ giống nhau ! “

Cố Nguyệt Mẫn trong lòng khẽ động : “ Mộ Dung tướng quân muốn làm cái gì ? “

Ngô Từ Nhân nói : “ Mộ Dung tướng quân nói , đại quân Hung Nô đang cùng Trường Công chúa giằng co , nội bộ trống rỗng , nếu có thể dẫn ba ngàn tinh kỵ , tập kích bất ngờ sau lưng Hung Nô , dọc theo đường đi một bên cướp đoạt lương thảo bộ lạc Hung Nô , thiêu hủy lều trại người Hung Nô , dĩ chiến dưỡng chiến (lấy chiến nuôi chiến) , nhất định có thể tạo được kết quả không ngờ . “

Ai nói người cổ đại không thông minh ? Dĩ chiến dưỡng chiến , đây là chiến lược của người Mông Cổ sau này , nhưng Mộ Dung Thanh Hoa đã có thể suy nghĩ được , ở dưới tình huống không có tin tức điều binh của Tả Hiến vương , liền định ra chiến thuật . Tựa như Mộ Dung Thanh Hoa chính mình thường nói : “ Con bà nó ! Dựa vào cái gì người Hung Nô có thể cướp của chúng ta , còn chúng ta không thể cướp của người Hung Nô ? “

Cố Nguyệt Mẫn trong mắt kinh hi , trong miệng lại nói , “ Mộ Dung Thanh Hoa thật to gan ! Dám một mình xuất chiến ! “

“ Phò mã ... “ Ngô Từ Nhân bồn chồn , Công chúa còn chưa phát hỏa , Phò mã già là sư đệ Mộ Dung tướng quân , như thế nào ngược lại tức giận lớn như vậy ? Chẳng lẽ là để Công chúa nhìn ? Kỳ quái , không phải đều nói Công chúa ôn nhã cao quý , sao lại đối xử với người khác lạnh lùng như vậy ?

Cố Nguyệt Mẫn tâm tình tiêu nữ nhi không lui , cũng không giải thích , ngược lại cố ý đâm lao phải theo lao , mặc kệ hán đem nàng xem là Phò mã , nói : “ Ba ngàn tinh binh của Mộ Dung tướng quân ở đâu ? “

Ngô Từ Nhân nói : “ Hiện tại hán là đã xuống vùng đất bằng ... “

“ Xuống bằng ? “ Cố Nguyệt Mẫn nhìn thoáng qua Nguyên Thương , Nguyên Thương lắc đầu , ý bảo không biết , từ trong lấy ra bản đồ Bắc Cương giản lược .

Ngô Từ Nhân ở trên bản đồ chỉ , nói : “ Dựa theo tốc độ , hán là gần chỗ này . “

“ Ước chừng bao nhiêu ngày lộ trình ? “ Năm , sáu ngày . “

Cố Nguyệt Mẫn gật đầu , nói : “ Vậy người mang theo thư của ta cùng Mộ Dung Thanh Hoa hội hợp , ta phái vài tên thị vệ bảo hộ người . Chúng ta đi đến bộ lạc Nữ Chân tìm đường tắt đến vương đình , sau đó sẽ cùng hán hội hợp . “

Ngô Từ Nhân gật đầu đáp ứng . Hán biết Cố Nguyệt Mẫn cũng không có hoàn toàn tin tưởng hán , đây là phái người giám thị hán .

Chờ Ngô Từ Nhân lui ra , Cố Nguyệt Mẫn cười nói : “ Thập Tam , lần này có Mộ Dung tướng quân gia nhập , chúng ta càng nắm chắc hơn . “

Dọc theo đường đi , mọi người ban ngày ẩn núp ban đêm đi ra , đi suốt đêm . Dưới sự chỉ huy của Nguyên Thương , thị vệ hai phủ một đường hỏa thiêu đánh cướp , cực kỳ tàn ác , Cố Nguyệt Mẫn lại mở một con mắt nhắm một con mắt , làm bộ như không biết . Các bộ lạc có binh mã thiện chiến đều đáp ứng lời triệu hồi của Tả Hiến vương đến tụ họp , một đường đi tới , dĩ hữu tâm toán vô tâm * , tất chiến tất thắng , cho dù gặp phải chống cự , cũng đều rất nhỏ .

(*) Dĩ hữu tâm toán vô tâm : Chủ tâm đối phó kẻ vô tâm .

Lúc tiếp cận địa bàn Nữ Chân tộc , lần đầu tiên gặp phải binh mã chính quy của Hung Nô . Nguyên Thương lập tức phái đội thám báo bắt vài tên binh Hung Nô lạc đàn , thẩm vấn .

“ Nói ! Các người tới làm gì ? “ Lều trại Phong lão Nhị bắt đầu thẩm vấn , lúc này nói là tiếng Hung Nô .

Có vài người hộ sẵn lúc trước một đường đi theo thị vệ hai phủ giết người Hung Nô , có cừu hận nên xuống tay cực đoan tàn nhẫn , bởi vì bọn họ vài

người biết tiếng Hung Nô , dần dần thành người của đội thám báo , giúp đỡ tra tấn - cũng không thể để cho Công chúa đến tra tấn đi ?

“ Phi ! Người Hung Nô là đại hán của thảo nguyên ! Các người ... đều là đám Nam Man * ti tiện , là thức ăn của hùng ưng ! “ Hung Nô Đại Hán hô lớn .

(*) Nam Man : Dân tộc phía Nam .

“ Hừ ! “ Ngồi trên tảng đá Nguyên Thương nghe xong một tên thợ săn phiên dịch , lạnh lùng phát tay , nói , “ Kéo xuống , giết ! “

Đại hán không chút nào sợ hãi : “ Thần Côn Luân ! Con cháu của người ... “ Còn chưa nói xong , liền bị Phong Lão Nhị chặn miệng , kéo ra ngoài , ngay trước mặt vài tên Hung Nô còn lại , đem từng ngón tay , rồi từng tắc từng tắc chặt bỏ luôn hai tay hai chân của hắn . Còn không làm xong , hắn đã mất máu nhiều mà chết .

“ Ta cũng không tin , người Hung Nô ai cũng cứng rắn . “ Nguyên Thương nhìn đám tù binh Hung Nô sắc mặt nhợt nhạt , cười lạnh , nói , “ Kê tiếp ! “

Lúc trước gặp gỡ Thiết trưởng lang kỵ , là quân tiên phong của người Hung Nô , là bộ đội tinh nhuệ , tương đương với bộ đội đặc chủng ở hiện đại , đương nhiên ai cũng kiên cường . Nhưng những người này bất quá đều là đám binh Hung Nô bình thường , sao có thể chịu đựng được ?

Phong Lão Nhị đi tới , chọn một tên sắc mặt tái nhợt , đang run rẩy , vừa mới kéo , liền nghe thấy hắn kêu to quang quác quang quác , nghe ngửi khí hắn là cầu xin tha thứ .

Trong đám người , có một người đột nhiên nhìn hắn quát lớn . Thị vệ bên cạnh tuy rằng nghe không hiểu , nhưng cũng có thể biết người này ngăn cản hắn cung khai . Lập tức có hai người xông lên phía trước , chặn miệng của hắn , kéo ra ngoài một đao giết . Những thị vệ còn lại cũng hung tợn nhìn những tên Hung Nô khác .

Phong Lão Nhị chỉ vào trong tay người Hung Nô , đối với người mình nói : “ Nói với hắn , chỉ cần thành thật , gia chẳng những không giết hắn , còn cho hắn ăn ngon ! “

Phiên dịch gật đầu .

Chỉ một chiêu , những người khác , chốc lát liền hỏi ra kết quả .

“ Đã hỏi rõ ràng , hắn nói , Đại tướng quân bọn họ dẫn theo ba ngàn tinh binh bao vây ở phụ cận tiêu diệt một người trong Nữ Chân vương tộc . “

P/S : Up sớm nè ^-^.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Tha Mạng* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 74: Hoàn Nhan Nhã Đồ .

Chương 66 : Hoàn Nhan Nhã Đồ .

“ Hồi hắn xem , tướng quân Hung Nô kia tên là gì ? Người Nữ Chân vương tộc mang thân phận gì ? “

Tên thợ săn hỏi , đáp : “ Hắn nói người dẫn đội là tướng quân Hách Liên Đa Đạt - thân tín của Tả Hiền vương , ba ngàn binh mã , vây bắt tiểu Công chúa Nữ Chân tộc - Hoàn Nhan Nhã Đồ . “

“ Hoàn Nhan Nhã Đồ ? “ Phong Lão Nhị mừng rỡ , “ Thật sự là đập phá thiết hài vô mịch xử , đắc lai toàn bất phí công phu * a ! “

(*) Đập phá thiết hài vô mịch xử , đắc lai toàn bất phí công phu .

Nghĩa : Đi mòn gót giày cũng không tìm được , đến lúc tìm ra thì lại chẳng phí công , ý là lúc dụng tâm dùng sức tìm kiếm thì tìm không được , nhưng vô tình không đề ý thì lại đột nhiên tìm ra .

Việc này ngay cả Nguyên Thương cũng cảm thấy thật đúng lúc . Bọn họ nghe nói Hoàn Nhan Nhã Đồ rất thích đồ vật ở Trung Nguyên , thường xuyên đi đến phụ cận Lạc Dương Sơn giao dịch nên đặc biệt phái thám báo tìm kiếm tung tích Công chúa , nhưng lại không thu hoạch được gì , chỉ có thể nói vận khí không tốt . Không nghĩ tới vừa đến bên ngoài địa bàn Nữ Chân , chuẩn bị tự mình mang đội đi bắt một tên vương tộc đến thẩm vấn , thì ngược lại có

tung tích của nàng .

“ Phong Lão Nhị , hỏi kỹ càng một chút , nơi phân bố binh lực , rồi phái vài người cùng ta đi thăm dò . “

“ Vâng ! “

Nguyên Thương ngực buộc chặt , thân mặt nam trang màu tối , tóc dài rối tung , chỉ dùng một sợi dây đỏ buộc thành đuôi ngựa thật cao , cầm trong tay kiếm thích khách , lưng đeo Kinh Lôi đao , cổ tay , ống quần cũng quần chặt , toàn thân cao thấp quần áo đều bó sát người , sạch sẽ gọn gàng , giống hệt sát thủ chuyên nghiệp ở hiện đại .

“ Thập Tam , người đi đâu vậy ? “ Cố Nguyệt Mẫn bỗng nhiên ngăn cản nàng .

Nguyên Thương bước chân lệch một bên , suy nghĩ loạn chuyển , nói : “ Ta mang vài tên thám báo đi thăm dò quân doanh Hung Nô một chút . “

Cố Nguyệt Mẫn nắm chặt cổ tay nàng , “ Đừng đi ! “

“ Vì sao ? “ Nguyên Thương con ngươi đen nhánh nhìn nàng . Cố Nguyệt Mẫn tuy rằng không dùng nội lực , thậm chí không dùng lực , hơi lạnh lòng bàn tay bao quanh cổ tay nàng , dần dần ấm áp .

“ Ngươi nghĩ ta không biết sao ? Ngươi muốn đi ám sát Hách Liên Đa Đạt ! “ Nhìn y phục của nàng liền biết .

Nguyên Thương lập tức lên tiếng phủ nhận : “ Ta chỉ đi điều tra một chút . “

Cố Nguyệt Mẫn nhìn vào mắt nàng , “ Ngươi biết không ? Khi ngươi nói dối , mày trái sẽ nháy một cái . “

Ngay tức thì , mày trái Nguyên Thương lại nháy một cái .

“ Nhìn đi , ngươi lại muốn nói dối . “ Cố Nguyệt Mẫn mỉm cười , “ Ngươi phải biết , ngươi không chỉ có một mình . “—— Ngươi không chỉ có một mình .

Nguyên Thương cảm thụ được ấm áp nơi cổ tay truyền đến , đáy lòng lập tức nóng bỏng .

Đúng vậy , nàng còn có Cố Nguyệt Mẫn .

Hai người thâm tình nhìn nhau , bọn thị vệ ở xa lại nghị luận .

“ Ngươi xem ngươi xem , đại công tử cùng Nguyên cô nương lại thân thiết . “

“ Ta dám cược , Nguyên cô nương chính là Phò ... Tô đại nhân dịch dung ! “

“ Ta thấy không giống ! Ngươi xem Nguyên cô nương xinh đẹp giống như tiên nữ ! “ Nói lời này là người của phủ Công chúa , đề thấp thanh âm nói , “ Các ngươi nói , đại công tử chúng ta sẽ không phải là thích nữ nhân đi ? “

“ Nói vậy ! “ Một người của phủ Phò mã siết chặt nắm tay , “ Đại công tử chỉ thích gia của chúng ta ! “

“ Được rồi được rồi , đều là người một nhà , tranh cãi cái gì ? Hai bên đều đúng , hai bên đều đúng ! “

“ Hai bên đều đúng ! Sao hai bên đều đúng được ? “

“ Sao lại không được ? Nói không chừng gia chính là nữ ... “ Lời còn chưa dứt , người này bỗng nhiên cảm mồm . Đa số những người xung quanh đều trợn mắt nhìn hắn .

Lời này quả thực là đại nghịch bất đạo , dĩ hạ phạm thượng , là vũ nhục Phò mã gia ... Nhưng , hình như cũng có chút khả năng ...

“ Khụ , được rồi được rồi , chuyện chủ tử chúng ta sao có thể nghị luận ? Đừng nói nữa , lau đao đi ! “

“ Ngươi a ! “ Bên kia Cố Nguyệt Mẫn thấy Nguyên Thương bộ dáng sợ run , chọt vào đầu nàng , nói , “ Hách Liên Đa Đạt là đệ nhất cao thủ bộ lạc Bạch Dương , ngươi có thể là đối thủ của hắn sao ? Lại nói tiếp , hắn cùng ta còn có thâm cừ . Lúc trước hai tên ở Bạch Mã Tự ám sát ta , chính là hai đệ đệ của Hách Liên Đa Đạt . “

“ Hách Liên Cẩm - Bạch Mã Tự ? “ Hách Liên Cẩm vỗ công so với Cố Nguyệt Mẫn không kém nhiều lắm , nhị ca Hách Liên Cẩm cùng Cố Nguyệt Mẫn cũng không chênh lệch mấy , nếu gặp phải Hách Liên Đa Đạt , không biết có bao nhiêu phần thắng . “ Công phu của Hách Liên Đa Đạt so với ngũ đại tông sư thì sao ? “

Cố Nguyệt Mẫn lắc đầu , nói : “ Hách Liên Đa Đạt tuy rằng là đệ nhất cao thủ bộ lạc Bạch Dương , nhưng đó là so với dân tộc Hung Nô - hắn đứng thứ nhất , đương nhiên không đạt được cảnh giới tông sư . Lúc trước đệ nhất cao thủ Hung Nô , cũng không phải đối thủ của sư phụ ta - Tiêu Dao Tử . Hách Liên Đa Đạt so với ta hiện tại , hắn cũng chỉ hơn một chút . Nhưng tuổi hắn so với ta lớn hơn , lại lãnh binh nhiều năm , kinh nghiệm chiến đấu vô cùng phong phú , ta không phải đối thủ của hắn . “

“Chỉ cần hấn không đạt tới cảnh giới tông sư, thì sẽ có sơ hở. Trừ phi đạt tới cảnh giới của Thần Cơ Tử, làm được tùy tâm hành động, bách độc bất xâm. “Nguyên Thương tràn đầy tự tin. Lúc trước cùng Thần Cơ Tử ở một chỗ đã thực nghiệm vô số lần, độc được của Nguyên Thương đương nhiên thần kỳ vô cùng, Thần Cơ Tử nội lực mạnh mẽ, cho dù là độc được cường đại cỡ nào đều có thể bức ra ngoài. Ví dụ như độc phấn của Nguyên Thương có tính ăn mòn, Thần Cơ Tử chân khí phát động một cái, độc phấn gì cũng không thể tiến gần đến thân thể. Muốn giết tông sư, phải mất rất nhiều công phu, xác suất thành công còn rất thấp. Nhưng nếu không phải tông sư, vậy thì đơn giản hơn nhiều. Hạ độc này, ám khí này, cạm bẫy này, làm sao cũng đều được.

Cổ Nguyệt Mẫn nói: “Hấn cũng là võ lâm cao thủ, là thống soái của một quân, có thân binh hộ vệ. Ta từng nghiên cứu qua tư liệu về tướng lĩnh Hung Nô, phát hiện Hách Liên Đa Đạt rất được Tả Hiền vương tín nhiệm. Tả Hiền vương thậm chí còn phái hai mươi Ngân Trưởng Ưng Kỳ cho hấn. Nếu đơn đả độc đấu, với thủ đoạn của ngươi, thu thập hấn dư sức, nhưng bên trong ngàn quân, ngươi không phải đối thủ của hấn. Hơn nữa, giết hấn vô dụng, phải bắt giữ hấn, sau đó phối hợp với bốn trăm binh sĩ, mới có thể phá địch.”

Nguyên Thương nhún mày. Như vậy quả thật không dễ.

Cổ Nguyệt Mẫn nói: “Để cho Cổ Nghiên điều binh, ta đi giúp ngươi.”

Nguyên Thương lập tức nổi giận: “Không được!”

Trong nhìn nhận của Nguyên Thương, tuy rằng hành động này chỉ có năm phần thành công, nhưng nàng đã quen quanh quẩn ở ranh giới sinh tử, không có gì đáng ngại. Nàng là sát thủ, đối với người khác ngoan độc, đối với chính mình còn ác hơn, chỉ duy nhất không thể đối với Cổ Nguyệt Mẫn như vậy.

“Ngươi ta chẳng lẽ không thể đồng sinh cộng tử *?” “Cổ Nguyệt Mẫn hướng nàng cười, “Chẳng lẽ ở trong mắt ngươi, ta chính là một đóa hoa cao quý quen được chiều chuộng, không thể chịu được mưa gió?”

(*) Đồng sinh cộng tử: Cùng sống cùng chết.

Nguyên Thương nói: “Ngươi tuy là cao thủ võ lâm, nhưng sát thủ và cao thủ là hai chuyện khác nhau, không tinh thông thuật ám sát sao có thể đi?”

Cổ Nguyệt Mẫn nhún mày cười nói: “Hay là ngươi có thể ngăn cản ta?”

Nguyên Thương không thể nói ra lời. Đúng vậy, mình ngăn không được nàng. Ở trong tình huống có phòng bị, Nguyên Thương cũng không thể ở trong thời gian ngắn hạ gục được một cao thủ Hậu thiên trung cấp như Cổ Nguyệt Mẫn. Hơn nữa, nữ nhân càng thông minh càng không thể đắc tội, trước mắt vị nữ tử thông minh tuyệt đỉnh này cũng giống nhau - nàng sẽ ghi hận ở trong lòng.

Người Hung Nô giỏi về chế tạo vũ khí. Thời Hán triều, người Hung Nô bị đuổi đến Tây Vực, sau lại ở phương Tây học kỹ thuật luyện sắt, phát triển một bước lớn, sau đó khi trở về, vốn sức chiến đấu đã hùng hấn lại càng tăng hơn. Chỉ là người Hung Nô cũng học luôn cả thói xa xỉ hưởng lạc, nội đấu lại nghiêm trọng, Trung Nguyên mới có thể chống lại. Thẳng đến lúc Đại Yên bước vào thời kỳ mới, sinh ra được những kẻ nông cuồng, lợi dụng độc bệnh ổn định lại vị thế.

Đối với người Hung Nô, trừ bỏ chiến mã và dê bò; khôi giáp cùng vũ khí đó là ba loại tài phú mà họ quý trọng nhất.

Người Hung Nô coi chiến mã là huynh đệ, yên ngựa là giường ngủ, cung tiễn là đồng bọn, loan đao là tánh mạng.

Xa xa nhìn thấy, Hách Liên Đa Đạt cười hắc hắc tỏa ra sắc khí băng lãnh. Khôi giáp của bọn họ vẫn còn tản ra hỗn hợp mùi bụi đất và máu tươi. Lúc này thảo nguyên rải rác nhiều đồng tuyết lẻ tẻ, thỉnh thoảng lộ ra vài bụi cỏ vàng khô, bên bị lay động ở trong gió tuyết đại mạc.

Nguyên Thương cùng Cổ Nguyệt Mẫn từ dưới gò núi ló đầu ra, trốn trong bụi cỏ tinh tế quan sát. Các nàng đều khoác áo choàng đỏ, để tránh Hải Đông Thanh * trên trời phát hiện. Hải Đông Thanh là liệt ưng [chim ưng săn] tốt nhất trên thảo nguyên, ánh mắt lợi hại, Hải Đông Thanh được huấn luyện bài bản còn có thể từ trên không phát hiện tung tích của địch, các nàng thân thủ nhanh nhẹn, lại giỏi ẩn giấu, không sợ lính gác thám báo, nhưng cũng phải tránh 'Trình sát' ở trên trời.

(*) Hải Đông Thanh: Là tên một loài chim ưng hung mãnh, hiếm có.

Người Hung Nô xuống ngựa nghỉ ngơi, nhưng chiến mã luôn ở bên người, bọn họ kết thành vòng tròn lớn nhỏ, vừa ăn lương khô vừa cười đùa, giọng nói đặc biệt lớn.

Nguyên Thương thấp giọng hỏi: “Bọn họ nói cái gì?”

Cổ Nguyệt Mẫn làm sao phiên dịch chuyện phiếm của nhóm tiểu binh, oán trách nhìn nàng một cái, nói: “Đều là lời nói thô tục, nghe hay không cũng thế!”

Nguyên Thương nhìn vẻ mặt dâm loạn của những người đó, nghĩ đến chắc hơn phân nửa là nói chuyện nữ nhân, hơn nữa có thể là Hoàn Nhan Nhã Đồ.

Thám báo chỉ phía rừng cây ở xa xa , nhỏ giọng nói : “ Người Nữ Chân trốn ở rừng cây phía trước , Hách Liên Đa Đặc đang bao vây nơi này . “

Nguyên Thương hỏi : “ Bọn họ có thể phóng hỏa đốt rừng hay không ? “

Mùa đông cây cỏ khô rất nhiều , một phen phóng hỏa , không biết còn lại bao nhiêu người Nữ Chân .

Cố Nguyệt Mẫn trong mắt hiện ý cười bí ẩn , lại thở dài : “ Đúng vậy , những người Nữ Chân này có khả năng gặp nguy hiểm ... “

Nguyên Thương nhíu chặt chân mày . Cùng Cố Nguyệt Mẫn ở chung lâu ngày , Cố Nguyệt Mẫn ở trước mặt Nguyên Thương liền giống như một cô gái mười sáu tuổi thật sự , càng ngày càng không che giấu biểu tình của mình . Nghĩ đến việc này khó khăn hơn không ít , không khỏi nhíu mày .

Cố Nguyệt Mẫn nhìn nàng ánh mắt hơi phiền não đáng yêu , khoe miệng cười khê , xoa nhẹ trán nàng , nói : “ Đứa ngốc , người không thấy Hách Liên Đa Đặc có ý định đốt lửa hay sao ? Bọn họ phụng mệnh Tà Hiền vương , muốn tiêu diệt Nữ Chân tộc , đương nhiên sẽ không để Hoàn Nhan Nhã Đồ chết như vậy . Ta thấy bọn họ có lẽ muốn bắt Hoàn Nhan Nhã Đồ , dụ vương tộc Nữ Chân lộ diện . “

Người Nữ Chân là giảo hoạt nhất , bọn họ vừa là du mục * vừa là mã tặc , cho nên hang ổ của bọn họ vô cùng thần bí . Thỏ khôn có ba hang , Hoàn Nhan vương tộc có đến vài nơi ẩn thân . Mà Hách Liên Đa Đặc phụng mệnh của Tà Hiền vương , muốn tiêu diệt vương tộc Nữ Chân , tìm ra lối đi bí mật thông đến vương đình .

(*) Dân du mục : Sống di cư , vừa đi vừa ở , lang thang trên đồng cỏ , chăn nuôi gia súc .

Nguyên Thương trầm mặc . Nàng mặc dù không hiểu chính trị , cũng không hiểu hành quân bày trận , giết người bắt cóc lưu mới là bản sự , nhưng mà không ngờ chỉ số thông minh của mình càng ngày càng thấp , hay là càng ngày càng không động não , chuyện rõ ràng như vậy cũng không thấy , ngược lại , ý lại vào Cố Nguyệt Mẫn , suy nghĩ cũng chậm nửa nhịp . Nghĩ đến đây , Nguyên Thương bỗng nhiên cảnh giác - Linh đại nhân nói ' Ôn nhu hương , anh hùng trủng ' * quả nhiên không sai , gần đây chính mình càng ngày càng lơ lửng , không thể như thế được ! Hiện tại trên thảo nguyên khắp nơi tràn đầy nguy hiểm , nhất định phải xốc lại tinh thần .

(*) Ôn nhu hương , anh hùng trủng : Sự dịu dàng của phụ nữ là mồ chôn của anh hùng .

Nguyên Thương trong lòng rối rắm , mặt ngoài biểu tình đạm mạc , chính là ánh mắt suy nghĩ xuất thần . Không biết biểu tình này ở trong mắt Cố Nguyệt Mẫn , càng có vẻ thanh thuần mê người , nhìn không được đưa tay vuốt ve hai má của nàng .

Nguyên Thương khó hiểu nhìn nàng , tùy ý nàng vuốt ve , hơi lạnh lòng bàn tay kẻ sát hai má bóng loáng của nàng , mềm mại nhẵn nhụi chạm phải nhau , Nguyên Thương cảm thấy lòng bàn tay nhu tình , không khỏi ngáy ngặc .

Đúng lúc này , một âm thanh sát phong cảnh vang lên : “ Đại công tử , người Nữ Chân đi ra ! “

Cố Nguyệt Mẫn thu tay , cùng Nguyên Thương đồng loạt nhìn về phía trước .

Mọi người cảm thấy mặt đất chấn động , nghe tiếng vó sắt vang vọng , cuối cùng , nhìn thấy thiết kỵ từ trong rừng cây hiện ra .

Hơn mười kỵ binh đầu tiên lộ ra , bọn họ khôi giáp sáng rõ , đón gió đập tuyết , người thảo nguyên trời sinh bu hăn dũng mãnh , so với bộ hạ tinh nhuệ của Cố Nguyệt Mẫn , sát khí nặng hơn rất nhiều . Bọn họ giục ngựa tiến ra , bị vây trong hiểm cảnh khiến bọn họ mang theo một cỗ khí tức quyết tuyệt và nặng nề , an tĩnh chỉ có tiếng vó ngựa , cùng trận doanh ồn ào huyền ảo của người Hung Nô tạo thành một thế đối lập rõ ràng .

Cầm đầu là một tướng lĩnh không mang mũ giáp , lộ ra nửa đầu trơn bóng , phía sau là một bím tóc vắt quanh cổ , vành tai là hai cái khuyên vàng thật to , rất là uy mãnh . Hắn che chở nữ tử bên cạnh , vẫn không nhúc nhích .

Nữ tử này không khôi giáp , đầu đội mũ nhung tuyết sắc , mặc áo gấm màu đỏ , chân mang giày bó màu trắng , tay phải cầm trường tiên , ở trong thế đối trận hai quân càng thêm nổi bật . Nhìn từ xa không rõ diện mạo , nhưng mơ hồ cũng có thể thấy được dung nhan thanh tú đường hoàng , khoảng mười bảy mười tám tuổi , ngồi ngay ngắn trên lưng ngựa , không hề khiếp sợ , hết một đóa mạn châu sa hoa * trong trời tuyết .

(*) Mạn châu sa hoa : Bỉ Ngạn hoa .

Ý nghĩa ở Trung Quốc : Ưu mỹ thuần khiết .

Không chỉ có người Hung Nô , Nguyên Thương và Cố Nguyệt Mẫn cũng nhìn về phía nàng ta .

“ Là Hoàn Nhan Nhã Đồ ? “

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Tha Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 75: Xoay chuyển càn khôn .

Chương 67 : Xoay chuyển càn khôn .

Ở vị trí của Cố Nguyệt Mẫn và Nguyên Thương , đứng vào giữa hai cánh quân , nhóm người bọn họ chỉ có bảy người , thân thủ mạnh mẽ , lạnh lẽ tới gần Hách Liên Đa Đạc , để tránh bị kẻ địch phát giác , không có tiến đến quá gần , khoảng cách chừng hơn mười trượng * .

* 1 trượng ~ 3,33 m .

10 trượng ~ 33,3 m .

Lúc này , một nam tử trung niên từ trong doanh trướng đi ra , mặc kim giáp , chòm râu uốn xoắn.

Cố Nguyệt Mẫn thấy kim đao của hãn nam đầy bảo thạch , còn có lều trại hoa lệ , lắc đầu nói : “ Người Hung Nô cũng thật sa đọa . ”

Người Hung Nô quả thật là sa đọa .

Bọn họ vẫn như xưa sống lưng kiêu ngạo , nhưng tự tin dần biến thành tự phụ ; Bọn họ vẫn như xưa trong mình chảy dòng máu chính trực của người thảo nguyên , nhưng từ dừng mãnh lại biến thành lỗ mãng ; Bọn họ vẫn như xưa có dã tâm , nhưng từ dám nghĩ dám làm lại biến thành lòng tham không đáy .

Người Hung Nô cường đại nhất là nhờ vào nghị lực chiến đấu mạnh mẽ . Khi đã học được cách hưởng lạc , bọn họ cũng cách ngày diệt vong không xa . Đại Kim quốc * đời trước cũng vậy , một thời vô cùng cường đại , cuối cùng cũng vì quý tộc xa xỉ phung phí , sa đọa rồi dẫn đến diệt quốc . Hiện tại Hách Liên Đa Đạc , đệ nhất cao thủ bộ lạc Bạch Dương của Hung Nô , trên đường mang binh tác chiến , vẫn có thể rảnh rỗi dựng trướng bông nghỉ ngơi , có thể thấy được điệu bộ , tâm tính của hãn .

(*) Nhà Kim : Do người Nữ Chân sáng lập. Vị vua khai quốc là Kim Thái Tổ [Hoàn Nhan A Cốt Đả] .

Hách Liên Đa Đạc tuy rằng là cao thủ , mỗi một kỵ binh cũng có thể xem như tinh binh , nhưng bọn họ đã muốn mất đi khí khái làm người ta sợ hãi .

Hách Liên Đa Đạc xa hoa hưởng lạc , nhưng dù sao cũng là đại tướng thân tín của Tả Hiền vương , chức vị cao , lại là cao thủ đệ nhất của bộ lạc Bạch Dương , khí độ bất phàm , đứng ở gò núi liền có một cỗ khí thế bất động như núi . Chỉ thấy hãn xoay người lên ngựa , loan đao trong tay rút ra khỏi vỏ , vẻ mặt kiêu ngạo , dùng tiếng Hung Nô lớn giọng nói gì đó .

Hách Liên Đa Đạc thanh âm không lớn , nhưng nội lực tràn đầy , truyền đạt nghe được rõ ràng . Cử chỉ này là thị uy , khiến cho tướng lĩnh Nữ Chân phía đối diện biến sắc .

Cố Nguyệt Mẫn phiên dịch cho Nguyên Thương : Thiên Vu là sứ giả của thần Côn Luân , Tả Hiền vương điện hạ là người phát ngôn cho thần , làm trái ý nguyện của Điện hạ chính là cùng thần Côn Luân đối nghịch , Hoàn Nhan Nhã Đồ , người hiện tại nếu xuống ngựa đầu hàng , khẩn cầu thần linh lượng giải [tha thứ] , ta sẽ tạm tha cho người một mạng !

“ Phi ! “ Trên lưng ngựa Hoàn Nhan Nhã Đồ lập tức dùng thanh âm trong trẻo không chút yếu thế mắng lại , “ Người Nữ Chân đều là thiên thượng hùng ung [hùng ung trên bầu trời] , hùng ung chỉ ở trên cao bay lượn , tuyệt sẽ không cúi đầu trước loại sài lang * hèn hạ như các người ! “ (*) Sải lang : Dùng để chỉ những người gian ác .

“ Ha ha ha ha - “ Hách Liên Đa Đạc ngửa mặt lên trời cuồng tiếu [cười điên cuồng] , “ Người Nữ Chân chỉ là bọn tiểu mã tặc , lại so với hùng ung cái gì ? Người Hung Nô chúng ta mới là bá chủ của thảo nguyên ! Cho dù là đồ đẳng [vật tổ] của các người - thần ung Hải Đông Thanh cũng đã thần phục dưới vó sắt của người Hung Nô ta ! “ Lúc Hách Liên Đa Đạc cười to , Hải Đông Thanh trên vai hãn , theo thân thể hãn run run , cũng phẩy phẩy cánh , như là đón ý hùa theo lời hãn . Điều bộ này , ngay cả Cố Nguyệt Mẫn cùng Nguyên Thương đều có thể thấy rõ ràng - người Nữ Chân sắc mặt càng đen .

“ Cách cách , Hách Liên Đa Đạc người đông thế mạnh , để nô tài che chở cách cách xông ra ! Thù này ngày sau sẽ báo cũng không muộn ! “ Thủ lĩnh Nữ Chân nói với Hoàn Nhan Nhã Đồ ở bên cạnh , “ Hách Liên Đa Đạc ... Nếu nô tài có năm trăm ... Không , chỉ cần ba trăm nhân mã , nô tài liền có thể cùng hãn liều mạng một trận ! Nhưng hiện tại ... Cách cách , người yên tâm , nô tài thể sống chết cũng sẽ bảo vệ chủ tử chu toàn ! “

Hoàn Nhan Nhã Đồ lại nói : “ Không ! Chúng ta chỉ có bốn mươi người , sao có thể thoát được ? “

“ Nô tài nhất định ... “

“ Đừng nói nữa ! “ Hoàn Nhan Nhã Đồ cầm hận nói , “ A Nhĩ Cáp Đồ , hôm nay chúng ta thoát không được . Hách Liên Đa Đạc ít nhất có ba ngàn nhân mã , vì bắt ta mà đến , sao có khả năng để chúng ta rời đi ? “

A Nhĩ Cáp Đồ vội la lên : “ Cách cách ! Người rất thích xem người Hán biểu diễn , hãn phải nhớ rõ , người Hán thường nói ' Quân tử báo thù mười năm chưa muộn ' ! Để nô tài xung phong liều chết , a Lục và Y Cáp Tê hộ tống cách cách trở về ! “

“Đừng nói nữa ! Nữ tử Hoàn Nhan gia không có người nhu nhược ! “ Hoàn Nhan Nhã Đồ ngữ khí kiên quyết , “ Nếu đều là chết , liền xuất ra toàn lực ! “

A Nhĩ Cáp Đồ thấy nàng nói như thế , huyết khí cũng tăng cao , đáp : “ Vâng ! “ Hắn giờ cao loan đao , quát to , “ Các dũng sĩ Nữ Chân tộc ! Cùng ta giết Hách Liên Đa Đạt ! Để cho người Hung Nô nhìn rõ Ba Đồ Lỗ * chúng ta ! “

(*) Ba Đồ Lỗ : là một danh hiệu vinh dự của người Mãn Châu vào thời nhà Thanh trong lịch sử Trung Quốc . Ba Đồ Lỗ là danh hiệu dành cho những tướng lĩnh và những binh sĩ chiến đấu dũng cảm , can trường và thiện chiến trong chiến trường hay trong những trận đánh , các cuộc đọ sức .

Ba Đồ Lỗ , tiếng Mãn Châu có nghĩa là ' Dũng Sĩ ' . Người Nữ Chân thời gian dài ở trên ngựa mua bán không cần vốn , cổ vũ sĩ khí không cần nhiều lời , mọi người đều biết , hôm nay sinh tử đều do mình , đều giờ đao phóng ngựa , theo A Nhĩ Cáp Đồ tiến về phía trước .

Hoàn Nhan Nhã Đồ chạy băng băng , thân ảnh màu đỏ cùng màu trắng của tuyết giao nhau , nàng vung roi quát : “ A Nhĩ Cáp Đồ ! Ba Đồ Lỗ ! “

Bốn mươi tộc nhân ở phía sau hưởng ứng : “ Ba Đồ Lỗ ! Ba Đồ Lỗ ! Ba Đồ Lỗ ! “

Một kỵ binh mặc hắc y lẳng lặng tiến vào đội ngũ Hung Nô . Hách Liên Đa Đạt ngồi trên lưng ngựa , ở phía sau đội quân , lẳng lặng nhìn binh sĩ của mình vây giết người Nữ Chân . Đánh giáp lá cà , mới rõ ràng thấy được khác biệt giữa hai phe nhân mã . Người Nữ Chân ba hoặc năm người kết thành một cái vòng nhỏ , lưng tựa về phía đồng đội , bước đi gần như đều nhau , mà toàn bộ đội ngũ lại kết thành một cái vòng phòng ngự lớn , toàn bộ đội ngũ giống như một cái cối xay thịt , người Hung Nô không ngừng tiến vào , sau đó ngã xuống . Người Nữ Chân cũng không bị suy giảm .

Nữ Chân ... Một tiểu bộ lạc , vũ lực thế nhưng so với người Hung Nô còn mạnh hơn ! Sự dũng mãnh của bọn họ khiến cho Hách Liên Đa Đạt nhũn mỳ , chỉ huy càng nhiều người đến vây quanh , chặn lại . Đối mặt , Hoàn Nhan Nhã Đồ dẫn binh tiếp cận đến , hắn là Cao thủ đệ nhất bộ lạc Bạch Dương khố miệng gọi lên một tia khinh thường .

—— Một tiểu nha đầu , cũng xứng cùng hắn cá chết lưới rách ? Cá dĩ nhiên sẽ thành cá chết , nhưng lưới thì không thể phá được .

Nhưng , hắn vạn lần không thể tưởng được , phía sau còn có hoàng tước [chim sẻ] đang nhìn chăm chăm . Đại bộ phận binh lực bên cạnh hắn đều lao vào vòng chiến , lúc ' vây săn ' người Nữ Chân , Nguyên Thương rút ra kiếm ám sát .

Thị vệ bên cạnh Hoàn Nhan Nhã Đồ từng người , từng người ngã xuống , người Hung Nô một tên lại một tên nhào lên . Hoàn Nhan Nhã Đồ roi thép màu bạc đã nhuộm đầy máu đỏ , có thể vắt ra nước máu .

A Nhĩ Cáp Đồ gắt gao che chở Hoàn Nhan Nhã Đồ , máu tươi bắn tung tóe văng trúng mắt phải của hắn , khiến mắt hắn như lửa thiêu , hắn nhắm mắt phải lại vẫn ngoan cường chiến đấu như trước .

Hách Liên Đa Đạt cau mày nhìn tình hình giữa sân , đối với tiến độ không quá vừa lòng . Đây là một phần ba binh mã dưới trướng của hắn , vốn muốn bắt lấy Hoàn Nhan Nhã Đồ sau đó tiếp tục bao vây tiêu diệt bộ lạc Nữ Chân , nhưng đối phó hơn bốn mươi tiểu mã tặc này đã ngoài tính toán của hắn . Hách Liên Đa Đạt không kiên nhẫn nổi , tay phải nâng loan đao , đang muốn hạ lệnh , nhưng trong nháy mắt ngay lúc hắn muốn hạ lệnh ——

Vù ---

Một thanh âm nhỏ bé như tiếng muỗi vo ve từ phía sau tai trái hắn truyền đến , khiến hắn nhất thời lòng sinh cảnh giác , đột nhiên cúi đầu về phía trước muốn tránh thoát vật thể đang bay nhanh đến . Đúng lúc này , một đám ngân quang lướt qua đỉnh đầu hắn , lướt qua , bắn vào huyết thái dương của tên thần binh , thần binh Hung Nô chỉ cảm thấy cạnh trán đau xót , trong lúc nhất thời không có gì phản ứng , còn muốn đưa tay sờ tới .

Ngay khi Hách Liên Đa Đạt cúi đầu , một đạo bóng trắng nhảy lên , trong tay mũi kiếm dài nhỏ hướng về phía hắn đang cúi đầu , lộ ra sơ hở đâm tới .

Thích khách này đúng là Nguyên Thương .

Lão sư dạy đao thuật cho Nguyên là khách khanh * của tổ chức , xuất thân từ gia tộc Ninja ở Nhật Bản , am hiểu lợi dụng hoàn cảnh ẩn nấp . Đừng nói có tuyệt như thế này , lúc trước cho dù là ở dưới chân tường đại lộ hoàng cung , Nguyên Thương cũng có thể lặng lẽ tiếp cận Sở vương . Thần Cơ Từ sau khi đem cao thủ hộ vệ duy nhất của Sở vương dắt rồi đi , Nguyên Thương một kích đắc thủ , nguyên nhân là do như vậy . (*) Khách khanh : ở đây ý chỉ người tài giỏi nên được trọng dụng , mời về .

Hơn nửa năm này , Nguyên Thương võ nghệ tiến bộ , năng lực ẩn nấp lại càng tăng mạnh , cho dù là cao thủ như Hách Liên Đa Đạt , ở trước khi nàng xuất thủ cũng không có phát hiện . Chỉ là , nếu bị bại lộ , từ chỗ tối đến chỗ sáng , bốn phía thân vệ lập tức phản ứng lại , nếu không thể một kích đắc thủ , liền không có cách nào khác tiếp tục đánh lên Hách Liên Đa Đạt .

Kiểm ám sát đâm tới , Hách Liên Đa Đạt cả người căng thẳng , tay trái một kích hướng phía sau đầu , chỉ nghe ' Keng ' một tiếng , bàn tay của hắn cứng rần rờ lấy trường kiếm . Nguyên Thương sớm biết nội lực của mình kém xa đối phương , tuyệt không thể cứng đối cứng , mũi kiếm rơi vào trong tay đối phương , lập tức buông tay , sau đó rút ra Kinh Lôi đao trên lưng , một đao chém xuống .

Hách Liên Đa Đạc nghiêng người tránh đi , vút bỏ kiếm ám sát , loan đao trên tay phải quay người ngăn trở Kinh Lôi đao , vận nội lực tiếp đón .

Kinh Lôi đao cùng loan đao Hung Nô giao nhau trong nháy mắt , trên thân đao một tầng bột phấn xanh biếc theo quán tính chấn động rơi xuống , bay tới trước mặt Hách Liên Đa Đạc . Mà loan đao Hung Nô mang theo nội lực chấn động khiến Nguyên Thương bay ngược ra sau hơn mười thước .

Hách Liên Đa Đạc vừa thấy Kinh Lôi đao rung động rơi xuống bột phấn , lập tức ngừng thở , sau khi vút kiếm ám sát tay trái máu chảy không ngừng , gạt áo choàng , bột phấn tăn ra xung quanh .

Đám thân binh Hung Nô không khỏi kinh hãi - người nọ làm sao có thể từ vòng vây trùng trùng điệp điệp tiến vào bên trong ? Một đám kêu to vây đến . Bọn họ vốn cách Hách Liên Đa Đạc chỉ trong một trượng , không đến ba lần hô hấp liền có thể cứu viện . Nhưng chính trong thời gian ba lần hô hấp này , một thân ảnh khác giống như đại bàng từ trên không bay xuống , thẳng đánh về Hách Liên Đa Đạc trên lưng ngựa .

Lúc này Hách Liên Đa Đạc lực củ đã hết , lực mới chưa kịp khởi động , hơn nữa hấn đang ngừng thở rất khó giữ lực , hiện giờ Hách Liên Đa Đạc ngay cả một nửa thực lực cũng dùng không được , chỉ có thể hết sức vương loan đao đón đỡ . Nhưng đối phương lại tương phản , sức lực bùng nổ , lại từ không trung nhào xuống , khí thế như hồng *

(*) Khí thế như hồng : nghĩa là tinh thần tràn đầy , khí thế cực kỳ mạnh mẽ , có thể vượt qua cả cầu vòng .

Từ ' hồng ' là ám chỉ cầu vòng [Cầu vòng : Cao đẹp , tinh thần thịnh vượng] .

Người trên không đúng là Cố Nguyệt Mẫn . Nàng vốn không phải đối thủ Hách Liên Đa Đạc , thậm chí ngay cả tới gần Hách Liên Đa Đạc cũng không làm được . Nhưng có Nguyên Thương phối hợp , Nguyên Thương ra chiêu , Cố Nguyệt Mẫn ngay tức khắc bằng vào khinh công bỗng nhiên vọt ra , Nguyên Thương lúc ra hai chiêu rồi lui thân , cũng là lúc nàng đuổi tới , ra chiêu . Hai người liên thủ , ngăn ngui trong nháy mắt chiếm thế thượng phong , khiến cho thân vệ của Hách Liên Đa Đạc cũng không kịp phản ứng . Bảo kiếm trong tay Cố Nguyệt Mẫn được xem như là đồng bọn , nắm đó cùng Trương Công chúa Cố Thường Y hoành hành giang hồ , vũ khí sắc bén , không thua Kinh Lôi đao , vận nội lực , một kiếm chém trên loan đao , đem loan đao chặt đứt .

Hách Liên Đa Đạc giữa lúc này cảm thấy nội lực sôi trào , khí huyết không xong .

Cố Nguyệt Mẫn mượn lực của kiếm , xoay người giẫm lên ngựa của Hách Liên Đa Đạc , trường kiếm đặt trên cổ hấn , tay kia nhanh như chớp tháo cảm hấn , vận hết nội lực dùng tiếng Hung Nô quát lớn : “ Hách Liên Đa Đạc ở trong tay ta , tất cả đều ngừng tay cho ta ! “

Toàn bộ thanh âm trong trận chiến đều bị tiếng hét này đè xuống , tất cả mọi người chỉ có thể nghe thấy lời của nàng :

—— Hách Liên Đa Đạc ở trong tay ta , tất cả đều ngừng tay cho ta !

Trong trận chiến dù là người Nữ Chân hay là người Hung Nô , cũng không khỏi nhìn về bên này . Nhưng thấy một nam tử lãnh đạm , đang kìm giữ Hách Liên Đa Đạc .

Hách Liên Đa Đạc vì dễ dàng chỉ huy trận chiến , nên chọn vị trí ở gò đất tương đối cao , Cố Nguyệt Mẫn lại đứng trên lưng ngựa , mọi người trên thảo nguyên đều có thể thấy rõ tình hình ở nơi này .

Thân vệ Hách Liên Đa Đạc lúc này mới ra tay . Ở phía sau Cố Nguyệt Mẫn , hai tên thân vệ đao hướng sau lưng nàng chém tới . Cố Nguyệt Mẫn vẫn không nhúc nhích , ngay cả đầu cũng không quay lại , càng không tránh né , tùy ý đại đao bổ tới . Mà cách Cố Nguyệt Mẫn phía sau mười thước , ngã ngồi trên mặt đất Nguyên Thương nâng lên hai tay , trong tay áo ám khí bay tới , bắn ở vào cổ tay cầm đao của hai tên thân vệ Hung Nô .

Theo đó nghe thấy hét thảm một tiếng , loan đao rơi xuống đất , hai người Hung Nô cũng ngã trên mặt đất , lập tức mất mạng - Nguyên Thương ám khí , lần này đều là kịch độc !

Những thân vệ ' ném chuột vợ vờ bình ' ngay người đứng tại chỗ , có một số tên lỗ mãng còn muốn động thủ , nắm thám báo tình anh Nguyên Thương mang đến cũng đã đuổi tới , ám khí trong tay hướng thân vệ bên ngoài bắn ra , không phải bắn người mà bắn ngựa , từ trong vòng vây thân vệ đang vây người mở ra một lỗ hồng , thân vệ bước đến bên cạnh , phía sau Cố Nguyệt Mẫn bảo hộ nàng .

Cố Nguyệt Mẫn uy phong凛冽 , giống như thiên thần hạ phàm , đối với người Nữ Chân ở không xa , quát : “ Còn không mau lại đây ! “

Hoàn Nhan Nhã Đồ rơi đã không còn sử dụng được , bị nàng quăng bỏ , tùy tiện lấy loan đao trong tay người Hung Nô làm vũ khí , một mối đánh , cơ hồ không ngừng nghỉ , tay trái bị chém một đao , sâu đến có thể thấy xương . Nàng mặc dù ở Nữ Chân tộc địa vị tôn quý , nhưng cũng ở thảo nguyên mà luyện lớn lên , không có yếu ớt như Công chúa người hấn , tay trái máu chảy không ngừng , vẫn như trước kiên trì , ôm tâm chết quyết tâm hướng phía Hách Liên Đa Đạc .

Nhưng nàng không nghĩ tới , phong hồi luân chuyển , Hách Liên Đa Đạc bị một đám người không biết ở đâu xuất hiện bắt giữ . Nàng nhìn về phía kìm giữ Hách Liên Đa Đạc , rõ ràng thấy một thanh niên tuấn tú , nhẹ nhàng đứng trên lưng ngựa , không mang mũ giáp , tóc giống người Hán . Giờ phút này , nàng không khỏi bị thân ảnh uy phong凛冽 kia hấp dẫn , tại trận chiến nguy cơ trùng trùng này mà thất thần .

Người Hung Nô xung quanh nghe thấy tiếng hét của Cố Nguyệt Mẫn, không dám tiếp tục giết địch, lại có người không có mệnh lệnh Hách Liên Đa Đặc, không muốn thối lui, đem đội quân Hoàn Nhan Nhã Đồ bao vây.

“Muốn tướng quân các người sống, đều tránh đường, để cho bọn họ đến đây!” Cố Nguyệt Mẫn lần thứ hai hét lớn ra lệnh, người Hung Nô nhìn nhau, bắt đầu dè dặt lui ra.

Hách Liên Đa Đặc cảm dưới bị Cố Nguyệt Mẫn tháo, cho dù hắn muốn ngăn trở cũng không có cách nào nói chuyện. Hắn thấy Cố Nguyệt Mẫn chẳng những không bảo mình thả người Nữ Chân rồi đi, ngược lại muốn người Nữ Chân tiến đến đây, không khỏi có chút bồn chồn, không biết nàng muốn làm cái gì.

Hoàn Nhan Nhã Đồ lúc này mới phục hồi tinh thần lại, quát: “Nghe theo lời hắn mà làm!” Hoàn Nhan Nhã Đồ vứt bỏ loan đao bị hư trong tay, kẹp bụng ngựa giục ngựa tiến lên. Nàng kéo một mảnh vải từ áo choàng, răng cắn một đầu vải, tay kia thì bao lấy miệng vết thương, động tác tuy rằng không phải vô cùng thuần thục, nhưng cũng không chậm.

Ngay tại phía sau, Nguyên Thương công ngón trở trái, đặt ở trong miệng dùng sức thổi, tiếng rít như tiếng cười, xa xa hai tiếng ngựa kêu đáp lại. Người Nữ Chân tới phía trước, một đen một trắng, hai bảo mã chạy như bay đến. Ở phía sau hai bảo mã, bốn trăm kỵ binh đông nghìn nghịt.

P/S : Quýnh nhau thiệt hưng phấn. Mà lần nào cũng quánh có xiu là hết =]].

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Tha Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Hư tình giả ý.

Chương 68 : Hư tình giả ý.

[Hư tình giả ý : Chỉ sự giả dối nhiệt tình bên ngoài, nhưng trong lòng thì không phải vậy.]

Bốn trăm kỵ binh đều là tinh nhuệ. Bảo hộ Minh Huy Công chúa cùng Phò mã vốn chính là ngàn binh chọn một, lại trải qua nửa năm huấn luyện đặc chủng, hợp tác ăn ý. Tiến đến thảo nguyên mấy ngày nay, dù gặp gỡ bộ lạc Hung Nô cũng thế, giết không tha.

Mấy ngày nay, những nơi đi qua xác chết khắp nơi. Bọn họ đại đa số kinh nghiệm sa trường, giết đều là quân địch Hung Nô, nhưng hiện giờ, bọn hắn giết cũng có cả dân chúng Hung Nô, ít nhiều cũng cảm thấy tội lỗi, chỉ là, cừu hận nhiều năm qua giữa Hung Nô và người Hán đã chống đỡ sát ý của bọn hắn, nguy cơ Cổ Lan trần treo cao trên đầu, khiến bọn hắn cho rằng giết chóc mới là chính nghĩa.

Từng mạng sống nhiễm đỏ đao bọn hắn, cũng nhiễm đỏ tâm bọn hắn, khiến các chiến sĩ kiên cường càng tăng thêm một phần sát khí âm trầm.

Bốn trăm kỵ binh dĩ dật đãi lao *, lao nhanh đến. Mà người Hung Nô lại bị người Nữ Chân đánh đến mệt mỏi không chịu nổi, ngay cả thủ lĩnh cũng đều bị đối phương bắt được. Hách Liên Đa Đặc bỗng nhiên hiểu được tính toán của Cố Nguyệt Mẫn, không để ý bị Cố Nguyệt Mẫn kim giữ, vận công chống cự. Nhưng lúc này hắn phát hiện, căn bản không có cách nào sử dụng nội lực, không chỉ nội lực, ngay cả khí lực cũng đều mất hơn phân nửa.

(*) Dĩ dật đãi lao : Lấy an nhàn đối phó với mệt mỏi.

Xuất phát từ câu: “Dĩ dật đãi viễn, dĩ dật đãi lao, dĩ bảo đãi cơ, thử trị lực giả dã”.

Nghĩa là: Lấy gần chờ xa, lấy khỏe đợi mệt, lấy no chờ đói, đó là trị cái sức của đối phương.

Đây là có chuyện gì? ... Đúng rồi! Độc phần màu xanh!

Hách Liên Đa Đặc bỗng nhiên nhớ truyền thuyết năm xưa, truyền thuyết đến từ ác ma Trung Nguyên, cái người Trung Nguyên năm đó độc hại mấy vạn người thảo nguyên của dân tộc Hung Nô! Độc được của hắn rất đáng sợ, khiến cho người khác vô hình bị trúng chiêu, thậm chí không cần phải ăn hay hít thở, chỉ cần chạm gần một chút cũng trúng độc.

Cố Nguyệt Mẫn thấy hắn giãy dụa, nhưng không có để ý tới hắn. Độc này, nếu không có giải được, chẳng những sẽ không biến mất, ngược lại sẽ càng nghiêm trọng hơn. Nếu là trước đây, nàng tuyệt đối không thể ngờ được còn có thể dễ dàng bắt sống một cao thủ võ lâm võ nghệ so với chính mình cao hơn - ít nhất đã đạt tới đỉnh của cảnh giới thứ hai, một cao thủ hậu thiên cao cấp!

Đội cho người Nữ Chân chạy tới, bốn trăm kỵ binh cũng đến, Cổ Nghiễn ra lệnh một tiếng, nhóm thị vệ thứ nhất đồng loạt giương cung, đối với người Hung Nô đứng trong trận bắn tên. Mà nhóm kỵ binh thứ hai, thứ ba, thứ tư, cũng hướng về phía bầu trời ngắm bắn.

Người Hung Nô cung tiễn lợi hại lại còn tinh chuẩn, bốn trăm kỵ binh này vũ khí cũng không phải bình thường, mà là cường cung từ trong phủ Giang Vương Cổ Duệ lấy ra! Cũng chỉ có đội quân phủ Công chúa - Phò mã mới có thể sử dụng, nếu là binh bình thường, ngay cả kéo cũng không nổi. Sau khi sử dụng cường cung, thực lực hai quân liền phân định. Người Hung Nô dũng mãnh thiện chiến, có thể sử dụng cường cung, có người dùng được cả lục thạch, thất thạch*, giống Hách Liên Đa Đạt, có thể kéo thập thạch cường cung cũng không cố sức. Nhưng người Hung Nô thực lực không đều, đại khái đều ở ba bốn thạch, hơn nữa đội hình bị người Nữ Chân xung phong liều chết làm tán loạn. Ngược lại thị vệ hai phủ, mỗi người đều cầm trong tay lục thạch cung, thống lĩnh đều dùng thất thạch cung, một vòng bắn xuống, người Hung Nô chết vô số, mà người Hung Nô, cung lại rất ít có thể bắn tới, hay định đứng tâm bắn.

(*) Thạch : Đơn vị đo .

1 thạch = 100 lít = 120 cân = 30 kg .

Hai phủ thị vệ bắn tên, ngựa cũng không dừng lại, sau ba đợt mưa tên, bọn họ cất cung tiễn, rút trường đao, cùng người Hung Nô đại chiến.

“Giết!” “Đã tới gò núi nhỏ, A Nhĩ Cáp Đồ băng kín mắt, chỉ chừa mắt trái, quát to một tiếng, lại giơ đao ở thất lưng, vọt vào trận doanh quân địch.

Trừ bỏ hai tên hộ vệ Hoàn Nhan Nhã Đồ, mười mấy người Nữ Chân còn lại cũng đều vọt xuống.

Hoàn Nhan Nhã Đồ lẳng lặng nhìn Cổ Nguyệt Mẫn, đột nhiên hỏi: “Ngươi là người Hán sao?” “Cổ Nguyệt Mẫn gật đầu, bỗng nhiên ngẩn ra - Hoàn Nhan Nhã Đồ nói là tiếng Hán!

Hoàn Nhan Nhã Đồ mặt còn dính máu lộ ra tươi cười thoải mái, nói: “Ta thích văn hóa người Hán, ta biết tiếng Hán.”

Lúc này, Nguyên Thương vừa vặn cười hắc hắc đến, thấy Hoàn Nhan Nhã Đồ khuôn mặt tươi cười, sắc mặt không thay đổi, sát khí chợt lóe, theo nàng rũ mi xuống mà biến mất. Phong Lão Nhị tiến lên tiếp nhận Hách Liên Đa Đạt, hai tên thám báo lùi hẳn xuống, về phần tra tấn như thế nào cũng không sót ruột.

Người Hung Nô bó tay bó chân, Đại Yên binh cùng người Nữ Chân lại dũng mãnh không sợ, thủ tiêu bị trường*, tình hình chiến đấu lập tức nghiêng về một phía. Không đến hai khắc, bộ hạ của Cổ Nghiễn đã đại thắng. Kế tiếp người Hung Nô bại trận tháo chạy bốn phía, Cổ Nghiễn ra lệnh không đuổi theo, binh lính xếp thành hàng.

(*) Thủ tiêu bị trường : bên này vừa biến mất, bên kia lại sinh ra thêm.

Độc nhãn A Nhĩ Cáp Đồ cũng trở về phục mệnh, người đầy máu tươi, cũng không thèm để ý trên người mấy vết đao chém, ở trên lưng ngựa hướng Hoàn Nhan Nhã Đồ chấp tay: “Cách cách, may mắn không nhục sứ mệnh!” “Bộ hạ của hần, người người đều bị thương, nhưng đều cứng cỏi, không chút sợ hãi.

Cổ Nguyệt Mẫn thấy thế, trong lòng cảnh giác: “Ồ thảo nguyên, người Nữ Chân, sắp sửa vùng lên...”

Cổ Nghiễn tiến lên nói: “Đại công tử, người Hung Nô đào tẩu, chúng ta hành tung đã bị tiết lộ, chi bằng lập tức rời khỏi nơi đây!” “Cổ Nguyệt Mẫn gật đầu, nói: “Y theo kế hoạch tiến hành!”

“Vâng!”

Cổ Nghiễn rời đi, Hoàn Nhan Nhã Đồ tiến đến gần, dùng tiếng Hán nói: “Ngươi là thủ lĩnh bọn họ? Ta tên Hoàn Nhan Nhã Đồ, ngươi tên là gì?” Tiếng Hán của nàng phát âm có chút lạ, nhưng vô cùng lưu loát.

Cổ Nguyệt Mẫn cười nhẹ, nói: “Ta tên Nguyên Văn. Hoàn Nhan cô nương, nơi đây không nên ở lâu, chúng ta đi thôi!” “Cổ Nguyệt Mẫn tươi cười chuyên nghiệp là được chân truyền từ Túc Sa Duyệt Dung, khiến người ta như một cơn xuân phong [đứng trong gió xuân ấm áp], diễm đảo thần hồn.

“Ai, Nguyên Văn, ngươi chờ ta!” “Hoàn Nhan Nhã Đồ giục ngựa theo sau, đang muốn tới gần Cổ Nguyệt Mẫn, hắc mã bên cạnh lại vượt qua nàng. Nguyên Thương đến gần Cổ Nguyệt Mẫn, lấy ra binh sứ lớn bằng ngón cái đưa cho nàng.

Cổ Nguyệt Mẫn vừa rời đi cùng Hách Liên Đa Đạt liều mạng một đao, tuy rằng cuối cùng là Cổ Nguyệt Mẫn thắng nhưng không thể tránh được nội thương. Cổ Nguyệt Mẫn vốn thương ở cuộc chiến hoàng thành còn chưa khỏi hẳn, một đao liều mạng khiến nàng bên trong chấn động, huyết khí bất ổn, chính là ở trước trận bị nàng mạnh mẽ đè ép xuống, ngược lại chịu đựng thành nội thương, bị Nguyên Thương nhìn thấy.

Cổ Nguyệt Mẫn nhìn nàng mang theo ý cười tinh tế, tiếp nhận binh sứ ở trong lòng bàn tay nàng nhéo một cái, tuy không nói chuyện, nhưng lòng có Linh Tê, ánh mắt giao nhau, trong lòng hai người đều ấm áp.

Hoàn Nhan Nhã Đồ sâu sắc , sao lại không thấy ánh mắt giữa hai người , hướng Cổ Nguyệt Mẫn hỏi : “ Nguyên Văn , nàng ta là ai a ? “

Nguyên Thương mặt lạnh không chút biểu tình . Cổ Nguyệt Mẫn thu tay về , đang muốn nói chuyện , ' Lục Tú Tài ' - Lục Minh bên cạnh nói xen vào : “ Đây là thê tử của đại công tử . “

Hoàn Nhan Nhã Đồ ngậy người , nhìn bóng dáng hai người , sắc mặt âm trầm . Hoàn Nhan Nhã Đồ suy nghĩ đều ở trên mặt , không chút nào che dấu . Cổ Nguyệt Mẫn ngửa đầu , đem thuốc trong bình sứ Đông y cho vào miệng , rồi quay đầu hướng nàng cười , nói : “ Hoàn Nhan cô nương , chúng ta phải lập tức rời khỏi đây , ngươi có muốn theo cùng chúng ta hay không ? “

Cổ Nguyệt Mẫn đây là biết rõ còn cô hỏi . Lúc này người Hung Nô đang ở xung quanh bao vây muốn tiêu diệt họ , Hoàn Nhan Nhã Đồ còn lại hơn mười người còn không đủ nhét kẻ rặng bọn họ , đi theo Cổ Nguyệt Mẫn mới càng an toàn . Vì cùng người Hán buôn bán qua lại , người Nữ Chân nhiều người biết tiếng Hán , A Nhĩ Cáp Đồ nghe thấy Cổ Nguyệt Mẫn nói thế , lập tức hướng Hoàn Nhan Nhã Đồ ám chỉ đáp ứng .

Hoàn Nhan Nhã Đồ không chút do dự nói : “ Chúng ta đi theo ngươi ! “ Tuy rằng nàng cùng A Nhĩ Cáp Đồ đều có cùng quyết định , nhưng hiển nhiên Hoàn Nhan đại tiểu thư suy nghĩ nguyên nhân lại không giống . Nàng nhìn thẳng Cổ Nguyệt Mẫn không chút e dè . Rất tốt là da mặt Cổ Nguyệt Mẫn tương đối dày , không hề khiếp sắc hướng nàng lộ ra khuôn mặt tươi cười , ôn hòa thân thiết . Khuôn mặt tươi cười này , ngay cả Lục Tú Tài bên cạnh nhìn cũng có thể cảm thấy có ý tứ câu dẫn hàm xúc . Biết rõ tính nết Cổ Nguyệt Mẫn , Cổ Nguyệt Nghiên nghĩ : Điện hạ sẽ không phải muốn đổi vị vị Công chúa này xuống tay đi ? Hắn nhìn trộm Nguyên Thương một chút , lấy hiểu biết của hắn đối với Nguyên Thương hẳn cảm thấy đây là sự yên tĩnh trước bão táp .

Tấn Dương thành .

“ Khẩn cấp từ tám trăm dặm - Khẩn cấp từ tám trăm dặm - “ Một con khoái mã cầm trong tay lá cờ truyền lệnh Minh Hoàng ngự ban cho đại tướng quân , phía trên cờ có hình đầu sói dữ tợn .

Khoái mã theo cửa thành gào thét lướt qua , vài tên vệ binh ở cửa không khỏi hướng kỵ binh nhìn thoáng qua , nhận ra phục sức của hắn là đại đội trưởng của doanh trại truyền tin ngoài thành , không biết xảy ra chuyện gì khiến hắn tự mình đưa tin . Bọn họ trong lòng kỳ quái , cũng không lắm miệng nghị luận , đứng gác , kiểm tra ... Nên làm việc gì thì làm , người người sắc mặt kiên nghị , binh sĩ canh gác ngay cả biểu tình cũng không có biến hóa . Dưới trướng Trường công chúa , binh tướng nào dám không làm tròn trách nhiệm ?

Khoái mã chạy vội tới cửa [phủ Trần Bắc đại tướng quân] , kéo mạnh dây cương , móng trước con ngựa dựng thẳng lên , lính liên lạc thuận thế lộn ngược ra sau nhảy xuống , thân thủ mạnh mẽ , có thể thấy được võ nghệ tinh thâm .

Hắn giọng cao cờ lệnh , người gác cổng sớm nghe tin giúp hắn mở cửa phủ , để hắn một đường không cách trở vọt vào trong phủ . Xuyên qua bốn sân , quẹo qua ba hành lang , đến một sân gọi là ' Tĩnh viên ' đột nhiên chân sau quỵ xuống , lấy từ trong ngực một cái ống trúc , hai tay giơ lên cao .

“ Báo - Mặc Ngôn đại nhân dùng bỏ câu truyền tin khẩn cấp từ tám trăm dặm . “

Bên trong một nữ tử mặc võ phục màu xám đi ra , tiếp nhận ống trúc , nói : “ Đã biết , ngươi lui xuống , ở ngoài sảnh chờ lệnh ! “

Lính liên lạc ôm quyền nói : “ Mạt tướng tuân mệnh ! “

Nữ tử này cầm ống trúc , hướng nội viện đi tới , ba bước , chỉ bước ba bước , liền vượt qua ba trượng , chạy nhanh đến đại sảnh Tĩnh viên , đứng ở cửa đại sảnh , nhưng không tiến vào , hướng bên trong cung kính cúi đầu bẩm báo : “ Trường công chúa , truyền tin doanh có văn kiện khẩn cấp . “

Trong đại sảnh lúc này có ba người .

Một người là Tà Hiền , mặc khôi giáp đầy đủ , đường đường chính chính ngồi trên ghế trái , tay trái cầm kiếm , đuôi kiếm chạm đất , tay phải đặt trên đầu gối . Quân nhân Trung Quốc đời sau chỉ sợ cũng không thể hơn thế này a !

Người còn lại hiện ngang , đỉnh đặc ngồi trên ghế trái , mũ giáp đã đặt trên bàn , tay trái bưng một tách trà xanh , hai ngón tay phải nắm lấy nắp trà không nhanh không chậm lùa lá trà trên mặt nước . Người này là Đậu Uyên .

Mà người ở phía trên , mặc trường sam màu xám trắng , nhìn ra được y phục này rất cũ kỹ , nhưng được giặt rất sạch sẽ , đai lưng trên hông viền vàng có thêu cảnh thông cùng hoa ngân vô cùng tỉ mỉ , trông cũng rất cổ xưa . Nhưng mặc một thân y phục như vậy khiến bóng lưng thon dài càng thêm cao ngất xuất trần , ngay cả gió nhẹ thổi đến bên cạnh tựa hồ cũng trở nên lắng đọng , trong suốt thêm vài phần . Nàng vấn một búi tóc nam đơn giản , trên người không có trang sức , trừ bỏ y phục này thì không có vật gì khác , ngay cả vũ khí cũng không có . Có lẽ trong thiên hạ , loại thần binh lợi khí nào có thể làm nàng bị thương - chương môn Thiên Cơ Môn , cao thủ đệ nhất - tông sư trẻ tuổi nhất thiên hạ , đôi câu vài lời liền có thể hiệu lệnh võ lâm ?

Nàng lặng lẽ nhìn bức tranh trên tường đại sảnh , nơi đó treo một bức tử trúc , bức tranh thanh nhã đơn giản , rừng trúc mơ hồ có thể thấy được một cái bàn cờ . Trên tranh có một bài thơ ngắn :

Nấu nước pha trà , lặng lẽ nhìn lá phong rơi đầy trời .

Sắc trời nhanh tối , ngoài đầu nhìn thấy dung nhan cười .

Chớ đừng tiếc thương, cùng nhau ngắm cảnh đẹp khắp nơi.

Chấp bút vẽ tranh, hỏi nhân gian nữ nhi tình trường sâu bao nhiêu?

Phản đề hai chữ: Duyệt Dung.

Nghe thấy thị nữ phía sau bầm báo, nàng thậm chí cũng không hồi đầu, chỉ nhẹ giọng nói: “Đọc.”

Một chữ, phát âm cực nhẹ, nhưng ba người đều nghe rõ ràng, giống như người nói chuyện nói ở bên tai.

Thị nữ mở ống trúc dày cỡ hai ngón tay, độ dài bằng ngón út, rút ra một mảnh gấm trắng, đọc:

“Minh Huy Công chúa đưa tin: Phía ngoài Cổ Lan trấn, mười vạn binh Hung Nô của Tả Hiền vương muốn bắt dân chúng mở cửa thành, Mẫn nhi cùng bốn trăm tinh binh đi Bắc thượng, ngàn dặm bốn tập, vây Ngụy cứu Triệu. Mặc Ngôn viết.”

Đậu Uyên vừa nghe kinh hãi nói: “Cháu trai của con rùa Hồ Diên, dám cùng chúng ta chơi dương đông kích tây? Đại soái, Minh Huy Điện hạ ở thảo nguyên nguy hiểm vô cùng, việc này không nên chậm trễ, hãy để mặt tướng đi lấy đầu của hắn!”

Tả Hiền mặt âm trầm, xót xa nói: “Đại soái, không bằng để thuộc hạ dẫn Thanh Lang kỵ đến đó, bảo hộ Minh Huy Công chúa quay về!”

“Hoàng cái gì?”

Cố Thường Y xoay người, không nhanh không chậm nói: “Khoảng cách từ Tấn Dương đến chỗ Mẫn nhi đâu chỉ ngàn dặm? Cho dù đi cũng không kịp rồi. Mẫn nhi lúc nhỏ được ta đã thông hai mạch nhâm đốc, lại được sư huynh Tiêu Dao Tử chân truyền, võ nghệ đạt đến hậu thiên đỉnh, ở đại thảo nguyên cho dù đánh không lại, cũng chạy trốn được.”

Đậu Uyên ho khan một tiếng không nói chuyện. Trong lòng kỳ quái, đổi ngược lại, vị này ngày thường so với ai khác cũng đều khấn trương hơn, hôm nay làm sao vậy? Dựa theo những năm gần đây đối với cô nải nải này hiểu biết... Không phải muốn nổi bão sao?

Cố Thường Y hướng thị nữ vẫy vẫy tay, cho thị nữ tiến vào trong, hỏi: “Còn nói cái gì?”

“Mặc Ngôn đại nhân còn nói, Phò mã của Minh Huy Công chúa cũng đi.”

“Sao?” Cố Thường Y thói quen nhún mày.

Đậu Uyên nghe đến đây hứng thú, nói: “Phò mã? Là người ở hoàng thành dịch dung giả mạo đại soái, đánh bại con thỏ nhỏ Cố khoan - tiểu tử Tô Ki? Tả Hiền giương mắt, lạnh như băng nói: “Trưởng tôn Tô lão soái, nghe nói bộ dạng mi thanh mục tú. Bất quá, kết đôi cùng với Minh Huy Công chúa nhà chúng ta cũng xem như miễn cưỡng.”

Tả Hiền, Đậu Uyên trước kia đều là người của Túc Sa Duyệt Dung, nhắc tới Cố Nguyệt Mẫn, đều dùng chữ 'nhà chúng ta', người ta lập công hiển hách - khuyh thành chi chiến, nhưng trong mắt đại tướng quân - thủ hạ của Túc Sa Duyệt Dung cùng Cố Thường Y, cũng chỉ là 'xem như miễn cưỡng'.

Cố Thường Y nghĩ nghĩ, nói: “Tuy rằng ta cũng hy vọng nàng có thể sớm ngày một mình đảm đương một phía, nhưng dù sao tuổi vẫn còn nhỏ. Ừ, Mộ Dung Thanh Hoa Tây đại doanh cách rất gần... Truyền mệnh lệnh của ta cho Mộ Dung Thanh Hoa, bảo hắn lập tức phái binh tiếp ứng Mẫn nhi, nếu có chút sai lầm, bảo hắn tự cời giáp, đi Nam Cương đào đường sông.”

Thị nữ kia nhìn không được 'Phốc', nhẹ giọng bật cười, rồi ngưng cười, nghiêm trang đáp, “Vâng!”

Cố Thường Y thân nhiên quét mắt liếc nàng một cái, lại nói: “Ngoài ra, lệnh cho Thanh Lang kỵ đóng quân ở cửa Bắc, chuẩn bị Tây tiến. Chờ Tả tướng quân, Đậu tướng quân giao chiến với Thiên Vu Hung Nô rồi lên vào Tây Vực, chờ đợi tiếp ứng Minh Huy Công chúa.”

“Vâng!”

Cố Thường Y phát tay, nói: “Đi đi!”

Đậu Uyên trầm nghĩ, còn tưởng rằng người không nóng nảy, đảo mắt liền hai mặt tiếp ứng, chắc chắn, đây mới là vị chủ nhân bao che khuyết điểm kia a!

Cố Thường Y lẩm bẩm: “Không biết hoàng huynh ở Đông Lữ tình hình chiến đấu như thế nào...”. Xoay người nhìn bức họa trên tường, trầm nghĩ, “Duyệt Dung a Duyệt Dung, người rút cuộc đem mấy thứ đó giấu ở đâu rồi? Người a người, trước khi đi cũng không quên tính kế ta!”

Túc Sa Duyệt Dung một năm kia trước lúc sắp chết, tự biết thời gian không còn nhiều, từng đối với nàng nói, “Thường Y, ta rất muốn hàng năm chúc mừng sinh nhật ngươi, đáng tiếc... Ta lo lắng ngươi ngày sinh nhật sẽ rầu rĩ không vui, đã chuẩn bị lễ vật sinh nhật hàng năm cho ngươi.” “Nói xong giả hoạt cười, “Ngươi nếu muốn quà của ta, thì ngoan ngoãn sống đến hai trăm tuổi, miễn cho ta tự tay dốc tâm sức ra làm lại tiện nghi cho người khác.”

“Ai dám?” Cố Thường Y nhún mày, “Ngươi làm, đều là của ta!”

Túc Sa Duyệt Dung tự tay giúp nàng khâu vạt áo , ôn nhu nói : “ Ngươi nhớ kỹ , mỗi một năm , quà của ta đều chờ ngươi . Qua sinh nhật , nếu ngươi không tìm được , vậy quà đó liền không chờ ngươi ... “

Câu nói kia bỏ đi một chữ , thật ra phải là - Mỗi một năm , ta đều chờ ngươi .

Hàng năm Cố Thường Y đều vắt hết óc tìm kiếm ' quà sinh nhật ' của Túc Sa Duyệt Dung , sợ qua thời gian sẽ không tìm được , quà kia liền tiện nghi cho người bên ngoài .

Năm thứ nhất , nàng tìm được bức họa trúc tía của Túc Sa Duyệt Dung tự tay họa . Nhìn thấy bức họa này , nàng phảng phất như nhớ lại thời thiếu niên , tại trúc viên kia , không hiểu tâm ý của Túc Sa Duyệt Dung , tính tình mê mê đây đưa nàng . Ngồi không yên , mình ở trong viện dưới tàng cây phong mưa kiếm , nàng liền nấu nước pha trà , đợi cho mình luyện kiếm xong , liền dâng nước trà ; Nàng cùng mình chơi cờ , mình liền thừa dịp nàng cúi đầu thêm trà mà đổi cờ , lúc ngẩng đầu , thấy nàng nhìn mình mỉm cười , tùy ý mình gian lận ; Sau khi lớn lên , hai người dặt tay sóng vai , đánh hạ nửa giang sơn , du sơn ngoạn thủy , ung dung tự tại .

Năm thứ hai , nàng tìm được một cái rương lớn . Mở ra , bên trong là mười bộ y phục mùa xuân , mười bộ y phục mùa hè , mười bộ y phục mùa thu , mười bộ y phục mùa đông , mười cái yếm cùng tiết khổ , mười đai lưng , mười đôi giày vải , mười đôi giày da hươu , mười cây trâm , cùng với mười tua kiếm . Túc Sa Duyệt Dung muốn thập toàn thập mỹ , không có nàng , sao lại thập toàn thập mỹ ?

Năm thứ ba , năm thứ tư , mỗi một năm , nàng khắp nơi đi tìm đồ vật của Túc Sa Duyệt Dung lưu lại , mỗi một món đều là tự tay nàng làm . Những lễ vật này , hiện tại là thứ chống đỡ Cố Thường Y sống qua ngày , là một trong những tín niệm quan trọng nhất .

“ Bốn năm , như ngươi đoán , ta đều tìm được bốn món đồ ... Đồ vật năm nay rốt cuộc ở đâu ? “ Cố Thường Y thì thảo tự nói , nhìn bức họa trúc tía xinh đẹp trên tường , ánh mắt dừng ở một câu cuối cùng , ' Nữ nhi tình trường ' , bỗng nhiên linh quang chợt lóe - chẳng lẽ đầu mối ở Duệ nhi và Mẫn nhi ?

Tà Hiền ánh mắt nhìn chằm chằm sàn nhà không chuyển mắt , cứ như dưới đất có mỏ vàng . Những lễ vật này , hần rõ ràng nhất - Lúc trước hần là thuộc hạ của Túc Sa Duyệt Dung , sau mới trở thành thủ hạ đắc lực của Cố Thường Y , trừ bỏ Mặc Ngôn , hần là người Túc Sa Duyệt Dung tin nhiệm nhất . Năm đó , Túc Sa Duyệt Dung được Thần Cơ Tử trị liệu , vốn có thể sống bảy tám năm , nhưng cuối cùng sống không đến bảy năm liền đi , này chỉ sợ có quan hệ rất lớn với việc nàng không ngừng tiêu phí tâm huyết vì Cố Thường Y chuẩn bị thọ lễ .

Ngay lúc Cố Thường Y bởi vì quà sinh nhật năm nay có đầu mối mà không yên , trên đại thảo nguyên , cháu gái được nàng nhắc tới đang cầm tay dạy Hoàn Nhan Nhã Đồ chữ phồn thể .

“ ' Phi như chi vi mỹ , Mỹ nhân chi dị ' * , đều là những lời trong [Kinh Thi] , ý tứ là nói : Chẳng phải cỏ tranh đẹp , mà do người đẹp tặng nên mới không tầm thường . “

(*) Bài thơ Tĩnh nữ 3 .

Tự mục quy đề ,

Tuân mỹ thả dị .

Phi như chi vi mỹ ,

Mỹ nhân chi dị .

Dịch nghĩa :

Từ phía ngoài đồng nội , nàng tặng cho ta cỏ tranh mới mọc .

Ta tin rằng cỏ tranh ấy cũng đẹp và lạ .

Chẳng phải cỏ tranh người đẹp đâu ,

Mà đặc biệt là do người đẹp trao tặng , cho nên mới đẹp (vật gì của người đẹp trao tặng đều đẹp và quý) .

Hoàn Nhan Nhã Đồ nhìn nàng , lại hỏi : “ Ta đây đưa ngươi , ngươi sẽ cảm thấy không tầm thường sao ? “

Cố Nguyệt Mẫn mỉm cười gật đầu nói : “ Thiên lý tổng nga mao , vật khinh tình ý trọng * . Bất luận ngươi đưa lễ vật gì , ta đều sẽ quý trọng . “

(*) Thiên lý tổng nga mao , vật khinh tình ý trọng : Ngàn dặm đưa lông ngỗng , lễ nhẹ tình ý nặng .

Hoàn Nhan Nhã Đồ vui vẻ nói : “ Thật sự ? “

Cố Nguyệt Mẫn cười mà không nói .

Hai người đi cùng đội ngũ , đội ngũ ở phía trước , Cố Nghiên về mặt cười khổ giải thích với Nguyên Thương : “ Đại công tử chỉ là vì mặt đạo vương đình , hư tình giả ý mà thôi , người trăm ngàn đừng để ở trong lòng ... “ Chẳng qua , nhìn về mặt hồ hững hờ lãnh đạm của Nguyên Thương , phỏng chừng lời nói của mình đều uống phí .

Nguyên Thương lạnh lùng nhìn hẩn một cái , sát khí trong mắt làm Cố Nghiên toàn thân run lên . Rất khó tưởng tượng , nàng sao có thể chịu đựng được sát khí tràn ngập như vậy mà không ra tay .

P/S : Tội bạn Thường Y , tội bạn Nguyên Thương =]].

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Tha Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Bộ bộ kinh tâm .

Chương 69 : Bộ bộ kinh tâm * .

(*) Bộ bộ kinh tâm: Từng bước kinh động.

Nguyên Thương không ngừng nói với chính mình : Bình tĩnh ! Bình tĩnh !

Là một sát thủ nếu không giữ được tỉnh táo , sẽ vô cùng nguy hiểm . Đặc biệt vốn không phải ở trong hoàn cảnh an toàn , sẽ khiến cho phán đoán của sát thủ xuất hiện sai lầm . Mà đôi khi sai một bước , liền thua cả bàn cờ !

Dưới tin tức của Ngô Từ Nhân , mọi người trực tiếp hướng về chỗ ba ngàn tinh binh của Mộ Dung Thanh Hoa mà đi . Hai ngày sau , ở giữa đường gặp được bốn binh truyền tin Mộ Dung Thanh Hoa phái tới .

“ Vị nào là Công chúa điện hạ ? “ Binh sĩ cầm đầu tra xét ấn tín xong , lập tức hỏi thăm chỗ của Cố Nguyệt Mẫn .

Nguyên Thương mặt lạnh nói : “ Dẫn đường ! “

Tiểu đội trưởng truyền tin thấy nàng dù mặc nam trang , vẫn có thể nhìn ra là nữ tử , mà vài cái thống lĩnh cũng vây quanh nàng , nghe thấy nàng trả lời , liền cho rằng nàng chính là Minh Huy Công Chúa , vì thế cung kính dẫn đường nói : “ Điện hạ , thỉnh đi bên này . “

Nguyên Thương cười ngửa đi theo hẩn , đám người Lục Tú Tài bị rơi ở đằng sau , hao hết toàn lực khó khăn lắm mới đuổi kịp phía sau nàng , khoảng cách càng lúc càng xa .

Nguyên Thương không muốn nhìn thấy bộ dáng Cố Nguyệt Mẫn đối với người khác ăn nói dịu dàng , cho dù đó chỉ là hư tình giả ý vì muốn lấy được tình báo .

Kiếp trước làm nhiệm vụ , Nguyên Thương không ít lần câu dẫn người khác , nhưng đều là dưới yêu cầu của đại tỷ , không cần nhiều quá hành động - hơn nữa nàng cũng diễn không được , có đôi khi không cần hành động ngược lại càng có thể gạt người - chỉ cần dịch dung sau đó đứng một chỗ , biểu lộ bản tính , lập tức liền thành bằng sơn mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành . Nàng chỉ cần cười nhẹ , nhân vật mục tiêu liền thần hồn điên đảo . Vấn đề còn lại , ... trên giường không phải vấn đề .

Nàng tâm tư không phải đơn thuần , chỉ là theo thói quen xử lý vấn đề đơn giản hóa . Ở nàng nhìn nhận , Cố Nguyệt Mẫn cho tới bây giờ chỉ đối tốt với một mình nàng , dù là lúc trước ở phủ Phò mã , phủ Công chúa hư tình giả ý , cũng chỉ với một mình nàng . Nhưng hiện tại nàng rốt cục hiểu được , Cố Nguyệt Mẫn ôn nhu sẵn sốc còn có thể với người khác , chỉ cần nàng cảm thấy nên làm . Nay vì một cái mặt đạo vương đình , nàng có thể đối với Công chúa Nữ Chân nhu tình làm quen ; Tương lai trở về Đại Yên , không biết còn bao nhiêu chuyện quan trọng , có phải nàng cũng sẽ đem tâm tư chia sẻ với nhiều người ?

Cố Nguyệt Mẫn tâm cơ thâm trầm , từ nhỏ liền đi theo hai cái yêu nghiệt Cố Thường Y cùng Túc Sa Duyệt Dung , biết rõ làm sao để câu dẫn người , nàng tâm tư tinh tế , lại hiểu được mị lực lớn nhất của mình ở đâu , mặc kệ là nam tử hay nữ tử cũng đều dễ như trở bàn tay .

Nguyên Thương yêu Công chúa , ngay từ bắt đầu đã không bình đẳng , ngay từ đầu , chính là Nguyên Thương vì nàng vào sinh ra tử , vì nàng buông tha đi Triều Tiên , vì nàng từ một sát thủ trở thành lãnh tướng , vì nàng buông tha tự do . Nàng chưa bao giờ cho rằng mình lựa chọn sai , cũng chưa từng hối hận , nhưng khó tránh khỏi có chút đau lòng , có chút mê mang . Nàng hiểu được việc này nguy hiểm , nếu không thể kịp thời lấy được mặt đạo vương đình Cố Nguyệt Mẫn tất nhiên sẽ hối hận cả đời , nàng hẳn nên lấy đại cục làm trọng , lấy kế hoạch của Cố Nguyệt Mẫn làm trọng . Nhưng bất nàng nhìn như không thấy , nàng sao có thể làm được ?

Vị sát thủ lãnh huyết hơn hai mươi năm không cầu không lo , lại vì tình khổ sở , để tay lên ngực tự hỏi :

Ta rốt cuộc phải làm sao mới tốt ?

Có lẽ , chiến trường rộng lớn , không phải là vũ đài của nàng . Giang hồ huyết vũ tinh phong mới thuộc về nàng , cho dù là một đường sinh tử , nhưng dù sao cũng nơi nàng quen thuộc .

Bất tri bất giác , đã đi được nửa canh giờ . Nguyên Thương từ trong nỗi lòng phục hồi tinh thần lại , mắt phải giựt mạnh , đáy lòng dâng lên dự cảm không tốt .

Nguyên Thương bỗng nhiên kéo nhanh dây cương , dừng ngựa . Thuộc hạ của Mộ Dung Thanh Hoa thấy nàng dừng lại , cũng quay đầu ngựa trở về , kỳ quái nói : “ Công chúa Điện hạ ? “

Nguyên Thương hỏi : “ Còn bao xa ? “

Binh truyền tin nói : “ Tướng quân ở mười dặm phía trước chờ . “

Nguyên Thương bỗng nhiên nhìn tiểu đội trưởng , lạnh lùng nói : “ Hắn vì sao không tự mình tới đón ? Thật cao giá ! “

Tiểu đội trưởng ngăn người , chột cùi đầu nói : “ Điện hạ thứ tội ! Tướng quân nhà ta không phải muốn lên mặt , chỉ là tướng quân đang cùng đại tướng Hung Nô giao thủ ... “

Nguyên Thương nhú mày nói : “ Đại tướng Hung Nô nào ? “

“ Đại tướng dưới trướng Tả Hiền vương , Hách Liên Đa Đạt ! “

“ Hách Liên Đa Đạt ? Thì ra là hắn , là đệ nhất cao thủ bộ lạc Bạch Dương ! “ Nguyên Thương trầm ngâm gật đầu , thần sắc thà lỏng .

Tiểu đội trưởng nói : “ Việc này không nên chậm trễ ! Điện hạ , nơi này nguy hiểm , vẫn nhanh chóng cùng tướng quân hội hợp ! Tướng quân nhận được quân báo của Trưởng Công chúa , đã muốn chờ lâu ! “

Nguyên Thương gật đầu . Tiểu đội trưởng thấy nàng không trách tội , thở dài nhẹ nhõm một hơi . Đang muốn cười ngựa đi tiếp , bỗng nhiên sau gáy đau xót , nháy mắt tiếp theo có thể nhìn thấy - một khối thi thể ngồi ngay ngắn trên ngựa nhưng đã mất đầu .

Nguyên Thương tay trái kéo dây cương , tay phải cầm Kinh Lôi đao , máu tươi bắn tung tóe trên người nàng , nhìn đặc biệt dữ tợn .

Ba tên binh sĩ hoảng sợ , một người nom nớp lo sợ hỏi : “ Điện hạ ... Người đây là vì sao ? “

Mũi đao Kinh Lôi hướng xuống , máu tươi nóng rực chảy dọc theo lưỡi đao rơi xuống , ở trên tuyết nở rộ những đóa hoa đỏ thắm .

“ Tiếng Hán nói không tệ ! “ Nguyên Thương cười lạnh một tiếng , lập tức nhảy lên , hướng một người gần nhất chém xuống . Người này biến sắc , xoay người lăn xuống , thuận thế rút đao ở thắt lưng , ' Keng ' một tiếng , chặn Nguyên Thương đao thứ hai . Nhìn ra đao uy thế , thế nhưng cũng là một người luyện võ !

Người nọ dùng tiếng Hung Nô hét lớn một tiếng , Nguyên Thương mấy hôm nay theo Cố Nguyệt Mẫn học vài câu Hung Nô , biết trong đó có nói tới chữ ' giết ' , ' đệ đệ ' . Hai tên binh Hung Nô bên cạnh cũng đã sớm đánh tới . Ngay cả hai tên cao thủ - đệ đệ của Hách Liên Đa Đạt cũng từng thua trong tay Nguyên Thương , nàng sao có thể đem linh tôn tướng của này để vào mắt ? Âm khí trong cổ tay ' Xoẹt xoẹt ' hai tiếng , liền bắn hạ hai người , Kinh Lôi đao tiến về phía trước , lạnh lùng vững vàng .

Tên binh Hung Nô còn lại đột nhiên dừng lại , bởi vì quán tính vẫn tiến về trước nửa tấc , cổ cùng Kinh Lôi đao chạm nhau , nơi đó bị cắt vỡ , chảy ra một chút máu tươi , làm hắn không dám nhúc nhích chút nào .

Hắn lấy tay xoa vết máu trên cổ màu đồng phía dưới Kinh Lôi đao , Nguyên Thương lạnh giọng hỏi : “ Người sao biết được hành tung của ta ? “

Thấy nàng trong giây lát giết chết ba người , mặt không đổi sắc , giống như ăn cơm uống nước bình thường , sát khí nhẹ nhàng băng quơ lan tỏa , lúc này mới bước vào đông nhưng tên binh này lại bị bức đến đỏ mồ hôi lạnh , vẫn cố ' mặt cao hơn đỉnh ' , nói : “ Cho dù biết thì sao ? Cố Nguyệt Mẫn , người trốn không thoát ! Ha ha , lúc này , Loạn Đề tướng quân đã mang binh vây quanh nơi này , người có cánh cũng không thể bay ! “

Như đáp lại lời nói của hắn , phía xa mơ hồ truyền đến tiếng vó ngựa . Nghe thanh âm này , không dưới ngàn người , từ phía Bắc chia nhau hướng phía này chạy nhanh đến . Phía Tây , phía Đông cũng mơ hồ có động tĩnh truyền đến , chỉ không quá rõ ràng .

Nguyên Thương không chút do dự , một đao giết hắn , xoay người lên ngựa , hướng phía Nam chạy đi .

Tên lính liên lạc này tới bắt Cố Nguyệt Mẫn , nhưng ngay cả bộ dáng của Cố Nguyệt Mẫn cũng không biết , có thể thấy được không phải do nội bộ có gian tế tiết lộ ra . Vừa rồi bọn họ nhắc tới Trưởng Công chúa đưa tin , lại nhắc tới Trần Bắc đại doanh , nhưng không biết Mộ Dung Thanh Hoa sớm đã

mang ba ngàn tinh binh ẩn nấp dưới vùng đồng bằng , nói vậy hành động lần này cũng không bị tiết lộ , mà do Trương Công chúa đưa tin tới Tây đại doanh bị gian tế đối phương tra được , vì thế không suy nghĩ đến bắt Cổ Nguyệt Mẫn .

Không được !

Nguyên Thương siết chặt dây cương .

Mẫn Nhi thủ hạ chỉ có bốn trăm người , nếu trở về , sẽ đem người Hung Nô dẫn tới . Cổ Nguyệt Mẫn ở phía Nam , Mộ Dung Thanh Hoa ở vùng đồng bằng phía Tây , hang ổ người Hung Nô ở phía Bắc ... Hướng Đông !

Nguyên Thương quay đầu ngựa lại , hướng phía Đông mà đi .

Phía Đông có một cái thung lũng , người Hung Nô vừa lúc mai phục ở nơi này . Nói mai phục cũng không quá thỏa đáng , phải nói là bao vây tiêu diệt . Bọn họ canh phòng ở chỗ này , là vì phòng ngừa ' Minh Huy Công chúa ' đào thoát , cũng không chuẩn bị thật sự xuất thủ - ai có thể dự đoán được vị ' Công chúa điện hạ của Đại yển quốc ' có thể dễ dàng xuyên qua cạm bẫy bọn họ tí mĩ bố trí đây ?

Nguyên Thương phóng ngựa chạy như bay , không chút tạm dừng nhằm về chỗ của người Hung Nô . Lúc sắp đến trận doanh của đối phương , nghiêng hướng chạy về bên cánh đối phương .

Thủ lĩnh Hung Nô A A kêu to , chỉ khoảng nửa khắc liền có kỵ binh Hung Nô phân tán hướng hấn xông đến . Hung Nô lợi hại nhất đó là Kinh kỵ binh , bọn họ đi lại như gió , cung ngựa thành thạo , mỗi người giương cung tên , nhắm ngay Nguyên Thương , cũng không bắn người , mà là bắn ngựa . Xem ra bọn hấn chủ ý muốn bắt sống nàng , áp chế đại Yển .

Cổ Nguyệt Mẫn trong lòng Hoàng đế đại Yển , Trương Công chúa , liền giống như Lục vương tử trong lòng Thiên Vu Hung Nô . Năm đó Thiên Vu bởi vì Lục vương chết mà tức giận đến học máu , cơ hội trả thù rốt cuộc đến , sao dễ dàng buông tha ? Nhất định phải bắt sống nàng bằng được !

Nguyên Thương biết rõ điểm này , lợi dụng tâm lý này của người Hung Nô chạy thẳng về phía trước , hoàn toàn không để ý an nguy bản thân , Kinh Lôi đao , ám khí tẩm độc , đều là bùa đòi mạng binh Hung Nô . Người Hung Nô đã chết mười mấy tên , mà Nguyên Thương như trước không bị ngăn lại . Người Hung Nô lo lắng sẽ giết nàng , chứ không sợ nàng bị thương , đều hướng tứ chi cùng ngựa mà bắn .

Nguyên Thương bản lĩnh chịu đau thiên hạ vô song , cũng không quan tâm thân thể bị thương , ở hiện đại các loại tra tấn đều ném thử qua , liền ngay cả dùng thuốc nôn cũng từng nghĩ cạy miệng nàng ra , càng không nói chút ngoại thương .

Hung Nô cùng văn hóa Hán bị hòa tan rất sâu , tướng lĩnh Hung Nô rất nhiều người biết tiếng Hán , cũng tập binh pháp , luyện võ , tuy rằng thủ lĩnh Hung Nô này không có công phu cao như Hách Liên Đa Đặc , cũng so với Nguyên Thương mạnh hơn nhiều . Lúc hấn giương lên cung tên nhắm vào Nguyên Thương , chúng thân vệ bên cạnh cũng đồng thời giương cung , hấn hét lớn một tiếng , tên sắt của chúng thân vệ đều đồng loạt rời dây cung , mang theo sát khí sắc bén hướng tới Nguyên Thương đang bị vây vọt tới . Nguyên Thương cởi áo khoác , ở không trung đảo qua lại , đem hơn mười tên sắt bao lấy , lại tiếp tục . Tên sắt lệch khỏi quỹ đạo , vẫn theo thể , xuyên phá áo khoác hướng về đất tuyết , thật sâu cắm trong tuyết , chỉ có đuôi tên lộ ra ngoài .

Ngay tại trong nháy mắt Nguyên Thương dùng để thở , tên của thủ lĩnh Hung Nô vừa vọt bắn tới . Kinh Lôi đao của Nguyên Thương chế trụ đao bên hông của một tên Hung Nô bên cạnh , mà tay trái chính là đem ám khí bắn vào mắt một tên binh bên cạnh đang giương cung . Đối mặt với tên dài mang theo nội lực , Nguyên Thương không chút do dự hướng bên trái tránh , nhưng sao có thể tránh ? Tên dài vốn muốn bắn vào ngực phải của nàng , nàng nghiêng thân , liền bắn vào vai phải .

Sức mạnh của mũi tên suýt chút đem nàng ngã xuống ngựa .

Người Hung Nô sẽ không đối với Hắc Kỳ Lân nương tay , Hắc Kỳ Lân phía dưới tuy rằng cực lực né tránh , nhưng vẫn bị trúng mấy mũi tên , mắt thấy sắp đứng không vững .

Nguyên Thương quyết định thật nhanh , nương theo lực của mũi tên lộn ngược ra sau bay vọt lên . Lập tức lại một trận mưa tên trên không .

Lúc Nguyên Thương rơi xuống , dùng trên lưng ngựa một tên Hung Nô ở phía sau , xốc tên binh Hung Nô ném vào trong tuyết , cưỡi ngựa tiếp tục chạy trốn . Mũi tên kia bắn trúng bả vai nàng , thế nhưng không thể làm nàng rơi xuống ngựa .

Thủ lĩnh Hung Nô chấn động - Đây là Công chúa đại Yển võ nghệ không tốt lắm sao ? Sao có thể li lợm như thế ?

P/S: Nguyên Thương thâm rồi!!!

Ta mới edit bộ ' Phi thường quan hệ ' , qua đọc chơi =]].

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Tha Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 78: Tình không duyên phận , chỉ tự hại thân .

Chương 70 : Tình không duyên phận , chỉ tự hại thân .

Mắt thấy bản tên vô dụng , thủ lĩnh Hung Nô thủ lĩnh liền bỏ cung , rút đao ở thắt lưng chỉ huy . Nguyên Thương vừa hạ độc lại dùng ám khí , không bao lâu liền lao ra mấy vòng vây nguy hiểm .

Hắc Kỳ Lân lung lay sắp ngã , thấy người Hung Nô không quan tâm đến mình , trở nên có tinh thần hơn . Thấy mọi người không chú ý , nhích từng chút chạy đi .

Công phu tốt nhất mà Nguyên Thương học là khinh công , không có cách nào khác , vị Thần Cơ Tử đại nhân lúc tuổi trẻ mang tiếng độc y - tiếng xấu đồn xa , độc thuật siêu quần , kẻ thù vô số , khinh công là am hiểu nhất . Cho nên truyền thụ cho Nguyên Thương công phu này , quan trọng và khó khăn nhất cũng là khinh công .

Nguyên Thương một khi hạ quyết tâm chạy trốn , không có thuốc hạ trời buộc , một ngàn binh Hung Nô này thật ra không ngăn được nàng . Chỉ qua non nửa canh giờ , Nguyên Thương liền giục ngựa xông vào rừng rậm bên phải thung lũng .

Rừng cây vào đông không giấu được người , nhưng nàng cưỡi ngựa tránh trái tránh phải , tên của người Hung Nô nhất thời cũng không bắn trúng được nàng , chỉ có thể gờ loãn đao ở phía sau đuổi theo . Lại qua nửa canh giờ , mọi người rốt cục đuổi kịp Nguyên Thương ... ngựa cưỡi , đầu còn thấy được bóng dáng Nguyên Thương ? Chỉ có một con chiến mã Hung Nô trông thật vô tội nhìn mũi tên bốn phía chỉ về phía nó .

Thủ lĩnh ngàn quân Hung Nô về mặt bình tĩnh , nhìn nhánh cây trong rừng , không thấy dấu hiệu có người ẩn nấp , nâng ngón tay chỉ bốn phía , dùng tiếng Hung Nô nói gì đó , nghĩ đến hẳn là không tin Nguyên Thương có thể đi xa , cho thuốc hạ đi điều tra . Binh Hung Nô phân tán bốn phía .

Đã cởi bỏ khôi giáp , mặc võ sĩ phục tuyệt sắc Nguyên Thương núp trong đồng tuyết cạnh cây đại thụ , vẫn không nhúc nhích . Vừa rồi mũi tên ở vai trái , tuy rằng được Thiên Thiên y ngăn chặn không cắm vào trong thịt , nhưng tên có nội lực chấn động khiến cánh tay trái của nàng tê dại .

Trong tuyết lạnh lẽo đến xương , không thể nằm lâu . Nguyên Thương nghỉ ngơi một lát , chậm rãi bò lên , lặng lẽ đi động ...

Đám người Lục Minh theo sau , khoan thai chậm rãi đến , ở trên đường phát hiện thi thể bốn tên lính liên lạc .

“ Hồng rồi ! Việc lớn không tốt ! “ Lục Tú Tài quá sợ hãi , chỉ vào một thuốc hạ nói , “ Người đi thông tri đại công tử ! Những người còn lại , đi theo ta ! “

Lục Tú Tài tiến lên xem xét một phen dấu chân ngựa , mang theo người lần theo dấu vết , phát hiện ngựa hướng về phía Nam một đoạn ngắn , lập tức quay đầu chuyển hướng Đông , sao còn không hiểu ý nghĩ của Nguyên Thương ? Trong lòng kính nể với vị nữ Phò mã này càng thêm sâu hơn , mang theo người không ngừng tiến về phía trước .

Sau đó , ở khe núi phát hiện thi thể của người Hung Nô . Lục Tú Tài đều muốn khóc rồi : Xong rồi , xong rồi ! Vạn nhất Phò mã gia có chuyện gì không hay xảy ra , trước hết không nói đến Phong Lão Nhị cùng người phủ Phò mã không tha cho hắn , chỉ nói Công chúa Điện hạ — nếu Công chúa điện hạ biết , hẳn còn mặt mũi sống trở về sao ?-----

Mạc Bắc , đầu đông ban ngày nhanh xuống , không bao lâu sắc trời dần tối , ánh trăng ở trong tuyết càng rõ ràng . Rừng cây bóng ngược lẫn lộn , phân không rõ là bóng cây hay bóng người .

Đêm tối , là thế giới sát thủ .

“ Ừm ... “ Trong im ắng một tiếng kêu rên rất nhỏ , một tên binh Hung Nô dựa vào đại thụ , chậm rãi ngã trên mặt đất .

Qua non nửa canh giờ , thủ lĩnh Hung Nô rốt cục phát hiện , không tìm được Nguyên Thương , ngược lại người mình lần lượt chết hơn hai mươi người . Hắn kêu lớn tiếng vài cái , ba đến năm binh Hung Nô kết thành một tiểu đội , hơn nữa ở gần hỗ trợ lẫn nhau , bắt đầu thám thính tìm kiếm .

Hừ , rốt cục phát giác sao ?

Nguyên Thương lúc này đã leo lên ngọn cây , tựa vào nhánh cây , cổ nén ho khan , nuốt vào một viên thuốc . Nàng ở lần đầu tiên cùng người Hung Nô đánh giáp lá cà bị trúng mũi tên , tuy rằng được thiên thiên y đỡ , lực độ cũng không kém đi , xa luân chiến [luân phiên đánh] , hơn nữa còn mũi tên của thủ lĩnh Hung Nô kia , khiến nàng khó tránh khỏi nội thương . Nàng từ nhỏ thân thể suy yếu , sau lại dùng được vật , nội lực điều dưỡng sau đó tốt hơn nhiều , lại chịu khó trị phần rể , trong khoảng thời gian ngắn đánh nhau thì không sao , thời gian dài đánh giằng co thì liền phải có hết sức .

Cứ tiếp tục thế này , trong gió tuyết này chỉ khiến nàng càng thêm mệt mỏi suy yếu , sao có thể thoát thân ?

Nguyên Thương gặp phải nguy cơ , không chút nào kích động , quyết định thật nhanh , quyết định liều chết phá vây .

Nguyên Thương rất rõ ràng , đám người Lục Minh hẳn đã phát hiện thi thể trên thảo nguyên . Nhưng cho dù đợi cho Lục Minh đến cứu viện , thì có ích lợi gì ? Nếu cùng người Hung Nô giao chiến , chỉ thêm càng nhiều người chịu chết chứ đừng nói cứu mình ra ngoài ! Đám người Lục Minh chết sống không quan hệ , liên lụy đến Cổ Nguyệt Mẫn thì phải làm sao ?

Nguyên Thương xuất ra một lọ đan dược màu đen . Luyện chế lúc ở trên giang hồ , tác dụng tương tự thuốc kích thích , hơn nữa dược liệu lượng rất mạnh , độc tính rất nặng , rất hại thân , trước khi thân thể nàng được điều dưỡng tốt thì không thể dùng , nếu không sẽ lưu lại nội thương , không thể chữa khỏi — Trên thế gian này , nếu Nguyên Thương cùng Thần Cơ Tử nói không thể chữa khỏi , thì thần tiên cũng không có biện pháp .

Nàng chỉ theo thói quen mang theo , không nghĩ nhanh như vậy đã dùng đến .

Mở bình ra , đem viên thuốc lớn cỡ hạt đậu toàn bộ dùng hết . Thuốc xuống bụng , giống như bị hỏa thiêu . Trong miệng bỗng ngọt , một ngụm máu từ cổ họng tràn ra . Nguyên Thương cường ngạnh đem máu nuốt xuống , khiến dược hiệu chậm rãi phát ra toàn thân . Làm nàng không cảm giác được toàn thân đau đớn , cả người tràn ngập sức mạnh , mạnh mẽ rút ra Kinh Lôi đao , hướng tới địa phương Hung Nô bao vây yếu nhất vọt tới .

Nàng là sát thủ , tập võ tự nhiên cũng thiên về ám sát thuật . Ban ngày cùng Hung Nô đấu nhau , chỉ có thể miễn cưỡng chống đỡ , đến buổi tối ở trong rừng cây , mới chính thức đánh một trận . Dưới ánh trăng , phía trên tuyết , đao kiếm hàn quang càng thêm khiến lòng người lạnh ngắt . Nguyên Thương hạ quyết tâm — đi không được sẽ chết ở trong này , trong tay không để ý sinh tử , chỉ muốn giết , không cần bảo vệ bản thân .

Người Hung Nô phát hiện tung tích của nàng , lập tức một đàn xông lên . Nếu không phải uống qua thuốc , Nguyên Thương cũng sẽ chết vì mệt .

Ánh mắt thủ lĩnh Hung Nô đã muốn đỏ , ban ngày để nàng xung phong liều chết một phen , buổi tối lại thêm hơn mười mấy huynh đệ chết trong tay một Công chúa đại Yến . Quân đội người Hung Nô xây dựng cùng Trung Nguyên bất đồng , thủ hạ của bọn họ phần lớn đều là bộ lạc ruột thịt của mình , cũng có phần lớn là quân riêng của mình , chết một người cũng đau lòng . Nguyên Thương giết người , đã chọc giận hắn . Tuy nói hắn cũng muốn bắt sống giao cho Thiên Vu linh thượng , nhưng cũng không muốn nàng từng bước cắn giết thế lực của mình — nếu thực lực tổn hao nhiều , hắn ở triều đình Hung Nô địa vị sẽ giảm xuống trên diện rộng !

Hắn tìm treo ngang , giờ lên cung tiễn , quát một tiếng ' Giết ' , một đám thân vệ theo đó giương cung , bắn ngay !

Mưa tên bốn phương tám hướng vọt về phía Nguyên Thương . Tại đây tuyết rơi cây cối thưa thớt , không có vách đá , cũng không có bụi cây , không thể nào trốn , Nguyên Thương mắt thấy mưa tên không kể giờ phút tới , trong lòng biết giờ phút này không thể may mắn thoát khỏi , thẳng thân không tránh né , phảng phất như mưa tên không tồn tại .

Ánh đao bay lượn , năm bước liền thấy máu tươi , từng bước đi đến hoàng tuyền , Nguyên Thương cả người đầm máu , dưới chân không có nửa điểm chân chõ . Kiếp trước của nàng , tự do quan trọng nhất , rồi đến sinh mạng .

Đời này lại thay đổi — an nguy của người kia quan trọng nhất , những thứ khác đều dẹp qua một bên .

Ngay giờ khắc mưa tên bắn nàng , bên tai bỗng nhiên vang lên một tiếng hét lớn “ Đi ! “ Trên không trung nhảy ra một người , đỡ lấy thất lưng nàng , một cước giẫm lên trên đầu tên binh Hung Nô , bay vọt ra ngoài . Nơi mưa tên bắn tới Nguyên Thương trong nháy mắt , trăm tên rậm rạp cắm trên mặt đất , vừa nhìn liền thấy sát khí lâm liệt .

Người này công lực cực cao , so với Hách Liên Cẩm cũng không kém nhiều , khinh công lại tuyệt đỉnh . Xuất kỳ bất ý [hành động bất ngờ khi người ta không đề phòng] , ở giây lát thoát ra vòng vây người Hung Nô .

Ở phía ngoài vòng vây , ở chỗ tối một con ngựa đang núp dưới bóng cây , thấy hai người , lập tức chạy ra . Người này ôm Nguyên Thương chạy nhanh , vừa lúc dừng ở Hắc Kỳ Lân , một đường lao về hướng Bắc .

Người Hung Nô phản ứng lại , đuổi theo ra , hai người đã chạy được hồi lâu .

Nguyên Thương ngồi trên Hắc Kỳ Lân tiến về phía Bắc , nhìn nam tử cứu mình , không phải Chu Văn Tuyền thì có thể là ai ?

“ Đi hướng Đông ! “ Nguyên Thương nhắc nhở nói , “ Phía Bắc có mai phục của Loan Đề tướng quân Hung Nô . “

Chu Văn Tuyền đối với nàng ngoan ngoãn phục tùng , lập tức đổi hướng nhắm về phía Đông .

Nguyên Thương hỏi , “ Ngươi sao lại ở chỗ này ? “ Không biết hắn ở trên cây mai phục bao lâu , ở một khắc cuối cùng cứu nàng ra ngoài . Chu Văn Tuyền chau mày , nói : “ Ta thấy Hắc Kỳ Lân trở về , người đầy tên , lo lắng ngươi gặp phải nguy hiểm ... Ta tới chậm , Kì muội ... “

Nguyên Thương nghe thấy hai chữ ' Kì muội ' , nhủ mảy , nhưng cuối cùng không có trách cứ .

Chu Văn Tuyền thấy sắc mặt của nàng , vội vàng nuốt xuống xung hô vừa nói được một nửa ... , câu nói kế tiếp cũng không nói ra được .

Hai người cũng không nói chuyện . Chu Văn Tuyền không dám nói , Nguyên Thương được lực đi qua , một nói không nên lời . Dưới đêm trăng , chỉ còn lại tiếng vó ngựa từng hồi .

Đến bên cạnh vách núi , Chu Văn Tuyền ghim ngựa , nói : “ Kì ... Chúng ta cứ đi như thế không được . Hắc Kỳ Lân thương thế không tốt , mang theo hai người sớm hay muộn cũng bị đuổi theo . “ Chu Văn Tuyền về mặt chân chõ , muốn nói lại thôi .

Nguyên Thương ngay cả đứng cũng không vững , thấp giọng nói : “ Ngươi cứu ta tới đây , ta đã vô cùng cảm kích . Ngươi cười Hắc Kỳ Lân đi đi ! “ Nàng không phải Tô Kì , Hắc Kỳ Lân vốn của hắn , xem như trả lại cho hắn . Lúc trước mình muốn mang Hắc Kỳ Lân tặng cho Cổ Nguyệt Mẫn , lấy bạch mã ' Dung nhi ' so sánh , mới khiến nàng hiểu được , bảo mã cũng có linh tính , ngựa tốt chân chính , sẽ không tùy ý chủ nhân tặng tới tặng lui .

Chu Vân Tuyền sững sờ , chợt cười khò , nói : “ Ta là người tham sống sợ chết sao ? Kì muội — người cứ để ta gọi một tiếng Kì muội đi ! Ta biết người không giống trước đây , nhưng tâm ý đối với người chưa bao giờ thay đổi . Dù người có biến thành bộ dáng gì , thay đổi thành tính tình gì , người cũng là người . Chỉ là , người thích Nguyên đại công tử kia , phải không ? “

Nguyên Thương trầm mặc , nhẹ nhàng gật đầu .

“ Ta đã biết , ta đã biết ... Người đã yêu người khác , thì ta còn có thể nói gì ? “ Chu Vân Tuyền ánh mắt thống khổ , “ Kì muội , người liền trốn ở nơi này , ta dắt truy binh rồi đi , sau đó người về hướng Tây , cùng hộ vệ Nguyên đại công tử hội hợp ! “

Nguyên Thương kinh ngạc nhìn hấn . Hấn làm như vậy , mình sẽ có vài phần hy vọng thoát hiểm , nhưng hấn gần như phải chết không thể nghi ngờ .

“ Vì sao ? “

“ Vì sao ư ... Người mặc dù đã quên ta , nhưng ta sao quên được những năm tháng lúc nhỏ ? Ta chỉ hy vọng người bình an . Chỉ cần người cần , dù là đầm rồng hang hổ ta cũng nguyện vì người xông vào . “

Chu Vân Tuyền nói xong , không đợi nàng phản ứng , liền cười Hắc Kỳ Lân , phóng ngựa đi về phía Đông . Xa xa , lập tức truyền đến một câu : “ Kì muội , ta đi rồi , người bảo trọng ! “

Nguyên Thương nhìn bóng dáng hấn , thấy trên lưng hấn có cắm hai mũi tên , đúng là lúc cứu nàng ra đã bị thương , cũng không thấy hấn có chút phản ứng , ngay cả một chút đau đớn cũng không có . Nguyên Thương nhìn bóng dáng hấn càng lúc càng xa , chỉ cảm thấy buồn bã khôn kể , không biết là cảm giác của mình , hay là cảm giác của chủ nhân thân thể này còn lưu lại một chút ý niệm sót lại trong đầu , khiến nàng có chút khổ sở .

Nàng cảm giác , chính mình có thêm một chút gì đó mà khi lâm sát thủ đầu trước chưa từng có . Nguyên Thương thật lâu về sau mới biết được , cái này gọi là đối nhân xử thế [cách làm người] .

Chu Vân Tuyền sau khi rời khỏi , Nguyên Thương cứ như vậy tựa vào vách núi đen dưới tuyết , nàng gần như muốn hôn mê .

Bộ dáng hiện tại của nàng , nhúc nhích thế nào được ? Đừng nói đi tìm Cố Nguyệt Mẫn , không biết mình có thể sống đến mặt trời ngày mai hay không .

Trong thoáng chốc , nàng bỗng nhiên nhớ tới lời nói của Chu Vân Tuyền trước khi đi — Ta chỉ hy vọng người bình an . Chỉ cần người cần , dù là đầm rồng hang hổ ta cũng nguyện vì người xông vào .

Những lời này , cùng mình đối với Cố Nguyệt Mẫn vô cùng giống nhau . Chỉ là chưa bao giờ đem những lời này nói ra miệng .

Nguyên Thương nhìn bầu trời .

Tuyết lại bắt đầu rơi .

Nhìn tuyết rơi đầy trời , nàng có chút quyến luyến ấm áp trên người Cố Nguyệt Mẫn . Rất kỳ quái , không phải độ ấm của thân thể , mà là tươi cười ấm áp của nàng .

Không biết qua bao lâu , cùng ngày hôm đó , khi tia ánh sáng rạng đông đầu tiên hiện ra , Nguyên Thương ý thức dần dần chìm vào bóng tối .

P/S : Tuyền ca si tình quá!

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Tha Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 79: Truy tìm .

Chương 71 : Truy tìm .

“ Nói miệng không thể làm chứng , lấy gì làm bằng chứng ? “ Hoàn Nhan Nhã Đồ trên mặt không có kinh ngạc , nhưng có chút do dự .

Cố Nguyệt Mẫn cười nói : “ Bằng chứng thật ra có , chỉ sợ người không biết ! “

Hoàn Nhan Nhã Đồ vừa nghe , trừng mắt nói : “ Ai nói ? Ta từ lúc sáu tuổi đã bắt đầu học tiếng Hán , phụ vương đã mời tú tài của Tàn triều về dạy nho học cho ta cùng vương huynh , những thứ của đại Yến quốc , trên cơ bản ta đều biết ! “

Cố Nguyệt Mẫn trầm nghĩ , khó trách Hoàn Nhan Nhã Đồ lại tinh thông quan thoại Trung Nguyên . Vừa mới chỉ nàng [Kinh Thi] thì liền phát hiện - kỳ

thật nàng đều biết, chỉ là làm bộ như không hiểu, mình cũng không có vạch trần.

Cổ Nguyệt Mẫn lấy ra bản văn thư nháp của Cố Duệ, bằng gấm vàng, trục cuốn bằng gỗ lim, đầu đuôi đều điểm một chút hoa văn hình rồng, chính văn chỉ viết bốn chữ to - ' Tuỳ cơ ứng biến ', cuối cùng là con dấu của Thái tử và giám quốc ngọc tỷ.

Cái gọi là ' Tuỳ cơ ứng biến ', cầm văn thư này tương đương với việc có quyền lợi điều động quan viên văn võ địa phương của đại Yến làm việc, quyền lực rất lớn.

Hoàn Nhan Nhã Đồ nhìn thế liền biết, nàng một bên vừa xem vừa nói: “ Ta cảm thấy, người nhất định là hoàng tộc, là một Hoàng tử - thấp nhất cũng phải là Quận vương! Ta nghe nói, hoàng tử hoàng tôn của đại Yến đều là hậu duệ quý tộc của vua, quý tộc chân chính, giống như người vậy! “

Cổ Nguyệt Mẫn cười mà không nói.

Hoàn Nhan Nhã Đồ cầm văn thư lật qua lật lại nhìn kỹ, bỗng nhiên cười nói: “ Ở cạnh Cổ Lan trấn cho tộc ta một nơi thương phụ [nơi thông thương buôn bán], quả thật đối với Nữ Chân ta trăm lợi mà không hại, nhưng đối với đại Yến cũng vậy - như vậy xem ra, đại Yến cũng không chịu thiệt, ta dâng lên mặt đạo vương đình Hưng Nô, hiển nhiên là ta chịu thiệt! “

Nữ Chân lấy việc cướp bóc Hưng Nô, Đột Quyết, cùng với phần lớn các bộ lạc lớn nhỏ trên thảo nguyên làm nguồn thu vào, mà rất nhiều chuyện bởi vì thông thương không tiện, đều phải bán thảo hoặc vứt bỏ, nếu có thể cùng đại Yến thành lập một nơi thương phụ chuyên dụng cho hai tộc, chẳng những đối với việc sinh sống của Nữ Chân có lợi thật lớn, càng khiến cho rất nhiều thế lực trên thảo nguyên đối địch với Nữ Chân tộc e dè núp dựa đại Yến này, nếu có thể đạt được sắc phong, vậy thì càng tốt! Thế lực của Đột Quyết, vốn Đông Đột Quyết kém xa Tây Đột Quyết, bởi vì thế Đông Đột Quyết hướng đại Yến xưng Thần, có được sắc phong của đại Yến, chiếm cứ thảo nguyên phía Đông, Trường Công chúa còn vì Đông Đột Quyết thành lập sáu nơi thương phụ, hiện tại địa vị cùng Tây Đột Quyết ngang nhau!

Khó trách thảo nguyên ai cũng muốn đi đến Trung Nguyên, đơn giản vì Trung Nguyên thật sự rất dồi dào a ... Hiện tại Nữ Chân tộc đương nhiên không có ý nghĩ xâm lược Đại Yến như Đột Quyết, đại Yến trước mắt rất cường thịnh, Nữ Chân lại quá mức nhỏ yếu, Hoàn Nhan Nhã Đồ hy vọng, chỉ là hy vọng bộ lạc mình có thể được đại Yến che chở. Một Công chúa Nữ Chân có thực quyền, một người là quý tộc Hoàng thất đại Yến, hai người chỉ dùng miệng lưỡi, hiệp định này liền được quyết định, đều có tác dụng như văn bản cam kết của Liên hiệp quốc đời sau.

Chỉ là, hiện tại Hoàn Nhan Nhã Đồ bỗng nhiên nói một câu - “ Ta chịu thiệt “, rõ ràng là muốn nâng giá, thêm điều kiện. Cổ Nguyệt Mẫn kiên nhẫn vô cùng tốt, thân nhiên cười nói: “ Cách cách còn yêu cầu gì? Nếu Nguyên Văn làm được, nhất định sẽ cố hết sức! “

“ Cái này thì người có thể làm được! “ Hoàn Nhan Nhã Đồ mỉm cười, nói, “ Người thú ta! “

Cho dù ở đại Yến, nữ tử có thể được phong tướng xưng hùng đứng ra cầm quyền, thì nữ tử Trung Nguyên cũng ít có người nào phóng khoáng như nữ tử thảo nguyên này.

Cổ Nguyệt Mẫn sớm có chuẩn bị tâm lý, thân nhiên cười nói: “ Hoàn Nhan cô nương đã quên - ta đã thành thân. “

“ Hừ là được! “ Hoàn Nhan Nhã Đồ nói xong, bỗng nhiên nghĩ đến tình địch kia cũng coi như là ân nhân cứu mạng của nàng, nữ tử Nữ Chân, có ân báo ân, có thù báo thù, không thể quên ân phụ nghĩa, sửa lời nói, “ Người Hán các người không phải có thể thú rất nhiều thú sao? Nếu không, cũng lắm cho nàng làm thiếp đi! “

Đề Nguyên Thương làm thiếp? Không chừng nóng giận liền muốn diệt Nữ Chân đi! Cổ Nguyệt Mẫn cười đang muốn trả lời, bỗng nhiên nhìn thấy lính liên lạc từ phía trước chạy vội đến, nói: “ Đại công tử, xảy ra việc lớn rồi! Mộ Dung tướng quân phái binh tới đưa tin nhưng không ngờ lại là người Hưng Nô giả mạo, Nguyên đại nhân một mình chạy về phía Đông, Lục đội trưởng đã đuổi theo! “

Toàn đội quân yên lặng chừng thời gian một hơi thở, mới vang lên thanh âm của Cổ Nguyệt Mẫn: “ À, ta không nghe rõ, người nói lại một lần nữa! “ Cổ Nguyệt Mẫn ngữ khí bình thường, như xưa bình tĩnh tự nhiên, chỉ là ngữ khí càng nhẹ nhàng, nhu hòa.

Thị vệ được Lục Minh sai về truyền tin cảm thấy có chút kỳ quái, hẳn đã nói rất rõ ràng a, gần từng chữ không có chút câu thả, nhìn bộ dáng sợ hãi của mọi người chung quanh, rõ ràng đều đã nghe rõ, nhưng Công chúa Điện hạ sao lại ... Hẳn là thuộc hạ của Lục Minh, vốn là người của phủ Công chúa, luôn xem lời nói của Cổ Nguyệt Mẫn như mệnh lệnh, lập tức không chút do dự một chữ lặp lại cũng không sót: “ Mộ Dung tướng quân phái binh tới đưa tin nhưng không ngờ lại là người Hưng Nô giả mạo, Nguyên đại nhân một mình chạy về phía Đông, Lục đội trưởng đã đuổi theo! “

Cổ Nguyệt Mẫn là người hiểu rõ Nguyên Thương nhất trên đời, nghe thấy Nguyên Thương đi về phía Đông, liền biết suy nghĩ của Nguyên Thương, cũng gián tiếp từ hành động của Nguyên Thương đoán được nơi người Hưng Nô mai phục.

“ Phong Lão Nhị! “

“ Có thuộc hạ! “

“ Lập tức phái người xuống đồng bằng, tìm Mộ Dung Thanh Hoa! “

“ Vâng! “

Phong Lão Nhị về mặt xanh mét cho hai tên thám báo phía sau một ánh mắt, kỵ binh chớp mắt lập tức theo hắn ra ngoài. Những thám báo này, đều là lão binh trải qua chiến trường, thuật cười ngửa thành thạo, tâm trí cứng cỏi, bởi vì trên chiến trường bị thương quá nặng, nên có chút thương tật, phải

lui về . Sau đó thương lành , nhưng lại có di chứng những người vô nghệ tốt ở lại Tô gia làm hộ vệ , để kiếm sống . Sau khi đưa đến phủ Phò mã , những người giỏi nhất được huấn luyện đặc biệt làm thám báo , một có thể so với mười người , ở trên chiến trường có thể so với vô lâm cao thủ , xem như là tâm phúc của Nguyên Thương , vô cùng lo lắng an nguy Nguyên Thương .

“ Cổ Nghiên ! “

“ Có thuộc hạ ! “

“ Ngươi thống lĩnh bốn trăm thị vệ , chờ thám báo dò được nơi đóng quân của Mộ Dung tướng quân , tụ họp với Mộ Dung tướng quân . “

Cổ Nghiên đột nhiên ngừng đầu , “ Công tử , ngươi muốn ... “

Cổ Nguyệt Mẫn không để ý tới hắn , đối với Thành Thiên Phách vẫn thờ ơ , lạnh nhạt ở gần đó , nói : “ Thành sư huynh , thương thế của ngươi khỏi hẳn chưa ? “

“ Sớm tốt rồi ! “ Thành Thiên Phách ha ha cười nói , “ Chỉ là gãy mấy cái xương sườn thôi , công phu người Hoàng Tuyền Cốc ta vốn là đoạn cốt [làm gãy xương] công phu , này thì coi là gì ? Không cần ngươi nói , ta theo ngươi đi cứu người là được ! Lão Thành ta không phải còn thiếu ngươi một mạng sao ? “ Tần Hoàng bảo tàng chỉ là vật ngoài thân , vì nghĩa khí giang hồ , Thành Thiên Phách ngay cả bảo tàng cũng không tìm nữa , ở lại muốn giúp đỡ ! Nếu lúc này bảo tàng bị người khác mang đi , cũng do ý trời !

Cổ Nguyệt Mẫn chấp tay nói : “ Làm phiền sư huynh ! “

Cổ Nghiên chấn động , thất thanh nói : “ Không được ! Ngươi trăm ngàn lần không thể làm việc nguy hiểm ? “

Vốn ngàn dặm bồn tập [ngàn dặm hành quân] đã khiến Cổ Nghiên ngày đêm lo lắng , Minh Huy Công chúa nếu xảy ra chút chuyện , thống lĩnh như hắn bị diệt cả tộc cũng không bù lại được , nghe được tin tức của Mộ Dung tướng quân , hắn mới thờ dãi nhẹ nhõm một hơi . Thật vất vả mới có thể nhìn thấy Mộ Dung tướng quân , vị chủ nhân còn muốn tự mình chạy đến chỗ nguy hiểm , làm sao có thể để như vậy ?

Trầm ổn như Cổ Nghiên , đây là lần đầu tiên ngang nhiên phản đối mệnh lệnh của Công chúa Điện hạ , “ Không bằng để thủ hạ đi đi ! Người thân thể thiên kim , sao có thể ... “

“ Ta đã quyết định , ngươi lĩnh mệnh là được ! “ Cổ Nguyệt Mẫn luôn đối với thuộc hạ vô cùng khiêm tốn , nhưng khi đã quyết định , liền không dễ dàng thay đổi .

Cổ Nghiên không thể , cúi đầu không nói .

Cổ Nguyệt Mẫn hướng Hoàn Nhan Nhã Đồ nói : “ Hoàn Nhan cô nương , ngươi thấy đấy , ta phải đi tìm nàng , ngươi cùng thuộc hạ của ta đi đến chỗ Mộ Dung tướng quân đi ! “

Hoàn Nhan Nhã Đồ nói : “ Ta đi với ngươi ! “

A Nhĩ Cáp Đồ kinh hô : “ Cách cách ! “

Hoàn Nhan Nhã Đồ trừng mắt nói : “ Sao thế ? Ngươi dám quản ta ? “

A Nhĩ Cáp Đồ vội vàng nói : “ Nô tài không dám ! Chỉ là ... Hiện tại Nữ Chân tộc chúng ta đang đối mặt với thời khắc sống chết , cách cách sao có thể vứt bỏ con dân của người ? “

Hoàn Nhan Nhã Đồ nắm roi da trong tay quát tới , trợn mắt trách mắng : “ A Nhĩ Cáp Đồ , cậu nô tài như ngươi dám trách ta sao ? “

A Nhĩ Cáp Đồ cúi đầu nói : “ Nô tài không dám ! “

Cổ Nguyệt Mẫn nói : “ Hiện tại người Hung Nô đang bao vây tiêu diệt người Nữ Chân , biên giới của đại Yên ta cũng đang gặp nguy cơ lớn , chỉ có thể bất ngờ tập kích vương đình mới có thể thoát hiểm , mà vương đình mật đạo chỉ có người Hoàn Nhan các ngươi biết . Ta đi cứu thế tử của ta , ngươi đi cứu người nhà của ngươi , chờ lúc thành công gặp lại cũng không muộn . “

Nữ tử tính tình giống như Hoàn Nhan Nhã Đồ , chỉ có dùng lời nói nhẹ nhàng mới có tác dụng .

Hoàn Nhan Nhã Đồ nghe thế mới gật đầu : “ Được ! Ngươi chờ ta , ta sẽ đến đại Yên tìm ngươi ! “ Không biết Hoàn Nhan Nhã Đồ biết được thân phận của Cổ Nguyệt Mẫn có rút roi chạy đến kinh thành giết người hay không . Thật may Cổ Nguyệt Mẫn tâm tư đủ trầm ổn , nhóm thám báo Phong Lão Nhị cũng khôn khéo hơn người , đã đưa cờ hiệu ' Tìm kiếm tung tích Mộ Dung tướng quân ' trước tiên thông báo cho Mộ Dung Thanh Hoa , nếu không , trên đường vị Công chúa Nữ Chân bốc đồng này biết Cổ Nguyệt Mẫn lừa gạt nàng , không mang bọn họ đi đến mật đạo liền phiền toái .

Trình Duyên nói : “ Tuy rằng thuộc hạ cũng muốn tiến đến hang ổ của người Hung Nô giết bọn hắn , nhưng an nguy của người bọn Hung Nô mạng chó sao có thể so ? Xin cho thuộc hạ đi theo ! “

Những thủ lĩnh thị vệ khác cũng rói rít : “ Đúng vậy , người sao có thể lấy thân mạo hiểm ? Xin cho thuộc hạ đi cùng ! “ Bốn trăm thuộc hạ cũng đồng loạt quỳ xuống : “ Xin cho thuộc hạ đi cùng ! “

Cố Nguyệt Mẫn nhìn người vẫn luôn hiểu đạo lý bên cạnh - Cố Nghiễn cũng yên lặng , sau đó nhìn nàng không nói , liền nổi giận : “ Người cũng muốn kháng lệnh không nghe ? “

“ Thuộc hạ không dám kháng mệnh, chỉ mong Điện hạ suy nghĩ lại ! “

Cố Nguyệt Mẫn mặt không chút thay đổi nhìn hẩn một cái , nói : “ Người theo kịp ngựa của ta sao ? “ Nói xong kẹp bụng ngựa , tuyết sắc bảo mã lao như bay . Thành Thiên Phách cười hắc hắc , cũng thúc giục bảo mã đồ thẩm đuổi theo , lưu lại một đám thị vệ ngây ngốc nhìn bóng dáng bọn họ .

P/S: Trong lúc Công chúa dụ gái thì người ta bị thảm muốn chết!

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Tha Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Tấn Dương sơ ngộ .

Chương 72 : Tấn Dương sơ ngộ [Lần đầu gặp ở Tấn Dương] .

Nguyên Thương tỉnh lại , nhìn thấy lều bạt trên đỉnh đầu , trên người đang được đắp áo da dê , bên cạnh là một nữ tử xa lạ đưa lưng về phía nàng , đang lục lọi y phục và đồ vật của nàng .

Nguyên Thương xoay người đứng dậy , một chiêu bóp cổ người này , khẽ quát : “ Người là ai ? “

Nữ tử sợ hãi nhìn nàng , chỉ là một cô gái mười hai mười ba tuổi , gầy nhom , da hơi đen , trên mặt hơi thô ráp do bão cát , hơi đỏ , dưới khóe mắt có một ít tàn nhang , chỉ có đôi mắt vừa đen vừa sáng , trong suốt thấy đáy , mang theo ý cười dịu dàng . Nàng bộ dạng bình thường , chất liệu y phục lại không tệ , chắc là quý tộc trên thảo nguyên .

Nguyên Thương nhìn vật trong tay nàng , phát hiện trong tay nàng là kim khâu , thì ra đang giúp nàng vá áo .

Nguyên Thương buông tay ra , dừng một chút , nói : “ Thực xin lỗi , ta ... “ Nàng chưa bao giờ hướng người khác giải thích , không biết nói sao mới tốt . Nói xong bỗng nhiên giật mình - người này nhìn không giống người Hán , không biết có hiểu tiếng Hán không ?

Cô gái ho khan hai tiếng , miễn cưỡng cười cười , cúi đầu nói : “ Không sao . “ Nói tiếng quan thoại của đại Yên . Nàng chỉ vào chén gỗ trên chiếc bàn dài , nói : “ Ta đi lấy cho người chén nước . “ Nói xong liếc mắt nhìn Nguyên Thương , có chút sợ hãi . Thấy Nguyên Thương gật đầu , tay chân luống cuống đi nấu nước , sau một lúc lâu mới bung vào một chén nước trắng . Nguyên Thương uống một ngụm , ngọt lành sảng khoái , có chút vị bùn đất , hẳn là nấu nước tuyết .

Cô gái cẩn thận nhìn nàng , nói : “ Tỷ tỷ , người hết bệnh rồi sao ? Ngày đó thấy người bị thương rất nặng ... “

Nguyên Thương phóng nhẹ âm thanh , hỏi : “ Là người đã cứu ta ? “

Cô gái nhẹ nhàng gật đầu , “ Đoàn đội của chúng ta đi qua địa phương nơi người hôn mê , ta đi đến gần đó nhặt cùi , thấy người ngồi tựa bên vách núi đen , bị thương ... “ Cô gái chậm rãi nói xong , dần dần lá gan lớn hơn một chút , Nguyên Thương hỏi bóng gió vài câu , rốt cuộc hiểu được sự việc đã xảy ra .

Thì ra cô gái này là người Đông Đột Quyết , tên là A Sử Na Ngải Nhị . Đoàn ngựa của nàng , đang trên đường từ Đông Đột Quyết đến Tây Đột Quyết , đây là đoàn đội thay mặt cho chính quyền đến ' Hội nghị trao đổi tình hữu nghị ' .

Đột Quyết đang trong quá trình dần trở nên cường đại , người Hung Nô bỗng nhiên di chuyển đến phía Đông , hai phương giao chiến , đem người Đột Quyết mới trời dấy dè ép . Phần lớn người muốn nghị hòa , cùng nhau xâm chiếm đại Tần . Một bộ phận nhỏ người Đột Quyết do Ô Chất Lặc cầm đầu phản đối . Ngày trước , Ô Chất Lặc cùng Đột Quyết Khả Hãn tình thế như nước với lửa , chỉ là gia tộc của Ô Chất Lặc đứng mảnh thiện chiến , chưa thể khinh động , Đột Quyết Khả Hãn * quyết định cùng Hung Nô liên binh xuôi Nam đại chiến , sau khi thắng lợi trở về sẽ thu thập hẩn .

(*) Khả Hãn : Chỉ vua Đột Quyết .

Trưởng tử của Ô Chất Lặc - A Sử Na Hà Khánh ra giá ba ngàn thạch lương thực [90 tấn] , bí mật thông báo cho thủ thành biên quan - Tướng Cố Hóa Tuyên . Cố gia nhận được tin tức , sau mới xuất hiện [Khu lỗ giang hồ lệnh] tiếng tăm lừng lẫy , Cố gia mới thừa thế xông lên , thành lập Đại Yên . Từ đó về sau Ô Chất Lặc mang theo một bộ phận người Đột Quyết tách ra , xưng làm Đông Đột Quyết . Thủ lĩnh hiện tại của Đông Đột Quyết là A Sử Na Hà Khánh được xưng là ' Duệ Khả Hãn ' [Khả hãn cơ trí] , Cố Kiến Khôn sau khi đăng , phong hẩn là ' Hà Đông Quận Thủ ' .

Đông - Tây Đột Quyết trong những năm gần đây vẫn duy trì quan hệ như địch như bạn , Đông Đột Quyết hy vọng kết hợp Tây Đột Quyết tiêu diệt Hung

Nô, mà tâu Khả Hân - Tây Đột Quyết không muốn, nhưng cũng không cùng A Sừ Na Hà Khánh trở mặt, chính là hàng năm dây dưa kéo dài, bày tỏ ' từ từ bàn lại ' muốn mời toàn thể quan viên mở cuộc nghiên cứu và thảo luận.

Năm nay vẫn như thế, cho nên mới có đoàn đội này. Trên đường cũng gặp phải đội của người Hung Nô, nhưng người Hung Nô không rõ họ là người Đông Đột Quyết hay là Tây Đột Quyết, thấy bọn họ có văn thư của Khả Hân Đông Đột Quyết, chính diện đại chiến thì người Hung Nô không muốn đắc tội Đột Quyết, liền thả bọn họ đi, dọc theo đường đi cũng là bình an vô sự.

Thủ lĩnh đoàn đội này là A Sừ Na Quắc, là một tiểu tướng hoàng tộc chi thứ, theo chức quan thì là võ quan ngũ phẩm của đại Yên, A Sừ Na Khả Nhị là cháu gái của hắn. Tô gia thủ vệ mấy năm ở phương Bắc, cùng Khả Hân Đông Đột Quyết- Hà Khánh giao tình tốt lắm, A Sừ Na Quắc thấy nàng là người Hán, trong người lại có lệnh bài của Tô Môn, liền cứu nàng trở về, để cháu gái của mình cẩn thận dò xét.

Người Hung Nô đuổi theo Chu Văn Tuyền, còn Cố Nguyệt Mẫn lại đuổi theo tung tích của người Hung Nô, hoàn toàn không có gặp gỡ đoàn đội này, chứ đừng nói tới Nguyên Thương.

Nguyên Thương vén lều trại nhìn ra bên ngoài, bây giờ là buổi trưa, mọi người gần đó đang nấu cơm trong tuyết.

Khả Nhị nói: "Người hôn mê hơn một tháng... A, phải rồi! Thúc thúc nói người tỉnh lại phải lập tức thông báo cho hắn! Người chờ, ta đi tìm thúc thúc!"

Nguyên Thương giữ chặt nàng, hỏi: "Hiện tại đang ở đâu?"

A Sừ Na Khả Nhị lắc đầu nói: "Ta cũng không biết... Nhưng nghe bọn hắn nói sắp đến Tần Dương."

"Tần Dương? Các người không trở về bộ lạc sao?"

"Cái này ta biết! Một tiểu Công chúa cùng Phò mã của Đại Yên đốt cháy vương đình Hung Nô, Thiên Vu tức giận đến hộc máu, sau đó thì bị Trường Công chúa đánh bại. Mấy ngày nay mọi người trong thiên hạ đều nói về chuyện của Minh Huy Công chúa cùng với Phò mã đấy! Khả Hân của chúng ta là thủ hạ của Trường Công chúa lập công lớn, Hoàng đế hạ chỉ thăng quan cho Khả Hân của chúng ta, chúng ta đi Tần Dương tiếp thánh chỉ. 'Nguyên Thương kỳ quái nói: "Vì sao phải đi Tần Dương?"

Khả Nhị nói: "Hoàng đế còn đang cùng Đông Lữ đánh giặc, thánh chỉ giao cho Trường Công chúa ở Tần Dương. Khả Hân hạ lệnh cho thúc thúc trước đến Tần Dương chuẩn bị chỗ ở cho Khả Hân, bái kiến Trường Công chúa, còn muốn đem một trăm kiện da tuyết hồ quý giá trong tộc đưa cho Trường Công chúa. Thúc thúc nói, hoàng đế đại Yên có tiền, Công chúa cũng có tiền, chúng ta tặng bảo bối, Công chúa sẽ cho chúng ta càng nhiều bảo bối."

Khả Nhị tâm tư đơn thuần, chuyện này cũng có thể đem ra nói. May mắn Nguyên Thương vô tâm không phé, không thích xen vào việc của người khác, nhưng tay vào chuyện của người khác, lời này nếu rơi vào trong tay Hoàng đế Đại Yên, có lẽ sẽ không bị trị tội, nhưng khẳng định đối với Đông Đột Quyết không thể hữu hảo.

Đông Đột Quyết có thể chống đỡ đến bây giờ, bên trong đều nhờ vào Đại Yên. Lấy thủ đoạn của Hoàng đế hùng tài đại lược như Cố Kiến Khôn, đã sớm đem mạch máu của Đông Đột Quyết nắm trong tay, đem tiểu dân tộc này ép đến dễ bảo, không tới vài năm, Đột Quyết này liền trở thành nội thân của đại Yên.

Không bao lâu, Quắc thúc thúc của Khả Nhị đi đến.

Người này khoảng ba mươi tuổi, mặt mày sáng sủa có râu, bộ dạng không giống hán tử trên thảo nguyên, thật ra thì giống tú tài của Đại Yên hơn.

Người này làm việc hay nói chuyện cũng rất 'tú tài', khách khách khí khí đối với Nguyên Thương ân cần hỏi thăm, còn mang ý tứ lấy lòng, hơn nữa còn bóng gió hỏi nàng là người nào của Tô gia.

Thấy Nguyên Thương không đề ý hắn, rất tức thời lui ra, để Nguyên Thương hào hào đường đường, hơn nữa lưu lại cháu gái của mình chăm sóc nàng. Lúc gần đi cho Khả Nhị một ánh mắt. Chỉ là uống phỉ thối, Khả Nhị không rõ thúc thúc mình có ý tứ gì.

Nguyên Thương đã hiểu được vì sao Khả Hân Đông Đột Quyết phái vị này đi trước đến Tần Dương chuẩn bị 'Tiếp giá', quả nhiên một chút cũng không giống hán tử thảo nguyên, ngược lại cực kỳ giống văn thần Trung Nguyên, có lẽ hắn ở Đông Đột Quyết là người hiểu biết nhất thế lực phân bố ở Trung Nguyên, biết phải cư xử như thế nào.

Ba ngày sau, đoàn đội đi đến thành Tần Dương. Vết thương của Nguyên Thương đã tốt lắm. Nàng luyện nội công của Thần Y Môn, được Thần Cơ Tử cải tạo, thích hợp nhất để khôi phục cơ thể, di chứng của họ 'thuốc kích thích' khiến nàng hôn mê một tháng, thương thế đã sớm tốt, chính là tâm mạch để lại di chứng, không thể động võ trong thời gian dài, cho dù võ nghệ luyện đến cực hạn cũng thế. Lúc trước ngay cả Thần Cơ Tử cũng nói không có biện pháp, chỉ sợ là đã không còn hy vọng chữa khỏi.

Thành Tần Dương vô cùng phồn hoa, người dân đông đúc, so với Cổ Lan trấn càng tinh thần phấn chấn mạnh mẽ. Bọn họ tự nhận là thần dân của Trường Công chúa 'Vĩ đại', bởi vậy cũng tự cho mình rất cao, các khác không nói, liền nhìn đã thấy, không thành trấn nào của đại Yên có thể so được.

Đến Tần Dương, Nguyên Thương thay đổi y phục nam tử, từ dịch quán bước ra, đến hiệu thuốc bắc mua dược vật điều dưỡng tâm mạch. Nàng ở Cổ Lan trấn dịch dung cũng là dùng vài dược vật đặc thù, không có dược vật chuyên dụng tẩy rửa thì không thể tẩy trừ, hình dạng sẽ không thay đổi, vẫn

là bộ dáng của kiếp trước .Theo thói quen tìm hiểu hoàn cảnh để đề phòng mọi tình huống , Nguyên Thương tìm một tủ lâu ngồi xuống ăn chút đồ , nghe người trên đài kể chuyện .

Trên đài người kể chuyện giống như người chứng kiến , kể về chuyện ngàn dặm bồn tập của Minh Huy Công chúa và Phò mã Tô Kỳ :

Kể việc Minh Huy công chúa và Phò mã trong lúc vô tình mà biết được tin tức Hung Nô Tả Hiền vương chuẩn bị tấn công Cổ Lan trấn ra sao , hai người lên vào trường bông của Tả Hiền vương như vào chỗ không người , đem một tên thân tín của Tả Hiền vương bắt lấy , ép hỏi nói ra mật đạo vương đình , sau đó một bên suất lĩnh bốn trăm thị vệ võ nghệ siêu quần , thẳng đến vương đình Hung Nô , một bên dùng bò câu đưa tin cho Mộ Dung tướng quân , Bình Tây tướng quân Mộ Dung Thanh Hoa suất lĩnh ba ngàn tinh kỵ , ba ngày ba đêm không ngủ nghỉ , tới đồng bằng cùng Công chúa Phò mã hội hợp , cuối cùng tiến hành một hồi chiến đấu mạo hiểm , đặc biệt nói đến Công chúa điện hạ bày mưu nghĩ kế như thế nào , Phò mã gia dũng mãnh phi thường vô địch ra sao , Mộ Dung tướng quân cùng vài vị đầu lĩnh thị vệ đại chiến ba trăm hiệp với người Hung Nô lực thế nào , cuối cùng chính nghĩa chiến thắng tà ác , Đại Yên lấy ít thắng nhiều , sau cùng một phen hóa thiêu vương đình , khiến Thiên Vu Hung Nô đang cùng Trường Công chúa Cổ Thuồng Y giao chiến , tức giận thiếu chút nữa học máu chết tại chỗ ...

Nguyên Thương nghe mình đem đao chém chết vài vị tướng của vương đình Hung Nô , trong lòng khó hiểu - mình trải qua những việc này khi nào ?

Người kể chuyện phía trên còn đang nước miếng tung bay nói : “ ... Cùng ngày , thủ hạ của Trường Công chúa - Tả Hiền đại nhân dẫn dắt ba ngàn Thanh Lang kỵ đi về phía Đông tiến đến phối hợp tác chiến , khi đó vừa lúc gặp gỡ Tả Hiền vương - Hô Diên Hải đang từ bên ngoài Cổ Lan trấn chạy vật trốn về vương đình , vừa thấy cờ hiệu Thanh Lang Kỵ của Trường Công chúa , nhất thời trong lòng lạnh một nửa ! Lúc đó ... “

Nguyên Thương tỉ mỉ nghe xong mọi việc , tuy rằng hắn nói rất nhiều việc hư cấu , nhưng kết quả không giả - Đại Yên toàn thắng , hơn nữa Mẫn nhi cũng an toàn.

Nguyên Thương nghĩ , Khả Nhị chắc đã cùng thúc nằng thuê được sân viện , chờ đón Khả Hân Đông Đột Quyết - A Sử Na Hà Khánh , ngày mai sẽ đến ' Trấn Bắc đại tướng quân phủ ' bãi phóng Trường Công chúa , đến lúc đó nằng đi theo vào trong là được . Hy vọng có thể hỏi được an nguy của Cổ Nguyệt Mẫn .

Nguyên Thương vốn định trực tiếp đi tìm Trường Công chúa , ' bắt quá Diêm vương để đổi pho , tiểu quỷ khó chơi ' , đừng nói cửa phủ Trường Công chúa , chỉ nói đến con đường nơi Trường Công chúa ở cũng đều canh phòng nghiêm ngặt , lạ mặt một chút dám đứng ở đường lớn cũng sẽ bị kiểm tra . Nghe nói vị Thiên Vu đại nhân kia học máu lại không chết , náo loạn phái vài nhóm thích khách , lại tạo cơ hội cho thủ hạ của Trường Công chúa lập công . Người nói ở đại thảo nguyên cũng khó khăn lắm mới đánh ngang tay được với Trường Công chúa , đến Tấn Dương - địa bàn của Trường Công chúa thì có thể làm gì ?

Đang lúc Nguyên Thương ngồi dùng bữa ăn dinh dưỡng bồi bổ , bên ngoài bỗng nhiên xông vào một người . Nguyên Thương tay đồng thời cũng đặt lên chuỗi kiếm , nhưng đợi khi nằng nhìn đến người đến , nhạy cảm của sát thủ khiến nằng cảm thấy được một cỗ hơi thở hư vô mờ mịt lại rộng lớn như biển chọt lóe lên rồi biến mất , thậm chí làm cho nằng tìm không được khe hở để xuất đao .

Còn chưa thấy rõ tướng mạo của người này , liền thấy người cúi người , lướt đến , hướng nằng chấp tay nói : “ Vị tiểu cô nương này , cho ta mượn chỗ của người trốn một chút ! “ Người này cúi mình , chui dưới bàn .

Nguyên Thương cả kinh - nằng mặc nam trang , tự tin nhìn bên ngoài không thể nhìn ra giới tính , thế nhưng bị người này một hơi nói toạc ra !

Nguyên Thương chiếc đĩa trong tay dừng một chút , làm như cái gì cũng không thấy , đứng dậy đóng phòng cửa gỗ , quay lại tiếp tục dùng bữa . Người này võ công cực kì cao , so với Thần Cơ Tử chỉ có hơn chứ không kém , nếu đối với nằng bất lợi nằng cũng không có sức phản kháng , không bằng yên tĩnh theo dõi kỳ biến .

Không bao lâu , cửa gỗ bị người ta đá một cước văng ra . Lần này đến là hai người , trong đó có một người quen . Cảm đầu là một mỹ phụ hai mươi ba mươi tuổi , mặc cẩm bào màu đen , giờ tay nhắc chân rõ ràng lưu loát , trong tay là một trường tiên dài hai trượng , khí thế bức người . Bên cạnh là một thiếu nữ mười mấy tuổi , mặc võ sĩ phục màu xám bạc , tay trái cầm bảo kiếm , nhu thuận theo sau mỹ phụ .

Nguyên Thương vừa thấy mỹ phụ này , liền cảm thấy nằng công lực thâm sâu .

Lại một cao thủ cấp tông sư ! Tấn Dương thật đúng là ngọa hổ tàng long !

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Tha Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Uy vọng của Trường Công chúa .

Chương 73 : Uy vọng của Trường Công chúa .

Mỹ phụ * nhìn xung quanh một vòng , không phát hiện được cái gì , bỗng nhiên chỉ vào Nguyên Thương đang dùng bữa , nói : “ Hồng nhi , đi lục soát dưới gầm bàn ! “

(*) Mỹ phụ: Người đẹp có tuổi.

“Vâng ! “ Cô gái tiến lên vài bước , vén khăn trải bàn lên , dưới bàn trống không .

Điều này cũng khiến Nguyên Thương kinh hãi . Nàng rõ ràng thấy người nọ trốn dưới bàn , sao bỗng nhiên lại không thấy ? Hay cũng giống như Ninja Nhật Bản có thuật ẩn thân ?

Nguyên Thương trong lòng khiếp sợ , mặt ngoài làm bộ như vì xuất hiện hai người lạ mà kinh ngạc , nói : “ Các người muốn làm gì ? “ Nguyên Thương rất ít khi nói dối , ngẫu nhiên nói dối diễn trò , biểu tình thần thái rất chân thật .

Ngọc Khanh Hồng không để ý tới nàng , ở trong phòng tỉ mỉ nhìn một vòng , không phát hiện tung tích của ai khác , quét mắt liếc Nguyên Thương một cái , đi về phía mỹ phụ nhân lặc đầu .

“ Hừ , lần nào cũng chỉ biết chạy ! Hồng nhi , chúng ta tiếp tục tìm ! “ Mỹ phụ oán hận cắn chặt răng , tay vừa động , roi dài hai trượng như linh xà quấn quanh hông nàng .

“ Vâng ! “

Ra khỏi phòng , Ngọc Khanh Hồng quay đầu nhìn Nguyên Thương liếc mắt một cái , lộ ra một chút nghi hoặc . Mỹ phụ nhân hỏi : “ Sao thế ? “ Ngọc Khanh Hồng nói : “ Ta cảm thấy người này nhìn có chút quen mắt , nhưng có lẽ ta không quen hẳn . “ Mỹ phụ nhân quét mắt liếc Nguyên Thương một cái , dẫn Ngọc Khanh Hồng đi . Nguyên Thương mặc là nam trang , bộ dáng giống kiếp trước , chỉ là thân hình không có thay đổi , khiến Ngọc Khanh Hồng cảm thấy có chút quen mắt .

Sau khi hai người rời đi , Nguyên Thương lại đi đóng cửa , ngẩng đầu nhìn trên trần , không có người . Trừ bỏ cái bàn những nơi khác vừa nhìn liền thấy ngay , cái gì cũng không có . Đột nhiên ngồi xổm xuống quét một cước dưới đáy bàn .

Chỉ đá trúng không khí .

Kỳ quái ...

“ Người ở đâu ? “

“ Ở đây a ! “ Theo âm thanh mở cửa sô , một bóng dáng quen thuộc từ ngoài cửa bò lên , ở trên bệ cửa , xoay người nhảy vào .

Nhìn thấy nàng tùy ý búi tóc , tóc hơi hỗn độn , búi bằng trăm ngọc xanh biếc , một thân sa y thuần trắng , thanh bạch , thân không vật dư thừa . Người này trong tình huống Nguyên Thương không hề phát giác chạy ra ngoài cửa sô , còn đóng cửa sô lại , rồi cuộc công phu cao thâm như thế nào mới làm được ? “ Ai , rốt cục đi rồi ... “ Tô y [áo trắng] nữ tử thấy nàng ngồi dùng bữa , “Ồ “ một tiếng , không chút khách khí ngồi đối diện nàng , không biết từ đâu lấy ra đôi đũa bằng ngà voi , không chút khách khí hướng đĩa rau , trong miệng còn cười nói , “Ừ , không tệ , đều là món ta thích ! Ta thấy người ăn không hết , không bằng để ta giúp người một chút ! “ Nàng rõ ràng là ăn chực đồ ăn của người khác , lại giống như chư hầu chiêu đãi khách nhân đại khí tùy ý [tùy ý lộ ra khí thế] , khiến cho người khác nhìn không được làm theo lời nàng .

Nguyên Thương trong lòng cảnh giác , một bên đoán thân phận của nàng , một bên nói : “ Nữ tử giang hồ , không cần câu nệ tiểu tiết ? Mời ngồi . “

Tô y nữ tử đánh giá nàng một phen , tiêu sái cười cười , cắn một miếng sườn xào chua ngọt , nói : “ Không tệ không tệ ! “ Không biết là nói đồ ăn , hay Nguyên Thương không tệ .

Nguyên Thương mặt ngoài bất động thanh sắc , trong lòng lại vô cùng khiếp sợ . Người này võ nghệ vô cùng cao , khoảng ba mươi tuổi , liên tưởng đến lúc trước ở chỗ Giang Vương lấy được bức họa Trường Công chúa , không hề nghi ngờ - người này chính là Trường công chúa - Cố Thường Y !

Cố Thường Y cười tủm tỉm hỏi : “ Cô nương xưng hô thế nào ? “

“ Ta đứng hàng mười ba . “ Không biết vì sao , Nguyên Thương cảm thấy có chút câu nệ . Cảm giác này giống như kiếp trước lúc đối mặt với Linh đại nhân .

“ Vậy ta gọi người là Thập Tam ! “ Cố Thường Y ngữ khí tùy ý , cười nói , “ Ta đạo hiệu [thuộc môn phái] Thiên Cơ Tử , vừa rồi đa tạ người ! Tiểu cô nương thật biết hóa trang ! “

Nguyên Thương gật đầu , không nói được một lời . Nàng một lòng muốn tìm Cố Thường Y hỏi tin tức của Cố Nguyệt Mẫn , cũng thật gặp được Cố Thường Y , nàng lại do dự . Vốn nàng tính cảm ân tin lấy thân phận Tô Kỳ đi tìm Cố Thường Y , nhưng đối phương liếc mắt một cái , liền nhìn ra giới tính của nàng , lúc này nói mình là Phò mã , đối phương có thể tin tưởng sao ? Nếu tin , lại càng không được - Cố Thường Y bởi vì tình cảm với Túc Sa Duyệt Dung mà khổ nửa đời , rồi cuộc đời với hôn sự của nàng cùng Cố Nguyệt Mẫn là tán thành hay vẫn là phản đối ?

Cố Nguyệt Mẫn thậm chí có thể không cần cái nhìn của Hoàng đế , nhưng nhất định sẽ nghe lời nói của cô cô , cho dù nàng không quan tâm cái nhìn của mọi người trong thiên hạ , nhưng Cố Nguyệt Mẫn không thể , thì có ích gì ? Nếu Trường công chúa điện hạ ủng hộ việc này , thì ngày sau ai cũng không thay đổi được quyết định của Cố Nguyệt Mẫn .

Nguyên Thương đang lo được lo mất , đang không biết quyết định được chủ ý , cửa phòng lần thứ ba mở . Bất quá lần này không phải khách không mời

mà đến - là tiểu nhị mang đồ ăn đến .

Nguyên Thương nhìn hẩn một cái , thực khẳng định nói : “ Ta không có gọi những món này . “

“ Đây là đồ ăn chương quỹ tặng . Ngài xuất thủ hào phóng , là khách quý của chúng ta ! “ Tiểu nhị cười nói , “ Khách quan , vừa rồi hai vị khách kia có làm người sợ không ? “ Nguyên Thương lắc đầu .

Tiểu nhị nói : “ Vậy là tốt rồi , vậy là tốt rồi ! Vị khách nhân mặc hắc y kia cứ cách một thời gian đều đến đây ở , điều tra một phen , ở quán ăn , tù lâu chúng ta cũng thành thói quen . Người yên tâm , ta thấy các nàng đều là võ lâm cao thủ , sẽ không dă thương dân chúng vô tội ! “

Nguyên Thương trong lòng nói , đương nhiên sẽ không ' thương ' người vô tội , người ta là sát thủ , xuất thủ là mất mạng . Nữ tử cầm roi dài có thể khiến Ngọc Khanh Hồng cung kính , trừ bỏ lâu chủ Ngân Ngọc Lâu thì còn có thể là ai ?

Tiểu nhị lăm mồm thấy Nguyên Thương không hé răng , bên cạnh người bị hại thể thảm Cố Thường Y cũng cầm đầu dùng bữa , đều vẻ mặt không tin , liền lại nói : “ Nhị vị đừng không tin ! Với bản lĩnh của tiểu nhân sẽ không nhìn nhầm người ! Liền nói vị này đi ! Vừa nhìn liền biết là vương công quý tộc , tương lai nói không chừng còn có thể trở thành nữ trung hào kiệt như Trương Công chúa ! “

Nói xong câu cuối này , Cố Thường Y thiếu chút nữa bị một khối thịt gà làm nghẹn họng .

Tiểu nhị kia lại nói với Nguyên Thương : “ Ta nhìn công tử gia người , vẻ mặt có tướng phú quý , tương lai nhất định là đại nhân vật ! Nói không chừng còn có thể làm phò mã ! “

Tiểu nhị này toàn lựa lời dễ nghe mà nói , nhưng ánh mắt hẩn quả thực độc , chỉ cần nhìn người mà đoán . Cố Thường Y vừa nhìn liền thấy là nữ tử đầy anh khí , nữ tử như vậy đến nơi này làm gì ? Nghĩ tới chắc có lẽ ngưỡng mộ phong thái của Trương công chúa , nói nàng tương lai có thể giống Trương công chúa , rầm ngựa này phóng sẽ không sai . Lại nhìn công tử trẻ tuổi , vừa nhìn liền biết là người có địa vị , mấy năm qua đệ tử quý tộc đến Tấn Dương tòng quân không ít , những công tử này đến đều vì muốn lẫn lộn lập công , chuẩn bị lý lịch tốt trở lại thăng quan phát tài , bất quá bình thường đều không chịu đựng được lâu . Toàn bộ tiểu nhị Tấn Dương hay tiểu thương bản địa đều biết , từng có con của một vị đại quan , để lại ấn tượng tốt cho Trương Công chúa , quay đầu lại liền làm Phò mã của một vị Công chúa . Trương công chúa chỉ hôn , cho dù là Hoàng đế cũng sẽ không phản đối - dù sao công chúa nhiều , quận chúa lại càng nhiều .

Chỉ là , tiểu nhị này về sau nếu biết được hai vị này quả thật chính là Trương công chúa cùng Phò mã gia đứng đầu thiên hạ , không biết có cảm tưởng gì .

“ Nhận lời tốt lành của người ! “ Cố Thường Y ha ha cười , ném cho hẩn một chút bạc vụn , chỉ vào Nguyên Thương nói , “ Bất quá người nhìn sai rồi , ta cảm thấy người này chính là gian tế ! “

Lặng im .

Tiểu nhị ngạc nhiên ngừng nói chuyện , Nguyên Thương thân nhiên nhìn tiểu nhị liếc mắt một cái , cúi đầu gấp một miếng khoai tây . Cố Thường Y cười tủm tỉm cắn đũa ngà voi nhìn tiểu nhị .

Tiểu nhị yên lặng nhìn Nguyên Thương liếc mắt một cái , bỗng nhiên cười nói : “ Khách quan người nói đùa , vị thiếu hiệp này sao có thể là gian tế ? Không phải ta thổi phồng , phạm là gian tế đến Tấn Dương ta , đừng nói chúng ta , tùy tiện lão bà bên đường cũng có thể bắt được , người tin không ? “ Tiểu nhị nhìn Nguyên Thương nói , “ Nhìn vẻ mặt người , chắc là vừa tới Tấn Dương đi ? Ta nói với người vài chuyện , người liền hiểu được ! “ Tiểu nhị chậm rãi nói , đem sự tình trải qua nói liên tục .

Vốn Tấn Dương bởi vì trường kỳ đối mặt với tập kích của người Hung Nô , cùng chung mối thù , người bản địa vô cùng đoàn kết , vì chống cự lại nhiều lần xâm lấn của Hung Nô , dân chúng nơi đây chết vô số , phần đông mọi người dù không chung máu mủ nhưng lại tựa như người nhà , chiếu cố nhau mà sinh tồn , đồng thời mỗi người đều đối với Hung Nô căm thù tận xương , nên trường kỳ ở khắp nơi đối phó với gian tế , quá trình đấu tranh toàn dân trong thành đều trở nên ' Giáo hoạt trong giáo hoạt ' .

Một ngày , phía Đông Lữ phái một đám gian tế đến Tấn Dương .

Một người trong đó xung phong , vừa tới Tấn Dương , ăn bữa cơm tìm khách sạn , cầm một thỏi bạc hỏi tiểu nhị nói : “ Gần nhất ở thành Tấn Dương có chuyện gì mới phát sinh không ? “ Tiểu nhị này sau đó trở thành ' ngôi sao ' trong đám tiểu nhị , tiểu tử đó mặt mày hơn hờ nói : “ Ngài hỏi đúng người rồi , mọi chuyện ở Tấn Dương này ta đều biết ! Chuyện mới cũng không ít , hôm trước con mèo của Lưu đại gia rượt theo con chó ... Con gà mái của Trương đại mụ thế mà biết kêu ... “ Làm vị này tức giận không nhẹ , phát tay áo đem hẩn đuổi đi .

Tiểu nhị ôm bạc chạy nhanh như chớp . Không mất thời gian một chén trà , tiểu nhị bỗng nhiên đem theo một đám quan binh vọt trở về , chỉ vào tên gian tế này kêu to : “ Là hẩn ! “ Tên gián điệp ngoại ban này còn chưa hiểu được chuyện gì xảy ra liền bị bắt đi . Tiểu nhị cất bạc gian tế thường khinh thường nói : “ Hừ hừ , nhìn cách người hỏi liền biết là gian tế ! Ngu ngốc ! “

Lần thứ hai gian tế đại nhân đến đã có kinh nghiệm , không dám đến hỏi tiểu nhị ánh mắt độc , tâm tư lạnh lẽ này . Hẩn cầm một thỏi bạc tìm đến một tên khát cái trên đường , hỏi thăm phủ Trương Công chúa ở đâu . Tên khát cái nghe rằng , lộ ra chiếc răng cửa màu vàng : “ Được thôi ! Tiểu nhân dẫn ngài đi ! “ Sau đó một đường đưa đến cửa phủ của thủ hạ Trương công chúa ... Tả Hiền tướng quân , rồi bỗng nhiên như hóa điên xông vào cửa phủ .

Tên gian tế kia không biết vì sao tên khát cái này lại hành động kì quái như thế , chỉ là trực giác cảm thấy không ổn , vì thế xoay người bỏ chạy . Nhưng hẩn làm sao có thể chạy trốn , binh sĩ ở cửa phủ Tả tướng quân đã sớm bao vây , đem hẩn đè xuống đất .

Tên khất cái kia cười hì hì chậm rãi chạy tới, điềm nhiên nghiêm mặt khom lưng hành lễ nói : “ Giáo úy đại nhân . “

Thủ lĩnh nhóm binh sĩ gật đầu, cho hắn một thỏi bạc, nói : “ Làm tốt lắm ! Lần sau nhớ rõ phát hiện gian tế cũng đưa người đến đây . Đò Úy Trương Tử của phủ Đậu Uyên tướng quân, hôm qua còn khoe khoang với ta, nói tên khất cái độc nhân trên phố Đậu phủ, trong tháng này đã dẫn đến cho hắn ba tên gian tế - người cố gắng nhìn cẩn thận cho ta, không nên để cho ta thua tên Trương Tử kia ! “

“ Đó là đương nhiên ! “ Tên khất cái lại để lộ ra chiếc răng cửa vàng, ở trong mắt gian tế Đông Lữ vô cùng chói mắt .

Lần thứ ba, tên gian tế Đông Lữ cuối cùng kinh hồn táng đảm [hoảng sợ tột độ] tới Tấn Dương . Lần này, người này càng cẩn thận, không bao giờ tin tưởng các loại nhân vật gian xảo như tiểu nhị, khất cái . Người này nghĩ nghĩ, cảm thấy vẫn là người già chất phác sẽ dễ dụ hơn . Vì vậy để mắt tìm kiếm bà lão . Người này mặc áo bông cháp và nhiều chỗ đang ở bên đường bán cái trắng, run rẩy giống như chỉ cần một trận gió cũng có thể bị thổi ngã .

Tên gian tế Đông Lữ vừa nhìn, lập tức cầm một thỏi bạc đi qua mua một sọt cải trắng, về mặt mỉm cười, đang muốn hỏi, bà lão lại khóc, nói : “ Trời ơi, cái vòng vàng rơi đâu mất rồi ! “

Tên gian tế sững sốt, nhìn chung quanh một vòng, phát hiện một cái vòng vàng cũ kỹ rơi ở bên chân bà lão, vì thế nhặt lên đưa cho bà . Ai ngờ bà lão lại la lên : “ Trời ơi, người cướp vòng vàng a ! Đó là vòng cho con ta cưới vợ mà ... “

Gian tế có chút bất đắc dĩ, thầm nghĩ vừa ra trận đã gặp bất lợi, đem vòng vàng để trên sọt cải trắng rồi bỏ đi .

Bà lão vừa khóc, những người bày sạp bán đồ ở xung quanh đều vây tới, hét lên : “ Người sao có thể khi dễ một bà cụ ? “

“ Không được ! Phải bồi thường tiền ! “

“ Dập đầu nhận lỗi với bà lão ! “

Tên Đông Lữ này là một cao thủ, nhưng hắn không muốn đem sự tình làm lớn, nếu đánh dân chúng, hoặc thi triển công phu, sao có thể điều tra tình hình của địch nữa ? Vì thế đành bỏ xuống một thỏi bạc, xoay người bước đi .

Ai ngờ người chung quanh thế nhưng cùng chung mối thù đứng lên, một đám ngăn lại hắn nói:

“ Không được ! Khi dễ bà cụ xong liền muốn đi, không có cửa đâu ! “

Còn có người chạy lên đỡ bà lão, nói : “ Đứng, trước nhìn xem bà lão có bị thương không, để hắn dẫn bà lão đi tìm Vương đại phu nhìn xem ! “

Tên Đông Lữ cố gắng nhẫn nhịn, mới nhẫn không động thủ . Đúng lúc này, bỗng nhiên bên cạnh vang lên âm thanh tiếng bước chân đang chạy, tên Đông Lữ quay đầu nhìn về phía phát ra âm thanh, đám dân chúng vây xem như nhận được ám hiệu, lập tức giải tán, ngay cả bà cụ bán cải trắng cũng được hai tiểu thương đưa đi .

Vị cao thủ Đông Lữ thấy không ổn, phản ứng cực kì mau, mắt thấy binh sĩ hai bên ngã tư đường vây lại đây, biết thân phận bị lộ, lập tức phi thân nhảy lên mái nhà .

Hắn vừa bay lên, chợt nghe bên tai có tiếng gió, lập tức nghiêng người né tránh, nhìn thấy một đám hải tử đứng ở chỗ sáng cách đó không xa cầm ná hướng về phía hắn, trên ná không phải đá mà là lưỡi dao . Hắn nóng lòng muốn thoát, đầu ngón chân đạp trên nóc nhà một chút, muốn vận khinh công liền ...

“ Răng rắc ----- “

Nóc nhà nơi hắn đứng bỗng nhiên sụp xuống .

Quả phụ trẻ ở phía dưới chống nạnh nói : “ Nóc nhà của lão nương cũng dám đạp ? Đây là phòng ngựa bọn cao thủ ... thích bay tới bay lui như các người ! “ Bởi vì từng có tiền lệ, xuất hiện những ' cao thủ ' muốn ám sát Trương công chúa, nên những nơi ' vượt nóc băng tường ' như nóc nhà, trên tường, vì dễ tạo ra phiền toái cho những loại người này, toàn bộ dân chúng Tấn Dương đều hưởng ứng lời kêu gọi, ở nóc nhà bố trí một chút bẫy rập nhỏ . Cũng chỉ có ở Tấn Dương mới có dân chúng trên dưới đồng lòng như vậy . Cao thủ Đông Lữ vừa rơi vào trong phòng, lập tức người bán hàng rong ở ngoài móc một bọc vải từ trong rương ra, lão bán trà bên cạnh rút ra một cây gậy trúc, móc vào bọc vải đưa vào trong cho quả phụ trẻ từ đường cửa sổ duy nhất .

Cửa sổ ' Phan' một tiếng bị mở ra, ông lão tay run một chút, bọc bao vải ném về phía người Đông Lữ . Vải rơi xuống, người Đông Lữ nhắm mắt lại tránh né, cây gậy trúc của ông lão liền tiến tới . Đầu trúc được chuốt nhọn, nếu không phải cao thủ Đông Lữ bản lĩnh cao nghe được tiếng gió, liền xong ở đây . Nhưng dù hắn tránh né mau, cũng bị gậy trúc làm rơi một bên tai .

“ Chỉ biết các người ... có tật giật mình không đi cửa chính mà đi cửa sổ ! “ Ông lão vẻ mặt đắc chí : “ Năm xưa ông già này bắt cá, đâm một lần liền dính ! “

Một hồi gây trở ngại, binh sĩ hai đội tuần tra cũng đã tới, lập tức nhào tới đem tên gian tế trói lại .

Đội trưởng cầm đầu chấp tay nói : “ Đa tạ các vị hương thân ! “ Nói xong đi đến trước mặt bà lão, về mặt đau khổ nói : “ Nương, người sao lại ra đây ? Mùa đông gió lớn, bệnh thì phải làm sao ? Gian tế này nọ đều là cao thủ ... “

Lão bà buu hân vỗ trán đội trường , mắng : “ Tiểu tử bất hiếu ! Ta còn chưa có chết đâu ! Ta còn có thể bắt gian tể --- “

Cố Thường Y nghe tiểu nhị thuật lại , ở trong lòng cười khở : Dân chúng Tần Dương nhiệt tình bắt gian tể làm cho người nhìn phải cảm thán . Có một lần vì tránh né Lâu chủ Thiên Ngọc Lâu - Ngọc Hoàn Điện , dịch dung chạy ra ngoài , lúc quay về phủ lên lút ở đầu đường hướng cửa phủ của mình nhìn qua lại hai cái , liền bị một đám bách tính bắt lại , đưa đến quan doanh ...

Tiểu nhị nói xong , tổng kết nói : “ Ngài nói , gian tể Đông Lữ , Hung Nô đến Tần Dương , có phải càng lúc càng ngốc không ? “

Nguyên Thương không khỏi cảm khái : Tần Dương đúng thật là đầm rồng hang hổ ...

Tiểu nhị lui ra ngoài , đi xuống lầu , vào trong phòng bếp , hướng chương quỹ nói : “ Cha , đồ ăn nổi tiếng trong tiệm đã đưa cho Trường Công chúa ! “

“ Sao ? Ta tự mình làm , Trường Công chúa thích ăn không ? “

“ Đồ ăn nổi tiếng trong tiệm chúng ta , sao có thể không thích được ? Người xem , Trường Công chúa còn thưởng cho ta một thỏi bạc ! “

“ Ngoan ngoãn , là bạc Trường Công chúa thưởng ! “ Chương quỹ lập tức chụp lấy thỏi bạc , động tác so với võ lâm cao thủ còn nhanh hơn . Quả nhiên lực tiềm tàng của con người là vô hạn .

Tiểu nhị tức giận nói : “ Cha , đây là Trường công chúa cho ta ! “

Chương quỹ trừng mắt nói : “ Ôn ào cái gì ? Của cha còn không phải của ngươi ? Chờ ta chết sẽ truyền lại cho ngươi , ngươi chết thì truyền lại cho tôn tử của ta ! Đây là đồ gia truyền biết không ? “

“ ... “

“ Ngươi làm tốt lắm ! Lần sau Trường Công chúa đến , ngươi cứ làm bộ như không biết ! “

“ Người nghĩ ta ngốc sao ? Ta nếu làm như nhận ra Trường Công chúa , Trường Công chúa còn đến đây ăn cơm sao ? “

Cố Thường Y thường xuyên tự mình lên tường thành đốc chiến [giám sát , đốc thúc tác chiến] , đến doanh bệnh thương tuần tra . Dân chúng phụ trợ thủ thành Tần Dương , người nào lại chưa gặp qua Trường Công chúa ? Cố Thường Y uy vọng cao bao nhiêu , có lẽ chỉ có Cố Thường Y mới không biết . Nàng đang cùng Nguyên Thương ở trong phòng uống rượu nói chuyện phiếm .

“ Thập Tam a ! Ta nhìn sắc mặt ngươi có bệnh , để ta bắt mạch thử xem ? “

Nguyên Thương gạt đầu .

Cố Thường Y đưa tay nắm lấy cổ tay nàng , trầm ngâm một lát , nói : “ Tâm mạch của ngươi bị hao tổn , có lẽ do được lực gây ra . Ủ ... nội lực của ngươi là của Thần Y Môn ? Thần Y Môn nội lực chú trọng tiến hành theo chất lượng , đối với tâm mạch của ngươi mới có lợi , này thì không có cách nào trị tận gốc . Ủ , để ta nghĩ xem , cái này có chút phiền toái ... “

Nguyên Thương nói : “ Ta cũng biết y thuật , bệnh này không có cách chữa . “

Cố Thường Y nhú mày , nói : “ Tiểu hài tử ngươi biết cái gì ? Ta nói có thể trị là có thể trị ! Ta đang muốn đi về phía Nam , bên Đông Lữ sắp tới mời dự đại hội võ lâm , có vài món bảo vật hiện thế , có lẽ đối với bệnh của ngươi có tác dụng , ngươi cùng ta đi đi !

Không biết vì sao , luôn đối với người khác đậm nhạt , cảnh giác như Nguyên Thương cũng nhìn không được đối với Cố Thường Y nói gì nghe nấy . Không biết là do tính tình đối phương khiến mình lòng sinh thân cận , hay là do đối phương là trường bối thân thiết của Cố Nguyệt Mẫn .

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Tha Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Minh Huy Công chúa lòng thương ai ?

Chương 74 : Minh Huy Công chúa lòng thương ai ?

Phủ Trấn Bắc đại tướng quân .

Một nữ tử mặc trường bào lông văn hoàng thất ngồi ở ghế trên đại sảnh , vẻ mặt uy nghiêm đại khí . Phía dưới sứ thần Đông Đột Quyết - A Sử Na Quắc khen ngợi nói : “ Trường Công chúa điện hạ , một trăm bộ lông tuyết hồ là bảo vật trân quý nhất của Đông Đột Quyết chúng ta , đặc biệt mang đến dâng tặng cho Hoàng đế bệ hạ ! “

Trưởng Công chúa gật đầu, nói : “ Trận chiến này hẳn đúng lúc phối hợp tác chiến , lập được công lớn ! Ta cùng với A Sử Na Hà Khánh nhiều lần hiệp đồng tác chiến [hợp tác đánh trận] , lần này hẳn đến Tấn Dương, ta với hẳn cùng nâng cốc ăn mừng ! “

A Sử Na Quốc liền nói không dám .

Đại A Sử Na Quốc rời đi, Đậu Uyên từ cửa hông tiến vào , đánh giá Trưởng Công chúa trên dưới một phen , nhún mày nói : “ Sao lại là ngươi ? Đại soái rốt cuộc chạy đi đâu ? “

Vốn ' Trưởng Công chúa ' ngồi ở đại sảnh nằm bò lên bàn than thở : “ Ta làm sao biết ? Với công phu của Trưởng Công chúa , nàng muốn chạy , ta ngăn được sao ? “

Đậu Uyên giậm chân nói : “ Ngươi là thị nữ bên người đại soái , ngay cả đại soái đi đâu cũng không biết ? Lần này phải đọc thánh chỉ cho nước chư hầu , cũng không thể để ngươi giả mạo đi ? “

“ Ta nghĩ Trưởng Công chúa ra ngoài tránh né Ngọc Lâu chủ , đêm qua mới phát hiện thư Trưởng Công chúa để lại trong thư phòng ! “

Đậu Uyên hỏi : “ Đại soái nói gì ? “

“ Trưởng Công chúa chỉ nói phải đi tìm quả sinh nhật của Hoàng hậu Duyệt Dung lưu lại ! “

Đậu Uyên nói : “ Muốn tìm này nọ cũng không thể gấp gáp trong một lúc , đại soái ngay tại lúc tuyên đọc thánh chỉ rời đi , tất nhiên là bởi vì chuyện khác . Ngươi thành thật nói , mấy ngày nay đại soái có nhận được tin tức gì khác không ? “

Thị nữ nói : “ Có thì cũng có , có tin nói sau khi Phò mã Tô Kỳ mất tích , Minh Huy Công chúa một phen hỏa thiêu vương đình Hung Nô . Sau đó Tả tướng quân dẫn theo Thanh Lang kỵ phối hợp tác chiến , còn có Đông Đột Quyết kiềm giữ , Minh Huy Công chúa đã cùng Mộ Dung tướng quân bình an về Tây đại doanh , rồi sau đó liền muốn trở lại kinh thành ... Điện hạ có phải lo lắng Minh Huy Công chúa , cho nên trở lại kinh thành ? “

Đậu Uyên trầm ngâm thông thả bước qua bước lại , nói : “ Đây không giống tác phong làm việc của đại soái , Minh Huy Công chúa nếu bị thương , đại soái đã sớm nổi bão . Trên thực tế Minh Huy Công chúa một cọng tóc cũng không hư tổn , đại soái thay nàng khoe khoang thành tích . Ngày hôm trước đại soái liền phân phó cho đại doanh truyền tin , tuyên dương chuyện Minh Huy Công chúa cùng Phò mã ngàn dặm bồn tập khắp thiên hạ , giúp Tiểu Công chúa cùng Phò mã tạo thanh thế , đồng thời cũng giúp Minh Huy Công chúa tạo công trạng , tránh mối nguy Mộ Dung tướng quân công cao chấn chủ . Lúc này , Minh Huy Công chúa danh tiếng nổi bật , đại soái không có khả năng trở lại kinh thành giúp Minh Huy công chúa dựng thanh thế , như vậy đối với Giang Vương điện hạ đoạt trừ sẽ gặp trở ngại . Ngươi suy nghĩ xem , còn có tin tức gì nữa không ? “ Thị nữ nghĩ nghĩ , nói : “ Hai ngày trước Mặc Ngôn đưa tới một khuyen tai điểm huyết , nói là Phò mã tặng cho lúc ở kinh thành , Trưởng Công chúa tựa hồ rất coi trọng . Còn có Ngụy đế Đông Lữ ở Gia Hưng ' Yên Vũ Lâu ' mời dự ' Đông vô lâm đại hội ' , còn mời vô lâm nhân sĩ khắp Giang Nam cùng phía Đông , hải tặc , dọc theo sông Phi Thủy , hải tặc ngang ngược , muốn mượn vô lâm nhân sĩ cùng Hoàng Thượng đối kháng , Trưởng công chúa hạ lệnh nghiêm mật giám thị , hơn nữa đã hạ lệnh các phái của Đại Yên chuẩn bị tốt xuất chiến . Mặt khác , hôm qua có tin không chắc chắn lắm nói Tô Kỳ xuất hiện trong đội ngũ Đông Đột Quyết , ta đang chuẩn bị phái người đi tra xét . “

Thời Ngũ Đại * , nước Ngô việt - Quảng Lăng vương , Tiền Nguyên Liệt ở Gia Hưng hồ phía Nam xây lâu , Đông Lữ đế tự phong Hoàng Đế sau , liền cho sửa chữa hồ lâu , đổi tên là ' Yên Vũ Lâu ' , vùng duyên hồ có thanh lâu nổi tiếng Đông Lữ , mọi người thường nói “ Đông hải tam tiên phảng , Giang Nam đệ nhất lâu “ * . Thanh lâu Đông Lữ có Hoàng đế bảo hộ , trở thành thanh lâu nổi tiếng nhất thiên hạ . Lúc trước Nguyên Thương uy hiệp Sở vương , đã nói phải bán gia quyến Sở vương vào giáo phường * Đông Lữ , nguyên nhân ở nơi này .

(*) Ngũ Đại bao gồm năm triều đại : Hậu Lương, Hậu Đường, Hậu Tấn, Hậu Hán và Hậu Chu.

“ Đông hải tam tiên phảng , Giang Nam đệ nhất lâu “ : Đông Hải có ba chốn thần tiên , Giang Nam đệ nhất lâu .

Giáo phường : Nơi ở riêng của những người chuyên làm nghề ca , nhạc , múa , do giai cấp phong kiến lập nên .

Đậu Uyên nghe xong , kêu lên : “ Nguy rồi ! Đại soái không lẽ đi tham gia đại hội vô lâm ? “

Thị nữ cũng quá sợ hãi : “ Sao có thể ? Trưởng Công chúa làm việc luôn có chừng mực , nàng hiện tại không chỉ là vô lâm minh chủ , còn là Trưởng công chúa Đại Yên , sao có thể tự tiến vào vòng nguy hiểm ? “

Đậu Uyên nói : “ Đại soái tuổi còn trẻ , trong khung không thiếu hào khí . Huống hồ , nay đã muốn đánh bại Hung Nô , nơi này đã không cần nàng tự mình trấn thủ . Đáng chết ! ' Đông vô lâm đại hội ' ta cũng nghe nói qua , ta sao lại không nghĩ tới Trưởng Công chúa sẽ làm loạn ? “

Thị nữ nói : “ Vậy phải làm sao ? Đó là Đông Lữ nha ! Trưởng Công chúa Điện hạ có thể gặp nguy hiểm hay không ? Nếu không ta mang theo đệ tử trong phủ cùng đi qua đó ? “

Đậu Uyên lắc đầu nói : “ Đại soái nếu đi lạng lẽ , chính là không muốn các ngươi đi theo , cho dù các ngươi đi cũng đừng nghĩ tìm được nàng ! Nhưng mà đại soái đối với giang hồ vô cùng hiểu biết , nguy Lữ Đế xuất thân võ tướng , vốn chính là Đông vô lâm đệ nhất cao thủ , cực kì có uy tín , làm Hoàng

để vẫn như trước lấy giang hồ nghĩa khí đi đầu . Nếu đại soái dùng thân phận người võ lâm đi tham gia võ lâm đại hội , theo tính tình hần sẽ không làm khó , cho dù sau đó phải bình đuổi bắt , đại soái chúng ta muốn đi , ai có thể giữ được ? “

Thị nữ nhủ mảy nói : “ Chuyện ' Đông võ lâm đại hội ' lúc trước Điện hạ có thông báo cho võ lâm Trung Nguyên , không bằng ta lại truyền tin cho ngũ đại tông môn , để ngũ đại tông môn phái cao thủ tham gia , đến lúc đó bảo hộ an nguy của Điện hạ . “Đậu Uyên gật đầu nói : “ Cũng chỉ có thể như thế ! Bất quá chuyện Điện hạ rồi đi không được tiết lộ ra ngoài ! Ngươi cùng đại soái có bảy phần tương tự , dịch dung sau trừ bỏ chúng ta không ai có thể nhận ra ! Ngươi liền giả mạo đại soái , tiếp tục làm ' Trần Bắc đại tướng quân ' ! “

“ Đại soái rồi đi , người bên ngoài trước che giấu , Minh Huy Công chúa bên kia thì nên nói trước một tiếng . Nghe nói Minh Huy Công chúa đang ở khắp nơi tìm tiểu tử Tô Kì kia , ngươi đi điều tra rõ người nọ có phải Tô Kì hay không , sau đó truyền tin cho tiểu Công chúa ! Chuyện tuyên đọc thánh chỉ cùng trấn an công thần , ta cùng lão Tả sẽ nghĩ biện pháp giải quyết ... Đại soái a đại soái , đi theo ngươi thì phải lao lực cả đời ! “

Ngồi ở thư phòng Cổ Nguyệt Mẫn buông một xấp tình báo trong tay , dựa lưng vào ghế , nhìn ngoài cửa sổ . Hiện tại đã là mùa đông , kinh thành đã rơi tuyết .

Hơn một tháng , Tô Kì sinh tử vẫn không rõ . Duy nhất có thể xác định chính là nàng không rơi vào tay người Hung Nô , sống hay chết cũng không rõ ràng .

Một thị nữ đi vào , nhẹ giọng nói : “ Điện hạ , tiểu quận chúa đến ! “ Lời nói chưa dứt , bên ngoài đã có động tĩnh , một đứa nhỏ mặc y phục lông cừu màu hồng nhẹ nhàng như chớp chạy vào , lao thẳng trong ngực nàng , giọng khóc nức nở : “ Mẫu thân , mẫu thân , phụ thân có phải sẽ không quay về không ? “

Cổ Nguyệt Mẫn ôm nàng vào trong ngực , nói : “ Sao có thể ? Phụ thân ở trong quân giết địch , sẽ trở về sau . Tâm nhi không phải gặp Hồ ca ca sao ? Hần chính là đồ đệ của phụ thân , chờ phụ thân trở lại , nếu biết Tâm nhi cùng hần lợi hại , nhất định sẽ rất vui vẻ . “

“ Thật sao ? “ Tô Hinh thông tuệ , đối với tình cảm rất nhạy bén . Thậm chí từ trong ánh mắt có thể cảm nhận được tình cảm của người đó . Tuy rằng Cổ Nguyệt Mẫn biểu tình , thanh âm , ánh mắt đều cẩn thận , Tô Hinh lại nửa tin nửa ngờ .

Cổ Nguyệt Mẫn ở hai má nàng hôn một chút , nói : “ Mẫu thân sao lại lừa ngươi ? Mẫu thân ngày mai sẽ đi tìm phụ thân , chờ đến lúc quay về , có thể nhìn thấy phụ thân . Tâm nhi , Trúc di hôm nay dạy ngươi viết thơ sao ? “

Tô Hinh vui ở trong lòng nàng gật đầu .

Cổ Nguyệt Mẫn cười nói : “ Vậy ngươi đi viết cho ta xem được không ? “

Tô Hinh vẻ mặt tự tin cười , nói : “ Được ! Ta bây giờ đi viết , viết xong sẽ cho mẫu thân xem ! “

Cổ Nguyệt Mẫn cung chiều vuốt đầu nàng , gật đầu .Đợi Tô Hinh đi , Cổ Nguyệt Mẫn tươi cười biến mất , nói : “ Người đâu ! “

“ Điện hạ ! “

“ Là ai ở trước mặt tiểu quận chúa nghị luận về Phò mã ? “

Thị nữ nói : “ Thuộc hạ bên cạnh tiểu quận chúa đều do nô tì tự mình lựa chọn , không ai dám lẩm miệng , hần là thị nữ tiểu quận chúa tự mình phỏng đoán thôi , lỡ lời nói với tiểu quận chúa . “

Cổ Nguyệt Mẫn trong tay cầm Ngọc Thạch chặn giấy , nhẹ nhàng ở lòng bàn tay vuốt phẳng , nói : “ Đi thăm dò rõ ràng , có người sai sử hay không , nếu có , liền đem mọi người có liên quan bí mật xử lí , phù Công chúa ta không dung người có hai lòng ; Nếu do đứa nhỏ tự suy đoán ... Ngươi thường cho hai đỉnh vàng , lại nhắc nhở một phen , để các nàng biết cái gì nên - không nên nói , lúc nào nên nói - lúc nào không . “

Thị nữ khom người nói : “ Vâng ! “

Cổ Nguyệt Mẫn phát phát tay , trong lòng thật sâu thở dài , nàng chưa từng mỗi một như vậy .

Đêm đó , Mặc Ngôn bỗng nhiên đến phủ Công chúa .

“ Tiểu Công chúa , ta vừa nhận được mật thư của Trường công chúa ở Tân Dương . “

“ Thư của cô cô ? “ Cổ Nguyệt Mẫn đột nhiên đứng lên , “ Tìm được Thập Tam ? “

Mặc Ngôn lắc đầu nói : “ Trường Công chúa không nói , chỉ nói nguy Lữ đế ở Yên Vũ Lâu - Gia Hưng mời dự đại hội Đông võ lâm , nàng chuẩn bị đi làm loạn , cho ngươi suất lĩnh võ lâm cao thủ Trung Nguyên tiến đến hiệp trợ . “

Cổ Nguyệt Mẫn chậm rãi ngồi xuống , nhẹ giọng nói : “ Thì ra là thế . “

Mặc Ngôn nói : “ Đại hội võ lâm ở trong Đông Lữ , việc này nguy hiểm , ta đã thông tri trụ trì Bạch Mã Tự , để bọn họ phái ra đời thứ ba - mười tám vị

đệ tử thân truyền, hộ tống ... tiểu Công chúa, tiểu Công chúa ? “

“ Hà ? “ Có Nguyệt Mẫn phục hồi tinh thần, “ Ngươi nói cái gì ? “

“ Ta nói mười tám võ tể Thiếu Lâm Tự hộ tống tiểu Công chúa đi tìm Trường công chúa . “

Có Nguyệt Mẫn nhẹ nhàng gật đầu nói : “ Ừ , ta đã biết . “

Mặc Ngôn nhìn nàng, tiến lên ngồi bên cạnh nàng, nói : “ Tiểu Công chúa, người có tâm sự ? “

Có Nguyệt Mẫn miễn cưỡng cười cười, lắc đầu .

Mặc Ngôn cầm tay nàng, nói : “ Tiểu Công chúa, ngươi đừng nghĩ gât Mặc di . Ta nhìn ngươi lớn lên, ngươi sao có thể gât được ta ? “

Có Nguyệt Mẫn im lặng không lên tiếng .

Mặc Ngôn cũng không vội vã ép hỏi, mà chậm trà cho Công chúa cùng nàng, chậm rãi nói : “ Lúc người sinh ra, là ta bế người . Ta còn nhớ rõ khi đó, nhị tiểu thư thấy bộ dáng của người, liền thở dài nói : ' Đứa nhỏ này giống ta . ' Khi đó, người bên ngoài đều nghĩ nhị tiểu thư không thích người, nhưng người phải biết, nhị tiểu thư là lo lắng cho người . Nhị tiểu thư nói mười bốn tuổi, đã được gọi là Thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, dẫn tới Tần Hoàng để dòm ngó, người giống nàng, tất nhiên cũng sẽ khuynh quốc khuynh thành . Nay xem ra, quả nhiên không kém, may mắn có Trường Công chúa che chở cho người, cho dù là đệ hạ cũng không thể ép gả người lôi kéo quyền thần . Nhưng ngươi trưởng thành, có suy nghĩ của riêng mình, người phải gả cho ma ôm Tô gia, cũng không biết khiến Trường Công chúa đau lòng bao nhiêu, nhưng vẫn tùy ý người . “

Có Thường Y đối với Có Nguyệt Mẫn cũng chiều, thiên hạ đều biết . Lúc trước Có Nguyệt Mẫn vì muốn nắm lấy cây đại thụ Tô gia này, không tiếc lấy bản thân đem ra làm lợi thế . Lúc đó Trường Công chúa đã nói : “ Nếu tiểu tử Tô Kỳ kia dám khi dễ Mẫn nhi của ta, xem ta lột sống da hắn ! “ Còn nói : “ Mẫn nhi, nếu tương lai hối hận, có người thích, nói với cô cô, cô cô làm chủ, người đem Phò mã hưu là được - đổi lại một cái Phò mã mà thôi, không có gì lớn ! “

Có Nguyệt Mẫn nghĩ đến Có Thường Y đối với nàng cũng chiều, gật đầu, trong mắt long lánh, có chút hơi nước .

Mặc Ngôn lại nói : “ Tiểu Công chúa, ngươi nói cho Mặc di, có phải người có người thích không ? Người chỉ cần hưu Phò mã là được ! Không cần đến Trường Công chúa ra mặt, Mặc di liền có thể khiến cho Tô gia an phận, Triệu quốc công, Tô Thượng Thư tuy rằng thanh liêm, nhưng Tô gia - gia tộc lớn như vậy, vi phạm pháp lệnh, lạm dụng quyền mưu tự lợi, nhục điểm đều ở trong tay Mặc di ? Bọn họ không dám lộn xộn ! “

Có Nguyệt Mẫn sắc mặt ửng đỏ, cắn môi dưới lắc đầu .

P/S: Chuyện giờ mới than.

Từ hồi chiếu xi mác phôn của ta đi gặp tổ tiên ta phải ôm cục gạch mà sống qua ngày, từ bỏ luôn chuyện đọc truyện, vì đọc lap nhức mắt thấy mờ. Nỗi niềm này ta đã chôn chặt trong đáy lòng gần hai tháng nay. Khó quá! Khó quá! Nghèo quá! Nghèo quá!

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Tha Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 83: Tâm Tư [Một] .

Chương 75 : Tâm Tư [Một] .

Mặc Ngôn nói : “ Sao ? Không phải ? Đứa nhỏ này, còn thẹn thùng ? Ngươi lúc nhỏ dám dẫm đều là Mặc di ... “

“ Mặc di - “ Có Nguyệt Mẫn dờ khóc dờ cười .

Mặc Ngôn thở dài nói : “ Nhị tiểu thư mất sớm, đáng thương hai huynh muội các ngươi nương tựa lẫn nhau ... Giang Vương ta không lo lắng, hẳn là người hoa tâm, thích ai, thú về là được ! Ta chỉ lo lắng cho ngươi ! Ta nếu không thể nhìn thấy ngươi tìm được người trong lòng, ta sao còn mặt mũi đi xuống suối vàng gặp Nhị tiểu thư ... “

“ Mặc di ... “ Có Nguyệt Mẫn hoàn toàn bị đánh bại . Lần đầu tiên biết, vị ' Trường tình báo ' mạnh mẽ vang dội nhà nàng cũng sẽ có lúc dài dòng nói nhiều như vậy .

“ Mặc di bảy tuổi đã đi theo Nhị tiểu thư, giúp Nhị tiểu thư chinh đồn tình báo thiên hạ đã vài chục năm, có dấu vết nào có thể che mắt ta ? Bộ dáng của ngươi, cùng Nhị tiểu thư năm đó nhìn thấy Trường công chúa giống nhau như đúc ! Ngươi nói cho Mặc di, rốt cuộc là ai ? “

Cố Nguyệt Mẫn uống một ngụm trà , nhẹ giọng nói : “ Là Phò mã ... “

Mặc Ngôn nghe xong , mới thu hồi lời nhai của trường bối , khôi phục thành vị ' Trường tình báo ' trấn tĩnh , gật đầu nói : “ Vậy thì tốt lắm a ! Nếu đã là Phò mã , bái đường thành thân rồi , chẳng lẽ có người có thể đoạt Phò mã của tiểu Công chúa đi ? “

Cố Nguyệt Mẫn thờ dài : “ Ngươi còn nhớ rõ Tuyết Liên Hoa của Thần Y Môn tiếng tăm lừng lẫy trên giang hồ không ? “

Mặc Ngôn nói : “ Đương nhiên nhớ rõ . Nàng còn đến kinh thành , hóa trang thành Trường Công chúa , đánh lui Sở vương ? “

Cố Nguyệt Mẫn gật đầu nói : “ Nàng chính là Tô Kì . Kỳ thật , Tô Kì chính là Nguyên Thập Tam , nàng là nữ phần nam trang ... “

Mặc Ngôn “ À “ một tiếng , mỉm cười gật đầu nói : “ Thì ra là thế . “

Cố Nguyệt Mẫn kinh ngạc nhìn nàng , bỗng nhiên hiểu được : “ Mặc đi , ngươi đã sớm biết ! “

Mặc Ngôn nhéo nhéo tay nàng , cười nói : “ Tiểu Công chúa của ta a ! Ta là ' ánh mắt ' của ngươi , sao có thể không biết ? Chẳng những ta , mà Trường Công chúa cũng biết ! Không phải là nữ Phò mã sao ? Chỉ cần ngươi thích , chính là của ngươi ! Ngươi muốn cái gì thì cho ngươi cái đó , cho dù muốn làm nữ Hoàng đế cũng không phải không thể . “ Cố Nguyệt Mẫn khẩn trương nhìn thoáng qua ngoài cửa sổ , nói : “ Ta mới không cần làm ! “

Mặc Ngôn cười nói : “ Ngươi cũng từng nghĩ tới có phải không ? Người là người có tài , thông minh nhất trong nhóm Hoàng tử - Công chúa , có lẽ ngươi thật có thể kế thừa ngôi vị , nhưng Nhị tiểu thư cùng Trường Công chúa cũng không hy vọng như thế , ngươi cũng biết vì sao ? “

Cố Nguyệt Mẫn cúi đầu nói : “ Ta biết . “ Làm Hoàng đế , vì ngôi vị hoàng đế , cần hy sinh rất nhiều thứ , bao gồm cả tình yêu .

Mặc Ngôn nói : “ Chúng ta đều hy vọng tiểu Công chúa có thể trở thành người vui vẻ nhất trên đời , mà không phải buông tha vui vẻ ngồi ở lao tù hoàng kim . May mắn đứa nhỏ Giang Vương bản tính thuần thiện [tinh khiết - thiện lương] , cùng người huynh muội tình thâm , tương lai cho dù nhóm trường bối chúng ta nhập thổ , cũng có thể che chở ngươi . Ừ , đúng rồi , còn có vị tiểu Phò mã gia kia , Trường công chúa nói , cháu rể này , nàng nhất định phải tự mình kiểm tra một phen ! “

Cố Nguyệt Mẫn vừa nghe , nhin không được bộc lộ chút yếu đuối với người thân cận nhất : “ Mặc đi , nàng ... Ta không tìm được nàng ! “ Cố Nguyệt Mẫn dựa vào vai Mặc Ngôn , thần sắc âm trầm , nói , “ Ta cùng Thành Thiên Phách lần theo tung tích người Hung Nô , chỉ tìm được Hắc Kỳ Lân nhuộm đầy máu ... “

Mặc Ngôn đau lòng nói : “ Yên tâm , ta đã cho Mặc gia thương đội tìm khắp thiên hạ , Trường Công chúa cũng tự mình tìm đi , chân trời góc biển cũng đem người mang về cho ngươi ! “ Trong lòng lại nói : “ Trường Công chúa a Trường Công chúa , ngươi tận mắt nhìn thấy bộ dáng tiểu Công chúa thương tâm , còn có thể nhẫn tâm lừa gạt nàng sao ? “

Cố Thường Y lời kéo Nguyên Thương rời khỏi Tấn Dương , xuôi xuống phía Nam , một đường đi về phía Gia Hưng . Hoàng đế Lữ Chấn Hải của Đông Lữ trước khi làm Hoàng đế đã là Minh chủ Đông võ lâm , sau đó ở trên biển làm hải tặc , Tần Mạt đại loạn suất lĩnh đội tàu lên bờ lập ra Đông Lữ . Lại nói , Lữ Chấn Hải giống một lão đại hắc bang hơn là Hoàng đế , nghe nói hần ở triều đình đối với vài vị đại thần thân tín xưng hô đều là “ ... lão ca “ , “ ... hiền đệ “ , mười phần mang khí tức giang hồ .

Bởi vì Hoàng đế Đông Lữ đều xuất thân từ võ lâm hiệp sĩ , toàn bộ Đông Lữ vô cùng chú trọng võ nghệ , đi năm ba bước thì có thể gặp được một hiệp khách võ lâm . Mà Đại Yên thì ngược lại , bởi vì phần lớn võ lâm nhân sĩ chính phái đều từng tham gia đấu tranh chống Hung Nô , bất tri bất giác bị quân đội đồng hóa , thành thân tử Đại Yên , vào triều làm quan . Các môn phái võ lâm trong dân gian đều chờ triều đình ghi tên phong tước , tương tự như các võ quán ở hiện đại . Các môn phái tự lập trong tối , đều coi như cỏ dại gây rối . Ngũ đại tông sư các phái Bạch Mã Tự , Hoàng Tuyền Cốc , Thần Y Môn , Thiên Vân Quan , thậm chí tổ chức sát thủ như Thiên Ngọc Lâu cũng có vị trí cơ mật trong hoàng cung , càng không cần nói những cái khác . Lui giữ đại Tàn ở phía Tây , từ lúc đại Tàn thành lập luôn đối địch với võ lâm , hiện tại lại càng căm thù đến tận xương tủy , quyết không cho phép võ lâm nhân sĩ tồn tại trong quan lại . Thực quốc càng không , Thực vương hoang phí , ác quan trên dưới chính sách tàn bạo , toàn bộ đều như kẻ trộm , chờ đội Đông Lữ cùng Đại Yên đánh xong , nó cũng tiêu vong .

Cho nên , nhìn chung võ lâm , cũng chỉ có Đông Lữ là nơi có hơi hướng võ lâm hiệp sĩ nhất .

Càng đi về phía Gia Hưng , võ lâm nhân sĩ càng nhiều . Mặc kệ nam hay nữ , ít nhiều đều mang binh khí hành tẩu , chỉ là giấu trong gói hành lý , ở trong Đại Yên không dám minh mục trương đảm [trắng trợn] đem ra rước thêm phiền toái mà thôi .

Người trong thiên hạ đều biết , Trường Công chúa Cố Thường Y là đệ nhất cao thủ trẻ tuổi nhất thiên hạ , nghe nói còn mạnh hơn ngũ đại tông sư Đại Yên . Còn có thật lợi hại như thế hay không , người giang hồ cũng không rõ ràng lắm . Nàng rất ít khi ở trước mặt người ngoài động thủ , kẻ địch gặp qua nàng đều đã chết .

Bất quá , có rất nhiều người thấy qua tuyệt đỉnh khinh công của Trường Công chúa , đồn đãi nàng ' Đạp không như hành vân , phong quá bất lưu ngân ' [cước bộ như lướt mây , gió thổi không để lại dấu vết] , cũng có nhiều lời miêu tả tính cách nàng , phần lớn nói nàng tính cách hào sảng , dứt khoát , có khí độ người trên quan sát thiên hạ , ' Tâm như hạo nguyệt [trắng sáng] trên cao ' , lại tán thưởng tài lãnh binh Đông Bắc trấn giữ ba cửa nhập quan [vào trong] trọng yếu , kinh sợ Hung Nô , xưng nàng ' Kỳ binh lữi mác đạp hồ sơn , giương cung xạ nhật chấn tam quan ' [Cưỡi ngựa đạp núi sông , giương cung bắn mặt trời chấn động tam quan] . Cho dù từ trong miệng đám người Thần Cơ Tử , Cố Nguyệt Mẫn , Tô , cũng miêu tả nàng là tính chân

ý thiết [tình cảm chân thành , rõ ràng] , là kỳ nữ tử dám yêu dám hận .

Trong quá trình Nguyên Thương đồng hành cùng Cố Thường Y , mới biết được Trường Công chúa kỳ thật chính là một tên ... vô lại !

“ Vô lại ? Ừ , năm đó nàng cũng thường nói như vậy ta . “ Cố Thường Y ngồi tựa vào cạnh bàn , đưa ngà voi gắp một miếng thịt bò , tay phải bắn vào rượu hồ lô , rượu từ trong hồ lô phọt ra thành một dòng nước nhỏ , vừa vụn rơi vào hai chén rượu bên cạnh .

Chiều thức của nàng cần nội lực cao siêu , khiến cho những người võ lâm uống trà chung quanh phải liếc nhìn , thậm chí có người cảnh giác sờ vào vũ khí của mình . Cố Thường Y hồn nhiên không để ý , cứ như chỉ có hai người - nàng cùng Nguyên Thương .

Cố Thường Y đưa chén rượu cho Nguyên Thương đang yên lặng ngồi đối diện , cười nói : “ Thập Tam a , thấy ngươi làm người cũng sáng khoái , sao uống rượu lại thiếu tự nhiên như vậy ? “ Cố Thường Y nói nàng sáng khoái , là vì Cố Thường Y bảo nàng cùng đi Đồng Lữ , nàng không chút do dự đáp ứng - hệ thống tình báo lớn nhất thiên hạ đều nằm trong tay cô cháu Cố Thường Y , muốn tìm Cố Nguyệt Mẫn , từ trong miệng Cố Thường Y hỏi là nhanh nhất .

Nguyên Thương tiếp nhận chén rượu , nhìn chăm chú Cố Thường Y , chờ nàng nói chuyện . Cố Thường Y tùy ý như nói chuyện phiếm , hỏi : “ Công phu của ngươi là do lão bất trị Thần Cơ Tử kia dạy đi ? Hẳn thu ngươi làm đồ đệ ? “ Nguyên Thương cảm thấy Cố Thường Y nói chuyện có chút thân thiết như nói với người quen . Nhưng vị Trường Công chúa này đối với Cố Nguyệt Mẫn bao che khuyết điểm tới cực điểm , cũng là người duy nhất nàng thừa nhận là trưởng bối ở thế giới này , tâm lý đã muốn xem nàng là ' người một nhà ' , nghe những lời này cũng không thấy đột ngột , còn thật tự nhiên lắc đầu , nói : “ Ta không phải đồ đệ của hần . “

“ Hà ? Ngươi không phải đồ đệ của hần ? “ Cố Thường Y cảm thấy kỳ quái , “ Ta thấy ngươi võ học ngộ tính cao , lại tinh thông dược vật , lão bất trị sao lại bỏ qua người tài như ngươi ? Không đúng không đúng , ngươi đã là người Thần Y Môn , Thần Cơ Tử vốn không xem trọng quan niệm tôn ti - lớn nhỏ , tất nhiên tự mình thu ngươi làm đồ đệ , sao có thể để người bên dưới thu nhận ngươi ? “

Nguyên Thương thật tùy ý đáp : “ Ta không muốn báỉ ông ta làm thầy , nhưng ông ấy muốn bắt ta tiến vào Thần Y Môn cho bằng được , vì thế liền báỉ ta làm sư phụ , dạy hần một ít dược lý . “

Cố Thường Y phun rượu ra , ngạc nhiên nhìn cháu rẻ mặt tê liệt bên cạnh , ho khan hai tiếng , mới nói : “ Không sai , không sai , quả thật là chuyện lão bất trị kia có thể làm ! “ Cố Thường Y nghĩ nghĩ , trong mắt toát ra chút giảo hoạt , nói , “ Ta vẫn nghĩ ngươi là người thừa kế do Thần Cơ Tử lựa chọn , ha ha , uống ta tự nhận mình bất phàm , cũng chỉ là người tầm thường ! Ừ , ngươi đã không phải đồ đệ của Thần Cơ Tử , liền dễ xử lý ! “

Cố Thường Y hơi trầm ngâm , lập tức mỉm cười nhìn Nguyên Thương , Nguyên Thương chờ nàng nói chuyện , ai ngờ nàng không vội vã hỏi , ngược lại có chút hoài niệm nhớ lại , nói : “ Ta chưa tới tám tuổi , đã gặp sư phụ ta - Thiên Cơ chân nhân , hẳn tự mình dạy dỗ , truyền cho ta võ đạo , cũng ký thác kỳ vọng cao , khi ta hơn mười tuổi liền muốn ta kế thừa danh hiệu ' Thiên Cơ Tử ' chương quản Thiên Cơ Môn . Nghĩ lại , ta chương quản Thiên Cơ Môn hiệu lệnh võ lâm Trung Nguyên cũng đã mười năm có thừa ! Những năm gần đây , ta ở Bắc cương chống đỡ Hung Nô , mấy năm không có xuất hiện trong giang hồ , ngẫu nhiên trở lại Trung Nguyên , cũng do xử lý việc riêng . Nay nghĩ đến , ta hẳn là phụ kỳ vọng của lão nhân gia ... “ Nói tới đây , Cố Thường Y không khỏi thở dài một tiếng . Thở dài chưa dứt , Cố Thường Y bỗng ngừng đầu lên nhìn Nguyên Thương .

Nguyên Thương sao có thể không hiểu ý tứ trong mắt nàng ? Lúc này cảnh giác nói : “ Chuyện vụn vặt trên giang hồ , quả thật không có ý nghĩa gì . “

Cố Thường Y như là nhìn đứa nhỏ đùa bốn giờ chút khôn vặt , nhìn nàng , nói : “ Thiên Cơ Môn chúng ta chương quản công đạo cho võ lâm thiên hạ , Thần Y Môn cũng nằm trong tầm quản lý của ta , năm đó lập [Nhai Hạ Chi Minh] , Thiên Cơ Môn lập hạ lời thề bảo toàn ngũ đại tông phái , mà ngũ đại tông phái cũng sẽ vì Thiên Cơ Môn làm việc . Ngươi là người Thần Y Môn , dựa theo võ lâm quy củ , ngươi phải nghe theo hiệu lệnh của ta ! “

Nguyên Thương nhú mày nói : “ Võ lâm liên quan gì tới ta ? “

Cố Thường Y ha ha cười : “ Võ lâm cùng ngươi không liên quan , vậy ta cùng ngươi có liên quan hay không ? Liền lấy thân phận cá nhân , ngươi nên gọi ta là gì ? “

Nguyên Thương sớm mơ hồ cảm thấy Cố Thường Y vừa gặp liền đối với nàng có chút khác biệt , nghe xong lời này , lập tức tinh ngộ nói : “ Ngươi đã sớm biết ... “

Cố Thường Y thói quen nhú mày nhìn nàng , dáng ngồi đại mã kim đao [đằng hoàng , đỉnh đặc] , cười nói : “ Sao , còn không làm được trưởng bối của tiểu tử ngươi ? “

“ Đỉnh ! “ một tiếng , Cố Thường Y dùng ngà voi gõ vào chén rượu một cái , “ Theo bối phận , gia gia của ngươi cùng phụ hoàng ta quan hệ quân thân , phụ thân của ngươi cùng hoàng huynh ta xưng huynh gọi đệ , bất luận dựa theo gia tộc ngươi , hay theo gia phả hoàng thất , ngươi đều là cháu trai của ta . “

Nguyên Thương giật giật môi , thấp giọng nói : “ Cô cô ... “ Tiếng cô cô này gọi vô cùng không tự nhiên , nhưng tốt xấu cũng gọi ra . Nàng làm người hai đời , vẫn là lần đầu có cảm giác gọi trưởng bối . Dù nàng tính tình cứng cỏi , thái độ rõ ràng , cũng không dài dòng , nhưng không khỏi rối rắm một chút .

Một tiếng xưng hô , ngắn ngủn hai chữ , khiến nàng cảm thấy có nhiều hơn ràng buộc , nặng trĩu , lại thật ảm áp , cảm giác này rất kì diệu .

Nhớ rõ lúc ở sa mạc huấn luyện , có rất nhiều đối thủ cạnh tranh trang bị nhẹ nhàng ra trận , chỉ mang theo thức ăn nước uống , cuối cùng phần lớn chết khát ở sa mạc . Mà Hắc Sắc Chi Vân bọn họ , lưng mang vô số đồng bọn bị thương , nước một giọt cũng không được uống thêm , biết muốn ra khỏi sa

mặc , còn chút nước trong bình Nguyên Thương cũng không nỡ uống , lưu trữ cho đồng bọn bị thương , cuối cùng hoàn thành mục tiêu sống sót .

Linh đại nhân từng nói : Có đôi khi , gánh nặng là một phần không thể thiếu của con người .

Nguyên Thương bỗng nhiên hiểu được một chút .

“Như thế mới đúng ! “ Cố Thường Y vén tay áo thuần trắng , nói , “ Người gọi ta là cô cô , dựa theo vai vế giống như Mẫn nhi gọi ta - Người có biết , người kêu một tiếng này , cần phải trả giá đắt thế nào không ? “

P/S: Ôi già rồi hay sao mà thấy qua năm mới không có gì khác biệt, cảm thấy nhạt nhẽo và đáng sợ. Nhìn những điều đã có và mất trong một năm, sẽ khiến bạn sợ mỗi giây đồng hồ trôi qua. Chắc chắn đây là tâm lý người già rồi.

Mong năm mới mọi người có thật nhiều niềm vui ! Mong ta vui vẻ và có thật nhiều tiền, haha!

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Tha Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 84: Tâm tư [Hai] .

Chương 76 : Tâm tư [Hai] .

Nguyên Thương ngồi yên như núi , bất vi sở động [không nhúc nhích] nhìn nàng .

Cố Thường Y khẽ cười một tiếng , nói : “ Ta đã xem rất nhiều tình báo liên quan đến người . Trước lúc thành thân thể chất người vô cùng yếu , ẩn cư ở Tiểu gia , này cũng không sao . Người cùng Mẫn nhi thành thân tới nay , hai lần vì cứu Mẫn nhi dừng cảm quên mình , ta đều biết . Có lẽ người cho rằng , ngay cả chết người còn không sợ , thì có cái gì có thể làm khó người , có phải không ? “

Nguyên Thương im lặng không lên tiếng , xem như cam chịu .

Cố Thường Y thần sắc nghiêm túc , thấp giọng nói : “ Có một số việc , không phải người có quyết tâm có dũng khí là có thể làm được , cũng không phải người không sợ chết là có thể xoay chuyển ! Người có biết Mẫn Nhi tính tình giống ai nhất không ? “

Nguyên Thương nghĩ nghĩ , nói : “ Túc Sa hoàng hậu ? “

Cố Thường Y cười lạnh một tiếng , nói : “ Sai rồi ! Mẫn nhi do ta nuôi lớn , tính tình của nàng ta rõ ràng nhất . Nàng không giống Duyệt Dung , cũng không giống ta , nàng giống phụ hoàng của nàng nhất , hoàng huynh của ta ! Trong các người con của hoàng huynh , Mẫn nhi là giống hần nhất - thông minh , bình tĩnh , cẩn thận , lý trí ! Nàng vô cùng xem trọng hoàng gia , triều đình cùng với dân chúng đại Yên , nàng so với nam tử càng kiên nghị , hùng tâm vạn trượng [tâm trí cao sâu] , một thân hào quang sáng chói . Thiên hạ này là phụ hoàng cùng với đời chúng ta giành được , đại Yên đã kiến quốc từ lúc Mẫn nhi còn nhỏ , Cố gia ba đời tới nay , nàng mới chân chính là thiên chi kiêu nữ , thiên kim công chúa , tôn quý , ung dung . Nữ tử như vậy , Nguyên Thập Tam , người thực sự hiểu rõ ? Người dựa vào cái gì muốn ở bên cạnh nàng ? Bắn vào thân thù của người ? Quyết tâm của người ? Hay là tình cảm tuổi trẻ không chịu nổi một kích ? “

Cố Thường Y lúc trẻ động tình , tuy rằng cùng người trong lòng ở bên nhau gần mười năm , nhưng từ lúc bắt đầu đến khi kết thúc đều không danh phận , bốn năm trước Túc Sa Duyệt Dung sinh lý tử biệt , mẫu thuẫn tình yêu và hiện thực , nàng so với ai khác đều thấy rõ .

“ Mẫn nhi thân phận tôn quý , võ nghệ cao cường , trừ bỏ ta , chưa từng có ai có tư cách chiếu cố nàng , hai lần người xả thân cứu giúp , bắt quả chỉ khiến đứa nhỏ này nhất thời cảm động thôi , một chút cảm động này chẳng lẽ có thể duy trì một đời ? Con người khi còn sống , sẽ không chỉ gặp sinh tử kiếp , mỗi ngày cũng sẽ không oanh oanh liệt liệt , nàng tuổi còn nhỏ , dễ dàng động tâm , qua vài năm , chờ nàng trưởng thành , càng lý trí , người nếu không có thân phận cùng thể lực , cho dù nàng đau lòng , ủy khuất bản thân , cũng tuyệt đối không dứt bỏ mọi thứ cùng người cao chạy xa bay ! Hoàng huynh này của ta , đứng đầu thiên hạ , trên vạn người nhưng lại vì thiên hạ , cũng có thể làm bộ như không biết tình cảm của ta với Duyệt Dung , lệnh bài thống lĩnh Long Võ Quân của ta có thể đi thẳng vào hậu cung ! Từ xưa đến nay , có mấy Hoàng đế ản nhĩ được như hần , cho nên cũng không có mấy Hoàng đế anh minh thân võ như hần !

Mẫn Nhi giống hần vô cùng ! Người suy nghĩ một chút , nếu có một ngày , người không còn thân phận trưởng tôn Tô gia , không còn danh phận Phò mã , không còn Thần Cơ Tử làm núi dựa cho người , người phải làm sao ? “

Đây không phải đe dọa , chỉ cần thân phận nữ tử của Nguyên Thương lộ ra , mấy thứ trên , nàng còn có sao ? Hiện tại hết thảy nàng có được , cũng đều do thân phận ' Trưởng tôn Tô gia ' cho .

Đương nhiên , chỉ riêng quan hệ huyết thống , huynh đệ sinh tử Triệu quốc công Tô Phong cùng Tiểu tướng quân , cháu gái Tô Phong , cho dù thân phận nữ tử bị tiết lộ , tánh mạng cũng có thể giữ , dựa theo tính tình Hoàng đế , chỉ cần không liên quan xã tắc , tất nhiên sẽ niệm tình , Tô gia cũng là người

bao che khuyết điểm . Còn có Tiểu gia , tất nhiên sẽ bảo vệ được nàng bình yên vô sự .

Nhưng , Phò mã này nhất định không làm được nữa , lấy thực lực Tô gia , muốn kết hôn với nữ tử Tô gia có thể từ Huyền Vũ môn xếp hàng đến ngoài Kinh thành . Nhưng lúc này , trừ bỏ Cố Thường Y , ai nguyện ý để cho con gái hay cháu gái của mình cùng một cô gái khác bên nhau suốt đời ?

“Ngươi với Mẫn nhi cùng một chỗ , tay ngươi nhất định phải cầm quyền binh ! Nếu không , cho dù Mẫn Nhi đồng ý , ta cũng tuyệt đối không cho các ngươi cùng một chỗ ! “ Cố Thường Y thần nhiên quét mắt liếc nàng , “Làm trưởng bối , ta sẽ không để Mẫn nhi đi theo người khiến nàng chịu ủy khuất . Điểm này ngươi cần phải hiểu . “

Nguyên Thương chính là yên lặng gật đầu .

Nàng vốn đến từ thế giới hắc ám tàn khốc , sao lại không hiểu có thực lực quan trọng cỡ nào ? Chỉ là thế giới phong kiến đối với nàng còn xa lạ , trong thời gian ngắn không hiểu được hết .

Cố Thường Y lúc này mới vừa lòng , cười nói : “Ta nghe nói ngươi thích du sơn ngoạn thủy , thậm chí còn muốn đi Triều Tiên tìm nhân sâm ? Đây kỳ thật cũng không có gì khác , năm đó lúc ta khởi nghĩa giành chính quyền , cũng cùng Duyệt Dung sống vai đồng hành , du sơn ngoạn thủy . Trên thế giới không có chân chính tự do , chỉ có tương đối tự do . “

Nguyên Thương trong lòng biết nàng nói không sai , nếu không muốn tuân thủ quy tắc , cũng chỉ có thể trở thành người tạo lập ra nguyên tắc .

Giới tính của Nguyên Thương chỉ cần người muốn biết thì tỉ mỉ điều tra là có thể biết - Cố Thường Y không mất bao lâu có thể biết ? Hệ thống tình báo của Cố Thường Y tuy rằng lớn nhất thiên hạ , nhưng cùng nó so sánh , không nói đến những nơi khác thì ít nhất cũng có bốn cái - Mạng lưới tình báo hoàng gia , Lam thị , Tiểu gia , hậu Tần chủ . Chu Văn Tuyên không biết Nguyên Thương hai thân phận , không có nghĩa Tiểu gia không biết , nói không chừng nhà mẹ đẻ - Tiểu cửu cửu đã sớm biết .

Cố Nguyệt Mẫn đem thân phận nữ của nàng dần dần tiết lộ ra ngoài , chính là đang bày bố cục . Dù sao cũng đã sớm bị lộ , có kế hoạch tiết lộ với bị người khác nắm giữ sau đó ở thời khắc mấu chốt bỏ đá xuống giếng , kết quả hoàn toàn khác nhau . Cố Nguyệt Mẫn đầu tiên lôi kéo người thân cận , bố trí lại đường lui , thủ đoạn coi như là bất phàm , nhưng ở trong mắt Cố Thường Y còn quá ngây thơ , bởi vì cô cháu hai nàng đứng ở độ cao khác nhau nhìn nhận vấn đề .

Cố Nguyệt Mẫn tựa như một đứa nhỏ nghịch ngợm nhưng rất chăm chỉ đọc sách , thông qua các thủ đoạn ở trước cuộc thi thu mua lão sư , cảm đáp án đi sao chép , mà Cố Thường Y trực tiếp ngồi ở văn phòng hiệu trưởng , nhún mày : Không cần phải xem , liền miễn cưỡng cho Mẫn nhi nhà ta chín trên mười đi !

Đây là bất đồng tư tưởng cùng thực lực , làm việc cũng bất đồng phương thức .

Thấy Nguyên Thương thật sự lắng nghe dạy dỗ , Cố Thường Y ngón giữa tùy ý bắn vào bình rượu một cái , nước rượu bắn ra , rót đầy chén của nàng , sau đó bị nàng một hơi uống sạch , nói : “Chuyện ngươi làm ở Bạch Mã Tự không có lưu truyền ra ngoài , nhưng hoàng huynh cùng các nguyên lão triều đình đều biết , { coi như công lao thứ nhất } ; Ngươi ở hoàng cung hoá trang thành ta , cùng Duệ nhi , Mẫn nhi bình định ' Sở vương chi loạn ' , { coi như là công lao thứ hai } , bất quá thân phận ngươi thường xuyên thay đổi , thân phận Phò mã cùng Nguyên Thập Tam hoán chuyển nhiều lần , nhưng chẳng bao giờ cùng nhau xuất hiện , để khiến người ta đoán mò , việc này làm không tốt , dễ dàng bị thị vệ phủ Phò mã và phủ Công chúa phát hiện . Bất quá sau khi Mẫn nhi dần dần công khai thân phận của ngươi , xem như miễn cưỡng bổ cứu ; Ngươi nghĩ ra biện pháp ngăn chặn bọn tập , Mẫn nhi tra được mật đạo vương đình Hung Nô , { coi như là công lao thứ ba } .

Hai công lao trước ô danh hoàng thất , không thể công bố ra ngoài , công lao thứ ba mới lợi quốc lợi dân , có thể để lại tiếng thơm muôn đời , đáng tiếc ngươi trước đó rồi đi , không tham dự vào cuộc chiến ... Ta để cho thuộc hạ ở các đại trà lâu khuyếch đại công tích các ngươi , hy vọng có thể tạo được danh vọng cho các ngươi . Thiên hạ dân chúng bị người Hung Nô tàn bạo ức hiếp hơn trăm năm , liền điểm này , có thể được lòng dân , tương lai dù thân phận nữ tử lộ ra ánh sáng , cũng có thể có chỗ đứng trong dư luận ! Cái khác ta không dám cam đoan , nhưng dân chúng Tần Dương tuyệt đối chúc phúc cái ngươi . “

Chuyện cơ mật như thế , Cố Thường Y lại ở quán trà ven đường ung dung nói , không chút cố kỵ . Với công lực của nàng , mặc kệ ở địa phương nào nói , cũng không có khả năng bị người ngoài nghe lén . Nàng đã muốn tiếp cận cảnh giới thiên nhân hợp nhất , cho dù có người dùng thiết bị vệ tinh theo dõi ở ngàn dặm nghe lén nàng nói chuyện , nàng cũng có thể ở trong lòng mơ hồ cảm giác được . Vì sao thời xưa có cao thủ gặp phải mai phục , gặp dữ hóa lành thời điểm tâm thần không yên ? Bởi vì một khi có người đối với họ có ác niệm , bọn họ liền tâm sinh cảnh triệu [lòng sinh cảnh giác] . Giống như Cố Thường Y - cao thủ siêu cấp , có lẽ không có khả năng luôn trong cảnh giới kỳ diệu này , nhưng bảo đảm xung quanh mình an toàn không thành vấn đề .

Nghe xong Cố Thường Y nói , Nguyên Thương mới biết , vì sao từ lâu Tần Dương có thể bẻ cong sự thật , kể chuyện thổi phồng như vậy , thì ra do Cố Thường Y an bài !

Cố Thường Y buông chén rượu , nhìn thẳng nàng , “Nguyên Thập Tam , ngươi nhớ kỹ , ngươi hiện tại chỉ có hai lựa chọn : Thứ nhất , dựa theo ta an bài cho ngươi mà làm , thẳng đến khi có thể thay thế được vị trí của ta ; Thứ hai , rời xa Mẫn nhi , ta theo đường biển để ngươi đi Triều Tiên ! Ta sẽ nói ngươi bị ngục Lữ đế ám sát mà chết , từ nay về sau hoàng triều đại Yên không còn vị trí của ngươi ! “ Cố Thường Y như một gia trưởng phong kiến , tà nghệ nhìn nàng , thần nhiên nói , “Ngươi không có sức mạnh phản kháng ta . Nếu ngươi không đáp ứng , cũng đừng mong làm cháu rể ta ! “

Nguyên Thương sờ sờ khuyên tai trước ngực bị y phục ngăn trở , nói : “Ta sẽ không rời xa nàng ... “ Giống như lúc trước nàng nói với Sở vương - kiếp này ta vốn hai bàn tay trắng , duy nhất trọng yếu chỉ có một mình nàng !

Cố Thường Y cười nhạo một tiếng, nói : “ Trên đời không có chuyện vẹn toàn , không đáp ứng , ngươi phải rời xa nàng ! Ngươi cũng có thể lên tiếp cận Mẫn nhi , ta sẽ khiến ngươi vĩnh viễn mất nàng - ngươi biết ta có năng lực này . “

Nguyên Thương không có chút thế lực , nàng có chỉ là võ nghệ nhị lưu nửa vời , cùng với thuật ám khí cùng độc thuật cao siêu . Ám khí , độc dược của nàng đối với đại đa số mọi người hữu dụng , nhưng cố tình đối với vị đại cao thủ này vô dụng - độc hết sức phá mười xảo [độc hết sức phá mọi trở ngại] ! Cố Thường Y thực lực vượt xa nàng , hoàn toàn áp bách nàng .

Nguyên Thương trầm mặc trong chốc lát , bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn Cố Thường Y , “ Vận mệnh của ta chưa bao giờ ở trong tay người khác . “ Nói xong đứng dậy liền đi .

Cố Thường Y nhìn theo bóng lưng nàng , chép miệng nói : “ Tiểu tử kỳ quặc ! “ Gãi đầu , lại lẩm bẩm : “ Không phải ta nghiêm khắc quá đi ? Mẫn nhi cũng đừng trách ta ... “ Nhíu mày nghĩ tới bộ dạng Cố Nguyệt Mẫn đáng thương hoa lê đài vũ * , rốt cục cảm thấy bản thân không cách nào tâm địa cứng rắn đi khảo nghiệm cháu rể này .

(*) Hoa lê đài vũ : Khóc cũng xinh đẹp như hoa lê trong mưa .

Đột nhiên , Cố Thường Y nhảy dựng lên , vội vàng chạy đến ngăn cản Nguyên Thương , nói : “ Thập Tam , ngươi chờ ta a ! Ta không mang bạc ! Ngày này , ánh mắt ngươi như vậy là sao ? Ngươi có hiểu tôn kính trưởng bối là sao không ? Lão nhân gia ta ăn của ngươi uống của ngươi là vinh hạnh cho ngươi ! “

“ Ta là lên đi ra , trừ bỏ y phục đang mặc , cái gì cũng không mang ... Tiểu tử kia , nhìn cái gì vậy ? Ta lên chạy ra không phải là vì ngươi sao ! “ Cố Thường Y lời nói lý lẽ hùng hồn , ngón tay ngay cả góc áo Nguyên Thương cũng không chạm , túi tiền bên hông Nguyên Thương liền bị một cổ lực hút vững vàng rơi trong tay nàng .

Cố Thường Y lấy ra một ít tiền để trên bàn , sau đó yên tâm thoải mái đem túi tiền bỏ vào trong tay áo của mình .

Nguyên Thương đối với hành vi vô lại của nàng cũng hết cách . Dù sao Túc Sa Duyệt Dung - mẫu nghi thiên hạ , đem người trong thiên hạ đùa bỡn trong tay cũng đối với Cố Thường Y vô lại cũng không thể làm gì , huống chi là Nguyên Thương ?

Cố Thường Y trường sam xám bạc tiêu sái vượt ra ngoài sinh tử , Nguyên Thương huyền sam lộ ra hơi thở sát thủ đặc trưng , hai người đặc biệt cùng nữ tử thế gian này bất đồng .

Cố Thường Y khẽ cười nói : “ Tiểu tử kia , có chí khí là chuyện tốt , ngươi có suy nghĩ tay làm hàm nhai ta có thể hiểu , có trưởng bối có thể giúp ngươi có khởi điểm rất cao , ngươi sao lại muốn tự mình ở dưới chân núi trèo lên ? “

Nguyên Thương không thể nhịn được nữa , nhíu mày nói : “ Đừng gọi ta tiểu tử kia ! “

Cố Thường Y cười ha ha , hướng nàng chớp mắt , nói : “ Ở trong mắt ta , ngươi chính là đứa nhỏ . “

“ ... “

“ Đi thôi đi thôi , đứa nhỏ kỳ quặc ! Ngươi nếu muốn tay làm hàm nhai , ta cho ngươi một cơ hội ! Lữ Chấn Hải là vương giả trên biển , năm đó làm đầu lĩnh hải tặc từng ở Đông Hải trong lúc vô tình bắt được một con giao long , còn là giao long hai sừng . Sừng giao long chính là thứ tinh túy nhất , cũng là thánh phẩm có thể chữa trị kinh mạch ! Thần Cơ Tử không có đề cập qua với ngươi đi ? “

P/S: Cố Thường Y nói chuyện ác ghê!!!

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Tha Mạng* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Lưỡng lưỡng tương vọng [Hai đầu nhớ nhau] .

Chương 77 : Lưỡng lưỡng tương vọng [Hai đầu nhớ nhau] .

Nguyên Thương nói : “ Không có . “

Năm đó Túc Sa Duyệt Dung kinh mạch khô cạn mà chết , ngay cả khi Cố Thường Y rót vào nội lực giúp nàng kéo dài sinh mạng cũng không được . Túc Sa Duyệt Dung bị bệnh này , Cố Thường Y sao có thể khoanh tay đứng nhìn ? Trong thiên hạ chỉ cần được vật có một chút tác dụng cũng bị nàng cặn kẽ nghe ngóng , tìm hiểu . Giao Long Giác [sừng Giao Long] , năm đó cũng từng tự mình mạo hiểm xâm nhập vào bảo tàng kho báu của Lữ Chấn Hải trộm qua , đáng tiếc bệnh của Túc Sa Duyệt Dung không phải do tác động bên ngoài , mà là di truyền , Giao Long Giác cũng không có tác dụng . Máu Giao Long rất nhiều , được tính mười phần , cần nội lực cao thâm thúc đẩy được hiệu , Túc Sa Duyệt Dung kinh mạch không hấp thu được nội lực

, cũng không có cách nào khiến được hiệu phát huy .

Nghe nói Lữ Chấn Hải vì luyện công , đã ăn Giao Long Giác , trong nhìn nhận của Thần Cơ Tử , thế gian đương nhiên không còn thần dược cứu trị tâm mạch .

Cổ Thường Y giảng giải qua cho Nguyên Thương , cuối cùng nói : “ Thần Cơ Tử dùng tư tưởng võ lâm nhân sĩ suy đoán Lữ Chấn Hải , nhưng hẳn không biết , một người làm võ lâm mình chủ với lúc làm Hoàng đế tâm tư không giống nhau . Trước đó ngươi có thể vì võ công không cần tánh mạng , rồi lại vì tính mạng , để ngồi trên ngôi vị Hoàng đế mà không cần võ công . Nếu Giao Long Giác có tác dụng chữa trị kinh mạch , cũng tương đương kéo dài tuổi thọ , là thần dược cứu mạng , Lữ Chấn Hải sao có thể nỡ dùng ? “

Nguyên Thương trước mắt sáng ngời , ánh mắt lấp lánh nhìn Cổ Thường Y : “ Bây giờ chúng ta đi hoàng cung ? “

Nguyên Thương không phải Hoàng đế , thói quen tiếp cận những người trong hắc đạo , tâm mạch bị hao tổn khiến võ nghệ của nàng không thể phát huy đến cực hạn , càng khó chống đỡ địch , khiến nàng trong tiềm thức thiếu khuyết cảm giác an toàn . Nàng theo đuổi sức mạnh , mặc kệ là võ nghệ hay vũ khí , nếu có bom neutron [vũ khí hạt nhân] , tia laser , v...v... , Nguyên Thương rất vui sướng dùng chúng để đối địch , tuyệt không cho đối phương cơ hội giao đấu công bằng . Nếu dưới trướng có thiên quân vạn mã , nàng sẽ không tự thân mạo hiểm giao chiến . Nếu Cổ Thường Y có thể trở thành trợ lực của nàng , sao lại không dùng đến ? Chỉ cần không vi phạm bản tâm của mình , nghe Cổ Thường Y đề nghị một chút thì có làm sao ?

Vừa rời về mặt còn kiên định nói “ Vận mệnh của ta chưa bao giờ nằm trong tay người khác “ , nhìn Cổ Thường Y với thần sắc chân thật , trong chớp mắt xoay người , lại giống như chuyện gì cũng không phát sinh qua , hướng Cổ Thường Y nói : “ Cô cô , chúng ta ngay bây giờ đến Gia Hưng đi ! “

Cổ Thường Y khoe miệng giật giật . Người này trở mặt so với lật sách còn nhanh hơn , cùng với vẻ mặt giả bộ tươi cười của Cổ Nguyệt Mẫn có thể nói là tuyệt phối , không hổ là một đôi .

Đế đô Đông Lữ nằm ở Hàng Châu . Lữ Chấn Hải là bá chủ vùng biển , hẳn rất tin tưởng lực lượng trên biển , chi tiền nổi thông sông thẳng ra biển lớn , đó là lý do hẳn đem đế đô đặt ở Hàng Châu .

Dựa theo bụng dạ Cổ Thường Y , Lữ Chấn Hải cũng hiểu mình không thể dòm ngó Trung Nguyên , nhất thống thiên hạ , bởi vì trong cảm nhận của người xưa , ai chiếm lĩnh Trung Nguyên , là người có quyền chính thống , có thể hiệu lệnh thiên hạ . Loại tư tưởng này khiến Lữ Chấn Hải cảm thấy mình không phải chân mệnh thiên tử , cho nên làm hết sức để lại đường lui cho mình .

Có lẽ cũng bởi vì điểm này , khiến Lữ Chấn Hải không để ý hình tượng ' Anh hùng giang hồ ' , không để ý cái nhìn của người trong thiên hạ , không để ý có thể bị tiếng xấu muôn đời , lúc người Hung Nô tấn công đại Yến , được ăn cả ngã về không .

Nhưng có thể do ban đầu địa bàn của Lữ Chấn Hải do nhóm người hắc đạo trong giang hồ tụ tập mà thành . Vì vậy tạo nên khí tức phóng khoáng nhưng cũng hỗn tạp , bị khí tức văn nhân ở Giang Nam hun đúc , biến thành một cái giang hồ cảm tú .

Lúc này , Đông Lữ cùng đại Yến đang chiến đấu giằng co , lấy Hoàng Hà làm ranh giới , Đông Lữ từ Bắc đến Hoàng Hà , Nam đến Hàng Châu , Đông về biển lớn , quốc thổ trải dài ven bờ biển , diện tích chỉ cỡ Sơn Đông . Nhưng Lữ Chấn Hải là bá chủ trên biển , lấy biển lớn làm cơ sở , cứng rắn giằng co quốc thổ với đại Yến . Dựa theo tính tình Lữ Chấn Hải , đại Yến quốc hai tuyến tác chiến , phía Tây còn hậu Tần chủ như hổ rình mồi , trận chiến này hẳn phải thắng thật lớn . Ai cũng không nghĩ tới , Hung Nô lại bại nhanh như vậy , triệt để như vậy .

Nay Hàng Châu , Hoàng đế đi Gia Hưng chủ trì ' Võ lâm đại hội ' , huynh đệ kết nghĩa của Hoàng đế , đại tướng quân , Sở Chấn - đại Lữ quốc dẫn binh ở Hoàng Hà , một huynh đệ kết nghĩa khác của Lữ Chấn Hải , Thừa tướng đại nhân , Mông Tranh - đại Lữ quốc ở lại thủ Hàng Châu .

Đi tiến vào Hàng Châu , Nguyên Thương cảm thấy bầu không khí ở đây khác hẳn với đại Yến . Nếu để những người này thay trang phục hiện đại , nàng thậm chí nghĩ mình về đến thế giới hắc ám ở hiện đại - ' Thành phố tự do ' .

Đế đô một quốc gia , dĩ nhiên sẽ có vũ khí , trên đường tùy ý là có thể nhìn thấy người mang kiếm , một vị quan lớn mặc quan bào nhất phẩm của Đại Lữ quốc ở trên đường không cưỡi ngựa không ngồi kiệu , lại mang theo vài tên hộ vệ đi đường , bên cạnh còn có người hướng hẳn chào hỏi , kêu “ Đại ca “ , “ Đại hiệp “ . Nếu để Ngự Sử Lệnh - Tào Tham nhìn thấy , tất nhiên sẽ nói to “ Không ra thể thống gì ! “ Khó trách ngay cả Lữ Chấn Hải cũng hiểu bản thân khó có thể thống nhất thiên hạ .

Nơi này không giống thủ phủ của một quốc gia , mà giống tụ điểm của xã hội đen , chẳng trách Nguyên Thương cảm thấy quen thuộc . Cũng không biết đại hội võ lâm tổ chức ở Gia Hưng sẽ là bộ dạng gì .Kiếm thích khách của Nguyên Thương trong trận đánh trước đã lưu lại trong thân thể của người Hung Nô , vũ khí của nàng trừ bỏ ám khí tùy thân thì chỉ có Kinh Lôi đao . Nàng một thân thanh sam huyền sắc , tay cầm trường đao , ánh mắt lạnh liệt [lạnh lùng] , cũng không khí nơi này vô cùng hòa hợp . Mà chân chính đệ nhất cao thủ như Cổ Thường Y bộ dáng lại giống thư sinh văn nhược [nho nhã yếu đuối] , nếu bạch sam này phẩm chất kém một chút , Cổ Thường Y sẽ nhìn giống như một tú tài áo trắng nghèo khổ chán nản .

Cổ Thường Y mười mấy năm trước đã bước chân vào giang hồ nên không quan tâm ánh mắt người ngoài , hiện tại càng sống theo ý mình , không để ý ánh mắt coi rẻ của người khác , lôi kéo Nguyên Thương đi ăn một bữa lớn , sau đó thuê một tiểu viện nhỏ bố trí ổn thỏa mọi thứ . Đến nửa đêm , Cổ Thường Y gõ cửa phòng ngủ Nguyên Thương , nói : “ Ta vừa nhận được bồ câu đưa tin , Mẫn nhi đã đến Đại Lữ , chúng ta nhanh hơn một chút , mới có thể lấy được Giao Long Giác sau đó cùng Mẫn Nhi hội hợp ! “

Nguyên Thương gật đầu , “ Chúng ta bây giờ xuất phát ? “

Cố Thường Y lắc đầu nói : “ Không vội ! Ta còn chưa tra ra chỗ giấu . Bảo bối của Lữ Chấn Hải rất nhiều , một số được tùy thân mang theo cứu mạng , còn một số khác không biết giấu chỗ nào , thủ hạ võ nghệ không tốt , ta phải tự mình điều tra một phen . Mấy ngày nay , ban ngày chúng ta luận bàn võ nghệ , buổi tối ngời theo ta đến hoàng cung Đại Lữ tra xét . “

Nguyên Thương không muốn nghe Cố Thường Y chỉ huy làm việc , nhưng nàng tâm niệm Cố Nguyệt Mẫn , muốn sớm một ngày lấy được Giao Long Giác , liền sớm một ngày đi tìm Cố Nguyệt Mẫn . Về phần Cố Thường Y muốn nàng tham gia đại hội võ lâm áp đảo quần hùng ... Chuyện đó liên quan gì đến nàng ?

Trong lúc Cố Thường Y và Nguyên Thương điều tra , đoàn người Cố Nguyệt Mẫn cũng đang tiến về Gia Hưng . Hộ tống nàng là mười tám vũ tăng của Bạch Mã Tự .

Mười tám vị hòa thượng này , đều là tinh anh đời thứ ba của Bạch Mã Tự , cầm đầu là đại đệ tử Tuệ Thông của phương trượng trụ trì . Mười tám vũ tăng mang giày vải , mặc tăng bào màu xám nhạt , cùng vị ' Thiếu niên ' cầm bảo Cố Nguyệt Mẫn ở một chỗ , cực kỳ hấp dẫn ánh nhìn .

Cố Nguyệt Mẫn cũng không sợ hành tung bị tiết lộ , nàng đi Đại Lữ , là quang minh chính đại đi , đã sớm nộp quốc thư . Người trong thiên hạ đều biết Cố Nguyệt Mẫn - vị tiểu Công chúa tôn quý nhất của Đại Yên dùng thân phận võ lâm đến Đại Lữ tham gia đại hội võ lâm , vị ' Đông võ lâm minh chủ ' - Lữ Chấn Hải không những khách khí nghênh đón nàng , còn tỏ vẻ “ Có cao thủ võ lâm đại Yên tham gia , đại hội võ lâm này cũng xem như được viên mãn [trọn vẹn] “ . Không thể không nói , Lữ Chấn Hải không thích hợp làm Hoàng đế , nhưng lại vô cùng thích hợp làm võ lâm minh chủ , so ra còn tốt hơn Cố Thường Y lười nhác không tấn chức .

Cố Nguyệt Mẫn đi tuốt ở đằng trước , thị vệ hai phủ một người cũng không mang , chỉ có Tô Âm đi theo tìm kiếm Nguyên Thương ở bên cạnh . Mặt khác , còn một người tiện đường - Thành Thiên Phách . Mười tám vũ tăng theo ở phía sau , hòa thượng đi cuối hỏi Tuệ Thông : “ Đại sư huynh , người nói võ nghệ của Minh Huy Công chúa đã đến cảnh giới gì ? “

Tuệ Thông thần sắc bất động như núi , trang nghiêm túc mục [nghiêm túc và trang trọng] , lưng đeo trường côn , hai tay tạo thành chữ thập , mắt nhìn phía trước , ngữ điệu gọn gọn cũng không sợ hãi , nói : “ Tuệ Ngôn sư đệ , ở trong mắt người , nàng đến cảnh giới gì ? “

Tuệ Ngôn do dự nói : “ Hình như là hậu thiên cảnh giới đỉnh , sắp tiến nhập tiên thiên ... Năm đó Trùng công chúa Cố Thường Y cũng chỉ thế này đi ? Chỉ là sao nàng có thể luyện đến cảnh giới như vậy ? Chẳng lẽ như trong truyền thuyết ' Thế hồ quán đỉnh ' * ?

(*) Thế hồ quán đỉnh : Tươi sữa tươi lên đầu , trong phật giáo có nghĩa là truyền thụ trí tuệ , giúp người triệt để giác ngộ hay có giác ngộ .

Tuệ Thông niệm một tiếng A di đà phật , vẻ mặt trang nghiêm bảo tướng * : “ A di đà Phật ! “ Lại nói , “ Tuệ Ngôn , Điện hạ là Tiên thiên hay là Hậu thiên , liên quan gì đến người ? Người đã phạm vào sân niệm , tham niệm * ! “

(*) Bảo tướng : Tướng mạo cao quý , chỉ tướng mạo của Phật .

Tam độc Tham - Sân - Si : Tham lam , thù hận , mê muội .

Bị sư huynh chỉ ra phạm giới , Tuệ Ngôn có chút sợ hãi hai tay tạo thành chữ thập thắp niệm : “ A di đà Phật ! “ Lại nói , “ Sư huynh , Tuệ Ngôn nghe nói sư tổ võ nghệ thông huyền * , có khả năng thông thiên triệt địa * , mà Tuệ Ngôn đã gần ba mươi , lại dừng chân ở Hậu thiên , vì thế có chút nóng vội . “

(*) Thông huyền : Cảnh giới huyền diệu .

Thông thiên triệt địa : Lên trời xuống đất .

“ Chúng ta là đệ tử phật môn , tu thân cùng tu tâm phải song song , tâm của người không tĩnh , thân sao có thể cứng cỏi ? Đừng cho là ta không biết , thắng trước người còn ăn vụng một con gà nướng ! “

Câu trước còn tràn đầy thiện ý , mười phần đệ tử cao tăng , câu sau lại khiến đám người Cố Nguyệt Mẫn thiếu chút nữa cười ra tiếng .

Tuệ Thông lại vẫn thần sắc nghiêm nghị như cũ , tiếp tục nói : “ Phạm trần vạn vật , đều do ý niệm bản thân ! Người nhìn , nhìn cảnh sơn thủy này , xem có gì bất đồng , rồi lại hỏi lại sư huynh ! “

Tuệ Ngôn gật đầu nói phải .

Vị đại sư huynh Tuệ Thông này , vừa tràn ngập thiện ý dạy sư đệ của mình , ngay sau đó lại phóng ngựa đến trước người Cố Nguyệt Mẫn , thấp giọng hỏi : “ Điện hạ , theo bản tạng thấy , Hàng Châu phòng bị trống không , không bằng mô phỏng ngàn dặm bên tập chi chiến Hung Nô , lên nhập Hàng Châu ... “ Cố Nguyệt Mẫn lắc đầu nói : “ Người nghĩ quá đơn giản . Hàng Châu thủy vận phát đạt , Lữ Chấn Hải có đội tàu cường đại nhất thiên hạ , Đại Yên công không được . Hơn nữa , huynh đệ kết nghĩa của Lữ Chấn Hải , đại nguyên soái Sở Chấn có thể từ đường biển nhanh chóng trở về . “

“ A di đà Phật ! “ Tuệ Thông hiểu , “ Ta nghe nói Trường Công chúa từng dùng kế ly gián đối phó người Hung Nô ... “

Không chờ hắn nói xong , Cố Nguyệt Mẫn đã lắc đầu , thản nhiên nói : “ Không có khả năng . Lữ Chấn Hải đã có phòng bị , có thể thấy được hắn vô cùng tự tin . “

Lữ Chấn Hải cùng Sở Chấn kết bái , cũng không phải bởi vì hiệu quả và lợi ích , Lữ Chấn Hải hoàn toàn tín nhiệm hắn , Sở Chấn muốn làm Hoàng đế , Lữ Chấn Hải thậm chí sẽ nguyện ý nhường ngôi ; Mà Sở Chấn , cũng đồng dạng hoàn toàn tín nhiệm Lữ Chấn Hải , nguyện ý vì hắn tan xương nát thịt . Vì vậy liên tưởng đến vài vị Hoàng tử huynh trưởng , vì ngôi vị Hoàng đế có thể phản bội Cố gia , phản bội Đại Yên , Cố Nguyệt Mẫn không khỏi thở dài .

Lữ Chấn Hải hẳn không thích hợp làm Hoàng đế nhất ở chỗ , hắn nghĩa khí ; Lữ Chấn Hải giỏi nhất cũng là nghĩa khí của hắn . Hơn nữa , phụ hoàng nếu muốn thu phục ' Hải Vương ' này , dĩ nhiên phải đường đường chính chính thắng hắn , nếu không vì sao vẫn ở thế giằng co như hai tháng trước ?

Cố Nguyệt Mẫn cười nói : “ Hòa thượng không phải không nói chuyện xuất thế * sao ? Sao còn nghiên cứu đánh giặc hành binh phạm trần thế tục ? “

“ Thiện tai , thiện tai ! Điện hạ sai rồi ! Không nhập thế * thì sao có thể xuất thế ? “ Tuệ Thông niệm một tiếng A di đà Phật , nói , “ Thiên hạ chiến loạn không ngớt , loạn thế nếu không chấm dứt , chịu khổ vẫn là dân chúng thiên hạ . Muốn thiên hạ thái bình , phát huy Phật giáo chúng ta , thì Đại Yên phải thống nhất thiên hạ ! Nghe nói Phò mã gia lập công ở thảo nguyên , ngay cả tiêu tăng cũng mang lòng cảm kích ! “

(*) Xuất thế : lánh đời , lui vào ở ẩn hoặc đi tu , không tham gia hoạt động xã hội .

Nhập thế : gánh vác việc đời , không xa lánh cõi đời .

Cố Nguyệt Mẫn nghe vậy sắc mặt khẽ biến , im lặng không nói , lòng đau như vậy , nhưng không thể làm gì ngoài chờ đợi tình báo của Mạc thị .

Nàng đương nhiên không biết , lúc này Nguyên Thương đang ở Hàng Châu , gặp phải một hồi đảo hoa kỳ diệu .

Cố Thường Y dùng hết tiền của Nguyên Thương để mua sơn viện , thời gian là một tháng . Trong viện chỉ có hai người các nàng , không có người khác , mỗi ngày đều do Nguyên Thương xuống bếp . Ban ngày hai người ở trong viện luyện công , một người đối với người mình tuyên định người thừa kế dốc sức chỉ dạy ; một người hoàn toàn không kiêng kỵ môn phái võ lâm gì , có tiện nghi thì chiếm , một siêu cấp cao thủ chỉ dẫn so với một tông sư điên điên khùng khùng chỉ dẫn tốt hơn nhiều lắm .

Lão điên từ - Thân Cơ Tử phần lớn thời gian là cùng Nguyên Thương thảo luận tà môn ngoại đạo như độc dược , cách thức giải độc , chế tác ám khí , nếu không phải Nguyên Thương kiếp trước từng được huấn luyện , có sức quan sát vượt xa người thường , trừ bỏ nội lực có chút tiến bộ trên cơ bản không học được võ công gì .

Nguyên Thương dần dần quen xem Cố Thường Y như trưởng bối dạy dỗ .

Đi vào thế giới này gần gần một năm , Nguyên Thương dần dần hiểu được rất nhiều thứ . Sức hút của Cố Nguyệt Mẫn dạy nàng cái gọi là tình yêu ; Tô Âm cho nàng biết cái gì là trung thành ; Chu Văn Tuyên lấy mình làm mẫu , đối với người yêu ngoài liêu minh cứu giúp , còn cần phải lấy lòng cùng ôn nhu ; Tô Hinh không muốn rời xa làm nàng hiểu , cái gì gọi là nhục mị * ; Cố Thường Y tìm đến khiến nàng hiểu , cảm giác có trưởng bối là như vậy ...

(*) Nhục mị : yêu mến , quấn quýt không rời / thường chỉ trẻ con .

Tuy nàng chưa hiểu rõ ràng , nhưng đã hiểu được những thứ mà trước đây chưa bao giờ tự cảm nhận . Nội tâm của nàng , tại đây - nơi xã hội phong kiến vốn còn tàn khốc , ngược lại vì nhiều loại nguyên nhân mà chiếm được áp áp so với xã hội hiện đại còn nhiều hơn .

Tình chẳng phân biệt loại hình , thân tình hữu tình ái tình ; Tình chẳng phân biệt thời đại , nàng ở xã hội hiện đại không gặp được chân mệnh , lại ở cổ đại gặp được Cố Nguyệt Mẫn , rồi hiểu nhau , có lẽ vận mệnh đối với nàng cũng không khác nghiệt lắm .

P/S: Mọi người được nghỉ tết chưa. Mai ta được về quê rồi này, hihi, đừng ghen tỵ!

Chương 86: Đêm nhập hoàng cung [Thượng] .

Chương 78 : Đêm nhập hoàng cung [Thượng] .

Nguyên Thương cùng Cố Thường Y không ở khách sạn , ngược lại không ngại phiền toái thuê một tiểu viện ở đây , dọc theo đường đi đều như vậy . Nguyên Thương lúc đầu cũng không biết nguyên nhân , thẳng đến thời gian ở tiểu viện Hàng Châu sau ...

Ban ngày các nàng luyện võ , buổi tối phải đi hoàng cung tìm hiểu địa hình , thu thập tình báo . Có ' Mạc Thị thương hành ' - tình báo khổng lồ hỗ trợ , hành động của các nàng hầu như không có trở ngại , vài buổi tối liền đem địa hình hoàng cung mò ra sơ bộ không sai biệt lắm . Hoàng cung ở Hàng Châu là Lữ Chấn Hải sau khi xưng bá mới xây dựng , thời gian cũng không dài , quy mô không lớn lắm . Nếu là hoàng cung Đại Yến dù tổn gấp mười lần thời gian cũng không thể tra được rõ ràng .

Tối nay , Cố Thường Y quyết định chính thức bắt đầu hành động . Buổi chiều trước khi hành động , Cố Thường Y cùng nàng ngồi đối diện trong sân . Năng vào đông đặc biệt khiến người ta thoải mái .

Sắp hết năm đi ?

Nguyên Thương ngồi ở bàn đá hướng về phía Nam , ánh sáng mặt trời chiếu trên mặt của nàng , khiến nàng không nhìn rõ khuôn mặt của Cố Thường Y ở đối diện .

Cố Thường Y trong thanh âm mang theo một chút tươi cười , nói : “ Thập Tam , uống trà a , thất thần cái gì ? “

Nguyên Thương không nhúc nhích .

Cố Thường Y tự bụng chén trà nhấp một ngụm , nói : “ Ủ , hương vị không tệ , Mẫn Nhi thích nhất trà xuân Long Tĩnh ... Ta nghe nói là người đưa ra cách luyện chế mới ? “

Đại Yến quốc , phương thức uống trà vẫn là đun nước , rồi thả gừng , muối , lá trà hoặc trà bánh * , trà bánh, vẫn chưa hình thành phong tục sao trà * , chỉ vài địa phương riêng biệt mới có thói quen dùng nước sôi xông trà . Sau khi Sở vương phản loạn , thời gian đó Nguyên Thương vì Cố Nguyệt Mẫn xuống bếp , thỉnh thoảng pha trà xanh , phát hiện Cố Nguyệt Mẫn thực thích , vì thế nên đem một chút hiểu biết có liên quan đến lá trà của mình nói cho Mặc Ngôn , Mặc Ngôn lập tức đem ' Công trình ' này ' khởi công ' , mở rộng ở Giang Nam .

* Trà bánh : là khối nguyên lá hay đã xay nhỏ nén lại .

Sao trà : Làm trà tươi thành trà khô .

Trong Đông Lữ tuy người giang hồ chiếm số đông , lại ngoài ý muốn bán rất tốt - ' Thiên cơ tứ sĩ ' năm đó của Cố Thường Y , dân gian ngầm có lời đồn nàng cùng hoàng hậu Túc Sa Duyệt Dung ' có một chân ' [Đại loại là có gian tình] , phía ngoài đều biết lâu chủ Thiên Ngọc Lâu - Ngọc Hoàn Điện theo đuổi nàng mười mấy năm , người giang hồ thế hệ trước nói đến việc riêng của nàng đều lác đác nói ” Không ra thể thống gì “ , “ Buồn cười “ , nhưng những người giang hồ trẻ tuổi đều bắt chước theo phong thái của đệ nhất cao thủ . Nghe nói Cố Thường Y ở một trường hợp công khai ở Tần Dương ' Cầm chiết phiết phong độ nhẹ nhàng , một chén trà xanh thanh tú tuyệt luân ' , mọi người tranh nhau bắt chước . Cố Thường Y rõ ràng vì sản nghiệp của mình làm quảng cáo sống , quảng cáo sống a !

Cố Thường Y quả thật cũng rất thích trà này , trong giọng nói mang theo hoài niệm : “ Năm đó Duyệt Dung cũng thích uống trà xanh . “ Rồi bỗng nhiên lại nói , “ Nàng từng nói với ta , uống trà , có người cùng thưởng thức hương vị mới thêm thanh thuần . Mẫn Nhi cùng nương nàng giống nhau ... “

Lời còn chưa dứt , đối diện Nguyên Thương đã bụng lên chén trà . “ Từ hôm nay trở đi sẽ theo người học uống trà . “

“ Chờ đã ! “ Cố Thường Y nhướn mày , “ Chén trà này người không thể uống . “

Nguyên Thương không nói , nghi hoặc nhìn nàng .

“ Bái sư cũng không thể chỉ dùng trà đi ? “

Nguyên Thương không chút nào yếu thế : “ Ta tại sao phải bái người làm thầy ? “

“Xú nha đầu ! Ta dạy cho ngươi lâu như vậy , ngươi còn không biết ý của ta sao ? Ta đã nói với ngươi , tuyệt học Thiên Cơ Môn , ngay cả Mẫn nhi ta cũng chưa dạy ! Ngươi muốn học thiên hạ đệ nhất võ học , không bá sư thì sao được ? “

Nguyên Thương nói : “ Ta nghe nói mỗi một đệ tử của đại chương môn Thiên Cơ Môn đều là thiên tài võ học . “ Ngụ ý , ta cũng không phải thiên tài võ học gì .

Cố Thường Y lại thần bí cười cười , nói : “ Không làm truyền nhân của Thiên Cơ Môn ta , dĩ nhiên không phải là thiên tài , trở thành đệ tử của ta , đối với võ học ngu si cũng có ngày trở thành đệ nhất thiên hạ ! Ta nghĩ , ngươi dù sao cũng so với võ học ngu si lợi hại hơn đi ? “

Kỳ thật những lời này đã để lộ ra bí mật . Chỉ là nàng nếu tuyên định Nguyên Thương , thì không có khả năng thay đổi .

Ngươi ở thời khắc nguy hiểm , không kịp suy nghĩ , sẽ theo tiềm thức mà hành động . Chỉ bằng điểm này , Cố Thường Y liền nguyện ý đem Cố Nguyệt Mẫn giao cho người này . Cho dù tương lai , nói nghe không tốt một chút , cho dù tương lai Cố Nguyệt Mẫn cùng Nguyên Thương tách ra , Nguyên Thương cũng sẽ như trước bảo hộ nàng . Cố Thường Y vì cháu gái của mình là chọn lựa người thừa kế , tư tâm [lòng riêng] này có gì sai , sự phụ của nàng , chương môn đời trước của Thiên Cơ Môn ái mộ bà nội nàng , bởi vì tư tâm này mới truyền ngôi cho nàng .

Nhìn Nguyên Thương vẻ mặt kinh ngạc , Cố Thường Y lại nói : “ Cái này còn chưa thể nói cho ngươi . Cơ mật của môn phái , chỉ có chương môn mới có thể biết . “

Nguyên Thương còn do dự .

Cố Thường Y nói : “ Còn có gì mà do dự ? Ngươi có sự phụ sao ? Không cần bởi vì khí phách mà buông tha lợi ích ! “

Những lời này của Cố Thường Y hợp khẩu vị của Nguyên Thương . Nguyên Thương được giáo dục từ trong xương : Lợi ích là trên hết .

Nguyên Thương đột nhiên ngừng đầu : “ Ta có thể bá sư làm thầy , tôn ngươi kính ngươi , nhưng sẽ không nghe lời ngươi làm việc ! “

Cố Thường Y nháy mắt mấy cái , nói : “ Ta lười biếng muốn chết , quản ngươi nhiều như vậy làm gì ? Ngươi muốn làm cái gì thì làm cái đó , chỉ cần ngươi không phải tạo phản , đối đãi thật tốt với Mẫn nhi nhà ta , tai họa lớn bằng trời ta cũng sẽ gánh cho ngươi ! “Tinh tới tinh lui , đúng là có lợi không hại .

Nguyên Thương dứt khoát đứng dậy , chân sau quỳ xuống đất , tay bưng chén trà , đoan đoan chính chính kính trên .

“ Sự phụ tại thượng , xin nhận đệ tử một lạy ! “

Lễ thầy trò , tuy đơn giản , lại cẩn thận tỉ mỉ . Nguyên Thương xuất thân hắc đạo , biết lễ tiết bá sư trọng yếu , tuyệt đối không giống lão Thần Cơ Từ kia vì muốn bí phương độc dược mà làm cho có lệ , Thần Cơ Từ hơn một trăm tuổi nhưng không để ý mặt mũi , cây già lên mặt , nhưng nàng lại làm không được . Đạo cũng có câu , sát thủ cũng có kiêu ngạo của sát thủ .

Cố Thường Y vẻ mặt nghiêm túc ít thấy được , hỏi :

“ Đệ tử Thiên Cơ Môn cho tới bây giờ đều là đơn truyền - Một sư một đồ . Từ nay về sau , ngươi chính là truyền nhân chương môn đời sau . Chương môn Thiên Cơ Môn , mỗi đời đều là đệ nhất cao thủ , sự phụ ta là thế , ta là thế , ngươi cũng sẽ như thế ! Ngươi có năng lực để hoàn thành mục tiêu này , chịu mọi thống khổ cùng đau khổ hay không ? “

“ Có thể ! “

“ Thiên Cơ Môn bảo vệ trật tự võ lâm , công chính , công bình ghi chép mọi việc võ lâm , tập hợp chính đạo của thiên hạ , là hiệp khách có chí hướng , phát huy mạnh mẽ chính khí võ lâm , ngươi , có thể làm được hay không ? “

“ Có thể ! “

Nguyên Thương hai lần trả lời đều như đinh đóng cột , tốc độ cực nhanh . Cố Thường Y cũng không cho nàng tỉ mỉ suy xét , ánh mắt kiên nghị của nàng khiến Cố Thường Y cảm thấy nàng trả lời thành thực kiên định , ở trong mắt nàng , Cố Thường Y thấy được khí khách giang hồ hào kiệt hiện ra , một lời nói đáng giá ngàn vàng .

Vì thế , Cố Thường Y vừa lòng cười , tiếp nhận chén trà uống một hơi cạn sạch .

“ Ta là đệ tử nội môn cũng là chương môn của Thiên Cơ Môn , truyền nhân của chương môn , nhưng ngoài ra , còn có một số đệ tử ngoại môn ... “ Cố Thường Y vì nàng giảng giải những chuyện thần bí của Thiên Cơ Môn .

Đệ tử ngoại môn của Thiên Cơ Môn tuy rằng không nhiều lắm , bình thường không vượt qua hai mươi người , lại là tinh anh trong các ngành nghề , hơn nữa đệ tử Thiên Cơ Môn không màng danh lợi , rộng lượng tiêu sái , thích cuộc sống ẩn cư , một số ít ẩn cư trong núi rừng , phần lớn khác thì ẩn cư trong kinh đô sầm uất , cực ít người ẩn trong triều . Nếu không cần thiết , bọn họ có lẽ cả đời cũng không để lộ thân phận đệ tử Thiên Cơ , bọn họ hội yên lặng quan sát tình hình thiên hạ , ghi chép lại , tập hợp đưa đến Thiên Cơ Môn .

Thiên Cơ Môn bản thân chính là ' trọng tài ' của võ lâm - cũng là ' Sử quan ' , có vô số người ' quan sát ' , nhưng người thi hành chỉ có một người - mỗi một đời ' Thiên Cơ chân nhân ' . Nghe nói mỗi một đời chương môn Thiên Cơ Môn đều được bồi dưỡng từ nhỏ , người người xuất thế đều là kì tài luyện

võ . Bởi vì kỳ tài khó tìm , cho nên mỗi đời chỉ có một truyền nhân . Mỗi một truyền nhân của Thiên Cơ Môn đều hành hiệp trượng nghĩa , chủ trì võ lâm chính nghĩa , hơn nữa cũng chính cũng tà , đi lại như gió , hành động khó lường , khiến người võ lâm tôn kính , hâm mộ , cùng sợ hãi .

“ Mọi người đều nói Thiên Cơ Môn đời đời đều là thiên tài , ta lại là thiên tài trong thiên tài , chưa đến ba mươi tuổi chính là đệ nhất cao thủ áp đảo quần hùng , ngay cả Lữ Chấn Hải đã ăn qua thịt Giao Long - Phục Hy * trên biển , cũng không phải là đối thủ của ta . Ta tuyển định người , để người làm truyền nhân của Thiên Cơ Môn , đương nhiên cũng có thể là thiên tài trong thiên tài ! “

(*) Phục Hy : là người đầu tiên trong Tam Hoàng Ngũ Đế của Trung Quốc cổ đại . Ông đứng đầu danh sách Tam Hoàng , bên cạnh Thần Nông và Nữ Oa . Ông cùng với Nữ Oa được coi là thủy tổ của loài người trong quan niệm Thần thoại Trung Hoa .

Nguyên Thương nghe Cổ Thường Y ngữ khí đem hai chữ ' Thiên tài ' lặp lại nhiều lần còn nhấn mạnh , phát giác trong lời nói của nàng chứa một chút hàm ý , tựa hồ còn có huyền cơ khác .

Trên thế giới cũng không có nhiều thiên tài như vậy đi ? Hơn nữa Thiên Cơ Môn đời đời đều có ?

“ Trước đây , cũng không có ai hoài nghi qua , chẳng qua là do , mỗi một người thừa kế đều trưởng thành từ chốn võ lâm , ánh mắt bọn họ bị mê muội . Bọn họ càng không nghĩ tới , trên thế giới có một loại phương pháp có thể làm người ta nhanh chóng tăng lên công lực . “

“ Phương pháp nhanh chóng tăng lên công lực ? “ Nguyên Thương nheo mắt lại . Ngụ ý , nếu có ' phương pháp ' này , chẳng phải có thể tạo ra rất nhiều cao thủ ?

Cổ Thường Y như hiểu suy nghĩ của nàng , nói : “ Biện pháp này quá mức nguy hiểm , nếu tiết lộ khó thể tường được . Thiên Cơ Môn đời đời truyền miệng , cấm tiết lộ biện pháp này , ngay cả Mẫn Nhi cũng không biết . Hơn nữa , cho dù có người biết , cũng không thể học được hoàn toàn , mấu chốt nhất cần phải có ' Thiên Cơ chân nhân ' giúp người mới được ! “

Nguyên Thương không biết có phải do ảo giác hay không , bốn chữ ' Thiên Cơ chân nhân ' ngữ khí mờ ảo , mang theo đau thương bất đắc dĩ .

Màn đêm buông xuống , thầy trò hai người liền lên vào hoàng thành Đông Lữ ở Hàng Châu .

Nói thật , bởi vì Lữ Chấn Hải bản thân có ' nghĩa khí giang hồ ' , vẫn chưa xâm chiếm địa bàn của người dân , vì thế độ lớn của hoàng cung cũng có hạn , trừ chỗ các đại thần làm việc ra , chỉ tương đương với một dinh trạch của một vị quan quý tộc Đại Yến .

Có Cổ Thường Y đi cùng , tường cung nhỏ nhỏ đơn sơ không phải vấn đề , hơn nữa đã chuẩn bị tốt , hai người cẩn thận coi chừng , dễ dàng vào trong hoàng cung .

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Tha Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 87: Đêm nhập hoàng cung [Trung] .

Chương 79 : Đêm nhập hoàng cung [Trung] .

Hai người không phải kẻ tầm thường , xuyên qua những đoạn cong queo có thể làm người ta chóng mặt , đến chỗ để bảo tàng . Nơi này canh gác lơ lửng , chỉ có mười mấy hộ vệ tầm thường .

Cổ Thường Y ra ám hiệu với Nguyên Thương , Nguyên Thương gật đầu . Nhìn Cổ Thường Y lặng yên đi đến một cái góc bí ẩn , bỗng nhiên xuất thủ . Trong bóng tối bỗng phát ra một tiếng rên , sau đó là thanh âm khàn khàn như cổ hết sức , nói : “ Là người ... “ Sau đó liền im lặng .

Chỉ bằng một tiếng rên này cũng đủ làm Nguyên Thương cảm thấy áp lực , có thể thấy người này nội lực cao hơn người thường thế nào . Mà Cổ Thường Y một chiêu liền thắng , không đánh chết mà làm cho ngất xỉu , có thể thấy được võ công của nàng cao .

Cổ Thường Y xuất thủ cùng lúc đó Nguyên Thương cũng xuất thủ , bay vút lên cao , phóng ra mê dược cùng ám khí , một tên hộ vệ phản ứng trước nhưng cũng ngã xuống .

Cổ Thường Y nói một tiếng “ Đi “ , Nguyên Thương lập tức xuất thủ mở hơn mười cái khóa lớn rầm rà của bảo khố . Bạo lực phá hư dễ dàng phát ra tiếng vang kinh động hộ vệ , có Nguyên Thương chuyên nghiệp mở khóa , kho bảo hiểm của ngân hàng cũng không là vấn đề , huống chi khóa kém cỏi ở cổ đại ?

Trong bảo khố chồng chất rất nhiều vàng bạc châu báu , có nhiều thứ ngay cả hoàng cung Đại Yến cũng không có , là Lữ Chấn Hải ở hải ngoại đoạt lấy

hoặc là giao dịch có được . Cổ Thường Y tiêu hết tiền của Nguyên Thương , không đi hiệu buôn của bản thân lấy tiền , lại thuận tay đem một chút vàng bạc châu báu bỏ vào trong ngực .

Giao Long Giác là bảo bối của Lữ Chấn Hải , giấu vô cùng bí mật . Nhưng ở trước mặt người chuyên nghiệp như Nguyên Thương cái gì che giấu cũng không phải bí mật , Nguyên Thương nhìn quét một vòng , trong vòng một phút liền tìm ra vài nơi bí ẩn để giấu bảo bối , cuối cùng trong sự kinh ngạc của Cổ Thường Y , vô cùng dễ dàng mở cửa mật đạo .

“Người vô lâm thói quen cũng tương tự , Thần Cơ Tử cũng bố trí mật đạo ở chỗ này . “ Nguyên Thương thế nhưng cũng biết nói lời chê cười .

Phía dưới mật thất diện tích không lớn , đồ đạc cũng rất ít , chỉ là bố trí hơn mười cơ quan , đều bị Nguyên Thương phá hư từng cái . Cổ Thường Y lật xem từng món , nhưng không thấy Giao Long Giác ở trong đó .

“Quái lạ , chẳng lẽ còn mật thất khác ? “ Cổ Thường Y nhìn về phía Nguyên Thương , Nguyên Thương lắc đầu khẳng định .Cổ Thường Y nói : “ Có lẽ hẳn không giấu bảo vật trong mật thất , hoặc có lẽ hẳn không đặt trong bảo thất này . “

Hai người đi ra mật thất , đang chuẩn bị điều tra tiếp , ngoài cửa sổ bỗng nhiên thấy ánh lửa sáng .

“Không xong , có mai phục ! “

Cổ Thường Y lôi kéo Nguyên Thương , theo từ bên giường phá một cái động lớn rồi nhảy ra . Cổ Thường Y buông lỏng tay ra , hai người phối hợp cực kỳ ăn ý , đồng loạt lăn một cái thối lui trong góc , dọc theo tường viện leo lên vượt qua . Nguyên Thương ngay cả đạn cũng có thể tránh hướng chỉ mura tên ? Mũi tên ' Pháp phạt ' dính vào những vị trí các năng tránh thoát , nhìn vô cùng mạo hiểm , lại không thể làm hai người thương tổn một chút .

Thừa lúc mai phục còn chưa lao ra toàn bộ , hai người nhanh chóng trèo qua tường , ngay sau đó lướt qua mấy mấy tường viện . Nguyên Thương đi theo Cổ Thường Y , rất nhanh đi đến chỗ cung tường .

Trên cung tường , Cổ Thường Y bỗng nhiên đẩy nòng ra , tránh né ngược về bên trái . Một thiết kiếm màu đen từ giữa hai người rít gào lướt qua .

“Hoàng Thu , là ngươi ? “ Cổ Thường Y nhìn về phía thiết kiếm phóng tới , châm chọc nói , “ Đường đường là hộ pháp Đại Tàn , khi nào thì lưu lạc đến mức bán mạng cho Lữ Chấn Hải ? Chẳng lẽ Đại Tàn thực sự diệt vong rồi ? “

Nguyên Thương hướng người đó nhìn , thấy hẳn một thân võ sĩ phục màu đen , đứng là cung thủ hắc y lúc trước che chở Sở vương đào thoát , bị Thần Cơ Tử gọi là ' Hoàng cá chạch ' ! Thần Cơ Tử vì muốn có được [Tàn Hoàng Nội Kinh] đuổi theo hắn , hắn sao lại xuất hiện ở đây ? Khó trách tìm không thấy Sở vương , hay là ở trong tay Lữ Chấn Hải ?

“Hắc hắc , ngươi không cần dùng lời nói thù lão phu , lão phu nói cho ngươi biết , Đại Tàn đã cùng Đại Lữ kết minh , ngươi có thể làm sao ? Cổ Thường Y , đêm qua ngươi tới trộm cắp , hôm nay còn dám đến nữa , thật coi Đại Lữ là của Đại Yến ngươi , muốn tới thì tới muốn đi thì đi ? Ngươi nếu đã đến , cũng không cần đi nữa ! “

Nguyên Thương vừa nghe liền thấy khó hiểu , mấy ngày nay mình cùng Cổ Thường Y luôn ở cùng nhau , chưa bao giờ tiến vào viện trong hoàng cung , đây là có chuyện gì ? Chẳng lẽ Cổ Thường Y thừa dịp vắng ngủ thời gian mình ngủ đi đến trộm bảo ? Không có khả năng a !

Không đợi Nguyên Thương nghĩ xong , Hoàng Thu đã phóng tên tới .

Sau lần ' Sở vương chi loạn ' , Nguyên Thương tra xét riêng hộ vệ của Sở vương cùng tư liệu đồng minh của hắn , phát hiện người này mười năm trước đã tiến vào Hậu thiên đình , hiện tại hẳn đã là cao thủ tiên thiên cấp tông sư . Do hành tung quỷ dị , không có xếp hạng trong bài danh tông sư . Nhưng nếu hắn có một thứ làm người khác khác sâu , thì đó là tài bản cung .

Hắn lấy tên pháp mà nổi danh , sau khi thành danh , còn cuồng vọng tự xưng ' Ngoài ba trượng không địch thủ ' , chỉ cần không đến gần hắn , hắn liền bất bại . Quyền cước công phu cũng là nhất lưu , đặc biệt tốc độ tránh né rất mau , hơn nữa chiêu thức quỷ dị , được gọi là ' Cá chạch ' .Cổ Thường Y tuy rằng sẽ không thua hắn , nhưng cũng không thể trong nhất thời thắng được . Trong vắng ngủ thời gian này , trợ thủ của đối phương đã đến . Trong đó một nam tử trên trán trái sưng to , là người vừa rồi bị Cổ Thường Y đánh ngã xỉu . Cổ Thường Y vô cùng ác liệt không có đánh lên sau lưng , mà đánh ngay trước mặt .

Người này tựa hồ bị Cổ Thường Y dọa sợ , không có cùng người khác vây công Cổ Thường Y , mà rút kiếm tới bắt Nguyên Thương .

Nguyên Thương rút ra Kinh Lôi đao , không chút sợ hãi đón nhận .

Đánh giáp lá cà , Nguyên Thương mới phát giác thực lực của đối phương cao bao nhiêu . Cũng đúng , đường đường dùng võ trị quốc Lữ Chấn Hải , bảo tàng sao có thể phái người hơi hợt đến canh giữ .

Đối phương dựa vào võ nghệ cao cường chiêu chiêu tinh diệu , Nguyên Thương lại dựa vào đao tốt , một đao chém xuống đem đối phương bức lui nửa bước ; Đối phương phát giác , vận nội lực cho kiếm phong , Nguyên Thương lại dùng chiêu thức Cổ Thường Y dạy mà cùng đối phương du đấu , kiếm chiêu mơ hồ linh hoạt của Thiên Cơ Môn cùng ám khí độc được khiến đối phương cảm thấy áp lực vô cùng - Hẳn là cao thủ Hậu thiên đình không phải Tiên thiên , cũng không thể bách độc bất xâm !

Nguyên Thương lại lấy đối thủ luyện đao , chiêu thức ngược lại càng lúc càng thuần thực . Cổ Thường Y dùng là kiếm chiêu , sửa lại thành đao chiêu còn chưa lưu loát , nhưng một tông sư trong tông sư võ học , một hạt mầm có sức quan sát vô cùng tốt , trong vòng mười ngày đã cải biên kiếm pháp Thiên

Cơ Môn ' phiên bản Kinh Lôi đao ' .

Nguyên Thương đối phó một Hậu thiên cao thủ , Cố Thường Y đối phó một Tiên thiên cao thủ cùng một đám Hậu thiên đình , còn có vô số thị vệ hoàng cung tay cầm đuốt cùng cung tiễn từ xa tiến đến . Lúc trước không có cao thủ ngăn trở , hai người còn có thể thông dong đào tẩu , nhưng nếu bị một đám cao thủ vô lâm dây dưa , ở trước mặt đội quân ly khai phải mất một phen công phu !

Không biết vì sao , Hoàng Thu lại chú ý tới hậu bối được Cố Thường Y coi trọng , hướng Nguyên Thương bắn ba bó tên , mỗi một bó đều là ba mũi , tổng cộng chín mũi tên !

Tên pháp của Hoàng Thu , lần trước ở hoàng thành Đại Yên đã thấy một lần . Ngay cả Cố Nguyệt Mẫn - cao thủ Hậu thiên đình cũng bị thương dưới tên của hắn , hơn nữa còn dưới tình huống Trúc Ngừ làm ' lá chắn thịt ' cho nàng !

Dù Nguyên Thương âm khí tuyệt cao , phản ứng cực kì mau , cũng không thể ở trước mặt cao thủ cấp tông sư có lực tránh né . Cố Thường Y bị một biển người vây quanh , không có thời gian nghỉ tay , một chiếc chiết phiến [cây quạt] đánh tới . Nếu chiết phiến đánh về phía tên sát , chỉ có thể đánh rơi bó tên thứ nhất , nếu đánh về phía Nguyên Thương , cũng chỉ có thể đem Nguyên Thương đẩy ra một chút , trong lúc gấp gáp Cố Thường Y không phải không ngăn cản được , chính là ... Mọi người chớ quên , vị Trưởng Công chúa là lười vô cùng lười biếng , trên người ngay cả bạc cũng không mang , vừa đánh cướp châu báu đã ở trong ngực Nguyên Thương , nằng trù bỏ một thân y phục cùng một cây quạt ra thì chẳng có gì ! Cũng không thể ném y phục qua đi ?

Đúng lúc này , một cây roi “ Vèo “ quất tới , quần lấy chiết phiến , roi tiên lại quất trở lại , như linh xà qua lại như gió , đem chín mũi tên nhẹ nhàng quét đi .

Nhưng lại nghe thanh âm như thuốc nổ không bị cản trở của chủ nhân trường tiên trong bóng đêm hoàng cung vang lên : “ Thường Y , ngươi thật càn song càn thật lòi ! Vài tiểu lâu la cũng có thể dây dưa quần lấy ngươi ! “

Cố Thường Y thấy có người bảo vệ cháu rể bảo bối của nàng , một chương bức lui vài tên ' lâu la ' Hậu thiên đình gần đến tông sư ... rồi nhanh chóng bỏ chạy .

Roi kia , quần lấy Nguyên Thương , quất : “ Họ Cố ! Ngươi đứng lại đó cho ta ! “

“ Chạy đi đâu ? “ Hoàng Thu lần này vận hết nội công bắn ra ba tên , từng mũi từng mũi bắn ra , tên thứ ba đánh vào tên thứ hai , tên thứ hai đánh vào tên thứ nhất , khiến cho tên thứ nhất lao đi thật nhanh !

Hồng y nữ tử giữ Nguyên Thương trong tay , không chịu trách nhiệm hướng phía ngoài tường cung ném đi , xoay người cười lạnh : “ Vừa mới tiến Tiên thiên - công phu mèo ba chân , cũng dám ở trước mặt lão nương khoe khoang ! “

“ Thì ra là ngươi , lâu chủ Thiên Ngọc Lâu ! “ Hoàng Thu huyết sáo một cái , mười mấy tên cao thủ Hậu thiên hướng tường cung nơi Nguyên Thương rơi xuống chạy tới . Nguyên Thương xoay nhẹ người rơi xuống đất , thần sắc ngưng trọng đối mặt địch nhân , dưới cung tường bỗng nhiên chạy tới một đám hắc y nhân .

“ Ngăn lại ! “

Nữ tử cầm đầu hạ lệnh giọng nói rất quen , đúng là Ngọc Khanh Hồng.

“ Vâng ! “ Hắc y nhân hành động bí ẩn , phối hợp ăn ý , đem cao thủ hoàng cung ngăn lại .

“ Đây , ngươi thất thân ... “ Lời còn chưa dứt , Nguyên Thương đã kéo nàng bỏ chạy . Nếu là lúc trước trong khi chạy trốn chết Nguyên Thương sẽ không lôi kéo người khác - không đem ngươi làm ' lá chắn thịt ' đã là may mắn !

Có cao thủ Thiên Ngọc Lâu hỗ trợ , Nguyên Thương cùng Ngọc Khanh Hồng chạy nhanh ra ngoài thành . Tường thành ở trong mắt Nguyên Thương cùng Ngọc Khanh Hồng không khác gì đất bằng . Đợi đến một rừng cây ở ngoài thành , từ rất xa vẫn có thể nghe thấy thanh âm không chút che giấu của Ngọc Hoàn Điện .

“ Họ Cố , ngươi đứng lại đó cho ta ! Không muốn Giao Long Giác nữa thì cứ bỏ chạy thử xem ! “

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Tha Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 88: Đêm nhập hoàng cung [Hạ] .

Chương 80 : Đêm nhập hoàng cung [Hạ] .

Cố Thường Y bị vây bắt đảo quanh cánh rừng , thân ảnh màu trắng giống như ma quỷ như ẩn như hiện .

“Ngươi không đuổi theo thì ta chạy làm gì ?”

“Ngươi không phải rất giỏi sao ? Vừa rồi bị 'Hoàng cá chạch' vây công rất trấn tĩnh tự nhiên, nhìn thấy lão nương thì bỏ chạy ! Có bản lĩnh ngươi giết ta a !”

“Hoàn nhi ! Ngươi biết lòng ta, cần gì phải ép bức lẫn nhau ?”

“Ta ép bức ngươi sao ? Ngươi ngay cả cơ hội cũng không cho ta, sao biết ta kém năng ta ?” Nói tới đây, vị lâu chủ sát thủ nghe thấy tên liền khiến giang hồ biến sắc lại mang theo một chút ủy khuất.

Ngọc Hoàn Điền từ lúc nhận được tình báo của Thiên Ngọc Lâu phát hiện dấu vết Mạc thị điều tra hoàng cung Đông Lữ, lập tức vội vàng chạy tới. Bởi vì Cố Thường Y từng làm nhiều 'việc xấu', nhiều lần cướp đoạt Giao Long Giác, Ngọc Hoàn Điền liền trước một bước ra tay, lấy đi Giao Long Giác còn sót lại ở hoàng cung, trong lúc nhất thời khiến hoàng cung gà bay chó sủa.

Khiến Tể tướng đại nhân của Đông Lữ sa sầm, bí mật điều tra phát hiện phụ cận hoàng cung không có nhân vật khả nghi, nào tàn kết luận người đoạt bảo sẽ còn trở lại, cứng rắn áp chế rối loạn, đồng thời hợp tác với vị đặc sứ Tây Tần - Hoàng Thu bố trí cạm bẫy. Kết quả đánh bại đánh bại thế nhưng thật sự khiến Đông Lữ chờ được. Cuối cùng lại là hai đại tông sư; đệ nhất cao thủ của Đại Lữ - Hoàng đế đệ hạ cùng đệ nhị cao thủ - đại tướng quân không ở Hàng Châu, sao ngăn được hai đại tông sư ? Vì thế Tể tướng đại nhân vẫn bất hạnh...

Xui xẻo chung còn có Ngọc lâu chủ. Ngần dặm xa xôi đến hỗ trợ kết quả đối phương quay đầu bỏ chạy.

“Hoàn nhi, chúng ta đều có tuổi rồi, đứa nhỏ cũng đều đã lớn, cần gì ...” Cố Thường Y thanh âm không chút thờ dốt, vững vàng mà bình tĩnh, phảng phất như tăng nhân hiểu rõ hồng trần.

Ngọc Hoàn Điền nghe thế liền tức giận: “Thối lắm ! Lão nương mới ba mươi, con mắt nào của ngươi thấy lão nương già !”

Bên kia hai người truy đuổi vui vẻ, bên này Nguyên Thương lại bị Ngọc Khanh Hồng nhìn đến sợ hãi.

“Ngươi nhìn cái gì ?” Nguyên Thương không chút yếu thế trừng trở lại. “Ta cảm thấy ngươi giống một người quen.” Ngọc Khanh Hồng nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Lần đầu tiên nhìn thấy ngươi, ta liền cảm thấy ngươi nhìn quen mắt. Vừa rồi thấy thủ pháp xuất ám khí của ngươi, ta rốt cuộc có thể xác định ! Ngươi đích dung đi ? Phò mã gia ?” Ngọc Khanh Hồng câu sau giọng nói mang theo chút châm chọc, càng hơn thế là thống hận cũng kiên cố, hờn hên nói, “Không biết Phò mã gia còn nhớ rõ lúc trước thiếu ta 'giải được' không ?” Liếc mắt nhìn thấy trên cổ Nguyên Thương lộ ra khuyên tai điểm huyết, cười lạnh hai tiếng.

Nguyên Thương không có che giấu, nhưng cũng không trả lời nàng, thản nhiên nhìn nàng một cái, ánh mắt kia giống như nói 'Vậy thì sao ?'

“Sao ?” Ngọc Khanh Hồng ghen lời, bỗng nhiên cất cao thanh âm hô, “Nương, người này chính là Phò mã của Minh Huy Công chúa !”

“Cái gì ?” Bên kia bóng dáng màu đỏ bỗng thay đổi phương hướng lơ lửng bay tới.

Nguyên Thương bị ánh mắt tinh tế đánh giá trước mặt khiến trên lưng đổ mồ hôi lạnh. Hai mẹ con này ánh mắt tương tự, chỉ là vị này khí thế cường đại hơn nhiều.

“Ngươi chính là Tô Ki ? Sao lại là một cô ... À, thì ra là thế ...” Ngọc Hoàn Điền biểu hiện nghi hoặc, sau đó vẻ mặt hiểu rõ.

Nguyên Thương không khỏi trầm nghĩ: Chẳng lẽ tông sư đều cường đại như vậy ? Liếc mắt một cái có thể nhìn ra giới tính một người ? Nàng rốt cuộc là nguy trang không tốt chỗ nào ?

Chỉ nghe Ngọc Hoàn Điền tiếp tục nói: “Không tệ không tệ, khó trách trở thành truyền nhân của Thường Y, quả nhiên cùng một loại như nàng a !” Ngọc Hoàn Điền như vẫn chưa xem đủ chuyện lạ, tay ôm ngực tay xoa cằm, ý vị thâm trường gật đầu, bỗng nhiên quay đầu đối với Ngọc Khanh Hồng nói, “Ta ngày thường dạy ngươi thế nào ?”

Ngọc Khanh Hồng sắc mặt đỏ lên, ấp a ấp úng nói: “Nhất định phải mạnh hơn Cố Nguyệt Mẫn !” “Lúc trước suy nghĩ không sáng suốt đi ám sát 'Tô Ki Phò mã', kỳ thật nguyên nhân lớn hơn là như thế, từ khi nàng còn nhỏ đến nay, Ngọc Hoàn Điền liền đối với Túc Sa Duyệt Dung hận ý khó tan. Nàng thật a rất tiêu sái chấp nhận hiện thực, biết không phải 'Hỗ ly tinh' Túc Sa Duyệt Dung đoạt đi Cố Thường Y, mà bản thân nàng từ đầu đến cuối đều là người ngoài cuộc, nhưng chính vì thanh tỉnh nhận rõ khiến nàng càng thêm khó chịu - Dựa vào cái gì người đã chết bốn năm còn chiếm lấy Cố Thường Y ?! Ta so không bằng ngươi, nữ nhi của ta so với nữ nhi của ngươi phải mạnh hơn mới được !

Nhưng sự thật kết quả là, Cố Nguyệt Mẫn vị thiên chi kiều nữ này mặc kệ ở phương diện nào đều so với vị thiếu chủ sát thủ lâu cũng sắc sảo hơn nhiều lắm - Tinh tình, tâm cơ, võ nghệ, thậm chí diện mạo.

Vì thế Ngọc Hoàn Điền liền nổi bão - Không so được Cố Nguyệt Mẫn thì đừng làm nữ nhi ta ! Người giang hồ đều biết Ngọc Khanh Hồng là cửu đệ tử của Ngọc Hoàn Điền, nhưng phần lớn không biết Ngọc Khanh Hồng là nữ nhi ruột của nàng. Giang hồ còn đồn vị đại ma đầu sát thủ lâu này giết cha vứt bỏ nhi nữ. Ngọc Hoàn Điền lại vẫn như thế dạy dỗ con gái mình: “Cái khác không tính, chỉ nói võ công, ngươi so với Cố Nguyệt Mẫn lớn hơn nửa tuổi, võ công lại không cao bằng nàng, đều giống nhau từ nhỏ đã thông hai mạch nhâm đốc, vì sao ngươi không bằng nàng ?” “Giờ một ngón tay chỉ Nguyên Thương, “Hiện tại ngươi có một cơ hội, đem Phò mã gia này đoạt lấy làm con rể Thiên Ngọc Lâu cho ta ! Đến lúc đó, ngươi muốn cái gì ta đều đáp ứng ngươi !”

Ngọc Khanh Hồng nghe thấy ' đem Phò mã gia này đoạt lấy làm con rể Thiên Ngọc Lâu cho ta ', sắc mặt rõ ràng cứng ngắt một chút , đợi Ngọc Hoàn Điền nói xong , lại tràn ngập hi vọng hỏi : “ Nương , người nói thật ? “

Ngọc Hoàn Điền rõ ràng bị ánh mắt ngập nước như con thỏ nhìn thấy củ cải của nàng làm sùng sốt trong nháy mắt , tiện đà ừ một tiếng , nói : “ Ta nửa đời người bị Túc Sa Duyệt Dung đè ép , người nhất định phải giành lại một chút cho ta ! “

Nguyên Thương ở một bên nhủ mảy , âm thanh lạnh lùng nói : “ Ngọc lâu chủ , người có phải nên hỏi qua ý kiến đương sự không ? “

Ngọc Hoàn Điền suy nghĩ vài giây mới hiểu ' đương sự ' là ý gì , sau đó cười đến giống yêu nghiệt , “ Người không muốn ?! “ Trường tiên bay lượn ở bên người có thể nghe rõ tiếng xé rách không khí rất nhỏ , bắp đùi thon dài như ẩn như hiện dưới lớp váy dài đỏ xẻ cao , Nguyên Thương trong đầu bỗng nhiên toát ra một từ ở kiếp trước - Nữ vương .

Lúc này , Cố Thường Y quý dị xuất hiện ở phía sau lâu chủ đại nhân , nói : “ Hoàn nhi , chuyện tình cảm không thể dùng vũ lực để giải quyết . “

Nói xong những lời này , lâu chủ đại nhân nước mắt liền chảy : “ Người muốn nói là ta dùng vũ lực ép bức người phải không ? Ta ở trong mắt người chính là như vậy sao ? Người đã chán ghét ta như vậy , năm đó vì sao còn đến ? Ở trong mắt người , mặc kệ ta làm bao nhiêu chuyện cho người , cũng so kém hơn Túc Sa Duyệt Dung , tiện ... “

“ Hoàn nhi ! “ Cố Thường Y nghiêm mặt , vốn đáng vẻ thư sinh vô lại lập tức trở nên uy nghiêm bức người , “ Hoàn nhi , chuyện của ta với Dung nhi , người là người rõ ràng nhất . Ở trong lòng ta , người là bằng hữu tốt nhất của ta , so với tỷ muội ruột còn thân hơn , ta không hy vọng từ miệng người nghe được lời chửi bới nàng , người hiểu không ? “

“ Tỷ muội ? “ Ngọc Hoàn Điền tiếng cười mang theo bén nhọn tự giễu , “ Từ lần đầu tiên nhìn thấy người , thời khắc lúc người cứu ta , ta chưa bao giờ xem người là tỷ muội ! Vì sao người không thể cho ta một cơ hội ? Chẳng lẽ cùng ta ở một chỗ khó khăn như vậy ? Hay là người ghét bỏ ta từng gả cho người khác ? “

Cố Thường Y thở dài , lướt nhẹ qua khoeo mắt nàng , nước mắt rơi vào đầu ngón tay , âm ẩm , dính dính .

Có người mười mấy năm chờ đợi một người , đối với người ngoan ngoãn phục tùng , chỉ mong người quay đầu liếc nhìn một cái , Cố Thường Y cũng là người , lại là nữ tử tình thâm ý trọng , nàng không phải không có cảm giác , chỉ là ...

“ Hoàn nhi , không phải ta không muốn buông , ta từng nói đi nói lại với mình : Hãy quên nàng , quên nàng , quên đi nữ tử nhẫn tâm vứt bỏ mình đi đến hoàng tuyền ! Ta thậm chí đem bức họa của nàng , những thứ nàng cho ta vứt bỏ ! Nhưng không đến một nén nhang , ta lại ở trên đất nhặt lại những vật đó , cho dù chỉ là một chiếc cúc áo , ta cảm thấy nếu không có những thứ này , nàng liền thật sự không còn ở bên cạnh ta ! Mỗi lần nhắm mắt lại , ta liền có thể nhớ mỗi một cái nhăn mày mỗi một tiếng cười của nàng , ta mặc quần áo nàng cho ta , thì có thể cảm thấy ấm áp như nàng ôm ấp . Có lẽ ta tiếp tục tìm kiếm những thứ nàng lưu lại , có thể khiến ta ở trong mộng cùng nàng gặp gỡ . Không có những thứ này , thì không còn Duyệt Dung của ta , ta còn có thể tiếp tục sống thế nào ... “

“ Đừng nói nữa ! Người đừng nói nữa ! “ Người trước mắt dần dần bị hơi thở tuyệt vọng bi thương quán lấy , rõ ràng thương tâm đến cực điểm lại về mặt bình tĩnh ngay cả khóc cũng không khóc được , Ngọc Hoàn Điền ôm nàng nước mắt chảy ra , “ Người đừng nói nữa ! Đều do ta không tốt , ta không nên nhắc đến nàng , ta không nên bức người ! Người đừng như vậy được không ? “

Túc Sa Duyệt Dung , người vì sao nhẫn tâm rời bỏ nàng ? Vì sao đi rồi còn trói buộc nàng ? Người lưu lại quả sinh nhật cho nàng rốt cuộc là cứu vớt nàng hay là lôi kéo nàng cùng người xuống địa ngục ?

Cố Thường Y than nhẹ một tiếng , lắc đầu , nói : “ Ta không sao . Mấy năm nay , ta đã quen . “

“ Đã quen ? Bi thương cũng có thể quen sao ? Thường Y , ta không cần người yêu ta , không cần người làm chuyện gì cho ta , ta chỉ hy vọng người sống tốt , có thể nhìn thấy người . Ta hy vọng nhìn thấy bộ dáng khí khách phán chán của người , hy vọng người giống như lúc nàng còn sống , chỉ điểm giang sơn , không đem nam nhân thiên hạ để vào mắt ! Kia mới là người , mới là người Túc Sa Duyệt Dung hy vọng nhìn thấy a ! “

Cố Thường Y thản nhiên cười , không nói chuyện , nhưng trong nháy mắt , bỗng nhiên biến sắc , nắm cổ tay Ngọc Hoàn Điền , vội la lên : “ Duyệt Dung đem quả sinh nhật của ta để ở chỗ người ? “

Ngọc Hoàn Điền hất tay nàng ra , nói : “ Bây giờ biết cầu xin lão nương ? “ Cũng không trả lời Cố Thường Y , mà xuất ra hộp phấn chỉnh lại dung nhan . Ánh mắt sùng đỏ của Ngọc Hoàn Điền nhìn Cố Thường Y đã khôi phục thần thái , vẻ mặt gấp như khi , cuối cùng không đành lòng , nói : “ Năm đó Túc Sa Duyệt Dung quả thật bỏ một chút đồ ở chỗ ta , còn cùng ta đánh cược . Bất quá xem ra , là ta thua . Thứ đó ở Thiên Ngọc Lâu , chờ ta trở lại đưa cho người . “

Cố Thường Y mừng rỡ : “ Được , bây giờ chúng ta đi lấy ! “ Đầu xuân chính là sinh nhật của nàng , Túc Sa Duyệt Dung chính miệng nói qua , sau ngày đó không thể lấy , lẽ vật liền cùng nàng vô duyên , Túc Sa Duyệt Dung yêu nghiệt tính toán chu toàn , nàng không dám mạo hiểm .

Ngọc Hoàn Điền lại hỏi : “ Giao Long Giác không cần nữa ? “

Cố Thường Y cứng ngắt một chút , “ Người thật sự trộm ra ? “

Ngọc Hoàn Điền nói : “ Còn giả được ? Đương nhiên . “

Ngọc Hoàn Điền đưa cho nàng một cái hộp nhỏ , nói : “ Đây là Giao Long Giác được mài thành phần . “

Cố Thường Y mở hộp ra , bên trong là bột phần màu đen , giống như hỗn hợp mè đen cùng bột mì . Cố Thường Y dùng tay chạm một chút rồi nếm thử , Nguyên Thương nhìn tư thế giống như nghiệm thử Heroin ở kiếp trước .

Giây sau , Cố Thường Y mặt đen lại . Nói hai chữ , cả Ngọc Hoàn Điền cùng Nguyên Thương đều đen mặt .

“ Là giả . “

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Tha Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 89: Thật không phải người thương [Thượng] .

Chương 81 : Thật không phải người thương [Thượng] .

“ Giao Long Giác này do đích thân ta lấy từ trong bảo khố ra , luôn để bên mình , thiên hạ có ai có thể lấy trộm đồ trên người ta ? Dĩ nhiên thứ ở trong bảo khố là giả ! “

Ngọc Hoàn Điền cắn răng biểu tình cùng Ngọc Khanh Hồng cực kỳ giống nhau , chỉ hơn một chút thành thực cùng quyền rũ .

Ngọc lâu chủ nằm trong bài danh mười cao thủ đứng đầu thiên hạ , ai có thể trộm đồ từ trên người nàng ? Mà hoàng cung Đại Lữ , đừng nhìn Cố Thường Y cùng Ngọc lâu chủ qua lại như gió , như đi trên đất bằng , đó là bởi vì bọn họ đều là siêu cấp cao thủ , đổi thành hai người khác , như Cố Nguyệt Mẫn cùng Ngọc Khanh Hồng cũng không nhất định có thể sống trở ra .

Cố Thường Y tâm tình thật ra không có chán nản , tiêu sái vỗ vỗ bột phần trong tay , nói : “ Trên người tiểu tử Lữ Chấn Hải kia nhất định có giữ hàng . “

Ngọc Hoàn Điền nhìn nàng : “ Hắn đem Giao Long Giác giấu trong người vì phòng bị người . “

Cố Thường Y nói : “ Để hắn cam tâm tình nguyện tặng ta không phải tốt hơn sao ? “

Ngọc Hoàn Điền nhìn bộ dáng lòng tin tràn đầy của nàng , hỏi : “ Người có thứ gì tốt có thể khiến hắn cam lòng đổi lấy ? “

Cố Thường Y thấp giọng nói : “ Tần Hoàng bảo tàng . “

“ Tần Hoàng bảo tàng ở trong tay người ? “ Hoàn Điền chấn động , “ Sao ta chưa từng nghe nói qua ? “

Cố Thường Y nói : “ Ta sao có Tần Hoàng bảo tàng ? Chỉ là Mẫn nhi ở Bắc cương tìm được manh mối về Tần Hoàng bảo tàng , ta đã có đầu mối , tin tưởng không bao lâu có thể điều tra ra . “ Nàng còn chưa nói , một trong ba đại kỳ bảo của Tần Hoàng bảo tàng - Thiên thiên y đang ở trên người Nguyên Thương !

Ngọc Hoàn Điền biểu hiện hưng nồng hậu : “ Tốt ! Ta cũng muốn nhìn thấy bảo tàng trong truyền thuyết ! “

Lời còn chưa dứt , từ xa xa trên bầu trời bỗng nhiên có ánh sáng đỏ chói mắt , giống như đạn tín hiệu đời sau . Ngọc Hoàn Điền sắc mặt nghiêm túc , “ Ta chỉ rời đi hơn một tháng , thế nhưng có người không sợ chết tìm Thiên Ngọc Lôu gây phiền toái ! “

Tổ chức sát thủ Thiên Ngọc Lôu , tuy rằng cường đại , nhưng cường địch cũng không ít .

Cố Thường Y nhủ mảy , nói : “ Ta cùng người trở về ! Nhìn xem ai có gan lớn như vậy ? ! “ Ngọc Hoàn Điền liếc nàng một cái , nói : “ Người là vì muốn lấy đồ của nàng ta đi ? “

Cố Thường Y cười cười không nói chuyện . Y theo tính tình của nàng , lúc này sẽ nói ' Sao như vậy được ? Ta đương nhiên là vì muốn cùng người trở về ' , lời nói đùa , nhưng đối tượng là Ngọc Hoàn Điền , nàng cũng không dám nói lung tung .

Cố Thường Y tiêu sái đi theo Ngọc Hoàn Điền lấy quà sinh nhật , không chịu trách nhiệm chuyện Giao Long Giác để cho Nguyên Thương trước hết nghĩ biện pháp từ ' miệng hổ ' Lữ Chấn Hải đoạt lấy , nếu thực sự không được thì đợi khi nàng tìm được Tần Hoàng bảo tàng sẽ trao đổi sau .

Trước khi đi , Cố Thường Y dặn dò Nguyên Thương đi Hồ Châu , tự nhiên sẽ có người của Mạc thị thương hành dẫn nàng đến đại hội võ lâm . “ Ở phương diện khác ta đã vì ' Thiên tài ' như người tạo thanh thế , bí quyết của Thiên Cơ Môn cũng đã giao cho người , đừng quên , lần sau gặp mặt ít nhất phải đến Hậu thiên đình ! Cố gắng biểu hiện , tiểu ' Thiên tài ' ! “

Ngọc Lôu chủ có thâm ý khác nói : “ Ta nhìn thủ pháp ám khí của người cũng là nhất lưu , sao không đến Thiên Ngọc Lôu của ta ? “

Nguyên Thương cự tuyệt , sau đó nàng như trước dứt khoát bỏ lại nữ nhi của mình , còn nói : “ Nếu đều muốn đi đại hội võ lâm , không bằng cùng nhau đi , các ngươi coi như sư tỷ - muội đi ! “

Hai chữ ' tỷ muội ' khiến Ngọc Khanh Hồng thiếu chút nữa há hốc mồm . Phò mã gia - người từng khinh bạc mình , kẻ đáng ghét này lại là nữ ?

Ba ngày sau , hai người ngồi trong một tửu lâu ở ngoại ô Hồ Châu .

Từ Hàng Châu đến Gia Hưng vốn đi về phái Đông Bắc sẽ gần hơn , nhưng Cố Thường Y muốn Nguyên Thương cùng thuộc hạ ở Hồ Châu gặp nhau , chỉ đành đi hướng Bắc , đến Hồ Châu rồi lại đi về phía Đông .

Nguyên Thương cùng Ngọc Khanh Hồng ngồi ở tửu quán vùng hoang dã uống trà , trong chốc lát , một đột binh mã gần đó xông vào , người cầm đầu hướng tửu lâu nhìn lướt qua .

Tiểu nhị khách điểm ân càn cười bước tới , nói : “ Quan gia , thỉnh qua bên này ... “

Tên quan trừng mắt hừ lạnh một tiếng , quát : “ Ta thấy chỗ ngươi có gian tế , bắt lại cho ta ! “

Nguyên Thương nhảy dựng lên , không đợi nàng xuất thủ , Ngọc Khanh Hồng đã rút kiếm xuất thủ , giải quyết nhóm tiểu lâu la này xong , về mặt ngạo khí nhìn chung quanh một vòng .

Đều là cao thủ Hậu thiên đỉnh . Nguyên Thương đem nàng so sánh với Cố Nguyệt Mẫn một chút , phát hiện chênh lệch không lớn . Nếu không phải nàng từng trải ít , cũng sẽ không dễ dàng bị mình chế trụ .

Ngọc Khanh Hồng mười phần phong phạm cao thủ , dùng ánh mắt dò xét chung quanh , một chiếc roi ngựa ném tới trước mặt nàng . Ngẩng đầu nhìn lên , thấy người vừa ném roi là Nguyên Thương đã ngồi trên lưng ngựa nhìn xuống nàng .

“ Đi thôi . “ Nguyên Thương thần nhiên nói một tiếng . Thanh âm đậm nhiên , thanh lãnh , khiến Ngọc Khanh Hồng cố ý tạo ra bầu không khí cao thủ liền bị đè ép xuống . Ngọc Khanh Hồng : “ ... “

Ngọc Khanh Hồng bắt đầu xoay người lên ngựa , nói : “ Đây , sư phụ ngươi bảo ngươi chiều cổ ta , ngươi thờ ơ lãnh đạm là chiều cổ ta ? “

“ Ta không phải đem roi ngựa đưa cho ngươi sao ? “

“ ... “ Ngọc Khanh Hồng chán nản . Người mặt đơ này không phải tích chữ như vàng sao ? Bây giờ đã học được cách trêu chọc người .

Tên quan kia vẫn nằm trên đất nói lời dọa nạt : “ Các ngươi là võ lâm nhân sĩ phương nào ? Dám ở Đại Lữ tập kích quan binh ... Ta biết , các ngươi là người của Trường Công chúa Đại Yến ! Các ngươi chờ đó , Hoàng Thượng chúng ta nhất định không ... A ! “

Nguyên Thương bình tĩnh chỉnh lại tay áo che khuất ám khí , liếc mắt nhìn Ngọc Khanh Hồng , nói : “ Ngọc ' sư muội ' , còn không đi ? “

Ngọc Khanh Hồng thấy nàng chỉnh tay áo , không khỏi rung mình .

Lúc trước nàng thua chính là do ám khí kia , nhận đủ tra tấn . Đáng giận nhất là người này còn lừa mình , nói mình trúng độc được của nàng , làm hại mình lo lắng đề phòng một tháng !

“ Đây ! “

Nguyên Thương cũng không quay đầu lại : “ Gọi sư huynh ! “

Ngọc Khanh Hồng kệp bụng ngựa , về mặt ôn hòa khó có được , nói : “ Sư huynh ... Lời ta nói vừa rồi ngươi cảm thấy thế nào ? “

Nguyên Thương hỏi : “ Chuyện gì ? “

Ngọc Khanh Hồng vô lực : “ Vừa rồi ta ở tửu quán nói nhiều như vậy , ngươi không lắng nghe sao ? “

“ Cũng do ngươi nói quá nhiều , ta không biết ngươi nhắc đến chuyện gì ? “

Ngọc Khanh Hồng nói : “ Đương nhiên là chuyện gạt nương ta ! “

Nguyên Thương không chút do dự cự tuyệt : “ Vì sao ta phải giúp ngươi ? Mẫn nhi sẽ mất hứng . “

Ngọc Khanh Hồng lại cười lạnh : “ Ngươi cho là Mẫn nhi kia thật sự thích ngươi sao ? “ Lúc trước nàng khinh thường phò mã gia giống tiểu bạch kiểm , hiện tại vẫn như trước đối với Nguyên Thương bất mãn . Rõ ràng là nữ tử , lại bị trưởng bối an bài làm Phò mã - nàng đã quên bản thân cũng là kẻ tám lạng người nửa cân - thật không dễ cảm thấy người này có chút quyết đoán , có chút thương thức của nàng , lại phát hiện người này đối với người từ nhỏ nàng coi như đối thủ - Công chúa , vì nàng ta thần hồn điên đảo .

Ngay cả bản thân nàng cũng không hiểu được , trong lòng có chút chua xót không biết là bởi vì căm ghét Nguyên Thương hay bởi vì chuyện tốt trên thiên hạ đều bị Cố Nguyệt Mẫn khiến nàng ghen tỵ : “ Chỉ là một kẻ giới nguyệt trang , tình cảm của nàng , có bao nhiêu phần là thật ? “

Nguyên Thương trầm mặc một chút , nói : “ Như vậy đã đủ rồi ! “ So với không có còn tốt hơn .

“ Xem đi , ngươi nói thế , thuyết minh ngươi cũng không chắc chắn đi ? “

Nguyên Thương trong lòng phiền muộn , liếc nàng một cái , “ Mẫn nhi khi nào cùng ngươi kết thù ? “

“ Khi nào ? Là thời thời khắc khắc ! Từ lúc ta còn nhỏ đã bắt đầu ! Không ai nguyện ý bị đem ra so sánh với người mạnh hơn mình . Không ngừng luyện công , học văn , học cầm , chơi cờ , không phải bởi vì thích , đơn giản do Mẫn nhi của ngươi biết ! Người kia cầm kỳ thư họa mọi thứ tinh thông giống như quần tinh ứng nguyệt [mặt trăng được chòm sao vây quanh] tỏa ra hào quang rực rỡ , trường bởi thân nhân của nàng đều thích nàng ! Ta chỉ cần mẫu thân thừa nhận cũng không được ! “ Nguyên Thương âm thầm lắc đầu .

Ngọc Khanh Hồng cũng là một đứa nhỏ bị chiều hư . Nàng chỉ nhìn thấy thiên tài Cố Nguyệt Mẫn , lại không biết thiên tài sau lưng phải chảy bao nhiêu máu , nước mắt . Cố Nguyệt Mẫn từ nhỏ lớn lên ở hoàng gia , chẳng những phải cố gắng , còn phải mang mặt nạ giả dối , sao có thể giống thiếu lâu chủ như nàng muốn cười liền cười , muốn khóc liền khóc , tuy rằng thân phận của nàng không được giống trống khua chiêng công bố nhưng toàn bộ Thiên ngọc trên dưới đều cung chiêu ? Trên thực tế có lẽ Ngọc lâu chủ giấu giếm thân phận của nàng là để bảo hộ nàng , nếu lâu chủ đại nhân đứng như biểu hiện bên ngoài lỗ mãng , không tâm cơ , vậy Thiên Ngọc Lâu đã sớm bị diệt .

“ Ngươi sao lại lắc đầu ? “ Ngọc Khanh Hồng tức giận nói , “ Ngươi cũng cho là ta không thể so với nàng ta ? “

“ Không . “ Nguyên Thương thiếu chút nữa khiến Ngọc Khanh Hồng nổi trận lôi đình , “ Là hoàn toàn không thể so sánh . “ Nguyên Thương nói là lời thật . Cho dù Ngọc Khanh Hồng so với Cố Nguyệt Mẫn tốt , nàng cũng sẽ không để trong mắt . Nguyên Thương không phải người bình thường , không thể dùng suy nghĩ người bình thường suy đoán nàng . Lấy tình thương của Nguyên Thương , có lẽ kỳ thật không khác tiểu động vật vừa phá xác nhận thức người thân , lúc trước tình lại đầu tiên cảm nhận được lòng bàn tay của Cố Nguyệt Mẫn , vì thế liền nhận thức đúng người này .

Ngọc Khanh Hồng ánh mắt lập lờ vài lần , nuốt xuống tức giận . Bị Nguyên Thương liên tiếp đá kích , đã bắt đầu tập mãi thành quen . Nghĩ đến mẫu thân trước khi đi phân phó , căn môi dưới , phóng ngọt thanh âm mê hoặc nói : “ Chẳng lẽ ngươi không muốn biết , nàng đối với ngươi tình sâu bao nhiêu sao ? “

Thiên Ngọc Lâu tuy rằng không có chuyên nghiệp như sát thủ ở hiện đại , nhưng cũng là tinh anh thời đại này , cũng có chút thủ đoạn , có thể điều tra được rất nhiều tình báo về Nguyên Thương .

“ Ngươi khiến cho ta có được kết quả để báo cáo , ta giúp ngươi thăm dò nàng một chút , như thế nào ? Ngươi mất tích lâu như vậy , nàng còn ở tại kinh thành Lã Vọng buông cần * , chẳng lẽ ngươi thật sự không muốn nhìn xem nàng đối với ngươi tình cảm sâu đậm ra sao ? “ Ngọc Khanh Hồng tuy rằng thiếu kinh nghiệm từng trải , nhưng cũng là mầm mống chính xuất thân từ thế gia sát thủ chuyên nghiệp , đương nhiên hiểu được lấy thứ đối phương xem trọng làm lợi ích trao đổi . Nàng liếc thấy Nguyên Thương không chút biểu tình , nói , “ Ngươi bộ đáng bình thường đều như vậy ? Khó trách nàng không thích ngươi . “

(*) Lã Vọng buông cần : ý nói ngồi yên chờ thời cơ .

Câu cuối cùng như một mũi tên đâm vào ngực Nguyên Thương , đem nàng rơi xuống mười tám tầng địa ngục .

Nguyên Thương dù sao tình cảm cũng như đứa nhỏ chưa thành niên , trầm mặc trong chốc lát , do dự nói : “ Chờ đại hội võ chấm dứt rồi nói sau . “

Ngọc Khanh Hồng lộ ra ý cười - chỉ cần ngươi không cự tuyệt , ta có thể từ từ thuyết phục ngươi .

Thiên hạ có chuyện có thể khiến mẫu thân vừa lòng cùng khiến Cố Nguyệt Mẫn kinh ngạc , càng khiến cho nàng vui vẻ .

Ngọc Khanh Hồng không tự giác nhìn trộm nhìn sườn mặt Nguyên Thương , không biết có phải do dịch dung , đường cong khuôn mặt Nguyên Thương so với lần đầu tiên gặp gỡ nhu hòa hơn nhiều lắm , ánh mắt cũng không lạnh băng sát khí khiến người ta sợ hãi .

Trong nháy mắt , Ngọc Khanh Hồng có chút thất thần .

Đem sát thủ trở nên nhu hòa hơn có rất nhiều người , người quan trọng nhất bây giờ đang ở một đại tửu lâu ở Hồ Châu ngồi tựa vào cửa sổ chờ đợi .

Không biết có phải trùng hợp hay không , Cố Nguyệt Mẫn từ kinh thành Đại Yến xuất phát đi Gia Hưng , trên đường đi qua Thái Hồ , đã đặt chân ở Hồ Châu .

Cố Nguyệt Mẫn đi giống trống khua chiêng với bên ngoài , cũng không có hoá trang , chính là đội đầu lạp [mũ rộng vành] che khuất khuôn mặt . Chỉ là ăn cơm có chút phiền toái . Đại hội võ lâm ở Gia Hưng , trên đường võ lâm nhân sĩ đi qua Hồ Châu không ít , ' Lệnh cấm hiệp khách dùng võ ' , nhưng cũng có không ít người gan lớn liều mạng .

“ Ôi chào , tiểu nương tử , sao ở một chỗ với đám lừa ngọc ? “ Một tên tự xưng ' Hiệp khách ' trung niên phong độ tiến lên . Nếu là Đại Yến , Cố

Nguyệt Mẫn nhất định tiền lễ hậu binh [nói trước , đánh sau] , chỉ là ở một ' quốc gia xã hội đen ' như Đông Lữ , Cổ Nguyệt Mẫn không nói một lời bưng cái chén lên , sau đó Tô Âm bên cạnh nàng liền xuất thủ .

Chát !

Một bạt tay vang dội . Tô Âm - vị đại biểu của Phò mã không chút khách khí tát một cái .

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Tha Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90: Thật không phải người thương [Trung] .

Chương 82 : Thật không phải người thương [Trung] .

Tô Âm tát hấn một cái , làm gãy ba cái răng của hấn , đồng bọn bên cạnh lập tức nhảy ra hỗ trợ .

Sau đó đều do các sư đệ của Tuệ Thông thu phục , nguyên nhân bởi vì câu ' Con lừa ngốc ' của đám người này . Trước mặt hòa thượng mắng con lừa ngốc , đám hòa thượng trẻ tuổi này nếu có thể nhìn sẽ không phải là vũ tăng . Được Tuệ Thông gật đầu ngầm đồng ý , chúng tăng nhảy ra đem đôi phương hành hung một chút , thuận tiện đã đánh hai tên rơi xuống lầu .

Đối phương nằm trên đất , Tuệ Thông đứng lên , bước đi tăng nhân không nhanh không chậm tiến đến , lôi kéo tên đang bò trên đất muốn đứng lên chạy trốn , là tên nam tử lúc đầu nói đùa kia , nói : “ Vị thí chủ này , mặt ngươi có sát khí , giết chóc quá nặng , buông đao xuống , lập địa thành phật ! “

Tuệ Thông dọc theo đường đi về mặt đều nghiêm trang , chưa từng bị phá vỡ . Hơn nữa trời sinh gương mặt hấn thoát nhìn hiền lành , hơn nữa khí độ không nhanh không chậm càng giống như là cao tăng đắc đạo , phối hợp khuôn mặt thành thực anh tuấn của hấn , cho dù ở đời sau cũng có thể thành một thần côn [thầy đồng] thành công . Hấn hai tay tạo thành chữ thập , nói chuyện giống như phạm âm nhiều lương * , có sức cảm hóa , vô lâm nhân sĩ , tiểu nhị , cùng dân chúng xem náo nhiệt bên cạnh , tựa hồ đều quên nhóm hòa thượng này là đã đánh người ta nằm sấp xuống , trong lòng không khỏi khen một câu - cao tăng !

(*) Phạm âm Nhiều Lương : Nói tiếng Phạn như Nhiều Lương .

Nhiều Lương : Tên một loại đàn .

“ Ôi mẹ ơi , thú lừa ngốc ... Nha a a a ! “ Vị nhân huynh này cánh tay chỗ bị Tuệ Thông nắm lấy giống như muốn gãy đứt . Hòa thượng nơi nào mạnh tay như vậy ? Chẳng lẽ cao thủ Hậu thiên ? Thậm chí là cao thủ Tiên Thiên trong truyền thuyết ?

“ A di đà Phật , nhìn xem , thí chủ đã làm đường lạc lối , hà tất tham luyến hồng trần , không bằng cùng bản tăng trở về núi ăn chay niệm phật , tẩy đi lệ khí ... “

“ Oa oa oa , tha mạng tha mạng ... Ta không dám nữa , không dám nữa ! Tăng gia gia tha mạng ! Tha cho ta một lần đi ! Tiểu nhân sau này nhất định thay đổi triệt để ... “ Một phen nước mũi một phen nước mắt xin khoan dung , còn lấy ra một thỏi bạc . “ Đây là tiền bồi thường bàn ghế bị phá hư của tửu lâu , tiểu nhân nhất định mỗi ngày cung phụng phật tổ ... “Tuệ Thông về mặt ' thương hại thể nhân ' ánh mắt dao động , lại nhìn những người khác .

Một tên cường tráng chạy đến cầu thang , bả vai nhẹ nhàng bị giữ lấy , cảm giác như bị kim sắt kẹp lấy .

“ Thí chủ , nhìn tướng mạo của ngươi , cùng phật hữu duyên , tuổi còn trẻ , không nên đi theo tà đạo , không bằng quy y phật môn ta ... “

Người này liền ngồi phịch xuống , “ Ôi ... Cao tăng tha mạng ! Đệ tử vốn chính là tín đồ phật môn , hôm nay chỉ là nhất thời hồ đồ ! Đệ tử trở về nhất định hành hiệp trọng nghĩa , không dám nguy hại vô lâm ! “ Vị này miệng lưỡi lấu cá , còn lấy ra tiền túi , đồ ra tiền bạc của mình , “ Đệ tử nguyện ý hiến tài vật cho kim thân Phật Tổ , một mảnh thành kính còn thỉnh đại sư không nên từ chối ! “

Người bên cạnh thấy thế , cũng học tập lấy tiền ra xin khoan dung : “ Chúng ta cũng nguyện ý vì phật tổ quyên tiền ! Không biết đại sư cung phụng là tòa miếu nào ? Các đệ tử về sau nhất định sẽ dâng hương lễ Phật , thành tâm cầu nguyện , hiến tiền hương ... “ Vị này nói chuyện không đủ uyển chuyển , ngay cả vậy xem chung quanh đều có thể nghe ra ý hấn muốn biết nơi trụ của Tuệ Thông để ngày sau trả thù .

Tuệ Thông về mặt ' khẳng khái một mực ' như trước , ánh mắt thương hại nhìn người phạm trần tục , thở dài một tiếng , buông hấn ra , hai tay tạo thành chữ thập , miệng niệm một tiếng ' A di đà phật , ngã phật từ bi ' , thanh âm như chuông lớn , khiến người vô lâm ở dưới lầu đều biến sắc - Trời ạ , có thể ' Dẫn âm như nói nhỏ bên tai ' , chân chính tông sư mới có thể làm được a ! Xem hòa thượng này chỉ khoảng ba mươi , thể nhưng lại là cảnh giới Tiên thiên tông sư ? Rốt cuộc môn phái thế nào bồi dưỡng ra được cao thủ như thế ? Tông sư hiện tại dễ gặp như vậy , giống như cái trắng trên đường ?

Tuệ Thông chính là đại đệ tử của chương môn Bạch Mã Tự, thân truyền của tông sư, một năm trước đã tiến vào Tiên thiên, cùng Ngọc Lâu chủ tiến nhập Tiên thiên năm đó, niên kỉ [số tuổi] bằng nhau, xem như trừ bỏ Thiên Cơ Môn ' gian dối ' ra, thì đây chính là thiên tài thiếu niên chân chính.

Tuệ Thông nếu không phải tông sư, Cổ Thường Y sao lại phái hắn đi bảo vệ an toàn của cháu gái bảo bối?

Đồng bọn hắn thấy đôi phương là Tiên thiên tông sư, vốn ý niệm trả thù trong đầu lập tức tan thành mây khói, vội vàng chạy trốn.

Tuệ Thông về mặt tiếc nuối nói: “ Bể khổ phạm trần, đáng tiếc mọi người không thể nhìn rõ phương hướng! Phật giáo vô biên, bản tăng chỉ có thể chờ người đời truyền dạy...”

Nhóm người vây xem nhìn thấy tư thế này, không phải cũng muốn khuyên chúng ta ' xuất gia ' đi? Chúng ta cũng không muốn hào phóng quyền ' tiền hương ' như vậy a! Vì thế đều như chim muông bay tan tác.

Tuệ Thông lúc này mới nâng mí mắt, nhìn các tăng nhân bên cạnh nói: “ Chư vị sư đệ, còn không đem tiền hương của bản tự thu hồi về?”

Các vị sư đệ trong lòng cùng nói:

- Đại sư huynh, người cũng quá vô sỉ! Khó trách chủ trì đại nhân thu hắn làm đệ tử thân truyền, kế thừa y bát. Quả nhiên có khả năng lừa dối thế nhân a!

Mọi người thu hồi ' tiền hương ', tiếp tục ăn cơm.

Nguyên Thương võ công tiến triển cực nhanh.

Chính là chân chính tiến triển cực nhanh - mỗi một ngày, võ công của nàng đều tiến bộ! Tiến bộ có thể nhìn thấy rõ ràng! Giống như uống thuốc kích thích.

Ngọc Khanh Hồng đồng hành cùng, ghen hờn nhìn trần trối. Nhưng trên thực tế chân chính khiến Ngọc Khanh Hồng kinh ngạc không phải võ công tiến bộ - ai cũng đều nói Thiên Cơ Môn người người đều là thiên tài, nếu Nguyên Thương là người thừa kế của Thiên Cơ Môn, thân thể của hắn hiện đã khôi, võ nghệ tiến bộ thần tốc cũng có thể hiểu - nàng kinh ngạc là, hành vi của Nguyên Thương!

Ngọc Khanh Hồng làm sao ngờ? Bởi vì Nguyên Thương dọc theo đường đi lấy danh nghĩa ' Thiên Cơ Môn ' hành hiệp trượng nghĩa, bình vực kẻ yếu...

Trời ạ! Đại Yến sắp diệt vong sao? Nguyên Thương lại đi hành hiệp trượng nghĩa! Hành hiệp trượng nghĩa a!

Thấy thế nào nàng cũng là người lạnh nhạt, tuyệt không giống người mềm lòng a!

Cho dù thái sơn sụp đổ cũng không biến sắc như Cổ Nguyệt Mẫn ở đây, chỉ sợ cũng thốt ra lời kinh ngạc.

Thật sự là kỳ lạ!

Duy nhất có thể khiến Ngọc Khanh Hồng cảm thấy ' người này quả thật là Phò mã của Minh Huy Công chúa, không phải giả mạo ' là, Nguyên Thương mỗi lần giết đạo tặc tuyệt đối không lưu lại người sống. Nguyên Thương lần này không có dùng Kinh Lôi đao chém giết, đạo tặc trên cơ bản đều bị nàng bóp nát xương cốt mà chết. Cho dù đối thủ mạnh mẽ, cũng đều không ngoại lệ bị Nguyên Thương giết.

Nguyên Thương tới Hồ Châu vẫn như cũ là bộ dáng ' Nguyên Thập Tam ', mặc trang phục nam tử, cùng Ngọc Khanh Hồng có chút ngụy trang tiến vào trong thành.

Ở trong thành sầm uất trên đường có một tửu lâu, phát hiện phía trước tửu lâu người vây xem náo nhiệt.

“ Bốp --- ”

Một người từ trên lầu bị ném xuống.

Rõ ràng là nam tử buơ hời lại nằm trên mặt đất lăn lộn kêu to: “ Ai da ... ”

“ Ầm --- Loảng xoảng ---- ”

Lại thêm một người cùng bàn rượu và thức ăn cùng nhau rơi xuống. Sau đó đụng vào sạp nhỏ dưới lầu, âm thanh cùng bàn rượu, thức ăn rơi trên đất, hai bên hoảng sợ quát to: “ A a a - ”

Náo nhiệt như thế khó trách người vây xem càng lúc càng nhiều.

Lại một lát sau, một đám người võ lâm chạy ra, dân chúng vây xem dưới lầu cười vang không ngừng.

Nguyên Thương trong tích tắc điều chỉnh vẻ mặt mình, kéo một vị phụ nhân đang vây xem hỏi: “Vị tỷ tỷ này, nơi này xảy ra chuyện gì? “Đối phương nhìn lại, thấy một thiếu niên mi thanh mục tú, mặt ngượng ngùng cười nhẹ; sắc mặt đỏ lên, nói: “Là một đám võ lâm đùa giỡn một cô nương, bị một đám hòa thượng đánh!”

Hòa thượng? Đại hội võ lâm lại hấp dẫn đủ mọi loại người.

Nguyên Thương cũng không để trong lòng, hướng vị phụ nhân này nói đa tạ.

Nàng giả bộ tươi cười khiến Ngọc Khanh Hồng lại kinh ngạc - này cũng có thể giả bộ? Đây là Tô Ki - giết người không chớp mắt?

Ngọc Khanh Hồng nhìn kỹ nụ cười khó có được của nàng, thế nhưng có thể khiến người cảm thấy đặc biệt ấm áp. Có lẽ bởi vì Nguyên Thương bản chất đơn thuần, dù giả bộ tươi cười cũng sạch sẽ trong suốt không giống giả dối.

“Chúng ta đi thôi.” Nguyên Thương thân nhiên nói, khoe miệng tươi cười còn chưa hoàn toàn biến mất. Ngọc Khanh Hồng nhin không được bị nụ cười này mà đỏ mặt, phá lệ đối với Nguyên Thương nói gì nghe nấy gật đầu.

Vừa rời đi, một cảm giác kỳ diệu từ đáy lòng Nguyên Thương dâng lên. Nguyên Thương chợt cảm thấy gì đó, dừng bước ngoái đầu nhìn lại, nhìn về cửa sổ thấy người từ lâu ba tưu lâu đi xuống, lại mơ hồ nhìn thấy tầng bào màu vàng.

“Làm sao vậy?” Ngọc Khanh Hồng kỳ quái nhìn theo nàng.

Nguyên Thương lắc đầu, nói: “Không có gì.”

Thân ảnh hai người biến mất bên góc đường, thân ảnh Cố Nguyệt Mẫn xuất hiện bên cửa sổ, nhìn nơi Nguyên Thương biến mất, có chút xuất thần. Mùa đông gió mang theo hơi lạnh từ cửa sổ thổi tới, cảm bào của Cố Nguyệt Mẫn có vẻ đơn bạc vô cùng.

“Điện hạ, chúng ta vẫn nên rời đi mau, chúng ta ở trong Đông Lữ, nếu kinh động quan phủ sợ sẽ có chút phiền phức.”

“Ừ.” Cố Nguyệt Mẫn có chút không yên lòng.

Tô Âm nhìn nàng: “Điện hạ?”

Cố Nguyệt Mẫn bỗng nhiên nói: “Các người về khách điểm đã định, ta rời đi một chút.”

Tuệ Thông nói: “Sao thế được? Trường Công chúa nói chúng ta phải bảo hộ người...”

“Võ công của ta đã là Hậu thiên đỉnh, cách tông sư không xa, cho dù gặp phải tông sư cũng có thể chạy trốn, có cái gì phải lo lắng?”

Tăng nhân này còn muốn khuyên can, Tuệ Thông đã nói chuyện. Hần bộ dáng cao tăng đắc đạo như cũ, nói: “Cũng tốt! Hiện tại đã vào Đông Lữ, gần đến Gia Hưng, một đám tăng nhân chúng ta cùng Công chúa đồng hành không tiện, còn khiến người khác chú ý. Điện hạ cứ việc đi, nếu có nguy hiểm, để Tô Âm báo cho chúng ta.” “Ngụ ý, nếu người mang theo Tô Âm cùng đi ta miễn cưỡng chấp nhận - nếu một hộ vệ cũng không mang thì không thể!”

Cố Nguyệt Mẫn gật đầu, mang theo Tô Âm rời đi.

Ở trên đường, Cố Nguyệt Mẫn nhớ lại một màn nhìn thấy kia: Nguyên Thương lại cười với nữ nhân khác! Hai người đồng hành, còn có vẻ thật thân mật. Nàng hiểu rõ Nguyên Thương, vô cùng rõ ràng Nguyên Thương căn bản chính là mặt than, cho dù vô cùng cao hứng, cũng chỉ là ánh mắt lộ ra ý cười.

- Tốt, Nguyên Thập Tam! Bản cung tìm người khắp nơi, người lại ở đây cùng người khác khanh khanh ta ta!

Cố Nguyệt Mẫn dùng tam khối bạc vụn, từ trong miệng ba tên khất cái hỏi được hành tung của Nguyên Thương - Như Ý Lâu.

Mọi người không đoán sai, chính là thanh lâu!

Chú thích:

Nhiều lương:

Có câu “Đư âm nhiều lương, tam nhật bất tuyệt” (đư âm tiếng hát hãy còn vương vấn nơi ruộng nhà, ba ngày không dứt) có nguồn gốc từ một câu chuyện trong Liệt Tử. Đàn lấy “nhiều lương” làm tên, đủ thấy đặc điểm về âm sắc của đàn này, đương nhiên đư âm không dứt. Theo truyền thuyết, “Nhiều lương” là lễ vật của một người tên Hoa Nguyên dâng lên Sở Trang Vương, không rõ niên đại chế tác. Sở Trang Vương từ khi có được “Nhiều lương”, cả ngày đàn tấu làm vui, say mê trong tiếng nhạc. Có một lần, Trang Vương liên tiếp 7 ngày không lâm triều, đại sự quốc gia gác lại. Vương phi Phàn Cơ vô cùng lo lắng, khuyên Trang Vương rằng:

Quân vương , ngài quá đắm chìm trong âm nhạc ! Trước kia , Hạ Kiệt vì quá yêu đàn sất ' Muội Hi ' mà dẫn đến hoạ sát thân ; Trụ vương vì mê nghe âm thanh uỷ mị mà mất giang sơn xã tắc . Nay , quân vương yêu thích ' Nhiều lương ' đến như vậy , 7 ngày không lâm triều , lẽ nào cũng muốn mất nước và mất sinh mệnh của mình ?

Sở Trang Vương nghe xong, không có cách nào kháng cự lại sự mê hoặc của ' Nhiều lương ' đành phải nén lòng sai người đập vỡ đàn , thân đàn vỡ thành nhiều mảnh . Từ đó danh cầm “ Nhiều lương “ mà hàng vạn người hâm mộ đã tuyệt đứt thanh âm .

P/S: Cái ảnh anh hòa thượng chớp mắt thật nao lòng! $\geq \cup \leq$

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Tha Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 91: Thật không phải người thương [Hạ] .

Chương 83 : Thật không phải người thương [Hạ] .

“ Ôi , vị cô nương này , người không phải đi nhằm chỗ đi ? Nơi này của chúng ta là ... - “ Tú bà chỉ vào bảng hiệu , hai chữ cuối cùng ý vị thâm trường , “ ... thanh lâu ! “

Tuy rằng đội đầu lập , nhưng Cổ Nguyệt Mẫn trang phục như ẩn như hiện đáng vẻ yêu kiều tiết lộ giới tính của nàng .

“ Sao ? Thanh lâu có quy định không tiếp khách nữ sao ? “ Cổ Nguyệt Mẫn tùy tay lấy ra một thỏi vàng . Thỏi vàng vẽ một vòng cung trên không trung , tú bà vốn xoa tay ngại ngừng ra vẻ , bỗng nhiên nhanh hơn vài phần , vũng vàng tiếp được thỏi vàng , ra tay khéo léo .

Cổ Nguyệt Mẫn mỉm cười : “ Lão bản cũng là người võ lâm ! “

“ Vị ... khách nhân này , ở Đông Lữ , có mấy thanh lâu trên dưới không có chút công phu ? “ Tú bà bất động thanh sắc thu hồi thỏi vàng , mặt cười nịnh nọt , “ Ngài là muốn nghe hát hay muốn bồi rượu ? “

Cổ Nguyệt Mẫn lại lấy ra một thỏi vàng : “ Ta muốn mời cô nương đánh đàn tốt nhất ở thanh lâu các người bởi ta tâm sự . “ Vào cửa liền ra tay , cái nhau , đó là thủ đoạn Ngọc Lâu chủ đại nhân thích . Minh Huy Công chúa Điện hạ thời điểm nào cũng không mất phong độ .

“ Không thành vấn đề ! Ta lập tức gọi Tiêu Tiêu - nhạc công tốt nhất Như Ý Lâu ! Tiêu Tiêu nhà chúng ta có danh tiếng khắp Đại Lữ , sẽ khiến ngài vừa lòng ! “

Tú bà từ khe hở đầu lập mơ hồ thấy được nửa khuôn mặt nàng , vẻ mặt tiếc hận - cô nương tươi ngon mọng nước , sao lại có thú vui này ?

Giá khác nhau buôn bán khác nhau , người nếu có thể trả giá cao , dù người ở sau viện mở đại hội võ lâm cũng không ai cản người .

Nếu hỏi Đông Lữ nổi danh nhất là gì , ban ngày , võ lâm nhân sĩ hoàng đế sẽ nói cho người biết - Lữ Chấn Hải bệ hạ chính là thiên hạ cao thủ số một số hai , Đông Lữ chính là thánh địa trong cảm nhận của người võ lâm ! Mà đêm đến , tất cả mọi người sẽ nói cho người - Đông Lữ nổi tiếng nhất là thanh lâu !

Từ lúc Lữ Chấn Hải làm Hoàng đế , thanh lâu Đông Lữ phát triển mạnh mẽ , tiến triển cực nhanh . Lúc trước Nguyên Thương uy hiếp Sở vương , nói phải đem gia quyến của Sở vương bán cho giáo phường Đông Lữ , vốn do thanh lâu Đại Lữ nổi tiếng khắp thiên hạ . Thanh lâu , tửu lâu , quán trà , đều là nơi tập trung tin tức , nếu không có mấy cái cứ điểm thanh lâu , thật đúng là xấu hổ khi nói mình làm công tác tình báo .

Ngọc Khanh Hồng lấy này làm lý do quang minh chính đại kéo Nguyên Thương vào thanh lâu .

Kỳ thật , ở Hồ Châu , Như Ý Lâu chính là trung tâm thăm dò tình báo của Thiên Ngọc Lâu , cũng không phải căn cứ . Ngọc Khanh Hồng kéo nàng đến , bất quá là muốn nhìn xem , Nguyên Thương nếu thích nữ tử , ở nơi mỹ hoặc này sẽ có biểu hiện gì . Đã kích cùng trêu đùa Nguyên Thương đã là lạc thú lớn nhất của Ngọc Khanh Hồng .

Kết quả ... Sự thật chứng minh Nguyên Thương biểu hiện cùng trong tưởng tượng của Ngọc Khanh Hồng giống nhau - dầu muối đều không ăn .

Nàng không biết có phải do kiếp trước từng trải qua , Nguyên Thương rất không thích , thậm chí chán ghét da thịt gần gũi . Chỉ có sau khi trọng sinh , lúc ý thức mơ hồ yếu ớt , đầu ngón tay mềm mại dịu dàng , hương thơm thanh nhã , khiến nàng khắc cốt铭 tâm [nhớ mãi không quên] .

Cho nên ngồi trong hoa thơm cỏ lạ , bị một đám hoa bướm vây quanh , Nguyên Thương chẳng những không có mê say , ngược lại mặt không chút thay

đôi, ánh mắt có chút mù mịt . Chỉ là khả năng kiên nhẫn của nàng tốt lắm, yên lặng ngồi, áp suất thấp cường đại khiến cho đám nữ tử bên cạnh không dám quá mức làm phiền .

“ Tô công tử, lại thêm một chén nữa ... “ Dưới ánh mắt Ngọc Khanh Hồng, lại một người tiến lên . Không có biện pháp, nghe nói vị Ngọc cô nương là bằng hữu của lão bản .

Kỳ thật Ngọc Khanh Hồng không phải bằng hữu lão bản, là ' lãnh đạo ' của lão bản mới đúng . Nơi này dù sao cũng là một cứ điểm của Thiên Ngọc Lâu, nữ tử thanh lâu bình thường cũng không nhận biết được người của Thiên Ngọc Lâu, thậm chí còn không biết chính mình là thuộc hạ của Thiên Ngọc Lâu .

Sắc đẹp trước mặt, Nguyên Thương chỉ thần nhiên nói một câu : “ Lão bản các người khi nào đến ? “ Một câu sát phong cảnh khiến cho đối phương sắc mặt cứng đờ . Cũng may đối phương bản lĩnh chức nghiệp cường đại mới không khiến cho bản rượu tẻ nhạt .

Ngọc Khanh Hồng cảm thấy thật không thú vị .

Ngay lúc này, một tiểu nha đầu xinh đẹp khoảng mười ba mười bốn tuổi tiến vào tiểu viện độc lập này, nói với Ngọc Khanh Hồng : “ Vị tỷ tỷ này, nhạc công Tiêu Tiêu tỷ tỷ đã đến ! “

Ngọc Khanh Hồng lúc vào cửa, ném ra lệnh bài khách quý của Như Ý Lâu, phân phó “ Đem mười cô nương tốt nhất thanh lâu của người đến, hầu hạ vị tiểu thiếu gia này ! Nói lão bản các người đến gặp lão bằng hữu “, Như Ý Lâu liền tự động an bài một tiểu viện thanh tịnh nhất, còn chuẩn bị rượu, thức ăn cùng cô nương tốt nhất đến tiếp khách .

Không nghĩ tới còn có nhạc công trợ hứng, Ngọc Khanh Hồng gật đầu, nói : “ Cho nàng vào đi ! “

Tiêu Tiêu là ' nghệ danh ', nữ tử thanh lâu bình thường; nếu không có danh tiếng, cũng không dùng tên xưng, toàn là hoa cúc, hoa sen, hoa lan, hoa đào - một đồng hoa; nếu có danh tiếng, mới có thể dùng một chút tên gọi tao nhã lịch sự . Tiêu Tiêu cảm nghệ tốt, tuy rằng khuôn mặt không phải vô cùng xuất chúng, nhưng cũng thanh tú . Nàng xuyên qua ánh trăng từ cửa chậm rãi đi đến, ôm Thất huyền cầm, hướng Ngọc Khanh Hồng cùng Nguyên Thương thi lễ, mang theo khí chất nhu hòa, khiến người khác liếc nhìn một cái, liền cảm thấy nàng đúng là cảm sư [chơi đàn] .

Nguyên Thương cùng Ngọc Khanh Hồng ngồi ở ở chỗ cao trên lương đình, chia làm hai bên, bên cạnh bốn năm cô nương vây quanh, Tiêu Tiêu tiến lên ngồi ở phía dưới chỗ của Ngọc Khanh Hồng, cầm đặt trên kỷ trà [bàn thấp] còn chưa bắt đầu đàn, một quy công * từ gần đó tiến vào, ở bên tai nàng thì thầm vài câu . Ngọc Khanh Hồng gật đầu, nói : “ Tô Kì, người ở chỗ này chờ ta, ta đi một chút rồi trở lại . “

(*) Quy công : là người đàn ông làm tạp dịch trong kỹ viện, kiêm chức vụ bảo an, phía Nam gọi là Quy công, phía Bắc gọi là Đại trà hồ .

Nguyên Thương “ Ừ “ một tiếng không nói chuyện . Ngọc Khanh Hồng phòng bị nàng, nàng sao lại không biết . Tuy rằng trên danh nghĩa hai người là sư huynh muội, Thiên Ngọc Lâu còn phải nghe theo hiệu lệnh Thiên Cơ Môn, nhưng Nguyên Thương dù sao cũng là người của triều đình, Thiên Ngọc Lâu là tổ chức sát thủ bí ẩn, không có khả năng mọi bí mật đều để lộ trước mặt nàng . Ngọc Khanh Hồng không đi ' căn cứ ' mà đến đây cũng do cô kị điều này .

Chờ Ngọc Khanh Hồng đi rồi, hơn mười cô nương xông đến . Mọi người thấy nàng phong độ bất phàm, quần áo đơn giản lại đẹp dễ cao quý, thừa cơ nhào lên ôm ấp yêu thương . Nguyên Thương mặt lạnh một cái, lập tức khiến mọi người trông mong ngừng lại . Một đám nữ tử thiên kiều bá mị [xinh đẹp, quyến rũ] thấy nàng không quan tâm nữ sắc, không dám lại làm phiền, chỉ kính rượu, gấp thức ăn .

Lúc Nguyên Thương yên lặng uống rượu giải sầu, dùng bữa, tiếng đàn bỗng vang lên .

Nguyên Thương dừng đĩa .

Tiếng đàn này, là ...

Nàng đột nhiên ngừng đầu, nhìn thẳng nhạc công Tiêu Tiêu .

Không phải, không phải nàng !

Nhưng điệu khúc này, rõ ràng là nàng từng xướng cho người kia ! Thiên hạ này, trừ bỏ mình cùng Mẫn nhi, còn có ai có thể biết ca khúc này ?

Không có khả năng !

Nguyên Thương gắt gao nhìn thẳng khuôn mặt Tiêu Tiêu, quả thật không có dấu vết dịch dung, đáng người cũng không phải .

Cố Nguyệt Mẫn toàn thân trên dưới, mỗi một tác da thịt nàng đều ghi nhớ trong lòng, nếu là Mẫn nhi, mặc kệ hoá trang thành bộ dáng gì, chỉ cần nhìn một cái, nàng tuyệt đối có thể nhận ra được !

Đang lúc Nguyên Thương muốn đứng dậy ép hỏi Tiêu Tiêu, một thân ảnh màu trắng xuất hiện ở gian phòng . Giống như bỗng nhiên xuất hiện, theo tiếng đàn lộ ra dáng người nổi bật .

Bây giờ đã là chạng vạng, vào đông sắc trời nhanh tối, màn đêm sớm lặng lẽ buông xuống, chỉ có mấy ngọn nến đỏ trong sân viện, chiếu rọi dáng người như ẩn như hiện . Nguyên Thương ánh mắt chuyển chú, khiến bọn nữ tử xung quanh không tự giác cũng yên lặng .

Là nơi trắng hoa , cho dù ở trong tiểu viện độc lập , cũng dính không ít hương sắc . Chỉ là , nơi này vốn dành cho các tài tử , ngồi ở nơi quyền quý , cao nhã , tự nhiên không có khí tức thấp kém , mà thanh nhã như hương hoa lan .

Trong viện nữ tử mang khăn che mặt , trường sa bạch sắc , đai lưng kim sắc , trang nhã hoa lệ cao quý , đôi mắt lấp lánh , gọn sóng , sáng ngời động lòng , che giấu không được ý cười.

Đêm đông , một thân tơ vàng tuyết sắc này tựa như ánh mặt trời chói mắt - dung nhan như ngọc , giai nhân như họa .

Tiểu mỹ nhân nhìn nàng một cái , như gió mát trắng thanh , từng bước lay động , từ từ đến gần Nguyên Thương . Đôi mắt Nguyên Thương vui sướng , nhìn không được giương tay hướng về phía nàng , nàng bỗng nhiên dừng lại , dần dần rũ mi mắt .

【 Quan quan thư cưu , tại hà chi châu . Yêu điệu thực nữ , quân tử hảo cầu . 】

(Chim Thư cưu cất tiếng kêu quan quan , ở trên cồn bãi sông . Như người con gái hiền thực dịu dàng , sánh đẹp đôi cùng người quân tử .)

Nhạc công Tiêu Tiêu bỗng nhiên mở miệng ngâm xướng . Lời ca này là từ bài [Quan thư] trong [Kinh Thi] , giai điệu cũng là điệu hát dân gian Giang Nam cuối thời nhà Tống , cùng từ khúc này phong cách khác nhau .

Dưới đài mỹ nhân tuyết sắc tay áo khẽ lay động . Tiếng đàn uyển chuyển , giống như thủy điều * tinh tế hót ca , khăn che mặt nhẹ nhàng tung bay , lộ ra chiếc cằm cùng đôi môi câu hồn đoạt phách . Nàng theo tiếng đàn mà múa , giống như bản thân không phải ở trong tiểu viện , mà như ở bên dòng suối nhỏ Giang Nam , trên đầu là hoa dương liễu , dưới chân cá tôm chơi đùa .

Một cái ngoái đầu nhìn lại , tìm Nguyên Thương như muốn ngừng đập - vị quý nữ hoàng tộc cao cao tại thượng , lần đầu tiên dùng ánh mắt mình mục trương đả * như thế - mỹ nhân như tơ * mang chút ngượng ngùng .

(*) Minh mục trương đả : Lộ liễu , trắng trợn , không che giấu .

Mỹ nhân như tơ : Ánh mắt mỹ hoặc .

Nguyên Thương bỗng nhiên đứng lên ! Phiêu dật [phóng khoáng] của nàng , xuất trần [hơn người] của nàng , bình tĩnh của nàng , hoàn toàn bị một ánh mắt làm hồn phi phách tán , khó có thể kiềm chế !

Vấn thể gian tình thị hà vật ? [Hỏi thể gian , tình là vật gì ?]

Hai người trước đó cùng nhau trải qua nhiều lần sinh tử , cùng nhau làm bạn trên thảo nguyên . Là mối tình đầu thời niên thiếu , là lúc tình cảm khó chia lìa , xa cách chỉ một tháng , lại giống như hơn mười mấy năm không gặp nhau .

Nàng ở trên đình , người nọ ở trong sân , hai bên cách nhau là hồ nước , bị nước hồ xanh biếc cách ngăn , người nọ giống như tiên hạc ở trong nước , hướng nàng ngâm ca .

【 Sâm si hạnh thái , tả hữu lưu chi .

Yêu điệu thực nữ , ngộ mỹ cầu chi . 】

(Rau hạnh mọc so le um tùm , cả bờ trái bờ phải theo dòng nước chảy .

Người con gái hiền thực dịu dàng , ta thức ngủ đều mơ tưởng đến nàng .)

Bất tri bất giác , Nguyên Thương đã xướng ra tiếng , bước đến .

【 Cầu chi bất đắc , ngộ mỹ tư bạc .

Du tai ! Du tai ! Triền chuyển phản trắc . 】

(Mơ tưởng đến nàng mà không được gặp , thức ngủ đều mong nhớ .

Ôi ! Triền miên ! Triền miên ! Để ta luôn trần trọc trần trờ .)

Nàng không phải hát , mà nói với nàng ấy , nói tình cảm trong lòng , nói tưởng niệm của nàng . Ở trước tình yêu , Nguyên Thương cho tới bây giờ đều đơn thuần như vậy , không biết che giấu , cũng không muốn che giấu .

Người không có tình , một khi động tình , liền như nước nghìn năm phá đê vỡ tung ; trong ngực , trong mắt đều tràn đầy .

【 Sấm si hạnh thái , tả hữu thể chi .

Yêu điệu thực nữ , cầm sắt vĩ chi .

Sấm si hạnh thái , tả hữu mạo chi .

Yêu điệu thực nữ , chung cổ nhạo chi . 】

(Rau hạnh mọc so le um tùm , hái bên trái rồi hái bên phải .

Người con gái hiền thực dịu dàng , ta ước mong được cùng nàng kết duyên cầm sắt .

Rau hạnh mọc so le um tùm , chọn hái cả bên trái rồi bên phải .

Người con gái hiền thực dịu dàng , ta muốn giúp cho nàng vui bằng tiếng chuông tiếng trống .)

Nàng từng bước hướng thiên hạ [người trong lòng] đã mong nhớ ngày đêm . Nàng rốt cục hiểu được , cái gì gọi là tương tư . Không nói nên lời , chưa sót cùng ngọt ngào giờ phút này đều nằm trong tiếng đàn .

Thân phận , tự do , tất cả đều không quan trọng . Chỉ cần một ánh mắt , cho dù là vì Công chúa Điện hạ thịt nát xương tan cũng không tiếc .

Nguyên Thương vươn tay phải , muốn vạch trần lớp khăn sa cản trở ánh mắt sáng rực của nàng . Công chúa Điện hạ nhẹ nhàng nghiêng đầu , hai ôm lấy cổ của nàng , ở bên tai nàng nói nhỏ : “ Vị cô nương kia bộ dáng không tệ , là người thương của ngươi , hử ? “ Âm điệu chữ cuối hơi nhấn , mềm nhẹ như sương , ni non như câu hồn đoạt phách , khiến Nguyên Thương muốn hôn mê .

“ Nàng không phải người thương của ta . “ Nguyên Thương ăn ngay nói thật .

“ À ? Như vậy , là người nào ? “ Công chúa Điện hạ hí mắt , nhìn lướt qua hơn mười vị nữ tử đủ loại sắc thái .

Mắt thấy nụ cười chức nghiệp mười mấy năm khuynh quốc khuynh thành , Nguyên Thương lại cảm thấy so với kịch độc xyanua (-CN) còn nguy hiểm hơn .

“ Thật không phải người thương ! “ Nguyên Thương muốn khóc .

P/S: Hai tím này sến quá, bật thêm bài nhạc đọc càng sến nữa ahihi, nổi da gà (— — —).

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Tha Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92: Khói lượn lờ .

Chương 84 : Khói lượn lờ .

Công chúa Điện hạ không cần cãi nhau , không cần chất vấn chỉ trích , chỉ cần một nụ cười mê người , cộng thêm một câu thì thầm thân thiết , sau đó sẽ chờ người nào đó ngoan ngoãn giải thích nhận sai .

Mười vị mỹ nữ đều là người lão luyện chốn trăng hoa , thấy vị ' Tô công tử ' vốn lạnh lùng ánh mắt lại nhìn chăm chăm vị ' người mới ' kia không chớp mắt , thậm chí còn cảm lòng không được đi tới , dựa theo kinh nghiệm , biết tiếp theo là chuyện trẻ nhỏ không nên nhìn , mọi người tuy rằng trong lòng khó chịu với ' người mới ' đoạt đi nổi bật của mình , nhưng vẫn hành động chuyên nghiệp như ngày thường rồi đi .

Chẳng biết khi nào , vị nhạc công kia cũng đi rồi , toàn bộ sân liền chỉ còn lại hai người , Nguyên Thương cùng Công chúa Điện hạ .

Nguyên Thương chưa bao giờ quan tâm người khác hiểu lầm , cho nên chưa từng giải thích bao giờ , cảnh tượng như thế này vẫn là lần đầu gặp phải . Nếu Cố Thường Y ở trong này , nhất định sẽ mắng nàng ngu ngốc . Nếu là Cố Thường Y , khẳng định đã sớm chơi xấu - một khúc hai nháo ba thất cổ , một phen nước mắt một phen nước mắt giải thích trong mắt mình chỉ có người trong lòng , hát vang bài ' Trong mắt ta chỉ có ngươi ' .

Nhưng Nguyên Thương dù sao cũng không phải Cố Thường Y , cho nên nàng chỉ biết nghiêm túc chuyên chú nhìn Cố Nguyệt Mẫn giải thích .

Cố Nguyệt Mẫn cảm thấy tay nàng nắm lấy tay mình , thật dùng sức , nắm thật chặt . Vốn thân hình gầy yếu Nguyên Thương thoát nhìn càng đơn bạc .

Cố Nguyệt Mẫn bỗng nhiên thoáng cái liền mềm lòng .

Nàng đối với mình rõ ràng chân thành như thế không chứa một chút tạp chất , biết rõ nàng tuyệt đối sẽ không di tình biệt luyện [thay đổi tình cảm] , sao còn ở lúc cửu biệt trùng phùng [lâu ngày gặp lại] đi trách móc nặng nề nàng ?

“Nàng thật không phải người thương của ta ! “Nguyên Thương cầm tay Cố Nguyệt Mẫn giải thích , biểu tình còn thật sự vô cùng vô tội , “Ta chỉ thích người ! “

Cố Nguyệt Mẫn bởi vì câu này mà lòng âm không thôi . Trong kinh thành có bao nhiêu thiếu niên tuấn kiệt , vương tôn công tử đối với nàng lời ngon tiếng ngọt , viết vô số thi từ văn chương cũng không cùng Nguyên Thương một câu giải thích ngây ngốc này động lòng người hơn .

“Ta biết rồi . “Cố Nguyệt Mẫn nhẹ nhàng tựa vào lòng nàng , mới phát hiện Nguyên Thương so với nàng đã cao hơn . “Cho ta xem thương thế của người . “Nguyên Thương ngoan ngoãn cúi áo tháo thắt lưng . Cố Nguyệt Mẫn vội vàng ngăn cản nàng , “Mùa đông lớn , người không lạnh sao ? “

“Không sao . “Nguyên Thương nói , “Ta có nội lực chống đỡ . “

Hử ?

Cố Nguyệt Mẫn tò mò chế trụ mạch của nàng vận nội lực , Nguyên Thương tùy ý nàng tra xét , cũng không ngăn cản , cũng không che giấu , Cố Nguyệt Mẫn rõ ràng đang dò nội lực của nàng cùng với tâm mạch hư tổn .

Cố Nguyệt Mẫn không hỏi tại sao nội lực tăng mạnh , chỉ vỗ về mặt của nàng hít mũi hỏi : “Tâm mạch của người là bị làm sao ? Người mặc thiên thiên y , ai có thể đã thương người ? Có phải cao thủ Hung Nô hay không ? “

Nguyên Thương lắc đầu nói : “ Là ăn đan dược gia tăng nội lực . “

Những lời này bình thản vô cùng , chỉ có người thông minh như Cố Nguyệt Mẫn mới có thể từ trong đó nghe ra nguy hiểm vô cùng - Nguyên Thương mỗi lần đều đem nàng từ trong nguy hiểm cứu ra , là năng lực thế nào , Cố Nguyệt Mẫn rõ ràng nhất . Nguyên Thương tinh thông ám sát cùng đào tẩu vậy mà phải dùng được vật gia tăng công lực , có thể thấy được lúc đó có bao nhiêu nguy hiểm !

“Thiên thiên y của người đâu ? “

Nguyên Thương kéo áo ngoài ra để lộ lớp áo kim sắc cho nàng xem . Cố Nguyệt Mẫn nhìn phía ngoài thiên thiên y , còn có một vết thương chưa lành , cùng với ... xương quai xanh trắng nõn như ngọc .

Cố Nguyệt Mẫn tay đặt trên xương quai xanh , chạm vào vết thương dưới cổ , “Đây là làm sao bị thương ? “

“Mũi tên làm trầy da . Tên pháp của người Hung Nô thật chuẩn . “Nguyên Thương đứng trọng tâm đánh giá , khiến Cố Nguyệt Mẫn khẽ sảng giọng : “Ai hỏi người tên pháp ? Hỏi người có đau hay không ? “Cố Nguyệt Mẫn hàng năm lôi kéo thuộc hạ , công phu hỏi han ân cần lộ hòa thuận thanh [thuận thực , điều luyện] .

Nguyên Thương lắc đầu . Một chút vết thương này nàng còn không để trong mắt .

Đúng lúc này , phía sau bỗng nhiên vang lên tiếng bước chân . Nguyên Thương cũng là cao thủ Hậu thiên , Cố Nguyệt Mẫn lại là Hậu thiên đỉnh , từ xa liền phát hiện có người đến gần .

Cố Nguyệt Mẫn tâm niệm vừa chuyển , bỗng nhiên cười , làm ra dáng vẻ yêu thương nhưng nhớ , Nguyên Thương có mỹ nhân trong ngực đương nhiên mừng rỡ , trở tay đem nàng ôm vào ngực . Lúc trước ở thảo nguyên , Cố Nguyệt Mẫn luôn lấy nhiều lý do cự tuyệt nàng thân thiết , hiện tại đưa đến cửa , nào có đạo lý cự tuyệt ?

Khiến Ngọc Khanh Hồng trở về , thấy một màn tình chàng ý thiếp dưới ánh trăng .

Ngọc Khanh Hồng lúc này liền nổi giận - trước mặt của ta giả vờ làm chính nhân quân tử , còn tưởng rằng thật sự không có sắc tâm , mới vừa đi liền lập tức lộ bản tính ! Nhìn bốn tiểu thư thì như đầu gối , nhìn người ta liền gấp gấp như khi ôm ấp ! Chẳng lẽ nàng đường đường là người thừa kế Thiên Ngọc Lâu , còn so kém một nữ tử thanh lâu ?

“Họ Tô , người thật giỏi giả bộ ! “

Ngọc Khanh Hồng nghiêng răng nghiêng lợi , khóe miệng xuất hiện má lúm đồng tiền nho nhỏ , nhìn về mặt không chút dã man , còn có vài phần hương vị đáng yêu nghịch ngợm . Ngọc Khanh Hồng nhìn lướt qua Cố Nguyệt Mẫn trong lòng Nguyên Thương , ra lệnh nói , “Người đi ra ngoài ! “

“Thập Tam , dẫn ta đi . “Cố Nguyệt Mẫn ở bên tai Nguyên Thương nhẹ nhàng nói . Nàng từng gặp qua Ngọc Khanh Hồng , hiện tại một thân váy dài yêu diễm câu nhân tự nhiên không muốn người ngoài nhìn thấy .

Nguyên Thương không nói hai lời , ôm Cố Nguyệt Mẫn hướng phía ngoài mà đi .

Ngọc Khanh Hồng vừa sợ vừa giận , nói : “Tô Kì , người đi đâu vậy ? “

“Ta có nơi cần đi . “Nguyên Thương ý cười trong mắt , “Chúng ta ở đại hội võ lâm gặp lại ! “

“Ngươi đứng lại ! “

Không để ý Ngọc Khanh Hồng phản ứng , hai người đã ra khỏi cổng vòm .

Ngọc Khanh Hồng dưới chân vận khinh công ngăn ở trước mặt Nguyên Thương , “ Tô Kì ! Ngươi quên , ngươi đã đáp ứng mẹ ta sao ? “

Ngọc Lâu chủ đại nhân nói qua , Nguyên Thương gia nhập Thiên Ngọc Lâu , liền giúp nàng cướp lấy Giao Long Giác .

Nguyên Thương thân nhiên đáp : “ Ta chưa bao giờ đáp ứng . “

Cổ Nguyệt Mẫn giống như là độc dược , Nguyên Thương vừa thấy thì cái gì cũng không để ý . Giao Long Giác ? Tự nàng sẽ đi tìm !

Nguyên Thương đem Cổ Nguyệt Mẫn ôm trong ngực , lướt qua Ngọc Khanh Hồng , nghênh ngang mà đi .

Ngọc Khanh Hồng về mặt bình tĩnh , gọi tên quy công phụ trách hậu viện Như Ý Lâu , nói : “ Nàng vừa nãy là ai ? “

Quy công chần chờ nói : “ Nhìn lạ mắt , giống như không phải cô nương trong lâu chúng ta . “

Ngọc Khanh Hồng tức giận nói : “ Nơi này tùy tiện ai cũng có thể vào sao ? “

Quy công cẩn thận cười lạnh : “ Có lẽ là người mới đến ... “

“ Đi thăm dò rõ ràng , rốt cuộc là ai ! “

“ Vâng , tiểu thư ! “

Ngọc Khanh Hồng nghĩ nghĩ , lại gọi một nha hoàn đến , hỏi : “ Vừa rồi Tô công tử đi đâu ? “

Nha hoàn đáp : “ Đi đến viện của Tiêu Tiêu cô nương . “

“ Tiêu Tiêu ? Ai a ? Ngươi dẫn ta đi ! “

“ Tiêu Tiêu cô nương là nhạc công của Như Ý Lâu . “ Nha hoàn rất kỳ quái người này là thân thích của lão bản , nàng xem Như Ý Lâu như nhà mình , lại đối với Như Ý Lâu một chút cũng không hiểu biết ; nhưng vẫn dẫn nàng đến sân viện của Tiêu Tiêu .

“ Thập Tam , ngoan ngoãn đừng nhúc nhích ! “ Cổ Nguyệt Mẫn đem Nguyên Thương ấn ngã xuống giường , cởi bỏ áo khoác của nàng .

“ Mẫn Nhi . “

“ Sao ? “ Cổ Nguyệt Mẫn cởi bỏ thiên thiên y của nàng , lộ ra vải trắng quấn ngực .

“ Chúng ta tỷ thí một chút đi ! “ Nguyên Thương nghiêm túc nhìn nàng .

“ Ngươi thích chém chém giết giết như vậy ? “ Cổ Nguyệt Mẫn nhìn nàng người đầy vết bầm , ở vết thương thịt non hồng nhạt bên hông bấm một chút , “ Không biết đau sao ? “ Nguyên Thương lắc đầu , “ Không đau . “ Chút vết thương đó nàng không để trong mắt .

Cổ Nguyệt Mẫn bật cười , “ Ngươi là đứa ngốc ! “

Lấy ra lọ thuốc trị thương mang bên người , ngón trỏ ở miệng bình thấm một chút thuốc nhìn trong suốt như thuốc mỡ , cẩn thận thoa cho nàng , “ Cũng may lần này đi đại hội võ lâm , cho nên chuẩn bị một ít bí dược cung đình ... Có lẽ sẽ lưu lại sẹo , nhưng sẽ không rõ ràng . “

Hơi lạnh của thuốc trên đầu ngón tay , ở dưới cổ nàng nhẹ nhàng thoa , lại lấy một chút , thoa trên xương quai xanh .

Hỏa lò trong phòng , chẳng những không lạnh , ngược lại tản ra chút nóng rực , càng về sau , không biết nhiệt khí là từ lò lửa hay từ chính mình .

Nguyên Thương tay giữ lấy cánh tay nàng , đặt ở lòng ngực mình , “ Mẫn nhi ... “

Cổ Nguyệt hướng cái ót nàng đánh một cái , “ Đừng nhúc nhích , thoa thuốc ! Ngươi muốn cái gì ? “

“ Ta muốn hôn ngươi . “

Nguyên Thương ăn ngay nói thật , so với lời ngon tiếng ngọt còn khiến người ta động tâm hơn , Cổ Nguyệt Mẫn hai má chột đỏ .

“ Im mồm ! Không cho nói bậy ! “

“Ta không nói bậy ! “ Nguyên Thương tựa hồ quyết tâm muốn ' nói rõ ràng ' , đối với Công chúa đại nhân mềm nhũn nói thẳng , “ Ta thật sự muốn hôn ngươi . “

“ Không được ! “ Cổ Nguyệt Mẫn rút tay nàng ra , “ Ngươi mà không dâng hoàng , ta sẽ điểm huyết đạo của ngươi ! “

Nguyên Thương bỗng nhiên ngồi dậy , “ Chúng ta tỉ thí đi ! “

Y phục trên thân của nàng đều đã cởi bỏ , chỉ còn một lớp vải mỏng , ngồi dậy , lớp vải liền rơi xuống , lập tức lộ ra cảnh trí trước ngực .

Cổ Nguyệt Mẫn vội vàng che lại cho nàng , “ Được rồi được rồi , coi như ngươi thắng được chưa ? “ Tuy rằng nơi này không có người khác , Cổ Nguyệt Mẫn cũng đã sớm nhìn hết của nàng , nhưng phòng này rất lớn , lại đốt đèn sáng trưng , Cổ Nguyệt Mẫn lại có cảm giác như đang lộ thiên [ở ngoài trời] .

“ Thật sao ? “ Nguyên Thương ánh mắt sáng lấp lánh .

Cổ Nguyệt Mẫn có dự cảm không tốt , cảm thấy chính mình giống như đã quên cái gì .

Không đợi nàng tự hỏi , Nguyên Thương đã lôi kéo nàng nói “ Ngươi nói , chờ ta đánh thắng ngươi , ngươi đáp ứng . “

“ Đánh thắng ta ? “ Cổ Nguyệt Mẫn bỗng nhiên nghĩ tới cái gì , cắn môi dưới , nói , “ Ta đáp ứng ngươi cái gì ? Nói bậy ! “

“ Ngươi đáp ứng cùng ta thân thiết . “ Nguyên Thương không chút để ý đến mặt mũi của Công chúa , vội la lên , “ Ngươi đáp ứng ta , ta đánh thắng ngươi là có thể ! “

Minh Huy Công chúa hiển nhiên cũng nhớ rõ có chuyện như vậy , nhưng vẫn ngụy biện nói : “ Ngươi còn không đánh thắng ta đâu ! “

“ Ngươi vừa rồi nói tính là ta thắng ! “ Nguyên Thương trí nhớ rất tốt , “ Nếu không chúng ta đánh chút thử xem ! “

Nguyên Thương không hiểu dù là thiếu nữ hay Công chúa hoàng gia thiên triều đều rụt rè , cũng không hiểu cùng người trong lòng thân thiết có cái gì xấu hổ , càng không rõ vì sao Cổ Nguyệt Mẫn năm lần bảy lượt cự tuyệt cùng nàng thân cận .

Cổ Nguyệt Mẫn tức giận người này không hiểu phong tình , càng tức giận miệng nàng không kiêng nể . Nhưng thấy nàng vết thương đầy người , nghĩ đến nàng vì mình , đơn độc bị mấy ngàn binh Hung Nô đuổi giết , còn suýt chút nữa chết trong tuyết .

Ba lần , gần trong gang tấc , Nguyên Thương ba lần vì nàng xuất sinh nhập tử [vào sống ra chết] . Đây là vận khí tốt , nếu vận khí không tốt , có phải hay không sẽ vĩnh viễn không thể gặp lại ?

Tiểu Công chúa phúc hắc gặp gỡ tiểu Thập Tam thật thà , có lẽ Công chúa điện hạ chính là muốn nhìn người trong lòng vây quanh nàng , chuyển động qua lại , đáng vẻ lo lắng không biết làm sao !

Người này , vốn chính là đơn thuần , trong nhìn nhận của nàng , thích chính là thích , không thích chính là không thích , yêu cũng biểu lộ rõ ràng như vậy - vui vẻ thì liền muốn thân cận .

Thôi , dù sao cũng không nên để người thương vì mình sốt ruột , làm người trước mắt này mất mát ?

Công chúa điện hạ mỉm cười , choàng tay lên cổ người trong lòng , dâng lên môi thơm .

“ Thập Tam , ngươi thắng . “

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Tha Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 93

Phiên ngoại - Hiện đại .

Đại Yến trung học đệ nhất , văn phòng hiệu trưởng .

“ Cố tổng , ném thử cái này đi , là trà xuân Long Tĩnh , của học trò tôi mới tặng . “ Hiệu trưởng mặt tròn trịa đầy tươi cười .

Cố Thường Y một thân tây trang màu trắng , mặt mày mang theo khí chất phụ nữ thành thực cùng quyền rũ nội liễm , giọng nói trầm thấp chân không mất đi anh khí . Trên ngón áp út thon dài có một chiếc nhẫn bạch kim cổ xưa , mơ hồ có thể thấy được hoa văn hình chữ ' love ' .

“Hiệu trưởng gần đây bận rộn nhiều việc không ? “

“Nào có ? Đầu đã già , cả ngày uống trà , tìm một số bạn già tán gẫu ... Có bí thư sức khỏe tốt chứ ? “

Cố Thường Y theo thói quen nhủ mảy , nói : “ Anh trai của tôi thân thể rất tốt , chỉ là gần đây hội nghị nhiều , bận bịu . Nhưng mà , hẳn bảo tôi đến đây nhìn một chút việc học của Mẫn nhi . Thầy chủ nhiệm gọi điện thoại tới , nói đứa nhỏ này gần đây ... Ừm , hình như là có chút ham chơi ? “

“Trẻ nhỏ mà , cần gì phải quản nghiêm khắc quá ? Chính sách giáo dục hiện tại , chú trọng cho học sinh tự do một chút ! “ Hiệu trưởng vui tươi hơn hờ cười nói , “ Năm học này quan trọng , Cố Nguyệt Mẫn học hành chịu khó , tính tình lại tốt , theo tôi thì do thầy Tào quá nghiêm khắc , thật vất vả có được hạt mầm tốt , không nên dục tốc bất đạt ! “

Cố Thường Y thân nhiên cười nói : “ Vẫn là hiệu trưởng hiểu lí lẽ ... À , nghe nói trường học muốn sửa chữa lại một cái sân thể dục ? “

Hiệu trưởng gật đầu : “ Đúng vậy ! Trước mắt còn thiếu một chút kinh phí ... “

Không tới mười phút , Cố Thường Y liền quyền cho trường học Cố Nguyệt Mẫn một trăm ngàn Đại Yên tệ . Sau đó được hiệu trưởng cười đến mặt muốn rút gân tiền về .

Phía ngoài cửa trường lái xe kiêm bảo tiêu - Tả Hiền , tiến lên hai bước giúp Cố Thường Y mở cửa xe , khom người mời nàng lên xe .

Cố Thường Y ngồi ở ghế sau của chiếc Rolls Royce , nữ thư ký bên cạnh lấy một điếu xì gà , thuận thực châm , nói : “ Cố tổng , có muốn gọi đại tiểu thư cùng về hay không ? “

“Con bé không muốn ở cùng bà cô già như tôi đâu ! “ Cố Thường Y , ba mươi tuổi , ' Tài mạo song toàn ' tiếng tăm lừng lẫy trên thương trường , khỏe miệng mỉm cười , “ Đi đến mộ của Duyệt Dung đi ! “ “ Vâng ! “ Lái xe Tả Hiền quy củ đáp lời .

Vòng qua một nửa trường học , lúc sắp chạy đến cửa sau của trường , vừa lúc thấy ngoài cửa xe hai nữ từ đứng dưới tàng cây hôn nhau .

Cố Thường Y lắc đầu , lẩm bẩm nói : “ Trẻ nhỏ bây giờ thật phóng khoáng , ở trên trường cũng không sợ bị chú ý ... “

Đại Yên trung học đệ nhất . Phòng ban trung học , tổ ngữ văn .

“ Cố Nguyệt Mẫn , thành tích của em luôn đứng đầu , các thầy cô đều rất tin tưởng em , tin tưởng em có thể biết kiểm soát cùng cố gắng , hy vọng em không nên giống như một số bạn học trong lớp , lăm đường lạc lối , sắp vào cấp 3 rồi , em nhìn vậy em xem , còn không tới đầu gối ... Đừng tưởng em là thiên kim của Bí thư thành phố thì tôi sẽ bỏ qua ! Ở lớp tài năng , là lớp phó học tập , thì phải làm gương cho các bạn học khác ... bla bla bla “

Chủ nhiệm lớp - Tào Tham , tuổi còn trẻ đã là giáo sư cao cấp , học vấn tốt , nhân phẩm tốt , chỉ là vẫn có điểm khiến học sinh không chịu nổi , rất có trách nhiệm , rất nghiêm túc , ai cũng đều quản , may mắn là làm chủ nhiệm lớp , nếu để thấy ấy làm chủ nhiệm giáo vụ ...

Cố Nguyệt Mẫn về mặt thân nhiên , đồng phục mùa hè độ dài trên đầu gối , không quá dài cũng không quá ngắn , có thể dễ dàng thưởng thức hai chân thon dài của mình , cũng không quá mức lộ liễu . Cô hơi cúi đầu , bộ dáng nghiêm túc nghe dạy dỗ , thần sắc nghiêm túc .

“ Còn có bạn học phản ánh , em cùng Tô Kì lớp bên thường xuyên gặp gỡ qua lại , có đúng hay không ? “

“ Hai nhà chúng em là thế giao , Tô Kì là em họ của em , vừa về nước , đối với hoàn cảnh trong nước còn chưa quen thuộc . “ Cố Nguyệt Mẫn nói , “ Chuyện này là Hạ Từ Hàm nói với thầy đi ? “

Tào Tham gỡ mắt kính xuống , nói lời chính nghĩa : “ Hạ Từ Hàm là lớp trưởng , hẳn có nghĩa vụ báo cáo mọi tình huống cho chủ nhiệm lớp ! “

Cố Nguyệt Mẫn về mặt ủy khuất nói : “ Hạ Từ Hàm đơn thuần là nói xấu ! Em cự tuyệt hẳn , nên hẳn ghi hận trong lòng ! Chúng em đi đường nắm tay nhau thì sao ? Toàn trường phần lớn nữ sinh trên dưới đều là tay trong tay ! “

Tào Tham vốn không tin , nếu nói chuyện của Tô Kì cùng Chu Vân Tuyền còn có chút ẩn tượng , nói Tô Kì cùng Cố Nguyệt Mẫn ... Hai người đều là nữ sinh , sao có thể ?

Tào Tham bắt tri bắt giác gật đầu .

Rời khỏi văn phòng của chủ nhiệm lớp , Cố Nguyệt Mẫn trên mặt ủy khuất , bộ dáng nghiêm túc tất cả đều bay đến chín tầng mây , nghịch ngợm cười cười , thề lưỡi : “ Thầy Tào thật khó ứng phó ! “

Cố Nguyệt Mẫn từ trong túi lấy ra một chiếc điện thoại xinh xắn , trực tiếp nhấn số một gọi .

“ Thập Tam , em ở đâu ? “

“ Sau cửa trường , quẹo phải , đi một trăm lẻ chín bước . “

Cố Nguyệt Mẫn ở phía sau cửa trường, vui sướng tươi cười, chấp tay sau lưng, quẹo phải, bắt đầu đếm. Một bước, hai bước, ba bước, bốn bước ...

“Thập Tam, không cho phép ngẩng đầu, không cho phép tiến lại! “ Cố Nguyệt Mẫn bỗng nhiên rất vui vẻ hào hứng, đối với điện thoại mỉm cười, “ Ta muốn nhìn xem, người nói đúng hay không? “

Nàng muốn nhìn xem, Nguyên Thương có thể hay không đem bước chân của cô tính toán chính xác đến từng bước.

“Được. “ Nguyên Thương nói gì nghe nấy, thật sự đứng ở xa xa không nhúc nhích, chờ người trong lòng đến.

Hai mươi ba, hai mươi bốn, hai mươi lăm, ...

Cố Nguyệt Mẫn từng bước một, không nhanh không chậm đi đến.

Xung quanh có một số bạn học qua lại, thấy vị hoa khôi học đường ở cửa trường đi một mình, đều nhìn không được quay đầu nhìn nụ cười trên mặt cô. Chỉ chốc lát sau, đèn đường cột điện đã bị vài người đụng trúng.

Cố Nguyệt Mẫn như trước chậm rãi đi về phía trước, đếm bước chân.

Bốn mươi một, bốn mươi hai, bốn mươi ba ...

Aiz, có lẽ cô đi chậm quá. Thập Tam ngơ ngác nhà cô, thật sự rất nhớ em ấy.

Thập Tam của cô, tính tới bây giờ, từ tiết ba tới lúc tan học, chỉ có một giờ mà thôi, đã bắt đầu nhớ rồi.

Sáu mươi bảy, sáu mươi tám, sáu mươi chín, ...

A, đã thấy rồi! Thiên hạ [người trong lòng] nhớ mãi không quên, lưng đeo túi sách, tựa vào thân cây ở chỗ rẽ, mặc đồng phục nam sinh, có chút không kiên nhẫn đá văng cục đá dưới chân, ngẩng đầu nhìn không chớp mắt lá cây trên đỉnh đầu, nhìn đầu xuân lá cây vừa mới đâm chồi, có chút xuất thần.

Cố Nguyệt Mẫn bỗng nhiên cảm thấy có chút tức giận - Lúc mình đang nhớ đến em ấy, nhìn đến em ấy, vậy mà em ấy lại không cảm giác được cô tồn tại!

Một trăm lẻ sáu, một trăm lẻ bảy, một trăm lẻ tám ...

“Thập Tam! “ Cố Nguyệt Mẫn ý cười trong suốt nhìn em ấy.

“Mẫn nhi. “ Nguyên Thương bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn Cố Nguyệt Mẫn từ xa, trong mắt ý tràn đầy.

Cố Nguyệt Mẫn sắc mặt có chút lạnh nhạt, “Chị đến gần em, vậy mà em cũng không phát hiện ra chị! “

Nguyên Thương về mặt vô tội: “ Là chị nói ' Không cho phép ngẩng đầu, không cho phép tiến lại ' ... “

Cố Nguyệt Mẫn lúc này mới cười nói: “Vậy em có nhớ chị không? “

“Nhớ! “ Nguyên Thương vô cùng thành thật.

Cố Nguyệt Mẫn nhìn mắt vui mừng của Nguyên Thương, bỗng nhiên cảm thấy đủ hài lòng, vô cùng vừa lòng gật đầu. “Thương cho em! “ Tiến thêm bước cuối cùng, ở bên môi Nguyên Thương hạ xuống một nụ hôn như chuồn chuồn lướt nước, “Một trăm lẻ chín bước, em đứng. “

Nguyên Thương lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai ôm lấy Cố Nguyệt Mẫn hưng hăng hôn xuống.

Cố Nguyệt Mẫn vội vàng đẩy nàng ra, “Thập Tam! Đây là trên đường đó! Để ba chúng ta biết được liền thăm! “

Nguyên Thương về mặt bất mãn không muốn buông ra, “Buổi tối đến phòng ngủ của em. “

“Đó là biệt thự cô cô tặng cho chị, sao lại là phòng của em? “ Cố Nguyệt Mẫn hai gò má ửng hồng, nói: “Đi thôi! “ Cố Nguyệt Mẫn khoát cánh tay Nguyên Thương, kéo em ấy đi về phía trước.

“Thầy Tào nói chị mặc váy quá ngắn. “

Nguyên Thương nghĩ nghĩ, nói: “Hình như có chút ngắn. “ Nhìn thoáng qua đàn chị, đàn anh, đàn em gì cũng đều quay đầu ngoái nhìn, Nguyên Thương ần ần nhú mày, “Chân của chị chỉ có thể để một mình em nhìn. “

“Em thật không hiểu phong tình! “ Cố Nguyệt Mẫn vỗ ót em ấy một cái, sáng giọng: “Chị cũng không có sở thích khoe đùi, chỉ là váy dài sẽ rất nặng, rất nóng, lại khó nhìn. “

Hai người lôi kéo nhau đi đến biệt thự . Trong lòng Cố Nguyệt Mẫn bỗng nhiên khẽ động , nhìn về phía góc đường , vừa lúc từ xa thấy được đuôi xe màu đen biến mất ở chỗ rẽ .

A , cô cô vừa tới ...

“ Chị nói cái gì ? “ Nguyên Thương kỳ quái hỏi.

“ Chị nói a ... “ Cố Nguyệt Mẫn nắm ngón tay trái cùng nắm ngón tay phải của em ấy đan xen một chỗ , ở bên tai em ấy nhẹ giọng cười nói :

“ Thập Tam, chị yêu em ! “

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Tha Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94: Hoạt sắc sinh hương [H].

Chương 85 : Hoạt sắc sinh hương [Xinh đẹp , quyến rũ động lòng người] .

Công chúa điện hạ ôm ấp yêu thương , Nguyên Thương ôm lấy ôn hương nhuyễn ngọc * tràn đầy cõi lòng . Về phần vì sao Mẫn nhi bỗng nhiên thay đổi thái độ ? ... Quan tâm làm gì ?

(*) Ôn hương nhuyễn ngọc : miêu tả người con gái trẻ tuổi thân thể trắng nõn mềm mại , toát ra hơi thở thanh xuân ấm áp .

Nguyên Thương không chút do dự nghênh đón môi thơm gần trong gang tấc .

“ Ừm ... Thập Tam ... đừng ... đầu lưỡi ... “ Nguyên Thương mặc kệ .

“ Được rồi ... ừm ... Thập Tam , trước dừng lại ... “ Nguyên Thương không nghe .

Vẫn dây dưa đến khi Cố Nguyệt Mẫn đẩy ra nàng , nụ hôn này mới dừng lại . Cố Nguyệt Mẫn nằm ở trong lòng nàng thở gấp , khoe mắt mang theo xuân sắc , da thịt óng ánh như bạch ngọc . Nguyên Thương nháy mắt mấy cái , tình ý khó giữ , lại cúi đầu .

Cố Nguyệt Mẫn tay chặn môi nàng , “ Bảo người dừng một chút ! “

Nguyên Thương thật ủy khuất , ngẩng đầu không chớp mắt nhìn nàng , “ Người đáp ứng ta . “

“ Trước thoa thuốc ! “ Cố Nguyệt Mẫn bị nàng nhìn đến hai má ửng đỏ , ngượng ngùng muốn xoay mặt đi .

Đừng có làm vẻ mặt như con chó nhỏ được không ?

Cố Nguyệt Mẫn ôn nhu an ủi nói : “ Xem vết thương của người , coi chừng thành ám tật [bệnh kín] ! Người y thuật siêu quần , sao không chăm sóc bản thân cho tốt ? “

Nguyên Thương có chút chột dạ . Kỳ thật vết thương cũ của nàng chỉ còn một chút , những vết bầm này là lúc Cố Thường Y dạy công phu cho nàng mà bị .

Dù sao cũng còn tốt lắm , Nguyên Thương mặc kệ là chột dạ hay khản trương cũng không biểu hiện ở trên mặt . Cố Nguyệt Mẫn đổ thuốc trị thương trong lòng bàn tay , không phát hiện ánh mắt của nàng .

Nguyên Thương chột dạ , nên ngoan ngoãn nghe theo sắp xếp , quần áo cũng đã cởi , nằm ở trên giường , lộ ra lưng . Vốn sống an nhàn sung sướng bảo dưỡng rất khá , tám lưng trắng nõn mịn màng , vết bầm lại càng thêm rõ ràng .

Cố Nguyệt Mẫn lòng bàn tay ấm áp đặt trên gáy nàng , hai vai , thắt lưng , ở từng chỗ bị thương xoa nắn qua lại , mềm nhẹ lại cẩn thận , phảng phất giống như cô ý cảm nhận mềm nhẵn trơn bóng . Nguyên Thương nhìn không thấy , chỉ cảm thấy thật thoải mái , tốt đẹp , tay ngọc không nhẹ không nặng , lòng bàn tay ma sát khiến nàng tâm ngứa khó nhịn .” Mẫn nhi ... “

“ Cảm miệng ! “ Cố Nguyệt Mẫn bị nàng hôn thất điên bát đảo , lại thêm âm thanh nóng bỏng kêu gọi , thiếu chút nữa liền cầm giữ không được .

Nguyên Thương hiện tại dù sao cũng đánh không lại Cố Nguyệt Mẫn , không dám bức nàng nóng nảy . Nếu dùng ám khí , đương nhiên có thể đem Công chúa điện hạ làm hôn mê , nhưng nàng khiến Cố Nguyệt Mẫn hôn mê làm chi ? Nàng còn không có lá gan làm vậy với Công chúa điện hạ a !

Vì thế nàng nhận mệnh cảm miệng không nói , tùy ý điện hạ mượn cơ thoa thuốc vuốt ve toàn thân .

Nàng lại không phát hiện Cổ Nguyệt Mẫn trên mặt tươi cười như ý .

Mặc kệ có thương hay không , Công chúa điện hạ đều vận khí ở lòng bàn tay , tinh tế vuốt ve , vị trí của Cổ Nguyệt Mẫn , ánh nến từ sau hông chiếu đến , có thể thấy rõ ràng phản ứng của Nguyên Thương . Nguyên Thương tuy rằng khả năng nhẫn nại là nhất lưu , nhưng mỗi khi Cổ Nguyệt Mẫn tay chạm đến địa phương mềm mại , làn da liền nhanh chóng chuyển hồng .

Cổ Nguyệt Mẫn cố ý dùng đầu ngón tay ở bên gáy , lưng , sau thắt lưng ma sát qua lại , thẳng đến khi Nguyên Thương bắt đầu run nhè nhẹ , nàng mới cười xấu xa , cúi người , dán ở sau lưng nàng , ôm nàng , “ Thập Tam , nên thoa phía trước —— “

Nguyên Thương xoay người lại , đột nhiên mở to mắt nhìn chăm chăm nàng , trong mắt đã có tơ máu , trong mắt không che giấu được dục vọng trần trụi , giữ chặt tay nàng để ở trước ngực , vòng tay ôm lấy cổ nàng .

Cổ Nguyệt Mẫn nhìn vào mắt nàng , trong nháy mắt tình mê ý loạn , bình được trong tay cũng cầm không vững . Nguyên Thương lúc nhỏ thân thể yếu đuối , bộ ngực thời gian dài cũng không có phát triển , khéo léo tròn trịa , Cổ Nguyệt Mẫn bàn tay dán ở ngực trái của nàng , có thể nói là ' trong lòng bàn tay ' .

Cổ Nguyệt Mẫn nhớ đến lúc ở thảo nguyên nhìn thấy thi thể của Hắc kỳ lân , trong lòng đau xót muốn chết lại một lần nữa nổi lên .

Nàng trong lòng thương tiếc , nhìn chăm chú hai mắt Nguyên Thương , cúi đầu hôn lên đuôi mày của nàng , hai má của nàng , cằm dưới của nàng .

Trước cổ của nàng treo ngọc điểm huyết , giống trên cổ Nguyên Thương như đúc . Đây vốn đã chấp nhận Nguyên Thương , mà ngọc trên cổ Nguyên Thương cũng chính là như thế .

Bất tri bất giác , Nguyên Thương đã cởi bỏ đai lưng của nàng , thuận thực kéo cái yếm xuống - vẫn là cái yếm đặc chế của phủ Minh Huy Công chúa .

“ Thập Tam ... Phía trước còn chưa thoa ... A —— “

Nguyên Thương không chút để ý , xoay người đem nàng đặt ở dưới thân , chân phải tách ra hai chân của nàng , đầu gối để ở nơi riêng tư , làm Cổ Nguyệt Mẫn khê rên .

Một tiếng này , xuân ý nhộn nhạo .

“ Thập Tam , nên ... “

Phụt ——

Tất cả ngọn nến trong phòng đều bị chỉ phong [ngón tay tạo gió] dập tắt .

“ Thập Tam , hình như có tiếng bước chân ... “ Lời còn chưa dứt , đã bị nụ hôn của Nguyên Thương mạnh mẽ chặn đứng , sau đó là tiếng rên rỉ kiềm nén khó nhịn . Nguyên Thương liếm liếm môi dưới của nàng , chôn vùi bên cổ nàng , “ Mẫn nhi , người thật thơm —— “

Lần đầu gặp gỡ , là ám áp từ ngón tay nàng , là mùi hương từ trên người nàng bắt lấy trái tim Nguyên Thương làm tù binh .

Lần thứ hai gặp lại , mỗi một nụ cười mỗi một cái nhăn rung động lòng người của nàng , bắt lấy ánh mắt Nguyên Thương .

Lần thứ ba gặp lại , mặt mày rạng rỡ của nàng , sắc sỡ loá mắt , giống như có thể khuynh đảo cả thiên hạ , cũng khiến Nguyên Thương khuynh đảo [ngã gục] .

Có thể Nguyên Thương không biết , mỗi một lần gặp lại , cũng đồng dạng lôi kéo Cổ Nguyệt Mẫn bất tri bất giác sa vào . Nguyên Thương thẳng thắn nhưng không liều lĩnh , rõ ràng đối với mỗi người đều cảnh giác bài xích cô tình đối với nàng gây ngạc ngờ ngạc không tiếc xả thân , đối với người bên ngoài đậm mặt , đối với nàng lại nhẹ nhàng nhỏ nhẹ , đối với người bên ngoài tích tỵ như kim [tiếc chữ như vàng] , lại đối với nàng bài ra tài học cao siêu hơn người .

Yêu nhau đều không phải là thiên ý [ý trời] , cũng không phải là xảo ngộ [vô tình gặp gỡ] , các nàng tín nhiệm lẫn nhau , không ngừng lựa chọn con đường xác suất lớn gặp lại nhau , mới có thể từng bước tiến đến gần đối phương , mới có thể một lần lại một lần gặp lại , mới có thể khó nén trả giá cùng yêu thương như vậy .

Nguyên Thương vị lão luyện này lại không biết nên làm thế nào , nàng chỉ bằng bản năng , ôm , hôn môi , phóng túng , muốn đem đối phương cũng mình dung hợp làm một .

Tình sâu đến đâu , mới có thể muốn gần gũi , gần gũi , rồi lại gần gũi hơn . Nguyên Thương không biết nguyên do , lại phát ra từ nội tâm , cho nên mới nhớ mãi không quên , nàng vẫn là muốn tìm bất mãn mà .

Cổ Nguyệt Mẫn giờ phút này giống như con thuyền ngoài khơi giữa sóng lớn cuộn trào mãnh liệt , choáng váng rồi lại kích động giống như thiên sứ bị ác ma dụ hoặc , lâm vào vực sâu của dục vọng , vì muốn mở ra cửa địa ngục , nguyện lấy thân mình hiến tế .

Thanh lâu vào đêm , thì không nên thủ thân như ngọc ? Trong đêm phóng túng tươi đẹp , bên ngoài phòng , âm thanh cười vui , tiếng trò chuyện không ngừng , cuộn cuộn không dứt , Cổ Nguyệt Mẫn cũng không phải lần đầu làm chuyện đôi lứa , từ lâu đã đối khát khó nhịn , ở trong hoàn cảnh dâm mỹ

này càng cảm thấy khô nóng , vị Công chúa Điện hạ cơ trí hơn người , mưu tính chu toàn này , lúc này một câu cũng không thể nói rõ , chỉ có thể ở trong tình mê ý loạn , uẩn chuyển cầu hoan , tiếng thì thảo xen lẫn trong âm thanh rên rĩ :

“ Thập Tam ... Thập Tam ... Thập Tam ... “

Nguyên Thương toàn thân ửng đỏ , tùy ý khẽ hôn xương quai xanh mê người của người dưới thân , vuốt ve tấm lưng trơn nhẵn của Công chúa Điện hạ , tay kia thì hướng bên hông đang giãy dụa của nàng .

Trong lúc Cổ Nguyệt Mẫn giãy dụa , đùi phải trắng hồng rơi phía ngoài màn , Nguyên Thương từ bên phải kiêu mông của nàng chậm rãi trượt , mon tron đùi ngọc thon dài , bắt lấy mắt cá chân non mịn của nàng đặt trên vai .

Cổ Nguyệt Mẫn phản ứng vô cùng nhanh , kéo mảnh vải bên cạnh che khuất hạ thân ; Nguyên Thương tóm lấy tay nàng , vén vải che ra , lộ ra thân thể như ả như hiện , thuận tay đem mảnh vải ném ra màn che , vươn đầu lưỡi ở phía trong chân phải liếm liếm .

Cổ Nguyệt Mẫn đột nhiên kẹp chặt hai chân , lại bị tay trái của Nguyên Thương để bên đùi ngọc kia chặn lại . Nguyên Thương một tay đè eo nhỏ của nàng , một tay giữ lấy bắp chân trơn nhẵn , vuốt ve làn da bóng loáng từ từ tiến về phía trên , khẽ ngửi rồi hôn xuống . Nguyệt Mẫn chỉ cảm thấy một cái gì đó mềm mại ẩm ướt trượt vào trong cơ thể , một dòng điện từ phía dưới chạy ngược lên khiến nàng khó có thể kiềm nén động thân , hai tay gắt gao bắt lấy màn gấm bên cạnh , tiếng rên rĩ từ môi tràn ra ...

Ngọc Khanh Hồng đi vào trong viện , đầu tiên nghe thấy là tiếng rên rĩ .

Ở trong Thiên Ngọc Lâu thời gian dài , nhìn thấy các loại tình báo quái lạ vào ra tổ chức , Ngọc Khanh Hồng cũng không phải là người không hiểu tình hình . Nhưng nàng lại chưa từng nhìn thấy chuyện giường chiếu , càng chưa thấy qua nữ tử làm chuyện đó - Tuy rằng không có báo cáo với bên ngoài , nhưng bên trong đều biết nàng là đại tiểu thư , ai dám để nàng gặp loại chuyện này a ?

Ma xui quỷ khiến , Ngọc Khanh Hồng đến gần căn phòng truyền ra tiếng rên rĩ , phóng nhẹ cước bộ , ngừng thở , nhìn vào phòng nghi nơi phát ra âm thanh —— .

Trong màn , hai thân thể nữ tử từ dây dưa cùng một chỗ , người ở phía trên đứng là người nàng đang tìm Phò mã của Minh Huy Công chúa - Tô Kỳ .

Tô Kỳ đã tháo nguy trang , trở lại diện mạo kiếp trước , nhưng thần sắc không phải là lạnh nhạt mặt không biểu tình , mà tràn ngập nóng bỏng .

Toàn bộ phòng như bao phủ một tầng hồng nhạt . Một bên đùi ngọc vươn ra ngoài trường màn , Tô Kỳ tay theo sát trượt qua lại , vuốt chân ngọc cầm lấy mắt cá chân rồi đặt trên vai mình , sau đó vùi đầu vào giữa hai chân nữ tử , lại sau đó vài cái hô hấp , thanh âm mê người lại vang lên —— .

Ngọc Khanh Hồng mở to hai mắt nhìn , vẻ mặt đỏ bừng đứng ở chỗ cũ , trong lúc nhất thời không biết có nên lập tức rời đi hay không ?!

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Tha Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 95: Vây thành [Nhất] .

Chương 86 : Vây thành [Nhất] .

“ Ừm ... Thập Tam ... bên ngoài ... “ Cổ Nguyệt Mẫn còn sót một chút lý trí , mơ màng màng nhớ tới còn có một người đang chờ trong đại sảnh .

“ Hừm ? “ Chiếc lưỡi mềm mại quấn lấy vành tai ửng đỏ của nàng .

“ ... A ... Ta quên ... trong đại sảnh ... “ Cổ Nguyệt Mẫn có chút mơ hồ nói không rõ , cánh tay tuyết trắng giãy giụa .

“ Để sau rồi nói . “ Hơi thở ẩm ướt phun ở bên cổ , lý trí của nàng lần nữa bị chìm đắm .

Triền miên hơn nửa canh giờ , Cổ Nguyệt Mẫn đôi môi từ trong hít thở không thông dần tỉnh táo lại . Chuyện thứ nhất sau khi tỉnh lại , chính là điểm huyết đạo Nguyên Thương .

Cổ Nguyệt Mẫn là cao thủ nội công , sau khi triền miên nghỉ ngơi trong chốc lát , lúc này thần thanh khí sảng [tâm tình thư sướng] , lập tức bắt đầu thu thập vị Phò mã gia một tác lại muốn tiến một bước .

Nàng tốt xấu gì cũng là Công chúa Đại Yến - con vợ cả , cùng Phò mã lẫn lộn trên giường ở thanh lâu , sao có thể không khiến nàng cảm thấy thẹn thùng , cáu gắt ? Cũng gần một canh giờ đi ? Tiêu Tiêu - chủ nhân của căn phòng này còn đang chờ mình ở ngoài sân , người này lại ...

Cố Cố Thường Y dốc hết sức truyền thụ, Nguyên Thương sớm không còn là Nguyên Thương hai tháng trước, bây giờ nội lực của nàng tiến bộ rất nhanh, khả năng phản ứng cũng nhanh hơn rất nhiều, cảm thấy Cố Nguyệt Mẫn có dị động, thân mình vừa chuyển, phản đòn muốn bắt lấy cổ tay non mềm của Công chúa Điện hạ.

Cố Nguyệt Mẫn không cho nàng được như ý rút tay trở về, đang muốn tiếp tục 'giáo huấn' nàng, bỗng nhiên nhú mày nhìn về phía cửa, quát một tiếng "Ai?", dùng viên châu trên khóa giường làm 'ám khí' bắn ra ngoài.

Ngoài cửa lập tức truyền đến một tiếng hô nhỏ, sau đó là tiếng né tránh.

Nguyên Thương sắc mặt lạnh lùng, từ trên giường đứng dậy, tùy tiện khoác ngoại bào, đang muốn đuổi theo, còn chưa xuống giường liền bị Công chúa Điện hạ giữ lại.

"Quay lại!" Cố Nguyệt Mẫn giữ chặt cổ tay nàng, vận khí hướng phía ngoài quát, "Tô Âm, bắt lại!"

Không có nghe thấy tiếng trả lời, lại nghe thấy cách đó không xa truyền đến thanh âm đánh nhau.

"Tô Âm đến đây?" Tô Âm vốn là người Tô gia, đệ tử của Công Tôn Kỳ, tuy rằng đối Tô gia có chút ngu trung [trung thành một cách ngu muội], nhưng từ nhỏ cùng Nguyên Thương lớn lên, là người làm việc xúc động nhiệt tình, chỉ cần Nguyên Thương không phải muốn 'giết cha diệt vua', đảm bảo sẽ cùng Nguyên Thương đứng chung trận tuyến." Vừa rồi không phải đã nói với người sao? "Vừa rồi vốn muốn nói cho nàng, lại bị Nguyên Thương hôn chặn lại, Cố Nguyệt Mẫn đem áo lót đưa cho nàng, sáng giọng, "Người xem người, như vậy còn muốn chạy loạn!"

Nguyên Thương cúi đầu nhìn mình, áo ngủ bằng gấm quần lầy thân từ đùi đến xương quai xanh, hình như ở thời đại này có chút không lịch sự.

Nguyên Thương nghĩ nghĩ, nói: "Ta nghe thanh âm có lẽ là Ngọc Khanh Hồng, nàng hẳn sẽ không nói ra ngoài." Nguyên Thương nghĩ, Ngọc Khanh Hồng đã sớm biết thân phận nàng là nữ Phò mã, bởi vì giao tình của Trưởng Công chúa - Cố Thường Y cùng Ngọc Lâu chủ, Thiên Ngọc Lâu cùng Thiên Cơ Môn là quan hệ minh hữu vững chắc nhất, nàng cùng Ngọc Khanh Hồng là người thừa kế của hai môn phái, ở lợi ích trước mắt sẽ không cùng Đại Yến phát sinh mâu thuẫn. Lấy ích lợi làm điều kiện tiên quyết - là quan hệ minh hữu chắc chắn nhất.

Cố Nguyệt Mẫn tựa tiểu phi tiểu [cười như không cười] nhìn nàng một cái, "Phò mã cùng Ngọc Khanh Hồng xem ra thật quen thuộc a!"

Cố Nguyệt Mẫn nếu gọi "Thập Tam", kia hơn phân nửa là quan tâm, nếu gọi "Phò mã", Nguyên Thương hơn phân nửa sẽ xui xẻo. Bạn học Nguyên Thương đã được cô cô đại nhân chỉ dạy, thu hồi tâm lo được lo mất, tư duy tài trí dần dần khôi phục, nghe ngữ khí của Công chúa Điện hạ chỉ biết chính mình sẽ không tốt đẹp, nhanh chóng nghiêm trang giải thích, đem chuyện cùng Cố Thường Y đi hoàng cung Đông Lữ rủ rì nói hết.

Về phần Cố Thường Y giấu giếm hành tung của mình với Cố Nguyệt Mẫn? Nguyên Thương hợp tình hợp lý ở trong lòng nói: Ta cũng không dám nói dối với Mẫn nhi, cho nên, 'Sự phụ cô cô', ngài tự cầu nhiều phúc đi!

Cố Thường Y chẳng những dạy nàng phương pháp nhanh chóng tăng cường nội lực, chỉ dẫn chiêu thức cho nàng, còn dạy cho nàng nhiều thủ đoạn để đối phó với Cố Nguyệt Mẫn.

Ở trước mặt Túc Sa Duyệt Dung, Cố Thường Y chính là thiên hạ đệ nhất đáng đồ từ [kẻ xấu] - vô sỉ, da mặt dày; dạy đệ tử đương nhiên cũng muốn dạy nàng thủ đoạn vô lại.

☞ Ta rời khỏi Tô gia, rời khỏi Tiểu gia, người có thể rời khỏi ta hay không? ☜

Nguyên Thương với tình cảm không có lòng tin, cũng sẽ không hỏi những vấn đề nan giải như vậy. Muốn kết hôn với nữ tử như Cố Nguyệt Mẫn, tuyệt đối không có khả năng trông cậy nàng sẽ vì người trong lòng buông tha cho tôn nghiêm hoàng thất, buông tha cho trách nhiệm. Chỉ có thể đứng ở chỗ cao như nàng, trải qua gian khổ, làm xong những chuyện nên làm, nàng mới có thể buông tha tất cả cùng mình đi.

Có tiền, có quyền, còn phải có võ nghệ siêu quần.

Nguyên Thương không có tiền, nhưng chiết phiên, rượu mạnh của nàng đều bị Cố Thường Y đem đi cũng quy thành tiền ở Mạc thị thương hành, tương lai còn có thể kế thừa tài vật đời đời tương truyền của chương môn Thiên Cơ Môn - nghe nói là mỗi một đời Thiên Cơ Tử dùng đủ các loại thủ đoạn cướp đoạt được, bảo bối không ít!

Nguyên Thương không quyền, nhưng có thanh danh, thiên hạ dân chúng đều biết Phò mã của Minh Huy 'Quang huy lịch sử' [Điểm sáng của lịch sử], đến khi Hoàng đế Đại Yến hồi triều, nàng chắc chắn sẽ được phong quan, huống chi còn có thân phận chương môn Thiên Cơ Môn tương lai, tương lai hiệu lệnh thiên hạ vô lâm, ra lệnh một số đại nhân vật cũng không có vấn đề... Tóm lại, Phò mã đại nhân vì có thể ngồi ổn vị trí Phò mã, chỉ có thể theo con đường kiếm tiền, thương vị, rèn luyện võ công.

Đương nhiên, trước khi thành thực, một chút thủ đoạn nhỏ cũng không thể thiếu. Ví dụ như, vị Công chúa Điện hạ tâm cơ thâm trầm này, ghen tuông luôn nhớ kỹ, không thể nói trước được khi nào bản thân gặp xui xẻo.

Liên ví dụ ở hiện tại. Phò mã đại nhân vì tranh thủ đồng tình của Công chúa Điện hạ, chuyện bị thương chẳng những nói cho Cố Nguyệt Mẫn, còn nói một cách bài bản rất sống động, không cần khuếch đại, nhưng cũng không che giấu.

Không biết có phải vì sức khỏe trước đó bị tổn hại, Nguyên Thương ở trong mắt Cố Nguyệt Mẫn có vẻ thêm gầy yếu. Vốn Thập Tam nhà nàng đã gầy yếu, sau đó cùng lão bất tử - Thần Cơ Tử đi đến phía Nam luyện võ, nghĩ đến có lẽ bị lão bất tử kia sai sử lao động hải thuốc, sau lại đi thảo nguyên,

một mình cùng mấy ngàn binh Hung Nô sinh tử , còn bị đông lạnh trong tuyết , không biết ngoài tâm mạch còn có lưu lại bệnh kín gì không ?

Trừ bỏ vết bầm lúc trước , trên vai Nguyên Thương có thêm hai dấu răng thật sâu , sau lưng còn có vài vết móng tay , máu còn chưa ngưng kết . Nguyên Thương trước kia rèn luyện không gián đoạn gần một năm , võ nghệ tinh tiến , toàn thân cao thấp không có chút mỡ thừa , toàn thân đều tràn đầy sức sống .

Cố Nguyệt Mẫn nhìn thấy , không nhìn được đồ mặt . Nàng không phải xấu hổ chuyện giường chiếu , mà đã quen ' đáng về già bộ ' , cao cao tại thượng , Công chúa Điện hạ ở trước mặt thuộc hạ , tôi tớ cao quý đến mức không dám nhìn thẳng , nếu để cho người bên ngoài nghe thấy nàng kịch liệt thờ gấp cùng tiếng rên rĩ khó kiềm chế , mặt mũi của nàng biết để ở đâu ?

Cũng may , nơi này không có người quen .

Nghĩ đến vừa mới bị Ngọc Khanh Hồng nghe thấy ... Công chúa Điện hạ cắn chặt răng , trên mặt lại tươi cười , khiến Nguyên Thương sợ run cả người . “ Không cho phép người nói cho nàng biết thân phận của ta . “

“ Nàng nhận ra người . “ Nguyên Thương đã đeo xong ám khí trên cổ tay , phủ thêm ngoại bào , một bên thật vô tội trả lời , một bên giúp Công chúa Điện hạ buộc dây yếm .

Cố Nguyệt Mẫn thật sự là tức đến hồ đồ , Ngọc Khanh Hồng sao lại không biết nàng ? Ngọc Khanh Hồng năm đó ở Vi hồ ám sát Nguyên Thương , đương nhiên gặp qua bộ dạng của Cố Nguyệt Mẫn .

Mặc xong y phục , Cố Nguyệt Mẫn cuối cùng khôi phục cơ trí , nói : “ Nếu cô cô phân phó , vậy người cùng ta đi Gia Hưng , tham gia đại hội võ lâm ! “

Nguyên Thương nói : “ Ta xông vào hoàng cung Đại Lữ , có lẽ đã bị truy nã . “

“ Sợ cái gì ? Ta còn là Công chúa địch quốc đây ! “ Công chúa Điện hạ trong mắt tự nhiên biểu lộ , thần thái bề ngễ thiên hạ , “ Đại Lữ ở các quốc gia phát lệnh truy nã bọn cướp biển , cũng không thấy ai bị bắt . Phò mã của ta ở hoàng cung Đại Lữ đi lại tự nhiên , đó là do Đại Lữ võ nghệ thấp kém không có bản lĩnh , chúng ta càng muốn đi trên đường lớn , nhìn Lữ Chấn Hải hấn làm sao bắt giữ ! “ Đương nhiên , này là nói đùa . Cố Nguyệt Mẫn tuy rằng võ nghệ bất phàm , nhưng còn không có khả năng bằng vào thực lực của bản thân chế phục Đại Lữ . Cố Nguyệt Mẫn dựa vào , là thế lực của Đại Yển .

“ Lữ chấn hải ở trên đất liền , cũng không còn là ' Hải long vương ' năm đó tung hoành biển lớn . Sau khi phụ hoàng ta đăng cơ , hấn càng không còn tâm xưng bá . Vì tạo đường lui cho mình , hấn không dám làm quá phận . “ Cố Nguyệt Mẫn thay cảm bào , ít đi một phần thướt tha quyến rũ , nhiều hơn một phần tiêu dao [ung dung] tự nhiên .

Hai người ra khỏi phòng , liền thấy dưới ánh trăng trong viện , Tô Âm đang ngăn cản Ngọc Khanh Hồng , đánh túi bụi , xem ra trong chốc lát không thể dừng .

Ngọc Khanh Hồng cảm giận bất bình . Đánh không lại Cố Nguyệt Mẫn còn chưa tính , lúc trước Phò mã của Minh Huy võ công tam lưu cũng có thể mau chóng trở thành cao thủ Hậu thiên , hiện tại ngay cả một hạ nhân cùng cấp xỉ cao thủ Hậu thiên giống nàng , này là đạo lý gì ?

“ Dừng tay hết đi ! “

Nguyên Thương hạ lệnh , hai bên đều ngừng lại . Tô Âm không chút do dự báo cáo : “ Thiếu gia , nữ nhân này chính là thích khách lần trước ! “

Ngọc Khanh Hồng không để ý tới nàng , nhìn thoáng qua anh khí bừng bừng Cố Nguyệt Mẫn , hừ lạnh một tiếng .

Cố Nguyệt Mẫn tuy rằng trong lòng còn tức giận lúc chiều Nguyên Thương tươi cười với Ngọc Khanh Hồng , còn bị người ta ' nghe giường ' mà canh cánh trong lòng , trên mặt mỉm cười không một khe hở , cười nói : “ Ngọc sư muội , đã lâu không gặp ! “

Ngọc Khanh Hồng thấy nàng diễn xuất , cũng không nguyện ý mất phong độ , chấp tay nói : “ Có sư tỷ . “

Rõ ràng hỏi thăm hòa hợp êm thấm , nhưng không khí như có xẹt điện .

“ Ha ha , vài vị thiếu hiệp , nữ hiệp Đại Yển quang lâm Đại Lữ , sao không có ai tiếp khách ? “ Một giọng nói như tiếng nổ vang trong không trung , ngay sau đó ba vị đại hán thi triển khinh công từ trên không bay vọt đến , dừng ở trong viện .

Không biết là do Tô Âm cùng Ngọc Khanh Hồng đánh nhau đưa tới , hay là vừa vặn nghe được hành tung của đám người Cố Nguyệt Mẫn .

Nguyên Thương liếc mắt một cái nhìn lại , thấy ba người ăn mặc rất ít , một kiện áo mỏng , ống quần đều xắn lên , trên đầu quần dây thừng to , ba người diện mạo vóc dáng không giống nhau , nhưng khí chất lại giống nhau , giống như người kéo thuyền ở bờ sông .

Nguyên Thương ánh mắt lợi hại đảo quanh , ba người không khỏi bị sát khí của Nguyên Thương hấp dẫn , hướng nàng nhìn đến , kẻ cầm đầu ra vẻ kinh ngạc nói : “ Ra là ' mãnh long quá giang ' * , thì ra là ' Diệt lỗ [giết bắt] Phò mã ' trong truyền thuyết !? “

(*) Mãnh long quá giang : Đại loại là : chỉ có những con rồng dũng mãnh mới vượt sông .

Tên bên cạnh cười nhạo nói : “ Tam ca , ta xem tin đồn có lẽ không thể tin ! Vị anh hùng Phò mã bộ dạng cùng các cô gái không khác biệt , nào giống

như biết công phu quyền cước , con mẹ nó ngược lại giống tú tài hơn ! “

Người thấp nhất chấp tay sau lưng , giọng nói âm u : “ Ta nói a , nói không chừng còn là Thổ nhĩ gia * ! “

(*) Thổ nhĩ gia = Ông già thổ : Là đồ chơi tết trung thu của trẻ em . Thổ Nhĩ Gia cũng là thổ tiên , chuyên cai quản tình yêu đồng giới ở nhân gia . (Ở đây chắc chắn chỉ giống nhìn đoạn tụ).

Cổ Nguyệt Mẫn lâu rồi còn chưa gặp loại măng phu thô bỉ không học như vậy , tươi cười đã chứa vài phần sát ý , Tô Âm về mặt xanh mét , Ngọc Khanh Hồng cũng lạnh mặt .

Nguyên Thương ở hắc đạo đã gặp qua rất nhiều trường hợp như vậy , bất vi sở động [đứng yên bất động] , không biết từ đâu lấy ra một cây chiết phiến , ung dung phe phẩy , ngữ khí lãnh đạm , không chút tức giận , cố tình kích thích người khác nổi giận : “ Chó điên ở đâu , cũng dám ở trước mặt gia lâm càn ! “

Nàng ánh mắt cao ngạo , nếu để cho Tô Âm dắt một con chó , hay một con chim ưng , cùng bên cạnh Cổ Nguyệt Mẫn , Ngọc Khanh Hồng - hai vị đại mỹ nhân , sống động hình tượng ăn chơi trác táng .

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Tha Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 96: Vây thành [Nhị]

Chương 87 : Vây thành [Nhị]

Nguyên Thương biết rõ tâm tư của những người trong hắc đạo , đối phó người như vậy , hấn ác , người phải so với hấn ác hơn , hấn kiêu ngạo , người phải so với hấn kiêu ngạo hơn , mới có thể đè ép được hấn . Cổ Nguyệt Mẫn - thiên chi kiêu nữ , đương nhiên không có khả năng giả bộ như vậy , vì thế không nói một lời , nghiêm nhiên là bộ dáng ' Gà chồng theo chồng ' .

Tô Âm không phải là người lăm miệng , Ngọc Khanh Hồng nhìn không được nói : “ Hoàng Hà tam đạo [ba tên cướp ở Hoàng Hà] ? Trong núi không có hồ , hầu tử liền xưng bá ! Con mèo con chó cũng dám ở trước mặt Thiên Ngọc Lâu ta làm càn ! “

Cổ Nguyệt Mẫn dán ở bên tai Nguyên Thương nói : “ Ba người này xưng là Hoàng Hà tam đạo : Trần Tam Quý , Trần Khôi Phong , Trần Mẫn Thuyền , là thuộc hạ lúc Lữ Chấn Hải còn làm hải tặc , hiện tại là phó thống lĩnh binh Hồ Châu . Võ nghệ không tốt lắm , nhưng đối với Lữ Chấn Hải vô cùng trung thành . “ Đường đường thống lĩnh ăn mặc lại giống như măng phu , cũng chỉ có thể là quan ở Đại Lữ .

Kẻ được gọi là ' tam ca ' - Trần Tam Quý ha ha cười nói : “ Thiên Ngọc Lâu ? Hắc , ngũ đại tông phái của Đại Yến , lão tử đời này đã cùng bốn đại môn phái giao thủ , nhưng còn chưa có cùng Thiên Ngọc Lâu đánh nhau , hôm nay thử một chút có sao ! “ Làm hải tặc trên biển lớn cùng cuồng phong vật lộn , trên đầu luôn treo dây , Thiên Vương lão tử không ghi tên vào sổ được , còn có thể sợ một tổ chức sát thủ .

Tiếng cười của hấn chưa dứt , liền truyền đến tiếng bước chân lộp cộp lộp cộp , trong viện bốn người đều là cao thủ , nghe thấy âm thanh này đều cảnh giác .

Trần Tam Quý nói : “ Nghe nói Công chúa Điện hạ của Đại Yến đến Đại Lữ , không nghĩ tới lại cùng Phò mã gia đạo thanh lâu , là may mắn của Hồ Châu , vậy hãy ở Hồ Châu ta thêm vài ngày ! “

Nguyên Thương khép lại chiết phiến , nói : “ Bản Phò mã có thể từ trong quân xuất nhập kinh thành , giương roi rong ruổi trong gió tuyết mạc Bắc , thiên hạ không chỗ nào không thể đi , huống chi chỉ là Hồ Châu nhỏ nhỏ của người ? Chúng ta đi ! “

“ Muốn chạy ? Không dễ dàng như vậy ! “ Hoàng Hà tam đạo đồng loạt xông đến , từ sau lưng rút ra trường câu bằng sắt , giống như cái neo thuyền nhỏ .

Nguyên Thương chiết phiến trong tay hướng tên Tam ca cầm đầu quơ quơ , một cây ngân châm từ trong chiết phiến bắn ra , Hoàng Hà tam đạo ngửa người nghiêng ra sau , bốn người cùng nhau đi ngược về phía tường viện . Trần Tam Quý nói : “ Ta đã ở Hồ Châu bày ra thiên la địa võng , Cổ Nguyệt Mẫn , Tô Ki , các người muốn trốn chỗ nào ? “

Nguyên Thương không nóng không lạnh , thần nhiên hỏi : “ Trần Tam Quý , ba huynh đệ người là muốn lấy thân phận thống lĩnh binh Hồ Châu bắt Phò mã Đại Yến ta đây , hay là lấy thân phận Hoàng Hà tam đạo cùng thân phận đệ tử Thiên Cơ Môn ta đây tỷ thí ? “

Đừng nhìn Trần Tam Quý ăn to nói lớn , thô lỗ không học , có thể có được địa vị cao trong đám hải tặc , rồi đến thống lĩnh binh , thì cũng có vài phần tâm tư . Nếu dựa theo chức quan , hấn giam giữ Công chúa , Phò mã địch quốc đi sứ Đại Lữ , tất nhiên ở trong dư luận bị vây vào thế bất lợi ; nếu là lấy thân phận giang hồ , liền có thể danh chính ngôn thuận .

Hấn giật mình , nhân tiện nói : “ Đương nhiên là lấy thân phận Hoàng Hà tam đạo ! Người nếu tới tham gia đại hội võ lâm , thì là người giang hồ ! Chúng

ta người giang hồ lấy quyền cước giang hồ so cao thấp ! “

Nguyên Thương quát một tiếng “Được “, nói : “ Một khi đã như vậy , không nên trách ta tâm ngoan thủ lạt [bụng dạ nham hiểm , thủ đoạn độc ác] ! Giang hồ đánh nhau , mặc kệ sinh tử ! “

Cổ Nguyệt Mẫn bên cạnh nhìn thấy thần sắc của nàng mang theo sát khí cùng hưng phấn , không khỏi cảm thấy kỳ quái . Nguyên Thương tuy rằng tâm ngoan thủ lạt , nhưng không phải là người thích giết chóc , tính tình đậm mực , chỉ cần không trêu chọc nàng thì ít một chuyện dở một chuyện , hôm nay sao lại ... Chẳng lẽ võ công tiến bộ , tính tình cũng thay đổi , thích vũ lực ? Nếu không , thời cơ trốn thoát tốt , sao Nguyên Thương lại không đi , ngược lại muốn ở lại giao chiến ?

Mắt thấy Nguyên Thương tùy tay vút bỏ chiết phiến cương châm , rút Kinh Lôi đao bên hông , ngay cả vô đao cũng đã ném , tay trái chỉ vào Trần Tam Quý , vẻ mặt khinh thường khiêu khích : “ Người có dám cùng ta đánh một trận ! “

Trần Tam Quý cũng là người võ lâm , như thế nào chịu đựng khinh miệt bức này , biết rõ khích tướng cũng chỉ có thể nhào tới .

“Được ! Ta muốn lĩnh giáo cao chiêu của Phò mã gia ! “

Trần Tam Quý cầm trong tay trường câu , nhìn Nguyên Thương nhảy xuống , nhắm chuẩn độ cao nàng sắp tiếp đất , bỗng nhiên ra chiêu .

Về năng lực quan sát , học tập mà nói , Nguyên Thương quả thật là một ' Thiên tài ' , nàng có thể trong vòng mười mấy giây có thể ghi nhớ gian phòng cùng các vật trang trí đặc thù , năng lực này vừa lúc thích hợp dùng để ghi nhớ chiêu thức , so với Cổ Thường Y năm đó còn mạnh hơn nhiều lắm . Hơn nữa ' bí mật ' của Thiên Cơ Môn , ngăn ngừa mấy ngày , nàng chẳng những nội lực đột nhiên tăng mạnh , chiêu thức cũng tiến bộ cực kì mau . Đệ tử Thiên Cơ Môn mỗi đời đều là người đứng đầu giang hồ , người người đều phong hoa tuyệt đại [xinh đẹp , phong lưu] , phóng khoáng tự nhiên , Cổ Thường Y là một thể hệ thiên tài , sửa đổi đao pháp tự nhiên cũng linh hoạt quý dị .

Trần Tam Quý đối mặt đao pháp quý dị của nàng , tuy rằng ngay từ đầu đánh lên khiến hắn chiếm thượng phong , nhưng vẫn không có chiếm được tiện nghi . Người trên giang hồ , bao gồm Đại Lữ quốc , đều nói Nguyên Thương võ nghệ không tệ , từng dẹp loạn Sở vương , bắt giết cao thủ bao gồm cả huynh đệ Hách Liên của dân tộc Hung Nô , còn cùng Cổ Thường Y đi lại tự nhiên trong hoàng cung Đại Lữ , võ nghệ cao đến Hậu thiên đỉnh . Nhưng chỉ có đám người Thành Thiên Phách , Ngọc Khanh Hồng biết , Nguyên Thương giỏi nhất không phải là võ công , mà là ám khí cùng độc dược !

Lúc Nguyên Thương chưa biết võ công , có thể bắt cao thủ Hậu thiên là Ngọc Khanh Hồng , khi võ nghệ dần dần tiến tới Hậu thiên đỉnh , dùng ám khí cùng độc dược càng xuất thần nhập hóa . Trần Tam Quý bất tri bất giác , chỉ cảm thấy càng lúc càng mệt , ban đầu hắn còn nóng lòng bắt giữ Nguyên Thương chiêu chiêu tấn công , mà Nguyên Thương từng bước lui về phía sau , vững vàng bất bại , đến khi Trần Tam Quý phát hiện , đã muộn .

Hắn chỉ cảm thấy cả người bỗng nhiên không tự chủ , giống như không có khí lực , Kinh Lôi đao của Nguyên Thương kéo lấy neo sắt của hắn , tay trái nhanh chóng , chế trụ cổ hắn . Hai tên huynh đệ còn lại muốn cứu viện , lại bị Cổ Nguyệt Mẫn cùng Tô Âm trái phải ngăn lại .

Trần Mẫn Thuyền quát to : “ Lão Hạc , còn chờ gì nữa ? “

Lời hắn còn chưa dứt , phía ngoài sân bỗng tung ra một cái lưới lớn , trên lưới ngân quang lấp lánh , như những ngôi sao lấp lánh .

Gần đại võng [lưới lớn] nhất , Ngọc Khanh Hồng chấn động - này có phải là ' Thiên la địa võng ' năm đó Lữ Chấn Hải dùng để bắt Giao Long ?

Đại võng được chế tạo từ gân của động vật , so với lưới đánh cá bình thường không biết lớn hơn bao nhiêu lần , mà trên mạng lưới có đính lưỡi câu sắc bén như vây cá , nếu bị võng này quấn lấy , Giao Long biến còn khó có thể đào thoát . Lưới này không phải do người không chế mà là trực tiếp ném xuống , đợi người bị lưới vây lấy , người bên ngoài sẽ bắn tên về phía lưới . Như thế , dù là cao thủ Tiên thiên cũng khó có thể thoát chết . Chỉ là cao thủ Tiên thiên ngũ thức * linh nắn , sẽ không bị võng chế trụ .

(*) Ngũ thức : Nhãn thức , nhĩ thức , tỷ thức , thiệt thức , thân thức .

Nhãn thức : Mắt thấy cảnh vật bên ngoài liền biết các vật to , nhỏ , trắng , đen...

Nhĩ thức : Tai nghe các âm thanh liền phân biệt được các thứ tiếng .

Tỷ thức : Mũi ngửi các mùi hương liền biết thơm , thối ...

Thiệt thức : Lưỡi nếm các mùi vị liền biết đắng , cay , chua , ngọt ...

Thân thức : Thân tiếp xúc mọi vật liền biết trơn , nhám , cứng , mềm ...

Nguyên Thương xuất sinh nhập tử nhiều năm như vậy , cơ quan cổ quái gì chưa thấy qua ? So với cạm bẫy của thời hiện đại , cái này chỉ là trò trẻ con !

Nàng tay trái gắt gao chế trụ cổ Trần Tam Quý đã muốn ngắt đi , nâng cánh tay phải , Kinh Lôi đao chỉ vào đại võng , cổ tay bắn ra một trận châm ngắn , châm ngắn phần đuôi có gắn dây theo dài nhỏ , mềm dẻo , phần đuôi dây thép là lưỡi câu . Ám khí kì quái này không phải hướng về phía người , mà

hướng về phía lưới đánh cá chính giữa cùng bốn phía bắn tới . Cương châm xuyên qua khe hở của lưới đánh cá , phần đuôi móc lấy lưới đánh cá , mang theo lưới đánh cá , đỉnh vào tường viện bên kia .

Đúng lúc này , một đại hán độc nhãn cầm cung tiễn hướng bên này nhảy đến , xem ra là chuẩn bị hướng võng bắn tên , không ngờ đến giữa không trung lại phát hiện chính mình nhắm thẳng đại võng xông tới , ' chui đầu vô lưới ' .

Nguyên Thương cầm Trần Tam Quý trong tay , tiến về phía đại hán độc nhãn . Đại hán biết đại võng uy lực , không dám nhúc nhích , khó có thể trốn tránh , bị người này phá vỡ công kích .

“ Tam ca ! “ Trần Mẫn Thuyền , Trần Khởi Phong vội vàng chạy tới , đã thấy Trần Tam Quý tròng lớn hai mắt , trong mắt hoảng sợ cùng bất khả tư nghị [khó thể tin] , đã tắt thở !

Huynh đệ Trần Mẫn Thuyền tròn mắt nhìn , hướng Nguyên Thương quát : “ Ngươi dám hạ độc thủ ! “

“ Giết người thì bị người giết , các ngươi có thể giết ta , ta đương nhiên cũng có thể giết các ngươi ! Người giang hồ , vốn là như vậy . “ Nguyên Thương lời nói đậm mật khiến cho đám cao thủ Đại Lữ sau lưng toát mồ hôi lạnh .

Phò mã Đại Yên , không có xung động của thiếu niên , trong giọng nói không mang theo nhuệ khí người thắng mà đắc chí , chỉ có không quan tâm cùng đậm mật , giống như không phải giết một người mà là chụp chết một con ruồi con muỗi .

Hiện tại , huynh đệ Trần gia rốt cục hiểu được , vì sao Nguyên Thương trước đó hỏi một câu : Ba huynh đệ các ngươi là muốn lấy thân phận thống lĩnh binh Hồ Châu bắt Phò mã Đại Yên ta đây , hay là lấy thân phận Hoàng Hà tam đạo cùng thân phận đệ tử Thiên Cơ Môn ta đây tỷ thí ?

Nếu là giang hồ chém giết , đương nhiên cùng triều đình không quan hệ , năng liền mạnh tay chém giết !

Ngay cả Cổ Nguyệt Mẫn cũng nhìn không được nhìn nàng một cái - Rốt cuộc Thập Tam giết Trần Tam Quý như thế nào ? Có thể khiến một tên hung đồ không sợ chết có biểu tình kinh sợ như vậy ?

Nguyên Thương thấp giọng nói , “ Các ngươi hiệp trợ ta , người , ta tới giết ! “

Tuy rằng không rõ vì sao , nhưng Tô Âm thật rõ ràng gật đầu . Ngọc Khanh Hồng bị đại võng làm sợ không nhẹ , lòng vẫn còn sợ hãi Ừ một tiếng . Chỉ có Cổ Nguyệt Mẫn - người hiểu rõ nàng nhất , trong mắt hiện lên nghi hoặc .

Thập Tam , nhất định là có ý đồ gì đó . Nhìn vết siết trên cổ của Trần Tam Quý , Cổ Nguyệt Mẫn âm thầm suy tư .

Lúc này , viện binh Hồ Châu đuổi tới , một đám cao thủ nhị lưu cùng nhau tấn công , bên ngoài còn mấy trăm cung thủ đợi lệnh , mặc khác , còn có càng nhiều người ở đầu phố , tầng tầng lớp lớp bố trí phòng vệ . Người dẫn đầu ngồi trên lưng ngựa kêu gào : “ Con mẹ nó , gia không tin , vài tên hậu thiên đình mà thôi , còn có thể không chế một biển người ? Chống đỡ một quân đội ? “

Nguyên Thương tựa hồ giết đến hưng phấn , đối với đám huynh đệ Trần gia , đại hán độc nhãn còn đang hăm sâu vào vòng vây chưa quyết định , dây dưa quần lấy . Hơn hai mươi cao thủ võ lâm vây quanh bốn thiếu niên , lại chậm chạp không bắt giữ được . Đơn giản bốn người thiếu niên này là những kiệt xuất trẻ tuổi nhất của võ lâm thiên hạ .

Nguyên Thương độc dược cùng ám khí ở trong hỗn loạn như cá gặp nước , không bao lâu liền ném đi vài tên . Cổ Nguyệt Mẫn phát hiện , vốn giết người sạch sẽ lưu loát , Nguyên Thương tựa hồ đối với cổ của địch nhân có chủ ý , mỗi người đều bị nàng siết cổ cho đến chết , cũng không ngại phiền toái .

Cuối cùng một người trước khi chết nói ra hai chữ , khiến cho Cổ Nguyệt Mẫn ở gần Nguyên Thương càng thêm kỳ quái : “ ... Yêu pháp ... “

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Tha Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97: Vây thành [Tam] .

Chương 88 : Vây thành [Tam] .

Nếu không phải do trước đó Trần Tam Quý chết , khiến huynh đệ Trần gia giống như nổi điên công kích Nguyên Thương , thì chỉ cần hai vị phó thống lĩnh huynh đệ Trần gia này hạ lệnh , mưa tên liền bay vào trong sân viện này . Hiện tại , ngược lại bởi vì hai vị này điên cuồng công kích Nguyên Thương , khiến cho nhóm cung thủ không dám mạnh mẽ tấn công .

Cung thủ xung quanh ngấm vào khe hở giữa bốn người mà bắn tên , mưa tên đầy trời , bốn người đem đối thủ làm tằm chấn , một bên tránh né một bên giết địch , thẳng đến lúc Nguyên Thương giết luôn huynh đệ Trần Mẫn Thuyền , Trần Khởi Phong , thủ lĩnh chỉ huy cung tiễn tức giận hết lớn : “ Hôm nay ta sẽ cho các ngươi lưu tại chỗ này , không lưu một người sống ! “

Ngọc Khanh Hồng hét lên : “ Hẳn nên bắt lấy Hoàng Hà tam đạo làm con tin mới đúng ! “

Vốn Cổ Ngọc Mẫn phải nói câu này nhưng ngược lại không nói gì , tiến lên từng bước , cầm lấy bàn tay Nguyên Thương , mỉm cười , thần sắc bình thản , nói : “ Thập Tam , thật may chúng ta cùng một chỗ . “

Những lời này có ý gì ?

Chúng ta cùng một chỗ , cho nên ngươi có thể bảo hộ ta ? Hay là chúng ta cùng một chỗ , cho nên , có thể đồng sinh cộng tử ?

Nguyên Thương không rõ ràng lắm .

Chỉ là , nàng cảm thấy bây giờ thật vui vẻ , bị địch nhân bao vây , nhưng người quan trọng nhất , người thương yêu nhất ở bên cạnh .

Sống , nàng có thể bảo hộ nàng ấy chu toàn .

Chết , cũng có thể nắm tay nhau cùng xuống hoàng tuyền , trên đời này không có gì so với chuyện này tốt đẹp hơn , nàng chỉ cảm thấy kiếp này có chết cũng không tiếc nuối .

Chết cũng không tiếc .

Trừ bỏ thành viên của | Hắc Sắc Chi Vân | không ai có thể so với Nguyên Thương hiểu được ý nghĩa của bốn chữ này hơn . Người ngoài khó có thể hiểu , sát thủ lãnh huyết - người vì muốn sống mà trên lưng gánh chịu bao thống khổ để trở nên cường đại , đem sinh mệnh cùng tự do coi trọng vô cùng , tâm tình lại có giác ngộ như vậy .

Nhưng ... Nguyên Thương cũng không cam lòng chết .

Nguyên Thương ngược lại nắm lấy tay Cổ Nguyệt Mẫn .

“ Không sai biệt lắm , chúng ta đi ra ngoài đi ! “

Không sai biệt lắm ? Cổ Nguyệt Mẫn không hỏi nàng muốn làm cái gì , nhưng nếu nàng đã quyết định , vậy ...

“ Được , chúng ta đi ! “

Cổ Nguyệt Mẫn thần nhiên cười , không che giấu được tình ý dạt dào , phần tình ý này đã lắng đọng dưới đáy lòng lâu lắm , từ lâu đã kéo dài .

Hai người nói về cái chết lại đậm đặc như vậy , thông dong phấn chấn , Ngọc Khanh Hồng ở bên cạnh lâm vào rung động thật sâu .

Nàng biết Nguyên Thương là nữ tử nhưng vẫn yêu Công chúa , vì có mẫu thân Ngọc Lâu chủ là tiền lệ , cũng không cảm thấy đột ngột , chỉ là nàng chưa bao giờ thấy qua hai nữ tử thân thiết , ở trong cảm nhận của nàng , nữ tử trong lúc yêu nhau có lẽ so với nữ tử quan hệ bạn bè sâu đậm hơn một chút , có chút cảm thấy không đúng , thẳng cho đến khi thấy hai người ở dưới ánh nến làm chuyện đó , mới thật sự hiểu , hai người yêu nhau , cho dù đều là nữ tử , cũng sẽ kim lòng không đậu , vị tiểu Công chúa cao quý của Đại Yến , dĩ nhiên cũng sẽ uyển chuyển hầu hạ nữ tử đang say mê chuyện giường chiếu . Nàng vốn vì nhìn coi mà xấu hổ hay bởi vì hiệu quả của thị giác cùng thính giác mà chấn động .

Cho tới bây giờ , nhìn thấy thần sắc của hai người , cảm nhận được tình cảm của hai người có chết cũng không thay đổi , nàng rốt cục cũng hiểu được phần tình cảm này .

Ngọc Khanh Hồng cùng Cổ Nguyệt Mẫn tuổi xấp xỉ , lại bởi vì trường bối mà từ nhỏ đối với Cổ Nguyệt Mẫn rất hiểu biết , có lẽ trên thế giới này có thể hiểu Cổ Nguyệt Mẫn nhất chính là ' địch nhân ' này , thậm chí đến mức cảm động lây , luôn luôn ghen ghét Cổ Nguyệt Mẫn lại bởi vì tâm ý của Nguyên Thương đối với Cổ Nguyệt Mẫn giờ phút này mà cảm động thật sâu .

Nguyên Thương cùng Cổ Nguyệt Mẫn lúc này cũng không thèm nhìn đến Tô Âm cùng Ngọc Khanh Hồng , giống như chung quanh cũng không có địch nhân , chỉ nhìn thấy đối phương , coi chính mình như đang ở đình viện của phủ Công chúa , thậm chí Cổ Nguyệt Mẫn còn không quên nói với Ngọc Khanh Hồng : “ Ngọc sư muội , nhạc công Như Ý Lâu của ngươi cho ta có được không ? “

Ngọc Khanh Hồng phục hồi tinh thần lại , sắc mặt khó coi , trong lòng nói thầm : Ai cùng nữ nhân tâm địa rắn rết như ngươi làm sư tỷ muội ?! Điều do lão bát tử Tiêu Dao Tử của Thiên Vân Quan cùng mẫu thân ta xưng huynh gọi muội ! Còn nhạc công ? Muốn đào góc tường của ta ? Cô nãi nãi còn không có câu dẫn Phò mã nhà ngươi , ngươi trước đã câu dẫn thuộc hạ của ta ! Rốt cuộc ai mưu tính ai a ?

Ngọc Khanh Hồng mỗi lần gặp phải Cổ Nguyệt Mẫn đều không hay ho .

Đang lúc đại quân binh mã Hồ Châu tiếp cận đến , Nguyên Thương làm ra một chuyện khiến mọi người khiếp sợ vạn phần — nàng cởi bỏ ngoại bào , lấy tốc độ sét đánh cởi bỏ áo tiên trên cổ tay , dây quấn quanh hông , chui thủ dưới cổ chân ... Đến khi đem hết toàn bộ áo khí lấy xuống , đặt trong ngoại bào đóng gói tốt lại , rồi đưa cho Tô Âm , sau đó mặc trung y màu trắng tay ngắn , như cô gái ở hiện đại đi ra ngoài dạo mát , nhẹ nhàng khoan khoái , toàn thân cao thấp chỉ có bả đao trên tay phải , toàn thân gọn nhẹ . Nguyên Thương hiện giờ đã hiểu vì sao Cổ Thường Y luôn thanh liêm , ngay cả vũ khí cũng không mang .

Cũng không phải bởi vì vật phẩm trên người làm trở ngại hành động . Có lẽ đơn thuần cảm thấy không cần , có lẽ là vì cảm giác có thể dung nhập thiên địa , lại có lẽ vì Cố Thường Y bản thân thích trang phục nhẹ nhàng khoan khoái , nhưng nếu còn thêm một chút gì đó , thì phải là tự tin !

Không cần vũ khí , chỉ đơn giản đứng thẳng , là đủ — hái hoa phóng lá cũng có thể đả thương người , còn cần vũ khí ? Ta chính là kẻ mạnh nhất !

Đây là tự tin , là cuồng vọng , là hào khí .

Nguyên Thương đương nhiên còn chưa đạt tới trình độ này , cho nên còn cần Kinh Lôi đao .

Đao trong tay , thiên hạ vô địch — Thiên Cơ Môn đứng đầu võ lâm thiên hạ , truyền nhân Thiên Cơ Môn phải có khí thế như vậy !

Thống lĩnh cung thủ ngồi trên lưng ngựa nghiêm mặt hạ lệnh : “ Bắn cho ta ! “

Ba trăm xạ thủ đều từng đi theo Hoàng Hà tam đạo làm hải tặc mấy năm trên biển , bọn họ có thể đứng trên mạn thuyền lắc lư bắn trúng con mồi bảo hộ đội thuyền , phối hợp ăn ý , mưa tên bắn ra tạo thành đại võng , hướng về phía đám người Nguyên Thương .

Nguyên Thương vùng đao , ở trong mưa tên nhảy múa . Trải qua Cố Thường Y sửa chữa Thái Cực đao thuật , hoàn mỹ chú trọng lấy nhu thắng cương , tinh tú lấy tứ lạng bạt thiên cân [bốn lạng địch ngàn cân] .

Cố Nguyệt Mẫn đứng bên cạnh nàng , Tô Âm bảo hộ ở sau hông , Ngọc Khanh Hồng ở phía sau đánh đuổi nhóm viện quân thứ hai vừa mới tiến tới , bốn người tạo thành tứ giác nghênh địch .

Tướng lĩnh Đại Lữ cơ hồ đều là võ lâm nhân sĩ , nhìn thấy đao pháp hoàn chỉnh không kễ hở , đao khí ảm ảm cùng cảnh vật chung quanh hòa hợp làm nhất thể , không khỏi nhìn đến ngây người .

Thời đại này , không phải không có các loại võ thuật linh tinh như lấy nhu thắng cương , hậu phát tiên chí [đến sau thắng trước] , nhưng còn không có hình thành một hệ thống võ học . Ngay cả Cố Thường Y cũng vì lý niệm [triết lý] của Thái Cực võ học mà ngày ngày trầm mê nghiên cứu , hướng chỉ nhóm ' võ lâm cao thủ ' lần đầu tiên nhìn thấy ?

Bao gồm cả đám người Cố Nguyệt Mẫn , Tô Âm , Ngọc Khanh Hồng , người nào không phải người trong võ lâm ? Bọn họ đều là lần đầu tiên nhìn thấy công phu như vậy , một đám đều bị công phu này hấp dẫn , Cố Nguyệt Mẫn kinh ngạc , thất thần nhìn nàng .

Còn nhớ rõ tâm tình lần đầu tiên cùng Nguyên Thương ở sau núi Bạch Mã Tự , Nguyên Thương vẫn đạm phong khinh * , khí độ thông dong , không phải giống như các thư sinh giả bộ mặt ngoài , thật sự không bị câu thúc [gò bó] , tựa như cô cô Cố Thường Y vậy , khiến người ta khó nắm bắt . Trừ bỏ Túc Sa Duyệt Dung , trên đời này ai có thể chân chính bắt lấy tâm của Cố Thường Y ?

(*) Đạm phong khinh : Nhàn nhạt như mây trôi , nhẹ nhàng như gió thổi . Ý nói thái độ lạnh nhạt , không quan tâm đến chuyện gì .

Mà Nguyên Thương cũng như thế . Nàng không giống mọi người , khả ái còn có một mảnh thâm tình cuồng dại , tâm tư khó có thể trói buộc . Hết thấy , đều bị đạm mạc của nàng che giấu , ngay cả Cố Nguyệt Mẫn - người thân thiết nhất cũng như vụ lý khán hoa [hoa trong sương mù] , mông lung thần bí .

Nguyên Thương là thiếu chủ của Thiên Cơ Môn , là tôn tử yêu quý của Tô gia , là chất nữ bảo bối của Tiểu gia , nhưng đối với Nguyên Thương mà nói , tất cả cũng không quan trọng bằng Cố Nguyệt Mẫn . Vị thiên chi kiều nữ , tài hoa bất phàm , đã gặp là không quên , chỉ đem một người đặt ở nơi quan trọng nhất , đó chính là Cố Nguyệt Mẫn . Cố Nguyệt Mẫn thông minh tuyệt đỉnh , sao không hiểu được việc này ?

Cố Nguyệt Mẫn thấy người trong lòng đáng người lỗi lạc , khoe miệng cười nhàn nhạt . Nàng thân là thiên chi kiều nữ , thứ có được đều là tốt nhất ? Trong những thứ nàng sở hữu , Phò mã của nàng mới là trân quý nhất .

Nhưng Cố Nguyệt Mẫn dù sao cũng không phải thiếu nữ mười bảy tuổi bình thường , sẽ không mê gái nhìn người trong lòng đến ngần người , thân là Hậu thiên đình nàng rất nhanh từ trong công phu của Nguyên Thương phát hiện vấn đề .

Công phu Nguyên Thương đang sử dụng , phản thường thức , tinh diệu tuyệt luân , mơ hồ cùng thiên địa hòa làm một thể , làm chủ mọi phương hướng của tất cả vật thể , trở thành trung tâm .

Loại võ công này , chẳng những yêu cầu ý cảnh * đạt tới trình độ nhất định , còn cần nội công cao cường chống đỡ , Nguyên Thương khi nào thì mạnh như vậy ? Võ nghệ của nàng ngay cả Cố Nguyệt Mẫn là Hậu thiên đình cũng nhìn không thấu , có phải hay không đã vượt qua Hậu thiên , đạt tới Tiên thiên ?

(*) Ý cảnh : Đại loại như cảnh giới hiểu biết .

Thẳng đến mưa tên đều bị Nguyên Thương ngăn chặn , Cố Nguyệt Mẫn mới hồi phục tinh thần lại .

Mũi tên quay ngược về phía quân địch , trong lúc nhất thời truyền đến vô số tiếng kêu thảm thiết .

Thừa cơ hội này , bốn người xem xét khe hở vận khinh công ở chân , giẫm trên vai binh sĩ mà bay đi .

Mà ở bên ngoài , còn có phần lớn binh sĩ đem Như Ý Lâu vây kín không kể hở , lúc này muốn ra ngoài phải động thủ một phen .

Ngọc Khanh Hồng nói : “ Các người chẳng lẽ quên Như Ý Lâu là địa bàn của ai ? “

Nguyên Thương gật đầu , không chút khách khí nói : “ Dẫn đường . “ Cổ Nguyệt Mẫn cũng cười nói : “ Nếu sư muội có biện pháp , vậy thỉnh sư muội an bài . “ Tô Âm không nói một lời , nghe theo thiếu chủ an bài .

Hai người lời nói tuy khác nhau , lại ẩn ý một ý tứ . Ngọc Khanh Hồng cũng không dong dài , mang theo ba người bảy cong tám ngoặt , trực tiếp tiến tới một mật đạo .

Như Ý Lâu vốn chính là tổ chức tình báo , mật đạo chỉ có lão bản cùng Ngọc Khanh Hồng biết , không mất một ít thời gian không thể đuổi kịp .

Mật đạo không quá dài , không có thông gió , từ bên thông đạo đi ra , đến một tiểu viện bỏ hoang . Nguyên Thương không khỏi trong lòng khen ngợi : Thiên Ngọc Lâu dọc đường bố trí không tệ , có chút chuyên nghiệp .

Từ tiểu viện đi ra , mặc dù đã rời khỏi phụ cận Như Ý Lâu bị bao vây trùng điệp , nhưng toàn bộ Hồ Châu đã giới nghiêm , đường đường thống lĩnh Hồ Châu , phó thống lĩnh bị ' ám sát ' , cũng không thể như huynh đệ Trần gia nói ' Vô lâm tranh đấu cùng triều đình không liên quan ' , Nguyên Thương chỉ ở mật đạo nghĩa chiếm thế thượng phong , lúc này chạy trốn là do quả đấm lớn là đạo lý , không thể dựa vào đạo nghĩa .

Tạm thời không thể xuất thành , mọi người đành phải đi theo hướng dẫn của Ngọc Khanh Hồng đến căn cứ bí mật của Thiên Ngọc Lâu , là một cửa hàng lương thực nhỏ .

Hồ Châu là một thành trọng yếu của Đại Lữ , chẳng những Thiên Ngọc Lâu có căn cứ , Mạc thị thương hành của Cổ Nguyệt Mẫn cũng có căn cứ bí mật , bốn người tránh ở Ngọc gia , liên lạc đến Mạc thị thương hành , Mạc thị thương hành nhận được tin tức , liền theo mệnh lệnh của Cổ Nguyệt Mẫn phái một tên sai vặt của cửa hàng đi thông tri cho Tuệ Thông .

Nhưng mà khách điểm chỗ Tuệ Thông sớm bị giám thị , nhìn thấy có người cùng Tuệ Thông mật đàm , tên sai vặt giám thị liền lập tức mật báo cho chủ tử bọn hắn .

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Tha Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98: Vây thành [Cuối] .

Chương 89 : Vây thành [Cuối] .

Binh mã Hồ Châu đem bốn cửa thành bao vây không kể hở , người ra vào đều gắt gao kiểm tra , dù Nguyên Thương là cao thủ dịch dung cũng không thể đi ra . Dịch dung thay đổi được đáng vẽ , không thay đổi được thần hình , hơn nữa còn có mười tám tầng nhân ở bên trong , một đám người đông như vậy , rất dễ bị chú ý !

Đang lúc nhóm vệ binh của thành trùng lớn mắt muốn từ trong đám người đi đường bắt được người bị truy nã , Nguyên Thương lại cùng Cổ Nguyệt Mẫn ba người cưỡi con ngựa cao to , quang minh chính đại hướng cửa Đông đi tới , cùng mười tám tầng nhân đang chờ ở thành Đông , đứng ở Đông môn cách đó không xa .

Xuất thành một mảnh gà bay chó sủa bỗng yên ắng , chỉ còn nhóm thủ thành cùng đám người Nguyên Thương .

Thủ thành canh giữ Đông môn là một đại hán chỉ có một tay , mặc kim giáp , đội nón sắt , tóc rất ngắn , lộn xộn , thoát nhìn như đã lâu không chải chuốt .

Cổ Nguyệt Mẫn ở bên cạnh Nguyên Thương nhẹ giọng nói : “ Người này là ác cái * cụt tay tiếng tăm lừng lẫy trên giang hồ - Mao Ngũ Cương , là một trong năm đại tướng quân , thủ hạ của Lữ Chân Hải , vốn hẳn lưu thủ Hàng Châu mới đúng . Hắn đến nơi này , chắc là từ hoàng cung Đại Lữ đuổi theo người đến đây . “

(*) Ác cái: Cái ở đây là chỉ ăn xin đó (như Cái Bàng) .

Nguyên Thương gật đầu . Ngông nghênh xông vào hoàng cung người ta , lại là Phò mã địch quốc , không có khả năng buông tha dễ dàng ! Nàng cùng Ngọc Khanh Hồng một đường chạy tới Hồ Châu , bằng vào năng lực che giấu dấu vết siết cổ rất nhiều truy binh , không nghĩ tới vẫn còn đuổi theo .

Vị Mao tướng quân nhìn chằm chằm nàng thật lâu , nói : “ Phò mã Minh Huy , người tự tiện xông vào hoàng cung Đại Lữ ta , thật xem Đại Lữ ta không người sao ? Ta cũng không làm khó người , chỉ mời người theo ta trở lại Hàng Châu , chờ Trương Công chúa Điện hạ tới đón người đi ! “

Nghe xưng hô này, tôn hào [địa vị] Trường Công chúa, ngay cả địch quốc cũng công nhận. Thiên hạ trừ Đại Yến, vẫn còn vài quốc gia xưng Đế, phong tước tôn hào ' Trường Công chúa ' cũng không ít, nhưng nói đến ' Trường Công chúa ', người trong thiên hạ đều nhận định là Cố Thường Y, đây là cao quý cỡ nào, tôn vinh cỡ nào.

Nguyên Thương là Phò mã gia, hôn phu của vị Trường Công chúa tương lai nếu nàng bị bắt về chờ đợi Cố Thường Y tới cứu, chắc chắn trở thành nhục nhã lớn của Đại Yến! Ngẫm lại, năm đó Trường công chúa bắt vương tử Hung Nô làm tù binh có thể đổi được không ít thứ tốt, làm cho người Hung Nô nghĩ đến liên nhục nhã bao nhiêu năm?! Nguyên Thương dẫn theo hơn hai mươi người đứng trước cửa, đối mặt mấy trăm quan binh không hề khiếp sắc, nói: “Người là muốn bắt giam ta?”

Cố Nguyệt Mẫn phu xướng phụ tùy, cũng nói: “Chúng ta đến tham gia đại hội võ lâm, nhưng lại bị bắt giữ! Nghe đồn Lữ Chấn Hải lòng dạ rộng rãi như biển lớn, nay xem ra, lòng hãn càng ngày càng nhỏ.”

“Thúi lắm! Ta thì liên quan gì đến bệ hạ?” Quan viên Đại Lữ xuất thân đều là vũ phu trên biển, chưa nói hết ba câu, Mao Ngũ Cương liền lộ ra bản tính thô lỗ, mắng, “Gia sao có thể là người bụng dạ hẹp hòi? Các người nói tới tham gia đại hội võ lâm, lại giết thống lĩnh cùng binh lính Hồ Châu, hôm nay gia bắt giữ các người lại, không đúng chỗ nào?”

Nguyên Thương ngữ khí điềm đạm, nội dung thiếu chút nữa làm người ta tức chết: “Người trong võ lâm, dĩ mệnh tương bác [đánh nhau cược mạng], sinh tử do số trời, ba huynh đệ Trần gia mang theo hơn mười vị võ lâm hào kiệt cùng bốn người chúng ta luận bàn, bất hạnh bỏ mình, ta cũng cảm giác vô cùng tiếc thương.”

Ngụ ý: Hơn mười hai người các người xa luân chiến [đánh luân phiên], ngược lại bị bốn người chúng ta đánh bại, thật quá yếu; Người trong võ lâm, đều nói dĩ mệnh tương tác, các an thiên mệnh [đều do số trời], vậy mà còn đương nhiên dẫn thuộc hạ đến trả thù, có phải có chút vô sỉ hay không?

Lời này nói ra, đừng nói đám người Mao Ngũ Cương thiếu chút nữa giận sôi máu, ngay cả Cố Nguyệt Mẫn cũng thần sắc quái dị nhìn nàng. Nếu đại tỷ Hắc Sắc Chi Vân nhìn thấy, nhất định sẽ vỗ tay khen ngợi Nguyên Thương: “Có tiến bộ! Tiếp tục phát huy vinh quang truyền thống của | Hắc Sắc Chi Vân | ta!”

Mao Ngũ Cương tức giận đến gào to, “Tiếc thương cái rắm! Hôm nay ai cũng không cho đi!”

Nguyên Thương cười lạnh: “Nói như vậy, người thật sự không nói đến quy củ giang hồ?”

Mao Ngũ Cương nói: “Gia gia không quản quy củ giang hồ, người có thể làm gì?”

Nguyên Thương nhìn nhóm binh sĩ đằng đằng sát khí, trấn định tự nhiên xuống ngựa xuất ra một cây cung, một mũi tên, không nói một lời, hướng về phía bầu trời bắn đi.

Trường tên sau đuôi có gắn một thiết tiêu, phát ra tiếng kêu vang dội, toàn bộ Hồ Châu ngàn dặm bên ngoài đều có thể nghe thấy.

Mao Ngũ Cương sắc mặt rớt cục thay đổi, lâm bẫm nói: “Tên Thiên Cơ...”

Lúc này còn chưa có đạn pháo hoa làm tín hiệu, vì thế Thiên Cơ Môn liền dùng cái còi này thay thế. Trường tên phát ra tiếng kêu kéo dài vài lần hơi thở, liền thấy những địa phương gần Hồ Châu sau nghe thấy âm thanh Xuyên Vân Tiễn, chung quanh bắt đầu xuất hiện một số nhân sĩ võ lâm không rõ hướng về phía bên này chạy đến.

| Một đình viện nào đó ở Hồ Châu |

Hoàng viên ngoại * đang ở trong đình uống rượu, ' Vụt ' đứng lên, nhìn về phía cửa Đông, quát: “Người đâu a! Triệu tập toàn bộ tôi tớ hộ vệ, lập tức theo ta đi về phía thành Đông!” (*) Viên ngoại: Tên một chức quan không chính thức của triều đình thời xưa — Dùng để gọi người giàu có nhưng không có chức vị gì.

Quản gia hần vội vàng chạy vào, kỳ quái nói: “Lão gia, xảy ra chuyện gì?”

Hoàng viên ngoại một bên hướng ra ngoài, vừa đi vừa nói: “Là Xuyên Vân Tiễn của Thiên Cơ Môn! [Lệnh triệu tập] của Thiên Cơ Môn!”

Quản gia đi theo sau lưng hần, kinh ngạc nói: “Có phải hay không vị thiếu hiệp võ lâm, năm đó cứu lão gia một mạng, chương môn Thiên Cơ Môn?”

“Không sai! Hoàng mẫu ta có ngày hôm nay, đều do năm đó Cố thiếu hiệp đã cứu ta một mạng, lúc này kêu gọi, sao có thể không đi? Người đi chuẩn bị một chút tài vật, ta đi nhìn xem là xảy ra chuyện gì?”

| Ở một miếu thờ bỏ hoang của Hồ Châu |

“A, Xuyên Vân Tiễn?” Một tăng nhân chân trần nhìn về phía Đông Môn. Mùa đông còn chưa qua đi, hần một thân đơn bạc áo gai, chân trần, nhưng không cảm thấy lạnh, hiển nhiên nội công không thấp.

“Các huynh đệ, lệnh tiễn triệu tập của chương môn, chúng ta lập tức đi thành Đông!”

Trong miếu mười hòa thường y phục vài thô, buông kinh văn gỗ mờ, chân trần đi theo hòa thượng đến Đông môn.

| Một học viện ở Hồ Châu |

“A, Xuyên Vân Tiễn ? “ Một tiên sinh dạy học tay cầm quyển sách gật gù đắc ý , bỗng nhiên chậm rãi mở mắt . Hai mắt trong suốt nhìn về phía thành Đông , buông sách vờ , đột nhiên đứng lên .

“Son trưởng * ? “ Lão sư cùng đệ tử bên cạnh thấy ' Son trưởng đại nhân ' thất thố , vẻ mặt kinh ngạc .

(*) Son trưởng : Danh xưng dành cho thầy dạy học ở thư viện .

Vị son trưởng này khoảng bốn năm mươi tuổi , chòm râu bạc phơ , thân hình thon dài , tràn ngập khí chất nho nhã , “ Ta đi ra ngoài một lát , Văn Xương , Văn Viễn , các người đi theo ta , những người khác tiếp tục học bài ! “

“Vâng ! “ Mọi người thấy uy phong của hắn , không dám hỏi nhiều , cúi đầu làm bộ học bài , chờ hắn đi rồi , mới khẽ nói nhỏ :

“Son trưởng làm sao vậy ? “

“Son Trưởng bỗng nhiên kỳ quái ! “

“Có phải do âm thanh vừa rồi ... “

“Chẳng lẽ là Xuyên Vân Tiễn của Thiên Cơ Môn trong truyền thuyết ... “

“... “ Nhắc đến Xuyên Vân Tiễn , mọi người bỗng nhiên trầm mặc trong chốc lát , sau đó có người nói : “ Không Từ viết : Từ bất ngữ quái lực loạn thần * ... Ôi ! “

(*) Từ bất ngữ quái lực loạn thần :

Không Từ không nói về bốn điều : quái dị , dùng lực , phản loạn , quỷ thần .

Nghĩa: Thánh nhân nói về chuyện bình thường chứ không nói về chuyện quái dị, nói về đạo đức chứ không nói về bạo lực, nói về yên bình chứ không nói về phản loạn, nói về con người chứ không nói về quỷ thần. Em nào đó nói câu ” Chẳng lẽ là Xuyên Vân Tiễn của Thiên Cơ Môn trong truyền thuyết ... “. Nên có người nhắc nhở phải học theo thánh hiền : không được nói chuyện quái dị, quỷ thần.

“Nhóc con không hiểu biết ! Thiên Cơ Môn là môn phái võ lâm , không phải cái gì thần ? “

“Son trưởng của chúng ta ... chẳng lẽ cũng là người trong võ lâm ? “

“Nha ! Có phải là ' Nho y tú sĩ ' * trong lời đồn ? “

(*) Nho y tú sĩ: Thầy thuốc (xuất thân từ Nho gia), tú tài.

| Một thanh lâu ở Hồ Châu |

“A, Xuyên Vân Tiễn ? “

“Là Xuyên Vân Tiễn ? “

Vô số võ lâm hoàn khổ [quần là áo lượt] từ thanh lâu đi ra , nhiều người quần áo không chỉnh tề , vừa đi vừa sửa sang lại , không thèm để ý .

“Ôi, không phải Đổng Châu ' Song Đầu Xà ' sao ? “

“A, đây là ... ' Thiết phán quan ' của Trương Dương ? Người cũng là nghe thấy Thiên Cơ Môn triệu tập mà đến ? “

“Không sai ! Thiên Cơ Môn chính thống võ lâm , nếu đã triệu tập , đương nhiên phải nghe lệnh ! “

“Hừ , Cổ môn chủ Thiên Cơ Môn đã bán Xuyên Vân Tiễn , sao có thể thiếu Thiên Lang Tinh ta ! “

“Thiên Lang Tinh ? Người không phải là quan viên Đại Lữ sao ? “

Thiên Lang Tinh tức giận nói : “ Năm đó lão tử đã theo [Khu Lỗ Lệnh] đi Bắc giết Hung Nô ! Thiên Lang Tinh đường hoàng chính trực , chỉ cần không phải triều đình tranh đấu , binh mã giao tranh , lão tử sao không thể nghe theo Xuyên Vân Tiễn hiệu lệnh ? “

Quan viên Đại Lữ , không hổ danh ' Quan viên ' - không giống quan viên nhất thiên hạ !

| Một khách điểm trong Hồ Châu |

“Đại sư huynh, đại sư huynh! Mau ra đây! “Trụ ở nơi này, tam sư huynh Đoạn Dao Môn vội vàng vọt vào cửa phòng đại sư huynh.

Lỗ Thiên Bằng đang ở trong phòng luyện võ, người đầy mồ hôi, không hồn giận nói: “Chuyện gì? Lão Tam, ta nói rồi khi luyện công không được quấy rầy ta!”

“Ai nha đại sư huynh, ngươi không nghe thấy sao? Vừa rồi ở thành Đông vang lên tiếng Xuyên Vân Tiến!”

“Cái gì? “Lỗ Thiên Bằng trừng to hai mắt, giống như một con báo sẵn chuẩn bị nhào đến con mồi, “Ngươi nghe rõ chứ?”

“Nghe rõ! Mọi người đều nghe thấy được! Bên ngoài có thiệt nhiều võ lâm nhân sĩ, tiểu thương, thậm chí quan viên, hòa thượng, khát cái, thư sinh ... đều đang chạy về phía thành Đông!”

Lỗ Thiên Bằng tùy tay lấy khăn lông lau mồ hôi, khoác lấy một kiện trường bào, quát, “Còn thất thần cái gì? Triệu tập mọi người, đi thành Đông!”

“Ôi chao!”

| Trên đường ở Hồ Châu, có vô số thầy tướng số, bày hàng lật vật |Bày sạp coi bói, một tên đạo nhân trẻ tuổi lôi kéo tay một vị phu nhân mỹ mạo nhìn trái nhìn phải nói, “Phu nhân, ấn đường của ngươi chuyển đen...”

“Ấn đường không phải ở trên trán sao? “Thiếu phụ háit móng vuốt của hần, tát một cái, “Đặng đồ tử! Thần côn*!”

(*) Thần côn: Thầy làm bùa, làm phép, triệu hồn, ếm đối.

“Ôi chao, đừng đi a! Phu nhân—”

Thầy tướng số bên cạnh khinh bỉ nhìn hần, tránh sang một bên, tỏ vẻ cùng hần không quen biết.

Một vị đạo sĩ nhịn không được nói: “Thiếu chương môn, chờ thêm vài ngày đến đại hội võ lâm ở Gia Hưng, ngươi không được như vậy nữa! Nếu không sư phụ mà biết...”

Đạo nhân trẻ tuổi ngửa mặt lên trời thở dài: “Ai, nhân sinh, thật sự cô đơn lạnh lẽo như tuyết a—”

Đúng lúc này, ở phía Đông vang lên tiếng còi phá nát bầu trời, đạo nhân trẻ tuổi cả lợ phát phơ bỗng nhiên thay đổi biểu tình cột nhả, nghiêm túc nhìn về phía Đông.

Chúng đạo sĩ cũng nhìn theo, “Xuyên Vân Tiến của Thiên Cơ Môn?”

Đạo nhân trẻ tuổi lập tức nhảy dựng lên, hưng phấn xoa tay: “Hiệu lệnh của Thiên Cơ Môn, còn chờ cái gì, chúng ta đi!”

Năm đó chúng đạo sĩ Lục Hắc Quan chọc phải một đệ tử bại hoại của Hoàng Tuyền Cốc, nhờ Thiên Cơ Môn chủ trì công đạo mới không bị diệt môn, sau đó Cốc môn chủ còn vì Lục Hắc Quan cải đổi kiểm pháp, nay hiệu lệnh Xuyên Vân Tiến của Thiên Cơ Môn, nào có thể không đi?

Chúng đạo sĩ sớm nhìn thấu bộ dạng thật của hần: “Kỳ thật thiếu chương môn chỉ muốn kiếm chút chuyện thị phi thôi!”

Đạo nhân trẻ về mặt bị phẫn.

Trừ lần đó, Thiên Cơ Môn cũng không cùng người võ lâm có liên hệ, thậm chí những người bình thường chỉ biết Thiên Cơ Môn là công thần từng đánh đuổi Hung Nô, đều ôm lòng muốn chiếm ngưỡng cao nhân trong truyền thuyết, mang theo tâm tình kích động tiến về phía thành Đông.

Ngắn ngủn không đến thời gian một chén trà, toàn bộ Hồ Châu bỗng nhiên sôi trào, ngay cả nhóm binh sĩ Đông Môn cũng không dám tiến lên, khe khẽ nói nhỏ. Quốc gia võ lâm là như vậy, binh lính phần lớn là người trong võ lâm, cho dù chỉ biết mấy chiêu khoa chân múa tay, nhưng lại được nghe rất nhiều truyền thuyết võ lâm.

Một tên Xuyên Vân Tiến, trăm ngàn anh hào gặp lại nhau!

Trên đời này, chỉ có Thiên Cơ Môn mới có năng lực như vậy, trong cảm nhận mọi người, Thiên Cơ Môn chính là thần bí, cao cao tại thượng, đại biểu cho hóa thân của chính nghĩa!

Mao Ngũ Cương khi nói chuyện nhịn không được run run: “Ngươi, ngươi sao có lệnh tiến của Cốc môn chủ?”

Nguyên Thương ngồi trên lưng ngựa, nhìn xuống mấy trăm quan binh, “Tại hạ Tô Kì, đại đệ tử của Thiên Cơ Môn! Chư vị có lễ!”

Thiên Cơ Môn cho tới bây giờ chỉ có một đồ đệ, đại đệ tử cái gì, là chương môn tương lai!

Mao Ngũ Cương thiếu chút nữa ngắt xiu, tức giận nói: “Nếu là thiếu chương môn của Thiên Cơ Môn, sao không nói sớm?” “Ngươi đường đường là

Phò mã gia Đại Yến, cao cao tại thượng, những quan binh chúng ta như thế nào dám tranh cao thấp? Nếu sớm biết... Mụ nội nó, nếu sớm biết hắt bần chết mình luôn cho xong việc! Sẽ không kéo dài đến tình trạng thế này! Phải biết rằng, đó là thiếu chương môn của Thiên Cơ Môn a! Giết hần, ta kiếp này liền lưu danh sử sách*!

(*) Lưu danh sử sách ở đây chắc là theo nghĩa tiêu cực - Tiếng xấu ngàn đời.

Càng nhiều người hướng về phía Đông Môn, thấy lệnh bài trong tay Nguyên Thương, đều ôm quyền chào:

“Hoàng Thừa Nghiệp gặp qua Tô thiếu hiệp!” Đây là Hoàng viên ngoại.

“Đệ tử ngoại môn Thiên Cơ Môn lần đầu ra mắt thiếu chương môn!” Đây là đám tăng nhân mặc áo gai đi chân trần.

“Đệ tử ngoại môn Thiên Cơ Môn - Phong Ý Hàn gặp qua thiếu chương môn!” “Vị này là 'Nho y tú sĩ' mười mấy năm trước thoát ản giang hồ.

“Trịnh Châu - Đoạn Dao môn đặc biệt đến tương trợ Thiếu chương môn!”

“Song Đầu Xà...”

“Thiết Phán Quan...”

“Thiên Lang Tinh...”

“Cửu Mệnh Tiên...”

“Lục Hắc Quan....”

Nhìn Đông Môn càng lúc càng nhiều người, không chỉ có Mao Ngũ Cương, tất cả mọi người ở đây, đều một lần nữa trực quan [trực diện hiểu rõ] cảm nhận được uy nghiêm của Thiên Cơ Môn. Bao gồm Nguyên Thương.

Quả nhiên, cho dù Cổ Thường Y mười năm không xuất đầu, Thiên Cơ Môn vẫn chân chính là người hiệu lệnh vô lâm. Cái gọi là 'đại hội vô lâm', thoát nhìn càng giống như một yến hội vô lâm mà thôi.

Nguyên Thương cùng mọi người chào hỏi, ở dưới ánh nhìn chăm chú của trăm ngàn vô lâm nhân sĩ cùng dân chúng, thoải mái giờ roi phóng ngựa ra khỏi Đông Môn, không ai dám ngăn cản. Những người vô lâm còn lại, đều trở về thu thập đồ đạc, theo Nguyên Thương đi đến Gia Hưng.

Tất cả mọi người không biết, ở Gia Hưng, đại hội vô lâm còn chưa mở màn, đã xuất hiện một hồi oanh oanh liệt liệt, một chuyện lớn không thể tưởng tượng được.

P/S: Mọi người nhớ em Thiếu chủ Lục Hắc Quan này nhé, hồi sau sẽ gặp lại! Quân chúng đến đông thế, cát-xê đâu cho đủ ^-^.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Tha Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 99: Mạch nước ngầm [Nhất].

Chương 90: Mạch nước ngầm [Nhất].

Ầm——

Tay vịn của ghế bằng gỗ từ đàn bị vỡ một cái vỡ nát, có thể thấy được chủ nhân nó tức giận như thế nào. Mấy người thị nữ bên cạnh thận trọng đứng một bên, không dám đến gần, rất sợ vị bệ hạ này dưới cơn nóng giận cũng đem mình chụp nát.

“Nói như vậy, tiểu nha đầu Cổ gia cùng Phò mã của nàng nghênh ngang đến Gia Hưng?”

“Bệ hạ chớ nóng giận!” Người nói chuyện chồm râu hoa râm, mặc nho sam, phong phạm văn nhân. Hần cho vẩy lui hạ nhân xung quanh, đợi đến khi chỉ còn lại hần cùng Lữ Chấn Hải, mới không nhanh không chậm nói, “Bọn họ luôn miệng nói chiếu theo quy củ giang hồ mà làm, chúng ta cũng dựa theo quy củ giang hồ thu thập bọn chúng, khiến người trong thiên hạ ngầm miệng không thể nói!”

“Sao?” Lữ Chấn Hải nhìn quân sư của mình - Tể tướng Vu Quốc Chương của Đại Lữ, nói, “Vu đại ca mới từ Hàng Châu đến đây, không phải là vì thương nghị chuyện này chứ?” Xung hô thần tử của mình là 'Đại ca', Hoàng đế như vậy cũng chỉ đếm được trên đầu ngón tay.

Vu Quốc Chương ở hoàng cung Hàng Châu thiết kế bắt giữ Cố Thường Y, bị vị kia của Thiên Ngọc Lâu làm hỏng chuyện tốt, cũng không thấy hắn có chút nóng vội, giống như người vạch kế hoạch thất bại không phải là hắn.

“Bệ hạ , vì thần đến, mặc dù không phải vì Minh Huy Công chúa, Phò mã, nhưng cũng cùng bọn họ có liên quan.” Vu Quốc Chương cười nói, “Ta đến để giúp bệ hạ giải nan đề [vấn đề khó].”

Lữ Chấn Hải ha ha cười nói: “Chỉ là vài hậu bối chơi đùa, ta có thể có khó khăn gì. “

Vu Quốc Chương thấy Hoàng đế nhà mình chết cũng không thừa nhận, cũng không vạch trần, nói : “Tình hình chiến đấu ở Hoàng Hà đang trong thế giằng co, nếu không duyên cớ chịu thua, nhất định khiến Cố Kiến Khôn coi thường; nếu cứ tiếp tục, chẳng những kết cục không tốt, còn phí tiền của ! Bệ hạ từng dương oai ở ngoại quốc, lần này già từ sự nghiệp khi đang trên đỉnh vinh quang, cũng cần phải thật về vãng ! “

Mặc kệ Lữ Chấn Hải ánh mắt thay đổi, Vu Quốc Chương thấp giọng nói : “Bệ hạ , ta vừa tra được tin tức ...”

Hắn đề thấp thanh âm, chỉ có thể nghe thấy vài từ “ bảo tàng “ , “ liên thủ “ , “ giết “ , “ trở tay không kịp “.

Lữ Chấn Hải đợi hắn nói xong, nói : “Có thật không ?”

“Thần có tám phần nắm chắc ! Cho dù không thành, cũng không chịu thiệt gì ! “Lữ Chấn Hải đã qua năm mươi, tóc hoa râm, nhưng mạnh mẽ hữu lực từ rễ gốc, giống như hùng sư, toàn thân cao thấp tràn đầy sức lực bộc phá. Hắn lẳng lặng suy tư, ánh mắt càng lúc càng sắc bén, dần dần trở nên kiên định, bỗng nhiên nói :

“Một khi đã như vậy, còn cần suy tính gì nữa ? Ta tung hoành đại hải, đối mặt sóng gió bất trắc, nào có sợ hãi qua ? Đấu đá triều đình không thích hợp với ta, đến khi thành công lui thân, lại đi xông xáo giang hồ, nhìn một chút năng lực Cố Thường Y có tiến bộ không !”

Hai người đang nghị sự, người bên ngoài vội vàng vào bẩm báo : “Bệ hạ, bệ hạ, không tốt !”

Lữ Chấn Hải nhíu mày nói : “Có chuyện gì mà hoảng hốt rối loạn ! Trời còn chưa sập đâu !”

“Bệ hạ a, Đông Lâm Vương cùng vị Phò mã gia Đại Yến đánh nhau !”

Lữ Chấn Hải sùng sốt, “Đánh nhau ? Là Phò mã của Minh Huy Công chúa ?”

“Vâng ! “

Lữ Chấn Hải nhìn phía Vu Quốc Chương, nhưng Vu Quốc Chương nửa khép ánh mắt đứng bên cạnh không nói, hơn phân nửa giống như không tồn tại, một bộ dáng “Chuyện này ta không biết, cũng không do ta quản”.

Lữ Chấn Hải vỗ trán. Đối với ngoại chất [cháu bên ngoại] của hắn thật bất đắc dĩ. Nhưng Lữ Chấn Hải không có con, thê tử mất sớm, muội muội thê tử có nhi tử, từ nhỏ được nuôi dưỡng bên mình, tình như phụ tử. Nếu ghế Hoàng đế này ngồi vững, Đông Lâm Vương mười phần là Thái tử của Đại Lữ. Chỉ là hắn ba năm trước đây nhìn thấy Minh Huy Công chúa liền nhớ mãi không quên.

Vị này giống 'cha nuôi' của hắn, đối với triều chính mơ hồ, nhưng thật ra có vài phần giống hiệp khách võ lâm, cùng Giang Vương Cố Duệ cũng được xưng là ' Đông Hải tiểu bá vương '. Nghe một chút danh hiệu cũng biết là loại người gì.

Trong thành Gia Hưng, so với Hàng Châu còn muốn náo nhiệt phồn hoa hơn vài phần, chỉ vì nơi này sắp bắt đầu đại hội võ lâm. Đại Lữ lại là thánh địa võ lâm, lần này nhân sĩ võ lâm tới Gia Hưng không dưới mấy ngàn người.

Chờ Lữ Chấn Hải đến Yên Vũ Lâu, thiếu chút nữa tức giận rơi xuống hồ.

Chỉ thấy Yên Vũ Lâu của Gia Hưng mấy tầng lầu đều chứa đầy võ lâm nhân sĩ, mà bên ngoài có dựng một cây cờ gỗ treo lá cờ lớn hình Hải Long, trên đỉnh có một thanh niên diện mạo tuấn lãng đứng dáng Kim Kê Độc Lập *, tay cầm vò rượu, há mồm đổ vào.

(*) Kim Kê Độc Lập : Thể chỉ đứng 1 chân, chân còn lại co lên.

Những người phía dưới không ngừng ủng hộ :

“Vương gia , tửu lượng cao !”

“Vương gia không hổ là ' Đông Hải tiểu bá vương ', tửu lượng thật tốt !”

Lan can lầu ba đứng một đám người mặc y phục thị vệ vương phủ, chờ Lữ Thiên Tứ uống xong một vò, liền lấy một vò đem tới. Những thị vệ này thân thủ không tệ, Lữ Thiên Tứ công phu cũng tốt, nhẹ nhàng bắt lấy một vò rượu từ không trung, ngón trỏ cùng ngón giữa ở cạnh vò nhanh chóng cạy mở, ném đi lớp giấy dầu che vò rượu, sau đó ngửa đầu, rót rượu.

“Công phu thật giỏi !”

“Một chiều Long Trảo Thủ tuyệt vời !”

Lữ Chấn Hải tức giận vỗ cây cột một cái, chỗ bị hấn vỗ “Phụt ~ “ một tiếng hóa thành bột phấn.

“Tiểu súc sinh !”

“A ?” Lữ Thiên Tứ nghe thấy tiếng rống giận quen thuộc, quay đầu nhìn lại, ánh mắt say lơ đãng bỗng có chút hoảng hốt “A ? Có hai lão cha ? “ Sau đó hắc hắc nhếch miệng cười, “Lão cha a, sao ngươi lại tới đây ?”

“Còn không mau cút xuống cho ta ?”

Ba chữ ' mau cút xuống ' giống như sét đánh vang dội, toàn bộ mọi người trong Yên Vũ Lâu đều cảm thấy bên tai không ngừng nổ vang. Chắc chắn , đây là sư tử hồng của Thiếu Lâm ?

Lữ Thiên Tứ ném vò rượu, tùy tiện để vò rượu rơi xuống hồ, cất bước đến chỗ Lữ Chấn Hải, tựa hồ đã quên chính mình đang ở nơi nào, bước đi lắc lư như trên đất bằng.

Lữ Chấn Hải hoảng sợ, đang muốn đi đón hấn, đã thấy hấn tiến về trước nửa bước, rồi xoay người lộn ngược ra sau, vững vàng rơi xuống cạnh cọc gỗ.

Bên cạnh có người nhìn thấy vị Hoàng đế Lữ Chấn Hải này khản trương đến mức tiến lên nửa bước, đều cười trộm không thôi, khiến Lữ Chấn Hải xanh mét mặt. Nhưng nơi này đều là võ lâm hào kiệt đao kiếm đều dính máu, lại người đông thể mạnh, lá gan có lớn, cũng không muốn phát lòng.

Lữ Thiên Tứ lúc này mới phi thân, dừng ở một góc lầu ba cạnh hồ, ợ một cái ngời xuống, đối với thiếu niên mặc thanh bào nói: “Thế nào ? Bản vương công phu vẫn còn tốt lắm ?”

Nguyên Thương mặc thanh bào thân nhiên liếc hấn một cái, nhẹ nhàng nói bốn chữ : “Thù hạ bại tướng .”

Lữ Thiên Tứ lờ đờ, nói : “Luận võ thua liền thua, ta chịu thua, đã leo trên cột biểu diễn ! Nhưng làm phò mã cũng không phải làm cao thủ đệ nhất thiên hạ, không thể chỉ lấy võ công luận thắng thua ! Ngươi nếu muốn kết hôn với đệ nhất mỹ nữ võ lâm chúng ta, thì vẫn võ phải toàn tài !”

Cố Nguyệt Mẫn mặt tràn đầy mỉm cười giúp Nguyên Thương châm rượu, Nguyên Thương nhìn hấn một cái, nói : “Ta rất không thích ngươi .”

Lữ Thiên Tứ cười ha ha : “Thật trùng hợp, ta cũng ...ợ... rất không thích ngươi !”

Lữ Chấn Hải hai ba bước đi tới, quát khê nói : “Không ra thể thống gì !” Lữ Thiên Tứ ngồi ở lan can dựa vào cây cột khép hờ ánh mắt không quan tâm hấn.

Lữ Chấn Hải ôm quyền hướng Cố Nguyệt Mẫn cùng Nguyên Thương, hào sảng cười nói : “Cố gia chất nữ, đã lâu không gặp ! Đây là ' Diệt lỗ Phò mã ' của ngươi ?”

Cố Nguyệt Mẫn nhẹ nhàng cười đáp : “Lữ sư thúc quá khen, tiểu hài tử đùa giỡn thôi, là do Mộ Dung tướng quân cùng chúng tướng sĩ xả thân quên mình .”

Hai người chậm rãi nói, ngôn ngữ thân cận, giống như thân quen cảm tình vô cùng tốt, chuyện || Hoàng cung đạo bảo || , || Hồ Châu vây thành || cũng coi như chưa từng phát sinh .

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Tha Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 100: Mạch nước ngầm [Nhị].

Chương 91 : Mạch nước ngầm [Nhị].

Lữ Chấn Hải ha ha cười nói: “Hai vị tuần kiệt đều là tuổi trẻ tài cao ! Không giống Thiên Tứ nhà ta, cả ngày chơi bời lêu lổng !”

Cố Nguyệt Mẫn khiêm tốn hai câu, lại khen Lữ Thiên Tứ vài câu, còn nhắc tới giao tình của song bào ca ca của mình - Giang Vương Cố Duệ cùng Lữ Thiên Tứ.

Thôi phỏng nhau vài câu, ý tứ chủ yếu chỉ có một, Lữ Chấn Hải bệ hạ nhiệt liệt hoan nghênh sứ giả ngoại giao Cố Nguyệt Mẫn cùng Phò mã Nguyên Thương đến đây, muốn Cố Nguyệt Mẫn truyền đạt thiện ý đến Hoàng đế cùng Trưởng Công chúa, ý nguyện rõ ràng muốn ' xung đột ' của hai nước ở biên giới có thể dùng phương thức hòa bình để chấm dứt.

Có vài lời, mặt ngoài không nên nói quá rõ, nhưng Lữ Chấn Hải cũng không có tính toán cùng Cố Nguyệt Mẫn ở phía sau giao dịch, Cố Nguyệt Mẫn cũng không sốt ruột, hai người lại không mặn không nhạt, khách khứa khỉ khỉ nói về đại hội võ ba ngày sau, Lữ Chấn Hải liền sai một thị vệ đưa Lữ Thiên Tứ rời khỏi.

Đêm đó, là Công chúa của một nước, đoàn người Cố Nguyệt Mẫn được Lữ Chấn Hải an bài đến một gian đại biệt viện. Cố Nguyệt Mẫn, Nguyên Thương, mười tám tăng nhân Bạch Mã Tự đều cùng nhau ở tại đây.

Ban đêm, Cố Nguyệt Mẫn được Lữ Chấn Hải cho mời riêng đi, nói là có chuyện quan trọng cần thương lượng. Nguyên Thương tất nhiên là lo lắng. Cố Nguyệt Mẫn nói : “ Trước mắt bao nhiêu người, hấn không dám làm gì. Chuyện triều chính giao cho ta là được, người ở chỗ này chờ ta, nha ?”

Chữ cuối cùng mang theo chút sùng nịnh, âm điệu ngầm có ý kiên quyết. Nguyên Thương biết rõ Cố Nguyệt Mẫn không muốn mình cùng nàng đến nơi nguy hiểm, nhưng nghe ' người ở chỗ này chờ ta ', nhin không được lại gật đầu.

Một vị Hoàng đế, một vị Công chúa, hẹn gặp đương nhiên là vì quốc gia. Cố Nguyệt Mẫn không mang thị vệ, mười tám vũ tăng coi như là hộ vệ của nàng. Mà Nguyên Thương, ngồi ở đại sảnh, cùng một mỹ nữ cùng nhau ăn cơm.

Ngọc Khanh Hồng nhìn thấy Nguyên Thương chậm chạp gấp thức ăn, tức giận không chỗ phát tiết.

“Này, ta nói, lão bà của người đến Hồng Môn Yến *, người không nóng nảy chút nào sao ?”

(*) Diễn tích Hồng Môn Yến nói về việc Hạng Vũ tổ chức tiệc mừng công với ý muốn giết Lưu Bang. Lưu Bang dù trải qua nhiều phen nguy hiểm nhưng cuối cùng đã an toàn thoát hiểm.Hồng Môn Yến ám chỉ bữa tiệc mở ra để mượn cơ hại người !

Nguyên Thương thân nhiên nhìn nàng một cái, bình tĩnh nói : “Ta rất sốt ruột !”

“Sốt ruột ? Sốt ruột mà người còn có thể thong dong ăn cơm ?” Ngọc Khanh Hồng cười nhạo, “Người triều đình các người quả nhiên đều biết giả bộ !”

Nguyên Thương không phải giả bộ. Nếu nói là sốt ruột, nàng tính tình đơn thuần so với ai đều nóng vội hơn, đừng nói ăn cơm, ngay cả uống nước cũng không muốn. Nhưng lý trí của nàng, tâm tư sát thủ thận trọng khiến nàng hiểu, nếu Cố Nguyệt Mẫn gặp phải nguy hiểm, nàng cũng không thể để bụng rộng đi cứu đi ? Nên đành bắt buộc mình, ăn một chút, ăn no mới có thể đại khai sát giới !

Nhưng Nguyên Thương cố tình lại là một người trầm mặc nội liễm [trầm tính , hướng nội], cho nên, trừ bỏ Cố Nguyệt Mẫn, không ai có thể hiểu nàng.

Có lẽ bởi vì Ngọc Khanh Hồng là sát thủ, Nguyên Thương đối với nàng rất khoan dung, khó có được cho phép một người đi theo nàng lâu như vậy. Vài câu hỏi của Ngọc Khanh Hồng, khiến nàng cảm nhận được cảm giác đồng bạn ở kiếp trước. Đám sát thủ vô lương kia đối với người khác đều thủ đoạn độc ác, bên trong cũng có lục đục với nhau, nhưng khi đối mặt với người bên ngoài, lại vô cùng đoàn kết. Ngọc Khanh Hồng lúc này quan tâm khiến nàng nhớ đến một chút ấm áp khi làm sát thủ.

Ngọc Khanh Hồng tuy rằng không hiểu nàng, lại đau lòng nàng. Người này, cao ngạo, thanh lãnh, lại vây quanh nữ tử khiến thiếu chủ Ngọc Thiên Lâu nàng rời rắm mười mấy năm, vị nữ tử kia còn là nhân trung chi phượng [phượng trong loài người], mỗi người đều muốn có. Nàng tận mắt thấy Nguyên Thương cố thoát khỏi Cố Nguyệt Mẫn, lại tận mắt thấy nàng tình cảm thâm chủng [tình cảm lún sâu].

Ngọc Khanh Hồng cho rằng mình hiểu rất rõ Cố Nguyệt Mẫn - thông thường hiểu rõ lẫn nhau nhất chính là kẻ thù, hiển nhiên Ngọc Khanh Hồng đã xem Cố Nguyệt Mẫn là ' kẻ thù ' cả đời. Cố Nguyệt Mẫn trời sinh am hiểu chính trị, bình tĩnh, thông minh, phúc hắc, nếu có ý lừa gạt Nguyên Thương, Nguyên Thương xương cốt cũng không còn.

Ngọc Khanh Hồng biết Nguyên Thương năng lực lớn nhất là - Độc được, ám khí. Đầu là sát thủ có cùng một nhịp thở. Vốn đối với những thủ đoạn của Nguyên Thương hận căn rằng, nhưng hiện tại nếu buông xuống ngăn cách, liền thiệt tình muốn thỉnh giáo. Vừa lúc Nguyên Thương cũng rất tò mò kỹ thuật ám sát của thời đại này có thể đạt đến trình độ gì, một người chuyên tâm thỉnh giáo, một người không chút giấu diếm.

Đang lúc hai người trò chuyện ăn ý, Lữ Thiên Tứ bỗng nhiên tới chơi. Nếu là Nguyên Thương trước đó, căn bản không quan tâm hấn. Nhưng trải qua Cố Thường Y dạy bảo, Nguyên Thương đã hiểu biết rất nhiều về đạo lý làm người, dựa theo lễ nghi cơ bản mời hấn vào.

Lữ Thiên Tứ là một nam tử phong phạm hiệp khách, võ nghệ cao cường, tướng mạo đường đường, da mặt lại dày, có chút lưu manh, xuất thân cao quý, rất có tố chất làm nam chính này nọ trong tiểu thuyết võ hiệp.Lữ Thiên Tứ đã tỉnh rượu, vẻ mặt mỉm cười, vô cùng khách khí lôi kéo Nguyên Thương đông lập tây xả [nói chuyện tào lao], chủ đề xung quanh Cố Nguyệt Mẫn. Ví dụ lúc trước, tin đồn thú vị về huynh đệ Cố Nguyệt Mẫn cùng hấn khi bước chân vào giang hồ, Cố Nguyệt Mẫn ở giang hồ được hoan nghênh ra sao, đặc biệt giao tình với Lữ Thiên Tứ hấn thân thiết như thế nào, ngoài ra những người nào từng cùng Cố Nguyệt Mẫn ái muội không rõ, còn nói nếu không phải hai nước là địch quốc, lúc trước hấn đã sớm là Phò mã của Minh Huy ...

Bất luận hấn xảo ngôn như hoàng * thế nào, Nguyên Thương đều chỉ lạnh lùng nhìn hấn, mặt không biểu tình, không nói một lời.

(*) Xảo ngôn như hoàng : nói khéo như rót, lấy lời đường mật mê hoặc người khác.

Chừng nửa canh giờ, Lữ Thiên Tứ rốt cục tổng kết nói : “Ngươi có biết, trên giang hồ có bao nhiêu người muốn hãm hại ngươi ? Ngươi có biết, mạng của ngươi đáng giá bao nhiêu không ? Tuy rằng Thiên Ngọc Lâu không nhận đơn hàng của ngươi, nhưng trên đời này không chỉ có một Thiên Ngọc Lâu ! “

Nguyên Thương cũng thần nhiên đáp : “Trên đời này chỉ có một Thiên Ngọc Lâu — Ít nhất trong tương lai gần . “

Lữ Thiên Tứ cười lắc lắc đầu, ánh mắt khê híp, đảo qua trước ngực hắn, nói : “Theo ta biết, trong triều đình người đối với người bất mãn vô cùng nhiều. Nếu như thân phận của ngươi bị tiết lộ, dù là Cố Nguyệt Mẫn cũng không có cách nào cứu được ngươi .”

“Ngươi uy hiếp ta ?” Công lực tiến nhanh hơn Nguyên Thương rốt cục hiểu được, công lực cao có thể nghe thấy tiếng tim đập của đối thủ, mà thời đại này cao thủ vô lâm nhiều người biết y thuật, bởi vậy phán đoán giới tính một người không khó.

Nguyên Thương trên mặt rốt cuộc tức giận : “Bất luận là ai cũng đừng mơ tưởng động đến người của ta .”

Lữ Thiên Tứ nhe răng cười : “Biết sao được ? Ta là một người nhanh miệng .”

Nguyên Thương gắt gao nhìn hắn, giống như muốn từ trên mặt hắn nhìn ra manh mối, “Ngươi muốn gì ?”

Lữ Thiên Tứ ôn hòa cười cười, chậm rãi nói : “Ta từng nghe nói, Thiên Cơ Môn mỗi đời đại chương môn đều là thiên tài, mỗi người đều có thể đạt đến Tiên thiên đỉnh. Nếu nói, mỗi đời Thiên Cơ Môn đều chọn được người tài thiên tư thông minh, còn có công pháp tinh thâm, không khỏi quá trùng hợp. Hơn nữa, càng khiến ta thấy kì quái là, mỗi một đời Tân chương môn Thiên Cơ Môn sau khi kế vị không lâu, chương môn đời trước sẽ qua đời, ngươi có thể nói cho ta biết, đây là chuyện gì ?”

Nguyên Thương thần nhiên nói : “Thiên Cơ Môn thu nhận đồ đệ yêu cầu đều rất cao, nhất thời khó lòng tìm được truyền nhân, đợi đến khi tìm được đã muốn đến thời kỳ tán công [suy kiệt]. Người học võ, một khi đạt đến Tiên thiên đỉnh, tán công chính là mất mạng .”

Lữ Thiên Tứ đang muốn nói tiếp, Nguyên Thương bỗng nhiên quay đầu phía ngoài phòng. Chốc lát sau, Cố Nguyệt Mẫn xuất hiện ở phòng khách.

Lữ Thiên Tứ cười nói : “Cố sư muội , đã trở lại ?”

Cố Nguyệt Mẫn cũng cười nhìn về phía hắn : “Lữ sư huynh .” Nguyên Thương bỗng nhiên đứng lên. Cố Nguyệt Mẫn nghi hoặc nhìn nàng, đưa tay muốn kéo nàng lại, Nguyên Thương bất động thanh sắc [không biểu hiện gì] tránh đi, im lặng hướng nàng gật đầu, xoay người rời đi.

Lữ Thiên Tứ ở phía sau Nguyên Thương cao hứng bưng bưng hô : “Sư muội phụ , ngày mai sẽ lại tìm ngươi tán gẫu a !”

Cố Nguyệt Mẫn tay ngừng ở không trung, nhìn Nguyên Thương rời đi.

Nguyên Thương trở lại hậu viện, đã thấy Ngọc Khanh Hồng ngồi dựa vào bàn tròn nhìn nàng.

Ngọc Khanh Hồng nghiêng răng nghiêng lợi nói : “Ngươi không phải tính tình rất lớn sao ? Sao không đánh tên khốn kia ? Ngươi cũng chỉ biết khi dễ nữ tử yếu đuối như ta, gặp phải vương tử hay vương gia gì thì lại cam chịu !” Chạy tới nói chuyện hoa đào linh tinh của Cố Nguyệt Mẫn cho Phò mã của nàng, người nọ là có ý định khiêu khích !

Nguyên Thương ngồi trên ghế, vuốt ve cán Kinh Lôi đao, “Nếu thân phận của ta bị lộ , đối thủ của Mẫn nhi sẽ thừa cơ nhảy vào. Ta hiện tại, còn chưa đủ mạnh .”

Ngọc Khanh Hồng nói : “Ban ngày nhìn hắn cũng là một nhân vật, không nghĩ tới là nguy quân tử ! Hắn nói những lời này, ta nghe xong còn tức giận, làm khó ngươi còn có thể nhịn được !”

Nguyên Thương có chút mệt mỏi thở dài, ôm đao tựa vào cạnh bàn.

Ngọc Khanh Hồng thấy vẻ mặt này của nàng, quả thực kinh ngạc như thấy quỷ ! Tính tình của Nguyên Thương, ở đời sau là điển hình của băng sơn mỹ nhân, cho tới bây giờ đều lạnh như tảng đá. Nàng đang thấy cái gì ? Nàng ấy thở dài ! Trời ạ !

Ngọc Khanh Hồng nhìn Nguyên Thương khê rừ mắt, trên mặt có chút mệt mỏi nhàn nhạt. Nữ tử này, vốn cao ngạo, xuất sắc như thế, chợt ưu tư mệt mỏi, lại giống như tiên nữ lưu lạc phàm trần.

Không biết qua bao lâu, Nguyên Thương vẫn duy trì tư thế này, nhú mảy như đang suy nghĩ gì đó. Ngọc Khanh Hồng đi đến bên cạnh Nguyên Thương, đưa tay chạm đến lông mày của Nguyên Thương. Nguyên Thương chậm rãi mở mắt ra, kỳ quái nhìn nàng, nắm lấy tay nàng, sau đó như cảm thấy cái gì, quay đầu, thấy đứng ở cửa, Cố Nguyệt Mẫn không biết đến từ khi nào.

Ngọc Khanh Hồng nhanh chóng rút tay về, không biết vì sao chợt dạ không dám nhìn Cố Nguyệt Mẫn.

Cố Nguyệt Mẫn đối với Ngọc Khanh Hồng lễ phép mỉm cười, nói : “Ngọc sư muội, ngươi có chuyện gì sao ?”

Ngọc Khanh Hồng hoảng sợ, nói : “Ta, ta trở về luyện công.” Nói xong vội vàng chạy trốn.

Nguyên Thương nhìn Cố Nguyệt Mẫn, khóe môi khê cong mỉm cười, “Mẫn nhi “.

Cố Nguyệt Mẫn đứng trước người nàng, đầu ngón tay phải dừng ở lồng mày của nàng, đúng chỗ Ngọc Khanh Hồng vừa chạm tới.

“Thập Tam.” Nàng khẽ gọi.

“Ừ.” Nguyên Thương nghi hoặc nhìn nàng.

Cố Nguyệt Mẫn bỗng nhiên mỉm cười, nói : “Chúng ta ngủ đi.”

Nguyên Thương gật đầu. Nàng không biết vừa rồi Cố Nguyệt Mẫn đã nói gì, nhưng Cố Nguyệt Mẫn không nói, nàng cũng sẽ không hỏi. Cố Nguyệt Mẫn cài chốt đóng cửa phòng, kéo nàng ngồi trên giường, sờ mặt nàng một hồi, tình tế hôn hai má của nàng.

“Thập Tam, chuyện triều đình ta sẽ xử lý, ngươi đừng lo lắng.” Cố Nguyệt Mẫn ngựa quen đường cũ hôn vành tai của nàng, “Ngươi không hiểu âm mưu quỷ kế, cũng đừng suy nghĩ nó. Ngươi biết không, bộ dáng ngươi nhũn nhũn, khiến ta thật đau lòng...”

Nguyên Thương trong lòng chợt thấy ấm áp. Nàng dõi lòng nhẩn nại, lửa giận của nàng, uý khuất của nàng, tất cả chỉ vì một câu nói của Cố Nguyệt Mẫn mà hơi phi yên diệt [biến mất không còn].

Ngọc Khanh Hồng nghĩ rất đúng, Cố Nguyệt Mẫn chẳng những tâm cơ thâm trầm, hơn nữa thủ đoạn dụ dỗ người vô cùng cao minh. Nàng chỉ cần một chút ôn nhu săn sóc là có thể khiến Nguyên Thương mê hoặc xoay vòng.

Lúc trước Nguyên Thương biết rõ nàng là hư tình giả ý cũng nhịn không được trầm luân , huống chi hiện tại là thật tâm thật tình ?

Trên đường phía ngoài biệt viện, Lữ Thiên Tứ vừa đi vừa hồi tưởng cuộc nói chuyện vừa xảy với Cố Nguyệt Mẫn.

Trước kia, hắn chỉ biết, Cố Nguyệt Mẫn mặt ngoài ôn nhu tao nhã ung dung, nhưng trên thực tế tâm cơ thâm trầm, nàng dùng lời nói quanh co lòng vòng cũng có thể sắc bén như lưỡi dao, càng đừng nói, Cố Nguyệt Mẫn uy hiếp người khác.

“Ta chỉ nói cho nàng một chút tình hình thực tế mà thôi, chút khó khăn này không thể giải quyết, sao có thể làm Phò mã của ngươi ? Ta nhìn nàng, quả thật đơn thuần như chén nước trong, không chỉ không bảo vệ được mình, còn sẽ liên lụy ngươi !”

“Lữ Thiên Tứ, việc riêng của ta không cần ngươi nhọc lòng quản.” Cố Nguyệt Mẫn rất ít khi lạnh băng nói chuyện với hắn như thế, “Nàng là một đoá Tuyết Liên Hoa, ai cũng đừng mong từ trong tay của ta lấy đi.”

Lữ Thiên Tứ kinh ngạc nhìn nàng, “Nguyệt Mẫn, ngươi nói thật sao ? Ta sao không cảm thấy ngươi gả cho một Phò mã, ngược lại giống như thú một Vương phi ! Tuyết Liên Hoa ? Ha ha ha ha, cười chết ta, chẳng lẽ ngươi muốn Kim ốc tàng kiều * ?”

(*) Kim ốc tàng kiều : lầu vàng cất người đẹp.

Cố Nguyệt Mẫn cảm lấy nắp trà lướt qua lướt lại như muốn lấy hết lá trà đi, giống như muốn chén trà xanh này không còn chút cặn bã.

“Sao lại không thể ?”

Cố Nguyệt Mẫn trong lời nói có thâm ý khác, ngữ khí khiến Lữ Thiên Tứ kinh tâm [chấn động].

“Chẳng lẽ ngươi đã có tính toán rồi ? Theo ta được biết, ngươi vẫn muốn giống như cô cô ngươi, rong ruổi sa trường làm Đại tướng quân ...”

“Ta chỉ muốn thử xem, hiện tại, ta đã thử qua, hơn nữa đã thắng lợi.” Cố Nguyệt Mẫn nhẹ nhàng bâng quơ chấm dứt đề tài, “Hơn nữa, nó bất quá chỉ là bậc thang để thực hiện một nguyện vọng khác. Hiện tại ta đang chuẩn bị thực hiện một nguyện vọng khác.”

Lữ Thiên Tứ ghen hờn nhìn trần trời, “Ngươi điên rồi ! Mấy năm nay, ta nghĩ ngươi đã ...”

Cố Nguyệt Mẫn rũ mi mắt, không thấy rõ biểu tình.” Có một số việc, không phải không biết, cũng không phải đã quên, mà là thời cơ chưa tới, chờ đợi cơ hội. Nếu không có cơ hội, cũng liền thôi, nhưng mà hiện tại, thời cơ không phải vừa vặn sao ? Ngươi đến đây, chẳng lẽ không đúng là muốn cùng ta thương nghị chuyện này ?”

Lữ Thiên Tứ ngăn người, bỗng nhiên như điên cười ha ha, hơn nữa ngày mới dừng lại, nhìn Cố Nguyệt Mẫn, nói : “Tốt ! Ngươi vẫn là ngươi năm đó ! Không biết Cố Duệ, có còn là Cố Duệ năm đó hay không.”

“Hắn đã hành động.”

“Cô cô ngươi có biết chuyện này không ?”

“Đợi lúc thích hợp nàng sẽ biết.”

Lữ Thiên Tứ gật đầu, nói : “Theo ta được biết, cha ta cùng Vu Tề tướng chuẩn bị ...” Lữ Thiên Tứ đem kế hoạch của Lữ Chấn Hải cùng Vu Quốc Chương nói thẳng ra, “...Sau đó chúng ta chỉ cần tương kế tựu kế ...”

Tất cả những chuyện này, Nguyên Thương cũng không biết. Một mối của nàng, bất an của nàng, đều bị nhiệt tình của Cố Nguyệt Mẫn hòa tan.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Tha Mạng* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 101: Mạch nước ngầm [Tam].

Chương 93 : Mạch nước ngầm [Tam].

Từ Hồ Châu đi, Cố Nguyệt Mẫn cùng Nguyên Thương hàng đêm cùng phòng, vợ chồng son như keo như sơn, thân thể phù hợp, tâm hồn cũng dần dần sâu sắc, ăn ý. Nguyên Thương bị Lữ Thiên Tứ từng bước ép sát, lại có thái độ khác thường không có phản bác, không chỉ bởi vì Nguyên Thương đã học được lấy đại cục làm trọng mà ần nhẫn.

Cố Nguyệt Mẫn hôn lòng mày của nàng, thấy nó dần trở nên thích ý không dễ phát giác, “Thập Tam, ngươi càng lúc càng giáo hoạt !”

Nguyên Thương không trả lời, ôm Cố Nguyệt Mẫn hôn lên chiếc cổ tinh tế mê người của nàng. Từ lúc công phu của Nguyên Thương tiến triển nhanh, hai người võ nghệ ngang nhau - Nguyên Thương nội lực cao hơn chút, Cố Nguyệt Mẫn công phu thuần thực hơn một chút, vì thế ở trên giường cũng là ngang sức ngang tài.

Cố Nguyệt Mẫn hôn vành tai của nàng, ngữ khí mang ý cười : “Ngươi theo cô cô ta học xấu.”

Đúng vậy, Nguyên Thương không có cùng Lữ Thiên Tứ tranh phong chống đối, thứ nhất là do cảm tình ngày xưa của hắn cùng Cố Nguyệt Mẫn, thứ hai, dĩ nhiên là để cho Cố Nguyệt Mẫn nhìn.

Nếu không phải có ý cho Cố Nguyệt Mẫn nhìn thấy, Nguyên Thương sao có khả năng ở trước mặt người ngoài bày ra bộ dáng thương tâm ủy khuất ? Nguyên Thương không hiểu chính trị, lại hiểu rõ lòng người. Cố Thường Y từng tỉ mỉ phân tích qua cho nàng, nữ nhân Túc Sa gia, một người so với một người bá đạo hơn, dùng đôi mắt nói thì không cần biết nàng biểu hiện ra bao nhiêu ôn nhu sẵn sàng, kỳ thực trong xương có chủ nghĩa nữ nhân rất lớn.

Năm đó khi Túc Sa Duyệt Dung coi trọng Cố Thường Y, Cố Thường Y còn không phải là đại hiệp nổi tiếng thiên hạ, cũng không phải tiểu mỹ nhân khuyê quốc khuyê thành, mà chính là một tiểu nha đầu nghịch ngợm, gây sự, bị Túc Sa Duyệt Dung đưa bốn trong lòng bàn tay. Thắng đến sau khi xông xáo giang hồ trở về, luyện một thân mình đồng da sắt dựa vào chơi xấu làm nũng mới chống lại được Túc Sa Duyệt Dung một hai...

Cho nên, ở trước mặt nữ nhân Túc Sa gia, có đôi khi giả bộ đáng thương rất cần thiết.

Không am hiểu nói dối lúc nói dối lại dễ dàng gạt người hơn, nếu không phải trong mắt Nguyên Thương không che giấu được lưu luyến cùng vui vẻ, ngay cả Cố Nguyệt Mẫn cũng thiếu chút nữa bị nàng lừa được.

Cố Nguyệt Mẫn nhẹ nhàng cười, đầu ngón tay xoa xoa hai má Nguyên Thương, “Thập Tam, ngươi nói, ta phải trừng phạt ngươi thế nào mới... ưm...” Nguyên Thương ngửa người dán lên đôi môi mềm mại, môi lưỡi dây dưa, tiếp tục hương diễm mỗi ngày.

Lữ Thiên Tứ sau khi trở về, lập tức triển khai công tác chuẩn bị, thế lực âm thầm của Đông Lâm liên tiếp được điều động, đồng thời hắn ở trường hợp công khai hung tợn lên tiếng : “Các ngươi canh chừng chòng chọc cho ta ! Ma óm Tô Kì này, dám cùng ' Đông Hải tiểu bá vương ' ta tranh giành người trong lòng, ta nhất định phải cho hắn biết tay !”

Lữ Chấn Hải nhận được tấu chương nói nhĩ tử hồ đồ kia của mình lại bắt đầu gà bay chó sủa, hạ thánh chỉ hung hăng quở trách mấy câu, đồng chí tiểu Lữ ở trước thánh chỉ vừa móc lỗ tai vừa nói ' đã biết đã biết ' cho có lệ.

Cuối cùng Lữ Chấn Hải cũng mặc hắn hồ nháo, nói sao cũng chỉ là chuyện tình của hải tử ! Ngươi không phong lưu uống thời niên thiếu, dám chưa đánh nhau mà thôi, mặc kệ hắn ! Chuyện chiến sự với Đại Yến quốc mới là chuyện trước mắt Lữ Chấn Hải quan tâm.

Nhưng mà, buổi tối trước ngày tổ chức đại hội võ lâm, Lữ Thiên Tứ trở lại phòng của mình, phát hiện có một người quen thân nhiên ngồi ở trước bàn sách của hắn nhàn nhạt nhìn hắn.

Lữ Thiên Tứ trong lòng nhảy dựng, tiện đà vui cười nói : “ Tô huynh đến chỗ ta làm khách, sao không thông tri trước một tiếng ?”

Hắn chỉ cảm thấy ánh mắt Nguyên Thương nhìn hắn cùng tối hôm đó không giống nhau. Nếu nói, đêm đó chứa ần ần, còn hiện giờ là chứa sát khí.

Lữ Thiên Tứ bỗng nhiên nói : “Tô huynh chẳng lẽ đến làm thích khách ?”

Nguyên Thương vươn đao, chậm rãi rút ra.

“Aiz, chờ một chút, chờ một chút !” Lữ Thiên Tứ vội vàng nói, “Ngươi không phải đùa thật đi ? Đây là Đại Lữ !”

Nhưng không thấy Nguyên Thương có ý định dừng tay, còn rút đao bổ tới, Lữ Thiên Tứ rút cuộc có chút luống cuống, khắp phòng chạy loạn, “Ngươi chớ làm bậy a ! Ta đã cùng ca ca Cổ Nguyệt Mẫn kết bái !... Này, ngươi ngươi ngươi thật hạ sát thủ a !”

Lữ Thiên Tứ phi thân nhảy ra cửa sổ, Nguyên Thương theo sát đuổi theo. Nguyên Thương tuy rằng so với Lữ Thiên Tứ mạnh hơn rất nhiều, nhưng Lữ Thiên Tứ một lòng chạy trốn, một chút ý tứ giao thủ cũng không có, Nguyên Thương trong lúc nhất thời cũng giết hắn không được. Lữ Thiên Tứ không để ý hình tượng oa oa kêu loạn - phía sau vị này sát khí chân chân thật thật ! Bây giờ không giống lúc đầu có nhiều người dòm ngó mà luận bàn, hắn nếu cần mặt mũi thì sẽ không còn mạng !

Hai người truy đuổi trong vương phủ, không bao lâu thì vệ vương phủ chạy tới. Bọn thị vệ đều tiến lên ngăn trở, nhưng sao có thể là đối thủ của Nguyên Thương, cũng chỉ có thể kéo dài chút thời gian mà thôi, ngược lại một đám bị đánh bay, vương phủ biến thành gà bay chó sủa.

Bọn hạ nhân vương phủ từ trong miệng kêu la của Lữ Thiên Tứ mà biết đầu mối, nghị luận âm ỉ :

“Người kia là Phò mã của Minh Huy Công chúa ?” “Thì ra võ công thật sự giống như lời đồn !”

“Nghe nói tiểu Vương gia ở Yên Vũ Lâu đã bị hắn đánh bại, quả nhiên không sai...”

“So với tiểu Vương gia còn lợi hại hơn ? Tiểu vương gia không phải cao thủ Hậu thiên đình sao ?”

“Hắc, vậy hắn không phải là cao thủ Tiên thiên sao ?”

“Sao có thể ? Nghe nói Phò mã mới mười sáu tuổi...”

“A ! Có gì không thể ? Nghe nói năm đó Trương Công chúa cũng là ở tuổi này thành Tiên thiên ! Phò mã của Minh Huy là đệ tử của Trương Công chúa, thiếu môn chủ của Thiên Cơ Môn...”

“Aiz, tiểu Vương gia của chúng ta lúc này thảm !”

Ở một góc sân, hai lão nhân mặc trang phục tạp dịch nói chuyện phiếm. Rõ ràng về mặt nếp nhăn, tuổi già sức yếu, nhưng trong ánh mắt lại trong trẻo tinh quang.

Lão đầu râu hoa râm nói : “Lão Ngô, tiểu thiếu gia gặp nạn, ngươi còn không đi cứu giá ?”

Lão đầu bưng chén trà cũ cười hắc hắc nói : “Thân cốt này của ta, cũng không muốn cũng tiểu mao hài lăn qua lăn lại. Lão Kỷ, ngươi nếu ngứa tay thì tới đi a ! Trừ bỏ nha đầu Cổ Thường Y kia, không thể tin được sinh thời còn có thể gặp được một Tiên thiên cao thủ mười sáu tuổi !”

Lão Kỷ nói : “Hừ, cao thủ Tiên thiên mười sáu tuổi, ta không tin trong đó không có mờ ám !”

Lão Ngô uống một ngụm trà, nói : “Lần trước là ngươi bảo tiểu thiếu gia đi tìm hiểu Tô Kỳ ? Hắc, ngươi xem tiểu tử Tô gia bộ dạng tức giận, không chỉ là đơn giản tranh giành tình nhân thôi, chỉ sợ còn có ý định giết người diệt khẩu đấy !”

Lão Kỷ nói : “Hừ, đừng tưởng phép khích tướng của ngươi còn có thể dùng ! Hai mươi năm, ngươi cũng chỉ có biện pháp này ! Năm đó nếu như ngươi thông minh một chút, Lâm nhi cũng sẽ không bị vương bát đản Lữ Chấn Hải kia coi trọng !”

“Hừ, năm đó gan ngươi lớn, sao không dám cưới vợ ? Còn học theo cô nương rồi nhà trốn đi ! Nếu không phải ngươi, vương bát đản Lữ Chấn Hải sẽ có cơ hội làm bản Lâm nhi sao ?”

“Ai ôi ? Ngươi còn nói ta ? Năm đó nếu ta không phải bị ngươi đã thương, lão vương bát đản Lữ Chấn Hải có thể đạt được sao ?”

“Mẹ nó, lão bắt từ ngươi muốn chết phải không ? Đến đánh thử xem a !”

“Hừ ! Lão bắt từ, ngươi không muốn sống nữa ? Ta sẽ cho ngươi răng rơi đầy đất !”

Hai người hùng hổ kéo tay áo muốn so chiêu, lại từ trong mắt đối phương thấy được tia cô độc, không hện mà cùng thở dài một hơi, đều tự ngồi xuống.

“Aiz, đao nất đã hơn hai mươi năm.. Tiểu thiếu gia cũng hai mươi bốn tuổi...”

“Đúng vậy, tiểu thiếu gia đã trưởng thành.”

Hôm nay, sau hai mươi lăm năm, ai có thể nhận ra được Tô Hằng - Tử Bạch Song Hùng uy chấn trong truyền thuyết ? Hai mươi lăm năm trước, hai người đều khoảng ba mươi tuổi, cùng bước vào Tiên thiên cảnh giới, lại cùng yêu Đế nhất nữ nhân Giang Nam - Mộ Dung Lâm, vì thế mà như nước với lửa. Khi đó trẻ khí thịnh, Lữ Chấn Hải cũng là thiếu niên tuấn kiệt, trong lúc vô tình gặp được cô em vợ xinh đẹp như thiên tiên, thế là vấy bẩn nàng. Mộ Dung Lâm sinh hạ Lữ Thiên Tứ ngày đó rồi tự sát chết. Về tình hình bên trong, trừ bỏ một vài người biết, người ngoài đều không biết được.

Mộ Dung Lâm, cùng thời đại tiên tử với Túc Sa Duyệt Dung, cũng giống Túc Sa Duyệt Dung là nữ tử phong hoa tuyệt đại, nhưng cũng già xuống.

Lúc Lữ Thiên Tứ bốn tuổi, Từ Bạch Song Hùng bán mình cho Mộ Dung gia. Toàn bộ Đại Lữ, mặt trên đều biết chỉ có một Tiên thiên cao thủ là Lữ Chấn Hải, lại không biết quý phu của con mình sớm trốn hai vị Tiên thiên cao thủ hận hấn thấu xương.

Lữ Chấn Hải dưới trướng có vô số tướng sĩ trung thành, nhưng không có một cao thủ chân chính nào tìm hấn làm nơi nương tựa. Vị Thái tổ Hoàng đế [Yên Cao Tổ] đã chết kia chỉ là một võ giả nhị lưu, ngũ đại tông sư lại nguyện ý giúp hấn, sinh một nhi nữ lại là mình chủ võ lâm, càng chưa tính những cao thủ khác, ai thủ đoạn cao minh hơn, cao thấp rõ ràng. Tiểu nghĩa, dù sao cũng không thể hơn đại nghĩa, cho nên đoạt được thiên hạ liền chỉ có thể là Cổ gia.

“Này, lão Ngô, thật sự mặc kệ thiếu gia ?”

“Quản hấn làm gì ? Sát khí lớn nhưng không có sát ý.”

Nguyên Thương quả thật không phải thật sự muốn giết Lữ Thiên Tứ, nhưng không phải không có ý niệm giết hấn trong đầu. Nàng vốn động sát ý, Lữ Thiên Tứ lại ở trường hợp công khai tuyên bố muốn cùng nàng tranh giành Cổ Nguyệt Mẫn, không phải động nghịch lân * của nàng sao ?

(*) Nghịch lân : đụng phải vậy rỗng = Điểm máu chốt.

Nguyên Thương bị khiêu khích đêm đó đã động sát tâm, tính ở mặt ngoài thỏa hiệp, âm thầm giết hấn ! Với bản lĩnh công phu cùng độc dược của nàng, nếu không có lão Ngô lão Kỷ, thì thật không có khó khăn gì, duy nhất cần phải suy tính là làm thế nào để phủi sạch quan hệ thôi.

Nhưng mà nàng từ Mạc thị thương hành nhận được tin tức, Cổ Nguyệt Mẫn cùng Lữ Thiên Tứ liên hợp động tác. Mà vẫn cùng Cổ Thường Y bảo trì liên lạc, Nguyên Thương kinh ngạc phát hiện, hành động này ngay cả Cổ Thường Y cũng không biết ! Để cho nàng ngạc nhiên là, Cổ Thường Y vị tối cao nhất của hệ thống tình báo cho đến bây giờ, lại bị đám người Mạc Lan, Tà Hiền, cả tập thể thái độ quý dị khác thường lừa gạt Cổ Thường Y.

Đúng, quý dị. Chỉ có thể dùng từ quý dị để hình dung !

Nguyên Thương thấy tình huống như thế, chỉ đành đem sát ý đè xuống, nhưng không thể không ra mặt giáo huấn Lữ Thiên Tứ — đối mặt khiêu khích của ' tình địch ', nàng nếu nhẫn nhịn nữa, còn có thể là Nguyên Thương sao ?

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Tha Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 102: Yêu người sâu vô cùng !

Chương 94 : Yêu người sâu vô cùng !

“Nếm thử hương vị này như thế nào !” Cổ Nguyệt Mẫn ân cần gấp thức ăn, rót rượu cho nàng. Nguyên Thương căn cứ vào bản năng xu cát tị hung [theo lợi tránh hại], nhìn một chút đồ ăn trong bát, không hề động đũa, mà chậm rãi uống một ngụm rượu.

Cổ Nguyệt Mẫn híp mắt, lộ chút không vui. Nguyên Thương lập tức bắt động thanh sắc gấp một chút trong bát, bình thần nhai hai cái, nuốt xuống.

Cổ Nguyệt Mẫn lại rót cho nàng một chén rượu, ánh mắt sáng lên, nói : “Ngon không ?”

Nguyên Thương gật đầu, vừa ăn vừa uống, mà Cổ Nguyệt Mẫn một bên giúp nàng gấp thêm đồ ăn, nói : “Đây là lần đầu tiên ta xuống bếp.” Trong giọng nói mang một chút đắc ý của tiểu nữ nhi.

Nguyên Thương chậm rãi ăn xong mấy món, hỏi : “Còn không ?”

Cổ Nguyệt Mẫn cười nói : “Còn, ta xuống bếp lấy cho ngươi .”

Đợi đến khi thân ảnh Cổ Nguyệt Mẫn biến mất, Nguyên Thương sắc mặt nhanh chóng biến đổi, từ trong ngực lấy ra các loại bọc giấy gói dầu cùng binh sứ, các loại thuốc giải độc, thuốc bột, đều cho vào miệng, sau đó vận công, sắc mặt nóng lên, trong miệng phun ra một ngụm trọc khí, rồi mới đem giải được cất đi.

Không hổ là Cổ Nguyệt Mẫn, có thể đem thứ tốt làm thành hương vị có thể so với độc dược, khắp thiên hạ chắc cũng chỉ có một người !

Một bóng đen ở gần đó bay từ tường viện tới, thì ra là Tô Âm.

“Thiếu gia, người ngươi muốn tìm đã có tin tức.”

“Ừ.” Nguyên Thương lên tiếng, hỏi, “Sống hay chết ?”

Tô Âm nói : “Vị sư huynh này thật đúng là mệnh lớn, còn sống. Nghe nói được thương hội Triều Tiên cứu. Chỉ là chuyện cũ đã quên, võ công cũng đã

mất. Ta đã thông tri cho Tiểu gia, cửu cửu của thiếu gia đã phái người đón hân, đi đón hân chính là vị sư đệ thân thiết với hân.”

Nguyên Thương hạ mi mắt, nói : “Quên đi cũng tốt. Ta cũng không còn là Tô Kì trước kia, hân cũng không còn là Chu Vân Tuyền trước đó.”

Tô Âm gật đầu. Hân đã biết chuyện của tiểu thư cùng Công chúa. Nhà giàu người ta, nuôi dưỡng luyện đồng, có long dương chi hảo [chuyện nam nam] cũng không ít, ma kính chi phích [chuyện nữ nữ] cũng không phải không có. Hân tâm tư đơn thuần, thời đại này không phải Tống Triều, cũng không có Chu Hi *, địa vị của nữ tử cũng không như Đường triều - không có hậu thế [con nối dõi] thì không thể tham chính, Tô Âm vị nhân sĩ võ lâm này không có đọc sách, không cảm thấy có gì không ổn.-----

(*) Chu Hi - 朱熹 (1130-23/4/1200), nhà tư tưởng đời Tống, tự Nguyên Hối 元晦, hiệu Hối Am 晦庵, người Vụ Nguyên, Huy Châu (nay thuộc tỉnh Giang Tây, Trung Quốc), đỗ tiến sĩ năm Thiệu Hưng thứ 18 (1148).

Lí luận của Chu Hi về thiên lí và nhân dục yêu cầu mọi người phải tự an với phận mình, không được mưu cầu thay đổi số phận gọi là Tồn thiên lí, diệt nhân dục.

Tô Âm nói : “Thiếu gia, ta đã tìm hiểu rõ ràng, rất nhiều võ lâm nhân sĩ ở Gia Hưng đã biết ngươi là thiếu chủ Thiên Cơ Môn, ngày mai người chỉ cần thuyết phục vài vị cao thủ Hậu thiên đình, liền có thể uy hiếp quần hào. Công phu của thiếu gia hiện tại so với ta lợi hại hơn nhiều lắm, nhất định không có vấn đề.”

“Không đơn giản như vậy.” Nguyên Thương lắc đầu nói, “Lữ Chấn Hải tổ chức một đại hội võ lâm long trọng như vậy, chẳng lẽ là để lót đường cho ta ? Ngươi cũng quá coi thường hân ! Dựa theo kế hoạch mà làm !”

“Vâng !” Tô Âm càng ngày càng thờ phụng vị tiểu chủ nhân này, chính mình không nghĩ ra, vậy nghe theo nàng là được.

Tô Âm rời đi không lâu, Cố Nguyệt Mẫn đã trở lại, trong tay còn mang theo hai cái mâm tiên điểm [tươi đẹp] mê người, cười nói : “Ta còn nhớ rõ ở kinh thành, ngươi đã nấu cháo cho ta.”

Nguyên Thương trên mặt ý cười tan ra, nói : “Ta còn có thể làm những thứ khác, về sau sẽ làm cho ngươi ăn.” Nghĩ thầm, về sau Công chúa Điện muốn xuống bếp, trăm ngàn lần phải ngăn cản, không tiếc làm thay !

“Được.” Cố Nguyệt Mẫn giúp nàng lau rượu bên môi, làm như không để ý hỏi, “Vừa rồi ngươi đi giáo huấn Lữ Thiên Tứ ?”

Nguyên Thương trong lòng ghen lại, dâng lên một chút tức giận. Chỉ là giáo huấn hân một chút, không đến một canh giờ đã biết ? Âm thanh lạnh lùng nói : “Mẫn nhi tin tức thật linh thông, chứ không phải là đau lòng đi ?”

Cố Nguyệt Mẫn bắt vì sợ động, nhìn nàng, cũng không giải thích, ngữ khí mang ủy khuất nói : “Thập Tam, ngươi trễ như vậy mới về, ta đợi ngươi đến hai canh giờ.”

Ngữ điệu hơi thấp, thanh âm khẽ run, lê hoa đài vũ *.

(*) Lê hoa đài vũ : Lúc khóc vẫn xinh đẹp như hoa lê trong mưa.

Nguyên Thương ngạc nhiên, có chút luống cuống. Cố Nguyệt Mẫn như vậy... khiến con tức của nàng cũng tan mất.

Định thần lại, kéo thân thể mềm mại bên cạnh qua, ôm chặt lấy.

Cố Nguyệt Mẫn tựa vào lòng nàng, về mặt ý cười, bung chén rượu đưa đến bên môi nàng.

“Đừng rồi !” Cố Nguyệt Mẫn nhìn Nguyên Thương chậm rãi uống rượu, ngón tay đặt trên ngực nàng, nhẹ nhàng mở miệng, đầu ngón tay cách mấy tầng y phục đặt trên ngực trái mềm mại, “Có một cô nương xinh đẹp tự xưng là ' bằng hữu ' của ngươi tới tìm.” Nguyên Thương phun ra ngụm rượu, ho khan không ngừng. Cố Nguyệt Mẫn đau lòng xoa lưng : “Thập Tam, uống chậm một chút, không ai tranh với ngươi.”

Đã nghe qua bản lĩnh Túc Sa Duyệt Dung yêu nghiệt, Nguyên Thương cuối cùng cũng hiểu trực giác nguy hiểm của mình đến từ đâu ! Khó trách Cố Nguyệt Mẫn chuẩn bị một bàn độc được lớn như vậy - Từ lần Chu Vân Tuyền tới nay, Nguyên Thương là lần thứ hai lĩnh hội sức mạnh dấm chua của Công chúa Điện hạ. Lần này so với lần trước rõ ràng cao hơn ! Nàng đã nói mà Công chúa Điện hạ sao có thể cười đến khiến cho người ta sợ hãi !

Nguyên Thương cuối cùng thuận khí, nói : “Ngươi đó tên gì ?”

Cố Nguyệt Mẫn cười nói : “Tên là A Sừ Na Khả Nhị, nghe nói là cùng A Sừ Na Quốc đến đây.” Đại hội võ lâm, không chỉ có người Hán, ngay cả cao thủ thảo nguyên cùng một ít người võ lâm Triều Tiên, Nam Cương cũng nhin không được đến đây.

Cố Nguyệt Mẫn tươi cười bỗng nhiên mang theo một chút trêu tức : “Thập Tam nhà ta thật có mị lực, mỹ nhân thảo nguyên cũng lừa được đến đây !”

Nguyên Thương nói : “Ồ thảo nguyên bị hôn mê, chính là do đại ca A Sừ Na cùng Khả Nhị đã cứu ta. Ta rất cảm kích. Lúc trước ta theo cô cô rời Tần Dương, không cùng bọn họ từ biệt, lúc đó không để ý, hiện tại nghĩ đến thật sự là không nên.”

Cố Nguyệt Mẫn tươi cười trên tức dần dần thu liễm, trầm mặc không nói.

Nguyên Thương hiện tại đã bắt đầu hiểu được cách đối nhân xử thế, thấy Cố Nguyệt Mẫn im lặng, nghĩ đến có lẽ do mình xưng hô với huynh muội A Sử Na quá mức thân mật, khiến Cố Nguyệt Mẫn tức giận. Cầm lấy tay Cố Nguyệt Mẫn, đang muốn lên tiếng, đã thấy Cố Nguyệt Mẫn ngẩng đầu nhìn nàng, trong mắt mơ hồ hiện sương mù.

Nguyên Thương nghi hoặc nói : “Sao vậy ? Ngươi nếu không muốn, ta không gặp bọn họ nữa là được.” Để Tô Âm thay mặt nàng đi cảm tạ cũng được.

“Thập Tam.” Cố Nguyệt Mẫn nhẹ giọng gọi, “Ngươi vì sao gạt ta ?”

“Cái gì ?”

Cố Nguyệt Mẫn nhẹ nhàng tựa vào lòng nàng, nói : “Ngươi chỉ nói tâm mạch của ngươi bị tổn hại, nhưng lại không cho ta biết, lúc đó ngươi bị thương nặng như vậy.” Chuyện lúc đó, Nguyên Thương đều tránh nặng tìm nhẹ kể qua, Cố Nguyệt Mẫn lúc đó không nói, âm thầm điều tra, nhất thời chưa rõ ràng. Nếu không phải A Sử Na Khả Nhị là cô nương đơn thuần bị Cố Nguyệt Mẫn lừa từ đầu tới đuôi khai báo rõ ràng, đến hôm nay Cố Nguyệt Mẫn cũng khó mà biết được những điều này.

Nguyên Thương giật giật môi, như muốn nói cái gì, nhưng cuối cùng nuốt trở lại, ngừng lại một lát, nói : “Cũng không nghiêm trọng như vậy, bị thương ngoài da thôi.”

“Thập Tam...” Cố Nguyệt Mẫn đầu tựa vào hõm vai của nàng, giọng nói mang chút chua xót, “Từ lúc quen biết đến nay, ngươi vì ta chịu không ít khổ. Giống như bàn đồ ăn đêm nay...”

Cố Nguyệt Mẫn lấy đũa gấp một khối hoa quế cao, “Bên trong là dấm chua, muối cùng bột hoàng liên, ngươi lại mặt không đổi sắc nuốt vào. Biết ta làm việc xấu, vì sao cuối cùng lại vì ta nuốt xuống tất cả, một chút oán giận cũng không có ?” Đem khối hoa quế cao đặt ở bên miệng, “Quả thật vừa đắng vừa chát lại vừa mặn. Thật sự là thứ khó nuốt nhất trên đời, có phải không ?”

Nguyên Thương lắc đầu, “Ngươi làm, cái gì ăn cũng ngon.” Nói từng chữ, vô cùng chân thành. Cũng không biết Phò mã gia Nguyên Thương ' thập nhị tứ hiếu ' [hai mươi bốn tấm gương hiếu thảo] thật sự nghĩ độc được của Công chúa Điện hạ nàng đều có thể chịu đựng hết, hay là đã học xong đồ ngon đồ ngọt.

“Ngươi luôn như thế.” Cố Nguyệt Mẫn cắn môi dưới, ôm lấy cổ nàng, “Ngươi cứ thế không tin ta sao ? Ngươi cảm thấy, Công chúa ta không xuống bếp, lần đầu tiên nấu ăn thì sẽ làm tới khó ăn như vậy, nên được ngươi tha thứ, được ngươi dung túng, được ngươi bảo hộ, một chút gió sương cũng chịu không được ?”

Nguyên Thương kiên định lắc đầu, “Không phải bởi vì ngươi là Công chúa. Ta toàn tâm đối đãi ngươi, chỉ vì ngươi là người trong lòng của ta. Người bên ngoài dù là nữ hoàng hay nữ thần, thì có liên quan gì đến ta ?”

Cố Nguyệt Mẫn nghe nàng vô tình thổ lộ, nén cười, vừa tức giận lại vừa cảm động.

“Ngươi là đứa ngốc ! Ta rõ ràng là một đại phiền toái, ám sát, phản loạn, tiêu diệt địch, tất cả mọi chuyện đều do ta dựng lên, kết quả đều liên lụy ngươi vì ta mà chịu thương tổn. Ta biết ngươi cam tâm tình nguyện, nhưng ngươi không biết ta sẽ đau lòng sao ?”

Còn nhớ rõ ngày ấy trên thảo nguyên, nghe thấy câu kia của thị vệ truyền tin, trước mắt bỗng nhiên tối sầm.

Khi đó, tên thị vệ truyền tin nói : “Đại công tử , xảy ra việc lớn rồi ! Mộ Dung tướng quân phái binh tới đưa tin, không ngờ là người Hung Nô giả mạo, Nguyên đại nhân một mình chạy về phía Đông , Lục đội trưởng đã đuổi theo ! “

Nàng chỉ cảm thấy đất núi rung chuyển, ngay cả đứng cũng không vững. Nàng hít thở thật sâu, không để mình ngã xuống, chỉ nghe thấy âm thanh chính mình giống như hồn phách xuất khiếu [bay mất] không còn sức lực, nhưng không tin hỏi : “À , ta không nghe rõ, ngươi nói lại một lần nữa !”

Ngữ khí nhẹ nhàng nhưng yêu dị, bình tĩnh, tự nhiên giống như xưa... Không, là so với khi xưa càng bằng phẳng, nhu hòa.

Nàng không tin, Nguyên Thương sao lại dễ dàng bị hãm vào vòng vây, Cố Nguyệt Mẫn nàng sao không phát giác mưu kế của địch nhân ? Không, nàng không tin ! Nàng sao để Thập Tam từ khe hở ngón tay của nàng chạy mất, rơi vào bẫy địch nhân rồi ? Sao có thể ?!

Thẳng đến khi thị vệ truyền tin lặp lại lần nữa, nàng chợt cảm thấy ngực một trận lạnh lẽo, toàn thân phát run.

Nếu nàng là một Công chúa tầm thường, thì có thể khóc nháo có thể thương tâm có thể tức giận, nhưng nàng không phải ! Tánh mạng Nguyên Thương đang cận kề nguy hiểm, nàng phải trấn tĩnh hơn so với bất kì ai, nàng muốn đem Nguyên Thương cướp trở về !

Ngay cả nàng cũng không biết đã làm sao điều binh khiển tướng chỉ huy thuộc hạ, cũng không nhớ rõ sau đó đã an bài, khẩn cầu Thành Thiên Phách cùng mình tìm kiếm ra sao. Nhưng mà, rốt cuộc vẫn muộn !

Đợi đến khi tìm được thi thể Hắc Kỳ Lân bị loạn tên bắn chết, Cố Nguyệt Mẫn lúc ấy liền hôn mê bất tỉnh. Nếu không phải Thành Thiên Phách cứu nàng, nàng suýt nữa tẩu hỏa nhập ma mà chết.

Không tìm thấy Nguyên Thương, còn không nhìn thấy thi thể, Cố Nguyệt Mẫn sẽ không tin. Nàng thà nghĩ rằng người Hung Nô đã bắt cóc Nguyên

Thập Tam của nàng. Vương đình... Đứng, vương đình ! Nàng một phen hóa thiêu vương đình, không tin người Hung Nô không giao người !

Thẳng đến khi vương đình cháy sạch không còn một mảnh, người Hung Nô đều bị cô cháu nàng giết không còn mảnh giáp, cũng tìm không thấy Nguyên Thương.

Cố Nguyệt Mẫn không thể tưởng tượng được, cơ hồ bị bức điên rồi. Toàn bộ Mạc thị thương hành đều bị nàng chinh gà bay chó sủa, nếu không phải Cố Thường Y phát hiện ra dị thường của nàng, âm thầm bảo Mạc Ngôn quân thúc, chỉ sợ mạng lưới tình báo lớn nhất thiên hạ này cũng sẽ bị bại lộ ra ngoài. Cố Thường Y tự mình hạ lệnh, giúp Nguyên Thương tạo thế trong dư luận, đối với cháu gái bảo bối cam đoan : Mạc kệ chân trời góc biển cũng sẽ tìm nàng về, dù đã chết cũng sẽ đem thi thể trở về cho người xem !

Cố Nguyệt Mẫn lúc này mới yên tĩnh.

Trở lại phủ Công chúa ở kinh thành, Cố Nguyệt Mẫn trông coi cẩn thận, ngày ngày chờ tin tức. Mỗi ngày, Tâm nhi đều hỏi : “Mẫu thân, phụ thân khi nào thì trở về ?”

Ngày qua ngày, Cố Nguyệt Mẫn lại không khỏi sinh ra hận ý. Nguyên Thập Tam, người sao có thể nhẫn tâm như thế ? Người có phải cũng muốn học theo mẫu thân ta, bản thân dù chết... cũng muốn khiến người trong lòng còn sống phải thương tâm ?

Hận này, dần dần chuyển thành tuyệt vọng.

Cố Nguyệt Mẫn là một nữ tử kiên cường, nhưng nhìn không được đối với Mạc Ngôn lộ ra biểu tình thương tâm của đứa nhỏ. Một đêm kia, Mạc Ngôn nói gần nói xa, khiến nàng nhìn không được ở bên cạnh người thân cận nhất toát yếu đuối ở đáy lòng, khóc không thành tiếng : “Mặc đi, nàng... Ta không tìm được nàng !”

Không tìm thấy Thập Tam của nàng, nàng tìm không thấy Thập Tam của nàng.

—Nguyên Thập Tam, chỉ cần người trở về, ta sẽ không hận người nữa. Ta sớm biết người không thích triều đình tranh đấu, người thích cuộc sống vô lâm, người thích du lịch khắp nơi, thích đi Triều Tiên tìm nhân sâm, thích đi Nam Cương săn bắn, tốt thôi, ta sẽ cùng người đi. Chỉ cần người trở lại bên cạnh ta.

Ngày ấy khi nhìn thấy Nguyên Thương trong đám người, Cố Nguyệt Mẫn ngay cả mở miệng gọi nàng cũng không có dũng khí, chỉ có thể đi theo phía sau nàng, sợ rằng bóng dáng này là ảo ảnh do nàng tương tư nhiều ngày. Ổn định tâm tình, chậm rãi tìm kiếm, chậm rãi đến gần, mắt thấy Ngọc Khanh Hồng rời đi, Nguyên Thập Tam một mình ngồi ở trong đình uống rượu giải sầu, nhìn không được nâng tay áo khẽ múa, chỉ mong nàng sẽ mỉm cười.

—Thập Tam a, người muốn cái gì, ta sẽ cho người cái đó ! Người thích chuyện giường chiếu, ta nguyện ý ngày ngày ghénh phụng cầu hoan; Người muốn xưng bá vô lâm, ta sẽ lợi dụng những thứ trong tay giúp người tất cả, đem hình tượng của đại hội vô lâm khuếch trương đến thảo nguyên phương Bắc, những nơi xa xôi ở phía Nam, thậm chí dùng bỏ câu đưa tin cho Triều Tiên, An Nam truyền bá khắp nơi; Ta biết rõ trong lòng người chỉ có ta, nhưng thấy người thân cận với người bên ngoài, ta cũng nhìn không được trên cột người, dù là người đi giáo huấn Lữ Thiên Tứ, nhưng ta biết người cùng vị thiếu niên hiệp sĩ - nghĩa huynh này đơn độc ở chung một chỗ, cũng nhìn không được ghen tuông.

—Thập Tam a Thập Tam, người nói, ta yêu người sâu bao nhiêu ? Vì sao, người một chút tự tin cũng không có ?

Cố Nguyệt Mẫn bị Nguyên Thương gắt gao ôm vào lòng, roi lệ đầy mặt, “Lý tưởng của ta cùng tình cảm của ta với người, lấy thủ đoạn của ta, sẽ có thể vẹn toàn đôi bên; Cho dù không thể vẹn toàn đôi bên, vinh quang hoàng thất, dân chúng thiên hạ, cũng sẽ có nhiều con cháu Cố thị quan tâm, người sao có thể nghĩ rằng, ta chắc chắn sẽ bỏ người mà cô thủ hoàng thành ?”

“Thập Tam, người phải nhớ kỹ, từ ngày ở Bạch Mã Tự bắt đầu, người ở trong lòng ta, đã nặng như Thái Sơn. Không được hoài nghi, không được dao động. Ai bảo ta đã động chân tình ? Chỉ có thể theo tâm tư tiểu nhi nữ của mình, phụ người trong thiên hạ cũng sẽ không phụ người...”

Nguyên Thương nhắm mắt lại hôn nàng, bất luận khoe môi làn da, chạm vào nhau, đều cảm thấy như đang hòa tan trong thân thể đối phương.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Tha Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 103: Đại Hội Võ Lâm

Cố Nguyệt Mẫn nhìn lâu như vậy, thẳng đến khi trừ tính một bàn rượu và thức ăn đêm nay mới mượn cơ hội nói với Nguyên Thương. Nếu Nguyên Thương là người chỉ biết làm, có buồn bức cũng không nói, thì Cố Nguyệt Mẫn chính là người khi làm thì sẽ nói người biết. Nàng yêu người một phần, vì người làm một phần, liền muốn cho người biết một phần này, cho người biết nàng đã làm cho người bao nhiêu chuyện, cho người biết nàng yêu người sâu đậm bao nhiêu.

Cố Nguyệt Mẫn cười duyên, gấp một miếng trong đĩa ngó sen, còn dính một chút mật ngọt, tự mình dứt đến bên miệng nàng: “Lần đầu tiên ta nấu ăn, người ăn đầu tiên là người; lần đầu tiên ta yêu một người, người cũng là lần đầu tiên động tình. Không thể ăn cũng phải nói cho ta biết, mất hứng cũng

phải nói cho ta biết, ngươi sao có thể luôn nhân nhượng, dung túng ta như vậy? Thập Tam a Thập Tam, ngươi có biết hay không, ta sẽ được sủng mà kiêu [được cưng chiều mà kiêu ngạo] -”

“Đây mới là ta dụng tâm làm, ăn ngon không?” Híp mắt cười.

Nguyên Thương gật đầu, vì tò vò lời này là chân thật, chủ động cắn thêm một cái.

Ai nói lần đầu tiên xuống bếp nhất định phải khó ăn? Công chúa Điện hạ yêu nghiệt còn chưa có chuyện không thể làm! Một chút trù nghệ mà thôi, có đầu bếp một bên chỉ dạy, một chút thức ăn cũng dễ như trở bàn tay thôi? Về hương vị, đều là dùng những thứ tốt nhất, phần tâm ý cũng đã hòa tan bên trong vị ngọt ngào này, Nguyên Thương ngọc này sao lại ăn không được?

Cố Nguyệt Mẫn vừa lòng gật đầu, nói: “Nếu ngươi lại dám suy nghĩ miên man, ngươi xem ta sẽ thu thập ngươi thế nào! Tối lúc đó, không chỉ là trừng phạt bằng mấy món ăn!”

Nguyên Thương tuân theo nguyên tắc nói nhiều sai nhiều, không nói không sai, buồn bực hưởng thụ đãi ngộ mỹ nữ hầu hạ rượu và thức ăn.

Cố Nguyệt Mẫn vừa lòng gật đầu.

“Thập Tam a, hôm nay lúc A Sử Na Khả Nhị đến ngươi không ở đây, ta để bọn họ trở về. Bọn họ ngàn dặm xa xôi tới tham gia đại hội võ lâm, ngày mai ở Yên Vũ Lâu hẳn là có thể thấy.”

Nguyên Thương cảm thấy chính mình nên cảm tạ đối phương, tối nay đã trở về cũng không thể. Nào ngờ Cố Nguyệt Mẫn nắm lấy cảm của nàng, ánh mắt híp lại nguy hiểm như hồ ly, “Thương thế của ngươi đều do Khả Nhị cô nương băng bó? Nói như thế, nàng chẳng phải đã xem qua thân thể của ngươi?”

Nguyên Thương đầy người mồ hôi lạnh. Vị Công chúa Điện hạ máu ghen như trước không bỏ qua, không buông tha, tối nay chỉ e khó có thể ngủ ngon...

Đúng như Cố Nguyệt Mẫn sở liệu, ngày thứ hai, đại hội võ bắt đầu, Yên Vũ Lâu - Gia Hưng người đông tấp nập. Cho dù Yên Vũ Lâu đã được Lữ Chấn Hải xây dựng thêm không ít, nhưng cũng không thể chứa hơn cả ngàn nhân sĩ võ lâm. Cuối cùng chỉ có thể đem đại hội võ lâm mở rộng ra phía ngoài Yên Vũ Lâu.

Là một quốc gia đứng đầu, tài đại khí thô, bày ra mấy trăm bàn yến hội, rượu ngon món ngon đều có đủ!

Đoàn người Nguyên Thương khoan thai đến chậm, khi đến nơi đã ồn ào tiếng người. Cũng may thế giới này có nội công, có thể thay thế âm thanh micro, bằng không cũng không biết chủ sự phải ở trong loại tràng cảnh hỗn loạn này lên tiếng như thế nào.

Nguyên Thương luôn thức dậy sớm, ít khi ở trên giường mê man dậy trễ, giai nhân tối hôm qua điềm đậm đáng yêu kì thực âm mưu liên tục đem nàng chà đạp đến nửa đêm. Luôn ở bên dưới nay Cố Nguyệt Mẫn chuyển ở phía trên, giống như học nấu ăn dễ như trở bàn tay, học hành bài bản. Nếu không phải Nguyên Thương công lực cao thâm, hôm nay đại hội võ lâm cũng khó tham gia.

“Tô thiếu chủ, Minh Huy Công chúa, Ngọc nữ hiệp, Tô thiếu hiệp, chư vị đại sư Bạch Mã Tự, hoan nghênh hoan nghênh!” Ở đầu phổ phụ trách tiếp đãi là một quan viên Lễ bộ của Đại Lữ quốc, là người võ lâm hắc bạch lưỡng đạo đều dính, ai trong đoàn người Nguyên Thương hẳn cũng nhận thức!

Chưa bao giờ mặc nam trang màu trắng, Nguyên Thập Tam bị Cố Nguyệt Mẫn bắt buộc hiếm khi mặc trường bào bạch sắc, tay cầm chiết phiến, anh tuấn tiêu sái, lạnh nhạt thông dong. Cố Nguyệt Mẫn đi bên cạnh nàng, hé miệng cười nhẹ, không nói một lời, nghiêm nhiên bộ dáng phu xướng phụ tùy [chồng nói vợ nghe].

Nhân sĩ võ lâm đối với hai người nghe danh đã lâu đều đồng loạt đem ánh mắt đặt trên đôi bích nhân [người đẹp] này.

“Thì ra là thiếu môn chủ thế hệ này của Thiên Cơ Môn? Nghe nói Lữ Chấn Hải ở Hồ Châu vây quét muốn tiêu diệt hần, hần vận dụng “ Xuyên Vân Tiễn “ phá cửa mà ra!”

“Hắc, lúc ấy ta đi ngang qua Hồ Châu, may mắn thấy chuyện rầm rộ đó! Chắc chắn, người ta nói “ Một tên Xuyên Vân Tiễn bay về trời - Trăm ngàn anh hào gặp lại nhau, quả nhiên không giả a!”

“Lữ Chấn Hải luôn nghĩa khí, sao lại dùng binh mã của triều đình bao vây tiêu diệt Tô môn chủ đến tham gia đại hội võ lâm?”

“Do ngươi không biết! Nghe nói môn chủ Thiên Cơ Môn - Cố Thường Y cùng Tô thiếu chủ, hai người ban đêm xông vào hoàng cung Đại Lữ ăn cắp Giao Long Giác, đi lại tự nhiên, khiến Lữ Chấn Hải mất hết thể diện!”

“Bệ hạ nhà ta sao lại như vậy? Chỉ là do tác phong làm việc của cấp dưới! Hoàng cung đạo bảo cái gì, Thừa tướng chúng ta nói, Giao Long Giác vốn là giả, nếu là thật, bọn họ sao có thể thoát được?”

Người Đại Lữ, người Đại Yên, người Cao Ly, người Đột Quyết... Đều ngồi trong yến hội, vốn là người võ lâm, tính tình nóng nảy không ít, đều có chủ kiến riêng, đối lập tranh phong, nếu không phải có nhiều cao thủ võ lâm “có mặt mũi” hơn ngồi đó, nói không chừng đã đánh vài trận.

Với thân phận Nguyên Thương đương nhiên ngồi trong Yên Vũ Lâu, chiếm hai bàn. Lữ Thiên Tứ không để ý ánh mắt mấy nghìn người, ôm bình rượu ngồi xuống bàn của Cố Nguyệt Mẫn cùng Nguyên Thương.

Cố Nguyệt Mãn nhân lúc không ai chú ý cười nhẹ một tiếng, tay đặt trên tay trái Nguyên Thương, nhẹ nhàng xoa xoa vài cái trấn an nàng, Nguyên Thương trong lòng rung động, mới nhìn xuống dấm chua.

Khi tới chính ngọ[giữa trưa], mọi người dùng bữa, Lữ Chấn Hải một thân trường bào màu vàng, đứng ở lầu ba của Yên Vũ Lâu, tay phải nâng chén, nói: “Chư vị ——”

Hai chữ, mọi người đều cảm thấy lời nói vang bên tai, không khỏi yên tĩnh lại, ngẩng đầu nhìn hấn.

Chỉ hai chữ, liền để lộ ra hấn võ học đã đạt tới cảnh giới Tiên thiên.

“Chư vị võ lâm anh hào, tham gia đại hội võ lâm do Lữ mỗ tổ chức, Lữ mỗ một lần nữa đa tạ!”

Mọi người đều nói:“Lữ Hoàng khách khí!”

“Đại hội võ lâm của Lữ tiên bối, bọn ta luôn chờ đợi!”

“Đúng vậy đúng vậy!”

Lữ Chấn Hải mỉm cười, nói: “Rất nhiều người đều nói, ta tổ chức đại hội võ lâm lần này, là vì chống lại binh mã Đại Yên! Nếu không phải Minh Huy Công chúa và Tô thiếu chủ đến tham gia, chỉ sợ hơn phân nửa người đều bị dọa chạy!”

Mọi người nghe thấy lời nói của hấn mang theo trêu chọc, đều thức thời phối hợp cười ha ha.

Lữ Chấn Hải lại nói tiếp: “Nếu thật như vậy, Lữ Chấn Hải ta còn là Lữ Chấn Hải sao? Công là công, tư là tư! Đại Yên cùng Đại Lữ ta giao chiến, đều có binh tướng đường đường chính chính công phạt, mà đại hội võ lâm, Lữ Chấn Hải ta lấy thân phận người võ lâm mà tham dự, cùng triều chính không có liên quan! Chư vị có thể yên tâm, sẽ không để nhân sĩ võ lâm cùng quân đội Đại Yên chém giết!”

Mọi người sớm nghi ngờ, lo lắng đại hội võ lâm là nhằm vào Đại Yên. Phải biết rằng, mặc kệ người võ lâm ở Đại Yên hay là Đại Lữ, trong lòng trong mắt đều cảm thấy Đại Yên mới là hoàng triều chính thống. Nếu để bọn họ đi tấn công hay ám sát người Hung Nô, đều cảm thấy là vì đại nghĩa, nhưng hoàng triều tranh bá thì... Người võ lâm cũng không muốn nhảy vào vùng nước đục này. Nếu muốn nhập sĩ, đã sớm làm quan, cần gì phải đến tham gia đại hội võ lâm?

Quần hào được Lữ Chấn Hải ở trước mặt cam đoan, đồng loạt thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy hấn làm Hoàng đế cũng không mất hào khí của người võ lâm, bất giác hào cảm lại tăng thêm một bậc.

Lữ Chấn Hải mị lực là ở chỗ này!

“Hôm nay võ lâm thịnh hội, chọn ra thiếu niên đệ nhất cao thủ! Ba vị bên cạnh ta, đều là đệ tử của ta! Chỉ cần dưới ba mươi tuổi, bất luận thân phận nam nữ hay quốc gia, chỉ cần có thể tiếp được bọn họ, mỗi người hai mươi chiêu, liền có thể tham gia cuộc chiến ngày mai tranh chức quán quân! Chính là phải theo quy củ - đến lúc thì phải ngưng, không thể hạ sát thủ!”

Lữ Chấn Hải ha ha cười hai tiếng, nói: “Ăn uống đã no đủ, chúng ta liền bắt đầu tuyển võ vòng thứ nhất!”

Lôi đài đã được dựng lên, trên mặt hồ Yên Vũ Lâu, đặt một đài gỗ thật lớn.

Dưới đài xoay tay chuẩn bị, bỗng nhiên có người quát lớn một tiếng: “Khoan đã! “

Mọi người nghe tiếng nhìn lại, liền thấy Lữ Thiên Tứ - một thân võ sĩ phục màu vàng, vẻ mặt nghiêm nghị.

“Ồ?”

Lão tử vừa nói xong, con liền phản đối, đây là chuyện gì?

Lữ Chấn Hải tuy rằng đã quen nhi tử hay cùng mình đối nghịch, nhưng không nghĩ thời khắc này hấn cũng quấy rối, nếu xử lý không tốt, thì sẽ đánh mất uy tín của hấn, không khỏi nhũn mảy nói: “Thiên Tứ, ngươi làm gì vậy?”

Lữ Thiên Tứ không để ý đến hấn, nhẹ nhàng nhảy, đứng trên hàng rào, mặt tươi cười, đối với quần hào nói: “Nếu chỉ là vì danh hào đệ nhất thiên hạ, ta đã thua bởi Tô thiếu chủ chẳng phải ngay cả xuất thủ cũng không cần?”

Mọi người cười ha ha, có người nói khích: “Ha ha, ngay cả Lữ đại công tử cũng không cần ra tay, ta lại càng không có hy vọng! “

Lữ Thiên Tứ cười nói: “Võ lâm thịnh hội, không chỉ chọn ta cao thủ đệ nhất thiên hạ, là cơ hội để người trong võ lâm chúng ta luận bàn! Theo thiên ý * của Lữ Thiên Tứ, phải là bất luận tuổi tác, quốc gia, giới tính, chỉ cần là nhân sĩ võ lâm, đều có thể lên đài luận võ, quyết so cao thấp! Thắng đó là Đệ nhất thiên hạ hàng thật giá thật; Cho dù thua, cũng không uổng phí lần tham gia đại hội này!”

(*) Thiên ý: Ý kiến nông cạn (dùng để tự nói về mình với ý khiêm nhường).

“Hay!” Dưới đài quần hào đều đồng ý, rất nhiều người đều biết võ nghệ mình thấp kém, nhưng nguyện ý tại đây lộ mặt, cũng không nên đi không chuyên

này. Lữ Thiên Tứ nói, mọi người đều biết bản thân vô duyên với danh hào “Thiên hạ thứ nhất” trong lòng cũng cảm thấy vui vẻ.

Đúng thế, chúng ta tới nơi này, tuy rằng để chứng kiến Đệ nhất thiên hạ xuất thế, nhưng nếu chính mình có thể tham dự, chẳng phải là chuyện tốt đẹp?

Lữ Chấn Hải sắc mặt khó coi. Hắn vốn muốn tập hợp một số người cùng Đại Lữ hòa hiếu kết giao [kết giao hữu nghị] chống lại Đại Yên, nhưng đã được Thừa tướng Vu Quốc Chương nhắc nhở, phát giác việc này không khả quan. Hơn nữa bởi vì có Minh Huy Công chúa quấy rầy, khiến đại hội võ lâm quy mô lớn hơn ba lần, thậm chí còn có người Cao Ly, Đột Quyết, Nam Cương đến tham gia, muốn những người này đi ám sát tướng lĩnh của Đại Yên, không khác người si nói mộng [người ngốc nói mê]! Không có biện pháp, đành phải đem đại hội võ lâm từ “tính chất vì chính trị” gắng gượng biến thành “tính chất vì dân chúng”.

Hắn biết Nguyên Thương là thiếu chủ Thiên Cơ Môn, từng lĩnh giáo lợi hại năm đó của Cố Thường Y, hẳn thật sâu hiểu được Thiên Cơ Môn người người đều là quái vật, quyết không thể vì còn trẻ mà khinh thị - môn chủ Thiên Cơ Môn người nào không phải đều trước hai mươi tuổi tiến vào Tiên thiên?

Hắn trái lo phải nghĩ, mới lấy “Tuyển chọn cao thủ thiếu niên Đệ nhất thiên hạ” để tránh bản thân cùng Nguyên Thương giao thủ, bảo trì uy tín tuyệt đối của mình ở đại hội Đồng võ lâm.

Không nghĩ tới bị con mình xáo trộn!

Lữ Chấn Hải là người trải qua mưa gió, tâm tình nhanh chóng thay đổi - Thôi, cho dù tiểu tử Tô Kỳ này là Tiên thiên, chẳng lẽ hắn còn không đối phó được một tiểu mao từ Tiên thiên hơn mười tuổi?

Cố Nguyệt Mẫn trong mắt hiện lên tươi cười không dễ phát hiện. Lão hồ ly, cố ý muốn hạ thấp danh hiệu “Đệ nhất thiên hạ”? Thập Tam nhà ta mới không thêm Đệ nhất thiên hạ dóm, muốn thì phải làm Đệ nhất thiên hạ chân chính! Trừ bỏ cô cô cùng ngũ đại tông sư, cho dù là Lữ Chấn Hải cũng không nhất định là đối thủ của Thập Tam!

Cố Nguyệt Mẫn nắm tay Nguyên Thương thật chặt, nhìn sườn mặt tuần mỹ không mất đi kiên nghị, thấy trong mắt nàng tự tin vui vẻ, bất giác có chút thất thần.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Tha Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 104: Lục Hắc Quan, Nữ Sắc Lang

Người đến tham gia đại hội võ lâm, bất luận danh khí cao hay thấp, danh tiếng tốt hay xấu, ít nhiều đều có nghe qua. Thực lực mọi người ở cấp bậc nào, trong lòng đều có tính toán. Quần hào rất ăn ý dựa theo thực lực từ thấp đến cao lên đài. Bọn họ cũng hiểu được, càng lên đài trước, thực lực càng thấp, bọn họ đi lên chỉ để lộ mặt.

Đợi cho cao thủ Hậu thiên từ từ lên đài, Lữ Thiên Tứ rút cuộc cũng lên.

Lữ Thiên Tứ đã là Hậu thiên đỉnh, cùng Cố Nguyệt Mẫn tương đương. Ở đây có Tiên thiên cao thủ, theo thứ tự là Lữ Hoàng đế, Tuệ Thông, cùng với Nguyên Thương. Cao thủ Hậu thiên khoảng hơn mười người, nhưng cao thủ Hậu thiên đỉnh chỉ có bốn người - Lữ Thiên Tứ, Cố Nguyệt Mẫn, Ngọc Khanh Hồng, cùng với thiếu chủ Lục Hắc Quan.

“Tô thiếu hiệp! Đã lâu không gặp!” Một người trung niên khoảng ba mươi tuổi cùng một tiểu cô nương mười ba mười bốn tuổi đi đến bàn của Nguyên Thương, chấp tay chào hỏi, mặt đầy ý cười.

Nguyên Thương hướng hắn chấp tay đáp lễ.

Cố Nguyệt Mẫn ngẩng đầu nhìn lên, bên cạnh A Sử Na là một tiểu cô nương mặc thanh y, nhìn Nguyên Thương liếc mắt một cái, ánh mắt chợt sáng lên, hỏi: “Sao người đi lại không nói một tiếng?”

Nguyên Thương ngồi nghiêm chỉnh, ngữ khí ôn hòa thản nhiên đáp: “Ta gặp cô cô Cố Thường Y, chưa kịp cùng các người cáo biệt.”

Khả Nhị cười nói: “Ta nghe nói người thành thiếu chủ Thiên Cơ Môn, có phải là rất lợi hại hay không?”

“Khả Nhị cô nương” Nguyên Thương còn không kịp trả lời, Cố Nguyệt Mẫn dùng ánh mắt ngăn nàng lại.

Cố Nguyệt Mẫn tươi cười chúc nghiệp mẫu mực thiên hạ, thanh nhã như gió. Cố Nguyệt Mẫn trước giờ đều ung dung cao quý, nhìn xuống thương sinh [bá tánh], đồng thời cũng có thể thu liễm tự nhiên. Đại hội võ lâm là vũ đài của Nguyên Thương, vì thế nàng thu liễm hào quang, không nói, bất động, như cây liễu ngày xuân, im lặng nhu hòa bầu bạn bên cạnh Nguyên Thương.

“A, người là tỷ tỷ tối hôm qua...”

“Đừng vậy!” Cổ Nguyệt Mẫn thân thiết nắm tay nàng ngồi bên cạnh mình, “Ngươi đã cứu phu quân ta, ta muốn cảm ơn ngươi thật tốt.”

“A, phu quân?” Khả Nhị vẻ mặt kinh ngạc nhìn Nguyên Thương, “Nhưng mà nàng là...” Nàng là nữ tử a...

“Suýt ——” Cổ Nguyệt Mẫn hướng nàng làm động tác chó có lên tiếng, “Đây là bí mật!”

Khả Nhị cái hiểu cái không gật đầu.

A Sừ Na quắc nhìn thoáng qua trang phục Nguyên Thương, lại nhìn Cổ Nguyệt Mẫn, vẻ mặt ý cười ngồi xuống, giống như cái gì cũng không biết, cái gì cũng không phát hiện.

“Vị nữ hiệp này, ta thấy ngươi thiên đình [giữa trán] no đủ, là tướng đại phú đại quý!” Một đạo sĩ trẻ không biết từ khi nào cũng đi tới bàn này, nắm lấy tay trái Ngọc Khanh Hồng sờ tới sờ lui.

Ngọc Khanh Hồng tát hất một cái, “Dâm tặc đáng chết, dám chiếm tiện nghi của lão nương!”

Đạo sĩ trẻ che má, vẻ mặt vô tội cùng ủy khuất: “Ta xem tướng miễn phí cho cô nương, cô nương sao lại đánh người?”

Ngọc Khanh Hồng tuy rằng có chút điêu ngoa tùy hứng, nhưng cùng Ngọc Lâu chủ có sáu bảy phần giống nhau, xinh đẹp động lòng người, phần lớn những hiệp sĩ gần đó từ sớm đã có suy nghĩ muốn tiến lại gần, chỉ là thấy nàng ngồi cùng đám người Cổ Nguyệt Mẫn, không biết thân phận của nàng là thị vệ Công chúa hay là người trong võ lâm, trong lúc nhất thời do dự chưa xuất thủ, thế nhưng lại để một đạo sĩ như tiểu bạch kiểm đoạt trước!

Lúc này thấy hất bị đánh một bạt tai, trong lòng đồng thời đều cảm thấy thoải mái.

Mà Cổ Nguyệt Mẫn... Quên đi, chuyện Tô thiếu chủ mấy ngày trước đá Lữ Thiên Tử một cước bay vào trong hồ còn sờ sờ trước mắt. Hơn nữa, Công chúa Điện đã là danh hoa có chủ, người bình thường không dám quấy rầy, dám quấy rầy cũng sẽ không tùy tiện xuất thủ.

Ngọc Khanh Hồng tức giận nói không ra lời. Rõ ràng là nàng bị tên đặng đồ từ này quấy rầy mà? Vì sao bây giờ lại giống như mình khi dễ hán? Nàng tuy rằng không có lộ mặt ở trên giang hồ, nhưng mà hung danh rõ ràng cũng là thiếu lâu chủ Thiên Ngọc Lâu, hậu nhân duy nhất trong ngũ đại tông sư, sao có thể bị người khác khinh bạc trước mặt mọi người?

Lập tức vỗ bàn đứng lên, rút kiếm đâm tới!

Đạo sĩ trẻ thân hình chột lóc, liền cùng nàng ở trong buổi tiệc truy đuổi qua lại.

Nguyên Thương nhìn thân hình hắt, thấp giọng nói: “Đó chắc là Lục Hắc Quan thiếu chủ - Trang Thanh Tuyền, cao thủ Hậu thiên đình?”

Cổ Nguyệt Mẫn sắc giọng: “Ở trước mặt Tiên thiên ngươi, hậu thiên sao được coi là cao thủ?”

Ngọc Khanh Hồng bất không được hán, ngược lại vạ lây người vô tội. Phần đông người xung quanh đều bị nàng “ngộ thương”.

Rốt cuộc có người phát hiện nhóm người Lục Hắc Quan trốn ở một góc, liền mắng: “Thiếu chương môn Lục Hắc Quan các ngươi sao không biết liêm sỉ? Khinh bạc tiên tử, quả thực vô sỉ vô cùng!”

Vài đạo sĩ trẻ Lục Hắc Quan vốn muốn tránh ở một góc làm bộ như không quen biết Thanh Tuyền, nhưng người khác đã chỉ vào mũi mà mắng, còn có thể tiếp tục tránh?

Bọn họ nháy mắt mấy cái, hỏi: “Chư vị, thiếu chủ nhà ta quang minh chính đại, sao lại không biết liêm sỉ, vô sỉ vô cùng?”

“Hán không vô sỉ, sao lại khinh bạc tay tiên tử?”

Chúng đạo sĩ trẻ lại nháy mắt mấy cái, vẻ mặt mê muội, “” Tiểu thư “ nhà ta giúp vị cô nương đó coi chỉ tay thôi mà, có nghiêm trọng như vậy sao? Lại nói thêm, còn bị hiểu lầm chịu một cái tát, “ tiểu thư “ nhà ta mới là người chịu thiệt đi?”

Đạo sĩ nói chuyện hai lần nói “ tiểu thư “ còn đề trọng âm, khiến cho mọi người ở lầu ba Yên Vũ Lâu đều ngậy ngậy cả người.

Đạo sĩ tiểu bạch kiểm này, lại là một cô nương?

Ngọc Khanh Hồng cũng sửng sốt một chút, nhìn kỹ, đôi phương tuy rằng thoát nhìn rất giống nam tử, nhưng mặt mày vẫn có thể nhìn ra vẻ mềm mại đáng yêu của nữ tử. Nhưng Ngọc Khanh Hồng cũng không có vì vậy mà dừng tay, ngược lại tức giận hơn.

—Nàng biết tâm ý của mẫu thân với Trường Công chúa, lại thấy qua Nguyên Thương cùng Cổ Nguyệt Mẫn thân thiết, ở trong cảm nhận của nàng, chỉ có hai loại, nam nhân là một loại sinh vật chỉ biết suy nghĩ bằng nửa thân dưới, còn nữ tử, thì phải như mẫu thân nàng đối với Cổ Thường Y toàn tâm toàn ý; như Nguyên Thương đối với Cổ Nguyệt Mẫn sinh tử không thay đổi, mà người trước mắt, cũng là nữ tử, vậy mà, vậy mà lại là một nữ sắc lang!

Vì thế hai Hậu thiên đình một đường đánh ra khỏi Yên Vũ Lâu, đảo mắt liền không thấy bóng người. Bốn hậu thiên đình, hai người chạy, một người ngồi ngay ngắn bên cạnh Nguyên Thương căn bản không có ý định lên sân khấu, chỉ còn một vị Hậu thiên đình - tiểu vương gia đang ở trên đài chiến đấu quần

hùng, đáng ghét hơn là tiểu tử này tay phải cầm kiếm, tay trái cầm một vò rượu!

“Chư vị, còn có ai lên không? Không có, vậy vị trí Đệ nhất thiên hạ này là của Tô thiếu chủ rồi! Đây này, sao không có ai lên? Ta đang chờ một người so với ta cao siêu hơn thay ta đánh tình địch Tô Kỳ này nữa!”

Lữ Thiên Tứ ở trên đài đùa giỡn, khiến Lữ Hoàng để tức giận muốn đau tim!

Lữ Thiên Tứ thua bởi Nguyên Thương mọi người đều biết, trừ bỏ Tiên thiên cao thủ, không có ai so được với Nguyên Thương. Mà cao thủ Tiên thiên - Tuệ Thông là một hòa thượng giáo hoạt, không màng danh lợi cả ngày nghĩ giúp Bạch Mã Tự “quyền tiền, khát thực [xin thức ăn]”, đương nhiên sẽ không cùng Nguyên Thương đối nghịch. Mà Lữ Hoàng để... Chẳng lẽ Lữ Hoàng để tự mình đi lên đánh con mình xuống rồi khiêu chiến “Tô thiếu chủ” thuộc bồi phạn cháu của mình?

Thắng cũng không về vang, thua lại càng mất mặt! Như vậy, Đệ nhất thiên hạ nhẹ nhàng thuộc về Nguyên Thương!

Hừ, thôi! Chỉ là hư danh! Chuyện kia trước buổi tối sẽ bắt đầu, dựa theo kế hoạch của hắn, vốn ngày mai mới tuyển võ lâm minh chủ, nếu chuyện xảy ra, đương nhiên sẽ không thành! Ai ngờ nghiệt tử Lữ Thiên Tứ này can quấy, trước tiên chọn ra minh chủ. Đến lúc đó đành phải lấy binh lực trong tay tạo áp lực, khiến chúng quần hùng nghe theo hiệu lệnh của hắn!

Chỉ là, luôn cảm thấy sự tình sẽ không thuận lợi như vậy... Sao thế được chứ? Rõ ràng đã hết sức cẩn thận...

Lữ Hoàng để âm thầm suy tư chỗ thiếu sót của sự việc, mà trên đài Lữ Thiên Tứ, vị Đông Hải tiểu vương gia - chủ nhà đã tuyên bố kết quả Nguyên Thương là Đệ nhất thiên hạ.

Thuận lợi giống như trò đùa.

Nguyên Thương nhíu mày. Kết quả này, tuy rằng cùng kế hoạch của nàng giống nhau, nhưng quá trình không có đạt tới hiệu quả nàng cần. Đệ nhất thiên hạ này, không đủ lực uy hiếp.

Cố Nguyệt Mẫn cười nhạt, khẽ tựa vào bên tai nàng, nói: “Thập Tam, ngươi xem, trò hay còn chưa bắt đầu đâu!”

Nguyên Thương nghi hoặc nhìn nàng, thấp giọng nói: “Ngươi lại chơi cái gì?”

Cố Nguyệt Mẫn không nói cho nàng, “Ngươi xem rồi sẽ biết.”

Đang lúc Lữ Hoàng để suy đoán do dự, bỗng nhiên có thị vệ truyền tin của Đại Lữ tiến đến báo cáo: “Bệ hạ, không tốt! Giặc Oa từ tiền phương tiến công đến đây!”

“Cái gì? Tiền phương?” Lữ Hoàng để cực kỳ hoảng sợ, sao lại là tiền phương? Hắn rõ ràng cùng Thừa tướng kế hoạch tốt lắm, dẫn giặc Oa đi Hoàng Hà...

Lúc này không cho phép hắn suy nghĩ nhiều, lập tức quát: “Giặc Oa xâm lấn, lập tức triệu Thừa tướng nghị sự!”

“Mẫn nhi, là ngươi...”

Cố Nguyệt Mẫn cười gật đầu, “Đây là một phần trong đó.”

“Ngươi muốn...” Nguyên Thương vừa hỏi ra hai chữ, Cố Nguyệt Mẫn ngón tay liền đặt trên môi nàng, ngăn lời kế tiếp.

“Chuyện này, ngươi không cần nhúng tay.” Cố Nguyệt Mẫn thần sắc ôn nhu lại kiên quyết. “Mưu kế đại nghịch bất đạo, để ta làm là đủ rồi!”

Nguyên Thương trong lòng trầm xuống. Nàng nghĩ Cố Nguyệt Mẫn cùng Lữ Thiên Tứ làm chỉ là chuyện liên quan đến đại hội võ lâm, không nghĩ đến dĩ nhiên lại có bốn chữ “đại nghịch bất đạo”.

“Rốt cuộc là chuyện gì?” Nguyên Thương nắm tay nàng không buông, “Nói cho ta biết.”

Bên ngoài Yên Vũ Lâu đã muốn lật trời, Lữ Thiên Tứ ở trên đài tự phong Phó minh chủ võ lâm, triệu tập thị vệ giải thích tình huống cho mọi người. Mà Nguyên Thương mất diết tại ngó, chỉ nhìn Cố Nguyệt Mẫn; ánh mắt trong suốt, chân thành, tha thiết khiến Cố Nguyệt Mẫn tâm thần dao động.

“Ngươi có nhớ đêm mà chúng ta đã cùng nhau quỳ gối trong hoàng cung.”

Từ lúc Nguyên Thương gặp Cố Nguyệt Mẫn, liên tiếp vạch kế hoạch xung động. Tựa như ở Bạch Mã Tự nhìn không được xuất thủ, thân thể hành động trước ý nghĩ. Đêm đó ở hoàng cung, thấy nàng quỳ gối ở cầu thang, thấy nàng trong mắt tịch mịch, lần đầu tiên sinh lòng thương tiếc, cảm thấy chỉ có cùng nàng quỳ, cùng nàng đồng hành, đồng sinh [cùng sống], đồng tử [cùng chết], mới có thể an tâm.

Cố Nguyệt Mẫn nhìn vào mắt nàng, sau một lúc lâu bỗng nhiên nhoen miệng cười, nói, “Thập Tam.”

Thiên ngôn vạn ngữ, đủ loại tình cảm, đều ở bên trong hai chữ này.

Chương 105: Lữ Hoàng Đế Chết

Đọc theo đường đi, Cổ Nguyệt Mẫn từ đầu tới cuối nói một lần. Nguyên Thương nghe xong, mới biết Cổ Nguyệt Mẫn muốn làm gì.

Một Trường Công chúa tương lai của Đại Yên, muốn nhốt Hoàng đế Đại Yên; Một thái tử của Đại Lữ, muốn giết chết Hoàng đế Đại Lữ.

Nguyên nhân trong đó, càng khiến Nguyên Thương giật mình.

Nhưng Nguyên Thương chẳng những không khuyên giải, ngược lại châm ngòi thổi gió: “Mặc kệ người làm gì, cũng không thể thiếu ta!”

Nguyên Thương đối với hoàng quyền cũng không sợ hãi, cũng không có khái niệm quan hệ huyết thống là gì. Đối với nàng mà nói, quan trọng nhất là Cổ Nguyệt Mẫn, tiếp theo là Cổ Thường Y - coi như một nửa thân nhân. Những người khác, bao gồm Tô gia, nàng cũng không quan tâm. Phán loạn tạo phản, cả nhà sao trăm [tịch thu tài sản, giết]? Liên quan gì đến nàng?

Nàng nói, “Đánh giặc ta không hiểu, giết người, ta là tông sư!”

Ngày trước giết người, là bắt đết dĩ, nàng trăm phương nghìn kế đặt cược mạng sống cũng vì muốn được tự do; Hiện tại giết người, là vì bảo hộ người trong lòng, vì thế, nàng vạn phần may mắn - may mắn mình có thuật giết người, có thể bảo hộ nàng ấy chu toàn!

Lữ Hoàng ý đồ dẫn giặc Oa tập kích bất ngờ Hoàng Hà, âm thầm cùng giặc Oa cấu kết, muốn cùng giặc Oa hợp lực đánh Đại Yên. Lữ Hoàng để ý đồ trước khi cúi đầu thì ra sức đánh một trận cùng Đại Yên, làm suy yếu Đại Yên, cũng như bày ra thực lực của mình. Tương lai quy hàng, cũng có thể chiếm được địa vị cao.

Lữ Hoàng để xuất thân là hải tặc cùng Vu Quốc Chương vì đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn, ngay cả việc cấu kết cùng giặc Oa cũng có thể làm được!

Nhưng mà lại bị hai người - Cổ Nguyệt Mẫn cùng Lữ Thiên Tứ đánh vỡ toàn bộ kế hoạch của Lữ Hoàng đế!

Cùng lúc đó, Cổ Nguyệt Mẫn đem tin tức thông báo cho Yên Hoàng đế, nói Lữ Hoàng đế cùng giặc Oa tập kích đánh chiến. Yên hoàng đế tức giận - Đại Yên từ | Khu Lỗ lệnh | quật khởi, đối với chính sách đối ngoại rất kiên trì, cho dù diệt quốc cũng nhất định không cấu kết ngoại tộc. Cho nên khi Bộc Vương cấu kết Hung Nô ám sát Cổ Nguyệt Mẫn, Yên Hoàng đế hạ lệnh giết chết; Mà Sở vương phản loạn, mặc dù phía sau có hậu Tần triều tham dự, Yên Hoàng lại hạ lệnh bắt, không có trực tiếp hạ lệnh giết.

Lữ Hoàng để lần động tác này không thể nghi ngờ khiến cho vị đứng đầu Đại Yên chán ghét. Vốn dự định chiêu hàng Đại Lữ, Yên Hoàng hạ lệnh khai chiến.

Cũng trong lúc đó, Đông Hải Vương - Lữ Thiên Tứ lại âm thầm lộ ra tin tức cho giặc Oa, tin tức đại loại là: Lữ Hoàng đế mặt ngoài là liên hợp với giặc Oa tấn công Đại Yên, kỳ thật là lừa giặc Oa mắc mưu, chuẩn bị cùng Đại Yên đem giặc Oa hợp lại tiêu diệt!

Tin tức này từ nhi từ độc nhất của Lữ Hoàng đế, tương đương với Thái tử Đại Lữ - Đông Hải Vương, không khỏi khiến giặc Oa tin tưởng!

Vì thế, giặc Oa phản nộ, tiến đến càn quét Đại Lữ.

Lữ Hoàng để trò tay không kịp, nhưng tiểu Vương gia Lữ Thiên Tứ lại cùng Cổ Nguyệt Mẫn đã sớm an bài thỏa đáng, đương nhiên đem người đánh một kích phủ đầu.

| Đại Yên quốc - năm thứ mười hai, cuối xuân ; chạng vạng ngày tổ chức đại hội võ lâm ở Gia Hưng, giặc Oa lên bờ. |

Lữ Hoàng điều binh khiển tướng, mặc kệ nhanh bao nhiêu cũng không bằng người võ lâm đã tụ tập ở Yên Vũ Lâu. Nguyên Thương đứng trên đài, đơn giản rút Kinh Lôi đao: “Chư vị võ lâm anh hào, sao không cùng ta giết lui Hung Nô, đại chiến có một không hai.

Quần hào nhất tề hưởng ứng.

Có người không khỏi nhớ tới năm đó, Cổ Thường Y lấy | Khu Lỗ lệnh | dẫn dắt người giang hồ, phối hợp cùng Yên Thái tổ giết lui Hung Nô, đại chiến có một không hai.

Thập bộ sát nhất nhân, thiên lý bất lưu di [Mười bước giết một người, chẳng cần đi đâu xa]!

Người võ lâm phải dũng cảm, tiêu sái giết người như thế!

Tiêu diệt kẻ thù bên ngoài, người võ lâm cũng là Hoắc Khứ Bệnh * !

(*) Hoắc Khứ Bệnh : Trong hàng ngũ quân chủng của Hán Vũ Đế, Hoắc Khứ Bệnh là một trong những vị tướng có thành tựu vĩ đại nhất trong nhiều thập kỷ chiến tranh với Hung Nô.

Quần hào đều nhiệt huyết sôi trào. Dù là cao thủ Đột Quyết, Nam Thục cũng hưởng ứng. Như A Sử Na Quắc ngửa mặt lên trời cười to nói: “Bọn ta cũng là con cháu Hoa Hạ [Trung Quốc], sao không cùng nhau giết địch?”

Cùng văn phú võ[nghèo thì học văn, giàu thì học võ], phần lớn người võ lâm đều có khoái mã của mình, tiểu vương gia Lữ Thiên Tứ cũng có mấy trăm con ngựa, nhưng là cao thủ cá biệt lấy khinh công mà bay ra. Không đến nửa nén hương, mình chủ võ lâm trẻ tuổi nhất trong lịch sử, cao thủ đệ nhất thiên hạ - Tô Ki dẫn dắt ba ngàn võ lâm hào kiệt suốt đêm tiến về phía bờ, cùng giặc Oa đánh giáp lá cà.

Đây là một hồi chiến tranh chân chính của giang hồ. Mấy ngàn giặc Oa cùng ba ngàn hào kiệt hỗn chiến, hai phương không có trang phục thống nhất, không có binh khí thống nhất. Duy nhất khác biệt là, trên đầu người võ lâm buộc hoàng bố [vải vàng] - do Đông Lâm Vương miễn phí dâng tặng.

Giặc Oa cùng người võ Lâm tuy rằng cũng giết người như ngóc, khí sắc dữ tợn, nhưng vẫn rất khác nhau. Người trước là cường đạo làm nhục bách tính, người sau là sát phạt huyết tinh.

Giặc Oa không phải là dân tộc trên đảo đối diện, giặc Oa phần đông là cường đạo người Hán cùng thủy khấu [cướp biển] của Triều Tiên tạo thành, bên trong đội binh tinh nhuệ nhất là người Phù Tang [Nhật Bản], tự mình học tập kỹ thuật rèn đúc của tiền Tần, đao cựa hoàn mỹ, vì thế có khả năng làm thủ lĩnh.

Trong lúc đao thương, nơi nơi đao quang kiếm ảnh, liên tục có tiếng kêu thảm thiết, cũng không biết rốt cuộc có bao nhiêu đánh nhau chết sống. Giặc Oa không am hiểu bày trận, đều là tranh nhau giết người, tự mình chiến, người võ lâm đối phó bọn họ, vừa vặn!

Không bao lâu, giặc Oa liên liên tiếp bại lui. Cao thủ trong đám giặc Oa - Thôn Điền Nhất Lang cùng mười vị trùm thổ phi trong hỗn chiến bị đám người Tô Ki, Tuệ Thông, Cổ Nguyệt Mẫn, Ngọc Khanh Hồng, Thanh Tuyền, Lữ Thiên Tứ chém giết.

Giặc Oa không địch lại, lên thuyền chạy trốn, đội thủy quân của Lữ Hoàng đế chạy tới, đuổi theo.

Trên tàu chiến, Lữ Hoàng đế mời hai người Cổ Nguyệt Mẫn, Nguyên Thương cùng theo. Những cao thủ khác trong nhóm không mời — nhiều người, an toàn của Lữ Hoàng đế sẽ bị trở ngại.

“Minh Huy Công chúa, Phò mã Minh Huy, các người thấy thủy quân của Lữ gia ta thế nào?”

Cổ Nguyệt Mẫn biết rõ hẳn có ý thị uy [ra oai], nhưng vẫn cười nói: “Hùng binh trên biển, không thể địch nổi.”

Lữ Hoàng đế cười ha ha, nhìn trên mặt nước trăm chiến thuyền lớn, tiếng cười khí phách của quân vương vùng biển từ xa truyền đến. Con thuyền phía trước đồng thời xuất động, truy kích giặc Oa, mỗi chiến thuyền đều chứa hoặc ít hoặc nhiều nhân sĩ võ lâm, chiến đấu trên biển trợ lực được tăng cường hơn, chắc hẳn không tốn bao lâu thì có thể giành được toàn thắng.

Lữ Hoàng đế ung dung mời Công chúa Phò mã ngồi trên thuyền xem diễn, chiêu đãi tiệc rượu, không giống đánh giặc, mà giống như mở yến hội. Trên biển bày tiệc, khiến Nguyên Thương mơ hồ nhớ tới thuyền hoa yến hội trên Vi hồ.

Lữ Hoàng đế ngồi ở ghế trên, Lữ Thiên Tứ ngồi bên trái, Cổ Nguyệt Mẫn cùng Nguyên Thương ngồi bên phải.

Lữ Thiên Tứ tươi cười thản nhiên, trầm tĩnh, ngay ngắn ngồi trong gió biển, thái độ khác thường không có cùng Lữ Hoàng đế đối nghịch.

Lữ Hoàng đế kỳ quái, nhưng tâm tình tốt, cũng không để ý. Ai ngờ Lữ Thiên Tứ bỗng nhiên nói: “Lão nhân, có một câu, ta vẫn luôn muốn hỏi người.”

Lữ Hoàng đế mất phải giật một chút, bỗng nhiên cảm thấy không thoải mái, nhú mày nói: “Có gì muốn hỏi, chờ trở về rồi nói!”

Cổ Nguyệt Mẫn cười không nói, Nguyên Thương cũng lẳng lặng xem diễn. Các nàng đều biết, Lữ Thiên Tứ muốn động thủ.

Lữ Thiên Tứ tùy ý ngồi ở trên ghế, đương nhiên, đừng hy vọng hắn quy củ ngồi xếp bằng. Bên phải bàn, chân trái hắn thoải mái dúi thẳng bên cạnh, tay trái đặt trên đầu gối, tay phải bung chén rượu, thờ ơ thường thức, nhưng lời nói lại khiến Lữ Hoàng đế nổi gân xanh, sắc mặt trắng bệch.

“Lữ Chấn Hải, năm đó, mẹ ta làm sao mà chết?”

Lữ Hoàng Lữ Chấn Hải cắn răng hừ một tiếng, “Người là đồ bất hiếu! Sao lại đem chuyện nương người qua đời mà nghị luận?”

“Hắc, bất hiếu!” Lữ Thiên Tứ cười lạnh, “Ta chẳng những bất hiếu, mà còn là một nghiệt chủng!”

“Thiên Tứ!” Cổ Nguyệt Mẫn chen vào nói, “Đừng nói vậy!”

Nếu mẫu thân Lữ Thiên Tứ bị vũ nhục mà ra sinh hắn là một nghiệt chủng, vậy mẫu hậu quanh co lòng vòng gả cho phụ hoàng rồi sinh ra Cổ Nguyệt

Mẫu thì gọi là gì?

“Sai là do... đòi cha tự cho trong tay nắm cả thiên hạ, không phải ngươi!”

Lữ Thiên Tứ cười dữ tợn cứng một chút, chậm rãi bình ổn, hít sâu một hơi, khôi phục lạnh nhạt ngày thường, “Không sai, mẫu thân nếu không thích ta, sẽ không ôn nhu ôm lấy ta? Nàng hận chính là ngươi! Nếu phụ thân ta không phải ngươi, mẫu thân nhất định sẽ không chết, càng sẽ không bỏ lại ta!”

Lữ Hoàng đế rút cuộc hiểu được gì đó, nhìn nhìn Cố Nguyệt Mẫn, lại nhìn nhìn Lữ Thiên Tứ.

“Thì ra, lần này giặc Oa có dị động, là do mấy tiểu bối các ngươi giờ trò quý! Lữ Chấn Hải ta ngang dọc tứ hải, hôm nay lại thua trong tay con trai mình!”

Cố Nguyệt Mẫn cười nhạt không nói. Nguyên Thương thấy hắn nắm chặt khớp tay, nổi gân xanh, như muốn xuất thủ, cười lạnh nói: “Khuyên ngươi đừng bức con ngươi giết cha.”

Lữ Hoàng đế không để ý tới nàng, gắt gao nhìn Lữ Thiên Tứ, “Thiên Tứ, ngươi thật sự sẽ đối phó cha ruột của mình sao?”

“Ngươi cũng xứng làm cha ta?” Lữ Thiên Tứ gầm lên một tiếng, quăng ngã chén rượu.

Người hầu xung quanh một nửa là thị vệ của Hoàng đế, một nửa là thân vệ vương phủ, đều rút đao ra, lại không biết có nên công kích hay không.

Lữ Thiên Tứ làm như không thấy, hai mắt che giấu không được hận ý, “Ta sẽ không giết ngươi! Ta muốn ngươi xem một chút, tư vị những thứ ngươi coi là trọng yếu tất cả biến mất!”

Lữ Hoàng đế sắc mặt biến ảo mấy lần, rốt cục cười ha ha, trong tiếng cười giấu không được bi thương, “Ta một đời lừng lẫy, sau cùng, mới biết nhi tử lại thống hận mình như vậy! Thiên Tứ, ai nuôi ngươi lớn? Ai cho ngươi vinh hoa phú quý? Giang sơn và ngôi vị Hoàng đế của ta, thủy quân vô địch tương lai sẽ thuộc về ai? Ngươi dựa vào gì để hận ta?”

Lữ Thiên Tứ cắn hận nói: “Ngươi không biết vì sao ta hận ngươi? Ngươi vậy mà không biết?” Lữ Thiên Tứ vẻ mặt thê lương cười lạnh, ánh mắt nhìn về phía biên xa, thật xa, “Ta còn nhớ rõ hơi ấm trong ngực mẫu thân, nhưng ngay cả cơ hội lau nước mắt cho người cũng không có, đến lúc ta hiểu được, lại chỉ có thể ở trước mộ phần của người trông hoa.”

Lữ Thiên Tứ từ trong lòng xuất ra một quyển trục, chậm rãi mở ra, “Mẫu thân nàng, trước Túc Sa Duyệt Dung cũng đã nổi danh Giang Nam, tài sắc vẹn toàn, tính tình lương thiện, là nữ tử tốt nhất thiên hạ. Ta chẳng có cơ hội cùng người nói chuyện, lúc còn nhỏ mỗi ngày đều có thể nghe thấy lời đồn lưu lại về nàng. Lữ Chấn Hải, ngươi khẳng định không biết, làm con như ta, chỉ có thể từ trong miệng người bên ngoài biết được bi ai của mẫu thân mình!”

Nguyên Thương nhìn Lữ Thiên Tứ, thần sắc hắn cùng vui cười ngày thường bất đồng.

Oedipus tình kết *. Nguyên Thương dưới đáy lòng nói một câu.

(*) Oedipus tình kết (luyện mẫu tình kết): Oedipus là một trong những anh hùng nổi tiếng nhất trong thần thoại Hy Lạp. Từ trước khi chàng ra đời, có một lời sấm cho rằng chàng sẽ giết vua cha và cưới mẹ chàng. Vì vậy, Laius lo sợ và ông đã bàn với hoàng hậu là phải giết Oedipus. Cuối cùng, Oedipus lại được giấu đi, và được một người khác nuôi.

Sau này anh giết cha (Laius), cưới mẹ mình (Jocasta). Khi biết sự thật, Oedipus vô cùng đau khổ, Jocasta tự tử, Oedipus lấy trâm Jocasta đâm mù mắt mình rồi bỏ đi. Sống đau khổ cho tới chết.

Nhà phân tâm học Sigmund Freud đã mượn truyền thuyết này để đặt tên cho một đặc điểm tâm lý ở trẻ nhỏ từ 3 đến 5 tuổi mang tên mặc cảm Oedipus: đứa trẻ thể hiện sự quý mến người sinh thành ra mình, thuộc giới tính khác mình nhưng lại đồ kỵ và căm ghét (xuất phát từ sự ghen tỵ và sợ hãi vô thức giới tính) bậc phụ huynh cùng giới tính với mình.

“Cho nên ngươi liền đại nghịch bất đạo, dám ra tay giết cha?” Lữ Chấn Hải khinh thường cười lạnh, “Bằng vài người các ngươi, có thể ngăn được trẫm sao?”

“Không có chuẩn bị, ta sao có thể xuống tay?” Theo lời nói của Lữ Thiên Tứ, hai nam tử tuổi cùng Lữ Hoàng đế không sai biệt lắm từ trong thị vệ vương phủ bước ra, xuất hiện ở khoang thuyền, thả xuất khí thế, dĩ nhiên là hai Tiên thiên cao thủ vững vàng!

Một Tiên thiên, Lữ Hoàng có thể liều mạng; Hai tiên thiên, Lữ Hoàng có thể chạy trốn; Cộng thêm Nguyên Thương, có ba Tiên thiên, cộng thêm hai Hậu thiên đình, hắn muốn chạy cũng không thoát. Hắn ở trên thuyền có hộ vệ trong tối, nhưng còn có thị vệ vương phủ Lữ Thiên Tứ đốc toàn bộ lực lượng, làm sao có thể không tính toán chu toàn?

“Tốt tốt! Quả nhiên không hổ là con ta! Tâm ngoan thủ lạt, muốn một kích tất trúng!” Đến nước này, Lữ Chấn Hải ngược lại bình tĩnh.” Thuộc hạ ngươi có hai Tiên thiên cao thủ, muốn giết ta không khó, không cần phiền toái như vậy?”

“Ta sao phải mang tội danh giết cha trên lưng?” Lữ Thiên Tứ nhếch miệng cười, trong mắt không che được hận ý, “Ta muốn giết ngươi còn không đơn giản? Nhưng ta không muốn giết ngươi, ta muốn ngươi xem chính mình mất hết tất cả!”

Lữ Hoàng đế hừ một tiếng, nói: “Ngươi giam lỏng ta vô dụng! Nhị thúc ngươi còn mười vạn hùng bá, quân sư Thừa tướng chưởng quân Đại Lữ quyền to, lúc đó ngươi cũng đâu không lại họ! Chẳng lẽ ngươi nhẫn tâm để cho cơ nghiệp Đại Lữ rơi vào trong tay người khác họ?”

Lữ Thiên Tứ không một chút kích động, ngược lại tàn nhẫn cười nói: “Ngươi còn không biết đi? Công chúa Điện hạ đã truyền tin cho Yến Hoàng đế, nói ngươi cấu kết giặc Oa ý đồ đánh lên, hiện tại Hoàng Hà hấn là đánh nhau đến nao nhiệt đi? Không biết tên hải tặc huỳnh đệ kết nghĩa của ngươi, thật là quy thuận Đại Lữ, hay là đem ngươi mười vạn đại quân hợp lại thành một?”

Dù là loại nào, mười vạn đại quân cũng không còn là của Lữ Chấn Hải.

“Còn có Thừa tướng Vu Quốc Chương! Nghe nói năm đó hắn được xưng là “Độc tú sĩ“, là đầu sỏ giúp Tần Hoàng đế bày mưu kế giết hại mấy vạn lưu dân, ngươi nói, Đại Lữ rồi sẽ nghe ai sai khiến? “Lữ Thiên Tứ đứng dậy, đi về phía Lữ Hoàng đế, “Phụ hoàng “ của ta, ngươi cái gì cũng không còn! Ngay cả thủy quân, cũng thuộc về ta. Ta sẽ nói với bọn họ, ngài bị giặc Oa ám sát bỏ mình, ngươi yên tâm, ta sẽ dẫn thủy quân đầu nhập vào Đại Yến, từ nay về sau đây là tư quân [quân riêng] của Minh Huy Công chúa Đại Yến! Giang sơn Đại Lữ? Hừ, ta không thèm! “

“Ngươi... “ Lữ Hoàng đế chỉ vào hắn nói không ra lời.

Bỗng nhiên, Lữ Hoàng đế mạnh mẽ vọt lên, chụp về phía Lữ Thiên Tứ.

Nhị lão bên cạnh Lữ Thiên Tứ sớm có phòng bị, ấn ý phối hợp, một trái một phải hướng hấn chụp tới, mười thành nội lực, không chừa đường sống.

Lữ Hoàng bị chấn động té ngã trên sàn, phát ra tiếng va chạm thật mạnh.

Lão Ngô tiến lên trước, sờ mạch đập ở cổ, rồi lại kiểm tra thân thể hắn, quay đầu nói: “Tiểu thiếu gia, hắn đã chết.”

“Hắn... Hắn cứ như vậy mà chết?” Lữ Thiên Tứ như trước đứng ở chỗ Lữ Hoàng đế vừa muốn xuất thủ, vẫn không nhúc nhích, kinh ngạc nhìn thi thể, hai mắt mờ mịt.

Lão Ngô nói: “Hắn tự cho là anh hùng, sao chịu người khác giam cầm? Đây là lựa chọn của hắn. Hừ, nhưng thật ra tiện nghi hắn!”

Cố Nguyệt Mẫn nói: “Thiên Tứ, đem phụ thân ngươi liệm [an táng] đi. Hắn dù sao cũng là cha ruột của ngươi. Đừng quên, kế hoạch của chúng ta còn chưa xong đâu!”

“A, đúng! Đúng, ta còn có việc chưa làm xong!” Lữ Thiên Tứ từ thất hồn lạc phách [hồn bay phách lạc] mà thanh tỉnh, quay người đi thu nạp thủy quân Đại Lữ.

Cố Nguyệt Mẫn lắc đầu, nói: “Cừu hận hai mươi năm của hắn không còn, chỉ sợ hắn sẽ suy sút một thời gian dài.”

Nguyên Thương tuy rằng bất mãn Cố Nguyệt Mẫn cùng Lữ Thiên Tứ thân cận, nhưng cũng không có cách nào. Nếu đồng bạn kiếp trước của nàng đến đây, nàng cũng sẽ không bỏ lại đồng bạn không lo. Nghĩ đến, Lữ Thiên Tứ cùng Cố Nguyệt Mẫn, cũng giống như vậy đi!

“Bây giờ chúng ta đi đâu? Thăng lên Hoàng Hà? Chỉ có thủy quân, sợ là không đối phó được phụ hoàng ngươi.”

“Còn có Tả Hiền cùng lão Đậu.” Cố Nguyệt Mẫn rừ rừ, lộ ra chút đau thương, “Ta cũng có một câu muốn hỏi phụ hoàng.”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Tha Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 106: Ấn Ý Của Túc Sa Duyệt Dung

Ban đêm trên thuyền, gió thổi mang theo hơi ẩm ướt của biển hòa lẫn với mùi máu tanh.

Cố Nguyệt Mẫn xiêm váy nửa che vùi trong lòng Nguyên Thương, hai vai lộ ra xuân sắc khiến trong phòng có chút khô nóng. Nhưng Cố Nguyệt Mẫn nhắm mắt ngủ rất trầm, Nguyên Thương đành phải dẫn lòng muốn hôn nàng thăm thiết lại, chỉ có thể nhẹ nhàng chạm vào môi nàng, đem nàng chặt chẽ ôm trong lòng, muốn đem cả trái tim của nàng đều hòa tan cùng mình.

Một canh giờ trước, Nguyên Thương rút cuộc hiểu được tất cả.

Dùng lời bực bực để kể thì chỉ hai ba câu, nhưng mà, từ góc nhìn của Cố Nguyệt Mẫn, quả thật đau đến tận xương tủy.

Cố Nguyệt Mẫn lúc sáu tuổi, đã được cô cô Cố Thường Y đã thông hai mạch nhâm đốc, dưới sự giám sát không hề buông lỏng một khắc nào, học võ

cường thân, còn cẩn thận giám sát ca ca Cố Duệ, nói cho hắn biết muội muội trời sinh có bệnh, tánh mạng gian nan. Khuôn mặt nhỏ nhắn của Cố Duệ hiện lên thần sắc kiên nghị, dùng bàn tay nhỏ nhỏ của hắn cầm lấy kiếm mà hắn không yêu thích. Bởi vì hắn nói : “Ta muốn bảo hộ mẫu thân và muội muội.”

Cố Duệ cùng Cố Nguyệt Mẫn là song thai, đều là đứa nhỏ thông minh, khi còn bé đều giống như tiểu thiếu gia, hậu duệ đại quý tộc, chịu gian khổ không giống những đứa bé khác. Thẳng đến khi dần lớn lên, học theo tính tình Cố Thường Y dùng cả lo phát phơ, cột nhà để bảo hộ chính mình.

Đều là con của Túc Sa Duyệt Dung, bởi vì di truyền bệnh của nàng, là con gái, cho nên được Cố Thường Y ôm vào trong ngực; Mà Cố Duệ, phải liều chết liều sống học tập văn thao vũ lược, qua lại giữa giang hồ cùng triều đình, các thứ như sách luận binh pháp đều không ít, cùng Thái tử huynh trưởng giống nhau, làm một ca ca che gió chắn mưa.

Song bào thai trời sinh có linh tê [hiểu ý nhau], ca ca như vậy, kiều ngạo của hắn, lòng thương tiếc của hắn, đều chân chân thật thật truyền đạt cho Cố Nguyệt Mẫn, muội muội duy nhất trong lòng hắn.

Đối với huynh muội Cố Nguyệt Mẫn, mẫu thân Túc Sa Duyệt Dung giống như núi Thái Sơn đè áp, như thần tiên hi nộ không lộ sắc, hết thảy những cảm xúc dao động có thể nhìn ra được ở mẫu thân đều đến từ cô cô, mặt đầy tươi cười ôm mình mỗi ngày.

Cố Nguyệt Mẫn từ bé đến lớn số lần gặp gỡ phụ hoàng ít đến đáng thương. Trong cảm nhận của nàng, Túc Sa Duyệt Dung cùng Cố Thường Y mới là song thân [cha mẹ] của nàng và ca ca.

Nàng nhớ rõ Cố Thường Y ôm hai huynh muội cười ngra, nhớ rõ Cố Thường Y nghiêm mặt giám sát mình và ca ca luyện công. Thậm chí, khi nàng cùng Cố Duệ thích nghịch ngợm phá phách, gây chuyện thị phi, sau đó Cố Thường Y bùng nổ không phân tốt xấu bao che khuyết điểm, lộ ra thần sắc không biết làm sao nhưng biểu tình lại cung chiêu hạnh phúc giống mẫu thân.

Mỗi khi như vậy, Túc Sa Duyệt Dung sẽ bất động thanh sắc cười nhạo Cố Thường Y tính khí tiểu hài tử, sau đó Cố Thường Y phản bác, Túc Sa Duyệt Dung dẫn chứng phong phú [nói có sách , mách có chứng] chen ép, Cố Thường Y nhảy dựng lên, mặt đầy chơi xấu. Sau cùng vẫn là Cố Thường Y đuối lý, ' ngang ngược ' cậy vào võ nghệ Tiên thiên cao thủ đem Túc Sa Duyệt Dung nhốt vào phòng ngủ, phải giống như trên chiến trường khiến người nào đó tước vũ khí đầu hàng.

Cố Thường Y cuối cùng sẽ khinh thường nói : “Đừng nghĩ là ta sẽ sợ tài nữ như ngươi ! Ngươi không nghe nói qua sao ? Tú tài gặp phải binh, có lý cũng không thể nói được !”

Túc Sa Duyệt Dung lúc này sẽ vẽ mặt ' Sĩ biệt tam nhật, đương quát mục tương khán * ' thần sắc khiếp sợ : “Ồ ? Thường Y từ khi nào [nói có sách , mách có chứng] ?”

(*) Sĩ biệt tam nhật, đương quát mục tương khán : Ba ngày không gặp, lúc gặp lại phải nhìn bằng cặp mắt khác xưa.

Cố Thường Y ánh mắt dòm xuống trước ngực đầy đặn của Túc Sa Duyệt Dung, không có ý tốt nói : “Bị mục nơi này của ngươi nhiễm đen !”

Túc Sa Duyệt Dung lại nhìn mặc hương trên bàn sách do thuộc hạ tiến cống, cười nói : “Ha ha, đúng rồi, khó trách gần đây trên người ngươi có hương mực của đàn [cây đàn hương] Nam Sơn...”

Cố Thường Y da mặt dày hơn tường thành, cười lạnh một tiếng, vẽ mặt đắc ý, như đang khai sáng đại nghiệp vô biên nói : “Đây không phải hương mực của đàn Nam Sơn, là đem qua khi phong vân [mưa gió] hội tụ, ngón tay ta đánh phải hương quỳnh mặt.”

Mặc kệ là người tài hoa vô song, cơ trí tính toán hơn người cỡ nào, cũng sẽ bị lời nói như vậy làm mặt đỏ bừng, sau đó nhận mệnh bị Cố Thường Y không quan tâm ôm vào trong phòng ban ngày tuyền dâm.

Mà huynh muội Cố Nguyệt Mẫn, ban đầu còn cắn ngón tay lòng tràn đầy nghi hoặc, cho đến sau này khi hiểu được cũng sớm bình tĩnh thành thói quen.

Vị ' Minh Huy Công chúa ', trong những năm tháng đó, trải qua mười năm gia đình tràn ngập ấm áp. Thời thơ ấu của hai huynh muội bọn họ, so với những con cháu hoàng thất khác, đã hạnh phúc mỹ mãn biết bao ?

Nhưng mà, tuổi càng lớn, huynh muội Cố Nguyệt Mẫn tâm tư dần dần trở nên nặng nề. Mẫu thân thành ' mẫu hậu ', cô cô thành ' hoàng cô cô ', hậu cung tranh đấu gay gắt, triều đình mạch nước ngầm mãnh liệt, khiến cho hai huynh muội dần dần hiểu chuyện càng thêm lo lắng.

Tư duy của huynh muội Cố Nguyệt Mẫn thay đổi, nhưng duy nhất không thay đổi, chính là chưa bao giờ cho rằng cô cô và mẫu thân yêu nhau là sai lầm.

Cho nên, khi Thần Cơ Tử cùng mẫu thân âm thầm thương nghị kế hoạch giả chết trốn ra hoàng cung, huynh muội hai người vui mừng khôn xiết, thậm chí còn cùng nhau kế hoạch nên mua sản nghiệp ở nơi nào của Giang Nam để cùng mẫu thân, cô cô chung sống.

Túc Sa Duyệt Dung nói với bọn họ : “Suýt -không được nói cho cô cô nha ! Chúng ta cho nàng một kinh hi !”

Hai huynh muội sùng bái cô cô âm thầm cao hứng, bọn họ, cũng có thể làm chút chuyện cho cô cô tài giỏi, tuy rằng, chỉ là bảo vệ một bí mật mà thôi.

Năm đó, bọn họ mười ba tuổi đã hiểu chuyện nhiều lắm. Mười ba tuổi, là tuổi có thể cưới gả, xem như trưởng thành, tuổi đó mẫu thân cũng đã sớm bắt đầu chính đồn sản nghiệp Túc Sa gia đem gia tộc Túc Sa hướng tới phồn vinh. Không hề xem bọn họ là tiểu hài tử, Túc Sa Duyệt Dung ở trước mặt bọn họ cùng thân y nói chuyện.

“Bệnh của ngươi đã bỏ lỡ tuổi, không thể kéo dài nữa, lão đạo sĩ Thiên Vân Quan kia hẳn đã nói qua với ngươi.”

“Phải, sư phụ đã nói qua. Nếu tiên bói có thể giúp tiểu nữ có thêm mười năm tuổi thọ, tiểu nữ sẽ khắc sâu trong lòng.”

Thần Cơ Tử vẻ mặt khó chịu, “Ngươi chính là quá giữ lễ tiết, ta không thích. Vẫn là tiểu nha đầu Cố Thường Y kia hợp khẩu vị của ta ! Ừ, chỗ ta có một biện pháp, có lẽ có thể trị, nhưng mà, đây là nghiên cứu lúc tuổi già, chưa từng thử nghiệm qua, không biết có dùng được hay không.”

Túc Sa Duyệt Dung sắc mặt khó nín vui mừng : “Biện pháp gì ?”

Thần Cơ Tử như tiểu hài tử lộ ra khinh bỉ : “Ta còn tưởng ngươi đối với chuyện gì cũng sẽ phong khinh vân đạm * ! Xem ra vẫn sợ chết !”

(*) Vân đạm phong khinh [mây thưa gió nhẹ] : chỉ tính cách điềm nhiên, nhàn nhạt như mây trôi, nhẹ nhàng như gió thổi.

“Ta đương nhiên sợ chết.” Túc Sa Duyệt Dung cũng không phân bác, tươi cười hạnh phúc lại thâm tình, “Nàng dính ta như vậy, lại sợ tịch mịch, ta chết, ai bồi nàng đây ?”

Lão ngoan đồng Thần Cơ Tử kinh ngạc há miệng thờ đốc, rốt cục lộ ra tuổi tác của hắn, nhìn thấu thế sự tang thương, cùng với sự vui mừng của trưởng bối tuổi già dành cho hậu bối.

“Vậy liền thử đi ! Chờ ngươi rời hoàng cung, chúng ta sẽ thử.” Thần Cơ Tử lại khôi phục bộ dáng lão ngoan đồng, “Biện pháp này cần phải có năm cao thủ Tiên Thiên hành công, ngươi còn cất giữ Tần Hoàng bảo tàng thì không chắc ! Hắc hắc, muốn thu mua Tiên thiên cao thủ, giá cả cũng không thấp nha _”

Túc Sa Duyệt Dung cười nói : “Chỉ ít, Thiên Hương Đan mà Thần Cơ Tử tiên bói muốn thì có thể cầm lấy.”

Thần Cơ Tử hai mắt tỏa ánh sáng, “Tốt tốt tốt ! Chuyện mua bán này ta đáp ứng !”

Nhìn xem, việc buôn bán, Túc Sa Duyệt Dung cơ hồ dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, có thể sợ ai ?

Nhưng mà, không bao lâu sau, kế hoạch âm thầm chuẩn bị già chết, lại bị Hoàng đế biết được. Thật ra Túc Sa Duyệt Dung vẫn nghĩ, Hoàng đế sẽ cam chịu chuyện này.

Nhưng nàng đã quên, nàng có thể tính toán mọi thứ, lại không tính được lòng người.

Giống như lúc trước, nàng đối với Quán chủ Thiên Vân Quan - sư phụ của nàng, nói : “Đệ tử thiên thưởng triếp chi *...”

(*) Thiên thưởng triếp chi : chỉ việc mới ở giai đoạn đầu.

Ý ở đây nói : Tình cảm chỉ vừa chớm nở.

Tình cảm vẫn vương, khiến người ta từng bước chìm đắm, đối mặt với Cố Thường Y, người làm biến động tâm hồn nàng, nàng có thể ' thiên thưởng triếp chi ' sao ?

Tình cảm khó nén a !

Một vị Hoàng đế phía trên vạn người, vì giang sơn, dễ dàng tha thứ việc bị muội muội mình cảm sùng, đối tượng còn là một quốc gia chi mẫu. Từng bước từng bước tha thứ, cũng không khiến Hoàng đế trở thành ' thói quen '. Hoàng đế cũng có thất tình lục dục*, Hoàng đế cũng sẽ khó kiềm chế mà yêu thích một người. Hơn nữa, đừng quên, huynh muội này, tính tình cùng quan điểm, ý chí cùng hoài bão, vô cùng giống nhau !

Thất tình lục dục : là bảy thứ tình cảm biểu lộ ra bên ngoài và sáu việc ham muốn của con người.

Thất tình bao gồm : hi (vui mừng), nộ (giận dữ), ai (buồn bã), lạc (vui vẻ), ái (yêu thương), ó (ghét) và dục (ham muốn).

Lục dục bao gồm :

1. Sắc dục : ham muốn nhìn thấy sắc đẹp.
2. Thính dục : ham muốn nghe âm thanh êm tai.
3. Hương dục : ham muốn ngửi mùi thơm dễ chịu.
4. Vị dục : ham muốn món ăn ngon miệng.
5. Xúc dục : ham muốn xác thân sung sướng.

6. Pháp dục: ham muốn ý nghĩ được thỏa mãn.

Vì thế, yêu cùng một người, cũng đều thuận lý thành chương [rõ ràng, hợp lẽ].

Hơn nữa, nữ tử giống như Túc Sa Duyệt Dung, có bao nhiêu người có thể chống lại nị lực của nàng ? Tả Hiền, Đậu Uyên, Viên đại tướng - thuộc hạ của Cố Thường Y, cũng từng quỳ gối dưới nụ cười đậm nhiên của Túc Sa Duyệt Dung.

Ban đêm ngày đó, Cố Nguyệt Mẫn, Cố Duệ cùng mẫu thân chơi cờ. Đã trở thành thiếu nữ thiên tài mười ba tuổi, nhưng vẫn không phải đối thủ của mẫu thân nàng.

“Mẫu hậu, người không thể nhường cho ta sao ?” Chuyện đầu tiên Cố Nguyệt Mẫn học được ở mẫu thân nàng, chính là làm nũng diễn trò.

“Ta nhường ngươi, còn ý nghĩa gì ? Hơn nữa...” Túc Sa Duyệt Dung ngón tay thon dài nhẹ nhàng đề xuống quân cờ tuyết trắng giống như làn da của nàng, lộ ra nụ cười ám muội ý vị thâm trường, “Cũng không tới phiên mẫu hậu nhường ngươi a !”

Cố Nguyệt Mẫn trừng mắt liếc Cố Duệ, “Đều là ca không tốt! Còn là song bào thai đấy ! Ánh mắt ta vừa rồi rõ ràng như vậy, ngươi cũng không hiểu được ?”

Cố Duệ vô tội buông tay : “Thì cũng phải có cơ hội a ! Mẫu thân rất tinh mắt, thời gian uống một ngụm trà ta sao có cơ hội trộm ?”

Túc Sa Duyệt Dung nhìn hai huynh muội đùa giỡn khiến bản thân mình vui vẻ, cười híp mắt, “Một chút tiểu xiếc [lừa bịp] đó của các ngươi, vẫn là đến trước mặt cô cô các ngươi chơi đi !”

Cố Duệ ngượng ngùng cười, Cố Nguyệt Mẫn cạo vào lòng nàng. “Chờ cô cô trở về, nàng sẽ không cùng chúng ta chơi đâu, nàng càng lúc càng chê chúng ta vương bận.”

Cố Duệ gật đầu : “Đúng vậy ! Còn phải ta đi giảng hồ học tập thu gom thể lực ! Để cho muội muội tiếp quản Mạc thị thương hành. Muốn hai chúng ta bận tới mệt mỏi không có thời gian quán quít lấy người !”

Túc Sa Duyệt Dung không nhịn được nở nụ cười. Bởi vì cô cô bá đạo hẹp hòi toàn tâm toàn ý.

Lúc này, Mạc Lan vội vàng chạy tới, nói : “Nhị tiểu thư, bệ hạ tới ! Đã đến tiền điện !”

Túc Sa Duyệt Dung lông mày chau lại, bình tĩnh thu cờ, phân phó hai huynh muội, nói : “Đi trốn đi !” Hai huynh muội vội vàng núp dưới một cái bàn được bài trí rườm rà bên cạnh điện thờ.

Dưới ánh trăng, Hoàng đế Đại Yến vẻ mặt uy nghiêm xuất hiện trong tấm cung Hoàng hậu. Nhưng thực rõ ràng, người đứng đầu một quốc gia này, tâm tình đang không tốt.

“Tam Lang, đã trở về sao, vừa trở về sao ?” Túc Sa Duyệt Dung so với Cố Nguyệt Mẫn còn tinh thâm biểu diễn hơn, ánh mắt nhu hòa giống như Quan Âm đại sĩ xót thương, “Thiếp thân pha trà cho người.”

Hoàng đế im lặng không nói.

Đợi cho đến khi nàng không nhanh không chậm pha trà xong, hần mặt không chút thay đổi chậm rãi uống, sau đó, nhìn Hoàng hậu của hần không nói một lời.

Túc Sa Duyệt Dung bồi hần ngồi, ôn nhu cười nói : “Hôm trước ta thu được mấy bản lẻ, Tam Lang muốn xem không ?”

Hoàng đế ngẩng đầu nhìn nàng, “Cũng khuya như vậy rồi, còn xem sách cái gì. Đi ngủ đi !”

Túc Sa Duyệt Dung gật đầu, nói : “Ta đi gọi Hoàng công công.”

“Không cần.” Hoàng đế giữ chặt tay nàng, “Đêm nay trầm ở nơi này của ngươi.”

Túc Sa Duyệt Dung dịu ngoan [dịu dàng , ngoan ngoãn] mặc hần nắm, lại ôn nhu nói : “Tam Lang, đây không hợp lẽ. Ngươi hần phải ở Càn cung triệu hồi phi tử thị tẩm...”

“Không hợp lẽ ?” Hoàng đế nắm bắt tay nàng lâm vào của nàng lòng bàn tay, “Vậy ngươi cùng hoàng muội trầm tẩm tị có xem như không hợp lẽ ?”

“Bệ hạ.” Túc Sa Duyệt Dung thân nhiên dùng tôn xưng, “Nô tì không còn ở trần thế bao lâu nữa, bệ hạ cần gì nổi nóng với người sắp chết?”

“Ta không nổi nóng với ngươi.” Hoàng đế bỗng nhiên phóng nhẹ ngữ khí, thậm chí mang theo ý tứ khẩn cầu, “Ngươi đừng đi, có được không ?”

Túc Sa Duyệt Dung trên mặt lạnh nhạt lộ ra chút kinh ngạc.

“Duyệt Dung...” Hoàng đế khòe mắt ngấn lệ, “Chúng ta quên hiệp định, người không gặp Thường Y nữa, ta coi như chuyện gì cũng chưa từng xảy ra, chúng ta nói lại tiền duyên !”

“Tam Lang...” Túc Sa Duyệt Dung khẽ thờ dài một tiếng, tâm Hoàng đế bỗng chốc lạnh đi.

Nàng nói : “Tam Lang, người và ta chưa từng có duyên, sao lại có phân [phân ly] * ?”

(*) Ý ở đoạn này : Trước đó bên nhau cũng không phải là duyên phận. Không phải duyên thì làm gì có chia cắt hay nói lại.

Hoàng đế sắc mặt theo lời nói của Túc Sa Duyệt Dung mà thay đổi.

“Ta kính Tam Lang, như thân huynh trưởng.”

Như thân huynh trưởng.

-Bởi vì, người là huynh trưởng của Cố Thường Y, cho nên, cũng là huynh trưởng của ta. Bởi vì người là người mà tỷ tỷ đã qua đời của ta yêu nhất, cho nên ta kính người như huynh trưởng. Tất cả tình nghĩa ta đối với người, cũng đều vì Cố Thường Y. Cho nên, người muốn ta không thương nàng, làm sao có thể được đây ?

Túc Sa Duyệt Dung rút tay ra khỏi lòng bàn tay của Hoàng đế, cổ tay bị bóp đến xanh.

Huynh muội Cố Nguyệt Mẫn trốn dưới bàn cạnh điện thờ, nhìn nhau chăm chăm, khẩn trương không nói nên lời.

Túc Sa Duyệt Dung kiên quyết như thế, một khi làm Hoàng đế tức giận, hấn xé rách thể diện tùy tiện tìm một cái cớ cũng có thể khiến cho Túc Sa Duyệt Dung ở trong hậu cung không có ngày lành.

Không khí dường như ngưng đọng.

“Vạn tuế gia !” Hoàng công công ở ngoài cửa điện lớn tiếng nói, “Phía tây có cấp báo.”

“Đã biết.” Hoàng đế thật sâu nhìn Túc Sa Duyệt Dung, qua lúc lâu, mới đứng lên, ly khai tâm cung.

Mặc Lan từ chỗ tối đi ra, đối với Túc Sa Duyệt Dung gật đầu, nói : “Nhị tiểu thư yên tâm, trong tay ta còn hai cấp báo của Mặc thị thương hành truyền đến, nếu Hoàng đế đến cũng có thể ứng phó thêm hai lần nữa.”

Túc Sa Duyệt Dung môi mím gật đầu, nói : “Tặng cho Hoàng công công một ngoại trạch [chỗ ở bên ngoài].”

“Vâng !” Mặc Lan cúi đầu lui đi ra ngoài.

Đợi đến khi Hoàng đế đi xa, hai huynh muội mới chui ra khỏi bàn.

Cố Duệ nói : “Mẫu hậu, người không sao chứ ?”

Cố Nguyệt Mẫn nắm tay mẫu thân, phát hiện trong lòng bàn tay nàng ướt đầm mồ hôi. “Nương, tay người... “ Bị bóp đến xanh.

Túc Sa Duyệt Dung nhìn hai hài tử, có chút xuất thần.

Có lẽ, nàng là nữ tử ác độc nhất thế gian này. Khi Thường Y vẫn còn là đứa nhỏ, liền câu dẫn nàng. Đối mặt với phu quân của mình, lại không có chút tình nghĩa, thậm chí còn có ý niệm trong đầu vì Cố Thường Y lưu lại đứa nhỏ. Cực kỳ ích kỷ, bất tri bất giác, đem hai Hoàng tử, Công chúa xem là đứa nhỏ của nàng và Cố Thường Y.

Cố Thường Y, nữ tử giống như nàng ấy, nàng sao xứng đôi ? Nhưng mà, dù một khắc sau sẽ chết, nàng cũng khó lòng buông tay Cố Thường Y.

Từ trước đến nay, vô số chuyện khiến nàng phải lao tâm. Khi Tần triều xuống dốc, rồi vì Cố gia, sau lại đến Thái tử cùng nhị Hoàng tử từng bước ép sát muốn tiêu diệt vương phủ, tiếp đến là hậu cung - người lừa ta gạt.

Nàng thâm nghĩ buông tha mọi thứ, cùng Cố Thường Y bên nhau, như vậy, không thể được sao ? Có phải hay không, vì đã câu dẫn Cố Thường Y nên bị trừng phạt ?

Túc Sa Duyệt Dung cúi đầu, một hàng nước mắt rơi xuống.

Cố Nguyệt Mẫn sợ tới mức quỳ rạp xuống đất, “Mẫu thân -”

Cố Duệ cũng quỳ gối bên cạnh, nắm chặt tay Túc Sa Duyệt Dung, khóc còn lợi hại hơn Túc Sa Duyệt Dung, “Mẫu thân, người, người đừng khóc, con đã trưởng thành, con nhất định sẽ bảo hộ người !”

Cố Nguyệt Mẫn cầm khăn giúp nàng lau khô nước mắt, thấp giọng nói : “Mẫu thân, người phải tin tưởng bản thân, tin tưởng cô cô, người còn có chúng ta.”

Túc Sa Duyệt Dung phục hồi tinh thần lại, cười nhẹ, nói : “Ừ, các người đã trưởng thành.”

Đúng lúc này, Mặc Lan vội vàng xông vào so với lần trước còn gấp hơn.

“Nhị tiểu thư, Trưởng công chúa đến đây !”

Cố Duệ bỗng chốc nhảy dựng lên, lôi kéo Cố Nguyệt Mẫn chạy đến cái bàn vừa rồi.

“Duyệt Dung, Duyệt Dung !” Tiếng cười của trưởng công chúa Cố Thường Y từ xa truyền tới, “Ta đã về rồi !”

Túc Sa Duyệt Dung bất động thanh sắc lau khô nước mắt, nói với Mặc Ngôn : “Đi, không cho người khác tới gần, trông coi kẻ dưới ! “

“Tiểu thư yên tâm ! “ Mặc Ngôn ngậm hiểu gật đầu.

Không bao lâu, Cố Thường Y hấp tấp chạy vào, nhanh chóng đem Túc Sa Duyệt Dung ôm vào lòng.

“Duyệt Dung, Duyệt Dung, Dung nhi tốt của ta, người đoán ta mang cái gì đến cho người ?” Cố Thường Y lấy ra một cây ngọc trầm tử sắc, vẻ mặt lấy lòng. Bỗng nhiên phát giác Túc Sa Duyệt Dung sắc mặt không đúng, cúi đầu nhìn chằm chằm ánh mắt của nàng, nói : “Duyệt Dung, sao mắt người lại đỏ ?”

Túc Sa Duyệt Dung không chút nào che giấu ngẩng đầu kẻ sát mắt gần nàng, nói : “Vừa rồi có hạt cát rơi vào trong mắt ta, rất đau, người giúp ta thôi đi.”

Cố Thường Y không chút nghi ngờ, còn tưởng thật giúp nàng thôi hồi lâu.

Đợi một hồi, Túc Sa Duyệt Dung đầu ngón tay quấy rầy gõ một chút vào trán nàng, “Được rồi, đừng thôi nữa !”

Cố Thường Y cười giúp nàng mang trầm, vừa lòng gật đầu, nói, “Ta cảm thấy cây trầm này rất hợp với người !” Ngọc trầm được điêu khắc tinh xảo so với cây trầm bình thường bằng ngọc thạch quý hơn nhiều, người bình thường đều không mua nổi, huống chi còn là ngọc bích được điêu khắc hoa Từ La Lan cực nhỏ. Nhưng mà, Trưởng Công chúa tất nhiên tài đại khí thô [giàu có, phô trương].

Cố Thường Y cúi đầu nhìn thoáng qua, sắc mặt liền trầm xuống, “Tay người làm sao vậy ?”

Túc Sa Duyệt Dung mắt đẹp chuyển động, chứa đầy u oán : “Còn không phải tại người !”

“Tại ta ?” Cố Thường Y không rõ, “Ta làm gì ?”

Túc Sa Duyệt Dung cắn môi dưới vẻ mặt ngưng ngưng ửng ửng, “Còn không phải đêm qua bị người xiết...”

Cố Thường Y thoáng cái hiểu được, khoe miệng nở nụ cười không ý tốt, “Là do ta không tốt, đêm nay ta sẽ nhẹ một chút... Chúng ta lại tiếp tục chơi trò mới ...”

Hai huynh muội vẫn ngồi xôm dưới cái bàn rộng lớn, người nhìn ta, ta nhìn người, nháy mắt mấy cái.

Ca, chúng ta đừng núp ở đây... Hai người trên giường chơi rất dữ dội, Cố Nguyệt Mẫn dù sao cũng là cô nương, sớm chịu không nổi.

Không được, cô cô võ nghệ rất cao, chúng ta lúc này đi ra ngoài, cô cô sẽ phát hiện. Chúng ta đợi thêm một chút, chờ các nàng kim lòng không đợi hoàn toàn quên mình, chúng ta hãy đi ra...

Cố Nguyệt Mẫn không nói gì.

“Một khi đã như vậy, người tính làm sao đây ?” Thần Cơ Tử nhủ nhủ mày.

Túc Sa Duyệt Dung bình tĩnh giống như đây không phải là chuyện của mình : “Hết cách. Hắn không cho ta 'giả chết', ta liền 'chết thật' một lần là được.”

“Như vậy rất nguy hiểm ! Cho dù dùng Bể Khí Đan [đan dược ngừng thở] cũng không thể giúp người kéo dài trên ba ngày.”

“Tên đã trên đây, không thể không bắn.” Túc Sa Duyệt Dung trong mắt lóe lên kiên quyết, “Hoàng Thượng đã động tâm tư. Hắn là Hoàng đế, chưa từng có thứ không chiếm được. Bây giờ trong lòng còn cố kỵ, qua một thời gian nữa, hắn nghĩ thông suốt, muốn vạch kế hoạch càng khó hơn. Nói không chừng dù ta bệnh chết thật cũng không thể đi ra ngoài.”

Thần Cơ Tử gương mặt nhìn nàng một cái, không chút để ý nói : “Ta thấy người xui khiến Cố nha đầu mưu phản còn tốt hơn !”

Túc Sa Duyệt Dung ánh mắt lộ ra chút khổ sở.

“Từ ta, người thân nhất với nàng cũng là ca ca này. Chuyện của ta cùng Thường Y, hân nhin mười năm, Thường Y trong lòng đối với hân ấy nấy, hân không thể đem mệnh đưa cho hân, sao có thể nguyện ý làm chuyện đại nghịch bất đạo. Nàng từ nhỏ coi Hoàng đế như cha, ta không thể khiến nàng khó xử !”

Thần Cơ Tử miệng ngâm đầy điểm tâm, nói : “Tùy ngươi, dù sao cũng là chuyện của các ngươi. Thật không biết tên tiểu Ngưu kia có thể tức giận đến từ trên trời nhảy xuống hay không.”

Túc Sa Duyệt Dung mắt chuyển ý cười, “Ta sẽ chuyển lời lại cho sư phụ.”

“...”

Túc Sa Duyệt Dung già chết, vốn rất nguy hiểm. Chuyện này, trừ bỏ Túc Sa Duyệt Dung cùng Thần Cơ Tử, Cố Nguyệt Mẫn biết, Cố Duệ biết, Mặc Lan biết, Tả Mạn Thuyền biết, Đậu Uyên biết, Lữ Thiên Tử biết, ngay cả tình địch Ngọc Hoàn Điền cũng biết. Chỉ có Cố Thường Y không biết.

“Ta già chết, có ba phần sống; dùng biện pháp chữa bệnh của Thần y, cơ hội sống giảm thêm hai phần. Còn không đến một phần cơ hội, cũng không biết phải mất bao nhiêu năm.. Nếu ta giữa chừng chết, không phải khiến nàng chờ không có đời ? Để cho nàng nghĩ ta đã chết đi !”

Từ lúc bắt đầu kế hoạch, Túc Sa Duyệt Dung luôn có dự cảm không tốt.

Mà sự thật, nghiệm chứng lời nói của Túc Sa Duyệt Dung. Hoàng đế, chủ nhân chân chính của hoàng cung, đã biết kế hoạch của nàng. Hoàng đế của bây giờ không phải là Tam Lang ở lúc loạn thế, cần Túc Sa gia cung cấp tài chính, cũng không phải bị hai vị huynh trưởng ép lâm vào cùng đường, cần Túc Sa gia ở phía sau màn hiệp trợ liều mạng đánh một trận; hân là Hoàng đế, chủ nhân của thiên hạ, có rất nhiều người muốn đầu nhập vào hân chứ không chỉ có Hoàng hậu.

Không biết Hoàng đế xuất phát từ tâm lý gì, ở lúc Túc Sa Duyệt Dung già chết, đẩy một cái, vì thế liền thành chết thật.

Nguyên Thương chợt thấy trong lòng có chút ẩm ướt.

Lệ người trong lòng thấm ướt trung y của mình.

“Mẫn nhi...” Nguyên Thương nâng cằm của nàng lên, hôn nước mắt của nàng, môi của nàng, “Mẫn nhi, tỉnh lại !”

Cố Nguyệt Mẫn bị nàng hôn mà hít thở không thông, tỉnh dậy, hai mắt đầm lệ mông lung nhìn nàng, “Thập Tam ?”

Nguyên Thương con ngươi sáng ngời toàn tâm toàn ý nhìn nàng, “Là ta.”

“Thập Tam.”

“Ta ở đây.”

“Ngươi nói...” Cố Nguyệt Mẫn vui đầu vào chiếc cổ tròn mịn của Nguyên Thương, “Ngươi nói, phụ hoàng vì sao lại làm như vậy ?”

Nguyên Thương nghĩ một chút, còn thật sự trả lời : “Có lẽ, hân không muốn mẫu hậu rời khỏi hân, thà rằng tất cả mọi người đều không chiếm được.”

Cố Nguyệt Mẫn nhìn nàng một cái, nói : “Nếu là ngươi, ngươi sẽ làm sao ?”

Nguyên Thương rất nghiêm túc trả lời : “Không có nếu như. Ta là ta, ta là Thập Tam của ngươi.”

Cố Nguyệt Mẫn hai mắt đầm lệ mỉm cười, lẩm bầm nói : “Đúng vậy, ngươi là Thập Tam của ta... Ngươi là của ta ...”

Các nàng, sẽ không lặp lại bi kịch của đời trước.

P/S: Chắc chương này là chương má Dung xuất hiện rõ nét nhất.

Mà hình như Mặc Lan vs Mặc Ngôn là 1 người =. = (thấy vương vương, thôi mà ghi sao để thế).

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Tha Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 107: Quyết tâm của Phò mã.

Sách sử ghi lại, Đại Yến quốc, cuối xuân, năm thứ mười hai. Lữ Hoàng đế ở trên biển bị giặc Oa ám sát, trọng thương mà chết. Đông Lâm Vương tiếp quản quyền lực, dẫn thủy quân tiêu diệt giặc Oa, Bắc thượng quy hàng Đại Yến.

Quân đội Đại Lữ đang cùng Đại Yến đánh nhau khí thế bừng bừng, rốt cục đầu hàng, đến bây giờ Đại Yến quốc cũng đã thu phục được Đại Lữ, khoảng cách thống nhất thiên hạ ngày càng gần.

Khi đám người Cố Nguyệt Mẫn tiến vào hoàng cung Đại Yến, thuộc hạ cũ của Trương công chúa - Tả tướng quân, Đẩu tướng quân cũng đã bí mật tiến đến, đồng hành dưới cờ còn có Thanh Lang kỵ.

Trên đường đi yết kiến Hoàng đế, Cố Nguyệt Mẫn cùng Nguyên Thương cùng nhau cười ngửa, Cố Nguyệt Mẫn có vẻ tâm thần không yên.

“Làm sao vậy, Mẫn nhi?”

Cố Nguyệt Mẫn lắc đầu, nói : “Cẩn thận hành động, ta luôn cảm thấy có chỗ nào đó sơ sót, nhưng cẩn thận nghĩ, lại không phát hiện có gì không ổn.”

Nguyên Thương xoay người nhảy lên ngựa của nàng, ở phía sau ôm lấy nàng, cảm tay nàng, nói : “Yên tâm. Ta đã là Tiên thiên cao thủ, nếu có nguy hiểm, ta sẽ cảm giác được.”

Cố Nguyệt Mẫn mỉm cười, “Ừ, do ta quá khẩn trương đi!”

“Công chúa, Phò mã gia, bệ hạ tuyên hai vị yết kiến, thỉnh đi!” Đến ngoài cửa cung, Hoàng công công làm một động tác 'Thỉnh', cười tủm tỉm ánh mắt lộ ra chút khôn khéo.

Vừa đến, liền có hoàng mệnh đến thỉnh.

Cố Nguyệt Mẫn cùng Nguyên Thương trao đổi một ánh mắt, quay đầu cười nói : “Làm phiền Hoàng tổng quản.”

Hoàng tổng quản thụ sùng nhượng kinh cúi đầu nói : “Tiểu công chúa khách khí.”

Hắn cúi đầu đồng thời tiểu thái giám bên cạnh cũng hành lễ theo, hai tay hắn đặt trước bụng hơi nghiêng về phía trước, ngón út tay trái khẽ cong lên.

Cố Nguyệt Mẫn nheo mắt, thần nhiên tươi cười càng sâu, nói : “Hoàng tổng quản thỉnh dẫn đường!”

Cố Nguyệt Mẫn cao ngạo ngẩng đầu, chấp tay đứng, bàn tay phải ở phía sau làm một thủ thế bí ẩn với Lữ Thiên Tứ đứng cách đó không xa. Lữ Thiên Tứ sắc mặt trầm xuống, nhìn hai người tiến vào hành cung, rồi chậm rãi lui bước, nói với hai Tiên thiên cao thủ bên cạnh : “Lão Ngô, người lặng lẽ tiến vào, bảo hộ Công chúa. Hoàng đế có lẽ đã phát hiện, khi tất yếu che chở các nàng trốn đi, chúng ta trở về Đại Lữ!”

Rồi đến cạnh đám người Tuệ Thông, nói : “Hoàng đế hình như đã phát hiện, người chọn lựa thế nào?”

Tuệ Thông hai tay tạo thành chữ thập, nói : “A di đà Phật! Bản tăng không thuộc cõi trần, bất đồng thế tục, chỉ nghe theo mệnh lệnh sư tôn, bảo hộ Công chúa.”

Lữ Thiên Tứ thở dài nhẹ nhõm một hơi, nói : “Tốt! Người hành động tùy theo hoàn cảnh đi. Ta chỉ cần Công chúa và Phò mã an toàn! Mười bảy vị sư đệ của người võ nghệ chỉ ở Hậu thiên, khó có thể ẩn úp, không bằng cùng ta đi tìm Giang Vương Cố Duệ?”

“A di đà Phật! Hết thầy theo ý Tiểu Công chúa.”

Vốn Lữ Thiên Tứ nghĩ Tuệ Thông sẽ không đưa ra ý kiến, tỏ ý chỉ bảo vệ Công chúa mà thoái thác, nhưng mà Tuệ Thông lúc này một câu nói chân thành tha thiết 'hết thầy theo ý Cố Nguyệt Mẫn', khiến Lữ Thiên Tứ nhìn không được tin tưởng.

Đây là lần thứ hai Nguyên Thương nhìn thấy Hoàng đế.

Người này đã từng tinh thần hăng hái đứng đầu đại Yến, nay đang tựa vào long tháp, tinh thần mỏi mệt, sắc mặt tái nhợt. Tinh thông y thuật Nguyên Thương liếc mắt một cái liền nhìn ra trong người hắn có trọng bệnh.

Khó trách Hoàng đế lại ở hành cung bên cạnh Hoàng Hà dừng lại hai tháng, thì ra là bị bệnh. Nhìn khí sắc của hắn, bệnh này kéo dài đã lâu.

Nguyên Thương trầm nghĩ, như vậy cũng phải, muốn hợp nhất Lữ quốc, cũng không cần người đứng đầu một nước mệt nhọc ở Hoàng hà chờ đợi hai tháng.

Hung Nô đã suy tàn, phía Bắc uy hiếp đã không còn, Đại Lữ lại vừa quy hàng, Tần Dương hai mươi vạn đại quân, cùng với Tô gia quân, đều lâm vào hiểm cảnh [được chìm quên ná , đặng cá quên nom] *. Lúc này Cố Nguyệt Mẫn nếu không động, tương lai nàng sẽ không cơ hội động.

(*) Được chim quên ná , đặng cá quên nom = Qua cầu rút ván , vắt chanh bỏ vỏ,...

Ý của câu : Sau khi việc đã thành công, sẽ vứt bỏ hay giết chết người đã ra sức.

Được ăn cả ngã về không, hay là lui bước, quên đi thù hận ?

Cố Nguyệt Mẫn có do dự hay không, Nguyên Thương không biết, bởi vì khi nàng biết được, Cố Nguyệt Mẫn đã rất kiên quyết bắt đầu thực hiện kế hoạch của nàng.

Trên giường bệnh, Hoàng đế nhìn đến Cố Nguyệt Mẫn, hiện ra một chút áy náy. Nguyên Thương nhảy bén bắt giữ được điểm này, bỗng nhiên hiểu được, lúc trước ở hoàng cung bởi Cố Nguyệt Mẫn quý, Cố Nguyệt Mẫn nói với nàng : “Ta cùng mẫu hậu đã mất diện mạo có bảy phần tương tự, hấn không đành lòng đánh ta.”

Đúng vậy, mỗi lần nhìn thấy Cố Nguyệt Mẫn, hấn liền nhớ tới lúc trước hấn đã hại chết Hoàng hậu hấn yêu thương như thế nào, hấn có thể không 'sùng' Cố Nguyệt Mẫn sao ? Không muốn gặp nữ nhi này, nhìn thấy liền tâm phiền ý loạn [buồn bực , phiền lòng], khi không ở trước mặt lại tận lực thỏa mãn sùng nịch, rất mâu thuẫn, lại hợp lý.

Hoàng đế cho kẻ hầu lui, trong phòng chỉ còn lại có Cố Nguyệt Mẫn, Nguyên Thương, cùng với hai ám vệ núp ở chỗ tối vô cùng bí ẩn. Hai tên đều là Tiên thiên, nếu không phải Nguyên Thương trước khi tiêu diệt giặc Oa công lực lại tăng lên, thì bây giờ không thể phát hiện ra hai người này.

Hai tên ám vệ cũng thăm giạt mình, Phò mã gia này tu vi thật cao ! Tuổi còn trẻ, thế nhưng so với bọn hấn còn muốn hơn một bậc ! Lần trước gặp Phò mã chỉ mới một năm trước, ngắn ngủn trong vòng một năm mà từ một tam lưu võ giả luyện đến Tiên thiên cao thủ, đây là loại thần kì cỡ nào ? Hai người vừa kinh ngạc vừa cảnh giác.

“Đứng lên đi !” Hoàng đế sắc mặt có chút không tốt, nhưng thanh âm thật nhu hòa, mang theo ý cười, nhưng do bệnh nên giọng nói trầm thấp, khiến trong phòng có vẻ âm trầm.

“Phụ hoàng !” Cố Nguyệt Mẫn cùng Nguyên Thương khom mình hành lễ.

Hoàng đế đầu cũng không nâng, tựa vào giường, ho khan hai tiếng, nói : “Kì Nhi, những ngày này, bồi Mẫn Nhi hồ nháo, vất vả ngươi.”

Nguyên Thương cúi đầu kính cẩn nghe theo nói : “Nhi thần phải làm.”

Hoàng đế nói : “Mấy ngày nay, cha cùng gia gia, nãi nãi của ngươi vẫn lo lắng an nguy của ngươi, trầm thật không biết nếu như ngươi xảy ra chuyện gì không may, thì phải bồi thường cho họ một tôn tử vui vẻ như thế nào đây.”

Nguyên Thương chấp tay nói : “Khiến phụ hoàng lo lắng.”

“Ừ.” Hoàng đế lại khụ hai tiếng, nói, “Trầm biết ngươi hiểu thuận, lui xuống đi, đi gặp Tô tướng quân cùng Tô Thượng Thư. Hoàng An, đưa Phò mã trở về.”

“Vâng, nô tài tuân chỉ !” Hoàng tổng quản cười tủm tỉm khom người, “Phò mã gia, thỉnh !”

Nguyên Thương lo lắng Cố Nguyệt Mẫn một người ở lại, nhưng hoàng đế hạ lệnh, Cố Nguyệt Mẫn không có động thủ ám chỉ, nên nàng đành hành lễ lui ra.

“Vâng ! Nhi thần cáo lui.”

Nguyên Thương tính tình đơn thuần, nhưng trực giác so với bất kì kẻ nào đều mạnh hơn. Nàng cảm thấy lời nói của Hoàng đế là có thâm ý khác. Hơn nữa, ngữ khí của Hoàng đế, cùng với thường ngày lui tới không giống nhau, không biết có phải do bị bệnh hay không. Nguyên Thương mặc dù cảm thấy không đúng, nhưng nàng cũng chỉ gặp qua Hoàng đế hai lần, không rõ tính tình Hoàng đế, cũng không thể vì vậy mà kết luận.

Đi theo Hoàng tổng quản ra khỏi đại điện hồi lâu, Hoàng tổng quản cẩn thận quan sát chung quanh một phen, bỗng nhiên dừng chân lại.

Nguyên Thương thấp giọng hỏi : “Hoàng tổng quản... ?”

Hoàng công công nói : “Tả Hiền tướng quân cùng Đẩu Uyên tướng quân chưa có thánh mệnh mang binh xui Nam về cung, bệ hạ đang tức giận. Tả tướng quân cùng Đẩu tướng quân là thần tín của Trường Công chúa, bệ hạ chỉ sợ muốn giận chó đánh mèo Tiểu Công chúa. Viên tổng quản bởi vì giúp đỡ Trường Công chúa khuyên nhủ hai câu, dưới sự giận dữ, Hoàng đế đã bắt giam hấn.”

Đại nội - một vị tổng quản, hai vị phó tổng quản. Năm trước lúc gặp Hoàng đế, tổng quản vẫn là Viên công công, khó trách lúc này thay đổi người.

Nguyên Thương trong lòng căng thẳng, nói : “Hoàng tổng quản, bệ hạ rốt cuộc là...”

Hoàng công công làm động tác chó có lên tiếng, nói : “Phò mã gia cứ rời đi, Tiểu Công chúa là người thông minh, sẽ không chịu ủy khuất. Nhưng Phò mã gia phải cẩn thận, bệ hạ trong lòng nghi ngờ hai vị tướng quân Tả Đẩu mưu phản, chỉ sợ Tô tướng quân bên kia cũng đề phòng !”

“Đa tạ Hoàng tể tướng nhắc nhở.” Nguyên Thương tuy rằng cảm kích, nhưng cũng không phải thấp phần tin tưởng, hỏi, “Hoàng tể tướng tại sao lại chiếu cố Công chúa như vậy ?”

Hoàng công công nở nụ cười, lại có chút bất đắc dĩ nói : “Cháu ngoại của mỗ gia * xin Công chúa, Phò mã chiếu cố nhiều hơn.”

(*) Mỗ gia : Đây là danh xưng ngôi thứ nhất (tự xưng), tương tự như ' Ta ', ' Tại hạ ', ...

“Cháu ngoại của ngài là...”

“Trần Khiêm”

Trần Khiêm, phó thống lĩnh thị vệ của phủ Minh Huy Công chúa, đối với Cố Nguyệt Mẫn trung tâm một lòng, năm trước ở Bạch Mã Tự thiếu chút nữa bảo hộ Cố Nguyệt Mẫn mà chết.

“Chuyện cháu ngoại, chỉ có mỗ gia cùng Phò mã biết, hi vọng Phò mã giữ bí mật, chiếu cố nhiều hơn. Ngày sau mỗ gia sẽ báo đáp !”

Nguyên Thương cũng không hoài nghi, chỉ là thần sắc có chút chần chờ.

“Phò mã yên tâm, Tiểu công chúa xảy ra chuyện, mỗ gia sẽ truyền tin tức.” Hoàng công công nói, “Mọi người nói Công chúa Phò mã vợ chồng tình thâm, hôm nay mỗ gia đã nhìn thấy .”

Nguyên Thương lúc này mới gật đầu, rời khỏi cung.

Hoàng công công nhìn bóng dáng của nàng, cười khổ một tiếng, thầm nghĩ, hoàng hậu nương nương a, cũng là người nước cờ cao, mỗ gia chung quy cũng trốn không thoát lòng bàn tay của người.

Thật ra lúc trước Túc Sa Duyệt Dung còn sống, hần cũng đã là phó tổng quản bên cạnh Hoàng đế. Ngẫu nhiên vì Túc Sa Duyệt Dung xử lý chút chuyện, Mặc Lan không ít lần khen thưởng. Lúc trước Hoàng đế muốn vào tâm cung của Hoàng hậu, hần được Mặc Lan chỉ thị cung cấp tin tức biên giới phía Tây, mượn cơ kéo Hoàng đế đi. Hoàng An chỉ là một phó tổng quản thái giám, ngoài cung ngoại trạch đặt mua vài cái, vàng bạc, tiền tài, ruộng tốt lại vô số, tất cả đều từ nơi này.

Chỉ là ở Hoàng đế cùng Hoàng hậu, hần đương nhiên kiên định đứng bên cạnh Hoàng đế, cùng Túc Sa Duyệt Dung, Cố Thường Y càng thêm chặt chẽ phân rõ giới hạn. Nếu không, ở dưới tình huống Hoàng đế hoài nghi Cố Thường Y, hần sao có thể làm Đại tổng quản ?

Nhưng Hoàng đế không nghĩ tới, cả hần cũng không nghĩ tới - mười mười của hần thất lạc lúc nhỏ, lại được Túc Sa Duyệt Dung cứu, gả cho nhà quan, đưa cháu Trần Khiêm lại đối với Tiểu Công chúa trung thành không hai lòng. Hoàng An vốn tưởng rằng người nhà của mình đều đã chết ở lúc Tàn mạt [cuối thời Tàn] loạn thế, không nghĩ tới còn có nhất mạch hương khói, lại được Hoàng hậu an bài ở bên cạnh Cố Nguyệt Mẫn...

Ai, hoàng hậu nương nương... Thôi, nô tài thiếu người rất nhiều, chỉ cần có thể khiến cháu của nô tài có tiền đồ tốt, nô tài dùng cái mạng này để cược cho người cũng được !

Nguyên Thương đi đến thế giới này, gặp Hoàng đế được hai lần, nhưng vẫn chưa từng gặp qua tiện nghi cha [cha hời , không công mà có]. Lần này là lần đầu tiên nhìn thấy gia gia cùng phụ thân của mình. Nhưng nàng đối với người Tô gia một chút ấn tượng cũng không có, càng không nói đến cảm giác, không có nửa phần chờ mong hoặc khẩn trương.

Trái lại đang phiền não tình cảnh của Công chúa. Nghĩ đến những lời vừa rồi của Hoàng đế, rõ ràng ám chỉ nàng là người Tô gia, muốn nàng không nên hành động thiếu suy nghĩ. Nàng không hiểu chính trị, trong lúc nhất thời không biết làm sao cho phải, trong lòng tính toán trước sẽ đến hỏi Lữ Thiên Tứ hoặc Cố Duệ.

Nhưng nàng không nghĩ tới, nàng chân trước vừa bước vào sân Tô gia, Tô gia liền giam lỏng nàng.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Tha Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 108: Quyết tâm của Phò mã [Nhị].

Trong đại sảnh, ngồi ở vị trí cao đường [bề trên], đứng là Triệu quốc công - Tô Phong. Nam tử trung niên mặc quan phục ngồi bên trái, có lẽ chính là binh bộ Thượng thư - Tô Sách. Bên cạnh, ngồi cùng Tô Phong là một lão thái thái, vẻ mặt đau lòng nhìn nàng, cầm khăn tay lau nước mắt.

Triệu Quốc Công yên lặng nhìn chăm chăm nàng. Tô Sách mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, thẳng tắp nhìn mặt đất phía trước, cứ như trên mặt đất có việc quan trọng cần hắn quan tâm, nhìn thế nào cũng thấy quái dị. Ngẫu nhiên ánh mắt thân nhiên lay động, không kim được toát ra một chút thương yêu không dễ nhận ra.

Tô phu nhân, nghe nói là mẹ kế tiện nghi của Nguyên Thương, im lặng ngồi cạnh Tô Sách không nói một lời. Chỉ là một hồi lặng lẽ nhìn công công [cha chồng], một hồi nhìn nhìn trượng phu, dè dặt nhìn Nguyên Thương, ánh mắt lo lắng, muốn nói lại thôi.

Mẫu thân ruột của thân thể Nguyên Thương, là nữ nhi duy nhất của Tiểu đại nhân đã qua đời - cũng chính là huynh đệ kết nghĩa của Hoàng đế, sau khi sinh nàng, thân thể suy yếu, không bao lâu thì qua đời. Chuyện này là một hồi âm mưu thù hận không rõ. Là ai muốn hại mẹ con các nàng, Nguyên Thương điều tra, thời gian đã qua lâu nên sớm không còn đầu mối.

Bọn hạ nhân đều lui ra, toàn bộ đại sảnh im lặng quỷ dị. Nguyên Thương lại hồn nhiên không sợ, nhìn thẳng quốc công gia gia.

Qua một hồi lâu, Triệu quốc công rốt cục mở miệng.

“Hài tử, đi theo gia gia.”

Nguyên Thương không nhanh không chậm tiêu sái đi tới, đi ở phía sau hắn, một đường vào hậu viện, đứng dưới một gốc cây đào. Lúc này đã là cuối xuân đầu hè, hoa đào đã rụng, chồi bắt đầu đâm, trong sân tràn đầy mùi lá cây thơm ngát.

Triệu quốc công thở dài: “Năm đó, ta và ngoại tổ phụ của ngươi kết nghĩa, lúc trước làm quan Tần triều, bởi vì quan trường hắc ám, từ quan cùng nhau kết bạn bước chân vào giang hồ, hơn hai mươi năm sinh tử chi giao. Nhị đệ đem mẫu thân của ngươi phó thác cho ta, nhưng ta lại không thể bảo hộ nàng chu toàn, đây là chuyện ăn năn nhất cuộc đời của ta.”

Nguyên Thương cúi đầu không nói.

Triệu Quốc Công lại nói: “Hoàng Thượng hùng tài đại lược, một thế hệ minh quân, chỉ là khó tránh có chút phong lưu. Lúc trước bệ hạ nhìn thấy mẫu thân ngươi, liền nhớ mãi không quên. Nhưng ta sao có thể khiến Vân nhi về sau vào cung chịu khổ? Liền dứt khoát quyết định hôn nhân cho Vân nhi cùng Sách nhi... Trước khi ngươi ra đời, vốn có một vị song bào ca ca, đáng tiếc sinh ra không đến một canh giờ liền chết non. Ta vẫn hy vọng bên ngoại Tiểu gia ngươi có người kế tục, cha ngươi vì không muốn khiến ta thất vọng, nên đâm lao phải theo lao, đem ngươi xem như nam nhi nuôi lớn... Ngươi vốn hẳn phải giống Công chúa, được che chở mà lớn lên, chỉ vì tâm tư của gia gia, liền khiến ngươi chịu khổ mười sáu năm... Chuyện này, gia gia và cha ngươi đều có lỗi với ngươi.”

Triệu quốc công nói xong, bất giác lão lệ tung hoành [nước mắt người già rơi]. Hắn nếu biết sớm, nếu trước một năm biết được giới tính thật sự của Nguyên Thương, sao có thể nháo ra chuyện Phò mã - tội khi quân như vậy? Hắn vốn có thể mặt dày xin Hoàng đế khai ân, nhưng giấy không thể gói được lửa, tương lai tôn nữ bảo bối của hắn xuất giá, chẳng lẽ vì chuyện này khiến cho người ta cười nhạo cả đời?

Nguyên Thương tuy cũng không cảm thấy ủy khuất, nhưng cũng bị tình cảm chân thành tha thiết này khiến đáy lòng sinh ra dòng nước ấm. “Gia gia, tôn nhi sống dưới hình dạng nam nhi, không hẳn là chuyện không tốt. Ta ở nhà cậu, các sư huynh đều chân thành đối đãi, ở kinh thành sống ngấm lành liệt, sao có thể giống như ngoài cung vô câu vô thúc *?”

(*) Vô câu vô thúc: không bị quản thúc, kiểm chế; tự do tự tại.

Triệu Quốc Công đưa tay sờ đầu nàng, luôn không muốn cùng người khác tiếp xúc gần gũi, Nguyên Thương lại không phản kháng, “Cháu gái ngoan của ta, gia gia nhất định sẽ bồi thường cho ngươi, giúp ngươi tìm phu quân tài tuấn nhất thiên hạ...”

Nguyên Thương bình thân đáp: “Gia gia nói đùa, ta là Phò mã của Công chúa, cần gì có phu quân?”

Nguyên Thương mặt không thay đổi, ánh mắt kiên định, Triệu Quốc Công như không nghe được điều không bình thường trong lời nói của nàng, chỉ từ ái nhìn nàng nói: “Hài tử ngốc, Hoàng đế đã biết ngươi là nữ tử, sao có thể làm Phò mã? Ừ, Công chúa Điện hạ tâm cơ thâm trầm, không có vạch trần thân phận nữ nhi của ngươi. Đây cũng là bảo hộ, Tô gia ta nên báo đáp. Tuy Tô gia ta luôn trung lập, nhưng lần này nói sao cũng phải trợ giúp hài tử Minh Huy này.”

Nguyên Thương mạnh mẽ ngắt đầu, “Công chúa làm sao vậy?”

Lúc trước Sở vương phản loạn, Cố Nguyệt Mẫn vai bị thương, Nguyên Thương tự mình xuống bếp nấu canh hậu hạ cả triều đều biết, Triệu Quốc Công cũng biết, chỉ là nghĩ hai cô gái tình cảm thân thiết này là tình bạn thông thường, nói: “Minh Huy Công chúa biết rõ ngươi là nữ tử nhưng giấu diếm, đây là tội khi quân, bệ hạ nhất định sẽ trách phạt Công chúa.”

Nguyên Thương trong lòng lo lắng, nói: “Việc này sao có thể trách Công chúa? Muốn nói phạm tội khi quân, thì phải là ta...”

“Hài tử ngốc, ngươi nghĩ vì sao bệ hạ muốn ngươi mau chóng trở về? Ta đã đi cầu xin bệ hạ, bệ hạ tha thứ cho ngươi, hạ chỉ cấm túc ngươi ba tháng.”

Cái này Nguyên Thương hiểu được. Hoàng đế đây là chia ra giam lỏng các nàng!

“Công chúa nàng..”

“Chuyện Công chúa người đừng quản, cứ an tâm nghỉ ngơi tại nhà đi ! ' Tội khi quân ' này nói lớn nói nhỏ, cũng là chuyện xấu của Hoàng gia, Hoàng đế cũng sẽ không truyền ra ngoài, chỉ là lần này thù hận của Trường Công chúa tùy tiện rời khỏi nơi phòng thủ, nghỉ ngơi có ý đồ mưu phản, bệ hạ tâm tình không tốt, Công chúa có lẽ sẽ bị phạt nặng một chút, qua mấy ngày nữa ta sẽ đi cầu tình.”

Nguyên Thương thăm nghĩ không tốt. Tô gia là thế gia Tướng môn, chuyện giang hồ mấy ngày nay không biết cũng là chuyện bình thường. Nàng xưng bá võ lâm, được tôn là minh chủ, lại thêm việc tiêu diệt giặc Oa tạo dựng được uy tín tuyệt đối, hơn nữa thân phận Thiếu chủ Thiên Cơ Môn cũng đủ để hiệu lệnh giang hồ; Mẫn nhi lại thu phục Lữ Thiên Tứ, cộng thêm hai mươi vạn đại quân Lữ gia và một đội thủy quân khổng lồ.

Mà khi hai cỗ thế lực cùng đến hành cung, Tả Hiền, Đậu Uyên lại mang theo Thanh Lang kỵ bí mật xuôi Nam, dựa vào quan hệ của Tả Hiền, Đậu Uyên cùng Cố Nguyệt Mẫn chẳng lẽ Hoàng đế không nhìn ra mờ ám trong đó ?

Hoàng đế đem nàng đuổi đi, nói là giam lỏng, kỳ thật chính là kiềm kìm thế lực giang hồ của nàng, dùng thân tình bức bách nàng không thể vọng động. Mặc khác đem Cố Nguyệt Mẫn nắm trong tay, khiến Lữ Thiên Tứ cùng Tả Hiền, Đậu Uyên, ném chuột sợ vỡ bình !

Lữ Thiên Tứ đến hàng [đầu hàng], nếu manh động sẽ khiến Cố Duệ, Cố Nguyệt Mẫn kiêng kỵ; Cố Duệ cùng Tả Hiền, Đậu Uyên lại trong khoảng thời gian ngắn không thể đuổi tới hành cung, đợi đến khi Lữ Thiên Tứ cùng Cố Duệ liên lạc muốn cứu Cố Nguyệt Mẫn đã muộn ! Người duy nhất có thể cứu Cố Nguyệt Mẫn là Nguyên Thương lại vì ' tội khi quân ' mà bị ' giam lỏng ' ở Tô phủ !

Quả thật là giỏi tính kế !

Nhưng mà, thủ đoạn này ngăn được Nguyên Thương sao ?

Tội khi quân thì sao ? Diệt cửu tộc, diệt mười tộc nàng cũng không quan tâm ! Chỉ cần vì Cố Nguyệt Mẫn, hiện tại tạo phản nàng cũng không chút do dự ! Mặc dù là Triệu Quốc Công, Chu Văn Tuyền, Ngọc Khanh Hồng - những thân thích bạn hữu này, cũng không thể so với nửa sợi tóc của Cố Nguyệt Mẫn ! Coi như là Cố Thường Y, nếu muốn đả thương Cố Nguyệt Mẫn, Nguyên Thương cũng có thể hạ sát thủ.

Nguyên Thương lòng nóng như lửa đốt, hỏi : “Hoàng thượng muốn xử trí Công chúa thế nào ?”

Triệu Quốc Công cười cười không nói cho nàng, chỉ nói : “Hài tử, việc này người đừng quản, nãi nãi của người có lẽ muốn gặp người ngay...”

Lời còn chưa dứt, Nguyên Thương bỗng nhiên xoay người hướng cửa phủ mà đi.

Triệu Quốc Công mặt tươi cười cứng lại, ngạc nhiên nói : “Kì nhì, người đi đâu vậy ?”

Nguyên Thương dừng bước, nhìn hẩn một cái, nói : “Ta đi cứu Công chúa.”

Triệu Quốc Công nhũn mày nói : “Bệ hạ tự có chủ trương, người đi làm gì ? Quay lại !”

Nguyên Thương vốn không định để ý đến hẩn, nhưng không biết vì sao có chút không đành lòng, sau cùng đáp : “Ta đi cứu thê tử của ta, ai dám ngăn cản ?”

“Người, người nói cái gì ?” Triệu Quốc Công kinh sợ râu mép run rẩy, “Người... Chẳng lẽ người...”

Nguyên Thương cười lạnh một tiếng, cũng không quay đầu lại tiêu sái bước đi.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Tha Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 109

nguồn bị nhảy chương.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Tha Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 110: Yêu không quay đầu.

Chương 102 : Yêu không quay đầu.

Sáu thị vệ ở hành cung ngăn cản Nguyên Thương.

“Phò mã gia, bệ hạ có chỉ, muốn ngài ở trong phủ nghỉ ngơi, không truyền triệu, không thể yết kiến.”

Nguyên Thương đẩy hai thị vệ đang ngăn ở trước mặt nàng, tức giận nói : “Cút ngay !”

Thị vệ kia nhìn thoáng qua Kinh Lô đao trên tay trái của Nguyên Thương, thấy nó kiếm không phải kiếm, đao không phải đao, hình dạng quỷ dị, lại cất giấu một cỗ khí lạnh lạnh, tựa như con báo ngủ đông khiến tim người ta không khỏi đập nhanh, không biết vì thân đao hay là do người cầm đao.

Thị vệ trầm giọng nói : “Hơn nữa, ở phụ cận hành cung, trừ đại nội thị vệ, những người khác đều không được cầm đao kiếm. Phò mã gia, ngài vi phạm quy củ.”

“Người cùng ta nói quy củ ?” Nguyên Thương từ thắt lưng lấy ra một cái lệnh bài tinh xảo được làm bằng đồng ném qua, lạnh lùng nói, “Người nhìn cho rõ !”

Thị vệ tiếp được lệnh bài, vừa thấy liền tròn to mắt, ôi không thể nào, đây không phải lệnh bài ' Thống lĩnh Long Võ Quân ' của Trường Công chúa sao ? Sao lại ở trong tay Phò mã ?

Thống lĩnh Long Võ Quân cùng hai vị phó thống lĩnh, cho dù là đại nội hoàng cung, tùy thời đều có thể yết kiến, thống lĩnh Long Võ Quân giống như thân tín kiêm thủ lĩnh bảo tiêu của một thế gia, yết kiến Hoàng đế, là danh chính ngôn thuận.

Mấy người người nhìn ta ta nhìn người, trầm nghĩ : Lệnh bài thống lĩnh Long Võ Quân a ! Long Võ Quân chính là cấm vệ quân phòng thủ hoàng thất, bọn họ đều phải nghe theo chỉ huy ! Chẳng lẽ Phò mã gia tiếp nhận chức vụ thống lĩnh Long Võ Quân rồi ? Không có nghe nói qua a ! Nhưng, vô luận thế nào trăm ngàn lần cũng không thể đắc tội ! Phò mã gia là vị hôn phu của Trường Công chúa tương lai, là người nhà Hoàng thượng, tiểu binh như bọn họ cũng không thể xen vào, nếu xảy ra chuyện gì, người hoàng gia bất quá chỉ bị khiển trách một chút coi như xong, nhưng bọn tiểu binh như họ hơn phân nửa sẽ trở thành vật hi sinh.

Thị vệ cảm lệnh bài khuôn mặt tươi cười cung kính đem lệnh bài trả lại cho Nguyên Thương, cười nói : “Nếu đã như vậy, thuộc hạ không quấy rầy việc của Phò mã gia nữa !”

Nguyên Thương thu hồi lệnh bài đi về phía tẩm cung của Hoàng đế.

Ai ngờ đi chưa được mấy bước, bỗng nhiên một đội cấm vệ quân xông ra ngăn cản nàng, đầu lĩnh Nguyên Thương không biết, nhưng thấy bên hông hắt có lệnh bài Long Võ Quân. Chỉ là bên góc khám ngăn sắc, có lẽ là Phó thống lĩnh. Phó thống lĩnh Hữu quân Long Võ Quân - Mục Thắng thì Nguyên Thương nhận thức, lúc trước nghe lệnh Cổ Nguyệt Mãn chạy tới viện của đệ tử Thần Cơ Từ bắt người, là một hán tử hào sảng [ngay thẳng, phóng khoáng]. Mục Thắng đã đi Tây đại doanh, Phó thống lĩnh Hữu quân tạm thời chưa có người thay thế, nói vậy hẳn là Tả thống lĩnh - Ân Khiếu.

Nguyên Thương cười lạnh nói : “Người là Ân Khiếu ?”

Ân Khiếu là con của Ân Hầu gia, thân tín của Hoàng đế, từng làm thân binh của Hoàng đế tham gia cuộc chiến đoạt ngôi vua lúc trước.

“Đúng vậy !” Ân Khiếu một thân khôi giáp, khoảng ba mươi, lưng hùm vai gấu, ánh mắt tràn ngập hung quang, vừa nhìn liền biết là người giẫm lên xác chết tôi luyện mà ra. “Phò mã gia, bệ hạ đã hạ lệnh muốn ngài ở Tô phủ tư quá *, mời trở về đi !”

(*) Tư quá : Ngẫm nghĩ lại những sai lầm đã làm.

Nguyên Thương hí mắt, không chút yếu thế trừng lại, “Ta muốn diện thánh [gặp vua] !”

Ân Khiếu nói : “Bệ hạ không muốn gặp ngài.”

Nguyên Thương lạnh lùng nhìn hắn, “Ta có lệnh bài thống lĩnh Long Võ Quân, có chuyện quan trọng muốn bẩm báo Thánh Thượng.”

Ân Khiếu nói : “Phò mã gia, Trường Công chúa nửa tháng trước đã cùng Lâu chủ Thiên Ngọc Lâu đi Tây Tàn, ngài dùng trộm danh nghĩa Trường Công chúa, là tội lớn !”

Nguyên Thương biết hấn phụng hoàng mệnh quyết tâm ngăn trở, ngón cái tay trái điểm ở chuôi đao xuất ra khỏi vỏ, tức giận nói : “Cút ngay ! Ai dám ngăn cản ta, ta một đao chém hấn !”

Ân Khiếu hồn nhiên không sợ, “Ở hoàng cung động võ, Phò mã gia phải suy nghĩ cho kỹ !”

Nguyên Thương không muốn nói nhiều với hắn, rút trường đao xông lên, hướng Ân Khiếu một đao chém xuống. Ân Khiếu dùng đao chống đỡ, hấn chỉ là một võ giả bình thường, vừa bước vào cảnh giới Hậu thiên, sao có thể tiếp được một đao toàn lực của Tiên Thiên cao thủ ? Nguyên Thương chém đứt luôn kiếm và cánh tay phải của hắn.

Thị vệ bên cạnh lúc này mới vọt tới, vài người bị cụt tay máu tươi bắn tung tóe. Nguyên Thương đề khí, đập trên vai trái của Ân Khiếu nhảy lên thật cao, trong tay độc phần cùng ám khí đều ném ra, độc phần như sương, ám khí như mưa, khiến người ta có thể thấy, giết người cũng có thể xưng là nghệ thuật máu tanh.

“Phò mã Tô Kì tạo phản ! Bắt lấy hần !”

Nguyên Thương lại hồn nhiên không để ý tới, bay vọt vào cung điện, nhắm thẳng tẩm cung Hoàng đế mà đến. Người chưa tới, tâm đã dừng bên người Cổ Nguyệt Mẫn.

Trong hành cung, Hoàng đế vẫn tựa vào giường, Cổ Nguyệt Mẫn thì quỳ trên mặt đất. Trước mặt là hỗn độn nước trà cũng mảnh nhỏ chén trà, bắn ra hỗn loạn ở cạnh đầu gối bên trái của Cổ Nguyệt Mẫn.

Nhìn phương hướng nước ra bắn ra cùng phạm vi, cũng có thể thấy được lực đạo ném chén trà của Hoàng đế, cùng với, bao hàm tức giận trong đó.”Rất tốt, rất tốt !... Khụ khụ... Nữ nhi bảo bối của ta cũng học theo vui đùa của huynh trưởng, rất tốt... Khụ khụ...”

Cổ Nguyệt Mẫn quỳ trên mặt đất, nào có giống như ngày thường ở trước mặt Hoàng đế giả vờ nhu thuận, xem chừng cũng được chín phần nội lực của Túc Sa Duyệt Dung nắm đó, mặt không đổi sắc, bình tĩnh không động.

“Phụ hoàng bớt giận, chú ý thân thể.” Quan tâm mềm mại như gió xuân, rõ ràng giả dối, lại khiến người ta không nhận được mà tin tưởng đây là quan tâm thật sự, giống như Túc Sa Duyệt Dung năm đó.

Túc Sa Duyệt Dung thủ đoạn hư tình giả ý bắt làm tù binh người không nên bắt - là Hoàng đế, Cổ Nguyệt Mẫn phô bày hư tình giả ý bắt làm tù binh người trong lòng mình, cũng khiến mình tiến vào vòng ôm ấp của Nguyên Thập Tam. Đây không chừng là khác biệt lớn nhất giữa hai mẫu tử.

“Người rốt cuộc muốn làm cái gì ? Nghiệp chương như người muốn tạo phản sao ? Người cho là trăm ngày thường cung chịu người, là người có thể bay lên trời ?!”

Cổ Nguyệt Mẫn nhẹ nhàng bằng giọng nói : “Phụ hoàng sao lại nói ra lời này ? Nhi thần tạo phản có chỗ gì tốt ? Phụ hoàng sắp lập song bào ca ca của ta làm Thái tử. Nhi thần còn cần tạo phản ? Chỉ là nghe nói thân thể Hoàng đế không tốt, lo lắng ngài chống đỡ không được, khiến cho các ca ca khác gây họa triều đình, cố ý để hai vị thúc thúc đến cần vương *.”

(*) Cần vương : Phò vua, giúp nước.

(Hai vị thúc thúc ở đây là nói đến Tả Hiền cùng Đẩu Uyên).

“Ta còn chưa chết đâu !” Hoàng đế bỗng nhiên đứng lên, một cước hướng về Cổ Nguyệt Mẫn. Cổ Nguyệt Mẫn thân thủ nào kém ? Bất động thanh sắc tránh đi.

Hoàng đế giận dữ, “Người thật cho rằng trăm không dám giết nghịch tử như người ?”

“Phụ hoàng có gì không dám làm ?” Cổ Nguyệt Mẫn ngữ khí thản nhiên, “Năm đó phụ hoàng cùng hoàng bá, hoàng thúc tranh vị, hoàng bá, hoàng thúc cả nhà đều bị giết sạch sẽ, cũng không thấy phụ hoàng nương tay. Đối với huynh đệ còn nhẫn tâm như vậy, đối với thế tử, muội muội cùng nữ nhi thì có gì mà không thể xuống tay ?”

Hoàng đế thực sự tức giận, ngữ khí ngược lại càng trầm tĩnh : “Thì ra trong lòng người trăm chính là người như thế ! Uống công trăm trước nay đối đãi người ! Người đâu ! Đem Minh Huy Công chúa giam lại cho ta !”

Cổ Nguyệt Mẫn không nhìn cao thủ thị vệ vọt lên, ngẩng đầu nhìn thẳng Hoàng đế, “Phụ hoàng, nhi thần muốn hỏi người một câu !”

Hoàng đế nheo mắt, ánh mắt chột lóe, nói : “Còn có cái gì để hỏi ? Chờ ta đem vài tên nghịch tặc giết chết rồi sẽ xử trí người !”

“Phụ hoàng vẫn nên nghe thì tốt hơn. Cũng không thể để lời của nhi thần cho ngoại nhân nghe thấy đi ?”

Hoàng đế ánh mắt mãnh liệt, gắt gao nhìn chăm chăm Cổ Nguyệt Mẫn, thiên tử thực giận, khiến Cổ Nguyệt Mẫn trong nháy mắt hít thở không thông. Sau vài cái hô hấp, Hoàng đế mới xua tay, cho hai bên lui xuống.

“Người đang đợi Cổ Thường Y đến cứu người ?” Hoàng đế cười lạnh, “Nàng tới không được, người chết tâm đi !”

“Nhi thần biết cô tới không được, nhi thần còn biết là phụ hoàng mật lệnh cho cô đi Tây Tản. Vừa vặn, nhi thần cũng không muốn để cô biết mà khổ sở.” Cổ Nguyệt Mẫn không chút sợ hãi, thần sắc u buồn nói, “Nếu cô biết mẫu hậu... biết mẫu hậu tại sao chết, thì sẽ thương tâm thế nào...”

Hoàng đế lẳng lặng nhìn nàng, bỗng nhiên hừ lạnh một tiếng, “Người muốn nói, là trăm giết Duyệt Dung phải không ?”

“Phụ hoàng không dám thừa nhận ?”

“Thừa nhận ? Nếu là trăm làm, trăm có gì không dám thừa nhận ?” Hoàng đế bỗng nhiên nở nụ cười, chỉ là cười có chút điên cuồng : “Mấy năm nay, người vẫn nghĩ như thế ? Người cho rằng, ta giết mẫu hậu người ?”

Nói đến Túc Sa Duyệt Dung, Cổ Nguyệt Mẫn khó có thể ôn hòa giả bộ cười, cảm phẫn nói : “Mẫu hậu rõ ràng còn mấy năm dương thọ, vì sao lại đi ?”

Hoàng đế lạnh lùng cười, trong lời nói chứa châm chọc, “Mẫu hậu nguoi là bệnh chết, là Thần Cơ Tử chẩn đoán, nguoi chẳng lẽ không rõ ?”

“Nhi thần đương nhiên biết. Lúc mẫu hậu qua đời, nhi thần cùng ca ca đều chính mắt nhìn Thần Cơ Tử cứu chữa mẫu hậu, nhi thần sao lại không rõ ?”
Cố Nguyệt Mẫn đạm mạc nói, “Chỉ là, nhi thần không rõ, phụ hoàng vì sao muốn ngăn cản linh cửu [quan tài] của mẫu hậu, kéo dài thêm một ngày.”

Cố Nguyệt Mẫn nói tới đây, buồn bã nở nụ cười, “Bởi vì nguoi không tin nàng đã chết. Nguoi để muộn một ngày, lại hại nàng thiếu chút nữa đã thật sự chết.”

“Thiếu chút nữa ?” Hoàng đế trong mắt đột nhiên bắn ra tinh quang, “Nguoi nói cái gì ?”

“Ta nói...” Cố Nguyệt Mẫn nở nụ cười châm chọc, bình tĩnh ' tuyên án ', “Là nguoi hại chết mẫu thân !”

“Cái gì là ' thiếu chút nữa ' ?” Hoàng đế chống cạnh giường lưng lay lảo đảo đứng lên, tiến lên vài bước, xiết chặt bả vai Cố Nguyệt Mẫn, “Nguoi nói thiếu chút nữa ? Nương nguoi có phải còn sống không ? Nàng có phải còn sống không ? Nàng... Duyệt Dung ở đâu ? Nguoi nói ! Nguoi nói cho trầm !”

Cố Nguyệt Mẫn thấy hấn kích động, ngược lại bình tĩnh xuống.

“Phụ hoàng, mẫu hậu đương nhiên đã chết. Nguoi không phải tận mắt thấy linh cửu của nàng được cô cô thiêu thành tro tàn sao ? Hiện tại, mẫu hậu hấn là đang ở trên tủ giường của cô cô ở Tấn Dương đi ?”

“Câm mồm ! Nguoi dám khi quân ?!” Hoàng đế nghe thấy tin tức của Túc Sa Duyệt Dung, đột nhiên kích động, trở nên có chút thần chí không rõ, xoay người lấy bảo kiếm bên giường xuống, rút bảo kiếm đâm về phía Cố Nguyệt Mẫn, trong miệng kêu gào, “Trẫm muốn giết nguoi ! Trẫm muốn tiêu diệt cửu tộc của nguoi !”

Dựa vào võ công của Cố Nguyệt Mẫn, hấn sao có thể đâm trúng ? Nhưng đột nhiên có một hòn đá nhỏ đánh vào bên hông Cố Nguyệt Mẫn, khiến cho Cố Nguyệt Mẫn chậm một nhịp, thân mình chỉ kịp nghiêng đi, trường kiếm cắt qua cánh tay trái, máu chảy không ngừng Hoàng đế cũng không nghĩ đến Cố Nguyệt Mẫn sẽ không tránh được, nhìn thấy máu tươi chảy ra, nhất thời sững sờ.

Cố Nguyệt Mẫn cười lạnh nói : “ Phụ hoàng, nguoi giết bá phụ, đường huynh, đường đệ, hại chết mẫu hậu, bây giờ còn muốn giết chết nhi thần ? Thật sự là thí huynh sát tử [giết huynh diệt con], không thiếu một cái !” Lại nói với một chỗ gần đó, “Là ai đánh lên ? Có gan đứng ra cho bản cung !”

Hoàng đế rốt cục bình tĩnh lại, nhìn kiếm của mình, nhú mảy, buông tay xuống. Cảnh cáo nhìn thoáng qua chỗ đó, hướng cửa ngoài nói : “Âm vệ đâu ?”

Hai thị vệ mặc đồng phục võ sĩ màu đen nhảy ra, chấp tay nói : “Bệ hạ có gì phân phó ?”

Cố Nguyệt Mẫn nhìn xem rõ ràng, hai người này là cao thủ Hậu thiên đỉnh. Nàng biết phụ hoàng dùng được vật trân quý mạnh mẽ tạo ra một đám cao thủ âm vệ, nhưng chưa từng thấy qua. Nghe nói đều là tử sĩ tử vương phủ bồi dưỡng đến nay, thậm chí vì thế mà không thể sinh dục, sống không quá ba mươi tuổi.

Hoàng đế chỉ vào Cố Nguyệt Mẫn nói : “Đem Công chúa đệ xuống, phế nội lực, giam lại !”

“Vâng !”

Cố Nguyệt Mẫn nghe thấy muốn phế võ công của nàng, biến sắc, xoay người nhảy lên. Cố Nguyệt Mẫn chỉ thiếu một bước sẽ đến Tiên Thiên, là Hậu thiên đỉnh cấp, hai tên âm vệ trái phải tiến công, trong lúc nhất thời không thể bắt được nàng.

Hoàng đế cau mày, nói : “Tả hộ pháp !”

Kẻ đang âm thầm ẩn núp đi ra : “Bệ hạ.” Chỗ hấn đi ra, đúng là nơi Cố Nguyệt Mẫn vừa rời đoán.

Hấn một thân áo bào tro, cúi đầu, trên mặt gầy có chút quý dị, thoạt nhìn giống cây khô.

“Bất Công chúa.”

“Vâng !”

Người này tiến lên, liền vươn trảo [móng vuốt], hét lớn một tiếng, hướng Cố Nguyệt Mẫn chớp tới. Cố Nguyệt Mẫn nghe thấy tiếng gió phía sau, biết người này là Tiên Thiên cao thủ, trong lòng trầm xuống : Phụ hoàng quả nhiên có hộ vệ Tiên Thiên cao thủ, lại không biết có bao nhiêu người . Hai cao thủ Hậu thiên vây công, nàng đã thấy khó tiếp, lại thêm một Tiên Thiên cao thủ xuất thủ, Cố Nguyệt Mẫn làm sao địch nổi ?

Một trảo này, nhắm ngay giữa lưng, y phục cùng da thịt đồng thời bị kéo theo, nội lực đánh vào lưng, một búng máu phun ra ngoài, rơi trên mặt đất.

Đúng lúc này, một tên thái giám từ bên ngoài vội vã chạy vào : “Bệ hạ, xảy ra chuyện lớn !”

Hoàng đế trong lòng căng thẳng, nói : “Chuyện gì ? Binh mã của Tả Hiền cùng Đẩu Uyên đến ?”

Không đúng a ! Hắn đã phái Tô gia quân chặn lại, bên ngoài lại cho người tuyên chỉ ngăn lại, trong mấy ngày này cho dù là Thanh Lang kỵ cũng không có thể đánh vào hành cung. Thanh Lang kỵ ở trên thảo nguyên là vương bài, ở trên đất liền, cạnh Hoàng Hà, có thể có mấy phần chiến lực ? Triệu quốc công Tô Phong là tướng quân hấn tín nhiệm nhất, dưới cờ Tô gia quân phần lớn đều xuất thân từ dòng chính lúc tranh giành thiên hạ, nghĩ đến sẽ không xảy ra ngoài ý muốn mới đúng !

Hoàng đế hiện tại lo lắng, người có thể gây nguy hại cho ngôi vị Hoàng đế của hắn đều không phải là quân đội của quốc gia khác, cũng không phải Hoàng tử phản loạn, mà là Cố Nguyệt Mẫn chột nẩy lòng tham ?

Cố Nguyệt Mẫn không dùng bao nhiêu thời gian mà mưu đồ việc này, cho nên trước đó ngay cả tiếng gió hắn cũng không phát giác được, bỗng nhiên phát giác liền gặp phải nguy cơ lớn như vậy, cho dù là hạ chiếu cần vương * cũng không kịp !

(*) Chiếu cần vương : Tuyển người tài vì nước ra sức.

“Không phải a... Không phải binh mã...” Thái giám quỳ trên mặt đất, chỉ về phía ngoài điện, “Là Phò mã gia giết người xông vào !”

“Cái gì ? Là Tô Kì ?” Hoàng đế về mặt kinh hãi, nắm lấy cổ áo của thái giám, tức giận nói, “Nàng dẫn theo bao nhiêu nhân mã ?”

Thái giám một bên nước mũi một bên nước mắt, run rẩy nói : “Chỉ... Chỉ có một mình Phò mã gia...”

Hoàng đế quyết định thật nhanh, nói mới Tả hộ pháp : “Bắt lấy Công chúa...”

Chữ cuối cùng vừa ra khỏi miệng, liền thấy một đám ngân châm tiến về phía Tả hộ pháp, vừa nhanh vừa mau, còn mang theo u quang lục sắc, rõ ràng có kịch độc. Tả hộ pháp vội vàng lui về phía sau, tránh nơi yếu hại, bị bắn trúng sườn bên trái.

Một thân ảnh màu xanh nhẹ nhàng dừng bên cạnh Cố Nguyệt Mẫn, sau đó ' Xoẹt ' một tiếng, hai tên ám vệ ngay cả kêu thảm một tiếng cũng chưa, liền yên lặng ngã xuống, rơi xuống đất là lúc, hai người đầu thân đều chia lìa.

Tả hộ pháp ngồi dưới đất vận nội lực bức độc, gất gao nhìn chăm chăm nàng. Ai ngờ nàng cũng không có tiến lên, mà vứt bỏ đao cùng võ, quỳ xuống ôm lấy Cố Nguyệt Mẫn.

“Mẫn nhi !” Nguyên Thương không biết nói lời ngon ngọt, tất cả hối hận, tự trách, lo lắng, đau lòng, đều nằm trong hai chữ này.

Cố Nguyệt Mẫn khoe môi dính máu chột mỉm cười, ánh mắt có chút oán trách.

“Thập Tam, sao giờ ngươi mới đến a...”

P/S : Chê ngắn nên post thêm này! ^o^

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Tha Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 111: Thay thế.

Chương 103 : Thay thế.

Nguyên Thương ôm chặt lấy nàng, lấy ra một viên thuốc màu đỏ sậm đút cho nàng.

Cố Nguyệt Mẫn một ngụm nuốt xuống, tuy rằng sắc mặt tái nhợt, vẫn oán trách cười nói : “Ngươi tới muộn, phạt ngươi nằm dưới !

Nguyên Thương thấy nàng không lo lắng cho bản thân, lại còn tâm tư nói giỡn, chắc là bị thương rất nặng ! “Đừng nói nữa !” Nguyên Thương cho nàng ngồi tựa vào cây cột bên cạnh, một cước đá văng tên tiểu thái giám kia, tiểu thái giám bị đánh vào cột, nhất thời chỉ còn nửa hơi thở.

Hoàng đế thấy Nguyên Thương mang theo Kinh Lôi đao, hai mắt đỏ bừng nhìn hắn, cảm giác Nguyên Thương giống như một con sói đang rình mồi.

Hoàng đế nhú mày nói : “Kì Nhi, ngươi dám khi quân phạm thượng ? Không sợ trăm diệt cửu tộc nhà ngươi ?” Hoàng đế dù sao cũng xuất thân từ nhà tướng, tuy rằng sống an nhàn sung sướng nhiều năm, nhưng cổ khí thể trấn tĩnh được rèn đúc từ chiến trường vẫn còn, mặt không đổi sắc trừng Nguyên Thương.

“Cửu tộc có liên quan gì đến ta ?” Nguyên Thương nhìn Hoàng đế, cười châm chọc, “Ai dám thương tổn Mẫn nhi, ta sẽ khiến hắn muốn sống không được, muốn chết không xong !”

Đời này, đây là lần thứ hai Nguyên Thương không che giấu được sát khí của mình.

Lần đầu tiên, là ở dưới tường cung lúc Sở vương phân loạn, nhìn thấy mũi tên kia xuyên qua ngực Trúc Ngữ, dính ở bên hông Cổ Nguyệt Mẫn.

Cổ Nguyệt Mẫn tựa vào cột, trước mắt cảnh sắc máu chảy đầm đìa, máu tươi giống như lửa nóng có nhiệt độ, chiếu rọi khiến tim nàng đập nhanh, rồi lại thấy âm áp.

Cổ Nguyệt Mẫn không biết là tự giễu hay vui vẻ - mỗi lần, gặp phải nguy hiểm, Nguyên Thương đều xuất hiện.

Lúc ở Bạch Mã Tự, khi nàng gặp nguy hiểm mà tuyệt vọng, Nguyên Thương từ trên trời giáng xuống, khiến nàng tim đập thành thịch; trên tường hoàng cung, khi nàng gặp nguy hiểm, kỳ vọng không muốn chết, Nguyên Thương không được gọi mà lại tới đúng lúc, khiến nàng cảm động, tâm đều đau; Hôm nay bị ám vệ vây công, đã không còn là tuyệt vọng hay kỳ vọng, mà là chờ đợi, nàng biết, nàng ấy tất nhiên sẽ trở lại, dù là chỗ nào đi nữa.

Không liên quan đến nguy hiểm bao nhiêu, chỉ biết nàng vô luận thế nào cũng sẽ không thay lòng đổi dạ. Cổ Nguyệt Mẫn lúc này tư duy có chút bay xa, nếu có một ngày, gặp phải chuyện lông gà vò tỏi cũng phải chờ nàng đến báo hộ, thì âm áp biết bao, hạnh phúc biết bao, khiến người ta muốn chìm đắm biết bao ? Cổ Nguyệt Mẫn nghĩ, hôm nay mình gặp nạn chịu thương là đáng - ai bảo nàng đến giờ còn muốn thử Nguyên Thương ? Dù sao cũng muốn thử xem, nàng ấy có thể vì gia tộc mà chùn bước hay không, có thể không chút do dự mà đứng bên cạnh nàng hay không !

❖ ❖ ❖

“Lý tưởng của ta cùng tình cảm của ta với ngươi, lấy thủ đoạn của ta, sẽ có thể vẹn toàn đôi bên; Cho dù không thể vẹn toàn đôi bên, vinh quang hoàng thất, dân chúng thiên hạ, cũng sẽ có nhiều con cháu Cổ thị quan tâm, ngươi sao có thể nghĩ rằng, ta chắc chắn sẽ bỏ ngươi mà cô thủ hoàng thành ?”

“Thập Tam, ngươi phải nhớ kỹ, từ ngày ở Bạch Mã Tự bắt đầu, ngươi ở trong lòng ta, đã nặng như Thái Sơn. Không được hoài nghi, không được dao động. Ai bảo ta đã động chân tình ? Chỉ có thể theo tâm tư tiểu nhi nữ của mình, phụ người trong thiên hạ cũng sẽ không phụ ngươi...”

❖ ❖ ❖

Nàng đường đường là Công chúa Đại Yến ở Gia Hưng làm ra hứa hẹn thiên hạ cười chê như vậy, dựa vào cái gì Nguyên Thương không thể làm chuyện tương tự ? Dựa vào cái gì không thể vì nàng mà dứt bỏ gia tộc ?

Có lẽ, hành động này căn bản không phải là thử, mà chỉ đơn thuần là tính tình tiểu nhi nữ phát tác, muốn nhìn người trong lòng vì nàng sốt ruột ? Hay là nàng càng lúc càng nhỏ nhen, biết rõ địa vị của nàng trong lòng người ta nhưng cũng muốn đem ra so với Tô gia một lần ?

Ai nha, nàng cũng không biết nữa !

Dù là gì đi nữa, hiện tại nàng rất vui vẻ. Tuy rằng vết thương phía sau lưng đau nhức dữ dội.

Bây giờ, nàng rốt cục hiểu được, cảm giác của mẫu thân năm đó khi nằm trên giường bệnh.

Cổ Nguyệt Mẫn thích mưu định rồi hành động, hiểu rõ ràng, suy nghĩ cẩn thận, sau đó nghĩa vô phản cố [không chùn bước] nhìn bố cục, đem chính mình thành một quân cờ, muốn một lần sẽ thành công. Cung đình tranh đấu như vậy, triều đình phân loạn như vậy, tình ý của nàng cũng như vậy - nàng không ngừng nghĩ, không ngừng suy tính, như rượu được ủ lâu năm, càng ngày càng thuần, càng ngày càng thơm, càng ngày càng say lòng người.

Nàng nghĩ đến lúc ban đầu Nguyên Thương trốn tránh, sau đó giả dụ, rồi bất kể nàng đi bao xa, cũng đều trở về. Tình cảm của nàng đơn giản dễ hiểu như vậy, giống như lời nàng đã nói khi uy hiếp Sở vương :

❖ ❖ ❖

“Kiếp này ta vốn hai bàn tay trắng, duy nhất trọng yếu chỉ có một mình nàng, ai dám động nàng, ta sẽ khiến cho người đó thống khổ hơn ta một ngàn lần, một vạn lần !”

“Có thể khiến người ta nổi điên, không phải chỉ có ngôi vị Hoàng đế !”

❖ ❖ ❖

Hai mắt lạnh lùng thị huyết, quyết tuyệt không chút che giấu, biểu đạt sát ý trong lòng. Hoàng đế nhìn Nguyên Thương cười lạnh không chút ngưỡng vọng [kính trọng, ngưỡng mộ] và kính sợ hoàng quyền, chỉ có điên cuồng vì bị chạm nghịch lân [điểm mấu chốt]. “Ai dám thương tổn Mẫn nhi, ta sẽ khiến hắn muốn sống không được, muốn chết không xong !”

Cổ Nguyệt Mẫn nhìn Hữu Hộ Pháp bỗng nhiên xuất hiện, cùng bốn tên ám vệ, lần thứ hai xông tới, nàng chiếm hết thượng phong, không có chút mệt mỏi, ngược lại càng đánh càng hăng, càng đánh càng mạnh.

Bí mật võ học của Thiên Cơ Môn, nếu Cổ Nguyệt đến bây giờ còn đoán không ra, nàng còn có thể là Cổ Nguyệt Mẫn sao ?

Nguyên Thương mỗi lần đánh bại một tên ám vệ, liền dùng tay bóp cổ hắn, ám vệ liền chỉ vào nàng, trong mắt lộ ra khủng hoảng, “Ngươi... Yêu quái, yêu quái !”

Rốt cục có người trước lúc chết kịp hô to : “Cẩn thận ! Nàng hút nội lực !”

Kính Lôi đao của Nguyên Thương chỉ vào người duy nhất đang đứng - Hữu hộ pháp cùng với Tả hộ pháp bị độc phát xanh cả mặt, Hoàng đế rốt cục lộ ra sợ hãi.

Hắn từng dẫn thiên quân vạn mã rong ruổi sa trường, hắn từng chinh biến cung đình [đảo chính, giành chính quyền] giết người thành đồng, hắn nay lại quân lâm thiên hạ [đứng đầu thiên hạ], có nguy hiểm gì chưa gặp qua ?

Chỉ là, hắn sống an nhàn sung sướng nhiều năm, đã muốn, già đi.

“Phụ hoàng.” Cố Nguyệt Mẫn không có vì thành công mà vui sướng, ngược lại mang theo chút thê lương, “Người bảo bọn họ dừng tay đi !”

Hoàng đế sắc mặt càng thêm trắng, trong nháy mắt giống như già đi mấy chục tuổi, sắc mặt thay đổi, “Người nghĩ bắt được trăm là xong sao ? Không khỏi quá coi thường trăm !”

Cố ngọc mẫn lộ ra ý cười như đã dự tính được, “Phụ hoàng, người đừng quên, ta là nữ nhi của mẫu hậu, nếu không nắm chắc, ta có thể dễ dàng phạm hiểm [làm chuyện nguy hiểm] ?”

Không đến thời gian nửa nén hương , Tả thống lĩnh Long Võ Quân - Ân Khiếu mang theo cấm vệ quân đuổi tới, mấy trăm cấm vệ quân vây quanh tâm cung Hoàng đế, vừa nói vừa chạy vào trong, “Bệ hạ ! Vì thần cứu giá chậm trễ...”

Lời còn chưa dứt, đã nghẹn trong cổ họng.

Cảnh tượng trong tâm cung là như thế nào ?

Sáu thị vệ mặc y phục đen ngầy xuống đất, một tên thái giám ngã cạnh cột, Hữu hộ pháp của Hoàng đế cung kính đứng ở bên cạnh Hoàng đế, Minh Huy Công chúa quỳ gối trước giường Hoàng đế, trên lưng máu tươi ướt vật áo. Hoàng đế dựa vào long tháp, mặc áo ngủ bằng gấm, buông sa liêm [màn che] che khuất tầm nhìn.

“Ai cho người vào đây ?” Hoàng đế thanh âm suy yếu vì bệnh kèm theo tức giận.

Ân Khiếu nhanh quỳ xuống đất, nói : “Bệ hạ thứ tội ! Vì thần là đuổi theo Phò mã mà đến !”

“Thích khách chạy rồi mới đến, còn cần người để làm gì ?” Một chén trà từ sau rèm ném tới, vỡ ở trước mặt Ân Khiếu.

“Vi thần vô dụng ! Thịnh bệ hạ trách phạt !”

Hoàng đế tựa hồ nói chuyện mất sức nên không thoải mái, ho khan vài tiếng, mới nói : “Vừa rồi Tô Kì muốn ám sát, đã bị Tả hộ pháp đuổi theo, người dẫn theo người ở trong thành đuổi bắt !” Nói xong tức giận nói với Cố Nguyệt Mẫn đang quỳ trên mặt đất : “Nhìn xem Phò mã của người làm được chuyện tốt gì ! Ngày mai trăm sẽ hạ chiếu cho các người hòa ly [ly hôn] !” Cố Nguyệt Mẫn vẻ mặt đau thương u sầu, muốn roi lệ, nói : “Không cần - phụ hoàng, nhi thần có chết cũng không muốn hòa ly !”

“Phản phản...” Hoàng đế nói được một nửa, bỗng nhiên dừng lại, mắng, “Ân Khiếu, người còn đứng ở đây làm gì ?”

Hoàng đế có thói quen thích đập vỡ tách trà, cận thần thân tín như Ân Khiếu cũng biết, chỉ khi hắn tức giận cực kỳ thì mới làm như vậy, vì thế nhanh chóng dập đầu tạ tội rồi lui ra.

Ân Khiếu rời khỏi, mơ hồ cảm thấy có chút không thích hợp, chỉ thấy thấp thòm không yên nhưng đem không thích hợp này hoàn toàn che giấu. Ai cũng đều biết, gần vua như gần cọp, có một số việc không biết nhưng trăm phương nghìn kế [tìm đủ mọi cách] muốn biết, ví dụ như chuyện Hoàng đế phái người làm, chuyện Hoàng đế muốn người làm; Mà có một số việc, dù biết nhưng vẫn phải làm bộ như không biết, ví dụ như, chuyện xấu của hoàng gia.

Phò mã tạo phản, Hoàng đế khó xử Công chúa, bề tôi ở ngoài như hắn nhìn thấy, chẳng phải rất không ổn ? Nếu bỗng một ngày Hoàng đế cả thấy ' chuyện xấu ' này phải che giấu đi, có phải hay không sẽ đem hắn diệt khẩu ?

Ân Khiếu che giấu bất an trong lòng mà rời đi, Hoàng đế mở miệng phân phó Hoàng công công gọi người đến dọn dẹp tâm cung, rồi đuổi mọi người đi, chỉ để lại Công chúa và Hữu hộ pháp.

Lúc này, một bóng người nhảy ra từ sa liêm [màn che] của Hoàng đế, ôm lấy Cố Nguyệt Mẫn, xoa nhẹ đầu gối của nàng, đem nàng ngồi trên long tháp bên kia, nói : “Mẫn nhi, có chỗ nào khó chịu không ?”

Cố Nguyệt Mẫn nhẹ nhàng lắc đầu, nhìn Hoàng đế.

Long tháp ước chừng gấp sáu lần chiếc giường hai người, nằm mười người cũng không thành vấn đề. Cha con hai người, một người mặc long bào cũng là tù nhân, một người cả người máu tươi cũng là người thắng cao cao tại thượng.

Vừa rồi, Hoàng đế nhìn Ân Khiếu quỳ gối cách đó không xa, há mồm muốn kêu, lại không nói nên lời, thân thể bị điểm huyệt không thể nhúc nhích. Dù

sao cũng là Hoàng đế, hần chậm rãi ngậm miệng lại, chỉ có ánh mắt thay đổi khó hiểu.

Nguyên Thương từ long tháp lòi ra thi thể của Tả hộ pháp, muốn thối rửa thiên sang bách khổng [nghìn vết lở loét trăm lỗ hổng : bị phá hủy nghiêm trọng], tùy ý dùng tấm thảm bọc lại nhét ở sau giường. Xé xuống hai mảnh vải, bịt kín hai mắt của Hoàng đế cùng Hữu hộ pháp, rồi mới tiến tới, cẩn thận cời y phục của Cô Nguyệt Mẫn, giúp nàng thoa được.

Hữu Hộ Pháp bị điểm huyết đạo , đứng ở chỗ cũ không nhúc nhích. Mùi máu tươi trong tấm cung im lặng khiến người ta không biết phải làm sao.

“Hữu hộ pháp, ngươi là người thông minh.” Cô Nguyệt Mẫn tựa vào người Nguyên Thương, tùy ý Nguyên Thương cẩn thận thoa được cho mình, động tác vô cùng mềm nhẹ, trong được có chứa thuốc tê, đau đớn dần dần giảm bớt.

Hữu Hộ Pháp thấp giọng nói : “Là công chúa cao minh, Phò mã võ nghệ cao cường, thuộc hạ không bằng.”

“Ta biết Tả hộ pháp đầu phục ai.” Cô Nguyệt Mẫn ở trong lòng Nguyên Thương thoải mái khẽ hừ một tiếng, nói, “Hữu hộ pháp thân là Tiên Thiên cao thủ, nhất định biết kẻ thức thời là trang tuấn kiệt [hiểu rõ thời thế mới là người tài giỏi] !”

Hữu hộ pháp dư quang hướng về phía Cô Nguyệt Mẫn. Hần không biết Cô Nguyệt Mẫn là thật sự hiểu nội tình bên trong, hay là phô trương thanh thế. Nhưng giọng nói của nàng tùy ý bình tĩnh như thế, khiến người khác không thể không tin. Hơn nữa, cho dù là giả, có liên quan gì đến hần ? Đơn giản cũng chỉ là người đứng sau của mấy vị Hoàng tử đối nghịch với huynh muội Cổ Duệ, tra một cái liền sáng tỏ.

Hữu Hộ Pháp nghiêm trang nói : “Thuộc hạ thân là ám vệ Hữu hộ pháp, sinh là người của hoàng thất, chết là ma của hoàng thất, sao có thể tự mình làm chủ ? Thuộc hạ chỉ biết, chức trách của thuộc hạ đó là bảo hộ an nguy của Hoàng đế cùng Hoàng đế tương lai.”

Hữu hộ pháp lời nói đường hoàng chính nghĩa lẫn nhiên [hào hùng], bốn chữ ' Hoàng đế tương lai ' âm điệu càng thêm nặng, thay đổi rõ ràng như vậy, nhưng lại không khiến người khác cảm thấy hần là ' cò mọc đầu tường ' *.

(*) Cò mọc đầu tường : cò mọc trên đầu tường vốn yếu ớt nên luôn đong đưa theo gió.

Ý chỉ : người lập trường không kiên định.

“Vậy làm phiền Hữu hộ pháp chăm sóc.”

Có Hữu Hộ Pháp đầu phục, ám vệ hoàng gia đều nằm trong tay, từ từ khống chế võ lực trong cung. Cẩm vệ quân sao... Nguyên Thương có thể thay đổi giọng nói, người nào trong thiên hạ có thể đoán ra ?

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Tha Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 112: Thay mặt đổi đào [Thượng].

Chương 104 : Thay mặt đổi đào [Thượng].

Cổ Duệ nghe nói Hoàng đế giữ lại một mình Cô Nguyệt Mẫn, lại hạ lệnh cường chế Tô phủ giam lỏng Nguyên Thương, lập tức cùng Lữ Thiên Tứ triệu tập binh mã bao vây hành cung. Trong lúc nhất thời khiến trên đường rối loạn, mỗi người đều cảm thấy bất an.

Lúc hoàng hôn, sắc trời đã tối muộn, dân chúng đều tránh ở trong nhà, đóng chặt cửa phòng, mọi người đều từ khe hở cửa phòng nhìn ra bên ngoài.

“Có phải Đại Lữ đánh tới không ?”

“Haiz ! Ta nhìn thấy là binh lính Đại Yến, không phải có người muốn tạo phản đi ?”

“Nghe nói năm trước Sở vương từng tấn công kinh thành, bây giờ không biết là người nào phản loạn đây ?”

“Mặc kệ đi ! Dù sao cũng là chuyện hoàng gia, không liên quan đến dân chúng như chúng ta.”

“Aiz, chỉ hy vọng là minh quân...”

Lữ Thiên Tứ triệu tập thủy quân lặng lẽ tới Tô gia quân - Tô phủ, Cổ Duệ từ lâu đã sớm bí mật mượn danh Mạc thị thương hành nguy trang lên vào phụ cận hành cung. Cổ Duệ trong lòng lo lắng cho muội muội, vừa thấy chuyện có biến, cũng không quan tâm đến kế hoạch đã vạch, vẫn như cũ phát động

chuyện bức vua thoái vị.

Cố Duệ cùng Lữ Thiên Tứ dẫn theo hai trăm từ sĩ phóng ngựa chạy như điên. Hai trăm người này, phần lớn đều là người của Thái tử, khi Thái tử chết, đem toàn bộ thế lực của mình giao cho Cố Duệ. Cố Duệ vốn do Cố Thường Y dạy nên - văn võ toàn tài, một khi hạ quyết tâm tranh vị, liền biểu lộ thủ đoạn, ngăn ngừa mấy tháng thời gian đã tiếp thu phần lớn thế lực của Thái tử trước.

Hai trăm người cách đại môn hành cung còn nửa con phố, bỗng nhiên lao ra một đội hộ vệ áo giáp chỉnh tề.

“Giang Vương Điện hạ, người muốn đi đâu ?”

Cố Duệ kéo dây cương, dừng ngựa lại, nở nụ cười, nói : “Ồ, đây không phải là Tô bá bá sao ? Ngài không cùng muội phu ở nhà thiên luân chi nhạc [hưởng niềm vui gia đình đoàn tụ], sao lại xuất hiện ở đây ?”

Tô Sách sắc mặt đặc biệt khó coi, cơ hồ gần như nghiêng răng nghiêng lợi, “Ta không có đứa con bất hiếu này ! Tô gia ta đã đem nàng trực xuất ra khỏi gia môn !”

“A ?” Cố Duệ tâm tư xoay chuyển, trong lòng vui vẻ, nói, “Tô bá bá, muội phu tuổi trẻ khí thịnh *, ngài đừng chấp nhặt với nàng, khi ta gặp nàng, nhất định sẽ khuyên nhủ !” (*) Tuổi trẻ khí thịnh : Tuổi trẻ thiếu kinh nghiệm, làm việc nóng nảy.

Tô Sách cười lạnh nói : “Chưa nói đến tuổi trẻ khí thịnh thế nào, nhưng đại nghịch bất đạo là thật ! Nàng không tuân thánh chỉ, tự xông vào hoàng cung, hiện tại đã bị Long Võ Quân bắt giữ ! Công chúa Điện hạ cũng bị bệ hạ giam lại, Giang Vương Điện hạ, cũng đừng u mê không chịu tỉnh ngộ !”

Cố Duệ nghe lời này, liền biết Nguyên Thương lựa chọn Công chúa ngay cả gia tộc cũng không quan tâm, nhất thời ngửa mặt lên trời cười ha ha : “Tốt tốt tốt ! Muội phu, ta không nhìn lầm người !” Rút kiếm chỉ vào Tô Sách nói, “Tô bá bá, chất nhi đắc tội ! Các huynh đệ, mở đường cho ta !”

Binh Bộ Thượng Thư - Tô Sách mang theo ba trăm nhân mã, nhưng lại bị hai trăm binh mã của Cố Duệ trong nháy mắt bức lui, nghênh ngang mà đi.

Đội cho Cố Duệ đi xa, khuôn mặt xanh mét của Tô Sách dần dần dịu đi, lộ ra chút lo lắng.

“Từ Từ huynh, còn lo lắng sao ?” Một trung niên thư sinh mặc huyền y bên cạnh, đầu đội khăn vải đay cười ha ha tiêu sái tiến đến.

Tô Sách tức giận nói : “Công Tôn Kỳ ! Người nghĩ đây là việc nhỏ sao ?”

Người này chính là sư phụ Tô Âm, mưu sĩ trong truyền thuyết của Tô gia quân, quân sư Công Tôn Kỳ có biệt danh là ' Kỳ Đoạn thư sinh '.

Công Tôn Kỳ vuốt cằm râu dê, cười không chút áp lực, giống nhau thiên hạ đều nằm trong lòng bàn tay. “Từ Từ huynh, người đây là quan tâm mà loạn. Đừng quên, hai vị Hoàng tử - Công chúa này là con của nữ nhân nào ? Hải tử của vị Hoàng hậu kia có thể là người lỗ mãng sao ? Chỉ có chờ bọn họ thay đổi triều đại mà thôi !”

Tô Sách sắc mặt lo lắng không chút giảm bớt, gằn dữ nói : “Nếu phụ thân đại nhân biết chuyện ta làm, nhất định không thể không lột da ta ! Lão nhân hấn rất cung chiêu Kỳ nhi, lần này lại không chút lưu tình mà trực xuất nàng khỏi gia tộc, nếu biết ta xuất công mà không ra lực...”

Tô Sách nói xong nhìn thoáng qua ngõ nhỏ bên cạnh, thấy nơi đó đứng rất nhiều binh lính Tô gia, nhất tề xếp thành hàng, không nói một lời, ước chừng hơn một ngàn người.

“Ha ha ha ha --” Công Tôn Kỳ chẳng hề để ý cười ha ha.

“Công Tôn Kỳ ! Người còn cười ! Bệ hạ hùng tài đại lược, ngôi vị Hoàng đế này là cứng rắn cướp về từ tay hai vị huynh trưởng !” Tô Sách lo lắng, “Chuyện này nếu không thành, Tô gia ta cũng tiêu luôn !”

“Ta đã lừa người bao giờ ?” Công Tôn Kỳ vỗ vỗ bờ vai của hắn, thấp giọng nói, “Yên tâm đi Từ Từ huynh ! Bệ hạ năm đó tranh ngôi vị Hoàng đế, bị vây trong hoàn cảnh xấu, cuối cùng làm sao có thể quân lâm thiên hạ ? [Thứ nhất] là do có đám người Tô lão quốc công tương trợ, [thứ hai] do có Trương Công chúa bảo hộ, [thứ ba] do có Túc Sa Hoàng Hậu ở phía sau bày mưu kế.

Mà nay, những tướng quân khác của hắn cách xa hành cung, lúc này chỉ còn có Tô gia quân, chỉ cần Tô gia quân không động, Long Võ Quân của bệ hạ sao có thể là đối thủ của Giang Vương cùng Minh Huy Công chúa ? Trương Công chúa không hay biết gì, Thanh Lang ký bảo mệnh nay lại thành diêm vương đòi mạng ! Người cho là một nhân vật yêu nghiệt như Túc Sa Hoàng Hậu, sẽ không giúp con cái của mình mưu hoa [vạch kế hoạch] thành công ? Nhìn đi, trong cung còn có vô số người của Hoàng hậu lưu lại ! Nếu ta đoán không sai, nói không chừng thái giám tổng quản Hoàng An cũng là người mà Hoàng hậu lưu lại cho hai huynh muội Giang Vương !” Tô Sách vẻ mặt vẫn đau khổ, thờ dãi : “Tô gia ta một đời anh danh [lưng lầy], chỉ vì ta muốn tránh né tai họa mà bị hủy hoại trong chớp lát !”

Công Tôn Kỳ kinh ngạc, biểu tình ủy khuất : “Từ Từ huynh sao lại nói thế ? Tô gia ta trung [trung thành] với Thánh Thượng, lúc Giang Vương bức vua thoái vị vẫn ra tay, trải qua một phen chiến đấu hăng hái đẫm máu, ở trên đường đến hành cung chết vô số, sau cùng Tô Thượng Thư ngài còn chịu trọng thương, người nào có thể chỉ trích người ?”

Đội đến khi Tân hoàng đăng cơ, hành vi này tuy sẽ bị ghi hận trong lòng, nhưng cũng sẽ không vì thế mà định tội lớn, chỉ có thể tùy tiện tìm một cái cớ để chèn ép Tô gia, từ nay về sau Tô gia ta phải phân tán, chỉ có thể làm phú gia ông [nhà giàu] thôi, thật sự đáng tiếc a đáng tiếc !

Bất quá, Tân hoàng thương xót Tô gia trung nghĩa, tất nhiên sẽ không lại chèn ép thêm, nếu không chẳng phải cũng sẽ bị mắng là hôn quân 'thỏ giảo tử, tẩu cầu phanh' * ? Vì một thế gia hết thời, tội gì phải thế ? Còn nữa, tiểu 'Phò mã' - Tô Kì nhà chúng ta tuy rằng bị trục xuất khỏi gia môn, dù gì cũng họ Tô, trong triều người nào dám mặc kệ phần tình cảm này mà khó xử Tô gia chứ ?”

(*) Thỏ giảo tử, tẩu cầu phanh : khi con thỏ khôn ranh đã chết thì chó săn không còn tác dụng sẽ bị đem làm thịt.

Ý nói : khi người hay vật gì đó đã hết giá trị sử dụng (hoặc hết giá trị lợi dụng) thì sẽ rơi vào kết cục bị vứt bỏ hoặc thủ tiêu.

Tô Sách thấy hần nói bừa, tròng hần không nói nên lời. Hần là một tướng quân ngay thẳng, tuy rằng làm Thượng Thư vài năm, phần lớn thời điểm cũng đều nghe theo kiến nghị của Công Tôn Kỳ, nhưng đến hôm nay hần mới hiểu được huynh đệ kết nghĩa của hần vô si thế nào ! Một lát sau, chỉ vào hần : “Ngươi, con chồn nhà ngươi !”

Công Tôn Kỳ vẻ mặt chính khí [quang minh chính đại], nhìn sao cũng giống như một bậc thầy nho học, tao nhã vuốt râu cười nói : “Tốt lắm tốt lắm ! Ngươi đệ * cũng chỉ vì Tô gia mà tìm đường lui an toàn mà thôi ! Nếu Tân hoàng là người quyết đoán, tự nhiên sẽ lại dùng ngươi đi diệt Tây Tần, thu Nam Thục, nếu không sẽ giống như bây giờ, nghi kỵ, muốn đè ép, vậy khôn ngươi làm Binh Bộ Thượng Thư mười năm !”

(*) Ngươi đệ : ' Kê làm em này ' (tự xưng khiêm tốn về mình).

Tô Sách lắc đầu, nói : “Quên đi, đợi thêm vài năm nữa, nhiệt huyết của ta cũng suy giảm. Nhìn thoáng qua hoàng cung, thăm nghĩ : Bệ hạ, không phải vì thân phận bội người. Quân thượng nghi kỵ ta, ta sao có thể quốc sĩ chi báo * ? Dù bị phụ thân đại nhân trách tội, ta cũng đành chịu !”

(*) Quốc sĩ chi báo : Trở thành nhân vật kiệt xuất của đất nước và báo đáp lại nước nhà.

Hoàng đế hận hần cưới Tiểu Vân, dung túng Tào gia hại chết Vân Nhi, [đây là chuyện thứ nhất]; Biết rõ Tô Kì thân thể không tốt, lại tứ hôn cho nàng, cân bằng thế lực Hoàng tử, Tô Kì trưởng thành hồi kinh, huyết mạch duy nhất của Vân Nhi thiếu chút nữa bệnh chết, [đây là chuyện thứ hai]; Sau biết Kì nhi là nữ tử, biết rõ Minh Huy Công chúa đối với Kì nhi tình cảm sâu nặng, lại không chút do dự hạ lệnh cho Tô gia giam lại, lợi dụng nàng kiềm chế Minh Huy Công chúa, [đây là chuyện thứ ba]; Tô gia chống lại họ Lữ cùng thảo nguyên, còn có Mộ Dung tướng quân bảo vệ Tây đại doanh, nhưng Hung Nô còn chưa hoàn toàn bị diệt, Hoàng đế đã muốn bắt tay thu thập Tô gia, thậm chí muốn Tô gia quân cùng Thanh Lang kỵ đối kháng, ý đồ muốn khiến cho Tô gia quân cùng binh mã của Trường Công chúa lưỡng bại câu thương [hai bên cùng thiệt hại], ngư ông đắc lợi, đây là [chuyện thứ tư].

Có bốn điều này, Tô Sách sao không nản lòng thoái chí ?

Thôi ! Kì nhi, bất luận như thế nào, phụ thân chỉ mong ngươi bình an vô sự...

Cổ Nguyệt Mẫn thoa được, thay đổi y phục do Hoàng công công mang tới, liền chỉ thị Nguyên Thương dùng danh nghĩa Hoàng đế tiếp quản toàn bộ hành cung.

Bên ngoài bỗng nhiên nói nhao nhao ồn ào, đánh thức Cổ Nguyệt Mẫn đang chợp mắt.

Nguyên Thương giả bộ ho khan một tiếng, quát : 「 Ai ? 」

Hoàng công công ở ngoài điện đáp : “Hồi vạn tuế gia, là Giang Vương điện hạ tới, còn có Đông Lâm Vương - Lữ Thiên Tứ của Lữ quốc...” Hoàng công công lời còn chưa dứt, Ân Khiếu liền rống lên : “Bệ hạ, Giang Vương cùng Đông Lâm Vương lãnh binh ép bức chạy đến người mau đi —”

Nói đến đây, thanh âm của Cổ Duệ từ bên ngoài truyền đến : “Cút ngay ! Cầu nô tài ! Là ám vệ nào làm bị thương muội muội của ta ? Ta muốn toàn bộ ám vệ phải đền mạng !”

Nguyên Thương tức giận nói : 「Ồn ào, ầm ĩ còn ra thể thống gì ? Cho bọn hần tiến vào ! 」

Nghe thấy thanh âm của Hoàng đế, mọi người lập tức yên tĩnh lại. Ngay cả Cổ Duệ cũng bị uy thế của Hoàng đế chấn trụ. Cổ Duệ, Lữ Thiên Tứ, Hoàng An cùng Ân Khiếu - bốn người nhìn thoáng qua nhau, trầm mặc đi vào.

Nổi giận dùng dùi vọt vào đại điện, đến nội điện, nhất thời tròn tròn mắt. Thấy Hoàng đế nằm trên long tháp, thân ảnh ở phía sau rèm mơ hồ hiện ra. Cổ Nguyệt Mẫn ngồi dựa vào ghế trên trong điện, cầm khăn tay tuyết trắng gạt lệ, đôi mắt lấp lánh hơi nước, khiến người xót thương.

“Nhi thần không muốn hòa ly !” Vừa tiến vào đứng lại đã nghe thấy thanh âm mềm mại lại kiên quyết của Công chúa Điện hạ, “Phò mã chỉ là nhất thời nóng lòng, cũng không muốn ám sát phụ hoàng, phụ hoàng người phải khai ân [khoan dung] a !”

' Hoàng đế ' trầm mặc một lát, nói : 「 Duệ nhi, Thiên Tứ, Hoàng An, Ân Khiếu lưu lại. 」

Cổ Duệ cùng Lữ Thiên Tứ liếc nhau, mặt lộ nghi hoặc. Hoàng An trước sau như một kính cẩn cúi đầu nghe theo, Ân Khiếu biểu tình ' sớm đã biết vài phần nội tình '.

Cố Duệ lặng lẽ nhìn thoáng qua Cố Nguyệt Mẫn, hai người chỉ thần nhiên liếc nhau, song bào thai ăn ý lập tức liền hiểu rõ.

Cố Duệ quý gối, bộ dáng hối hận : “Phụ hoàng ! Nhi thần cứu giá chậm trễ, thỉnh phụ hoàng thứ tội !”

Lữ Thiên Tứ tuy rằng không rõ sao lại như thế này, nhưng hắn cùng Cố Duệ quan hệ mật thiết, tự nhiên cũng không muốn rơi lại phía sau, mơ hồ cũng quý xuống theo, nói : “Hàng thần * yết kiến đến chậm, bệ hạ thứ tội !”

(*) Hàng thần : Bệ tôi đến quy hàng.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Tha Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 113: Thay mặt đổi đào [Hạ].

Chương 105 : Thay mặt đổi đào [Hạ].

Hoàng An cúi đầu nhìn mũi chân, tựa hồ hận không thể đem ánh mắt dán ở trên giày, muốn cho mọi người trong phòng không thấy được sự tồn tại của hắn mới tốt.

Ân Khiếu trong lòng kìm nén cảm giác khó chịu, hắn không biết tại sao sự tình phát triển càng lúc càng quỷ dị. Hắn hôm kia bị gọi đến, nghe ý tứ của bệ hạ, rõ ràng là Phò mã cùng Công chúa gây rối, tại sao đột nhiên lại biến thành ép buộc con rể và nữ nhi hòa ly ?

Hắn nghi hoặc, nhưng không dám hỏi nhiều. Vị Hoàng đế này, trước giờ đều rất phong lưu, nhi nữ tình trường, nữ tử trong hậu cung thay đổi xoành xoạch; còn rất mềm lòng. Sở vương phản loạn, gần như đánh hạ hoàng thành cũng không hạ lệnh giết chết. Lúc này nói Công chúa mưu đồ gây rối, nhưng cụ thể ' gây rối ' chuyện gì, hắn lại không biết, cũng không dám hỏi, cho nên lại càng không biết nội tình.

Lúc này nhìn điệu bộ, hình như là ở vấn đề tình cảm của Công chúa và Phò mã... Bệ hạ thật sự đã lớn tuổi, chuyện lòng gà vồ tỏi gì cũng quản ! Hôm kia còn luyện đan muốn thành tiên, này không phải hôn đầu [đầu óc mê muội] sao ? Xem ra bệ hạ thật sự đã già rồi !

Lúc này Giang Vương lãnh binh bức vua thoái vị, lại không biết bệ hạ sẽ xử lý thế nào.

Đang lúc hắn trái lo phải nghĩ, lại bị một câu nói của Hoàng đế làm chấn động.

Hoàng đế uy nghiêm mười phần nói với Giang Vương : “Đã là Thái tử, còn nóng nảy hấp tấp ! Ngươi như thế thì trăm năm sao có thể đem giang sơn giao cho ngươi ?”

Đây, đây là chuyện gì ? Giang Vương không phải lãnh binh bức vua thoái vị sao ? Sao bỗng nhiên trở thành Thái tử ?

Quả thật rất kỳ lạ ! Ân Khiếu vốn áp chế hoài nghi lại bốc lên.

Ân Khiếu lo sợ Hoàng đế bị u mê, nói : “Bệ hạ ! Giang Vương mới vừa lãnh binh đánh hành cung...”

Liền thấy Giang Vương quỳ rạp trên đất, quay đầu cảm tức nhìn hắn nói : “Cảm mờ ! Cô * đã nói qua, cô là phụng hoàng mệnh, ngươi không nghe thấy lời của cô sao ?”

(*) Cô : tự xưng của vương hầu thời phong kiến.

“Được rồi !” Hoàng đế ngăn cản hai người tranh luận, “Ân Khiếu, có một số việc, Long Võ Quân ngươi không thể làm được, bại hoại của hoàng thất, để cho Duệ nhi quản giáo [dạy dỗ] đi ! Duệ nhi, ngươi đem Tô Kì bắt lại cho ta !” Cố Duệ dập đầu nói : “Dạ, nhi thần tuân mệnh !”

Cố Nguyệt Mẫn lại càng thương tâm : “Phụ hoàng ——”

“Cảm mờ !” Hoàng đế tức giận nói, “Tô Kì khi quân phạm thượng, thân là nữ nhi lại mạo muội [liều lĩnh] lấy Công chúa, trăm không giết nàng đã là khoan dung cho nàng !”

Cố Nguyệt Mẫn cắn môi dưới nước mắt trong suốt, “Lòng của nhi thần đã thuộc về nàng, sẽ không chấp nhận người nào khác ! Nhi thần không muốn cùng nàng hòa ly !”

Cố Duệ vội vàng nói : “Muội muội a ! Ngươi sao lại hồ đồ như thế ? Phụ hoàng cũng vì tốt cho ngươi !” Lại nói với Hoàng đế, “Phụ hoàng bớt giận ! Để nhi thần khuyên nhủ nàng, người trăm ngàn lần đừng tức giận mà thương tổn thân thể !”

Oanh ——

Ân Khiếu ' rớt cục hiểu rõ ' ngọn nguồn sự tình. Khó trách Hoàng đế nói Phò mã cùng Công chúa ' ý đồ gây rối ' thì ra vì chuyện xấu của hoàng thất lấy có ! Khó trách không cần Long Võ Quân của hần, khẩn cấp điều động Giang Vương vào cung nhận lệnh. Nếu việc này lan truyền ra ngoài, thể diện của Cố Thị hoàng tộc còn đâu ?

Chờ chút ! Một ngoại thần như hần lại biết chuyện gièm pha này, nên làm thế nào cho phải ? Nên làm thế nào mới phải a ?

Cố Nguyệt Mẫn bi thương, ưu sầu nói : “Ca ! Người cầu tình Phụ hoàng ! Tha cho Phò mã đi !”

Cố Duệ vẻ mặt lo lắng, nói : “Muội muội còn không ngừng nói.”

Trong lúc nhất thời ca ca muội muội người khóc ta khuyên, hoàn toàn trở thành trò cười trong nhà, nhìn Ân Khiếu ót đồ mồ hôi, hối hận vừa rồi vì sao lại can quấy tiến vào, bây giờ muốn lui ra cũng không thể !

Hoàng đế như bị chuyện của con gái quấy nhiễu đến tâm phiền, nói : “Duệ nhi, người đi ra ngoài, tiếp quản Long Võ Quân, tìm thấy Phò mã trước hết đánh hai mươi đại bản, sau đó trở về đây ! Ân Khiếu, người trở về đi, việc hôm nay không được tiết lộ một chữ !”

Ân Khiếu thấy rút cuộc có thể chạy trốn, cũng bất chấp Hoàng đế thu lại quyền binh của hần, nằm úp sấp xuống nói : “Vi thần tuân mệnh ! Vi thần cáo lui !”

Chờ hai người đều đi, Hoàng đế nói với Hoàng An : “Bữa tối nay dời đến trong phòng, trẫm cùng Giang Vương, Minh Huy, Đông Lâm Vương cùng nhau dùng bữa.”

“Vâng !” Hoàng An cũng không ngẩng đầu lên, nhưng có thể ở trong đại điện như đi trên đất bằng, Đông Lâm Vương thật hoài nghi hần có đúng là võ lâm cao thủ hay không, thối lui như thế nhưng cũng không bị ngã !

Ngày thứ hai, Hoàng đế bỗng nhiên tuyên bố Giang Vương - Cố Duệ tiếp quản Long Võ Quân, Minh Huy Công chúa tùy giá [tùy ý điều khiển]. Hoàng đế tuy rằng ngẫu nhiên triệu kiến thần tử, nhưng đều nghe tiếng thấy bóng, mà không thấy mặt. Phần lớn thời gian là do Giang Vương quản lý, cơ hồ chính là điệu bộ của Thái tử.

Nguyên soái của binh mã Lữ gia đã từ quan rồi đi, Đại Lữ thuộc về Đại Yến, vương sư khai hoàn [quân đội của vua chiến thắng trở về]. Thánh mệnh Thanh Lang ký hộ vệ thánh giá hồi kinh, thủy quân của Lữ gia vẫn thuộc về Lữ Thiên Tứ, Đông Lâm Vương lấy thân phận hàng vương được thụ phong Vương gia khác họ, vẫn gọi là Đông Lâm Vương Tôn tử Tô gia mạo phạm Thánh Thượng, phạm đại bất kính phạt bổng lộc ba năm, thu hồi quân quyền Tô gia quân, do Giang Vương làm thống soái.

Mười ngày sau, thánh giá trở lại hoàng cung.

Sở vương phản loạn, Cố Duệ lấy lui làm tiến rời khỏi hoàng cung, ngũ Hoàng tử, Tề vương - Cố Mẫn từng lấy danh nghĩa ' Bình Sở vương phản ' để hồi kinh, nay một tay nắm giữ kinh thành. Nghe nói thánh giá hồi cung, suất lĩnh đầy đủ bách quan văn võ tiến ra nghênh đón, nghi thức không khác Thái tử.

Trên đường lớn, đội danh dự * hoàng sắc chậm rãi tới gần kinh thành. Cố Mẫn mặc vương bào màu vàng, hướng ngự liễn [xe vua] đi tới.

(*) Đội danh dự : Đội hộ vệ đi đầu được vua hay quan lại mang theo khi đi tuần.

Hần là con của Hoàng Hậu tiền nhiệm, tỷ tỷ của Túc Sa Duyệt Dung - Túc Sa Linh Phượng, năm nay gần ba mươi, từng theo Hoàng tử phụ, phụ thân Hoàng đế rong ruổi sa trường, là võ tướng hoàng thất đời thứ ba, càng từng trải hơn so với Sở Vương.

Bên ngoài ngự liễn là màn trướng hoa văn hoàng trù [lụa vàng], Cố Nguyệt Mẫn ngồi bên cạnh Hoàng đế, Nguyên Thương thì trốn ở phía sau Cố Nguyệt Mẫn. Giang Vương Cố Duệ lại ngồi phía trước ngự liễn.

Tề vương từng bước đến gần, càn rỡ đứng trước ngự liễn, trên mặt không chút ý cười, tràn đầy khí tức tiêu điều được dưỡng thành nơi chiến trường, hướng Cố Duệ chấp tay nói : “Thập Nhất đệ bạn giá viễn chinh *, vất vả !”

(*) Bạn giá viễn chinh : Cùng vua hành quân nơi xa.

“Không bằng Ngũ ca ở bên ngoài chịu gió bụi cực khổ !” Cố Duệ tươi cười không thể xoi mói, “Ngũ Ca đây là...”

Tề vương gắt gao nhìn thẳng vào trong ngự liễn, gần từng tiếng hỏi : “Phụ hoàng còn mạnh khỏe ?”

Bên trong ngự liễn truyền ra vài tiếng kho khan.

Cố Duệ nói : “Ngũ Ca, phụ hoàng bị bệnh, chúng ta hồi cung rồi nói sau !”

Tề vương lại gào lên : “Phụ hoàng vì sao không xuống ngự liễn để gặp ta ? Vì sao không nói lời nào ? Chẳng lẽ phụ hoàng gặp bất trắc, Thập Nhất đệ người muốn làm Tàn Nhị Thế * bí mật không báo tang, cướp lấy ngôi vị Hoàng đế ?”

(*) Tần Nhị Thế : vị Hoàng đế thứ hai của Nhà Tần, là con thứ mười tám của Tần Thủy Hoàng

Sau khi Tần Thủy Hoàng băng hà, để tránh chur hầu các nơi biết gây ra biến loạn, Thừa tướng Lý Tư và Hoạn quan Triệu Cao đã giữ kín chuyện này đồng thời làm giả mật thư của Tần Thủy Hoàng đưa Hồ Hợi (Tần Nhị Thế) lên ngôi Hoàng đế nhà Tần, người đáng lẽ lên ngôi là Phù Tô.

“Vô liêm si ! Trẫm còn chưa có chết đâu !” Ngự liễn bỗng nhiên truyền ra tiếng phẫn nộ của Hoàng đế, sau đó là liên tiếp tiếng ho khan.Cổ Duệ giận tái mặt nói : “Ngũ Ca, phụ hoàng bị bệnh, ngươi tại sao lại làm như vậy ?”

Cổ Mẫn nghe thấy tiếng của Hoàng đế lập tức nằm phục xuống đất. Hắn trời sanh tính tình lỗ mãng, kích động, vừa rồi thấy ngự liễn che nghiêm mật như thế, lại nghĩ đến từng nghe tin tức Giang Vương bức vua thoái vị, nên có bảy phần nắm chắc Giang Vương đã hành thích vua đoạt vị, vì thế cố ý suất lĩnh bách quan ra nghênh đón, ý đồ vạch trần Giang Vương. Đến lúc đó con trai trưởng chỉ còn một mình hắn, ai còn có thể sử dụng lý do ' Cực kì hiếu chiến xao lãng quốc sự, lỗ mãng xung động không đảm đương được trách nhiệm lớn ' mà phản đối hắn ?

Ai ngờ Hoàng đế lại ngồi êm đẹp ở trên xe !

“Nghiep chương ! Ngươi làm chuyện thật tốt !” Hoàng đế ho xong, tức giận chưa bình [bình phục], nói, “ Hứa ái khanh ở đâu ?”

Thừa tướng Hứa Văn Tú tiến lên quỳ xuống đất, nói : “Tham kiến Hoàng Thượng !” Lễ nghi chu toàn, cẩn thận tỉ mỉ, không hổ là vị tướng của quốc gia.

“Định chế [phỏng theo quy chế], lập Giang Vương làm Thái tử, thái tử kiến quốc. Trẫm bệnh nặng tu dưỡng, chuyện lớn nhỏ đều do Thái tử giải quyết ! Ái khanh là đại thần trợ quốc, phụ tá Thái tử !”

Lời vừa nói ra, lại là lời ủy thác !

Hứa Văn Tú dập đầu nói : “Thần tuân chỉ ! Thần sẽ đem toàn lực phụ tá Thái tử !”

Một màn này ở phía ngoài kinh thành, rơi vào trong lòng người hữu tâm [có ý], liền biết trần ai lạc định *.

(*) Trần ai lạc định : Bụi trần đã rơi xuống, ý nói đã đến hồi kết thúc.

Ngự liễn chậm rãi vào hoàng thành, mà Tề vương Cổ Mẫn vẫn quỳ gối ở chỗ cũ như trước, không biết suy nghĩ cái gì. Thẳng đến khi Hoàng An tiến đến.

“Tề vương Điện hạ, nỗ gia phụng mệnh đến thỉnh ngài đứng dậy.”

Tề vương lúc này mới phản ứng lại, ngẩng đầu nhìn thấy Hoàng An, ánh mắt mê mang dần thanh tỉnh, nói : “Hoàng công công, là phụ hoàng bảo ngươi đến ?”

Hoàng An cười tủm tỉm nói : “Đúng vậy, Điện hạ, bệ hạ có mấy câu muốn mỡ gia chuyển lời.”

“Phụ hoàng nói gì ?”

Hoàng An nói : “Bệ hạ nói, Điện hạ kỳ thật không thích chuyện triều chính, sao phải miễn cưỡng chính mình ? Điện hạ là Hoàng tử giống bệ hạ nhất, nên ở chiến trường oai phong một cõi mới đúng !”

Tề vương nói : “Ta, còn có cơ hội lãnh binh sao ? Thập Nhất đệ...”

Hoàng An như trước cười khiêm tốn, nói : “Điện hạ, thứ cho lão nô nói lời đại bất kính, nếu là người khác lên ngôi, Điện hạ chớ nói đến lãnh binh, chỉ sợ còn có họa sát thân, Điện hạ không phải vì thế nên mới tranh đoạt ngôi vị Hoàng đế sao ? May mắn, Thái tử tính tình ôn hòa, chính là vị quân vương khoan dung ! Thái tử cùng Minh Huy Công chúa từng nói : Thảo nguyên phương Bắc nay vẫn chưa thật sự yên ổn, Tây Tần như hổ rình mồi, Nam Thục cuồng vọng tự lập, đều chờ đợi xuất binh, huynh đệ đồng tâm, kỳ lợi đoạn kim *; đó chính là lúc Tề vương thi triển bản lĩnh a !”

(*) Huynh đệ đồng tâm, kỳ lợi đoạn kim : Huynh đệ đồng lòng thì sức mạnh sẽ giống như lưỡi dao sắc bén cắt đứt được kim loại .

Tề vương nhìn Hoàng An, ánh mắt dần dần sáng lên.

“Ca, ngươi thật sự yên tâm dùng Ngũ Ca ?”

Cổ Duệ cười ha ha nói : “Muội muội, ngươi đây là xem thường lão ca của ngươi ! Ngũ Ca tuy rằng tay cầm binh quyền, nhưng tính tình lỗ mãng, ngược lại không đủ gây sợ hãi.” Cười cười, ý vị thâm trường nói : “Ngươi thấy ta tuy tư chất bình thường, có lẽ không nhất định có thể so sánh với phụ hoàng, nhưng suy tính dùng người, nhất định sẽ hơn phụ hoàng !”

“Ta cũng không cảm thấy ngươi bình thường ! Ngươi ẩn tàng trong giang hồ, có thể lừa được phụ hoàng, nhưng không thể lừa ta, Lữ Thiên Tứ cái gì cũng đều nói cho ta biết !”

Đêm đó, Tề vương cùng Cố Duệ huynh đệ gặp nhau, không biết đạt thành hiệp nghị gì, liền đứng về phe ủng hộ Giang Vương.

Thánh chỉ thứ nhất sau khi Hoàng đế trở lại kinh thành, là sắc lập Thái tử, thánh chỉ thứ hai, chính là khiển trách Tào gia cố ý lấy đan dược mưu hại quân thượng, bắt giữ giam vào ngục.

Bởi vì Hoàng đế bệnh nặng, Thái tử giám quốc.

Ba ngày sau, Hoàng đế nhường ngôi, thái tử lên ngôi. Cố Nguyệt Mẫn lấy Trưởng Công chúa tôn sư phong làm Trưởng Công chúa, Cố Thường Y trở thành Đại Trưởng Công chúa.

Từ khi làm vua Đại Yên quốc, Cố Kiến Khôn thật lâu không có thoải mái như vậy.

Chuyện gì cũng không cần hấn xử lý, chuyện gì cũng không cần nghĩ, ngay cả nói cũng không cần nói, cứ như vậy ngây ngốc ở trong tầm cung của mình, uống thuốc, ăn cơm, đọc sách, tản bộ dưới sự giám sát của vài tên ám vệ.

Đan dược... Vốn muốn ngồi ở vị trí Hoàng đế thêm vài năm, nhưng hiện tại xem ra, Thái thượng hoàng như hắn, có thể sống thêm vài năm cũng không nói trước được.

Cố Duệ ở hoàng thành vì chính mình đăng cơ làm chuẩn bị, quốc sự trên cơ bản là Cố Nguyệt Mẫn giúp đỡ xử lý.

Sáu ngày sau, vừa mới thăng cấp làm 'Đại Trưởng Công chúa' - Cố Thường Y xuất hiện ở hoàng cung, từng mang theo giọng điệu trêu chọc nay trở nên lạnh lùng.

“Ai có thể nói cho ta biết, đây là chuyện gì?”

Vì sao nàng ly khai [rời khỏi] chưa đến một tháng, Hoàng đế liền thoái vị, hơn nữa, theo tình báo của nàng, chuyện bức vua thoái vị lại do chất nữ của mình một tay bày ra !

P/S: Hồi cuối rồi!! TT.TT

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Tha Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 114: Phương tung [thượng].

Chương 106 : Phương tung * [thượng].

(*) Phương tung : Dấu vết hương sắc.

Cố Thường Y vẫn mặc trường sam được giặt đến bạc màu như trước, trông rất thanh liêm [thanh bạch, liêm khiết].

Không cần phải chứng minh thân phận, vẫn có thể đi lại tự nhiên trong hoàng cung. Không phải bởi vì võ nghệ, mà bởi vì phần lớn mọi người đều nhận thức nàng.

Trong hoàng cung, đã là thiên hạ của huynh muội Cố Duệ.

Tân Hoàng đế không thấy bóng dáng, nghe nói là bận rộn việc nước, kéo ai hỏi đều nói không biết. Công chúa Điện hạ nghe nói cùng Phò mã đi du hồ, hồ nào ? Cũng không biết.

Cố Thường Y hiếm khi tức giận, “Cái này cũng không biết, cái kia cũng không biết, vậy các ngươi biết cái gì ?”

Cung nữ thái giám quỳ xuống đất : “Đại Trưởng Công chúa tha tội !”

“Bệ hạ đâu ? Bệ hạ... Ý ta nói là Thái thượng hoàng ở đâu ?”

Tiểu thái giám bị Đại Trưởng Công chúa nắm lấy áo run rẩy đáp : “Thái thượng hoàng ở Dưỡng Tâm Các...”

“Đến ta đi !”

Cố Thường Y lúc nhìn thấy Thái thượng hoàng, Thái thượng hoàng đang ngồi uống rượu cạnh bụi hoa ở Dưỡng Tâm Các, một đám oanh oanh yến yến nhảy múa. Thái giám cung nữ hầu hạ cẩn thận, không dám khuyên, cũng không dám thêm rượu.

Thái thượng hoàng vừa uống rượu vừa vỗ tay tán thưởng, cũng đã say rất nhiều. Nhưng tâm hẩn, lại chưa bao giờ thanh tỉnh như thế. Khi hẩn nhìn thấy Cố Thường Y, rất nhiều chuyện cũ bỗng nhiên hiện lên.

Người Cố gia, dù quân lâm thiên hạ, vẫn bị tình cảm làm hỏng việc. Cố Kiến Khôn chẳng lẽ không biết phải tiếp tục nhẫn nại ? Để cho Cố Thường Y giúp hẩn đánh đuổi Hung Nô, thu phục Đại Lữ, bình định Nam Thục, tiêu diệt hậu Tần triều, khai sáng đại nghiệp thiên cổ [ngàn đời] không phải rất tốt sao ?

Nhưng mà hẩn không nhận được a !

“Linh Nhi... Duyệt Dung...” Trong lúc mịt mù, Cố Kiến Khôn khó khăn niệm cái tên không thể quên. Hẩn cùng Hoàng hậu trước - Túc Sa Linh Phượng mền nhau trong lúc nghèo hèn, là vợ chồng lúc niên thiếu, tráng niên lại mất nhau. Túc Sa Linh Phượng trước khi chết thân thiết lôi kéo tay Túc Sa Duyệt Dung, đôi mắt ngập sương mù. Túc Sa Duyệt Dung nhìn trưởng tử như mẹ, nước mắt cũng rơi như mưa.

Khi đó, hai tỷ muội một lời cũng chưa gửi gắm, nhưng Túc Sa Duyệt Dung lại hoàn toàn hiểu được ý tứ của tỷ tỷ. Gia tộc sớm đã quyết định đem Túc Sa Duyệt Dung gả cho Cố Kiến Khôn làm điền thiếp [vợ thay thế].

Nữ nhân Túc Sa gia, từ trước đến nay yêu đều rất cố chấp, đã nhận thức một người, tuyệt sẽ không thay đổi.

Linh Phượng hy vọng, chính là trách nhiệm của Duyệt Dung, cho nên nàng đối với Cố Kiến Khôn, kính hẩn, bảo hộ hẩn, như huynh trưởng.

Nhưng mà, nữ tử như Túc Sa Duyệt Dung, ngay cả nữ tử như Cố Thường Y cũng phải luân hãm [đắm chìm], phong lưu phóng khoáng như Cố Kiến Khôn sao có thể là ngoại lệ ? Túc Sa Duyệt Dung có thể thao túng hết thảy, nhưng sao có thể thao túng tình cảm của Cố Kiến Khôn ?

Người Túc Sa gia chuyên tình [chung tình], người Cố gia chuyên chế [độc tài].

Cố Kiến Khôn ở trên người Túc Sa Duyệt Dung tìm kiếm bóng dáng Túc Sa Linh Phượng, sau đó trầm luân. Mà Túc Sa Duyệt Dung, lần đầu nhìn thấy Cố Thường Y, liền tình căn thâm chủng [tình đã đắm sâu], khó có thể kiềm chế.

“Thường ... Y ?” Thái thượng hoàng Cố Kiến Khôn lắc lắc đầu.

“Hoàng huynh...” Hoàng huynh trong mắt Cố Thường Y, trước giờ đều khí phách, hào kiệt quân lâm thiên hạ, chưa từng thấy Cố Kiến Khôn sa sút đến như vậy ? Cho dù năm đó bị hai ca ca chen ép, thậm chí khi thân bị luân hãm trong hoàn cảnh bốn bề thọ địch, cũng chưa từng như thế.

Cố Thường Y đoạt lấy bình rượu trong tay Cố Kiến Khôn, nói : “Hoàng huynh, ta đi giáo huấn hai tên tiểu tử đó !”

Cố Kiến Khôn lắc đầu, thì thảo tự nói : “Có lẽ, nàng thật sự không chết... Nguyệt Mẫn lừa trầm... Duyệt Dung lừa trầm... Trầm không tin, trầm không tin...”

Cố Thường Y trong lòng giật mình.

“Hoàng huynh, người nói cái gì ?” Duyệt Dung, cái tên này lúc nào cũng có thể khiến Cố Thường Y mất đi lý trí, “Người nói ai không chết ?”

“Các người kết phùng [cùng nhau] lừa trầm...” Cố Kiến Khôn dường như không nghe thấy, vẫn lầm bầm lầu bầu, “Trầm biết, người muốn chạy trốn, người muốn giả chết để chạy... Nhưng tại sao thật sự lại chết chứ... Sao lại thế chứ ? Là giả... Các người lừa trầm, trầm muốn trị tội khi quân của người...”

Cố Thường Y cảm thấy tựa hồ như nắm bắt được cái gì, tìm đập chợt nhanh hơn, vô luận như thế nào cũng khó có thể bình phục.

Năm đó Túc Sa Duyệt Dung qua đời, nàng gặt gao nắm lấy tay nàng, thẳng đến khi mạch ngừng đập.

Năm đó, là nàng ôm thi thể Túc Sa Duyệt Dung để vào trong quan tài.

Năm đó, cũng là nàng không ngủ không nghỉ trông coi quan tài, một bước không rời !

Năm đó, cũng do nàng ở Hoàng lăng tự, tự mình chôn cất, tự mình an bài thủ hạ thân tín trông coi lăng mộ. Ngày thứ hai sau khi chôn, nàng liền hối hận, nàng không muốn thân thể Túc Sa Duyệt Dung dần dần hư thối, vì thế nàng đi tìm huyệt hẩn bằng quan.

Sau đó thì sao ? Sau đó chờ nàng trở lại, Túc Sa Duyệt Dung thân thể đã thiên sang bách khổng [hư hao nghiêm trọng], vì thế nàng đem Duyệt Dung hoá táng...

Đúng rồi ! Chỗ này không đúng ! Phong thủy Hoàng lăng vốn nơi tốt để bảo tồn xác chết, chất liệu quan tài cũng là tinh khiêu tế tuyển [chọn kỹ lựa khéo], hơn nữa còn có huân hương chống phân hủy, vì sao xác chết lại nhanh hư thối như vậy ? Điều này không hợp lẽ thường ! Lúc đó nàng đau lòng muốn điên rồi, chưa từng chú ý qua điểm này ?

Hay là có người đem thân thể Duyệt Dung treo đầu dê bán thịt chó ?

Vô liêm sỉ ! Là ai ? Ai dám động đến Duyệt Dung của nàng ?

Cẩn thận suy nghĩ một chút, lúc đó người thủ lĩnh đều là người Túc Sa Duyệt Dung giữ lại cho nàng, cũng là thân tín của nàng, là thuộc hạ Mặc Lan !

Trừ phi... Mặc Lan động tay chân ?

Không, lúc đó còn có thân vệ Đậu Uyên, Tả Hiền thủ lĩnh, hay là bọn họ liên hợp lại trộm đi thi thể của Duyệt Dung ?

Không có khả năng ! Tả Hiền vốn chính là một người ái mộ Duyệt Dung, Đậu Uyên sau khi hàng coi nàng như thần, Mặc Lan càng không nói, sao có thể quấy rầy nàng yên giấc ?

Chờ chút !

Lúc đó đưa tiễn cùng thủ lĩnh cho Túc Sa Duyệt Dung, đội hình long trọng như thế, Tả Hiền, Đậu Uyên đã bố trí, Mặc Lan thậm chí còn có Thần Cơ Từ cùng rất nhiều lực lượng bí mật của Túc Sa Duyệt Dung, lúc đó nghĩ đến mọi người vì đưa nàng đi đến đoạn đường cuối cùng, cùng với cho nàng chút mặt mũi mà thôi, nhưng hiện tại nghĩ đến, bọn họ tựa hồ như bảo vệ cái gì.

Cố Thường Y xiết chặt quyền, nghĩ đến chuyện nàng chưa bao giờ dám tưởng tượng.

Nàng bỗng nhiên đứng lên, bay vọt đến phủ Minh Huy Công chúa. Toàn bộ hoàng cung đều xôn xao lên, thiếu chút nữa nghĩ đến có phi tặc ám sát. May mắn, rất nhiều người nhận ra vị Đại Trưởng Công chúa.

Phủ Minh Huy Công chúa, Cố Nguyệt Mẫn đương nhiên không ở đó. Nhưng, có người còn ở.

“Ồ, tỷ tỷ xinh đẹp, người là ai ?” Tô Hinh - Quận chúa phủ Công chúa cẩn thận, tò mò nhìn Đại Trưởng Công chúa từ trên trời giáng xuống.

“Người là Tâm nhi...” Trước mặt là đứa nhỏ ngồi trong viện, tay cầm cuốn sách, bên cạnh là một bàn cờ đang dở, trên bàn còn có nước trà xanh, nãi thanh nãi khí [giọng nói trẻ con] nhìn nàng hỏi.

Cảnh tượng này, chói chang làm hoa mắt nàng.

Năm đó, người kia cũng là như vậy.

Người kia, còn đem chuyện thời ấu niên [thơ ấu] của các nàng họa lại. Bức Tử trúc đồ bách khán bất yếm [nhìn trăm lần mãi không chán], hình ảnh thanh nhã đơn giản, rừng trúc mơ hồ có thể thấy được một bàn cờ. Trên bức họa có một đoạn thơ nàng thuộc lâu lâu :Nấu nước pha trà, lặng lẽ nhìn lá phong rơi đầy trời.

Sắc trời nhanh tối, ngoài đầu nhìn thấy dung nhan cười.

Chớ đừng tiếc thương, cùng nhau ngắm cảnh đẹp khắp nơi.

Chấp bút vẽ tranh, hỏi nhân gian nữ nhi tình trường sâu bao nhiêu ?

Phảng phất như nghe nàng hỏi :

Có còn nhớ không, năm đó ở trúc viện, người không hiểu tâm ý của ta, u mê không hiểu mà dây dưa, nhưng lại không biết ta từ lâu đã sớm rơi vào luân hồi.

Có còn nhớ không, người không chịu ngồi yên, ở trong sân viện dưới tàng phong của ta mà múa kiếm ?

Có còn nhớ không, ta nấu nước pha trà, nghiên cứu sách dạy đánh cờ, trong lúc ra chiều thức người ngoài đầu mím cười nhìn lại, ta sao có thể keo kiệt không mím cười với người ?

Cho dù hôm nay, ta không ở cạnh người, người cũng không thể quên ta, ta sao có thể bỏ được người - người mà ta thương ? Chúng ta đã từng đi khắp thiên sơn vạn thủy, mến nhau hơn mười năm, đã không uống cuộc đời này, nên có gì phải đáng buồn thương ?

Lưu lại bức họa này cho người, chỉ vì muốn cho người biết, lòng của ta...

* * * * *

“Duyệt Dung, Duyệt Dung, người sao có thể bỏ lại ta ?” Cố Thường Y quý trên mặt đất, khóc thương thành tiếng.

“A...” Tâm nhi đứng lên, đi đến bên cạnh nàng, ngồi xổm xuống, “Tỷ tỷ, ai bỏ người lại sao ?”

“Đúng vậy... Nàng bỏ lại ta đi rồi...”

Cố Thường Y không biết, vì sao mình lại trả lời câu hỏi của đứa bé này, tựa hồ đứa nhỏ này, có thể nhìn thấu lòng người.

“Tỷ tỷ, người đừng khóc.” Tâm nhi có chút lo lắng nhìn nàng, “Tỷ tỷ, người tại sao không đi tìm nàng ?”

Mỗi lần nàng nhớ phụ thân, mẫu thân nói, phụ thân bề bộn nhiều việc. Vì thế Tô Hinh đã nghĩ, nàng muốn học tốt thi họa cùng võ nghệ, chính mình đi tìm phụ thân !

“Nàng không thấy, ta tìm không thấy...” Cố Thường Y đường đường là Đại Trưởng Công chúa, lại bắt lấy góc áo cháu gái mình phát run, “Làm sao bây giờ ? Nàng bỏ lại ta đi rồi, bỏ lại một mình ta...”

“Sẽ không “ Tâm nhi thật chắc chắn nói, “Nếu nàng cũng nhớ tỷ tỷ, sao lại khiến người không tìm thấy ?”

Nghĩ đến mẫu thân nói, dù phụ thân đi thật xa, cũng đều sẽ trở về. Bởi vì, phụ thân cũng nhớ Tâm nhi a ! Cho nên a, mấy hôm trước, phụ thân cùng sư phụ Tô Ấm đều đã trở về, phụ thân còn bế Tâm nhi đấy !

Tô Hinh vui vẻ cười.

Nụ cười của nàng, có thể vượt qua thời gian, có thể an ủi lòng người.

Cố Thường Y sững sờ.

Đúng vậy, Duyệt Dung, người sao có thể nhẫn tâm như thế, không cho ta tìm thấy người ? Nhi nữ tình trường, nhi nữ tình trường... Người biết ta là một kẻ không có tiền đồ, cho dù chết, cũng sẽ đem thi thể lưu lại cho ta mới phải !

Nhưng nếu người... còn sống, vì sao lại trốn tránh không gặp ta ?

Cố Thường Y trong lòng khẽ động, nghĩ đến đoạn đối thoại cùng Ngọc Hoàn Điền.

“Thường Y, năm nay đã là năm thứ năm, người sao còn đối với một người đã chết... một người đã không còn trên đời này mà nhớ mãi không quên sao ?”

“Hoàn nhi, chuyện tình cảm, không thể miễn cưỡng.” Cố Thường Y ngồi ở đỉnh nhon trên trúc mái Thiên Ngọc Lâu, nhìn ngắm cây sáo ngọc.” Đây là đồ Duyệt Dung nhờ người đưa cho ta sao ?”

Ngọc Hoàn Điền ngồi bên cạnh nàng, không trả lời, ngược lại hỏi : “Nói như vậy, người quyết tâm ? Vô luận như thế nào cũng sẽ không ở bên ta ?” Tình tình nóng nảy Ngọc Hoàn Điền - Ngọc Lâu chủ, cho dù đối mặt với Cố Thường Y trước giờ đều một câu ' lão nương ', ngữ khí quái đản, gặp mặt liền đánh.

Nhưng lần này, lại mang theo ý tứ khẩn cầu. Cố Thường Y miễn cưỡng cảm giác được, nếu như lúc này nàng cự tuyệt, có lẽ Ngọc Hoàn Điền sẽ vĩnh viễn rời khỏi nàng.

“Hoàn nhi, lấy hiểu biết của người về ta, người nói xem ?” Cố Thường Y mỉm cười, có chút phiền muộn, nói “Nhiều năm như vậy, người cũng mệt mỏi đi ?”

“Đúng vậy...” Ngọc Hoàn Điền nhắm mắt lại, nhẹ nhàng tựa vào bả vai Cố Thường Y, “Ta từng nghĩ, ít nhất ta có thể tranh với người chết.”

Cố Thường Y lại nói : “Người sai rồi. Duyệt Dung tuy mất, nhưng nàng ở trong lòng ta, chỉ có càng ngày càng tốt.”

Ngọc Hoàn Điền mở mắt ra, ánh mắt thay đổi, bỗng nhiên “ Vụt “ đứng lên. Cố Thường Y ngạc nhiên nhìn nàng, đã thấy nàng mắng, “Lão nương không chơi nữa ! Hồ ly tinh Túc Sa Duyệt Dung, nói cái gì cho ta cơ hội, vốn không có cái gì là cơ hội !” Ngọc Hoàn Điền một cước giẫm trên mái nhà làm thành một cái động thật lớn, xoay người hung tợn nói với Cố Thường Y, “Lúc người trở về tảo mộ, cùng với hồ ly tinh kia nói, lão nương không chơi nữa, lão nương đối ý rồi ! Ta không thích người, không phải ta đánh cược chịu thua !”

Cố Thường Y cảm thấy mê muội, nói : “Đánh cược cái gì ? Người cùng Duyệt Dung đánh cược ?”

Ngọc Hoàn Điền đưa lưng về phía nàng, nói : “Năm năm trước, ta cùng Túc Sa Duyệt Dung đánh cược, nàng dùng một bảo bối thể chấp cho ta, muốn ta giúp nàng làm hai chuyện. Bây giờ ta đối ý !”

Cố Thường Y kỳ quái, “Các người đánh cược cái gì ? Làm chuyện gì ? Cái gì bảo...” Nói đến chỗ này, Cố Thường Y đột nhiên dừng lại. Bảo bối, ở trong cảm nhận của Túc Sa Duyệt Dung cùng Ngọc Hoàn Điền, ngoại trừ chính mình, còn có cái gì có thể xưng là bảo bối ?

Ngọc Hoàn Điền nói : “Người muốn biết, tự đi hỏi nữ nhi bảo bối của nàng đi !” Luôn luôn kiên cường, ngữ khí của nàng lại mang chút nghẹn ngào, nói xong nhảy xuống trúc lâu, bỏ lại Cố Thường Y cũng không quay đầu lại tiêu sái mà đi.

Chỉ có ở trên trúc lâu, lưu lại vài giọt nước mắt không dễ nhận ra.

P/S : Hoàn Điền thật tội ! (~.~)/

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Tha Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 115: Phương tung [Trung].

Chương 107 : Phương tung [Trung].

“Dừng tay ! Ngươi làm gì ?”

Cố Thường Y đang đắm chìm trong kí ức, trước mặt bỗng nhiên lao tới một tiểu nam hài khoảng mười tuổi, sắc mặt cảnh giác chạy tới.

“Ngươi buông muội muội ra !”

Tiểu nam hài vừa nói vừa vọt tới, người chưa đến, bội kiếm đã rút ra, một chiêu ' Lạc nhận vô hồi ' đâm tới.

“Hừ ?” Cố Thường Y vươn hai đầu ngón tay, liền dễ dàng giữ lấy kiếm của tiểu nam hài.

Chiêu kiếm này... là chiêu thức của Thiên Vân Quan !

Cố Thường Y một tay ôm Tô Hinh, một tay giữ mũi kiếm, dù tiểu nam hài dùng sức như thế nào cũng không rút ra được.

Tiểu nam hài dứt khoát buông kiếm, tay không đánh tới, Cố Thường Y ôm Tô Hinh nghiêng người tránh, cổ tay áo phát một cái, căn bản không chạm tới hắn, lại trào ra một cỗ lực lượng ở sau lưng hắn thuận tiện đẩy đi, “bịch” một tiếng, tiểu nam hài liền té nhào trên đất.

Tiểu nam hài bị ngã mặt mũi bầm dập, nhưng không để ý, xoay người nhảy dựng lên muốn tấn công. Tô Hinh rút cục phản ứng kịp, vội vàng nói : “Hô ca ca, đừng đánh !”

Nhị Hổ dừng lại công kích, quay đầu nhìn Tô Hinh, lại nhìn Cố Thường Y.

Cố Thường Y hỏi : “Ngươi là đồ đệ của Mẫn nhi ?”

Nhị Hổ ngạo nghễ nói : “Ta là đệ tử của Tô Kì !”

“Đồ đệ Thập Tam !” Cố Thường Y gật đầu, nói, “Sự phụ cùng sự nương ngươi ở đâu ?”

Nhị Hổ cảnh giác nhìn nàng, nói : “Ngươi là ai ? Tự tiện xông vào phủ Công chúa, thật to gan !”

Cố Thường Y đang muốn nói chuyện, thị vệ Lục Minh ở gần đó chạy tới mở miệng nói : “Tiểu thiếu gia, đây là Đại Trưởng Công chúa ! Không thể vô lễ !”

Nhị Hổ nói : “Cái gì Đại Trưởng Công chúa, Tiểu Trưởng Công chúa ? Cho dù là Hoàng đế cũng không được khi dễ muội muội !”

Có sự thế nào tất có đồ thế ấy. Nhưng mà từ khi nào thì ' Hoàng đế ' - chức quyền quan trọng lại trở thành gốc rễ để thầy trò này đem ra tham khảo nói chuyện ?

Lục Minh cười khỏ nói : “Đây là cô cô của Phò mã gia và Công chúa, Quận chúa phải gọi người là Hoàng bà cô ! Ngươi phải gọi là sư thúc tổ !” Nhị Hổ lúc này mới hiểu được, nói : “A , nàng là sư thúc tổ, là bà cô ?”

Nếu là ngày thường, Cố Thường Y sẽ lưu lại chơi đùa cùng hai tiểu hài tử. Nhưng hiện tại nàng làm sao có tâm tình ?

“Lục Tú Tài, ngươi tới đúng lúc ! Có biết Mẫn nhi cùng Kỳ nhi ở đâu không ?”

Lục Minh nói : “Công chúa và Phò mã đi Bạch Mã Tự dâng hương, bây giờ chắc đã đến nơi...”

Lời còn chưa dứt, Cố Thường Y đã đi thật xa, chỉ có thể trông thấy bóng dáng xa dần. Lục Minh âm thầm lén lười : Đây là tốc độ của cao thủ Đệ nhất thiên hạ ?

Bạch Mã Tự, Tuệ Thông cùng mười tám vũ tăng đi ra nghênh đón Trưởng Công chúa, Phò mã Trưởng Công chúa. Hai bên cầu thang dài của Bạch Mã Tự đứng đầy tăng lữ, dưới cầu thang, đội nghi trượng * của Trưởng Công chúa kéo thành một hàng dài ở ngã tư đường.

(*) Đội nghi trượng : Đội hộ vệ hoàng gia mang theo khi đi tuần.

Tuệ Thông toàn thân mặc áo cà sa màu đỏ, không hở là ' cao tăng đắc đạo ', trang nghiêm túc mục [trang nghiêm , cung kính], dẫn toàn bộ tự từ trên xuống dưới cung nghênh.

“A đi đà Phật ! Điện hạ cùng Phò mã đại giá quang lâm, bản tăng chi hạnh, bi tự chi hạnh [may mắn của bản tăng, may mắn của Tự] !”

Cố Nguyệt Mẫn cùng Nguyên Thương sóng vai, cười nói : “Đại sư sao lại khách khí như thế ? Mẫn cùng phu quân hôm nay đến, chỉ là khách hành hương xem lễ, cũng không phải Công chúa, Phò mã gì.”

Tuệ Thông hai tay tạo thành chữ thập, cười nói : “A đi đà Phật, bản tăng chỉ là tướng *.”

(*) Tướng : Người giúp lễ (ngày xưa tiếp khách, cử một người giúp lễ gọi là tướng).

Tuệ Thông làm một thủ thế ' thỉnh ', cùng Công chúa Phò mã sóng vai lên bậc thang. Cố Nguyệt Mẫn thấp giọng nói : “Hoàng huynh chút nữa sẽ cải trang lẫn lộn đến.”

Tuệ Thông cũng thấp giọng đáp : “Sư tổ ở phía sau núi chờ đã lâu, điện hạ cứ đi lên trên đó là được.”

Nguyên Thương nghe hai người đối thoại, cũng không biết nội tình. Nàng chỉ biết, hôm nay là lễ mừng Tuệ Thông kế thừa chức vị phương trượng, Cố Nguyệt Mẫn cùng nàng đại diện cho hoàng thất tiến đến chúc mừng.

Ở sau núi Bạch Mã Tự lần đầu gặp Cố Nguyệt Mẫn, Cố Nguyệt Mẫn từng nói với nàng. Không Văn đại sư - một trong ngũ đại tông sư, sớm không còn màng thế tục, trụ trì Bạch Mã Tự là đại đệ tử của hắn - Phương Sinh đại sư đảm nhiệm. Chức vị phương trượng này, cần phải có võ nghệ, nhưng quan trọng nhất vẫn là quan hệ. Tuệ Thông đã là Tiên thiên cao thủ, quan trọng hơn là cùng Trưởng Công chúa của triều đình có hiệp nghị kẻ vai chiến đấu, nên được tiếp nhận trọng trách này, quang vinh bước lên vị trí phương trượng. Không Văn đại sư mấy năm nay không gặp ngoại nhân, ở sau núi Bạch Mã Tự ngồi thiền, ngồi xuống ngắn thì ba đến năm ngày, dài thì đến mấy tháng, chỉ có Cố Nguyệt Mẫn có thể nhìn thấy. Ngọn núi kia cao chót vót tận trời, chạm mây, cạnh sườn núi có một vách đá trơn tuột, không phải cao thủ tuyệt đỉnh sẽ không lên được !

Nguyên Thương mỗi ngày cùng một chỗ với Cố Nguyệt Mẫn, hiểu rõ Cố Nguyệt Mẫn nhất chính là nàng ! Đừng nhìn thư phòng của Cố Nguyệt Mẫn nơi nơi đều là kinh Phật, biểu hiện thành kính hướng Phật, nhưng kỳ thật căn bản một chút cũng không tin Phật ! Người này xuất thân Thiên Văn Quan, nên phải nói là tin a ! Theo Nguyên Thương biết, cô nãi nãi này cũng chỉ có thể xem như một nửa tín đồ đạo môn; dân hương, quyền dầu vừng, tiền bạc thì không kém, trừ bỏ học võ căn bản không nhìn đến đạo kinh nửa con mắt.

Nguyên Thương vừa nghe sẽ gặp vị Không Văn đại sư - cho tới nay vẫn chưa từng thấy mặt, chỉ cảm thấy vô cùng quái dị.

Lúc trước không nghĩ nhiều, lúc này nghĩ đến, một vị Trưởng Công chúa tôn quý, nhưng lại thường xuyên tìm đến một vị hòa thượng bề quan tu thiền, vốn không hợp lý, mà một đại sư một lòng hướng Phật, không màng thế tục, thỉnh thoảng lại gặp Công chúa một nước, cũng rất quý giá.

Nếu nói Không Văn đại sư cùng Hoàng tử cầu kết mưu triều soạn vị, nhưng lúc trước chính biến cung đình [cuộc đảo chính] cũng không thấy Bạch Mã Tự xuất lực, lúc này Cố Duệ đã trở thành Hoàng đế, sao còn tụ chung một chỗ ' mưu đồ bí mật ' ?

Sóng vai đi vào hậu viện chùa, đã thấy đông nghìn nghịt nhóm người giang hồ đang chờ.

“Ha ha, môn chủ, chúng ta đợi người đã lâu !” Đệ tử ngoại môn của Thiên Cơ Môn đứng lên chấp tay.

“Mình chủ, mình chủ phu nhân !” Người giang hồ không câu nệ tiểu tiết nhất, tự động đứng lên chấp tay vãn an [chào hỏi], rồi lại tự mình ngồi xuống uống trà.

Hoàng Viên Ngoại cười nói : “Mình chủ, chúng ta muốn gặp người một lần cũng không dễ dàng !”

“Đúng vậy đúng vậy ! Ha ha, mình chủ, ngài là Phò mã của Trưởng Công chúa, chúng ta tới cửa ăn chực, ngài cũng không thể đuổi người !”

“Đúng vậy !” Kim Triếp - môn chủ Đoàn đao môn Trịnh Châu phụ họa nói, “Lúc trước Đại Trưởng Công chúa làm võ lâm mình chủ, Kim mỗ cũng từng đánh gió thu * đấy ! Ha ha ha —”

(*) Gió thu : Mượn danh nghĩa để đi chiếm đoạt tài sản.

Nguyên Thương lần lượt đáp lễ, một phen khách khí, ý tứ chính là tỏ vẻ nhất định phải tự nhiên coi tiền như rác.

Đợi đến khi lễ kế nhiệm phương trượng hoàn thành, Tuệ Thông tiếp đón mọi người ngồi vào vị trí, Bạch Mã Tự rộng lớn, đầu bếp không ít, tuy rằng đều là thức ăn chay, trà xanh, cũng vô cùng mỹ vị [ngon miệng].

Các sư đệ của Tuệ Thông ở lại tiếp đón mọi người, hắn lại cùng Cố Nguyệt Mẫn, Nguyên Thương đi vào một tiểu viện. Hoàng đế Cố Duệ mặc thường phục, chỉ dẫn theo một hộ vệ, lăm lăm lết từ sau cửa đi vào, cười nói : “Muội muội, muội phu, có chừa lại rượu và thức ăn cho ta không ?”

Cố Nguyệt Mẫn nhìn thấy bộ dáng của hắn, cười nói : “Người hắn tự xưng là ' trẫm ' mới đúng !”

Cố Duệ không thêm để ý, nói : “Còn chưa quen, còn chưa quen ! Tuệ Thông, hôm nay ngươi đừng hòng gạt ta. Hôm nay ngươi đã làm trụ trì, không thể lại tái phạm quy củ của Tự đi ? Rượu quý của ngươi liền đào lên cho ta uống đi !”

Tuệ Thông hai tay tạo thành chữ thập, “A di đà Phật, nghe thấy hương rượu biết rõ men say, không phải cũng là chuyện tao nhả sao ? Bệ hạ, quân tử không thể đoạt đồ của người khác ! Phò mã rượu tốt gì không có ? Ngài không cần phải thương nhớ chút gia sản của bản tăng !”

Hộ vệ phía sau Cố Duệ cười nói : “Phò mã rượu mặc dù tốt, rất mạnh, nhưng không đủ năm, rượu của phương trượng ừ hai mươi năm, sao có thể không khiến người khác thèm muốn ?”

Mọi người nghe thấy âm thanh của hộ vệ quen thuộc, nhìn kỹ, ôi, vị này không phải Đông Lâm Vương Điện hạ sao ?

Cố Nguyệt Mẫn cười nói : “Mọi người đã đến đông đủ, chúng ta xuất phát đi !”

Tuệ Thông gạt đầu, cười nói : “Ta thuận tiện mang hộp trà qua, sư tổ lão nhân gia hấn từ lúc được ngươi đưa cho bản lễ kinh Phật, đến giờ cũng chưa từng xuống núi một lần.”

Tuệ Thông, Cố Duệ, Cố Nguyệt Mẫn, Nguyên Thương, Lữ Thiên Tứ, năm người - trong đó hai Tiên thiên cao thủ, ba Hậu thiên đỉnh, đều là nhân tài kiệt xuất trẻ tuổi. Năm người ra khỏi viện, chuẩn bị đi đến sau núi Bạch Mã Tự. Nhưng vừa bước ra sân lại nhìn thấy một người.

Người này mặc trường sam trắng, không trang sức vật phẩm, tự nhiên xinh đẹp; Không cần đao kiếm, võ tuyệt thiên hạ; Không cần ngôn ngữ, tự có uy nghi; Không cần động thủ, lực áp quần hùng.

“Cô cô...” Cố Nguyệt Mẫn nhẹ nhàng gọi một tiếng.

Cố Duệ cũng tiến lên, vẻ mặt vui mừng : “Cô cô !” Nguyên Thương lẳng lẳng nhìn, ánh mắt cùng Cố Thường Y giao nhau, trong đó ý tứ hàm xúc chỉ có các nàng mới hiểu được.

Cố Nguyệt Mẫn thấy trường bối, ánh mắt dao động, vẻ mặt kích động.

“Mẫn nhi —” Cố Thường Y tiến lên từng bước, vươn tay phải, sừng nịch lại ôn nhu.

Cố Nguyệt Mẫn giống như đứa nhỏ nhào vào trong lòng nàng. “Cô cô, người đã trở lại ! Mẫn nhi rất nhớ người !”

“Mẫn nhi.” Cố Thường Y ôm nàng, “Ta lần này trở về, có việc muốn hỏi ngươi.”

Mẫn Nhi ngẩng đầu nhìn nàng, lại quay đầu nhìn Cố Duệ.

Cố Duệ nháy mắt mấy cái : Tiểu muội, làm sao bây giờ ? Cô cô nhất định là đến khỏi binh vắn tội.

Cố Nguyệt Mẫn như đã đoán trước : Ngươi đã ngồi trên long ý, cô cô còn có thể đem ngươi kéo xuống hay sao ?

Cố Duệ lo lắng : Nhưng nàng sao lại đến Bạch Mã Tự ? Hay là cô cô đã biết chuyện chúng ta giấu diếm nàng ? Cô cô sẽ không trách phạt ngươi, nhưng sẽ lột da ta...

Cố Nguyệt Mẫn : Dù muốn như vậy, cô cô cũng không có thời gian mà quản chúng ta !

Chỉ ngần ngừ một cái nhìn, hai người có thể đem ý tứ biểu đạt hiểu rõ, từ một góc độ khác mà nói, hai huynh muội này rất cường đại.

Cố Thường Y nhìn sắc mặt hai người, sao còn không biết hai người này có việc gạt nàng ? Hừ một tiếng, nhìn chăm chăm Cố Duệ nói : “Hai người các ngươi cánh cứng rồi ? Còn muốn ở dưới mí mắt ta giờ trò bịp bợm !”

Cố Nguyệt Mẫn vẻ mặt vàng lời đáng vẻ ngoan ngoãn, nói : “Cô cô, chẳng lẽ... là Ngọc sư thúc nói cho ngươi biết ?”

Cố Thường Y trầm giọng hỏi : “Đánh cược kia là chuyện gì ? Duyệt Dung cùng Hoàn Nhi ước định cái gì ? Lúc trước... Duyệt Dung rốt cuộc ở nơi nào ?”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Tha Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 116: Phương tung [Hạ].

Chương 108 : Phương tung [Hạ].

Cố Duệ bữu môi, nói : “Di thể mẫu thân không phải hoá táng sao...”

“Ta không có hời ngại !” Cố Thường Y trừng mắt liếc hắt, khí thế nữ nhân đệ nhất hoàng gia khiến bọn tiểu bối ngậm miệng không dám lên tiếng.
“Mẫu nhi, ngại nói, mẫu thân ngại rút cuộc ở đâu ? Tro cốt trong hủ là cái gì ?”

Cố Nguyệt Mẫn cúi đầu, thờ dài : “Cô cô đã biết ? Chắc là Ngọc Lâu chủ trước đó đã giải ' phong ấn '. Ta đã sớm nói, mẫu thân làm điều thừa ! Cô cô, người theo chúng ta đến đây đi !”

Sáu người dùng khinh công bay lên đỉnh núi.

Nguyên Thương lần đầu tiên đến, vốn tưởng rằng bên trong vách núi đen là hang động kham khổ, ai ngờ đi vào mới phát giác có một cái động khác, lại là một hồ nước nhỏ.

Nơi này giống như một thế ngoại đào viên bị phong bế, nước hồ ấm áp, bên hồ trồng đủ loại trúc, trong rừng còn có bảy tám gian nhà trúc, bàn bằng băng đá, là một chỗ tuyệt diệu để ẩn cư. Khó trách Không Văn lão hòa thượng ở chỗ này một lần là nửa năm.

Sâu trong rừng trúc, mơ hồ thấy được vài bóng người, còn truyền đến âm thanh nói chuyện.

“Người xem câu này, ' Cầm mạch ', rõ ràng yêu cầu cầm dùng kinh mạch ! Lấy thuật điểm huyết phong bế kinh mạch, như vậy tiến triển chậm, nhưng vừa tiến liền nhanh hơn một bước”. Một đạo sĩ trung niên tay chỉ vào cuốn sách rung đùi đắc ý, ngôn ngữ không nhanh không chậm, nghe thấy liền khiến người ta cảm thấy vô cùng thoải mái.

“Thú lắm !” Một thanh âm thô cuồng [lỗ mãng , thô kệch] vang lên, là một nam tử râu quai nón mặc cẩm bào nói chuyện, “Cái gọi là ' Cầm mạch ', rõ ràng phải thanh không [làm sạch] nội lực kinh mạch, đề đạt tới ' cầm dùng ' nội lực, đây là mục đích tu luyện ! Lão tạp mao như ngươi, sao không biết đạo lý ' phá rồi lại xây ' ?”

“Vô Lượng Thiên Tôn ! Thành Thiên Xa, ngươi tên là ' Xa * ', nhưng sao không có chút gì khí độ ' tiêu dao ' mà như người trần tục. Đạo sĩ bị gọi là lão tạp mao không chút tức giận, vẫn nhìn cuốn sách nói, “Hoàng Tuyền Cốc của ngươi tu luyện biện pháp dã man sao có thể so sánh với chân lý đại đạo - 《 võ đạo chân kinh 》?”

(*) Xa : hán việt cũng đọc là Dao .

Đệ tử Hoàng Tuyền Cốc mỗi khi tăng tiến thêm một tầng nội lực, sẽ phải đánh gãy xương cốt tay chân, nhưng lại luyện được một thân mình đồng da sắt. “Lão tử là ' Thiên Xa ', cùng danh hào ' Tiêu Dao Chân Nhân ' ngươi liên quan cái rắm gì ?”

“Thú lắm ? Hào thói hảo thói !” Thần Cơ Tử từ trên cây nhảy xuống, lấy ra một cái chai, “Đây là ' thôi khí đan ' mà ta mới nghiên cứu chế tạo, đến đến đến, nghe thử nghe thử xem !”

“Cút ngay ! Đồ lão bất tử đại phu Mông Cổ !” Hoàng Tuyền Cốc chủ - Thành Thiên Xa một chưởng đánh tới, ngay cả Nguyên Thương ở xa cũng có thể cảm thấy uy thế của một chưởng này. Mấy năm nay không có xuất hiện trên giang hồ, Hoàng Tuyền Cốc chủ, cũng là một cao thủ giống như Thần Cơ Tử, thực lực đã đến Tiên Thiên đỉnh !

Thần Cơ Tử xoay người né tránh, hét lên : “Làm gì làm gì ? Các ngươi là hai tên vũ phu !” Từ ' Cầm mạch ' đơn giản như vậy cũng không hiểu ! Cái gọi là cầm mạch , đương nhiên là được vật phong bế nội lực ! Nếu không, nhóm người chúng ta luyện công cả đời, tập võ đều là bản năng, sao có thể làm được ' cầm mạch ' ?”

“Ngươi là lão điên tử, biết cái gì ! Thành Thiên Xa ta là vũ phu, hán Tiêu Dao Chân Nhân cũng là vũ phu ? Hán năm đó chính là Tài tử tiền Tần ! Tiêu Dao Chân Nhân, ngươi nói, chúng ta đều là Tiên Thiên, kinh mạch có phải so với người bình thường đều rộng mở hơn mấy chục lần ?”

Tiêu Dao Chân Nhân gật đầu nói : “Không sai.”

“Mỗi lần tiến thêm một cảnh giới, kinh mạch có phải đều mở rộng ra không ?”

Tiêu Dao Chân Nhân có chút dăm chiêu, nói : “Ngươi nói, nếu chúng ta phế đi nội lực hết lần này đến lần khác, mỗi lần tiến thêm một cảnh giới, kinh mạch sẽ lại mở rộng, lại tiến đến Tiên Thiên thì...”

“Đúng là như vậy ! Một lần không được ta làm hai lần, hai lần không được thì mười lần ! Cứ như thế, từ võ đạo tiến vào thiên đạo dễ như trở bàn tay !” Thành Thiên Xa vị Cốc chủ thô lỗ của Hoàng Tuyền Cốc quay đầu nói với vị nữ tử đang ngồi, “Thiên Cơ, ngươi nói xem ta nói thế có đúng không ?”

Nữ đạo cô kia, dung nhan tú lệ [thanh thú , xinh đẹp], thoát nhìn hơn ba mươi tuổi, chỉ là tóc đã hoa râm, cả người mang khí độ tĩnh nhĩ [yên tĩnh , tao nhã]. Nàng lẳng lặng cười, nói : “Nói nhiều như vậy, thử xem là được mà ? Tuyệt học của Thiên Cơ Môn có thể đi đòi nội lực, ngươi trước phá đan điền, mọi người sau đó lại truyền nội lực cho ngươi.”

Cố Thường Y nhìn thấy đạo cô, vẻ mặt kinh ngạc, hô : “Sư phụ !” Đạo cô ngẩng đầu nhìn nàng, dường như không cảm thấy bất ngờ, cười nói : “Ồ nhi, đến đây.”

Tiêu Dao Chân Nhân cũng nhìn Cố Nguyệt Mẫn, nói : “Mẫu nhi, đến rồi ?” Cố Nguyệt Mẫn hướng hán chấp tay hành lễ : “Sư phụ, hôm nay là ngày ước định, Mẫu nhi lại đến thăm !”

Thần Cơ Tử vọt lên, cười hi hi hướng Nguyên Thương khom người, không chút che dấu hô : “Sư phụ tại thượng, đồ nhi hành lễ với người !”

Cố Duệ cùng Lữ Thiên Tứ như đã sớm biết, cười hi hi tiêu sái đi tới ngồi xuống.

Nguyên Thương thấy đây như đại hội thầy trò hỗn loạn gặp nhau , mở to hai mắt nhìn khó có thể tin —Đây là sao ?! Một đám Tiên thiên cao thủ võ lâm thần bí khó lường, đều ngồi ở đây uống trà ? Một thân ảnh quen thuộc màu đỏ từ một gian nhà trúc bay ra, “Ngớ người cái gì ? Ăn cơm ! Muốn lão nương đem đến tận tay cái người sao ?”

“Ngọc... Ngọc Hoàn Điền ?” / “Hoàn nhi ?” Hay thầy trò Nguyên Thương cùng Cố Thường Y đồng thời kêu lên.

Nếu cộng thêm vị Không Văn đại sư, ngũ đại tông sư luôn cả chương môn Thiên Cơ Môn ngày trước đều tề tụ đủ !

Ngọc Hoàn Điền nhìn thấy Cố Thường Y, cười châm chọc : “Không có phần cho người này với mấy tiểu nhãi con, tự chịu đói đi !

Cố Thường Y cũng không để ý lời nói châm chọc của nàng, bước lên hai ba bước giữ chặt cánh tay Ngọc Hoàn Điền : “Hoàn nhi, Duyệt Dung ở đâu ?”

Ngọc Hoàn Điền cũng không để ý tới nàng, xoay người đi vào nhà trúc, để lại một câu : “Hỏi cháu gái bảo bối của ngươi đi !”

Cố Thường Y nghe câu nói này giống như ngầm thừa nhận, tuy rằng đã sớm đoán, như cả người vẫn cứng ngắt giống như bị sét đánh, chậm rãi quay đầu nhìn về phía Cố Nguyệt Mẫn.

Cố Nguyệt Mẫn tiến lên nắm lấy tay nàng, làm một thủ thế [động tác] chớ lên tiếng, nói : “Cô cô nhỏ tiếng một chút, đi theo ta.” Lại hướng Nguyên Thương gật đầu, ý bảo nàng cùng đi.

Cố Duệ muốn theo sau, lại bị Thần Cơ Tử ngăn lại : “Một lần không thể vào nhiều người, người chờ đi !” Thấy Cố Duệ ghen lời, Thần Cơ Tử thối chồm râu nói : “Nghe nói ngươi làm Hoàng đế ? Làm Hoàng đế thì sao, bảo ngươi chờ thì phải chờ !”

Nguyên Thương đi theo Cố Nguyệt Mẫn đến một tiểu trúc lầu sát vách đá, trúc lầu ba mặt chắn gió, có một sơn tuyền [con suối trên núi] từ bên cạnh chảy qua, trước lầu còn trồng mấy bụi trà.

Cửa trúc lầu khép hờ, có thể thấy bóng dáng một thân ảnh mặc cà sa.

“Không Văn đại sư ! Ta mang cô cô đến đây.”

“A di đà Phật !” Lão hòa thượng Không Văn từ bồ đoàn [đệm hương bồ] đứng lên, nhường lối, khiến người ta có thể thấy một thân ảnh nằm trên giường. Nguyên Thương nhìn khuôn mặt hắn, lông mày trắng như tuyết dài hơn một tấc, thoát nhìn như năm sáu mươi tuổi, sắc mặt khỏe mạnh, tươi cười hiền lành.

Hắn đi ra khỏi trúc lầu, nói : “Tiểu thí chủ Nguyệt Mẫn, lão nạp hôm nay đã vì lệnh đường tẩy trừ kinh mạch, còn phải làm ấm một canh giờ.”

Cố Nguyệt Mẫn hết sức chân thành hướng hắn hành lễ, nói : “Đa tạ đại sư cùng các vị tiền bối, Mẫn nhi suốt đời không quên !”

“A di đà Phật, thí chủ Nguyệt Mẫn, sinh tử có số, thuận theo tự nhiên đi !” Không Văn đại sư nhìn thoáng qua Cố Thường Y đang đứng ngây ngốc ở cửa, thờ dài một tiếng, lắc lắc đầu, đi đến chỗ đám người Thành Thiên Xa.

Rừng trúc liền trở nên im ắng, ngay cả tiếng hít thở cũng có thể nghe thấy.

Cố Thường Y từng bước từng bước tiến lên, tay siết chặt cửa trúc, phát ra tiếng vang kéo kẹt, tựa như lòng của nàng, run run không ngừng. Nàng chậm rãi đi tới, tựa như đang giẫm lên miếng băng mỏng tạo thành mộng cảnh hư ảo, dường như nếu chân dùng thêm sức, mộng cảnh này sẽ tiêu tan vỡ vụn.

Trên chiếc giường nhỏ trong trúc lầu, có một nữ tử tuyệt sắc đang nằm, hai mắt nhắm chặt, thoát nhìn chỉ hơn hai mươi tuổi, sắc mặt hơi tái nhợt, khuôn mặt cùng Cố Nguyệt Mẫn có sáu bảy phần tương tự.

Cố Thường Y quỳ gối bên giường, đưa tay, miêu tả khuôn mặt nàng, mềm mại lại nhẫn nại.

“Duyệt Dung, không phải ta đang nằm mơ chứ ? Không phải ta lại nằm mơ ?” Cố Thường Y cầm tay nàng, thất thanh khóc rống, “Duyệt Dung... Duyệt Dung... Tay Duyệt Dung vẫn ấm, vẫn ấm ! Mẫn nhi ! Mẫn nhi —”

“Cô cô, ta ở đây !” Cố Nguyệt Mẫn cúi người ngồi xổm bên cạnh nàng.

Cố Thường Y dùng sức nắm lấy vai nàng, “Mẫn nhi, ngươi nói cho ta biết, ta không phải đang nằm mơ, đây là sự thật, đây là sự thật ! Nàng không chết, mẫu thân ngươi không chết !”

“Phải, cô cô, đây là sự thật.” Cố Nguyệt Mẫn cũng đỏ mắt , “Mẫu thân mắc phải Tiên Thiên cửu âm tuyệt mạch, trong kinh mạch ẩn chứa rất nhiều khí lạnh, sống không quá hai mươi. Tiền bối Thần Cơ Tử nghĩ ra một biện pháp, để cho Tiên Thiên cao thủ ngày ngày ôn dưỡng [làm ấm] tâm mạch, có lẽ có thể rút đi hàn khí. Chính là, năm đó mẫu thân muốn giả chết trốn ra cung, người...”

Cố Nguyệt Mẫn nghĩ đến lời dặn dò của mẫu thân, chung quy vẫn không muốn khiến cô cô khó xử, tiếp tục che giấu chân tướng việc này, hăm hồ lướt qua, “Trên đường xảy ra chuyện, nên trở thành hoạt tử nhân [người thực vật], cửu âm tuyệt mạch đã tốt lắm, nhưng không biết khi nào mới có thể tỉnh lại. Thần Cơ Tử nói, có lẽ ngày mai sẽ tỉnh, có lẽ sang năm, hoặc có thể cả đời cũng...”

Cố Thường Y lâm bẩm nói : “Còn sống là tốt rồi ! Còn sống là tốt rồi ! Muốn thực lực Tiên Thiên cao thủ ? May mắn, may mắn, nội lực của ta cũng có chút tác dụng... Duyệt Dung, để ta bảo hộ ngươi... Bây giờ, không cho ngươi lại bỏ ta...”

Cố Thường Y giữ chặt Túc Sa Duyệt Dung hồ ngôn loạn ngữ [nói nhảm], giống như bị điên. Cố Nguyệt Mẫn đứng lên, lui ra cửa, nói với Nguyên Thương : “Thập Tam, đó là mẫu thân của ta. Ngươi đến dập đầu với mẫu thân ta đi !”

Nguyên Thương nghe lời tiến lên quỳ xuống, hướng Túc Sa Duyệt Dung cùng Cố Thường Y dập đầu ba cái, nói : “Mẫu thân, cô cô, xin yên tâm, Nguyên Thương về sau nhất định sẽ chiều cô Nguyệt Mẫn thật tốt.”

Cố Thường Y mắt không nhìn tới nàng, Nguyên Thương nói xong tự động lui ra, nắm tay Cố Nguyệt Mẫn rời khỏi nhà trúc.

Cố Nguyệt Mẫn cùng nàng dạo bước trong rừng trúc, nhìn lá trúc trên mặt đất, Cố Nguyệt Mẫn đột nhiên hỏi : “Nếu có một ngày, ta cũng giống mẫu thân, ngươi sẽ đối với ta giống cô cô sao ?”

Nguyên Thương nói : “Ta sẽ ở bên cạnh ngươi, nói chuyện với ngươi, đến khi ngươi tỉnh lại.”

Cố Nguyệt Mẫn cười nói : “Nếu ta chết thì sao ?” Nguyên Thương nói : “Ta đương nhiên sẽ chết theo ngươi.”

Cố Nguyệt Mẫn nói : “Nếu ta có việc muốn phó thác cho ngươi ?”

Nguyên Thương nói : “Ta sẽ không đáp ứng.”

Cố Nguyệt Mẫn bĩu môi , nói : “Ngươi đối với ta như vậy sao ?”

Nguyên Thương nói : “Những chuyện khác có liên quan gì đến ta ? Ta chỉ để ý ngươi.”

Cố Nguyệt Mẫn nở nụ cười. Đúng rồi, đây mới là Nguyên Thương, vô tâm vô phách, đơn giản buồn bã như vậy.

Cố Nguyệt Mẫn cùng Nguyên Thương đan chặt mười ngón tay, “Thật ra, ta thấy mẫu thân nhẫn tâm hơn ta. Ta không thể nhẫn tâm đối với ngươi như thế.”

“Sao ?”

“Nàng cùng lâu chủ Thiên Ngọc Lâu đánh cược, cược tâm cô cô. Một lần cược, chính là năm năm.”

Bốn năm trước, Túc Sa Duyệt Dung cùng Ngọc Hoàn Điện đánh cược, giấu diếm tin tức Túc Sa Duyệt Dung năm năm, còn Ngọc Hoàn Điện sẽ dùng nội lực thuần dương để chữa trị cửu âm tuyệt mạch của Túc Sa Duyệt Dung; Trừ chuyện đó, còn phải giúp Túc Sa Duyệt Dung xét duyệt con rể, chuyển giao một cái lập hoàn *, cũng chính là tin tức về Tàn Hoàng bảo tàng.

(*) Lập hoàn : Dùng sáp tạo thành một cái lọ hình tròn, bên trong đựng thuốc viên, ngày xưa người ta còn sử dụng những lọ tròn này để dấu mật thư.

Trong lúc đánh cược, nếu Cố Thường Y dao động, dù chỉ một chút, Ngọc Hoàn Điện cũng sẽ không nói cho nàng biết Túc Sa Duyệt Dung còn sống, cho dù Túc Sa Duyệt Dung bệnh tốt tỉnh lại, cũng sẽ không gặp lại Cố Thường Y.

Kì hạn năm năm còn chưa đến, nhưng Ngọc Hoàn Điện lại buông tha.

Nguyên Thương nghe được hết hờn. Cái này sao gọi là đánh cược a, quả thực là liều mạng mà ! Khó trách Cố Nguyệt Mẫn lâu lâu lại ' khảo nghiệm ' nàng một phen, tình cảm cũng di truyền a ?!

Cố Nguyệt Mẫn thấy nàng sợ tới mức đầu đổ đầy mồ hôi lạnh, cười khúc khích : “Ngươi khẩn trương như vậy làm gì ?” Lại nói, “Mẫu thân vẫn cho rằng, cô cô sợ dĩ thích nàng, bởi vì nàng từ lúc nhỏ liền có ý ' câu dẫn ', nàng muốn biết, tình cảm của cô cô rốt cuộc là tình cảm tỷ muội hay là tình cảm giống phu thê. Nếu chỉ là tình tỷ muội, vừa lúc nhân cơ hội này giải thoát cho cô cô, cũng để cô cô không còn đối với phụ hoàng trầm bệ áy náy.”

Nguyên Thương nhanh nói : “Ta đối với ngươi không phải kiểu tình cảm tỷ muội...”

“Điều này ta đương nhiên biết.” Cố Nguyệt Mẫn vẽ mặt biểu tình ' ngươi nghĩ ta và ngươi là tiểu hài tử ba tuổi ', “Nào có tỷ muội mỗi ngày đều dính ở trên giường ?”

Nguyên Thương ngạc nhiên, “Nhưng mẫu thân ngươi...”

“Cũng là mẫu thân của ngươi !” Cố Nguyệt Mẫn ngữ khí như tiểu hồ ly, “Người quá thông minh sẽ có chút suy nghĩ kỳ quái đi ! Dù sao ta cũng không hoài nghi điều này !”

Nguyên Thương cảm thấy vấn đề tiếp tục đi xuống sẽ rất nguy hiểm, lập tức nói sang chuyện khác, “Thật ra, theo ta được biết, nếu để cho người nàng

yêu ở bên tai nói chuyện, cơ hội nàng tỉnh lại sẽ cao hơn một chút.”

Cố Nguyệt Mẫn vui vẻ nói : “Thật sự ?”

Nguyên Thương gật đầu nói : “Tuy rằng nàng không thể nhìn thấy, nhưng có thể sẽ nghe thấy. Nếu cô cô mỗi ngày ở cùng nàng, nói không chừng không bao lâu nàng sẽ tỉnh lại.”

“A !” Luôn luôn ổn trọng ung dung Cố Nguyệt Mẫn lại nhảy dựng lên như một tiểu nữ hài , xoay người chạy về phía nhà trúc, “Sớm biết có biện pháp này, dù bị mẫu thân ghét bỏ ta cũng sẽ lên nói cho cô cô !”

Nguyên Thương nhìn bóng lưng của nàng, mỉm cười.

Nếu để đồng bạn của | Hắc Sắc Chi Vân | thấy, nhất định sẽ hô to gặp quý. Nguyên Thương, tại nơi dị thể tha hương [đất khách], cũng rất cục lột xác thành một nữ tử bình thường rơi vào lưới tình.

| Chính Văn - Hoàn |

=]]

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Tha Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 117: Cuộc tranh cãi trong triều.

Chương 109 : Cuộc tranh cãi trong triều.

Đại Yến quốc lần thứ hai thay đổi triều đại nhanh đến nỗi làm cho người khác lú lờ [không nói nên lời]. Tuy rằng không có chứng cứ chứng minh Tân hoàng bức cung oán vị, nhưng ở trong mắt người sáng suốt, cũng không cần quá nhiều bằng chứng.

Trương tự, những người chứng kiến, phần lớn cũng đều là người thông minh. Tân hoàng cường thế đăng cơ, thay đổi triều đại là kết cục đã định, ngay cả Tô gia phong văn * hơn mười năm nhưng bởi vì đứng sai bên mà rơi xuống, những người khác còn có tư cách gì để phản đối ?

(*) Phong văn : Gió mây, ý chỉ con đường công danh.

Hiện tại trên dưới Đại Yến, mỗi người đều biết vị Trung Nghĩa Đại tướng quân vừa mới được sắc phong - Phò mã của Trương Công chúa là một nữ tử, tin tức đó được lộ ra từ trong quân Long Võ Quân, trên dưới triều đình liên ồn ào huyền náo. Ai cũng không nói toạc ra, nhưng trong lòng mỗi người đều biết rõ ràng.

Hôm nay lâm triều, bầu không khí trong điện Thừa Càn bỗng trở nên quỷ dị.

Đơn giản là Ngự Sử Lệnh Tào đại nhân đứng ra, buộc tội Phò mã gia đang nổi danh gần đây của Trương công chúa, Trung Nghĩa Đại tướng quân - Tô Kì.

Nghe nói bao gồm Tào đại nhân, bên trong còn có rất nhiều người đã dâng sớ con, yêu cầu ' xử lý nghiêm khắc ' tội khi quân của Tô Kì, nhưng đều bị Hoàng đế bác bỏ. Những người khác đều chờ đợi, nhưng ngay thẳng trung thành, có uy vọng vô cùng - Ngự Sử Lệnh Tào đại nhân hiển nhiên không e sợ Tân Hoàng đế, ở trước mặt vẫn vô bá quan đáng tấu.

“Bệ hạ, Phò mã gia của Trương Công chúa, Trung Nghĩa đại tướng quân - Tô Kì, vốn thân phận là nữ tử, lại cả gan đồng ý hoàng thân [hôn sự hoàng gia], khi quân phạm thượng, bại hoại triều cương, hơn nữa khinh nhờn Trương công chúa, làm tổn hại phong tục và văn hóa Đại Yến, thỉnh bệ hạ bắt giữ, nhốt vào thiên lao, thỉnh nghiêm cần lắng nghe !”

“Lời này của Tào đại nhân sai rồi !” Viên Ngoại Lang của Lại Bộ - Trương Tùng không nhanh không chậm bước ra khỏi hàng, “Thân phận nữ tử của Phò mã gia, Thái thượng hoàng cùng bệ hạ đều biết rõ, sao có thể nói là ' khi quân ' ? Còn nữa, Đại Trương Công chúa cũng từng đảm nhiệm chức vụ Đại tướng quân, sao có thể nói là ' bại hoại triều cương ' ? Tào đại nhân cần gì phải khuếch đại lời nói ?” Tào Ngự Sử hừ lạnh một tiếng, nói : “Tô đại nhân đảm nhiệm chức Đại tướng quân cũng không sao, nhưng sao có thể chiều làm Phò mã ?”

Trương Tùng nói : “Việc kết hôn là gia sự [chuyện nhà] của Trương Công chúa, Tào đại nhân quản chuyện cũng quá rộng đi ?”

Tào Ngự Sử tức giận nói : “Chuyện của Hoàng gia chính là quốc sự, quốc gia đại sự bản quan có thể quản ! Ngoài Thái hoàng Thái Hậu, Đại Trương Công chúa, thì Trương Công chúa là nữ tử tôn quý nhất thiên hạ, chính là tấm gương của các nữ tử trong thiên hạ, nhất cử nhất động sẽ liên lụy đến thanh danh của Đại Yến, sao có thể cùng một nữ tử thành hôn, làm tổn hại nghiêm trọng đến thuần phong mỹ tục ? Thỉnh bệ hạ, bắt giữ Tô Kì, yêu cầu cùng Trương Công chúa hòa ly, xử phạt tội khinh nhờn !”

Nhóm văn thần trên đại điện, Thừa tướng Hứa Văn Tú cùng vài vị lão thần đều là bộ dáng già nua. Các vị quốc công, dòng họ hoàng thất cũng đều trầm mặc không nói. Nhóm võ quan, đám người Mộ Dung Thanh Hoa lộ vẻ cười lạnh, cười cười lộ ra răng trắng với đám văn thần bên kia, một đám nhe răng cười như sói. Vài vị tướng quân tính tình mạnh mẽ hùng hùng hổ hổ lên tiếng : “Con mẹ nó, người ta thú lão bà cũng quản, quản thật là rộng !” Quan văn nhát gan bị dọa đến mặt trắng bệch.

Hoàng đế Cổ Duệ ở trên đài sắc mặt trước sau đều ôn hòa, nhìn phía dưới khắc khẩu như xem cuộc vui, bất động thanh sắc nói : “Trung nghĩa Đại tướng quân đâu ?”

“Có thần.” Nguyên Thương từ trong hàng võ quan bước ra, tuổi trẻ tuấn tú mặt không kiêu ngạo không siểm nịnh, tác phong nhanh nhẹn, lập tức hạ thấp một đám văn quan ốm yếu.

“Ngươi có gì muốn nói không ?”

Nguyên Thương nói : “Những lời Tào đại nhân nói, vì thần không dám gạt bừa, thỉnh bệ hạ cho phép vì thần tự biện.”

Tào Ngự Sứ nhìn Nguyên Thương đang mặc quan bào nam tử, nhú mày, nói nhỏ một câu : “Bồi họ thuần phong !”

Nguyên Thương ngừng đầu nhìn Hoàng đế, không chớp mắt. Cổ Duệ cười nói : “Được, ngươi tự biện một phen đi, trầm nhìn xem ngươi có cái gì để nói !”

Nguyên Thương hướng Tào Ngự Sứ, nói : “Tào đại nhân là Ngự Sứ Lệnh, nói vậy đối với hình luật Đại Yến rất rõ ràng.”

Tào Ngự Sứ ngao nghể nói : “Luật pháp Đại yến, không gì không biết.” Người có thể đem luật pháp Đại Yến đọc lâu lâu không ít, nhưng dám ở trước mặt Hoàng đế tự tin như thế, có lẽ chỉ có Tào Ngự Sứ cương trực.

Nguyên Thương chấp tay nói : “Hạ quan chỉ là vũ phu, biết luật pháp không bằng Tào đại nhân, hiện tại xin hỏi Tào đại nhân hình luật của Đại Yến, có quy định nữ tử không thể lấy nhau không ?”

Không chờ Tào Ngự Sứ trả lời, đám quan viên hình bộ đều là cả kinh, hai mắt nhìn nhau, đều dở khóc dở cười. Nếu hợp lại đem điều này nhét vào hình luật mới thật sự là làm trò cười cho người trong thiên hạ.

Tào Ngự Sứ thẳng thắn, nói : “Không có.” Lại nói, “Nam hôn nữ giả, là thiên kinh địa nghĩa, cần gì phải ghi vào hình luật ?” Nguyên Thương nói : “Luật pháp xử tội của Đại Yến, chưa từng nghe nói lấy chuyện thiên kinh địa nghĩa mà trị tội. Nếu Tri phủ huyện lệnh của Đại Yến xem ai không vừa mắt, đều có thể ' thiên kinh địa nghĩa ' mà trị tội ?”

Tào Ngự Sứ ' xương cứng ' nổi danh triều đình, Thừa tướng Hứa Văn Tú đều bị hấn tố qua vô số lần, hoàng thân quốc thích người nào không sợ hấn ba phần ? Nguyên Thương nói mấy câu sao có thể khiến hấn tâm phục ?

Chỉ nghe hấn nói năng khí phách : “Làm tổn hại thuần phong mỹ tục, sao không thể trị tội ? Không có trong luật, cũng có thể tính là tội !”

Ý tứ nói, chuyện của ngươi không xem là trái với hình pháp, nhưng mà trái với luật dân sự, không xử, vẫn có thể tính là tội, phạt ngươi không có vấn đề gì. Hơn nữa, nếu là tội, vậy phải xử, ngươi không muốn cùng Trường Công chứa hòa ly cũng không được !

Đại điện im lặng, chỉ nghe tiếng hai người nói chuyện, chỉ là không biết mỗi người trong lòng suy nghĩ cái gì.

Nguyên Thương trầm mặc vài lần hô hấp, bỗng nhiên nói : “Xin hỏi Tào đại nhân, việc này thì xem là đại cương [chuyện quốc gia đại sự] hay là tiểu tiết [việc nhỏ].”

Tào Ngự Sứ nghĩ nghĩ, đáp : “Đây là tiểu tiết. Ta là quan viên Đại Yến, theo lý nên chú trọng tiểu tiết.”

“Trung quân ái quốc, đây là đại cương hay tiểu tiết ?”

Tào Ngự Sứ không chút do dự đáp : “Là đại cương !”

“Diệt trừ phản loạn, bảo vệ kinh thành, đây là đại cương hay là tiểu tiết ?”

“Đây là đại cương !”

“Khu trừ [loại trừ] Thát lỗ *, [chém bỏ] Hung Nô Thiên Vu, đây là đại cương hay là tiểu tiết ?”

(*) Thát lỗ [giặc Thát] : Thát - dân tộc Tác-ta (thời xưa, dân tộc Hán gọi dân du mục phương bắc là Tác-ta). Ở đây có lẽ là nhắc tới dân tộc Nữ Chân.

“Là đại cương.”

Tào Ngự Sứ sắc mặt trở nên nghiêm túc hơn, dưới đài vốn quan văn đặc ý cũng thay đổi sắc mặt.

“Chống đỡ giặc Oa, đây là đại cương hay là tiểu tiết ?”

Tào Ngự Sứ nhin không được nhìn nàng một cái, như trước đây, “Đại cương.”

Nguyên Thương vẫn không ngừng ép hỏi hấn : “Chiêu hàng địch binh, nhập làm một nước, đây là đại cương hay là tiểu tiết ?”

Tào Ngự Sứ cắn răng nói : “Đại cương.”

“Đại cương quan trọng hay là tiểu tiết quan trọng ?”

Tào Ngự Sứ trên trán chảy mồ hôi lạnh, lại ngang nhiên nói : “Đại cương, dù chết cũng không hối hận ! Tiểu tiết cũng... tiểu tiết cũng...”

Nguyên Thương hướng Cổ Duệ chấp tay nói : “Bệ hạ ! Vì thần tuy có chút trở ngại nhỏ, nhưng vẫn thù vững đại cương, sao lại trị tội ta ? Vì thần trung với bệ hạ, trung với Đại Yên, dù chết cũng không hối hận ! Ở đại điện này, có người nào có thể vì bệ hạ, vì Trường Công chúa không tiếc liều mình, người nào từng diệt trừ phản loạn, bình định, người nào từng một mình xâm nhập đại mạc, hòa thiêu vương đình, khu trừ [loại trừ] Hung Nô, người nào từng dẫn nghĩa sĩ giang hồ tiêu diệt giặc Oa, bảo hộ con dân Đại Yên ta, người nào từng có thể chiêu hàng một quốc gia... Nếu có người có thể làm được những điều này, thì hãy cùng vì thần biện luận, xem đại cương với tiểu tiết cái nào quan trọng !” Quân thần đều không nói ra lời. Trên đại điện, công lao so với Nguyên Thương, không ít, có rất nhiều khai quốc công thần, nhưng nếu nói về sự toàn diện, không có ai so được với Nguyên Thương. Nói thử đến giặc Oa đi, Đại Yên từ khi thành lập tới nay còn không có chân chính quét sạch toàn bộ, càng không có thủy quân như Đại Lữ, sao có thể tiêu diệt giặc Oa ?

Chỉ nghe Nguyên Thương nói tiếp : “Mặc dù thần là nữ tử, nhưng cũng chưa từng bạc đãi Trường Công chúa, vì thần cùng Trường Công chúa, vợ chồng tình thâm, pháp luật cũng không mất nhân tình [tình người], mong rằng bệ hạ cùng chư vị đồng liêu có thể thông cảm.”

Nhóm võ tướng đều quỳ gối, “Phò mã nổi danh nhanh như gió, bọn vũ phu chúng ta, ai mà không từng làm chút việc tổn hại tiểu tiết ? Còn thỉnh bệ hạ thứ tội !”

Đại đa số võ tướng đều là người của Đại Trường Công chúa Cổ Thường Y, Tô gia quân cùng Ngũ hoàng tử, đều là người một nhà, cho dù đối với chuyện này không hiểu, cũng mê muội bản thân hát đệm theo. Quan văn cùng quan võ từ xưa đã đối đầu, Tô Kì không đúng cũng là ' mâu thuẫn nội bộ ', sao có thể để cho đám nhô sinh chưa thói nói xấu ?

Cổ Duệ ánh mắt đảo qua hàng ngũ văn thần, ở Lễ bộ dừng lại một chút. Lễ bộ Thượng Thư vốn là người thuộc Đông Cung, sau khi Cổ Duệ đăng cơ thì ' nước dâng thuyền lên ', lập tức tăng vọt thăng lên làm Lại bộ Thượng Thư. Thấy Hoàng đế đảo mắt đến đây, lập tức bước ra khỏi hàng nói : “Bệ hạ , người Hung Nô xâm lấn, cả nước chống lại, vì thế Đại Yên mới có thể lập quốc, trên dưới Đại Yên, đều đối với Hung Nô, giặc Oa hận thấu xương. Phò mã chống lại Hung Nô, dân chúng đều biết rõ, đối với Phò mã tôn sùng cực kì. Phò mã cùng Trường Công chúa tình thâm, còn được ghi chép lưu truyền, ngăn ngừa một tháng thời gian đã truyền bá rộng rãi. Dân chúng Đại Yên ta, đều thuận phục trung nghĩa, đều nói chỉ có Trường Công chúa - nữ tử như trich tiên bậc này mới có thể không để ý phàm tục cùng Phò mã nên nhau, cũng chỉ có Đại Yên ta, mới có Đại Trường Công chúa, Phò mã gia - nữ tử tài học kinh diễm thế này.”

Dư luận quần chúng, phần lớn đã bị Mạc thị thương hành thao túng thiên lệch, nhưng cũng không thể đạt đến tình trạng đều tiếp thu được chuyện tình cảm kinh hãi thế tục này. Hoàn toàn tiếp thu, thật tình chúc phúc chỉ sợ cũng chỉ có dân chúng ở phụ cận Tấn Dương. Nhưng Lễ bộ Thượng Thư ở trong này vượt mong ngửa đương nhiên phải nói theo chiều hướng tốt.

Cổ Duệ làm bộ trầm ngâm trong chốc lát, nói : “Chuyện này liên quan đến danh dự hoàng thất... Ngũ ca, ngươi đối với việc này nghĩ thế nào ?” Đây là việc riêng của hoàng tộc, vẫn muốn hỏi một chút ý kiến của đại biểu hoàng thất.

Trong hoàng thất, càng tài giỏi càng sống không được, Thái thượng hoàng là một người có thủ đoạn độc ác, con cháu của hai người ca ca đều giết sạch sẽ, hoàng thất người nào dám đứng ra ? Hơn nữa, con cháu hoàng thất, có ai không đường luyện đồng [thích trẻ con] ? Một đám Công chúa có mấy người không có trai lơ ? Từ lúc nghe nói Nguyên Thương là nữ Phò mã, có hai vị Công chúa đã hưng trí bừng bừng, cảm thấy vô cùng mới mẻ nên chọn thị nữ để...Hiện tại trong hoàng tộc người duy nhất có quyền hay tay cầm trọng binh là Ngũ Hoàng tử - con trai của tỷ tỷ Túc Sa Duyệt Dung.

Do Cổ Duệ làm Hoàng đế, có đám người Cổ Thường Y, Cổ Nguyệt Mẫn, Tô gia - Mộ Dung Thanh Hoa ủng hộ, mới có thể cho phép huynh đệ tay cầm binh quyền, nếu là Thái thượng hoàng Cổ Kiến Khôn, sớm đã giết để chấm dứt hậu hoạn [tai họa về sau] ! Ngũ hoàng tử thật vất vả bảo vệ binh quyền, để Nam chinh đất thực, sớm cùng đám người Trường Công chúa, Nguyên Thương có quan hệ mật thiết, căn bản chính là một phe, lúc này hỏi hấn, có thể trả lời khác sao ?

Nếu không thể làm Hoàng đế, lại muốn có binh quyền, vậy thì phải từ trong ra ngoài làm một vũ phu danh phù kỳ thực [danh xứng với thực] ! Vì thế ngũ hoàng tử Cổ Mẫn khi phách bước ra khỏi hàng, không thèm quan tâm ánh mắt của người khác, đem biểu hiện của võ tướng thể hiện vô cùng nhuần nhuyễn, cũng không giống đám thần tử khác khéo léo, chính trực thẳng thắn nói : “Bệ hạ, thần là con cháu hoàng thất, không để ý điều gì khác, chỉ để ý người này có trung quân ái quốc hay không ! Ở trong nhìn nhận của thần, người có thể chinh thiện chiến [chinh phạt, chiến đấu giỏi] như Phò mã, so với một người bao cô [ngu ngốc] làm Phò mã của Trường Công chúa thì tốt hơn nhiều lắm ! Về phần là nam hay là nữ... Hắc hắc, thứ thần thô bỉ, nói lời không dễ nghe, muội muội ta ở trên giường không thích cái thứ đó, chẳng lẽ còn có người dám ép buộc ?”

Cho dù Nguyên Thương là Phò mã không thỏa đáng, nhưng người nam nhân nào dám ' nộp đơn ' làm Phò mã Trường Công chúa ? Muội muội ta không thích cái thứ đó, muốn làm Phò mã ? Trước tự thiên đi !

Trường Công chúa thích Phò mã, ai dám chút chút méo mó [nói xiên xẹo], ngày mai liền cho người vãi tội danh, nhân gia [người ta] cho người mang tội mưu phản để như trở bàn tay ! Xem ai còn dám xen vào việc của người khác !

Những thứ tiềm ẩn bên trong... đều được đám quan viên tỉ mỉ ngắm nghĩ, sau đó đều bước ra ngoài một câu ta một lời hòa giải, quan văn trình bày đều là số một, tìm lý do càng thêm thuận buồm xuôi gió, dưới sự trợ giúp của đám quan viên của Đông Cung và Trường Công chúa, một lát sau, nói đến thật thích hợp tựa hồ nếu Nguyên Thương không làm Phò mã sẽ khiến người người oán trách.

Tiểu Hoàng đế từ đầu đến cuối cũng không phát biểu ý kiến, như hồ ly ngồi trên long kỷ mỉm cười, nhưng người sáng suốt đều biết thái độ của Hoàng đế. Hoàng đế cũng không trách tội, chúng ta xen vào làm gì a ? Trung lập phản đối tất cả đều ngừng công kích. Bọn họ vốn cũng không muốn đề ý đến việc này, Phò mã là nam hay là nữ liên quan cái rắm gì đến bọn họ ! Bọn họ chỉ muốn dựa vào chuyện này mà chèn ép Nguyên Thương thôi. Thấy chuyện không thể làm được, Nguyên Thương quật khởi [vùng lên] là chuyện không thể tránh được, cũng liền dừng tay.

Đội cho đám người phía dưới nhao nhao [ầm ĩ] cũng đủ, Hoàng đế ho khan một tiếng, nói : “Trẫm chuẩn bị vì trung thần văn võ thi công một tòa các đế tướng niệm, gọi là ' Lăng Yên Các ', đem bức họa của khai quốc công thần đặt vào trong đó, khiến con dân của trẫm nhớ kỹ, thiên hạ này là ai giúp bọn họ giành được ! Là ai vì bọn họ cai quản ! Ngày này hàng năm, trẫm cùng với con cháu, đều sẽ đến làm lễ, chỉ cần Đại Yên một ngày không diệt, lễ này nhất định không thể bỏ !”Cổ Duệ nói xong, phát tay để cho thái giám đọc thánh chỉ. Tổng cộng có mười hai công thần văn võ bao gồm đám người Triệu Quốc Công, Hứa Văn Tú, Tào Ngự Sứ. Trong mười hai người này, trẻ tuổi nhất là Nguyên Thương.

Cả triều văn võ nhất tề quỳ xuống, người có trong danh sách tạ ơn, không có trong danh sách cũng muốn lấy đây là mục tiêu để phấn đấu.

Cổ Duệ trong lòng nghĩ, ừ, muội phu ra chủ ý này rất tốt ! Cái bia liệt sĩ gì đó cũng đã sớm đưa vào kế hoạch.

Lúc bãi triều, bách quan đều rút lui. Lúc bước ra khỏi đại điện, Nguyên Thương vừa vặn cùng Tào Ngự Sứ chạm mặt. Tào Ngự Sứ lạnh lùng nhìn nàng một cái, Nguyên Thương lại sắc mặt ôn hòa hơi cúi đầu hành lễ với Tào Ngự Sứ.

Tào Ngự Sứ sắc mặt thối thối, thấy nàng hành lễ, có chút kinh ngạc gật đầu với nàng xem như đáp lễ.

“Ha ha, muội phu, hôm nay ca ca giúp ngươi, ngươi phải cảm ơn ta thật tốt ! Đi thôi, đến quý phủ của ngươi uống rượu !” Ngũ hoàng tử Cổ Mẫn ha ha cười tiến lên chặn nàng, những võ quan khác cũng nhân cơ hội cùng nhau tiến lên, đều muốn nàng mời khách, lôi kéo nàng vui vẻ cùng nhau đi.

Trở lại phủ Phò mã, sau vài phen bị chuốc say, say giống như lợn chết, sau đó như ném heo vút lên xe ngựa đưa trở về. Tiên thiên cao thủ có điểm tốt, uống rượu không dễ dàng say. Nguyên Thương nội lực vừa chuyển, thần thanh khí sảng [tinh thần sáng khoái] đi thẳng đến phủ Công chúa. Trong cảm nhận của Nguyên Thương, phủ Phò mã là nơi để mời khách ăn cơm, phủ Công chúa mới là chỗ của nàng, không thấy bọn thị vệ phủ Phò mã đều dọn đến phủ Công chúa sao ?

Thuộc hạ Nguyên Thương phụ trách chính là Tô gia quân, Tô gia từ lúc thoái vị nhường người tài, cũng sẽ không được mang binh, Tô Kì tuy rằng bị trục xuất khỏi tộc phổ [gia phả gia tộc] Tô gia, nhưng trong mắt các tướng lĩnh nàng vẫn là người của Tô gia, cho nên tiếp nhận cũng không có vấn đề. Nhưng binh mã cũng không ở kinh thành, cho nên Đại tướng quân như Nguyên Thương rất nhàn nhã.

Trở về phủ Công chúa, quân gia nói cho nàng biết Công chúa ở giáo trường phía sau viện.

Nguyên Thương thay đổi triều phục, cho hạ nhân lui xuống, một mình đi đến giáo trường. Từ xa , liền nghe thấy tiếng hò hét. Quẹo qua hành lang, đi qua Nguyệt môn, liền nhìn thấy trên đài cao, tiểu Tô Hinh cầm tiêu kiếm bày thế, Công chúa Cổ Nguyệt Mẫn đang giúp nàng sửa đúng tư thế. Cách đó không xa , Tô Âm đang giãy vò Nhị Hồ , tiếng hò hét đúng là phát ra từ Nhị Hồ .

“A , phụ thân !” Tô Hinh mắt sáng ngời, muốn ném thanh kiếm. Nguyên Thương nghiêm túc trừng mắt liếc nàng, nàng mới không có chạy xuống.

Cổ Nguyệt Mẫn mỉm cười, nói : “Tốt lắm, hôm nay tới đây thôi !”

Tô Hinh thu thế, đem tiêu kiếm bỏ vào vò, mới chạy tới chỗ Nguyên Thương, nhào vào lòng Nguyên Thương.

Nguyên Thương một tay ôm lấy nàng, vẫn mềm mại như trước.

“Thập Tam, đã trở lại ?”

Cổ Nguyệt Mẫn hướng nàng nở nụ cười, như trăm hoa đua nở, mê hoặc ánh mắt nàng.

“Choáng váng ?” Cổ Nguyệt Mẫn đi đến, quơ quơ tay ở trước mặt nàng, cười một tiếng, “Ngốc tử !” Nguyên Thương vươn tay còn lại, giữ chặt lấy vai của nàng, cúi đầu, hôn xuống.

Chung quanh cung nữ đều cúi đầu cười trộm, bọn thị vệ thì ngẩng đầu nhìn trời.

Cổ Nguyệt Mẫn giãy giữa một hồi, rốt cục đẩy được nàng ra, sáng giọng : “Ngươi —”

Chữ ' ngươi ' nói ra, lại không biết nói cái gì mới đúng. Đặc biệt người này một chút cũng không thấy mình sai, đúng lý hợp tình nhìn mình, vẻ mặt vô tội.

Cuối cùng, Công chúa Điện hạ chỉ biết im lặng gờ trán của nàng. Chỉ sợ đây là động tác thô lỗ nhất mà Công chúa Điện hạ có thể làm ra.

“Mẫn nhi”, Nguyên Thương hỏi, “Hôm nay thật sự như ngươi nói, Tào Ngự Sứ ở tại triều buộc tội ta.”

Cổ Nguyệt Mẫn gật đầu, nói : “Cũng tốt. Chuyện này sớm muộn cũng phải thương nghị tại triều, thay vì lưu lại tai họa ngầm, không bằng hiện tại giải

quyết.”

Nguyên Thương nói : “Ngươi sao biết Tào Ngự Sử hôm nay muốn buộc tội ta ? Ngươi không phải cùng Tào Ngự Sử nói gì đó chứ...”

“Ta sao có thể nói động được hấn ? Từ lúc Đại Yến khai quốc đến nay , hấn là người tính tình bảo thủ nhất !” Cố Nguyệt Mẫn kéo nàng ngồi xuống, tiếp nhận Tô Hình ôm vào lòng, “Nhưng hấn cũng là chính nhân quân tử , luôn lấy quốc gia dân tộc làm trọng , chỉ cần dùng đại nghĩa mà tranh luận là được.”

Nguyên Thương gật đầu nói : “Ta nghe lời ngươi, hôm nay lấy ' đại cương ' tự biện, sau cùng còn đối với hấn hành lễ, thái độ của hấn đối với ta cũng thay đổi khá nhiều.”

“Tào Ngự Sử là trọng thần quốc gia, làm người ngay thẳng, chỉ cần ngươi đừng chọc giận hấn, hấn sẽ không nhắm vào ngươi.” Cố Nguyệt Mẫn hướng nàng nháy mắt mấy cái, nói, “Người khác nhau thì dùng biện pháp khác nhau mà đối phó. Về sau có thể còn có những lão nho sinh ngoan cố không bỏ qua, những người này giao cho ta, ai dám lăm miệng, ta nhất định thu thập [chinh đồn] bọn họ thật tốt ! Quân tử khả khi chi dĩ phương *, thu thập bọn họ, rất đơn giản.”

(*) Quân tử khả khi chi dĩ phương : xuất phát từ truyện [Giáo nhân phanh ngư, (người hầu nấu cá)] của Mạnh tử.

Câu cuối có nguyên văn là “Quân tử khả khi chi dĩ phương, nan vãng dĩ phi kì đạo”.

Ý là đối với chính nhân quân tử có thể dùng phương pháp hợp lý để lừa gạt họ, khó mà dùng cách không hợp lý để gạt họ.

Có người tặng cá cho Từ Sản nước Trịnh, Từ Sản bảo người hầu bỏ xuống hồ nuôi, nhưng người hầu nấu cá ăn mất, sau đó lại nói với Từ Sản là bỏ cá xuống hồ cá đã bơi đi mất rồi. Từ Sản nói ' Đã tới nơi cần tới '. Người hầu đi ra nói ' Ai nói là Từ Sản thông minh, cá đó ta đã ăn mất rồi '.

Quả là quân tử có thể dùng cách hợp lý để gạt.

-----Tô Hình ôm cổ Cố Nguyệt Mẫn, hỏi : “Mẫu thân, ' quân tử khả khi chi dĩ phương ' có nghĩa là gì ?”

Cố Nguyệt Mẫn mặt đầy tươi cười, vui vẻ giải thích cho nàng : “Ý nghĩa của lời này a, nói là... Về sau, ngươi cứ như vậy mà làm..”

Nguyên Thương nghe Công chúa Điện hạ dạy nữ nhi âm mưu quỷ kế, chỉ cảm thấy nổi da gà, người đầy mồ hôi lạnh.

Tuy rằng nàng không biết người ta bình thường dạy nữ nhi thế nào, nhưng phương thức giống như trước mắt, tựa hồ, hấn là, là không đúng đi ?

Nguyên Thương chờ hai mẹ con các nàng nói xong, mới hỏi : “Mẫu nhi, Thiên Tuyệt Đan lấy được chưa ?”

Tần Hoàng bảo tàng - Thiên Tuyệt Đan, trị liệu kinh mạch tổn thương khi luyện công, hiệu quả tốt nhất.

“Ồ trong thư phòng !” Cố Nguyệt Mẫn cười nói, “Ngươi hỏi như vậy ... Chẳng lẽ Thành lão gia tử thật sự muốn tự phế võ công ? “

Nguyên Thương gật đầu nói : “Đúng là đã quyết định. Thần Cơ Tử bảo ta nên chuẩn bị tốt đan dược . Ngày mai mang Tâm nhi đi gặp mẫu thân, tiện thể mang dược vào trong cốc.”

Cố Nguyệt Mẫn cười lắc đầu, nói : “Đám sư thúc sư bá này... luyện võ thành si, biện pháp mạo hiểm như vậy cũng muốn thử !”

Nguyên Thương khó có thể hiểu, nói : “《 Võ đạo chân kinh 》là bí điển võ đạo duy nhất thiên hạ, bọn họ nghiên cứu đã nhiều năm, đã có hiệu quả, sớm muộn cũng tin tưởng.”

Tần Hoàng bảo tàng có tam phần, [phần thứ nhất] đa số đều là đan dược, võ công bí tịch, thần binh lợi khí, giấu ở dưới lòng đất hoàng cung, lúc trước Túc Sa Duyệt Dung mang ra một ít, dùng bí tịch võ học Tiên Thiên, đem thiên hạ ngũ đại tông sư tính cả Thiên Cơ lão nhân đều lừa gạt đến làm người bảo hộ riêng của nàng.

[Phần thứ hai] là vàng bạc châu báu, trong đó còn có một kiện ' Thiên Thiên Y ', căn cứ vào tin tức Cố Nguyệt Mẫn ở Nữ Chân có được, nhóm bảo tàng này được chôn ở một nơi nào đó của đại mạc, năm đó Ân vương phái người cầm những thứ này đi liên hợp với Hung Nô, hy vọng Hung Nô giúp hấn phục quốc, nhưng là trên đường bị người Nữ Chân chặn lại, bảo tàng giấu ở đại mạc, kiện ' Thiên Thiên Y ' kia lưu lạc trong Nữ Chân, bị người Nữ Chân coi là tơ lụa dùng để bọc lấy một số châu báu cướp được từ trong tay Ân vương.

[Phần thứ ba] hấn là ở hải ngoại, theo Túc Sa Duyệt Dung phỏng đoán, ước chừng có vô số đao kiếm binh khí, áo giáp, bản đồ biển. Đại Tần Hoàng triều có kỹ thuật rèn điều luyện, thuật rèn đao của Phù Tang [Nhật] phần lớn xuất phát từ triều Tần. Những binh khí này là Ân vương chuẩn bị dùng cho khởi binh. Nhưng cuối cùng Ân vương cũng không có khởi binh phản Yến, nghe nói bởi vì ở trên biển gặp phải gió lốc mà chết, cũng nghe nói do nản lòng thoái chí, ở Phù Tang cam tâm làm phú ông gia [nhà giàu]. Nhóm bảo tàng này đối với người giang hồ lực ảnh hưởng không lớn, đợi Đại Yến ổn định về sau có thể lấy danh nghĩa triều đình mang trở về. Đặc biệt bản đồ biển, Cố Nguyệt Mẫn bị Nguyên Thương ảnh hưởng, cũng có vài phần hứng thú.

Cố Nguyệt Mẫn nói : “Chờ chúng ta đến Tiên Thiên đỉnh, có lẽ mới có thể hiểu được cảm thụ của nhóm sư thúc bá đi.”

Bị vây ở Tiên Thiên đình, mơ hồ tiếp xúc với cánh cửa Đại Đạo, nhưng lại bị một lớp màng cứng cỏi cản trở, khiến người ta có thể nhìn được nhưng không sờ được, cơ hồ đem nhóm tông sư này bức điên.

Nguyên Thương gật đầu, bỗng nhiên nhũn mày nói : “Nghe nói vị Công chúa Nữ Chân kia muốn đến kinh thành ?”

Cố Nguyệt Mẫn dư quang đảo qua khuôn mặt âm trầm của Nguyên Thương, cười nói : “Đúng vậy ! Chờ nàng đến đây, không biết sẽ bị giết mình như thế nào đây !”

Nguyên Thương ừ một tiếng, không biết suy nghĩ cái gì. Cố Nguyệt Mẫn trong mắt hiện lên tia giảo hoạt nói : “Thập Tam, ngươi đừng có suy nghĩ muốn giết người diệt khẩu nha ! Người ta là sứ giả của Nữ Chân !”

Nguyên Thương hừ một tiếng, nói : “Tới thì tới, ta còn sợ nàng sao ?”

P/S: Quà nửa đêm!

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Tha Mạng* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 118: Bảo tàng cùng tình địch.

Chương 110 : Bảo tàng cùng tình địch.

Gần đây phủ Phò mã rất náo nhiệt. Đường đường phủ Phò mã, Phò mã không ở đây, lại bị đám người giang hồ chiếm lấy. Nếu không phải bọn họ đều là công thần tiêu diệt giặc Oa, Nguyên Thương lại thêm một lý do bị buộc tội - nuôi dưỡng nhân sĩ giang hồ.

Mới được phong tước - Đông Lâm Vương cũng không ở phủ đệ của mình, mang theo nha hoàn người hầu dọn đến phủ Phò mã, xem như vương phủ của mình, không chút khách khí. Ngược lại chủ nhân của phủ Phò mã - Nguyên Thương chưa bao giờ ở lại phủ Phò mã. Người bình thường đều biết, phủ Công chúa xa xỉ hơn, không khỏi vừa hâm mộ vừa ghen tị oán thầm tiểu bạch kiểm tôn quý nhất Đại Yến, một bên lại cười nhạo nàng bị 'thê quân nghiêm', một bên cảm khái nàng diễm phúc sâu.

Trong hoàng thành không biết có bao nhiêu người trước kia ái mộ Cố Nguyệt Mẫn đối với Nguyên Thương nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng lại không thể làm gì, chỉ có thể chịu đựng.

“Điện hạ, đây là công văn hôm nay đưa tới.” Trúc Ngừ cười hi hi cầm một sấp giấy Tuyên Thành thật dày.

Cố Nguyệt Mẫn lười biếng tựa vào ghế, chậm rãi mở ra một quyển công văn.

Nguyên Thương bên cạnh đang dạy Tô Hinh luyện chữ. Tô Hinh luyện chữ đã hơn nửa năm, cũng có chút thành tựu, ít nhất ở những chữ đơn giản sẽ không thiếu nét, tuy rằng hoàn toàn không có bút phong [phong cách] gì, chữ viết ngây thơ, nhưng từng nét lại cực kỳ nghiêm túc, dù sao từng nét cũng rất dùng sức.

Nguyên Thương đứng ở bên cạnh nhìn, ngẫu nhiên sẽ nắm lấy tay nhỏ của Tô Hinh viết vài nét bút. Nguyên Thương viết một chữ, Tô Hinh liền bắt chước viết vài trang.

“Mẫu thân, người xem người xem, chữ này viết có giống phụ thân hay không ?” Tô Hinh có chút đắc ý, cầm tờ giấy Tuyên Thành đầy chữ viết, ở trước mặt Công chúa Điện hạ tranh công.

Cố Nguyệt Mẫn ngón tay như hành * chỉ vào chữ cuối cùng trên trang giấy, nói : “Chữ này có vài phần giống !” Tuy rằng vẫn lỏng lẻo rời rạc, nhưng ở chỗ góc cạnh rõ ràng dùng sức hơn những chỗ khác, tiểu gia hỏa này chữ còn chưa luyện tốt, nhưng lại học được thói quen của Nguyên Thương. Chữ tựa như người, tiểu tử này tương lai sẽ sẽ một nữ tử khí khái lỗi lạc.

(*) Người xưa thường so sánh ngón tay đẹp là ngón tay thon dài như hành lá.

Tô Hinh mặt mày hớn hờ, ở trên mặt Nguyên Thương cùng Cố Nguyệt Mẫn hung hăng hôn hai cái, nói : “Phụ thân, nương cũng nói giống, không cho phép người chơi xấu, phải dẫn con đi săn thú đó !” Lại nói với Cố Nguyệt Mẫn, “Phụ thân đã hứa, nếu con viết tốt, sẽ dẫn con đi bắt thú rừng !” Cố Nguyệt Mẫn gõ vào mũi nàng, nói, “Được được được ! Mấy ngày nữa chúng ta sẽ dẫn con đi cưỡi ngựa săn thú !”

Cố Nguyệt Mẫn thấy Nguyên Thương tươi cười, cười tựa vào lòng Nguyên Thương, nói : “Thập Tam, chờ chúng ta đi xuống phía Nam, cũng học cô cô cùng mẫu thân, đi săn thú du ngoạn một phen, được không ?” Phía nam Ba Thục hiện giờ còn đang bị Thục đế chiếm lấy, Cố Nguyệt Mẫn không thêm đề ý hấn, xuống Nam chinh phạt Thục đế, cũng giống như đi du lịch.

Nguyên Thương ở kinh thành đã sớm không muốn gây gỗ thêm, nàng không phải một người kiên nhẫn cùng những người trong triều đình hừ dữ ỳ xà *, nàng là một nữ tướng quân, là người thừa kế của Đại Trưởng Công chúa Cố Thường Y, cho dù hiện tại nàng im lặng chịu đựng ở cạnh Cố Nguyệt

Mẫn và nữ nhi nhân nhà luyện chữ đi chơi, không có nghĩa là nàng sẽ thích.

(*) Hư dữ ủy xà : nghĩa là đối với người chỉ giờ hư chiều, hư tình giả ý, xã giao có lệ.

“Người không cần đi chủ trì ân khoa ?” Nghe nói cậu em vợ Hoàng đế muốn để phu nhân nhà nàng làm quan chủ khảo.

“Thừa tướng đại nhân sẽ an bài tốt.” Cố Nguyệt Mẫn giảo hoạt nháy mắt, “Đối với Đại Yến mà nói, chuyện quan trọng hơn là chinh phục Nam thực.” Cái cơ này lấy thật tốt a ! Phò mã gia là Trung Nghĩa đại tướng quân, Cố Nguyệt Mẫn tiếp quản binh mã của Cố Thường Y - quân đội của Đậu Uyên cùng Tả Hiền.

Quân Bắc không quen khí hậu ở phía Nam, bao gồm luôn quân đội của Tề vương Cố Mẫn, đều cần phải xuống Nam để thao luyện, thích ứng một đoạn thời gian, đây là cái cơ vô cùng thích hợp để Cố Nguyệt Mẫn lấy cơ đi du lịch.

“Đúng rồi, sư muội Ngọc Khanh Hồng đang ở Nam Thực, nói không chừng đến lúc đó còn có thể gặp nàng.”

Nguyên Thương không thích cùng nhóm người ăn chơi trác táng của triều đình giao tiếp, nhưng lại thích cùng nữ nhi luyện chữ, đương nhiên điều kiện tiên quyết là Cố Nguyệt Mẫn ở bên cạnh giúp nàng mài mực. Thấy lực chú ý của Cố Nguyệt Mẫn đặt ở công văn, Nguyên Thương nhủ mảy, ngồi bên cạnh Cố Nguyệt Mẫn hỏi : “Đây là gì thế ?”

Cố Nguyệt Mẫn mềm mại không xương tựa vào vai nàng, nói : “Còn nhớ lần chúng ta cùng đi Vi Hồ không ?”

Vừa nói như vậy, Nguyên Thương nhớ ra rồi. Lúc Cố Nguyệt Mẫn còn chưa phải là Trưởng Công chúa, có vô số tài tử cầm văn quyền [cuộn chữ] đến báii phòng nàng, hy vọng được đề nhất tài nữ Đại yến thừa nhận, tham gia khoa khảo cũng có thể thuận lợi hơn.

“A, đúng rồi, nơi này có một nửa là dành cho người.” Cố Nguyệt Mẫn chỉ vào một đồng quyền trục trên bàn.

“Cho ta ?” Nguyên Thương tiện tay mở một quyển trục, bên trong viết một bài từ phú, Nguyên Thương không hiểu lắm thi từ ca phú, nhưng cũng có thể nhìn ra được quyền này từ phú văn tự rất hoa lệ.

Đầu quyền trục viết một đoạn văn, đại ý là : Tại hạ là mỗ mỗ [người nào đó] quận mỗ mỗ mỗ [ở nơi nào đó], ngưỡng mộ tài hoa của Phò mã của Trưởng Công chúa - Trung Nghĩa Đại tướng quân, đặc biệt cảm tác phẩm của mình đến đề giao lưu học hỏi, hy vọng Phò mã có thể chỉ giáo v... v... Nguyên Thương lại lật một ít quyển trục, trừ bỏ ' trao đổi học tập ', còn có bài sư, thậm chí đồng đặc tự cho mình siêu phạm hưởng Nguyên Thương khiêu chiến.

Từ xưa văn vô đệ nhất, đối với ' Vô nữ ' như Nguyên Thương, rất nhiều văn nhân tự cho là thanh cao ôm thái độ hoài nghi, cho rằng nàng chỉ có mười bảy mười tám tuổi không có khả năng văn vô toàn tài. Còn về Trưởng Công chúa văn vô toàn tài ? Hậu duệ của hoàng thất sao có thể có người tầm thường ?

Đương nhiên, trên thực tế những người này hoài nghi là đúng, Phò mã gia có trí nhớ cường hãn, tuy rằng có thể ngâm nga trọn vẹn thơ Đường thơ Tống, nhưng thật sự một bài Nguyên Thương cũng làm không được !

Nhưng...

“Vì sao bọn họ cho rằng ta rất có tài học ?” Nguyên Thương tri thức phong phú, nhưng đối với loại trò văn học cổ đại, cũng chỉ có thể miễn cưỡng đọc hiểu cổ văn.

Cố Nguyệt Mẫn cười nhạt không nói, từ giá sách rút ra một quyển thi tập đưa cho nàng. Chỉ thấy mặt bìa viết « Phò mã tập ».

Mở ra trang thứ nhất, đúng là ban đầu gặp ở Bạch Mã Tự, « Hiệp khách hành » mà Nguyên Thương đạo văn của Bạch tiên sinh. Tiếp tục lật ra phía sau, đều là các ' tác phẩm đời sau ' mà Nguyên Thương ' thuộc lòng ' đem ra giúp Công chúa Điện hạ tiêu khiển. Sau khi Công chúa Điện hạ biết Nguyên Thương ' thuộc lòng ' rất nhiều thi từ, vì tiêu khiển cho Công chúa, Nguyên Thương bắt đầu nhận nhiệm vụ vô liêm sỉ - đạo văn.

Nhớ đến lúc trước Nguyên Thương xướng ra từ khúc, khiến nàng say mê choáng váng, hỏi ra miệng, Nguyên Thương lại lắc đầu : “Ta làm gì biết viết từ sáng tác ? Đây đều là do các ca ca, tỷ tỷ dạy ta.” Cố Nguyệt Mẫn không khỏi mỉm cười.

Lúc trước thật không biết nàng nghĩ thế nào, lại nghĩ Thập Tam nhà nàng là tài nữ. Đương nhiên, trí nhớ tốt có thể đem vô số thi từ văn chương thuộc lòng cũng xem như là ' tài ', Thập Tam nhà mình thật là một nữ tử tài ba !

Tuy rằng Nguyên Thương không phải nguyên tác, Cố Nguyệt Mẫn vẫn vô cùng vui vẻ - Thập Tam lời nói vụng về nhưng mượn thi từ để bộc lộ, tình đến lúc nồng lại ngâm tụng ra, đây là bản « Phò mã tập » phần lớn đều là thơ đẹp lời tình. Cho dù Cố Nguyệt Mẫn trí tuệ, tâm cơ thâm trầm như thế, tình cảm của các nàng đã không còn cản ngôn ngữ để biểu đạt, nhưng Cố Nguyệt Mẫn chung quy vẫn mới có mười tám tuổi, cũng sẽ không chống cự được sự lãng mạn của hoa tiền nguyệt hạ *, muốn nghe lời ngon tiếng ngọt.

(*) Hoa tiền nguyệt hạ : trước hoa dưới trăng, chỉ những nơi nam nữ tỏ tình, nói chuyện tình yêu.

Xuất xứ từ thơ của Bạch Cư Dị :

Tận thích sanh ca dạ túy miên, Nhược phi nguyệt hạ tức hoa tiền.

(Nghe tận sênh ca say trื่น miên, đầu không phải trước hoa thì cũng là dưới trăng).

-----Mỗi một thủ thơ từ đều do chính nàng chép lại, không bỏ sót, cuối cùng đóng thành sách, dùng dụng cụ in ấn mới của Mạc thị in lại vô số, lan truyền khắp thiên hạ.

Suy nghĩ của Nguyên Thương cùng người thường bất đồng, nhưng nàng cũng không phải hoàn toàn không hiểu được suy nghĩ của người bình thường, nên nếu thế, không phải nên đóng sách rồi cất giữ, không cho người ngoài nhìn thấy sao ? Vì sao Cố Nguyệt Mẫn lại làm như thế... Còn đặc biệt tự mình làm ?

Cố Nguyệt Mẫn thấy nghi hoặc trong mắt Nguyên Thương, chỉ cười, không nói lời nào. Nàng muốn đem những thi từ này cho người trong thiên hạ nhìn thấy, nàng muốn người trong thiên hạ đều biết Nguyên Thương yêu nàng bao nhiêu, muốn nữ tử khắp thiên hạ này đều hâm mộ nàng. Người ngoài đem người trong lòng cất giấu sợ người khác tới cướp, Cố Nguyệt Mẫn nàng còn cần phải sợ ai ?

Cố Nguyệt Mẫn hành động rất nhanh khiến cho Phò mã gia ' Văn thành võ đức ' [văn hay võ giỏi] nổi danh thiên hạ, đến hôm nay, vô số văn nhân mộ danh [ngưỡng mộ danh tiếng] mà đến, đáng tiếc không gặp được Nguyên Thương, nên đành đem tác phẩm của mình tìm đến phủ Công chúa.

“Như vậy...” Nguyên Thương gật đầu, “Ta cũng là tài nữ.”

Cố Nguyệt Mẫn bật cười ra tiếng.

“Điện hạ !” Một thị nữ đi vào, thấp giọng nói, “Ngoài phủ có một vị cô nương, tự xưng là người quen cũ của Phò mã.”

Nguyên Thương hỏi : “Là ai ?”

Thị nữ đáp : “Thoạt nhìn không giống như là nữ tử Trung Nguyên.”

Cố Nguyệt Mẫn cười nói : “Chắc chắn là Hoàn Nhan Nhã Đồ đến đây.”

Nguyên Thương vừa nghe thấy tên Hoàn Nhan Nhã Đồ liền nhú mày, nói : “Sứ giả Nữ Chân không phải nửa tháng sau mới đến sao ?”

Cố Nguyệt Mẫn nói với Trúc Ngư : “Người đem khách nhân đến phòng khách, chúng ta thay đổi y phục rồi sẽ ra.”

Xoay người lôi kéo Nguyên Thương, nói : “Là ta viết thư bảo nàng đến đây trước. Người không phải nói muốn để Đông Lâm Vương dẫn dắt vô lâm quần hào đi thảo nguyên lấy Tần Hoàng bảo tàng sao ? Bọn họ cần một người dẫn đường tốt !” Cố Nguyệt Mẫn vỗ trán nàng, cười nhẹ thân nhiên, “Người không thích nàng ?”

Nguyên Thương hừ một tiếng, nói : “Đáng tiếc không phải là địch nhân.” Nguyên Thương thờ dài làm Cố Nguyệt Mẫn dở khóc dở cười. Không phải địch nhân, không thể giết để xong chuyện, cho nên đáng tiếc. Nguyên Thương vẫn thích dùng biện pháp đơn giản để giải quyết vấn đề.

Nguyên Thương trong lòng nghĩ, trong tay nàng có bản đồ mà Ngọc Lâu chủ không biết từ đâu có được, đồng vàng bạc châu báu ở Nữ Chân dù sao cũng phải vận chuyển về mới có thể yên tâm. Ngoài là sát thủ, nàng cũng có thể xem là một kẻ trộm nửa chuyên, bảo vật qua tay chưa từng thất bại ! Không biết nơi chôn giấu tài bảo [tiền bạc và châu báu] có phải chỉ có một mình nàng biết hay không, chỉ cần không tới tay thì không phải là của mình, thay vì chôn mốc meo dưới đất không bằng lấy ra cùng mọi người chia. Nguyên Thương hiểu rõ đạo lý trong hắc đạo - người gặp đều có phần, trực tiếp tìm biện pháp giải quyết tốt nhất đem vị phò mã chủ vô lâm - Đông Lâm Vương lôi ra để chủ trì công việc khai quật bảo tàng, liên hợp hai bên hắc bạch vô lâm đi Bắc thượng tìm bảo.

Cố Nguyệt Mẫn từng nói : “Người đời thường nói, hoài bích có tội *. Tần Hoàng bảo tàng nổi tiếng thiên hạ, ai không muốn ? Nhưng vô luận ai chiếm được, nếu không có đủ năng lực, ngược lại sẽ dẫn đến tai họa. Trong nhóm bảo vật này, còn có bí tịch võ đạo sau Thiên Tiên, lại có vô số đan dược kì diệu, tuy rằng ta không sợ người ta tới cướp đoạt, nhưng cũng là một phiền toái. Nếu Tần Hoàng bảo tàng không chỉ có một phần, không bằng đem phần châu báu ở thảo nguyên công bố ra ngoài, để người trong thiên hạ phân chia, nhất lao vĩnh dật * giải quyết luôn phiền toái này.”

(*) Thất phu vô tội, hoài bích kỳ tội : Kẻ vô tri không có tội, chỉ vì có bảo ngọc mà mang tội – chỉ người vốn không có tội, nhưng người có vật quý bên mình sẽ mang lại tai họa.

(*) Nhất lao vĩnh dật : Một phần vất vả, cả đời không phải lo.

Vì thế Đông Lâm Vương Điện Hạ bị đôi này thiết kế [trù tính], ở phủ Phò mã mất ăn mất ngủ nghiên cứu bản đồ bảo tàng, hơn một ngàn vô lâm hào kiệt đảm nhận việc bảo hộ, những thứ này còn chưa đến tay mà thiếu chút nữa đã đánh nhau, Đông Lâm Vương mất rất lớn sức lực mới miễn cưỡng nghĩ ra một biện pháp khiến mọi người đều đồng ý - chia đều. Cố Duệ sau khi biết được cười đến khàn giọng.

Đông Lâm Vương sợ dĩ còn chưa khởi hành, vì đang chờ Cố Nguyệt Mẫn giúp bọn họ chuẩn bị ' người dẫn đường '. Hôm nay Nguyên Thương mới biết

được, thì ra vị dẫn đường là Hoàn Nhan Nhã Đồ.

Nguyên Thương đi vào phòng khách, thấy vị khách đang ngồi trong phòng là một thiếu nữ, mặc áo khoác ngoài màu đỏ, mang giày lộc màu trắng, bên hông vắt một cây mã tiên màu bạc, dung nhan thanh tú, ý cười dường hoàng, thật đúng là một đóa Mạn Châu Sa Hoa điểm lệ !

Hoàn Nhan Nhã Đồ cũng không để ý tới nàng, thấy Cố Nguyệt Mẫn mặc nữ trang, vẻ mặt tươi cười tiêu sái đi tới : “Nguyên Văn, đã lâu không gặp !”

Nguyên Thương hừ nhẹ một tiếng, tiến lên một bước, chắn ở trước người Cố Nguyệt Mẫn. “Hoàn Nhan Công chúa.”

Hoàn Nhan Nhã Đồ lập tức trở mặt : “Ngươi là nô tài ở đâu ra ? Thật to gan ! Ta và Phò mã gia các ngươi nói chuyện, còn chưa cút đi ?”

Nguyên Thương quý dị nở nụ cười : “Tại hạ Tô Kì, là Phò mã mà ngươi nói.”

Hoàn Nhan Nhã Đồ tức giận nói : “Ngươi dám giả mạo Phò mã của Trường Công chúa ? Phò mã của Trường Công chúa rõ ràng là nữ...” Hoàn Nhan Nhã Đồ bỗng nhiên dừng lại, cẩn thận đánh giá bộ dáng của Nguyên Thương, thấy nàng mặt mày thanh tú, thân hình thon dài, quả nhiên là một nữ tử. Hoàn Nhan Nhã Đồ nhìn Nguyên Thương, lại nghiêng đầu nhìn Cố Nguyệt Mẫn. Cố Nguyệt Mẫn thân nhiên cười gật đầu. Hoàn Nhan Nhã Đồ nhất thời hiểu rõ : “Nàng là Phò mã, vậy ngươi là...”

Cố Nguyệt Mẫn cười mà không nói, Nguyên Thương hừ nói : “Nàng đương nhiên là phu nhân của ta, Trường Công chúa Đại Yến.”

Hoàn Nhan Nhã Đồ trước khi đến dự tính tốt lắm. Thanh danh của nữ Phò mã dọc đường đi nghe được rất nhiều, trong lòng đều cho rằng vị thiếu niên anh hiệp [tài hoa , hào hiệp] - Nguyên Văn nhất định là vị Phò mã uy danh hiển hách, nghĩ đến đều là Công chúa, chẳng lẽ nàng so ra sẽ kém hơn vị tiểu Công chúa yếu điệu kia ? Sau đó nàng lại nghĩ, ' Nguyên Văn khí độ ung dung quý khí lại còn thân thiện, nhất định không giống những giang hồ thiếu kiệt, mà nam nhân triều đình đều là văn nhân cổ hủ làm sao có khí khái như thế được ? Cho dù ' Nguyên Văn ' là một nữ tử, nàng cũng không buông tay ! Đại yến Trường Công chúa không sợ người bên ngoài lấy ma kính * lên án nàng, Hoàn Nhan Nhã Đồ nàng chẳng lẽ sẽ để ý nhân ngôn toái ngữ * của người bên ngoài ?

(*) Nhân ngôn toái ngữ : Lời nói linh tinh không căn cứ.

Ma kính : Chỉ mối quan hệ nữ nữ.

Hoàn Nhan Nhã Đồ trong lòng sớm đem ' Cố Nguyệt Mẫn ' xem là tình địch, còn cân nhắc đem Phò mã gia ' đoạt lấy ', không tiếc lấy bang giao [quan hệ ngoại giao] giữa hai nước làm lợi thế !

Lúc này có người nói với nàng, người nàng vốn xem là tình địch lại là người trong lòng nàng, còn người nàng cho là người trong lòng lại là tình địch !

Hoàn Nhan Nhã Đồ phút chốc ngây người, sững sờ không nói nên lời.

Đợi đến khi phủ Công chúa thiết yến khoản đãi [mở tiệc chiêu đãi], vốn là người hăng hái, Hoàn Nhan Công chúa lại không tập trung. Cố Nguyệt Mẫn làm chủ nhân, nhưng đối đãi cười nói vui vẻ.

Phong Lão Nhị nghiêng người gần chủ tử nhà mình cười hi hi nói nhỏ : “Gia, muốn đánh rấn chết, miễn cho trộm nhớ thương, không bằng để thuộc hạ...”

Phong Lão Nhị ở bên tai Nguyên Thương nói nhỏ một hồi, đợi cho Nguyên Thương gật đầu, lập tức nháy mắt với Trúc Ngừ đang đứng ở cửa. Trúc Ngừ trở người, xoay người rời đi. Một lát sau, một tiểu thân ảnh nhỏ tuyết trắng vội vàng chạy vào, nhào vào trong lòng Cố Nguyệt Mẫn.

“Mẫu thân —” Tô Hinh ngồi trong lòng Cố Nguyệt Mẫn.

“Tâm nhi, đây là thịt viên sốt tương đỏ mà con thích nhất.” Cố Nguyệt Mẫn vô cùng sủng nịnh đưa nàng đĩa thức ăn, dư quang đảo qua Nguyên Thương, trong lòng không nhịn được nở nụ cười. Thập Tam người xem vậy cũng học được lợi dụng tiểu hài tử, ừ, có tiến bộ.

Tô Hinh lại lắc đầu : “Không có ngon bằng phụ thân làm.” Nghiêng đầu nhỏ nhìn về phía Hoàn Nhan Nhã Đồ, “Mẫu thân, tỷ tỷ này là ai ?” Tô Hinh một câu cứng rắn đem Hoàn Nhan Nhã Đồ bối phận kéo xuống hàng đồng lứa.

“Đây là Công chúa Nữ Chân tộc, Hoàn Nhan Nhã Đồ.”

Tâm Nhi cong miệng cười cười với Hoàn Nhan Nhã Đồ, nói, “Nha, nàng cũng là Công chúa ? Nàng rất lợi hại sao ?”

Mẫu thân nói, lừa gạt người cũng không có gì lớn, mẫu thân còn dạy nàng gạt người đấy !

Cố Nguyệt Mẫn nói : “Từng lãnh binh cùng Hung Nô tác chiến, là anh thư [nữ anh hùng] của Nữ Chân tộc.”

Hoàn Nhan Nhã Đồ cười gật đầu với Tô Hinh, mặt lộ thần sắc hiểu rõ. Là một tiểu Công chúa Nữ Chân tộc, thứ nàng kiêu ngạo nhất không phải thân phận, mà là nàng cũng từng cùng người Hung Nô tác chiến, là một quý tộc Nữ Chân không thua bất kỳ ai.

Tô Hinh hỏi : “Cùng người Hung Nô đánh giấc ? Vậy nàng lợi hại hơn phụ thân sao ?”

Hoàn Nhan Nhã Đồ tươi cười cứng lại. Lúc này nàng bỗng nhiên nghĩ đến, vốn tưởng những chuyện ' Nguyên Văn ' làm, khiến nàng sùng bái, khiến nàng kính nể, thật ra lại do vị Phò mã gia mặt lạnh bên cạnh làm. Câu hỏi của Tô Hinh, khiến nàng hiểu được rõ ràng, tình địch của nàng, ở khía cạnh nàng kiêu ngạo nhất lại xa xa vượt qua nàng - ngàn dặm bên tập, từ trong vòng vây ba ngàn Hung Nô chạy thoát. Ngoài ra, dân gian còn ồn ào huyền ảo truyền sự tích truyền kỳ - nàng lãnh binh bình định, thanh trừ giặc Oa, bức cung giúp đỡ lập Tân hoàng. Nghe nói sử quan đã bắt đầu thu thập tư liệu vì nàng lập truyện.

Tô Hinh nhìn thấy sắc mặt Hoàn Nhan Nhã Đồ chuyển trắng chuyển hồng, ánh mắt dần dần âm trầm, vụng trộm lè lưỡi, nháy mắt mấy cái, thấy mẫu thân tựa tiểu phi tiểu [cười như không cười] nhìn nàng, trong ánh mắt không có trách cứ chỉ có sùng nịch.

Nàng làm nũng ôm lấy cổ Cố Nguyệt Mẫn, vụng trộm nhìn thoáng qua thị vệ Phong Lão Nhị đang đứng trang nghiêm bên cây cột, sắc mặt ửng đỏ. Nàng lần đầu tiên tính kế người khác, nhện không được có chút chột dạ. Nhưng Phong thị vệ nói, nữ nhân này muốn cướp mẫu thân của nàng, vậy thì sao được chứ ? Mẫu thân là của nàng với phụ thân !

Cố Nguyệt Mẫn liếc mắt nhìn Nguyên Thương đang ra vẻ bình tĩnh, trong lòng lại than thở đáng tiếc : Vốn muốn trêu chọc Thập Tam một chút, không nghĩ tới bị Tô Hinh phá hư. Ừm, không sao, bình dấm chua như Nguyên Thương, cơ hội còn rất nhiều.

P/S: Bữa có bạn nào nói tác giả có thêm 1 chương ngoại truyện, ta xem thì thấy đúng là có, nhưng mấy web copy không có cập nhật. Có nhờ một bạn trong diễn đàn tìm giúp chương đó rồi. Có thì ta sẽ post sau, không có thì...thôi vậy =]]].

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Tha Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 119: Nam hạ.

Chương 111 : Nam hạ.

| Biệt viện Hứa Châu. |

Một con bò câu đưa thư lượn trong sân nửa vòng, đáp trên bệ cửa sổ, vỗ vỗ cánh, nhảy vào cái bàn bên trong cửa sổ.

Nguyên Thương lấy một ống trúc nhỏ bằng nửa ngón út trên đùi của nó, ở trên bàn rảy một chút ngũ cốc làm phần thưởng, ngồi bên giường rồi lấy tờ giấy trong ống trúc ra. Sau khi xem xong, dùng sức xoa một cái, tờ giấy liền hóa thành bột phấn.

“Người đâu !”

Mộ Sính đẩy cửa tiến vào, cẩn thận đóng cửa lại, thấp giọng nói : “Gia, tin tức đến ?”

Nguyên Thương gật đầu, nói : “Trong nửa năm qua, Tương vương liền trốn ở thôn trang của Ngô vương. Hẳn chẳng những mai danh ẩn tích, còn trốn ở thôn trang rất ít đi ra ngoài. Nhưng tính hán trời sinh ương ngạnh, trong khoảng thời gian ẩn trốn này cũng đã tiêu hết nhẫn nại của hán, nửa tháng trước hán nhện không được đi ra ngoài, ở Nhạc Châu cùng một vị công tử nhà viên ngoại tranh giành tình nhân, đánh chết mười mấy hạ nhân. Nếu không phải như vậy, ta muốn tìm được hán cũng phải tốn một chút công phu [sức lực] !”

Mộ Sính nghĩ nghĩ, hỏi : “Gia, chúng ta có nên lặng lẽ...” Bàn tay làm một cái thủ thế bỏ xuống.

“Giết hán, chẳng phải rất tiện nghi hán sao ? Bắt lại ! Ta muốn dùng Tương vương lôi ra Ngô vương !” Nguyên Thương lạnh lùng nói, “Người phủ Công chúa ta, ai cũng có thể tùy tiện chọc sao ? Nếu hán dám mua người ám sát Mẫn nhi, thì phải chịu chút giác ngộ [thức tỉnh] !”

Mộ Sính nói : “Mộ Dung tướng quân nói, thành lũy của Ngô vương đã sợ muốn vỡ mất, nay thận trọng từ lời nói đến việc làm, sợ là bất không được nhược điểm của hán. Bệ hạ mới đăng cơ, ngôi vị Hoàng đế còn chưa củng cố, chỉ sợ không tiện trừng trị huynh trưởng, nói không chừng cứ thế phải cho qua...”

Nguyên Thương nói : “Đến lúc đó rồi nói sau ! Nếu là có thể hạ Ngô vương, vậy thì tốt, nếu không thể, về sau còn nhiều thời gian để ép buộc hán ! Nói vậy nhóm phụ tá của đông cung sẽ rất thích ý nhìn tranh đấu của chúng ta.”

Mộ Sính cười chấp tay, lui ra ngoài.

“Phò mã thật sự nói như vậy ?” Cố Nguyệt Mẫn tay trái chống cằm, tay phải chậm rãi phe phẩy quạt tròn, thần sắc như có vài phần ý cười. “Điện hạ, Phò mã gia thoát nhìn không có sát khí nặng như trước kia nữa, thuộc hạ nhìn thấy, gia đem chuyện này xem như trò chơi.” Lục tú tài cũng cười theo.

Cố Nguyệt Mẫn hướng cửa vẫy tay, Trần Khiêm đi vào, nói : “Điện hạ.”

“Ngươi đi giúp đỡ Phò mã, hành sự đừng sơ sót, ngươi cẩn thận chút, đừng để Phò mã biết.”

“Vâng ! Điện hạ yên tâm !”

Cùng thời khắc đó, trong viện cách vách vô cùng náo nhiệt.

“Ngươi là nghịch tử ! Ta đánh gãy chân ngươi !” Thành Thiên Xa rút trường kiếm bên hông, gắt gao cầm chuôi kiếm, tay run rẩy dữ dội, toàn bộ lỗ chân lông trên cánh tay chậm rãi chảy máu.

“Ha ha ha ha —” Thành Thiên Phách ở cách mấy trượng cười lớn, “Từ lão đầu ! Dựa vào hình dáng muốn chết không muốn sống hiện tại của ngươi còn muốn dạy dỗ ta ? Từ nhỏ đến lớn ngươi đánh gãy chân của ta bao nhiêu lần rồi ? Ha ha, ngươi cũng có lúc bị phế vô công ! Ông trời có mắt a, rốt cục để cho ta chờ được ngày hôm nay !”

Hai phụ tử ở trong sân giăng co, quần chúng vây xem thật bình tĩnh quạt mát uống trà, nhàn nhã ngắm nhìn. Nguyên Thương, Tô Âm, Trúc Ngữ, bốn thị trưởng của phủ Phò mã, thậm chí cả mấy vị tông sư vô cùng buồn chán trên đỉnh núi Bạch Mã cũng đều ở một bên xem kịch vui.

Một đám chẳng những không khuyên can, ngược lại ầm ầm trầm trồ khen ngợi, Phong Lão Nhị ngang nhiên mở sòng cược. Cũng may còn có lão hòa thượng cùng Cố Thường Y canh giữ ở bên cạnh Túc Sa Duyệt Dung, nếu không còn không biết vị cao tăng đắc đạo này sẽ có biểu tình như thế nào.

“A phi, a phi !” Đã là trung niên - Thành Thiên Phách lại có ý định chọc giận lão tử của hắn, tùy tiện ở trong hai lòng bàn tay phun một ngụm nước bọt, giống như một võ giả làm xiếc khí phách đầu đường, về mặt vô lại, “Tông sư thì như thế nào ? Tiên thiên đỉnh thì sao ? Hôm nay ta cho ngươi nhìn xem, cái gì gọi là Trường Giang sóng sau đè sóng trước, sóng trước chết trên bờ cát !” Hắn nói lời cuối cùng, âm điệu hơi cao, vô cùng vô lại.

Nguyên Thương nhìn Thành Thiên Xa người đầy ' máu ', thấp giọng hỏi đạo cô mỹ mạo bên cạnh : “Sur tổ, Thành cốc chủ sẽ không xảy ra chuyện gì đi ?” Nếu bỗng nhiên chết bất đắc kỳ tử, nàng thân là chủ nhân của viện này sẽ thêm nhiều chuyện phiền toái.

Thiên Cơ chân nhân bình thần uống trà, “Công pháp ' phá rồi lại xây ' trứ danh của Hoàng Tuyền Cốc, thành cốc chủ lại từng là tông sư, không sao đâu.” Sở dĩ là ' từng ', là vì vị võ sĩ này vì nghiệm chứng hiệu quả của ' Cẩm mạch ' trong 《 Võ đạo chân kinh 》, không tiếc tự mình làm mẫu, phế đi võ công của mình.

Thiên Cơ chân nhân là cao nhân bối phận cao nhất ở đây, Thần Cơ Tử cũng chỉ xem như sư đệ của nàng, nàng cũng là người dừng lại ở đỉnh phong lâu nhất, từ lâu đã là đệ nhất thiên hạ, thống lĩnh võ lâm hai mươi năm, nàng nói không có việc gì, vậy thì nhất định không có việc gì.

Nhìn kỹ những người trong gian viện này, sẽ phát hiện có một chuyện rất lạ, nếu để người võ lâm khác thấy sẽ ghen hòng nhìn trần trối — thể gian võ lâm nhân sĩ vô số, cao thủ thì rất ít. Đừng nói Tiên thiên, cao thủ hậu thiên tầm thường cũng rất ít khi nhìn thấy. Nhưng cao thủ luôn cùng cao thủ có giao tình, Nguyên Thương Cố Nguyệt Mẫn - hai vị này ở triều đình hay giang hồ, người bên cạnh đều là người cao quý có bối cảnh, có thể nói là :Hiệp khách nhiều như cỏ, cao thủ đầy trên đường, Hậu thiên tùy ý gặp, Tiên thiên cũng thường trông thấy.

Không nhìn đâu xa, chỉ nói thủ hạ của nàng, chín đại thị vệ phủ Công chúa, phủ Phò mã đi theo Công chúa Nam hạ, mười mấy thị vệ bao gồm Trúc Ngữ, ai không phải là cao thủ Hậu thiên ,Tô Âm cùng Cố Nguyệt Mẫn bản thân cũng đã là Hậu thiên đỉnh, Nguyên Thương liền không cần phải nói, vừa bước vào Tiên thiên.

Nguyên Thương nội lực dù sao không phải chính mình luyện ra, đến Tiên thiên, cũng không còn cách nào hấp thu nội lực của người khác để tăng lên, ngược lại còn phải không ngừng rèn luyện nội lực, nếu không sẽ bị tẩu hỏa nhập ma.

Cố Thường Y từng nói, biện pháp này có thể gia tăng công lực nhưng quá mức tổn hại, nếu tiết lộ ra thì không thể tưởng tượng được. Thiên Cơ Môn đòi đòi tương truyền bằng miệng. Đến bước cuối cùng còn cần nàng phải hỗ trợ. Môn chủ Thiên Cơ Môn làm người giám sát và là trọng tài của võ lâm, đòi đòi đều mang danh là giang hồ hiệp khách, sát phạt tà ma không nương tay, làm vậy đương nhiên cũng vì hành hiệp trọng nghĩa, nhưng trọng yếu hơn là mượn cơ hội hấp thu nội lực của những người này.

Đợi đến khi bước vào Tiên thiên, không thể lại hấp thu nội lực, sư phụ phải hao phí công lực suốt đời giúp đệ tử ngưng luyện nội lực, để tránh không bị tẩu hỏa nhập ma. Năm đó Cố Thường Y chết cũng không muốn nội lực của sư phụ, may mắn sau đó Túc Sa Duyệt Dung dùng thân đan của Tần Hoàng bảo tàng thay thế, nếu không Cố Thường Y hiện tại sao có thể vui vẻ ?

Cố Thường Y vốn nghĩ Túc Sa Duyệt Dung đã chết, tâm tồn tử chí, nội lực ra sao cũng không có gì, hạ quyết tâm chờ Nguyên Thương tiến vào Tiên thiên rồi sẽ truyền công. Ai biết quanh co, Túc Sa Duyệt Dung vẫn còn sống, cần cao thủ Tiên thiên mỗi ngày ôn dưỡng kinh mạch. Mà Nguyên Thương cũng nhận được bảo tàng mẹ vợ đưa cho, khiến cho Thiên Cơ Môn một phái xuất hiện ba đời Tiên thiên.

Hai cha con Thành gia tinh lực vô cùng dư thừa, khoa tay múa chân cả ngày cũng không cảm thấy mệt. Đặc biệt còn dưới tình huống có đông đảo người xem

Thành Thiên Xa dù sao cũng tông sư nhiều năm, nội lực tuy rằng đã phá, thân thể cường hãn rèn luyện hơn mười năm vẫn còn, kiếm pháp vài thập niên cũng chưa từng lui, hơn nữa biết rõ nhược điểm của Thành Thiên Phách, đánh đến hai phụ tử tám lạng nửa cân.

Thành Thiên Phách tách ra dùng kiếm đâm về phía bụng dưới, chửi bậy nói : “A — lão già này, nguoi hướng chỗ nào đón đó ? Không muốn tôn tử sao ?

Thành Thiên Xa không chút do dự, lại một kiếm đâm tới : “Lão tử có hai tôn tử đã đủ rồi !”

Thành Thiên Phách một bên ở trong lòng mắng hai đứa con của mình, một bên né tránh kiếm của lão già tử, nhưng như trước bị kiếm phong đao qua, làm mở ra một hàng nứt thối thật dài ở trước ngực, tức giận đến kêu to : “Oa nha nha nha nha, lão bắt tử nguoi ! Có giỏi thì dùng dùng thần kiếm gia truyền !”

“Phi ! Lão tử không giỏi thì có thể sinh được nguoi sao ? Nguoi là thằng nhãi con, lão tử làm thịt nguoi, coi như chưa từng sinh !” Thật vất vả đợi cho hai cha con này mệt mỏi trở về nghỉ ngơi, mọi người mới hẹn hôm sau sẽ trở lại vậy xem.

Môn phái đứng đầu võ lâm, môn quy đều rất nghiêm túc, truyền thừa lâu dài, môn quy càng là thần thánh. Thiên Cơ Môn không có cái gọi là môn quy, chỉ có đời đời truyền dạy, bởi vì mỗi đời chỉ có một đệ tử, nên truyền thống lâu dài được lưu truyền từ xưa đến nay. Ví dụ như , tôn sư trọng đạo.

Nguyên Thương rất đồng ý điểm này. Giống như thế giới hắc ám của nàng trước đây, tôn ti trên dưới không thể thiếu. Mỗi ngày vào sáng sớm, nàng cùng Cố Nguyệt Mẫn phải đầu tiên đi đến phòng của Cố Thường Y thỉnh an, tựa như đi vãn an của các đại gia tộc.

Cốc cốc —

“Vào đi !” Cố Thường Y thanh âm mang theo ý cười hoàn toàn khác với lúc ở Tấn Dương. Khi đó Cố Thường Y thái độ hoàn toàn là cợt nhả vui đùa nhân sinh [cuộc sống], thanh âm kia giống như lục bình nổi trên mặt nước, đè áp tâm tình nặng trĩu, nhưng không có rề; Hiện tại Cố Thường Y, ý cười tràn đầy ôn nhu, bản khoản của nàng đã tiêu tán, bất lực của nàng đã không còn. Bởi vì bên cạnh nàng còn có Túc Sa Duyệt Dung.

Nguyên Thương cùng Cố Nguyệt Mẫn đi vào, thấy Cố Thường Y ngồi ở bên giường, màn hạ xuống, mơ hồ có thể nhìn thấy hình dáng tiểu mỹ nhân tựa vào đầu giường. Cố Thường Y trong tay bụng một chén không biết là cái gì đó.

Hai người khom mình hành lễ : “Cô cô, mẫu thân.”

“Đứng lên đi !” Cố Thường Y cầm chén đặt trên chiếc bàn con bên cạnh, đối với người trên giường cười nói, “Duyệt Dung, ta nói cho nguoi, con rể của nguoi là phu cương bất chấn [làm chồng nhưng không nghiêm] ! Nguoi đừng không tin, nàng nếu dám hung dữ với Mẫn nhi một câu, ta lập tức sẽ đánh gãy chân nàng !”

Nguyên Thương thấy nàng như thế, lòng tràn đầy kinh ngạc : Hay là Túc Sa Duyệt Dung tỉnh rồi ? Như thế nào Cố Thường lại cùng nàng nói tới nói lui ?

Túc Sa Duyệt Dung vẫn không nhúc nhích, cũng không nói chuyện. Cố Thường Y nói tiếp : “Này này, Duyệt Dung, nguoi lại chê cười ta ! Mẫn nhi có thể quán thúc được đó là bản lĩnh của nàng, nhưng nguoi dám nói không có công lao nhờ cô cô ta đây làm chỗ dựa sao ?”

Nguyên Thương trông mắt chuyển hướng nhìn về phía giường, Cố Nguyệt Mẫn bên cạnh cười nói : “Cô cô, ta cùng Thập Tam không quấy rầy nguoi cùng mẫu thân nói chuyện nữa, nguoi cùng nương nói một tiếng, một hồi nữa sẽ khởi hành lên đường.”

Cố Thường Y phát tay nói : “Đi đi, biết rồi.” Xoay người lại đối Túc Sa Duyệt Dung nói chuyện : “Nguoi xem đi, nha đầu kia trưởng thành rồi thì không thêm dính lấy ta nữa, có phu quân không cần cô cô, hiện tại cũng không muốn ta ôm...”

Trong lúc Cố Thường Y vẫn còn thao thao bất tuyệt lái nhãi, hai người lui ra ngoài. Nguyên Thương nói : “Mẫn nhi, ta thấy mẫu thân vẫn còn chưa tỉnh...”

“Ừ.” Cố Nguyệt Mẫn gật đầu, “Không phải nguoi nói, mẫu thân có thể nghe thấy chúng ta nói chuyện sao ? Cô cô cũng mặc kệ mẫu thân có thể đáp lời hay không, mấy năm nay nàng tương tự như biển, nói ba hay năm năm cũng không chán được... Chỉ hy vọng mẫu thân sớm ngày tỉnh lại.”

Nguyên Thương thấy nàng rầu rĩ không vui, cầm tay nàng, nói : “Đừng lo lắng.”

Cố Nguyệt Mẫn ngẩng đầu, trông thấy ánh mắt quan tâm của nàng, mặt đầy ý cười. “Ồ, Thập Tam, nguoi cũng học được an ủi người khác ?”

Nguyên Thương hắc tuyến.

Cố Nguyệt Mẫn chuồn chuồn lướt nước ở môi nàng hôn một cái, nói : “Chúng ta cùng Tâm nhi trước xuất phát đi ! Đừng cùng nhóm lão ngoan đồng này đi chung !”

Nguyên Thương được Cố Nguyệt Mẫn ban ngày ban mặt chủ động hôn choáng váng đầu óc, dưới mỹ sắc gật đầu đồng ý ý nghĩ đột phát của Cố Nguyệt Mẫn, cũng không quan an toàn hay không, thật sự một nhà ba người bỏ lại mọi người ' bỏ trốn '.

Cố Thường Y cùng Túc Sa Duyệt Dung ngồi xe ngựa, cho nên con bảo mã màu trắng ' Dung Dung ' thành ngựa cỡi của Cố Nguyệt Mẫn và Tâm nhi, Nguyên Thương cười tảo sắc [màu quả táo] bảo mã tịch thu được từ Hung Nô, ba người hai ngựa chạy đến Nhục Châu.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Tha Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 120: Đứng lại, cướp đây !

Chương 112 : Đứng lại, cướp đây !

Cách Nhạc Châu còn khoảng hai ba mươi dặm đường, Nguyên Thương cùng Cố Nguyệt Mẫn ý vào võ nghệ cao cường, không đi quan đạo [đường chính], mà đi đường nhỏ để du sơn ngoạn thủy.

Rừng cây cạnh đường nhỏ, một con thỏ màu xám đang hưởng dụng bữa trưa trên mặt đất, bỗng nhiên lỗ tai giật giật, thân thể đứng lên nhìn khắp nơi.

Vèo —

Ba mũi tên đồng thời rít gào bay đến, cắm bên cạnh nó tạo thành hình tam giác, đem nó vây vào trong. Tiểu thỏ xám run một cái, chân khê lặt, té xỉu trên đất.

“Cư nhiên té xỉu...” Cố Nguyệt Mẫn cười đến run rẩy hết cả người, ngã vào lòng Nguyên Thương. Hoàng gia hàng năm vây săn, nàng cũng từng hành tẩu giang hồ, nhưng từ nhỏ đến giờ vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy con thỏ có ý tứ [thú vị] như vậy.

Tô Hinh từ trong lòng Nguyên Thương nhảy xuống, chạy tới đem con thỏ té xỉu ôm vào trong ngực, cũng không ngại bẩn, thật vui vẻ chạy về, “Mẫu thân, ta nuôi nó !”

Cố Nguyệt Mẫn rất có hứng thú nhìn thoáng qua con thỏ đặc biệt này, cười nói : “Được !”

Nguyên Thương mang cung trên lưng, đem Tô Hinh ôm đến ngồi trên lưng Dung Dung, nàng nắm dây cương, Cố Nguyệt Mẫn đỡ Tô Hinh, con ngựa đỏ thăm một mình vác hành lý theo phía sau, ánh mắt uy khuất nhìn chủ nhân vắng vẻ mình !

Sắp ra khỏi cánh rừng, Nguyên Thương bỗng nhiên cảnh giác dừng lại, Cố Nguyệt Mẫn thấy thế nghiêng tai lắng nghe, mơ hồ nghe thấy xa xa có tiếng đao kiếm.

“Thập Tam, chúng ta đi xem đi, ta che chờ Tâm nhi.”

Cố Nguyệt Mẫn xoay người lên ngựa, đem Tô Hinh ôm vào trong lòng, Nguyên Thương cười con ngựa đỏ thăm, giục ngựa đi về phía trước, hai con ngựa đều là thần vật [bảo bối], vó ngựa hạ xuống hầu như không có âm thanh, hướng phía xa yên lặng đến gần.

Tô Hinh ngồi trong lòng Cố Nguyệt Mẫn, vờn cổ tò mò nhìn về phía xa, chỉ thấy trên đường nhỏ có một cái kiệu nhỏ màu xanh biếc, có khoảng mười mấy hộ vệ bao vây bốn phía, đang cùng hơn hai mươi hung thần ác sát giằng co, đao tặc bộ dáng nắm chắc thắng lợi, nhóm hộ vệ ánh mắt dao động, vài người trên mặt đã lộ ra khủng hoảng.

Một đại hán hung hãn hướng cổ kiệu lục sắc kêu gọi : “Lục phu nhân, hôm nay nguoi đi không được, làm gì kháng kháng một mực [không chịu tình ngộ], khiến mấy hộ vệ này toi mạng ? Ngoan ngoan lưu lại, ta tuyệt không đánh ! Chúng ta chỉ vì tiền, chờ lão gia từ nhà nguoi đưa tài vật tới, tự nhiên sẽ tha các nguoi rồi đi !” Một nữ hài từ mười hai mười ba tuổi từ trong cổ kiệu đi ra, mặc váy dài lục sắc, cầm trong tay đoạn kiếm, không chút sợ hãi chỉ vào đại hán mắng : “Tặc từ mơ tưởng ! Người Lục gia ta tha chết chứ không chịu nhục ! Đứng đến người Lục gia, để gia gia của ta biết được, sẽ tiêu diệt tiêu trại của các nguoi !”

Đại hán vừa nghe, tức giận nói : “Phu nhân, nữ nhi của nguoi có ý gì ? Gia nói cho nguoi, nguoi cho dù liều mạng muốn làm cá chết, cũng không phá được lưới của gia !”

Bên trong kiệu truyền đến một tiếng thờ dài, nói : “Vị hảo hán này, nguoi gạt ta làm gì ? Nói vậy có người ra giá muốn mạng của mẫu tử ta đi !”

Đại hán vừa nghe liền thay đổi sắc mặt.

Tô Hinh vừa thấy cảnh tượng này liền tò mò, mở to hai mắt ngập nước, lôi kéo tay áo Cố Nguyệt Mẫn kêu lên : “Cha ! Nương ! Là cướp đường kia !”

Cố Nguyệt Mẫn néo mặt nàng một cái, nói : “Con từ đâu học được lời nói hỗn tạp này ?”

Tô Hinh cười hi hi nói : “Ca ca dạy...”

Đoạn đối thoại của hai mẫu tử khiến người phía trước chú ý, một đại hán giống như thủ lĩnh đứng bên cạnh nhìn, bỗng nhiên quay đầu quát : “Người nào ?”

Nguyên Thương cùng Cố Nguyệt Mẫn đương nhiên là không để ý tới, vẫn tiếp tục cười ngựa đến gần, Tô Hinh được Cố Nguyệt Mẫn ôm không chút sợ hãi, còn trừng mắt nhìn hán.

Một hán tử nhỏ gầy, tháo vát đứng bên cạnh hán không có ý tốt cười nói : “Đại ca, các nàng xinh đẹp như vậy, lớn thì đem về làm áp trại phu nhân, nhỏ đem về làm con dâu nuôi từ bé !”

Đám thổ phi thấy Cổ Nguyệt Mẫn, lập tức hai mắt phát sáng. Tuy rằng nàng mang khăn che mặt, nhưng nàng dung mạo khuynh quốc như vậy, người bình thường làm sao gặp qua ? Thủ lĩnh kia thấy Cổ Nguyệt Mẫn, mắt nhìn không kiêng dè.

“Đây là dê béo tự đưa đến cửa a !”

“Nếu đã đến rồi thì đừng đi !”

Tô Hinh nghe ngữ khí của bọn họ, khuôn mặt nhỏ nhăn nhó lại, dựa vào lòng Cổ Nguyệt Mẫn, nói : “Các ngươi là người xấu !”

Chúng mở ra vòng vây, đem ba người vây lại, nghe thấy lời nói trẻ con của nàng cười ha ha, tràn ngập trào phúng cùng đắc ý.

Một tên thổ phi đầu trâu mặt ngựa cười nói : “Tiểu cô nương nói chúng ta là người xấu ! Ha ha ha !”

Bên cạnh một người tiếp lời : “Tiểu cô nương, chúng ta không phải người xấu, chúng ta là người tốt...Ha ha ha — cười chết ta —.”

Có người cười nói : “Tiểu cô nương, ca ca sẽ thương mẫu thân ngươi thật tốt !”

Một tên vẻ mặt hung tợn vung đại đao trên tay, nói : “Nam giết, nữ trói lại ! Tài vật hết thấy giao ra đây !”

Hán tử tháo vát bên cạnh đầu lĩnh thổ phi cười nói : “Ngươi đều giết, người ta làm sao giao ra tài vật ?”

Một người kéo tay áo cười quái dị : “Đứng ! Đứng ! Chúng ta đành phải tự mình tới lục soát !” Nói xong lại cười một trận. Tô Hinh thấy thế, giờ quả đám nhỏ nói với Nguyên Thương bên cạnh : “Phụ thân, bọn họ là người xấu ! Đánh bọn họ !” Chữ ' đánh ' này mang theo vài phần giọng điệu phương Bắc, vừa nghe liền biết là Nhị Hồ dạy.

Cổ Nguyệt Mẫn cũng giục ngựa tới gần Nguyên Thương, vẻ mặt ủy khuất nói với Nguyên Thương : “Thập Tam, bọn họ khi dễ ta ! Ngươi làm chủ cho ta !”

Cổ Nguyệt Mẫn hành động đã đạt tới mức lộ hóa thành thuần [thuần thực], một phen làm ra vẻ cho mọi người nhìn, quả nhiên khiến người nhìn thấy thương yêu, khuynh đảo chúng sinh.

Một tên thổ phi ở gần Nguyên Thương nhất tiến lên, nói : “Nhìn ngươi mặt trắng, là ông già thò [tiểu thụ] đi ? Nương tử ngươi bảo ngươi làm chủ cho nàng, ngươi sao còn chưa đánh ta a ?”

Đám thổ phi bên cạnh cười càng thêm vui vẻ.

Đầu lĩnh thổ phi thấy Nguyên Thương ngồi trên ngựa, mặt không đổi sắc, ánh mắt nhìn thẳng hán, khiến hán có loại cảm giác bị dã thú nhìn thẳng mà sợ hãi. Áp chế cảm giác không thoải mái, phát tay nói : “Trước giải quyết tên tiểu bạch kiểm này, làm chính sự quan trọng hơn !”

Tên thổ phi cười nhạo Nguyên Thương đáp lại : “Phải.” Lời còn chưa dứt, đám thổ phi lại nghe thấy tiếng “lộc cộc”, đầu tên thổ phi này lăn xuống đất, lưu lại một thân không đầu đứng trước con ngựa đỏ thẫm của Nguyên Thương.

Trong nháy mắt, toàn bộ đường nhỏ lạng ngắt như tờ, chỉ có cỗ thi thể không đầu kia “phốc phốc” phun máu tươi về phía trước rồi té trên mặt đất.

Kính Lôi đao trong tay phải Nguyên Thương đang rỉ máu, ánh mắt đảo quanh qua đám thổ phi.

Đầu lĩnh thổ phi nửa ngày mới hồi phục tinh thần lại, nuốt nước miếng, hô : “Sóng vai tiến lên !”

Đám thổ phi phản ứng lại, một đám ba người phần nộ tiến về phía Nguyên Thương. Cổ Nguyệt Mẫn kẹp bụng ngựa, Dung Dung hiểu ý lui ra phía sau, chỉ có Nguyên Thương một người một đao, khí thế vạn phu mạc khai * !

(*) Nguyên câu : Như nhất phu đương quan, vạn phu mạc khai [Lý Bạch].

Nghĩa : Một người trấn giữ cửa ải, vạn người cũng chẳng phá nổi.

Hán tử tháo vát bên cạnh đầu lĩnh thổ phi kêu lên : “Điểm từ đám tay, ám tử tiếp đón !” [Ca khó giải quyết, mọi người chú ý].

Các ngành các nghề đều có thần điển, tức là tiếng lóng, người này đọc thần điển thì có thể thấy đây là đạo tặc chuyên nghiệp. Dựa theo đoạn đối thoại vừa rồi, nhóm người này đúng là dựa vào bất cóc tổng tiền để kiếm sống. Nguyên Thương xem thường nhất là loại người này, ở thế giới ngầm, chuyện này chẳng có bao nhiêu bản lĩnh, hơn nữa còn khiến người khác phi nhỏ. Được người tôn kính nhất là sát thủ chuyên nghiệp và kẻ trộm chuyên nghiệp.

Những người này dám nhục nhả thê nữ [vợ con] nàng, nàng sao có thể nương tay, đao đao đều hạ sát thủ. Cổ Nguyệt Mẫn che mắt Tô Hinh, Tô Hinh ngoan ngoãn cũng không giãy dụa. Trong nháy mắt cũng chỉ còn lại một mình đầu lĩnh thổ phi.

Nguyên Thương lạnh lùng cười, nói với đám hộ vệ chỉ vây quanh đứng : “Đứng đó làm gì ? Còn không mau bắt hán trói lại cho ta ?”

Chúng hộ vệ vội vàng tiến lên, ba chân bốn cẳng vây quanh đầu lĩnh thổ phi trôi lại. Không có ai đối với mệnh lệnh của sát thần Nguyên Thương này nghi ngờ. Nữ hài tử mười ba mười bốn tuổi vẻ mặt trắng bệnh, lại chịu đựng, tiến lên hung hăng tát tên đầu lĩnh thổ phi một cái, nói :

“Là ai phái người tới ?”

Đầu lĩnh thổ phi hừ lạnh một tiếng, khinh thường quay đầu sang một bên.

Nữ hài tử cũng không tức giận, phân phó hộ vệ : “Đem hán bắt lại, trở về ta sẽ thẩm vấn thật tốt !”

Đúng lúc này, cổ kiệu bỗng nhiên vang lên âm thanh của nữ tử : “Nhu Duyệt !”

Nguyên Thương ngẩng đầu nhìn lại, thấy bên cạnh cổ kiệu đứng một vị nữ tử xinh đẹp khoảng ba mươi tuổi, hai mắt gât gao nhìn chăm chăm mình. Vị nữ tử này trước tuyệt cảnh vẫn trấn tĩnh, nhưng lúc này hai mắt rung rung, vẻ mặt kích động.

Nữ hài tử tiến tới đỡ lấy nàng, “Mẫu thân, người xuống đây làm gì ? Bên ngoài đều là máu, người ngồi bên trong kiệu đi !”

Nàng đẩy nữ nhi ra, chậm rãi đi về phía Nguyên Thương.

Nguyên Thương nhìn nàng, nói : “Phu nhân, người nhận lầm người, ta không phải Như Duyệt.”

Nữ tử mắt đẫm tai ngơ, đi đến trước mặt nàng, kinh ngạc nhìn nàng.

“Vị tỷ tử này, chắc là quen biết cô cô đi ?” Cố Nguyệt Mẫn ôm Tô Hình đứng bên cạnh Nguyên Thương, cười nói, “ Như Duyệt ' là tên cô cô từng dùng qua.”

Nguyên Thương hiểu được, nói : “Người là bằng hữu của cô cô ? Ta là đệ tử của nàng.”

Nữ tử thu hồi ánh mắt, than nhẹ một tiếng, nói : “Thì ra là thế...” Lại ngẩng đầu nhìn Nguyên Thương một cái, nói, “Người cùng nàng ngoại trừ bộ dạng không giống, còn lại đều giống.”

Nguyên Thương nói : “Đây là vinh hạnh của người đồ đệ ta.”

“Ta tên là Viên Nga, các người có thể gọi ta là Viên di. Đây là nữ nhi của ta - Lục Tiêu.” Nữ tử nói, “Người là nữ nhi của tỷ tử Duyệt Dung đi ? Đều đã lớn như vậy. Ta nghe Như Duyệt từng nhắc đến người. Cô cô của các người có khỏe không ?” Cố Nguyệt Mẫn nói : “Mẫu thân nhiễm bệnh, cô cô đang chiếu cố nàng, quá mấy ngày sẽ đến Nhạc Châu. Viên di trụ chỗ nào ? Chờ chúng ta ở Nhạc Châu dần xếp tốt rồi, mời người đến làm khách.”

Viên Nga âm thầm nói : “Quên đi, nàng sẽ không gặp ta. Ngay cả tên thật nàng cũng không nói cho ta biết, nhiều năm qua đều trốn ta.”

Nguyên Thương thầm nghĩ : Cô cô nếu có ý giấu đi thân phận của mình, sao lại nói tên cho người ? Cố Thường Y - vĩ đại trong thiên hạ cũng tìm không ra người thứ hai.

Cố Nguyệt Mẫn cũng không miễn cưỡng, nói : “Ta sẽ nói cho cô cô, nếu rảnh rồi cô cô sẽ đến thăm người.”

Cố Nguyệt Mẫn cùng Nguyên Thương từ biệt, giục ngựa rời đi, Viên Nga bỗng nhiên gọi các nàng lại, hỏi : “Cô cô cùng nương của người...”

Cố Nguyệt Mẫn đương nhiên biết nàng muốn hỏi gì, đáp, “Mẫu thân ta đã rời khỏi cha ta nhiều năm, hiện tại cùng một chỗ với cô cô, về sau cũng sẽ không xa nhau.”

Viên Nga gật đầu, lên cổ kiệu. Lục Tiêu đứng bên cạnh cổ kiệu, nhìn các nàng rời đi, ngưng mi suy tư.

Đi được một khoảng xa, Cố Nguyệt Mẫn mới giải thích cho Nguyên Thương. Thì ra năm đó Cố Thường Y hành tẩu giang hồ bốn năm, đi khắp đại giang nam bắc, trêu chọc hoa đào vô số, nam nữ đều có, ở địa giới Giang Nam còn có vài người. Mấy năm nay Cố Thường Y nản lòng thoái chí tránh ở Tây Bắc, ai cũng không liên hệ, lúc này trở về Giang Nam, còn không biết sẽ có bao nhiêu người tìm đến cửa, đến lúc đó có thể sẽ náo nhiệt.

Đoàn người Đại Trưởng Công chúa, Trưởng Công chúa ở Nhạc Châu dừng chân ba tháng, trong lúc Nhạc Châu thay đổi Tri Châu, người nhậm chức Tri Châu họ Sầm, là Chiêm Sự Phủ * của Thái tử trước.

(*) Chiêm Sự Phủ : Chức quan cấp mọi việc cho Thái tử.

Sách sử ghi lại, Sầm Hoài Đức là Tiến sĩ bốn năm của Đại Yến, từng đảm nhiệm chức Huyện lệnh của Bạch Mã Tự, Minh Huy Trưởng Công chúa - Cố Nguyệt Mẫn tiến cử nên trở thành phụ tá Thái tử, sau đảm nhiệm chức Chiêm Sự Phủ của Thái tử. Tân hoàng đăng cơ, kế nhiệm chức Lại Bộ Thị Lang, nửa năm sau chuyển ra bên ngoài nhậm chức Tri Châu - Nhạc Châu, hai năm sau kế nhiệm chức thực Bộ Chính Sứ - Văn Thục, mười hai năm sau kế nhiệm chức Tả thừa tướng.

Thực bị Tề Vương cùng Phò mã - Tô Kỳ vây công, nửa năm bị thu phục hoàn toàn, Thực Châu trở thành đất phong của Đại Trưởng Công chúa - Cố

Thường Y.

Đại Yến quốc, mùa thu năm thứ mười hai, thu phục đất Thục.

Đại Yến quốc - Thiên Anh năm thứ nhất, Cố Duệ đại hôn. Hoàng hậu là Tào thị, nữ nhi Tào Ngự Sử Lệnh, nghe nói lúc nhỏ thân thể yếu nhược nên ở bên ngoài tịnh dưỡng, là sư tỷ muội đồng môn của Phò mã Tô Kì, cũng là nghĩa muội của Phò mã Tô Kì. Nghe đồn Tào thị không phải thân nữ [con gái ruột] của Tào Ngự Sử, mà là một nữ tử giang hồ, Hoàng đế hạ lệnh điều tra, người tung tin đồn nói xấu Hoàng hậu sẽ bị xử trảm.

Đại Yến quốc - Thiên Anh năm thứ hai cuối mùa xuân, Cố Duệ thân chinh Tây Tần, bốn tháng sau thu phục Tây Tần.

Đại Yến quốc - Thiên Anh năm thứ ba, Cố Duệ hạ lệnh Mộ Dung Thanh Hoa chinh phạt Triều Tiên, Hứa Thừa tướng thượng « Hưu binh mười tư » [Mười điều không nên ra binh], Tề vương cùng Hứa Thừa tướng ở trong triều tranh cãi ba tháng, không có kết quả, Đại Trưởng Công chúa từ Thục Châu dâng lên một mật tấu, Đề bãi binh. Một tháng sau bố trí thủy quân, lấy thủy quân Lữ gia làm cơ sở, tổ kiến [tổ chức và thành lập] thủy binh, cũng thiết lập bộ hậu dịch, không bị chi phối với lục bộ.

Đại Yến quốc - Thiên Anh năm thứ năm, chinh Triều Tiên. Nửa tháng sau, Triều Tiên là Thục quốc [nước phụ thuộc] của Đại Yến.

Cố Duệ - Yến Anh Tông, tại vị bốn mươi bốn năm, thủy quân vô địch thiên hạ, tạo ra một đế quốc khổng lồ trước nay chưa từng có. Đại Yến quốc hải mậu [mậu dịch đường biển] đối ngoại mang nồng đậm tính chất cướp đoạt, được xem là quá trình hình thành tư bản nguyên thủy hắc ám. Theo ghi chép, quốc sách của Yến Anh Tông chịu ảnh hưởng rất nặng từ cô cô, muội muội xuất thân giang hồ, nồng đậm khí tức giang hồ. Một chi của phái Nho gia học cho rằng đối ngoại của Yến Anh Tông là một ' chính sách tàn bạo ' do năm xưa trộn lẫn trong giang hồ, thiếu khuyết tâm nhân đức.

Đại Yến quốc - Thiên Anh năm đầu, môn chủ Thiên Cơ Môn, võ lâm minh chủ - Tô Kì ở phủ Trưởng Công chúa Thục Châu thu đồ đệ, đệ tử là Lục Tiêu, năm đó mười ba tuổi, giang hồ hào kiệt tiến đến chúc mừng.

Thiên Anh năm thứ tư, Lục Tiêu mười sáu tuổi trận chiến lần đầu tiên bước ra giang hồ, đánh bại đệ tử đầu tiên của phu nhân quan chủ Lục Hắc Quan - Chu Mộ Thanh. Bốn năm sau, đánh bại tất cả giang hồ hào kiệt lớn nhỏ.

Thiên Anh năm thứ tám, Lục Tiêu kế nhiệm chức môn chủ Thiên Cơ Môn, tuy rằng chỉ mới hai mươi tuổi, nhưng mà môn chủ lớn tuổi nhất trăm năm qua.

Thiên Anh năm thứ chín, Hoàng đế hạ chỉ sắc phong Tô Hinh là Bình Hải Công chúa.

Thiên Anh năm thứ mười ba, Lục môn chủ cùng Bình Hải Công chúa - Tô Hinh ở Thục Châu thành hôn.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Tha Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 121: Dừng võ nhập đạo.

Chương 113 : Dừng võ nhập đạo.

| Thiên Anh năm thứ chín, Thục Châu. |

“Tâm nhi, Tâm nhi -” Ngoài cửa phủ Trưởng Công chúa, nữ tử áo lam mắt thấy cửa đại môn sắp đóng, nhảy lên một cái, bay ra ba bốn trượng, trực tiếp đập xuống cửa lớn được sơn đỏ, dùng sức gõ cửa.

Đại môn mở ra một khe hở, lộ ra hai má phấn điều ngọc trác * đáng yêu, cô gái chỉ mười ba mười bốn tuổi, tươi cười thân thiết, ánh mắt linh động, khiến người thương yêu.

(*) Phấn điều ngọc trác : như ngọc đã được chạm khắc mài dũa, chỉ bé gái xinh đẹp đáng yêu.

“Tiêu tỷ tỷ, xin hỏi người có chuyện gì?”

Lục Tiêu vội vàng giải thích nói : “Ta cùng Mộ Thanh chỉ là luận bàn mà thôi, năm năm trước nàng thua ta nên không phục, không nên đến khiêu chiến... Ta thân là võ lâm minh chủ, không thể không ứng chiến...” Làm người kế thừa của Cố Thường Y, Nguyên Thương, tục truyền mười hai tuổi liền chém giết gác cướp mặt không đổi sắc, Lục nữ hiệp vang dội võ lâm, giờ phút này lại nói năng lộn xộn, “Mộ Thanh là người thừa kế của Thiên Ngọc Lâu... Thiên Ngọc Lâu cùng Thiên Cơ Môn ba đời nay vẫn luôn bất hòa, nhưng cũng muốn phải hơn một chút... Ta không thể thua nàng, nàng cũng không muốn thua ta...”

Tô Hinh thật lý giải gật đầu nói : “Ừ, ta biết, Mộ Thanh tỷ tỷ hàng năm đều phải tới tìm người tỉ thí vài lần mà thôi.”

Lục Tiêu sắc mặt vui mừng : “Vậy người tha thứ cho ta ?”

Tô Hinh cười tủm tỉm đáp : “Ta cũng không có giận ngươi.”

Lục Tiêu thở dài nhẹ nhõm một hơi, “Vây là tốt rồi, vây là tốt rồi... Cái kia, Tâm nhi...” Nói xong nhấc chân muốn nhảy vào cửa.

Phong Nhị Lang giữ cửa quát một tiếng : “Đứng lại ! Ai cho ngươi vào ?” Phong Nhị Lang hung dữ nghiêm mặt trừng mắt nàng, dưới sự hỗ trợ của mười mấy gia đình hung thần ác sát đã xuất ngũ có vẻ rất chân chó [nịnh bợ] rất bưi hân, “Không có mệnh lệnh của tiểu Công chúa, ai cũng không cho phép tiến vào ! Đừng tưởng ngươi là đệ tử của gia thì ta sẽ niệm tình riêng, đây là phủ Trưởng công chúa, không phải phủ Phò mã !”

Lục Tiêu không hiểu được, nhìn về phía Tô Hinh, nói : “Tâm nhi, ngươi đây là...”

“Tiêu tỷ tỷ a, ngươi còn có chuyện gì sao ?” Tô Hinh tươi cười đã có năm phần công lực của Cố Nguyệt Mẫn, khiến Lục Tiêu như bị sét đánh không nói nên lời. “Tỷ tỷ nếu không có việc gì, ta đây đi trước. Mẫu thân muốn khảo âm luật của ta.” Nói xong xoay người bước đi. Lục Tiêu muốn đuổi theo, thì thấy đại môn trước mắt sắp đóng lại, nàng vội vàng thi triển khinh công lui về phía sau, liền nghe thấy 'phanh' một tiếng, nếu vừa rồi bị đại môn được đặc chế nặng mấy trăm cân và phải, vỗ lâm cao thủ như nàng cũng phải mặt xám mày tro.

Lục Tiêu nhìn tường viện phủ Trưởng Công chúa, trèo tường không phải không được, nhưng nghĩ đến trong phủ Trưởng Công chúa còn có một đồng thị vệ khó chơi, nàng cảm thấy với công phu hiện giờ còn không đủ để từ trong vòng vây tầng tầng lớp lớp này nhìn thấy người trong lòng.

Đứng ở cửa, Lục Tiêu khóc không ra nước mắt.

Tô Hinh tâm tình lại rất tốt, một đường sôi nổi đi đến Từ Viên, thấy một bóng dáng nữ tử ngồi trong lương đình đang trầm tư nhìn bàn cờ trên bàn, nhào tới ôm vai của nàng.

“Mẫu thân —”

Cố Nguyệt Mẫn đưa tay sờ sờ đầu của nàng, nói : “Ngươi lại khi dễ Tiêu nhi ?”

Tô Hinh cau mũi đáng yêu, làm nũng nói : “Mới không có đâu ! Mẫu thân, người không biết, nàng rất mềm lòng, người ta mượn lý do tiếp cận nàng, rõ ràng là vì thích nàng thôi, nàng còn không có cự tuyệt ! Nếu ta không bắt chẹt nàng, nàng sẽ không kiên quyết cự tuyệt người ta đâu !”

Cố Nguyệt Mẫn nheo nheo mũi của nàng, cười nói : “Giảo hoạt !”

Tô Hinh đắc ý nói : “Đương nhiên ! Con là nữ nhi của ai chứ ?” Nhìn nhìn chung quanh, nói, “Mẫu thân, phụ thân đi ra ngoài ?”

Cố Nguyệt Mẫn nói : “Hoàng cô cô và Hoàng tổ mẫu của ngươi đã trở lại, phụ thân đi dẫn ngựa. Đi, đi đón các nàng !”

Tô Hinh trước mắt sáng ngời, nói : “Hoàng tổ mẫu không phải đi núi Thanh Thành chữa bệnh sao ? Chữa khỏi rồi ?”

Ba tháng trước, hủy bỏ nội lực sáu lần, Cốc chủ Hoàng Tuyền Cốc - Thành Thiên Xa sáu lần tu luyện lại từ đầu, dưới sự hậu thuẫn của các vị tông sư, vừa vận chuyển nội lực vừa tìm linh đan, lần thứ bảy đạt tới Tiên Thiên đỉnh, kinh mạch mở rộng đến mức khó có thể tưởng tượng nổi !

Vị cao thủ Tiên Thiên đỉnh phong này, đứng ở núi Thanh Thành, thả ra uy áp, lại có thể khiến cho toàn bộ cao thủ từ Hậu Thiên trở trên cảm thấy áp lực.

Trong lúc Thành Thiên Xa phóng ra uy áp, Cố Nguyệt Mẫn đứng bên cạnh Nguyên Thương nghe nàng nói thầm một câu : “Đây không phải là tu chân trong truyền thuyết đi ?”

Giới hạn tập võ cao nhất, bước vào võ đạo, không phải truyền thuyết trong đời trước — 'Dùng võ nhập đạo' sao ?

Dưới ánh mắt ép hỏi của Cố Nguyệt Mẫn, Nguyên Thương đem suy đoán nói ra, nhóm võ lâm tông sư núi Thanh Thành nhất thời kích động. Lần đầu tiên nghe nói từ 'Tu chân' này, nhưng không ảnh hưởng lý giải của bọn họ, tu thành thần tiên mà thôi, ai mà không biết ?

Một tháng trước, Lữ Thiên Tử đem Giao Long Giác đến, dưới nghiên cứu và thảo luận của Nguyên Thương cùng Tiêu Dao Chân Nhân, Thần Cơ Tử và nhóm tông sư, coi đây là phối liệu, hỗn hợp rất nhiều dược liệu cực phẩm chế thành 'Võ đạo đan', Thành cốc chủ bế quan chín ngày, không ăn không uống, lúc xuất quan, đột phá Tiên Thiên đỉnh, hoàn thành xong võ đạo ! Nghe nói lúc xuất quan, Thành cốc chủ toàn thân đều không sạch sẽ, cùng cảnh giới tu chân Trúc Cơ không phải rất giống nhau sao ?

Một đường võ đạo, lúc này chỉ là bước đầu tiên ! Bởi vậy có thể thấy được chúng tông sư hưng phấn ! Trên đường học võ bọn họ lại có mục tiêu mới, hơn nữa mục tiêu lại rất rộng lớn - Tu chân ! Bọn họ muốn là nhóm người tu chân đầu tiên sáng tạo ra công pháp của thế giới này ! Bọn họ muốn trở thành nhóm người tu chân đầu tiên của thế giới này ! Tuy rằng con đường gian nan, bọn họ lại nguyện ý tìm tòi tiến bước !

Có vị cao thủ vừa bước vào cánh cửa tu chân này, trị liệu kinh mạch tổn thương không phải là không có khả năng. Cố Thường Y lập tức mang theo Túc Sa Duyệt Đứng lên đỉnh núi Thanh Thành nơi có linh khí sung túc nhất, do Thành Thiên Xa thi châm, Ngũ đại tông sư hộ pháp, đội hình cứu hộ xa hoa nhất thiên hạ xuất hiện.

Cố Thường Y rời đi đến bây giờ, đã qua hơn mười ngày, rốt cục có tin tức.

Nguyên Thương đứng ở cửa, nắm Dung Dung, bảo mã đỏ thẫm, còn có tiểu Hắc Lân Phong, mặt mỉm cười, nhìn thê tử cùng nữ nhi.

Nguyên Thương đến thế giới này, vừa vặn mười năm. Thời gian mười năm, khiến một sát thủ lạnh lùng như nàng trở thành một người hạnh phúc nhất trên đời này. Mười năm trước nàng sẽ không cười, mười năm sau, toàn bộ Thục Sơn đều biết, Phò mã gia, Trung Nghĩa tướng quân là một vị nữ tử tao nhã truyền kỳ.

Nàng hướng Cổ Nguyệt Mẫn vươn tay, cười nói : “Mẫn nhi, đi thôi !”

Đã là Tiên Thiên cao thủ - Cổ Nguyệt Mẫn đưa tay đặt vào bàn tay nàng, không ngại phiền phức, tùy ý để nàng đỡ lên ngựa. Tô Hinh le lưỡi, nhìn cha mẹ cười ái muội, chính mình leo lên Hắc Lâm Phong, cười khanh khách nói : “Phụ thân, mẫu thân ! Đi thôi !” Rồi thúc ngựa chạy ra ngoài.

Cổ Nguyệt Mẫn nhìn bóng lưng của nàng, cười nói : “Tâm nhi đã trưởng thành.”

Nguyên Thương cùng Cổ Nguyệt Mẫn cưỡi ngựa sóng vai, nói : “Đúng vậy, lần đầu tiên ta nhìn thấy nàng, nàng mới chỉ lớn chút xíu..., khi đó...”

Cổ Nguyệt Mẫn xuất thần nhìn Nguyên Thương. Nguyên Thương năm nay hai mươi sáu tuổi, vốn thấp hơn nàng hiện tại lại cao hơn nàng một cái đầu, nhưng bộ dáng vẫn giống trước đây.

Nguyên Thương thấy nàng thất thần, dừng nói, hỏi : “Làm sao vậy, Mẫn nhi ?”

Cổ Nguyệt Mẫn nhẹ nhàng lắc đầu, nói : “Ta cảm thấy, nhận thức người giống như mới ngày hôm qua, nhưng chúng ta rõ ràng đã trải qua nhiều chuyện như vậy...”

Nguyên Thương cười nói : “Thời gian chúng ta bên nhau sẽ còn rất lâu. Nói không chừng, chúng ta đều sẽ trở thành yêu quái lão bất tử !”

Cổ Nguyệt Mẫn có chút lo lắng nói : “Người nói mẫu thân thấy ta, có kinh ngạc hay không ?”

Nguyên Thương nghĩ nghĩ, nói : “Sẽ có đi, dù sao, đối với nàng mà nói, người là một đềm trưởng thành.”

Cổ Nguyệt Mẫn bỗng nhiên giảo hoạt cười nói : “Mối sẽ không ! Mẫu thân thông minh muốn thành tinh ! Ta hoài nghi nàng đã sớm tính được lúc nào mình sẽ tinh lại ! Quyển《 Võ đạo chân kinh 》 không phải do nàng đưa cho mấy lão tông sư sao ? Nói không chừng tất cả đều nằm trong tính toán của nàng !”

Tập võ đến Tiên Thiên đỉnh, sẽ kéo dài tuổi thọ, thậm chí sẽ cải lão hoàn đồng, sống đến hai trăm tuổi cũng không thành vấn đề, đến cả người phạm cũng không nhìn được đoán : Sau Tiên Thiên có thể còn có cảnh giới khác hay không ? Cảnh giới này có phải sẽ thọ lâu hơn ? Cứ như vậy đi tới có phải hay không sẽ trường sinh bất tử ? Người thông minh như Túc Sa Duyệt Dung, chẳng lẽ không đoán được ?

Giả sử như nàng đã suy đoán đến việc tu chân, vậy thì sống lâu hơn một hai hay mười năm cũng có vẻ không đủ, nàng toan tính nghĩ đến, chờ đến khi nàng và Cổ Thường y ở bên nhau thời gian có thể rất dài không có kỳ hạn, mà Thái Thượng Hoàng Cổ Kiến Khôn cuối cùng cũng sẽ có sinh lão bệnh tử, mặc kệ Cổ Duệ có thể làm Hoàng đế hay không, hoặc là nói mặc kệ người nào làm Hoàng đế, đều không sao cả, cùng lắm thì mang theo con trai con gái ẩn cư tu tiên, không có Hoàng đế nào dám đắc tội thần tiên...

Trời ạ !

Nguyên Thương người đầy mồ hôi lạnh. Nghĩ đến có người mẹ vợ như vậy, nàng cảm thấy những ngày về sau rất áp lực. Nguyên Thương cảm thấy trước tiên nên thăng thần.

“Này, Mẫn nhi a...”

“Ừ ?”

“Ta có một chuyện muốn nói với người...”

“À.” Cổ Nguyệt Mẫn hứng thú có vẻ ít hơn trước.

“Có liên quan đến lai lịch của ta...”

“Rất quan trọng sao ? Nếu không quan trọng chúng ta trở về rồi trò chuyện tiếp đi !” Cổ Nguyệt Mẫn đầy mặt mỉm cười, giục ngựa đi về phía trước, nếu nhìn kỹ thì sẽ phát hiện nụ cười của nàng so với Tô Hinh đối với Lục Tiêu ý cười càng sâu hơn mấy lần, “Tâm nhi ở phía trước chờ chúng ta, đi thôi !”

Nguyên Thương lau mồ hôi lạnh, rút roi đuổi theo : “Mẫn nhi, người chờ ta —”

|| Hoàn ||

P/S: Không ngờ mấy mẹ sẽ tu tiên luôn =]].

Tác giả có thêm một ngoại truyện a, nhưng chương vip, không lấy được TT.TT. Sau này có thì sẽ update, không thì đến đây hoàn luôn rồi nhé mọi người!!!

Thật không nỡ mà, tạm biệt ^-^.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Tha Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 122: Bí mật phủ Trưởng Công chúa.

Phiên ngoại cuối: Bí mật phủ Trưởng Công chúa.

Sáng sớm, phủ Trưởng Công chúa.

Trong vườn hoa Đường Tâm Các bày hai chiếc kỷ trà [bàn thấp], trên chiếc kỷ trà có một cây đàn cổ. Người ngồi ở trên là nhạc công Tiêu Tiêu, ở dưới là Tô Hình.

Tô Hình quy củ ngồi, hai mắt nhìn dây đàn, dường như rất chăm chú. Con người linh động thỉnh thoảng hiện ra tia giả hoạt khó nhận ra.

Tiêu Tiêu từng là cái tên đầu bảng của Như Ý Lâu, Hồ Châu, Như Ý Lâu là sản nghiệp của Thiên Ngọc Lâu, sau đó được Ngọc Khanh Hồng “biếu tặng” cho Cố Nguyệt Mẫn, từ đó là nhạc công của phủ Trưởng Công chúa.

“Tiêu Điện hạ, người lại thất thần rồi.” Tiêu Tiêu dùng câu trần thuật.

Không phải Tô Hình diễn không tốt, mà những năm này Tiêu Tiêu nhìn nàng lớn lên, đối với hành vi mờ ám của nàng đã quá rõ ràng. Mỗi một cái nghiêng đầu, mỗi một ánh mắt, Tiêu Tiêu phụ tử [lão sư] đều có thể biết người học trò này lại đang có ý định trốn học.

Tô Hình, mười ba tuổi, được Cố Nguyệt Mẫn hun đúc đã hiểu làm thế nào để dùng thái độ khác nhau đối phó với người khác nhau, chỉ thấy nàng ngoan ngoãn cười, ánh mắt vô tội nói: “Tiêu Tiêu, ta chỉ đang suy nghĩ thủ khúc năm đó người đàn cho mẫu thân!”

Nói đến chuyện này, Tiêu Tiêu nghiêm trang bên trong lộ ra mấy phần kính nể cùng hoài niệm. Lần đầu tiên nàng gặp Cố Nguyệt Mẫn, là ở Như Ý Lâu - Hồ Châu. Khi đó nàng còn không phải nhạc công danh chấn Nam Thục, chỉ là đầu bảng thanh lâu ca hát cầu sinh, Cố Nguyệt Mẫn cũng không phải là Trưởng công chúa khuyên quốc khuyên thành, là mà một tiểu nữ tử đi vào thanh lâu “bắt gian”...

Ngày ấy, các nàng ở trong phòng thương nghị thủ khúc, nàng đánh đàn, giúp Cố Nguyệt Mẫn phối nhạc múa, chuẩn bị thời gian ca vũ, chỉ cần một nhắc nhở, là có thể biết tính toán của đối phương, quả nhiên là tri kỷ trong âm nhạc, thế gian khó cầu...

Nàng từng nghĩ, nữ tử như vậy, rốt cuộc là ai mới có thể xứng đôi? Thiếu niên nghiêm túc thận trọng kia, sao có thể khiến nàng chân thành chờ đợi?

Mãi đến khi biết thân phận người nọ, mới biết, thì ra đó là Phò mã gia uy chấn thiên hạ!

Thì ra, vị Phò mã này là một nữ tử!

Thì ra, vị Phò mã này còn có biểu hiện như thế!

Tiêu Tiêu từ Tàn lâu ra, ở trong bùn mà không nhuộm bùn, Cố Nguyệt Mẫn xuất thân hoàng thất nhưng ôn văn nhĩ nhĩ [ôn tồn lễ độ], xem như Kim Lan chi giao [bạn bè], hơn tám năm nay, nghiên cứu âm luật, danh nghĩa là chủ tớ nhưng lại là tri âm. Tuy rằng Tiêu Tiêu trở thành nhạc công đệ nhất Nam Thục, vẫn như cũ ở phủ Trưởng công chúa làm một Tây Tịch [gia sư] nho nhỏ. Nhớ đến năm đó một khúc Thiên Lại Chi Âm [âm thanh của trời], Tiêu Tiêu không khỏi ngửa tay, bất tri bất giác đã bắt đầu biểu diễn.

Tô Hình thấy kẻ sách dờn sự chú ý thành công, như kẻ trộm cười đến híp mắt.

“A, phụ tử, ta đi đến thư phòng phụ thân tìm cảm phổ!”

Tiêu Tiêu bất đắc dĩ nói: “Đi đi!” Nhìn nàng ngồi bên dưới như đứng đồng lửa, ngồi đồng than, tâm tư từ lâu không còn đặt ở chỗ này.

“Phu tử! Phu tử!” Bên tai có người khẽ gọi.

“Hà?” Nghiêng đầu nhìn lại, “Là Lục Tiêu a!” Tiêu Tiêu nở nụ cười, “Sao người lại đến đây?”

“Phu tử, người biết, Tâm nhi nàng...” Lục Tiêu lộ ra cười khổ có chút ngọt ngào.

Tiêu Tiêu cũng hiểu. Nửa tháng trước, có người nói Lục Tiêu cùng Chu Mộ Thanh ở rừng trúc ngoại ô Ích Châu đại chiến một trận, sau khi uống rượu “tinh tinh tương tích” [thấu hiểu lẫn nhau], say rượu ngơ ngác trở về. Từ ngày đó, vị đệ tử đích truyền của Phò mã gia đã bị Phong Nhị Lang gác cổng cự tuyệt ngoài cửa.

Tiêu Tiêu rất kinh ngạc, “Ai cho người vào đây?” Tiêu Công chúa đã hạ lệnh cấm, Lục Tiêu đã bị xếp vào danh sách đen của phủ Trưởng Công chúa, ai dám kháng mệnh cho nàng tiến vào?

Lục Tiêu cười hi hi, giờ tấm mặt nạ trong tay lên, kẻ sát mặt, mang theo đồ trang sức nói: “Dịch dung thuật cơ bản, sư phụ dạy ta!” Dán mặt nạ lên, quả nhiên biến thành người khác, vừa nhìn liền biết tay nghề độc môn của Nguyên Thập Tam.

Tiêu Tiêu ở trong lòng lắc đầu. Tuy thuật dịch dung giống y như thật, nhưng Phong Nhị Lang là ai? Mười mấy năm làm lão thám báo, theo Phò mã gia nhiều năm như vậy, nguy trạng gì nhận không ra? Huống hồ Lục Tiêu còn là người quen! Chỉ là thông cảm tiểu hài tử giận dữ, mở một mắt nhắm một mắt thôi, cố ý cho nàng vào! Phong Nhị Lang cùng với đám quân sĩ đã xuất ngũ kia đang chờ xem hai tiêu hai tử “biểu diễn” đấy!

Lục Tiêu lấy mặt nạ xuống, rất cung kính cúi người hành lễ hỏi: “Phụ tử, có biết Tâm nhi ở đâu không?”

“Tâm nhi nói muốn đi thư phòng tìm cảm phổ, có điều...”

Lục Tiêu vội vàng nói: “Có điều thế nào?”

“Chờ một lúc nữa là đến giờ thỉnh an Đại Trưởng Công chúa cùng phu nhân, Tâm nhi có lẽ đi Bắc Uyển...” Lời còn chưa nói xong đã thấy Lục Tiêu xông ra ngoài.

Đứa nhỏ này, hấp ta hấp tấp!

Có điều, sinh ở thái bình thịnh thế, thật tốt.

Tiêu Tiêu khẽ mỉm cười, tiếp tục đánh đàn...

Lục Tiêu biết rõ phủ Trưởng Công chúa như lòng bàn tay, đương nhiên này đều do từ nhỏ cùng Tô Hinh nhảy nhót tung bưng trốn miêu miêu, đi nhà bếp trộm đồ ăn, leo tường ra ngoài chơi, đem bảo vật cất giấu của Phò mã cùng Trưởng Công chúa giấu đi đổi tiền tiêu vặt, trêu đùa thị vệ thị nữ... Từ trên xuống dưới mỗi một chỗ hẻo lánh nào hai người cũng đều rõ ràng, phụ cận có mấy con phố, mỗi một ngõ nhỏ cũng nắm rõ... Bắc Uyển của phủ Trưởng Công chúa, nàng nhắm mắt cũng có thể đi đến!

Bị Tô Hinh lạnh nhạt nửa tháng, nàng nào không rõ đây là Tô Hinh cố ý trừng phạt nàng? Dù nàng đã từng giải thích mấy chục lần, lại sâu sắc kiểm điểm tuyệt không uống say, nhưng sao Tô Hinh vẫn không chịu tha thứ cho nàng chứ? Trái lo phải nghĩ, cũng nghĩ không ra, nhưng tâm với tiêu hồ ly bốn năm nay vẫn không thể ngừng, ...ngay cả kiểm pháp si mê nhất cũng khiến nàng mất hứng thú, nên quyết tâm, thừa dịp sư phụ cùng Trưởng Công chúa ra ngoài, liều lĩnh dù có nguy cơ bị phạt nặng cũng mở cơ quan cấm địa trong mật thất phủ Phò mã để lấy mặt nạ da người, thẳng đến phủ Trưởng Công chúa.

Dọc theo đường đi liên tục tránh né thị vệ, thị nữ, triển khai khinh công. Dùng Quy Tức Công lén lút tiến và Bắc Uyển. Mới vừa đi vào sân thì phát hiện có một bóng người nhỏ nhỏ ngồi xồm trong bụi cỏ, không phải Tô Hinh thì là ai?

Nàng ngồi xồm trong bụi cỏ sau giả sơn, ống trúc áp sát giả sơn cùng góc tường, một đầu gắn liền với phòng ngủ chính, một đầu khác ở phía sau núi giả sơn. Tô Hinh núp sau giả sơn, không hề chớp mắt nhìn vào bên trong ống trúc.

Lục Tiêu không biết nàng làm gì, cũng không dám gọi nàng --- vạn nhất khiến thị vệ đuổi tới đem nàng mang ra ngoài thì xong rồi!

Lục Tiêu lặng lẽ đi đến, nhanh như chớp ra tay, che kín miệng mũi Tô Hinh, thân thể Tô Hinh cứng nhắc, rồi nhanh chóng mềm nhũn ra, nghiêng đầu nhìn nàng một cái, làm một thủ thế chó cõ lên tiếng. Lục Tiêu ngượng ngùng buông tay ra, không biết nên nói cái gì cho phải.

Tô Hinh như không có chuyện gì quay đầu tiếp tục nhìn chằm chằm ống trúc, phảng phất như trong đó có chuyện gì đó rất thú vị.

Tô Hinh đến đây đã hồi lâu.

Từ mấy hôm trước phụ thân và mẫu thân đón Hoàng cô nãi nãi cùng Hoàng tổ mẫu trở về, phủ Trưởng Công chúa liền trở nên vô cùng náo nhiệt. Một đám người dung mạo xinh đẹp, người người đều là cao thủ Tông sư, vị tỷ tỷ xinh đẹp là sư tổ của phụ thân, ca ca trẻ trung lại là cha của Thành bá bá... Có phải võ công luyện đến cảnh giới Tông sư sẽ càng ngày càng trẻ tuổi, càng ngày càng xinh đẹp?

Ngoại trừ phụ thân, mẫu thân, nàng thích nhất là Hoàng cô nãi nãi của nàng - Đại Trưởng Công chúa. Nhưng nàng không gọi Đại Trưởng Công chúa là “Hoàng cô nãi nãi” mà gọi là “Thường Y”. Phụ thân và mẫu thân nói nàng không biết lớn nhỏ, nhưng Cố Thường Y thích nàng gọi như vậy, Tô Hinh cũng đặc biệt thích gọi như thế - Thường Y rõ ràng trẻ tuổi như vậy, không chênh lệch nhiều so với phụ thân và mẫu thân, sao lại gọi là “Cô nãi nãi” chứ?

Hoàng tổ mẫu... Tô Hinh có chút sợ nàng

Hoàng đế trẻ tuổi Cố Duệ “truy phong” Hoàng tổ mẫu là “Hoàng Thái hậu”, mọi người đều biết nội tình nhưng không nói ra thân phận thật sự của nàng, chỉ gọi nàng là “Phu nhân”.

Tô Hinh từ nhỏ đã có trực giác siêu cường, trong tiềm thức của nàng cảm giác được, vị Hoàng tổ mẫu xinh đẹp như thiên tiên kia đặc biệt nguy hiểm, là người đáng sợ. Hoàng tổ mẫu mặt luôn mỉm cười, nụ cười kia thân thiết mà nhu hòa, toàn bộ phủ Trưởng Công chúa, phàm là người gặp nàng, không có ai không thích nàng. Nhưng Tô Hinh lại sợ nàng.

Sợ nàng, rồi không nhận được lại ngưỡng mộ muốn thân cận nàng.

Nàng cười, như gió xuân ấm áp; ánh mắt của nàng, lại sâu không thấy đáy; lời của nàng, gột rửa lòng người. Mỗi một cái nhíu mày mỗi một nụ cười, đều tao nhã. Nhắc chân giờ tay, đều cao quý.

Tô Hinh nghe Mặc Lan nói mỗi một chuyện Hoàng tổ mẫu làm, nàng cảm thấy Hoàng tổ mẫu như thần tiên đứng trên cao, so với mẫu thân còn lợi hại hơn gấp trăm ngàn lần, lòng tràn đầy sùng bái cùng ngưỡng mộ. Chỉ là nàng không dám đến gần, bởi vì nàng thường xuyên cảm giác được ánh mắt Hoàng tổ mẫu nhìn người khác tuy rằng ôn nhu thân thiết, nhưng lại ngầm có uy nghiêm cách xa người ngàn dặm. Khi nàng nhìn phụ thân, luôn có loại nhìn xem xét tỉ mỉ, ngay cả nhìn mẫu thân cũng có nghiêm khắc, đốc thúc khó nhận ra.

Chỉ một ánh mắt, lại có thể chứa đựng nhiều thứ như vậy! Phát hiện điều này khiến Tô Hinh vừa kính vừa sợ.

Cuối cùng, Tô Hinh phát hiện một bí mật. Đó chính là mỗi khi Hoàng tổ mẫu nhìn Thường Y, những thứ khiến người khác sợ đều tan thành mây khói, chỉ còn lại ấm áp, mềm mại nhu hòa, mẫu thân từng nói, đó gọi là “Yêu”.

Vì lẽ đó, mỗi lần Tô Hinh thỉnh an Hoàng tổ mẫu, nhất định phải đợi lúc có Thường Y. Vào lúc này, cô nải nải ở bên cạnh Hoàng tổ mẫu, tựa như khóm hoa dưới ánh sáng mặt trời, khắp nơi đều tràn ngập ôn nhu, khiến nàng cảm thấy hết sức thoải mái.

Hoàng tổ mẫu cùng Thường Y ở chung một chỗ, sau khi rời giường, Thường Y sẽ cùng phụ thân luyện kiếm, Hoàng tổ mẫu sẽ cùng mẫu thân nói chuyện. Tô Hinh muốn thỉnh an lúc có Hoàng tổ mẫu cùng Thường Y, nên sớm một chút đến Bắc Uyển.

Mấy ngày sau, Tô Hinh phát hiện bí mật thứ hai.

Lúc này vẫn còn là sáng sớm.

Mặc kệ đã định trời chưa sáng dậy sớm, Đại Trưởng Công chúa đã xao lãng thể dục buổi sáng nửa tháng. Vốn là thời điểm luyện tập, Đại trưởng Công chúa đem thể dục buổi sáng dời đến phòng ngủ.

Tô Hinh phát hiện ra bí mật này, từ nhỏ yêu thích nghiên cứu “Kỳ kỹ dâm xảo”, tiểu Công chúa lấy sở học Cơ quan thuật cao siêu từ Nguyên Thương, tự mình làm ra “máy thu hình” nguyên thủy, ẩn úp ở bên ngoài phòng ngủ chiêm ngưỡng “thể dục buổi sáng” của Hoàng tổ mẫu cùng Hoàng cô nải nải.

Có kinh nghiệm từ lúc bốn tuổi đã “quan sát” phụ mẫu biểu diễn, Tô Hinh đồng học mặt không biến sắc, trấn tĩnh tự nhiên, Lục Tiêu đứng bên cạnh không biết gì, Lục Minh chủ có chút bồn chồn. Trong ống trúc thỉnh thoảng truyền đến tiếng rên rỉ như thống khổ hoặc như vui thích, thỉnh thoảng thờ ơ nhẹ kiêu nện như là tàu hỏa nhập ma.

Lục Tiêu có chút lo lắng nhìn về phía phòng ngủ, nghĩ thầm chẳng lẽ sư tử Cổ Thường Y tàu hỏa nhập ma sao? Đang lo lắng có nên vọt vào “cứu giá” hay không, cổ tay căng thẳng, nhưng Tô Hinh giữ nàng lại.

Tô Hinh kéo nàng ngồi bên cạnh mình, chỉ chỉ ống trúc muốn nàng xem.

Lục Tiêu nghi hoặc nghe theo chỉ thị của nàng, từ bên trong lỗ nhìn vào. Tô Hinh bên cạnh khẽ cười giao hoát.

Trên giường Cổ Thường Y vùi vào ngực của Túc Sa Duyệt Dung, ôm eo của nàng, đôi mắt khép hờ áp sát vào ngực nàng, nghe nhịp tim đập của nàng, trong nụ cười thỉnh thoảng hờ hững thỏa mãn. Tiên Thiên đình nội lực gột rửa, khiến da thịt hai nàng như thiếu nữ nhũ nhụy mềm mại, hiện ra hồng nhạt, kiêu kiêu ướt át.

“Dung nhi...” Cổ Thường Y gọi.

“Ừ?”

“Nói chuyện với ta đi...”

Túc Sa Duyệt Dung nửa nằm trên giường khẽ cười thành tiếng, vị nữ tử tuyệt sắc, sắc mặt có chút trắng xám bệnh lâu mới khỏi, nhưng hai gò má ửng đỏ, trong nụ cười tràn đầy mê hoặc khiến người ta tim đập thỉnh thoảng.

“Âm thanh ta khó nghe như vậy, ngươi không chán sao?” Lần dò xoa lấy gò má của người kia, đắm chìm trong lễ vật của người, đặc ý ở trước ngực của nàng liếm liếm còn có dấu hôn ngọt ngào, “Thiên lại chi âm, làm sao chán được?”

Túc Sa Duyệt Dung mười mấy năm không mở miệng, cho dù mỗi ngày đều có nội lực Tiên Thiên ôn dưỡng, nhưng cổ họng nhất thời chưa thể khôi phục, âm thanh có chút trầm thấp, có chút khàn.

“Dung nhi, ngươi nói một chút, những năm này, đều là ta nói ngươi nghe, nhưng ngươi không nói chuyện với ta, có phải nên bồi thường ta không?”

Cổ Thường Y nhân cơ hội chơi xấu làm nũng, không thấy ánh mắt Túc Sa Duyệt Dung tràn đầy thương tiếc cùng thâm tình.

Mười ba năm. Năm năm tuyệt vọng, tám năm ước ao. Túc Sa Duyệt Dung già chết, dùng tính mạng của mình cùng tình cảm của Cổ Thường Y làm tiền đặt cược, kết quả hoàn toàn thắng lợi.

Nhưng dù thắng, Túc Sa Duyệt Dung cũng khó có thể vui vẻ.

Không ai biết, Túc Sa Duyệt Dung làm sao mưu tính, cũng không ai thấu hiểu được Túc Sa Duyệt Dung đến tột cùng có nắm chắc có thể cứu sống chính mình hay không, càng không ai biết, nàng hy vọng người trong lòng đau khổ yêu người khác, hay là chìm trong tuyệt vọng đợi nàng trở về.

Cố Nguyệt Mẫn từng than thở: “Có thể, mẫu thân cũng không biết.”

“Thường Y.” Túc Sa Duyệt Dung gọi một tiếng, “Lẽ vật ta cho ngươi có thích không?”

Chuẩn bị cho Cố Thường Y một trăm phần quà sinh nhật. Sau mười ba năm, nàng trở về, những lễ vật kia như cũ vẫn là bí mật.

“Ta đều cất kỹ!” Cố Thường Y ngẩng đầu đối diện cùng nàng. Nụ cười đáp lại đầy sủng nịnh ôn nhu.

Nàng đặt tay lên khuôn mặt Cố Thường Y, “Thường Y, chúng ta sẽ không xa nhau nữa!” Nàng thông minh như vậy, sao không biết những năm này Cố Thường Y khổ sở thế nào? Nàng vốn là thiên chi kiều nữ, nữ nhi duy nhất của Thái tổ Hoàng đế, vô cùng tôn quý, nàng vốn hào hiệp dũng cảm, nữ hiệp tiểu ngạo giang hồ, được người đời sùng bái, nàng vốn tùy ý, phóng khoáng, vui cười dưới ánh mặt trời, là hạnh phúc khiến người trong thiên hạ ước ao.

Bởi vì Túc Sa Duyệt Dung, bởi vì Túc Sa Duyệt Dung yêu nàng, đào một cạm bẫy là mồi chôn cho cả hai, vì vậy mà không còn.

Từ lúc quen biết đến nay đã hơn hai mươi năm, mưa gió, quyền mưu binh tai, trải qua phong sương khiến nàng không còn ngây ngô thuần khiết, năm tháng thong thả để lại trong đôi mắt của nàng, tang thương khó có thể biến mất.

“Thường Y.” Túc Sa Duyệt Dung bỗng nhiên mỉm cười, “Ngươi là của ta.” Ngươi không phải là muội muội của Cố Kiến Khôn, không phải cô cô của Duyệt nhi, không phải Đại Trưởng Công chúa - Trần Bắc tướng quân của chúng triều thần, càng không phải là của những đối tượng oanh oanh yến yến mến mộ kia, ngươi chỉ thuộc về ta, là con mồi ta dùng nhiều thủ đoạn trong sáng ngoài tối lừa gạt chiếm được!

Hương ngọc tràn đầy cõi lòng, Cố Thường Y nào có tâm tư nghe ra thâm ý trong lời nói của nàng, chạm nhẹ vào môi nàng, hi hi nở nụ cười, “Ngươi cũng là của ta. Giờ thì ai cũng không cướp được ngươi!” Hoàng đế ca ca cũng không được! A, đúng rồi, bây giờ đã là Thái thượng hoàng.

Ở cạnh Túc Sa Duyệt Dung chỉ số thông minh của Cố Thường Y liền giảm xuống hai mươi phần trăm. Từ nhỏ chỉ cần ở cùng Túc Sa Duyệt Dung, thì không cần nàng phải động não suy nghĩ, bất kỳ vấn đề khó nào đều được nhắc nhở giải quyết, nàng chỉ cần nghe theo chỉ thị của phu nhân là đủ rồi.

Ngoài ra, ái tình cũng thường khiến con người mù quáng... Đương nhiên yêu nghiệt như Túc Sa Duyệt Dung cùng Cố Nguyệt Mẫn đều không nằm trong số này.

Cố Thường Y hôn vừa tách ra, Túc Sa Duyệt Dung liền vron mình đề vai nàng lại, hơi cúi người, chóp mũi cùng chóp mũi chạm nhau, trán kề trán, ánh mắt nhìn nhau, nhẹ nhàng ma sát.

Vấn cớ tình cảm này, nàng tiêu phí hai mươi năm, là vấn đề lâu nhất, ngay cả bản thân nàng cũng trở thành quân cờ. Lúc này, vừa kết thúc thu quân.

Lúc còn là thiếu nữ, mơ ước một ngày có thể nắm tay nàng, hy vọng xa vời, có một ngày, người này hết lòng yêu nàng, vì nàng hạnh phúc, khổ sở. Đau buồn cùng hạnh phúc. Bây giờ mờ mắt là có thể nhìn thấy nàng, đưa tay là có thể chạm đến nàng, còn có gì khiến nàng vui vẻ hơn đây?

Xa nhau mười ba năm, Cố Thường Y thành thực, càng động lòng người, khiến nàng càng thêm chìm đắm. Đến cùng ai yêu ai nhiều hơn đây? Thật muốn lấy cái này là tiền đặt cược, có lẽ, đây là lần thua duy nhất trong cuộc đời nàng.

Ánh mắt Túc Sa Duyệt Dung dần dần mê ly, nụ cười càng thêm quyến rũ. Cố Thường Y nhìn thấy động lòng, không nhịn được nuốt nước bọt.

Tiểu ý của Túc Sa Duyệt Dung ngầm có mấy phần ngây thơ cùng giả hoạt, đầu ngón tay từ trên người Cố Thường Y trượt xuống, đang bị mê hoặc đến thần hồn điên đảo Đại Trưởng Công chúa buông lỏng chốc lát, liền bị trêu chọc khó có thể kiềm chế, vốn thân thể xích lỏm, lần thứ hai dây dưa. Một lát sau, Cố Thường Y mất lim dim nằm trên giường, hai tay gặt gao nắm lấy áo ngủ bằng gấm bên cạnh, khó nhịn hừ nhẹ: “Cho ta, Dung nhi... Ngươi làm sao.... dừng lại...” Nửa mở mắt, thấy Túc Sa Duyệt Dung nghiêm túc suy tư điều gì.

“Thường Y, ta nghe nói, mẫu thân của Lục Tiêu mỗi tháng đều đến quý phủ dùng cơm?”

Cố Thường Y suy nghĩ nửa ngày đến nội thương, nàng cảm giác như mười mấy năm trước làm rơi cái bát, mười mấy năm sau bụng đói còn cào trước mặt đầy mỹ thực, chủ nhân không cho động đũa, một mực muốn lý luận vấn đề mà nàng đã quên sạch sành sanh.

“Dung nhi, ta cùng nàng không có gì... Nàng là mẫu thân của đồ tôn...” Dưới tình huống này làm sao có thể bình tĩnh giải thích?

Túc Sa Duyệt Dung từ từ rút ngón tay ra, vừa nói: “Cùng ngươi không có gì, có quá nhiều người --- Xa, ở Tân Dương - Lâu chủ Thiên Ngọc Lâu, Ngọc Hoàn Điện, gần một chút, Nhạc Châu có Viên Nga, cũng tức là Lục phu nhân trẻ tuổi, cùng ngươi xưng huynh gọi đệ Trương Võ Phong - Trương đại hiệp, cùng ngươi Kim đình luật kiếm có Đình Dật sư thái của phái Nga Mi, hàng năm tặng ngươi được tinh rượu - Dược Sư Hoàng Tuyền Cốc, Ngô Tiểu Tiểu, còn có Khúc phu nhân của Tiểu gia, Tàn nhị tiểu thư của hiệu buôn Tàn thị...”

Mỗi một cái tên Túc Sa Duyệt Dung nói ra, ngón tay phía dưới lại ra vào, chậm chậm, khiến Cố Thường Y rên rỉ thoải mái lại khó nhịn. “A... Dung nhi... Chuyện này... chúng ta chỉ là bằng hữu... A... Ừm... Dung nhi... Ta sai rồi... Ta sẽ không để ý đến bọn họ nữa... Thật Dung nhi... mau mau... Ta

không dám nữa... Dung nhi... A...”

Túc Sa Duyệt dung hôn vành tay nàng, “Thật sao? Nếu là bằng hữu, hôm nào để ta gặp bọn họ...” Sau đó giải quyết từng người một.

“Ừ...gặp...” Cố Thường Y lúc này không còn tỉnh táo, trong mắt đều là tình dục. Mặc kệ Túc Sa Duyệt Dung nói gì nàng cũng đồng ý.

Nghe thế Túc Sa Duyệt Dung mới thỏa mãn, phục vụ toàn bộ cho nàng. Mười mấy năm, đối với Túc Sa Duyệt Dung mà nói, chỉ như cảm giác vừa ngủ dậy, tỉnh rồi, tay nghề kỹ xảo cũng không giảm chút nào. Cố Thường Y cũng hiểu ý phối hợp cùng nàng, mạnh mẽ cong lưng, không ngừng nghênh hợp ngón tay linh động dưới thân, hai chân thon dài vô ý thức cong lên, ma sát da thịt đối phương, vui thích thờ dài, biểu đạt mười mấy năm nhu tình.

Toàn bộ phòng lớn đều là mùi hương, trong lúc nhất thời chỉ còn lại tiếng dâm mị.

Mãi đến lúc vang ra một tiếng rên rỉ thật dài tựa như thống khổ tựa như vui thích, Cố Thường Y mới ngã vào lòng Duyệt Dung - đồng dạng cũng một môi, thờ dốc.

“Dung nhi...” Vừa thờ được, Cố Thường Y liền tinh thần phấn chấn mò lấy eo Túc Sa Duyệt Dung, “Chúng ta tiếp tục...” Nghĩ đến vừa nãy bị Dung nhi câu dẫn mê hoặc, tùy ý không chế, Cố Thường Y liền không nhịn được nghiêng rãnh nghiêng lợi, nhất định phải hòa nhau một trận.

“Cũng được. Điềm tâm cùng thuốc chờ buổi trưa rồi giường hẩn tính.” Túc Sa Duyệt Dung cũng không phản đối. Dù sao Cố Thường Y lúc lúc thân thiết tuyệt đối chịu không nổi, mặc kệ nàng ở phía trên hay là ở phía dưới.

Thần trí vẫn còn tỉnh táo, Cố Thường Y chán chờ một chút, “Lát nữa Tâm nhi sẽ đến thỉnh an...”

“Yên tâm đi, nàng sẽ không tới.” Túc Sa Duyệt Dung ý tứ sâu xa liếc nhìn một góc nào đó, “Làm trưởng bối, chúng ta nên làm mẫu...”

Câu sau Cố Thường Y không rõ, Túc Sa Duyệt Dung đã ôm cổ của nàng kéo xuống, dâng lên môi thơm, môi lưỡi dây dưa, tiếp tục hương diễm.

Lục Tiêu đột ngột dời mắt, tim đập thành thịch.

Phu nhân nhìn thấy ta! Nàng nhìn thấy ta!

Lúc ánh mắt Túc Sa Duyệt Dung đối diện ống trúc, tâm Lục Tiêu thiếu chút nữa nhảy khỏi cổ họng.

Tô Hinh thấy dáng vẻ của nàng ngượng ngùng đỏ mặt, xấu xa nở nụ cười, rồi che giấu, làm thủ thế chó lên tiếng với nàng, chỉ chỉ ngoài sân.

“...” Nhìn thấy hình ảnh mạnh bạo như vậy, tay chân Lục Tiêu luống cuống, tùy ý người yêu so với mình nhỏ hơn bảy tám tuổi lôi kéo rồi đi.

Tô Hinh tập mãi thành quen, đi ra sân, giải thích với nàng: “Ngươi đừng lo lắng, Hoàng tử mẫu sẽ không trách tội chúng ta. Nàng nhìn, chỉ là nhắc nhở chúng ta nên rời đi mà thôi.”

Cũng khó trách Tô Hinh kính nể Túc Sa Duyệt Dung, cơ quan ở chính phòng Bắc Uyển, Tô Hinh không cần đến gần cũng có thể ăn cắp, dưới sự yểm trợ của Quy Tức Công ngay cả Tiên Thiên đình như Cố Thường Y cũng có thể giấu giếm, nhưng lại không giấu diếm được người tỉ mỉ như Túc Sa Duyệt Dung. Nhưng Túc Sa Duyệt Dung lại cho phép tôn nữ, cháu rể “quan sát”, lại khiến người khác không rõ --- Thường thì, chuyện như vậy không thể để hậu bối nhìn thấy chứ? Làm sao cũng sẽ cảm thấy lúng túng chứ? Thật không biết nàng nghĩ thế nào?!

P/S: Chương này do Bách gia trang tìm giúp mình.

Đoạn còn lại mọi người xem trên Bách Gia trang nhé. Mình sẽ cập nhật đường link khi có.

|| Hoàn ||

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Tha Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.